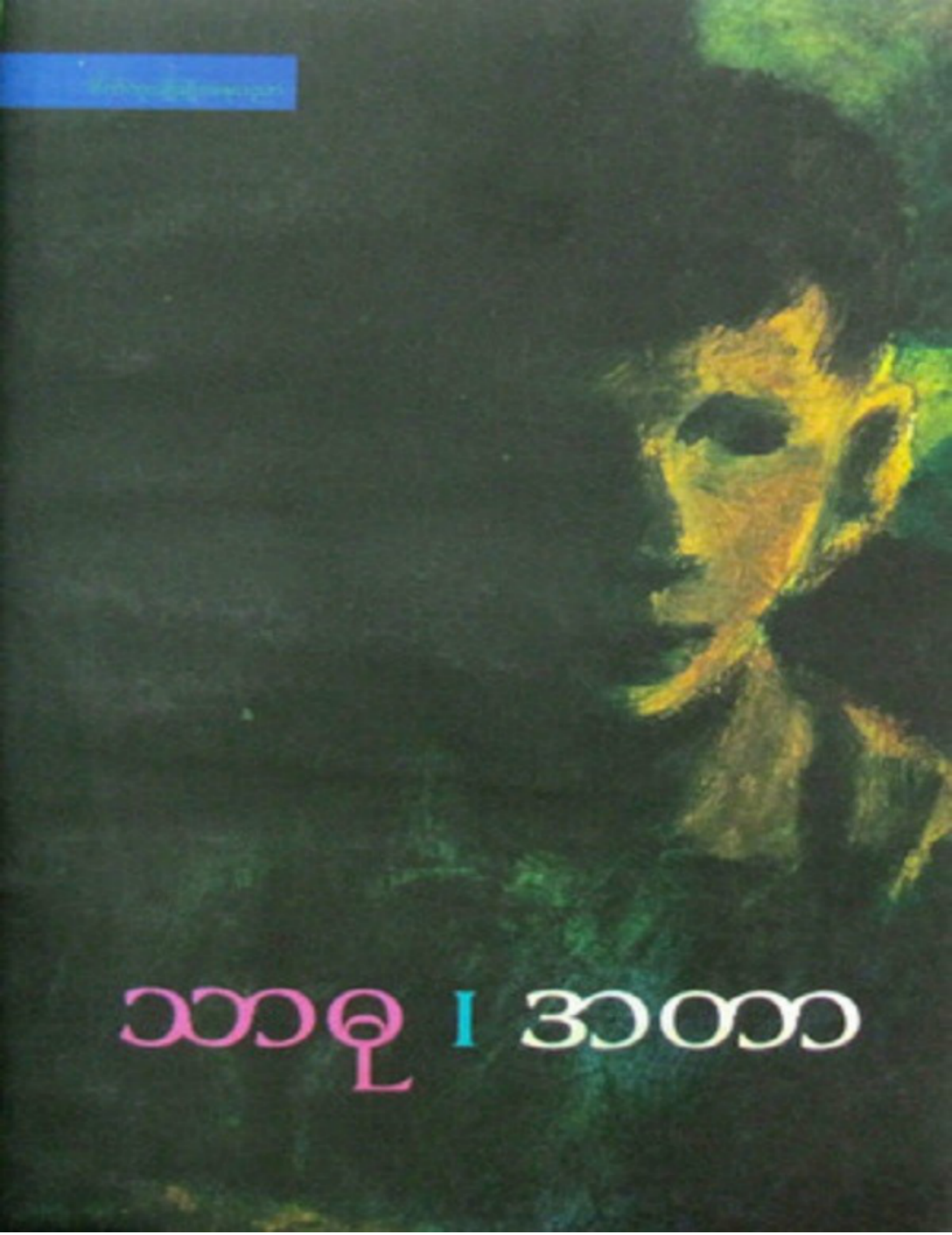

သာဓု | ဘဝသာ

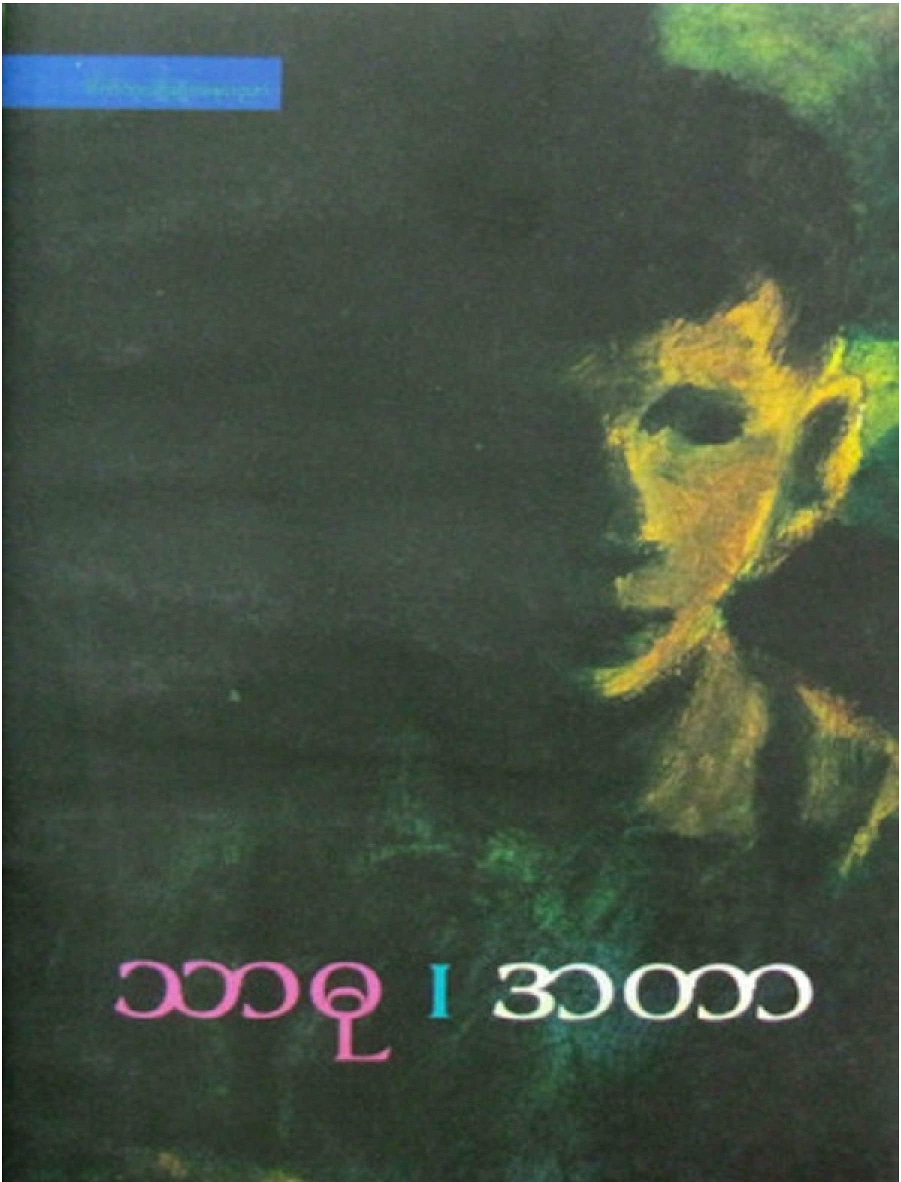
သာဓု

Table of Contents

About Us

အသိပေးချက်

စီစဉ်သူ၏အမှာစာ

အစ

အသိပေးချက်

ကျွန်တော်တို့ရရှိသော PDF စာအုပ်မှာကိုဘဲ မာတိကာ မပါလာသဖြင့် မာတိကာ မထည့်နိုင်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

စီစဉ်သူ၏အမှာစာ

သာဓု အတာ

စီစဉ်သူ၏အမှာစာ

ဤဝတ္ထုကို ဖတ်ရသူတိုင်း မျက်ရည်စို့ပြီး ရင်နင့်အောင်ခံစားခဲ့ကြရပါသည်။ ထို့ကြောင့် စာဖတ်သူအချို့ က တကယ့်အဖြစ်အပျက်ကိုများ အခြေခံထားလေသလားဟု ထင်မှတ်ခဲ့ကြပါသည်။ တချို့ကလည်း တကယ့်လက်တွေ့ဘဝမှာ ဒီလောက် ပုံပြင်ဆန်သော အဖြစ်အပျက်မျိုးရှိနိုင်ပါ့မလားဟု ထောက်ပြကြ ပါသည်။

ယင်းကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ ပေဖူးလွှာမဂ္ဂဇင်း၊ ၁၉၈၄ ဒီဇင်ဘာနှင့် ၁၉၈၅ ဇန်နဝါရီ၊ နှစ်လဆက်တိုင် ဖော်ပြခဲ့သော ဆရာသာဓုနှင့် တွေ့ဆုံမေးခြင်း (အင်တာဗျူး) ကဏ္ဍတွင် တာဝန်ခံတင်ဆက်သူ ဆရာဝင်းငြိမ်း က

”ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ၊ ကျွန်တော်တို့ ငယ်ငယ်က ဖက်ခဲ့ရဖူးတဲ့ အရာဝတ္ထု ဟာ ဆရာ့ဘဝအကြောင်းလို့ ပြောကြပါတယ်။ ဟုတ်ပါသလား ဆရာ"ဟု မေးမြန်းခဲ့ရာ ဆရာသာဓု က

”ဟုတ်ပါတယ်၊ အတာဝတ္ထုက ဆရာ့အကြောင်း ကိုးဆယ်ရာခိုင်နှုန်း လောက်ပါတယ်၊ တစ်ခုတော့ရှိ တယ်၊ အတာနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဝေဖန်ခံရတာရှိတယ်။ အမေအရင်းက သားအရင်းပေါ်မှာ ဒါလောက် တောင်မှ စိတ်သဘောထား၊ စေတနာ မေတ္တာမဲ့ရသလား၊ ဒါလောက်တောင် မေတ္တာမဲ့နိုင်ပါ့မလား၊ ဆိုး နိုင်ပါ့မလားလို့ ဝေဖန်ကြတယ်။ ဆရာ့ကိုလည်း မေးကြတယ်၊ ဆရာက တစ်ခွန်းတည်းပဲ ပြောလိုက်တယ်၊ ဒီထက် ဆိုးတာတွေတောင် ရှိသေးတယ်၊ ရေးမကောင်းလို့၊ ရေးမဖြစ်လို့ မရေးတာလို့။ တစ်ခု တော့ ရှိတယ်။ အမေအရင်းက ကိုယ့်သားသမီးအပေါ်မှာ ဒါလောက်တောင်ဆိုးရသလားဆိုတာက ဒီ သားသမီး ရဲ့ အကုသိုလ်က ဘယ်လောက်တောင်မှ ကြီးခဲ့မှန်းမှ မသိတာ၊ ဝဋ်ခံရတာပါလို့၊ သဘောက တော့ အဲဒါပါပဲ" ဟု ဖြေခဲ့သည်။

ဆရာသာဓုသည် ဤဝတ္ထုကိုရေးရာတွင် မိခင်အပေါ် နာကြည်းသည့်သဘောမျိုးမဟုတ်ဘဲ ဘဝ အဆက်ဆက်က ပါလာခဲ့သော မိမိ၏အကုသိုလ်အကျိုးဆက်ကို ခံစားရခြင်းသာဖြစ်ကြောင်း၊ ဝဋ်ကြွေး ရှိလျှင် ဤဘဝမှာပင် ကျေပါစေတော့ဟူ၍ ခွင့်လွှတ်စိတ်ဖြင့် ရေးခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်းကို ဖတ်ကြည့်လျှင် နားလည်သဘောပေါက်လာကြလိမ့်မည်ဟု ယူဆပါသည်။

ဤဝတ္ထုသည် ဆရာသာဓု ရေးခဲ့သော လုံးချင်းဝတ္ထုများထဲတွင် လက်ရာအမြောက်ဆုံးဟု စာပေ ပညာ ရှင်များက သတ်မှတ်ခဲ့ကြသလို ဆရာသာဓုကိုယ်တိုင်လည်း အနှစ်သက်ဆုံးဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်အနေဖြင့် စွဲစွဲမက်မက် ဖတ်ကောင်းရုံမျှသာမက ကလေးလူငယ်များရော လူကြီး မိဘများ အတွက်ပါ သင်ခန်းစာယူစရာ အကြောင်း အရာများစွာ ပါဝင်သော အကျိုးပြုစာအုပ်တစ်အုပ်ဖြစ်သဖြင့် ပြန်လည်ထုတ်ဝေတင်ဆက်လိုက်ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

(ဤစာအုပ်ကို ပထမတွဲ ဒုတိယတွဲအဖြစ် နှစ်အုပ်ခွဲ၍ ၁၉၅၅ ဒီဇင်ဘာတွင် ပထမအကြိမ်၊ ၁၉၇ဝ ဩဂုတ်တွင် ဒုတိယအကြိမ် ထုတ်ဝေခဲ့ပါသည်။ ၁၉၇၈

ဖေဖော်ဝါရီတွင် စုပေါင်းပုံနှိပ်ခြင်း ပထမအကြိမ် အဖြစ် ထုတ်ဝေခဲ့ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ယခု ထုတ်ဝေခြင်းမှာ စတုတ္ထအကြိမ် သို့မဟုတ် စုပေါင်းပုံနှိပ် ခြင်း ဒုတိယအကြိမ် ဖြစ်ပါသည်)

စီစဉ်သူ

"ဒီမှာ ကိုတာကြီး” အသက်အရွယ်ကိုစစ်သော် ဆယ့်ခြောက်နှစ်ထက် ပိုပုံမရသော လူငယ်တစ်ဦးသည်သို့လျှင် ခေါ်လိုက်သော အသံကြောင့် ဈေးထဲသို့ လှမ်းလုလု ဖြစ်နေသည့် ခြေလှမ်းသည် ရုတ်တရက် တန့်သွားရာမှ ချာခနဲ သမင်လည်ပြန်လှည့်ကြည့် လိုက်သည် ၌ တုတ်တုတ်ဝဝနှင့် အပျိုဖော်ဝင်စ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ပြုံးစေ့စေ့အသွင်ဖြင့် မမျှော်လင့် ဘဲ မြင်လိုက်ရသောကြောင့် လူငယ်တွင် ရုတ်ခြည်း မျက်နှာပျက်သွားကာ တစ်စုံတစ်ရာ ပြောတော့မည် ပြုစဉ် "ဘယ်သွားမလို့လဲ ကိုတာကြီး" ဟူ၍ပင် မချိုမချဉ် မျက်နှာထားဖြင့် မိန်းကလေးက ထပ်ဆင့်မေးလိုက် ပြန်သောကြောင့်

”ငါ ဟိုဘက်ဈေး မှာ မုန့်ဟင်းခါးသွားစားမလို့၊ ဒါနဲ့ နေစမ်းပါဦး၊ နင်ဘာပြုလို့ ငါ့နောက်လိုက်လာတာလဲ" လူငယ် သည် တောင်မြောက်လေးပါး သို့ စိုးရိမ်တကြီး မျက်လုံးကစားရင်းက မေးလိုက်သည် ကို

”ပြောစရာ ရှိလို့ပေါ့”

"ပြောစရာရှိရှိ ဘာဖြစ်ဖြစ်၊ နင် ဒီလိုလိုက်လာတာမကောင်းဘူး၊ လမ်းထဲက အသိတစ်ယောက်ယောက် မြင်သွားရင် နှင့် ကို ဘယ်လိုထင်မလဲ၊ ငါ့အဖို့ မကောင်းဘူး" လူငယ်သည် အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် တည်ငြိမ်သော မျက်နှာထားဖြင့် သို့ပြောလိုက်သည့်တိုင်အောင်

”အမယ် ကျွန်မ က အကောင်းပြောမလို့ဟာ"

”နားမလည်ဘူး သွား၊ ငါ အခုပြန်လာမှာပဲ၊ လမ်းထဲရောက်မှ ပြော၊ နင်နောက်ကို ဘယ်တော့မှ ဒီလို လိုက်မလာ နဲ့၊ လူမြင်မတော်ဘူး" ဆိုဆို ပြောပြောပင် လူငယ်လည်း စကားကို ဤတွင်ဖြတ်၍ ခတ်သုတ်သုတ် လှည့်ထွက်သွားသော ကြောင့် မိန်းကလေးတွင် အကြောင်းသားကျန်ရစ်ခဲ့တော့၏။

ထို့နောက် မိနစ်လေးဆယ်ခန့်အကြာတွင် အဆိုပါလူငယ်သည် သိမ်ကြီးဈေး ဈေးရုံဘက်မှ ခပ်မှန်မှန် လျှောက်လာသည် ကို တွေ့ရပြီး နာရီစင်အောက်အရောက်တွင် လက်ဝဲဘက်သို့ ချိုးကွေ့ကာ လမ်း ကျယ်ကြီး တစ်ခုထဲသို့ လှည့်ဝင်သွား၏။ လမ်းထဲသို့ ပြန်ဝင်လာသော ထိုလူငယ်၏ယခု အမူအရာကိုကြည့်ရသည်မှာ ထွက်သွားစဉ်ကနှင့်မတူ ဘဲ တစ်စုံတစ်ယောက် ကို ရှာသည့်နှယ် ဝဲယာနှစ်ဘက်သို့ မျက်လုံးတလည်လည်ရှိနေသည်ကို တွေ့ရ၏။

သူတွေ့လိုသူကို မမြင်ရသောကြောင့်လော မသိ၊ ထိုလူငယ်လည်း နောက်ဆုံးအကြိမ်အနေဖြင့် ထိုထို ဤဤကြည့်လိုက်ပြီးမှ ကုလားလက်ဖက်ရည်ဆိုင်ဘေးရှိ လှေကားပေါ်သို့ ခြေလှမ်းကြဲဖြင့် လှမ်းတက် သွား တော့၏။

ချက်ချင်းဆိုသလို ထိုကုလားလက်ဖက်ရည်ဆိုင်အပေါ်ထပ်ရှိ ဝရန်တာသို့ လူငယ်သည် စူးစမ်းရှာဖွေ သော မျက်လုံး များဖြင့် ရောက်လာသည်ကို တွေ့ရပြန်၏။ ယခုအကြိမ်တွင်မူ လူငယ်၏မျက်လုံးများသည် မျက်စောင်းထိုးရှိ တိုက်ခန်းတစ်ခုဆီတွင်သာ အာရုံစူးစိုက် နေသည်ကိုတွေ့ရပြီး သုံးလေးမိနစ်ခန့်အကြာတွင် ဘာကိုမြင်လိုက်ရသည်မသိ၊ သုတ်သုတ်ပျာပျာ လှည့် ဆင်းသွားပြန်လျက် တစ်စုံတစ်ယောက်အား စောင့်ကြည့်သလိုဖြင့်

လှေကားရင်းတွင် ရပ်ရင်း လမ်းတစ်ဖက် သို့ စူးစိုက်နေ၏။

စောစောက သူ အာရုံစူးစိုက်နေခဲ့သော မျက်စောင်းထိုးတိုက်ခန်း၏ လှေကားဆီမှ မိန်းကလေးတစ် ယောက် ဆင်းလာသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်နှင့် လူငယ်သည် ခပ်သွက်သွက်ကူးသွားကာ

”ကဲ အေးချို၊ နင် ငါ့ကို ဘာပြောချင်သလဲ၊ ခု ပြောနိုင်တယ်" လှေကားရင်း၏အပြင်ဘက်သို့ ခြေနှစ်လှမ်းလောက် လှမ်းမိနေပြီဖြစ်သော အဆိုပါမိန်းကလေးအား လူငယ် က မျက်နှာချင်းဆိုင်ရပ်ရင် ဣန္ဒြေရရပင် ပြောလိုက်၏။ ခပ်စောစော ဈေးဝတွင် တွေ့စဉ်က မိန်းကလေး၏အမူအရာ ရဲတင်းဖျတ်လတ်ခဲ့သလောက် ယခုမူ ရှက်အမ်းအမ်း ဖြစ်နေ၏။

"ပြောလေ အေးချို၊ နင် ဘာပြောမလို့လဲ ငါ့ကို" မိန်းကလေးသည် တစ်စုံတစ်ရာကို စိုးရိမ်ကြောင့်ကြသလိုဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်နေပြန်သဖြင့်

”ကိစ္စမရှိပါဘူး တဲ့၊ ဒီနေ့ သောကြာနေ့ပါ၊ ကုလားဆိုင်တွေ ပိတ်တာပဲ" လူငယ် သည် ၎င်းတို့ရပ်နေရာ လှေကားတစ်ဖက်တစ်ချက်ကို ပိတ်ထားသော ကုလားကုန်တိုက် နှစ် တိုက်ကို ကြည့်ရင်း ပြောလိုက်ရာ မိန်းကလေးသည် ရဲရဲတင်းတင်း ပြောတော့မည်ကဲ့သို့ နှုတ်ခမ်းပြင်တဲ့ ကာ

”တခြားအကြောင်းတော့ မဟုတ်ပါဘူး ကိုတာရဲ့၊ မမစိုးကလေ" ဟူ၍ အေးချိုက စကားစလာသည် မှန် သော်လည်း ရှေ့မဆက်သေးဘဲ ဤမျှနှင့်တန့်သွားပြီး တစ်စုံတစ်ခုကို စဉ်းစားသလို တွေနေပြန်၏။

အတာ တွင်လည်း မမစိုးဟူသော အမည်နာမကို ကြားလိုက်ရသည်နှင့် ထူးထူးခြားခြား မျက်နှာထား ပြောင်း သွား၏။

သူတို့ရပ်ကွက်ထဲမှ ကာလသားများသာမက ရန်ကုန်မြို့၏အစွန်အဖျားဖြစ်သော ကမာရွတ် အင်းစိန် စသည် တို့မှ လူပျိုပရိသတ်သည်ပင် တကူးတထောက် လာရောက်ပိုးပန်းရလောက်အောင် ချောသော ခင်စိုးလှ။ ချော၍ လှပြီး လှသလောက် ကျက်သရေရှိသော ခင်စိုးလှ၏မျက်နှာကလေးကို အတာသည် ချက်ချင်း မြင်ယောင်လာ၏။

”အင်း ဘာပြောသလဲ၊ နင့် မမစိုးက" သို့ အတာက မေးလိုက်မှပင် အေးချို၌ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်လာကာ ပြောင်စီစီကလေး ပြုံးတဲ့ပြီးမှ

”မမစိုးက ပြောနေတယ်၊ ဒီလမ်းထဲက လူပျိုတွေဆိုရင် သူ့ကို အားလုံး စာ ပေးဖူးတာချည့်ပဲတဲ့၊ ကိုတာ တစ်ယောက်သာ" ဤလိုစကားမျိုးကြားရလိမ့်မည်ဟု အဘယ်သောအခါကမျှ မျှော်လင့် မထားခဲ့၍လားမသိ၊ အတာတွင် မျက်ဆံတပြူးပြူးနှင့် အေးချိုအား စူးစိုက်ကြည့်နေမိသည်မှအပ ဘာတစ်ခွန်းမှ မပြောနိုင်ရှိနေ၏။

”နို့ ကိုတာကကော မမစိုးကို ဘာလို့ စာမပေးတာလဲ ဟင်”

"ဒါ နင်နဲ့ ဘာဆိုင်သလဲ" ဤတွင် အတာက ခပ်သွက်သွက် ပြန်မေးလိုက်၏။

”ကျွန်မနဲ့တော့ မဆိုင်ပါဘူး၊ မမစိုးက မေးခိုင်းလို့ပါ"

”ဘာ ခင်စိုးလှက မေးလိုင်တယ်ဟုတ်လား၊ ဘာမေးခိုင်းတာလဲ"

”ကိုတာ က သူ့ကို ဘာလို့ စာမပေးတာလဲတဲ့" ထိုစကား ကို ရုတ်တရက်မ၊ အတာသည် မျက်မှောင်တစ်ချက် ဖြုတ်လိုက်ပြီးမှ

”ငါ သူ့ကို ဘာဖြစ်လို့ စာပေးရမှာလဲ၊ သူ့ကို ငါမှ မကြိုက်တာ"

”ဟင်" တအံ့တသြပင် အေးချိုက ရေရွတ်ရင်း အတာအား မော်ကြည့်နေ၏။

"အေး၊ နင့်ကိုမေးရင် ငါဒီလိုပဲပြောတယ်လို့ ပြောလိုက်"

”ကိုတာ မမစိုးကို မချစ်ဘူး၊ ဟုတ်လား" အတာက ခပ်တင်းတင်းပင် ခေါင်းခါပြလိုက်သောကြောင့် "တကယ်ပဲ မချစ်ဘူးလား ဟင်၊ မမစိုး ဘယ်လောက်လှသလဲ"

”သူ လှတာ နဲ့ ငါက ချစ်ရမှာလား၊ ကဲ နင်ဘယ်သွားမလို့လဲ၊ သွားတော့" စကားကို ဤတွင်ဖြတ်၍ အတာလည်း သူ့အိမ်ဘက်သို့ ကူးလာခဲ့၏။

အိမ်ပေါ်ရောက်၍ မိနစ်ပိုင်းလောက်မျှ မထိုင်ရသေးမီ လမ်းမဆီမှ လေချွန်သံတစ်ခု ပေါ်လာသည်နှင့် အတာ လည်း ဝရန်တာသို့ အပြေးကလေး လှမ်းတက်လာ၏။

”ဟေ့ အတာကြီး၊ လာလေကွာ မလိုက်ဘူးလား" ရွယ်တူလူငယ်တစ်ဦးက အောက်မှနေ၍ လှမ်းခေါ်နေသည်ကို

”သွားနှင့်ကြတော့ကွာ၊ ငါလိုက်လာခဲ့မယ်" ထိုအဖြေကို အောက်မှလူငယ်က ကျေနပ်ပုံမရဘဲ တစ်စုံတစ်ရာထပ်ပြောတော့မည်ရှိစဉ်မှာပင် အတာ လည်း ချာခနဲ လှည့်ဝင်လာခဲ့တော့၏။

”ဘာလို့ စာပေးရမှာလဲ၊ ငါမှ သူ့ကို မကြိုက်တာ" ဤလို ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောခဲ့သော အတာသည် ကုလားထိုင်တစ်လုံးတွင် ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်ရင်း ထိုပြဿနာ ကိုပင် စူးစားခန်းဝင်နေသည် ထင်ရ၏။

လွန်ခဲ့သော တစ်နှစ်ကျော်ကျော်လောက်က ခင်စိုးလှနှင့်ပတ်သက်၍ ကြုံတွေ့ခဲ့ရဖူးသော အဖြစ် ကလေး တစ်ရပ် ကို အတာသည် အမှတ်တရ မြင်ယောင်လာ၏။ အတာ သည် ဆယ်နှစ်သားအရွယ်လောက်ကပင်စ၍ ကွမ်းကို ကောင်းကောင်းကြီး စားတတ်နေခဲ့၏။ ဤသည်မှာ စင်စစ် အတာ၏မိုက်တွင်းနက်မှုကြောင့် ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် ဆေးလိပ်သောက်တတ်နေခြင်း မဟုတ်။ အဒေါ် အစ်မများက အတာကလေး လေးငါးခြောက်နှစ်သားအရွယ်ကပင် ဆေးလိပ်ညှိ ခိုင်းလေ့ ရှိသောကြောင့် တစ်စတစ်စနှင့် သောက်တတ်သွားခြင်းဖြစ်၏။ သို့တိုင်အောင် မိဘများကမူ အတာအား ကွမ်းစားခွင့်ကို လုံးဝမျက်မှာသာမပေးဘဲ တင်းတင်းကျပ်ကျပ် တားမြစ်ထား၏။ အတူတွင်သော်ကား ဆေးလိပ်ကို သရေစာသဖွယ် အရသာခံတတ်နေပြီဖြစ်သည့် အတိုင်း မိဘကွယ်ရာ တွင် မြိုင်မြိုင်ရှက်ရှက် စားလေ့ရှိခဲ့၏။

တစ်ခါက အတာသည် ကွမ်းဝယ်ရန် လမ်းထဲရှိ ကွမ်းယာဆိုင်သို့ လျှောက်သွားစဉ် "ထွီ"ခနဲ တံတွေးထွေးလိုက်သော အသံကြောင့် အတာတွင် ရုတ်တရက် ခြေလှမ်းတန့်သွားကာ အသံ လာရာဆီသို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်၌ ခင်စိုးလှနှင့်တကွသော မိန်းမပျိုတစ်ခုကို တွေ့ရ၏။ ၎င်းတို့ထိုင် နေကြသည် မှာ အတာကွမ်းဝယ်ရန်သွားသည့် ကွမ်းယာဆိုင်နှင့်ကပ်လျက်ရှိသော ပိုးထည်ဆိုင်တစ်ဆိုင်၏ မျက်နှာစာတွင်ဖြစ်သောကြောင့် အတာသည် အားလုံးသော မိန်းမပျိုလေးများ၏ အမူအရာကို ပြတ်ပြတ် သားသား အကဲခတ်မိ၏။ တခိခိနှင့် ပါးစပ်တွင် လက်ဝါးကိုယ်စီအုပ်၍ ရယ်နေကြသည့်အသံ ကိုလည်း ကြားရ၏။

”ငါလာတာမြင်လို့ တမင်ထွေးတဲ့ တံတွေးများလား"ဟု အတာသည် ခပ်သုတ်သုတ် တွေးလိုက်သေး၏။ ချက်ချင်း ဆိုသလို ထန်းသီးကြွေခိုက်

ကျီးနင်းခိုက် ဟူသကဲ့သို့လည်း ဖြစ်နိုင်သည်ကို တွေးမိပြန်သည့် အတိုင်း သူ မူတည်လာရာ ကွမ်းယာဆိုင်သို့ပင် ဣန္ဒြေမပျက် လှမ်းထွက်သွားတော့၏။

ကွမ်းတစ်ရာဝယ်၍ ပြန်လာရာ၌ အတာသည် အဆိုပါ မိန်းကလေးတစ်သိုက်ထိုင်နေကြသော ပိုးထည် တိုက်ရှေ့ မှပင် ဖြတ်လျှောက်လာခဲ့၏။ ဤတွင်လည်း တစ်ဖန်

"ထွိ"ခနဲ ထွေးလိုက်သော တံတွေးသံကို ကြားလိုက် ရပြန်၏။ ဤအကြိမ်တွင်မူ အတာသည် အတော်ကလေး ဒေါသဖြစ်သွားပုံရ၏။ မိန်းမပျိုတစ်ခုထိုင်နေရာ ခုံတန်း ရှည်လေး အနီးတွင်ပင် အတာသည် ခြေစုံရပ်လျက် တင်းမာသော မျက်နှာထားဖြင့် စိန်းစိန်းစားစား ကြည့်မိ၏။ အတာ၏ မာတင်းလှသော အမူအရာကို တွေ့ရသောကြောင့်လား မသိ၊ မိန်းမပျိုတစ်စုသည် ပထမ အခေါက် ကကဲ့သို့ လှောင်ရယ် ရယ်သံများ ပေါ်မလာတော့ဘဲ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့် ရင်း ယောင်ပေပေဖြစ်နေတော့၏။

ဤလို ထွီခနဲ ထွေးလိုက်သော တံတွေးသံသည် မည်သူ့၏အသံဖြစ်ကြောင်း အတာသည် ကောင်း ကောင်းကြီးသိ၏။ ပျက်ပြားနေသော မိန်းမပျိုတစ်ခု၏ ဣန္ဒြေအရလည်း ထိုတံတွေးမှာ သူ့အားရည်ရွယ် ၍ ထွေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်ကို သူသဘောပေါက်၏။ သို့သော် အတာသည် ဘာတစ်ခွန်းမှမပြော။

"ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ" ဟူသော သဘောမျိုးဖြင့်သာ စောင်းကြည့်၍ ထွက်လာခဲ့၏။ အတာလည်း သို့လျှင် မဖွယ်မရာ ကြုံလိုက်ရသည့်အဖြစ်ကြောင့် ထင့်သွားသည့်စိတ်ဖြင့် မကျေမချမ်း လျှောက်လာခဲ့ပြီး ထိုမိန်းမပျိုတစ်သိုက်ထိုင်နေသည့် တိုက်ခန်းနှင့် သုံးတိုက်ခန့်အကွာ ဂိုဒေါင်တစ်ခု ရှေ့တွင် စကားပြောနေကြသော လူရွယ်ကာလသားတစ်စုနှင့် ရော၍ ထိုက်လိုက်၏။

"ဟေ့ အတာကြီး၊ ဘာဖြစ်လာတာလဲကွ၊ မျက်နှာကြီး မှုန်ကုပ်ကုပ်နဲ့" အတာ၏အမူအရာကို သတိထားမိသူ လူငယ်တစ်ယောက်က သို့လျှင် ကောက်ကာငင်ကာ လှမ်းမေး လိုက်သဖြင့်

"ဟိုငတိမပေါ့ကွ၊ ငါ ကွမ်းသွားဝယ်တာ ငါ့ကိုစောင်းပြီး တံတွေးနဲ့ထွေးတယ်" ထိုစကားကြောင့် တဒေါင်ဒေါင်နှင့် မယ်ဒလင်ခေါက်နေသူရော သီချင်းဆိုနေသည့် လူငယ်များပါ အဆို အတီး ရပ်သွားပြီး အတာ့စကားတွင် အာရုံစိုက်လာကြ၏။

"ဘယ်သူလဲ၊ ခင်စိုးလှလား" ပထမစ၍ မေးသူကပင် ဆက်လက်မေးခွန်းထုတ်လိုက်သောကြောင့်

"အေးပေါ့ မောင်မောင်၊ သူ့အပြင် ဘယ်သူရှိဦးမှာလဲ၊ အားလုံးထဲမှာ ဒီငတိမ အကဲဆုံးပဲ၊ တောက်" အတာသည် သို့ပြောရင်း တောက်တစ်ချက်ကိုပင် ခပ်ပြင်းပြင်းခေါက်လိုက်၏။

ဤတွင် မောင်မောင်မှအပသော အခြားလူငယ်များကမူ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် လက်တို့၍လည်း ကောင်း၊ အတာအား မသိမသာ မေးငေါ့သူက ငေါ့၍ မဲ့ပြသူက ပြကြ၏။

"အဲဒီတော့ သူ့ကို မေး ဘုမှတ်ခဲ့ရောလား" ဟု မောင်မောင်က မေးသဖြင့်

"ဘာမှမပြောခဲ့ဘူးကွ၊ ငါ့ကိုစောင်းပြီး ထွေးတာရယ်လို့ အတပ်စွပ်စွဲရမှာကလဲ" အတာသည် စကားကို ရှေ့မဆက်သေးဘဲ စဉ်းစားသလို တွေနေပြီးမှ

"ဒါပေမဲ့ အသွားရော အပြန်ရော သူတို့ရှေ့ကို ငါရောက်မှချည်း

ထွေးတယ်ဆိုတော့၊ ဒါ ရှင်းနေတာပဲ ကွ" မကျေနပ်နိုင်သလို အံတကြိတ်ကြိတ်နှင့် ပြောနေရာမှပင် အတာသည် ထိုင်ရာမှထရပ်တဲ့ပြီး

”တစ်ခေါက်ထပ်သွားဦးမယ်ကွ၊ ဒီတစ်ခါထွေးရင်တော့ သေချာပြီ၊ ငါ့ကိုစောင်းထွေးတာ ဖြစ်မှာပဲ”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် ကွမ်းကို ဟန်မပျက်စားရင်း လှမ်းထွက်သွားသောကြောင့် လူငယ်တစ်ခုတွင် အကြောင်သားငေးရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့ကြ၏။ သို့လျှင် လူငယ်ကာလသားတစ်ခုက ပွဲကြီးပွဲကောင်းတစ်ခုကို တွေ့ ရတော့မည်ကဲ့သို့ ရပ်တလုပ်လုပ်ဖြင့် အတာသွားရာသို့ ငေးကြည့်နေကြသကဲ့သို့ပင် မိန်းမပျိုတစ်သိုက်ကလည်း အတာလျှောက်လာသည်ကို မြင်ရသည်နှင့် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် လက်တို့သူ ကတို့၍ အချို့ကလည်း ခင်စိုးလှအား မြှောက်ထိုးပင့်ကော်လုပ်ပေးသည့် လက္ခဏာမျိုးဖြင့် တီးတိုးပြော ဆို နေကြ၏။ သို့နှင့် အတာလျှောက်လာခဲ့၍ ထိုအပျိုတစ်သိုက်ရှေ့ရောက်သည်ဆိုလျှင်ပင် ထွီခနဲ ထွေးလိုက်သော တံထွေးသံသည် စောစောကအတိုင်း ပေါ်လာပြန်၏။ အတာ ကမူ တစ်စုံတစ်ရာ ဘာမျှမပြောသေး၊ တစ်ချက်မျှသာလှည့်ကြည့်ပြီး ကွမ်းယာဆိုင်သို့ လျှောက် သွားကာ ကွမ်းတစ်ရာထပ်ဝယ်၍ အိတ်ထဲထည့်ပြီး ပြန်ထွက်လာခဲ့၏။

ထိုတံတွေးသံသည် စောစောကထက်ပင် ကျယ်လောင်ပြတ်သားစွာ ပေါ်လာပြန်၏။

ဤတစ်ကြိမ်တွင်သော်ကား အတာသည် ထိုမိန်းမပျိုတစ်စုနှင့် ထိလုနီးပါးကပ်သွားပြီး လက်ထဲမှ ကွမ်းကို ခပ်ဆောင့်ဆောင့် ပေါက်၍ လွှင့်ပစ်လိုက်ပြီးမှ ခါးကို တင်းတင်းကလေး ထောက်တဲ့ကာ ခင်စိုးလှ တစ်ဦးတည်းကိုသာ ခပ်စူးစူးစိုက်ကြည့်နေသဖြင့် ကျန်မိန်းမပျိုတစ်စုတွင် ရင်ကလေး တဒုဒုခုန်ကာ ကြုံလာမည့်အရေးကို အထိတ်တလန့် စိတ်စောနေမိကြ၏။

”နင် ဘာလူပါးဝတာလဲ ခင်စိုးလှ ဟင်၊ နင့်ကို ငါ ဘာလုပ်လို့ ဒီလို တံတွေးနဲ့ စောင်းထွေလား ဘာလား လုပ်ရတာလဲ" အတာသည် ပြတ်သားပီသလှသော အသံဖြင့် မေးလိုက်၏။ ခင်စိုးလှထံမှမူ ရုတ်တရက် အဖြေထွက်မ လာသေး။ စောစောက တံတွေးထွေးရဲခဲ့သလောက် ယခုမူ ကွဲအက်တုန်လှုပ်နှင့် ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ဖြစ်နေ၏။

"ဒါဟာ သိက္ခာရှိတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ အပြုအမူ မဟုတ်ဘူး သိလား"

”ရှင့်ကို ကျွန်မ ကျွန်မ ဘာ ဘာလုပ်လို့လဲ" ယခုမူ ခင်စိုးလှတွင် မနေသာတော့သည့်အတိုင်း စကားလုံးများလည်း သို့လျှင် အထစ်ထစ်အငေါ့ငေါ့ ထွက်လာ၏။

”ဟဲ့ ဘာဖြစ်ကြတာတုံး”

မိန်းမပျိုများထိုင်နေရာ ပိုးထည်တိုက်အတွင်းမှ အသက်ငါးဆယ်ခန့်အရွယ် အဒေါ်ကြီးတစ်ယောက် သည် ထိုမေးသံနှင့်အတူ ရုတ်တရက်ရောက်လာ၏။ ထိုအချိန်၌ လူပျိုတစ်သုက်သည်လည်း ထိုအခင်းနှင့် မလှမ်းမကမ်းသို့ရောက်လာကြလျက် မောင် မောင် နှင့် အခြားတစ်ယောက်သော လူငယ်သာလျှင် အတော့်အနီးသို့ထိအောင် ချဉ်းကပ်လာကြ၏။

”ကျွန်တော် ရှင်းပြပါ့မယ်၊ ကျွန်တော် လွန်တယ်ထင်ရင် ကျွန်တော့်ကို ရိုက်ပြီးဆုံးမပေါ့”

အတာက သို့လျှင် စကားပလ္လင်ခံနေသည်ကို

”ဟဲ့ ဒါတွေပြောနေဖို့တောင် မလိုဘူး အတာ၊ မင့်အကြောင်း တို့သိသားပဲဟာ၊ ကဲ ဆိုစမ်းပါဦး ဘာဖြစ်တာလဲ"

”ဒီလိုပါ ဒေါ်ဒေါ်မေ၊ ခုန ကျွန်တော့်ဟာ ကျွန်တော် ကွမ်းလာဝယ်တာကို ခင်စိုးလှက တံတွေးနဲ့ လှမ်း ထွေး တယ်"

”ဟေ ဟုတ်လား၊ မင်း ဘယ်နေရာပေသွားသလဲ" ထိုမေးခွန်းကြောင့် ဝါးခနဲ ပွဲကျသွားတော့၏။ အတာတွင်လည်း ရှက်ပြုံးကြီး ဖြစ်သွားရာမှ

”ဒါက စကားအဖြစ်ပြောတာပါ ဒေါ်ဒေါ်မေ၊ ဆိုလိုတာက ကျွန်တော့်ကို စောင်းပြီး တံတွေးထွေးတာကို ပြောတာပါ"

”သြ သြ"

”အဲဒါ တစ်ခါမဟုတ်ဘူး ခင်ဗျ၊ အသွားရော အပြန်ရော နှစ်ခါစလုံး ဒီနားရောက်တိုင်း ကျွန်တော့်ကို စောင်းပြီး တံတွေးနဲ့ထွေးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကြုံကြိုက်သွားလို့ ဖြစ်မှာပဲဆိုပြီး ကျွန်တော် ဘာမှမပြောဘူး၊ နောက်တစ်ခေါက် ကွမ်းလာဝယ်တော့လဲ သူ အသွားရော အပြန်ပါ နှစ်ခါစလုံး ဒီလိုပဲ တံတွေးနဲ့စောင်း ထွေးလို့ ကျွန်တော် စိတ်ဆိုးပြီး ဘာလို့ ဒီလိုလုပ်ရသလဲမေးတော့"

”အေး ခင်စိုးလှက ဘာပြောသလဲ”

"ကျွန်မ ဘာလုပ်လို့လဲတဲ့ ပြောင်လိမ်တယ်"

”နို့ သူက မင်းကိုထွေးတာမဟုတ်ဘူးလို့ ပြောသလား”

"ဒီလိုတော့ မပြောဘူး၊ တံတွေးထွေးတာတော့ သူ အမှန်ပဲ၊ ဒါပေမယ့် တံတွေးအကြောင်း ထည့်မပြော ဘူး၊ ဒီကတည်းက သူ မှုမမှန်လို့ဖြစ်မှာပဲ" ဤတွင် ဒေါ်ဒေါ်မေက ခင်စိုးလှဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ရင်း

”တဲ့ အတာပြောတာ ဟုတ်သလား ခင်စိုးလှ၊ ဟင်"

”မ မဟုတ်ပါဘူး”

ခင်စိုးလှသည်လည်း သို့လျှင် ရှက်အမ်းအမ်း အမူအရာဖြင့် ထစ်တငေါ့ငေါ့ဖြေလိုက်စဉ်

”တံတွေးတော့ ထွေးမိတယ်ဆိုပါတော့၊ ဟုတ်လား"

”ဟင့်အင်း မထွေးပါဘူး၊ ကျွန်မ..."

”နင် အလကားမိန်းမပဲ၊ အမှန်ကို ဝန်ခံရဲတဲ့သတ္တိ မရှိဘူး" အတာလည်း ခင်စိုးလှအား ဤလို ခပ်ဆတ်ဆတ်ပြောလိုက်ပြီးမှ ဒေါ်ဒေါ်မေဘက်သို့လှည့်ကာ

”ဒီမှာ ဒေါ်ဒေါ်မေ၊ သူ့ကိုမေးလို့တော့ ဇွတ်ငြင်းနေမှာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်သိတယ်၊ သူထွေးတာ အမှန် ပ၊ ခု ဒီမှာ ထိုင်နေကြတဲ့ မိန်းကလေးတွေဟာ အားလုံးလိုလိုပဲ ကျွန်တော့်ကို ခင်မင်ကြတယ်၊ လေးစား ကြတယ်၊ ခင်ခင်မင်မင်မရှိတောင် သူ့လိုတော့ မိုက်မိုက်ရိုင်းရိုင်းလုပ်မဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်မှ မပါ ဘူး။ ခင်စိုးလှတစ်ယောက်သာ ကျွန်တော့်ကို မျက်မုန်းကျိုးနေတယ်၊ ဘာကြောင့်ဆိုတာတော့ ကျွန်တော်လဲ မသိဘူး ခင်ဗျ”

အတာသည် ဒေါ်ဒေါ်မေအား မျက်နှာမူရင်း ပြောနေရာမှ ဤတွင်စကားကို ရုတ်တရက်ရပ်၍ ခင်စိုးလှ ဘက် တစ်ချက်လှည့်ကြည့်လိုက်သေး၏။

အဏုနည်းတူပင် ဒေါ်ဒေါ်မေကပါ အကဲခတ်သလိုဖြင့် ခင်စိုးလှဘက်သို့ မျက်လုံးရောက်သွားသည်တွင် မျက်နှာမဖော်ဘဲ ခေါင်းလည်းမဖော်ဘဲ လက်သည်းချင်းကုတ်၍ မလှုပ်မရှက် ငြိမ်သက်နေသော ခင်စိုးလှ အမူအရာမှာ အတာ၏စွပ်စွဲချက်ကို ရာလုံးပြည့် ဝန်ခံသကဲ့သို့ ရှိနေ၏။

”အေး၊ မင်းကို သူက မျက်မုန်းကျိုးနေတယ်ဆိုတာ အကြောင်းတော့ ရှိလိမ့်မယ်ထင်တယ်၊ မင်းကများ ခင်စိုးလှ ကို"... ဒေါ်ဒေါ်မေ စကားမဆုံးမီပင်

”ပေးချင်တဲ့သစ္စာပေးပါ ဒေါ်ဒေါ်မေ၊ ဒီလမ်းထဲ ကျွန်တော်ရောက်တာ ရှစ်နှစ်ရှိပါပြီ၊ ကနေ့အထိ ခင်စိုးလှ ကို စကားလဲမပြောဖူးပါဘူး၊ သူ့ကိုနောက်ဖို့ ပြောင်ဖို့ဆိုတာဘဲ ဘယ်တုန်းကမှ စိတ်မကူးခဲ့ပါ ဘူး၊ မယုံရင် မျက်နှာ စုံညီ ခုပဲ မေးကြည့်ပါ”

"ကဲ ကဲ သွားတော့ အတာ၊ ဒေါ်ဒေါ်မေကြည့်ဆုံးမမယ်၊ ဒီကောင်မလေးတွေကလဲ တော်တော်ခက် တာပဲ" ဟု ဒေါ်ဒေါ်မေက ညည်းညည်းညူညူ ပြောလိုက်သဖြင့် အတာလည်း ဒေါ်ဒေါ်မေအား ခပ်ရိုရို နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်လာခဲ့၏။ ဤကိစ္စ ဖြစ်ပျက်ခဲ့ပြီးနောက် သုံးရက်မြောက်သောနေ့တွင် ခင်စိုးလှတို့၏အခိုင်းအစေတစ်ဦးဖြစ်သော အေးချိုမှတစ်ဆင့် အတာ့ထံသို့ စာတစ်စောင်ရောက်လာ၏။

ကိုတာ ဟိုတစ်နေ့က ဒေါ်ဒေါ်မေတို့ဆိုင်ရှေ့မှာ ဖြစ်ပျက်ခဲ့တဲ့ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်လို့ မှန်တဲ့အတိုင်းပြောရရင် ကျွန်မ တော်တော်ပဲ ရှက်သွားတယ်။ ကိုတာ စွပ်စွဲတဲ့အတိုင်း ဟိုနေ့က တံတွေးထွေးတယ်ဆိုတာ မှန်ပါတယ်။ ပြီးတော့ ကိုတာပြော သွားသလို ကျွန်မ ကိုတာ့ကို မျက်မုန်းကျိုးနေတယ်ဆိုတာလဲ ကျွန်မ မငြင်းပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အလကား သက်သက်မဲ့ မျက်မုန်းကျိုးတာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သိစေချင်ပါတယ်။

တစ်ဦးမေတ္တာ တစ်ဦးမှာဆိုတဲ့စကားလိုပေါ့ ကျွန်မ မျက်မုန်းကျိုးတာဟာ ကိုတာက ကျွန်မကို ကြည့်လို့ မရဘူး၊ မျက်စိနောက်တယ်၊ ပုံတန်တန် နန့်တန့်တန့်နဲ့ မိန်းမမပီသဘူး ဘာညာနဲ့ ကွယ်ရာမှာ ပြောတယ် မဟုတ်လား၊ ကိုတာပြောသမျှစကားတွေ ကျွန်မ အကုန်ကြားပါတယ်ရှင်။

| အမှန်အတိုင်း ထုတ်ပြောရရင် ကျွန်မအကြောင်းကို ကွယ်ရာမှာ ကိုတာက ဘာပဲပြောပြော ဘယ်လိုပဲ ပုတ်ခတ် ပုတ်ခတ် အဲဒီစကားတွေ ကိုဘဆွေက အကုန်လာလာ ပြောတာပဲ။

အဲဒီလို ကိုတာက ကျွန်မကို ပုံသလေး နန့်သလေး မျက်စိနောက်သလေးနဲ့ ပြောပြောနေတယ် ဆိုတော့ ကျွန်မကတော့ ကိုတာ့ကို မျက်မုန်းကျိုးဘဲ နေမလား၊ ကိုတာပဲ စဉ်းစားကြည့်ပါဦး ကဲ။

ကျွန်မရေးချင်တာကတော့ ဒါပါပဲ၊ ကျွန်မ ကိုတာ့ကို မျက်မုန်းကျိုးနေတယ်ဆိုတာ အဲဒီလိုအ ကြောင်းကြောင့်ပဲလို့ ကိုတာ သိစေချင်တာနဲ့ ဒီစာကို ရေးလိုက်တာပါပဲ။ ကိုတာက အဲသလို ပြောတယ်ဆိုတာကော ဟုတ်ပါသလား၊ ကျွန်မ သိချင်ပါတယ်၊ မဟုတ်ပါ စေနဲ့လို့လဲ ကျွန်မ ဆုတောင်းပါတယ်။

ကျွန်မလဲ ကိုတာ့ကို မျက်မုန်းမကျိုးချင်ပါဘူး၊ ကျွန်မကိုလဲ ကိုတာက ပုံတန်တန် နန့်တန့်တန့် အစားထဲကလို မထင်စေချင်ဘူး ပြောလဲ မပြောစေချင်ဘူး။

(ဒီစာကို ဘယ်သူ့မှ မပြပါနဲ့လို့ တောင်းပန်ပါတယ်)။

ခင်မင်စွာဖြင့် ခင်စိုးလှ ထိုစာကို အတာသည် နှစ်ကြိမ်တိုင်အောင် ပြန်ဖတ်၏။ ပြီးလျှင် စာရွက်ကလေးကို အသာခေါက်၍ အိတ်ထဲ ထည့်လိုက်ပြီးမှ တွေတွေဝေဝေနှင့် တစ်စုံတစ်ရာကို စိတ်ရှည်လက်ရှည် စဉ်းစားနေပြန်၏။ မှန်သည်။ ခင်စိုးလှရေးလိုက်သည့်အတိုင်း အတာသည် ခင်စိုးလှအား မြင်ပြင်းကန်ခဲ့၏။ ဤသည်မှာ အခြားကြောင့်မဟုတ်။ ရပ်ကွက်ထဲရှိ မိန်းမပျိုများအနက် ခင်စိုးလှနှင့် အခြားသော မိန်းကလေး တစ် ယောက် နှစ်ယောက်လောက်သာ ဂါဝန်ဝတ် သီလရှင်ကျောင်းတွင်နေကြပြီး ကျန်ဆယ်လောက်သော မိန်းကလေး များမှာမူ မြို့မမိန်းကလေးကျောင်းစသည့်ကျောင်းများတွင် မျှနေကြ၏။ ဂါဝန်ဝတ်ကျောင်း တွင် နေကြသည့် မိန်းကလေးသုံးယောက်အနက်တွင်လည်း နှစ်ယောက်မှာ ဆယ်နှစ် ဆယ့်နှစ်နှစ်ရွယ် ကလေးများသာဖြစ်လျက် ခင်စိုးလှတစ်ဦးတည်းသာလျှင် ဆယ့်ခြောက်နှစ်ရွယ်ဖြစ်၏။

ကျောင်းကလည်း ဘိုကျောင်း၊ စကားလည်း ဘိုလိုသာပြောရသောကြောင့် တစ်ကြောင်း၊ ခေတ်က လည်း ဘိုကို အထင်ကြီးနေကြသောကာလဖြစ်သည့် အားလျော်စွာ ခင်စိုးလှမှာလည်း ကျောင်းသူချင်း တည်း ဟူသော ပတ်ဝန်းကျင်၏ရောင်ပြန်ဟပ်မှု (ဝါ) တံငါနားနီးတံငါ ဟူသကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ အသက်အရွယ် ကလည်း ငယ်သေးသူဖြစ်သည်နှင့်အမျှ မိန်းမသားလည်းဖြစ်သောကြောင့် ဂုဏ်နှင့် အထင်ကြီးခံလိုမှုတွင် ယစ်မူးနေသဖြင့်လည်းကောင်း၊ ချမ်းသာကြွယ်ဝသောမိဘနှစ်ပါး၏ တစ်ဦးတည်း သော သမီးကလေး ဖြစ်သည့်အတိုင်း အလိုလိုက် အကြိုက်ဆောင်ခြင်းကို ခံယူနေရသဖြင့်လည်း ကောင်း၊ ကျောင်းတက်သည့် အချိန်များတွင်သာမဟုတ် ကျောင်းမှပြန်လာသည့်အခါ၌လည်း ဘိုဝတ်စုံ ကို မချွတ်၊ ဂါဝန်ကလေး တကားကား ဖြင့် ဥဒဟို လမ်းသလားနေတတ်၏။

ဤမျှလောက်ဖြင့်ဆိုလျှင် အတာသည် ခင်စိုးလှအား ဘာမျှမြင်ပြင်းကတ်စရာမလို၊ အတာကလည်း မြင်ပြင်း ကတ်လိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။ ထိုစဉ်အချိန်က လက်ရှိခေတ်မှာကဲ့သို့ ဒူးပေါ်ပေါင်ပေါ် ရေကူးဝတ်စုံဝတ်၍ လူ့ပရိသတ်အလယ်တွင် မယ် အရွေးခံဝံ့ရန် မဆိုထားဘိ၊ မိန်းမပျိုများအဖို့ သလုံးသားကလေး ပေါ်သွားမည်ကိုပင် အတော်ကြီး စိုးရိမ် ရှက်ကြောက်တတ်သော ခေတ်ဖြစ်၏။

ယင်းသို့သော ခေတ်မျိုးတွင် ဂါဝန်ကလေးတိုနန့်နန့်နှင့် သွားလာနေတတ်သော ခင်စိုးလှကိုကြည့်ရ သည်မှာ ခေတ်အခြေအနေ မျက်စိနောက်စရာဖြစ်နေ၏။ ကျောင်းတက်ရာတွင် ဝတ်ဆင်ရန်အတွက် ကျောင်းက သတ်မှတ်ပေးသည်မှာ နက်ပြာရောင်ဂါဝန်တစ်မျိုးတည်းသာ ဖြစ်သော်လည်း ခင်စိုးလှကမူ ဂါဝန် ကို မျိုးစုံအောင် ချုပ်ထား၏။ ကျောင်းသွားစဉ် နက်ပြာကိုဝတ်၍ ကျောင်းပြန်ချိန်နှင့် အခြားသော ပိတ်ရက် များတွင်မူ မြန်မာပီပီဝတ်ဆင်ထားသော မိန်းမပျိုများထဲတွင် ခင်စိုးလှတစ်ဦးတည်းသာ ဂါဝန် ရောင်စုံထည်လဲ ဖြင့် မျက်စိနောက်စရာ တကားကားဖြစ်နေတော့၏။ ခင်စိုးလှ သည် ချိုင်းအိုးကိုပါ အတိုင်းသားမြင်ရတတ်သော ဂါဝန်လက်ပြတ်ကိုလည်း ဝတ်ဆင်တတ် သေး၏။ ထိုင်ရာတွင်လည်း ဘိုစတိုင် ဘိုမများကဲ့သို့ ခြေချိတ်၍ ထိုင်တတ်ပြန်သောကြောင့် ဝတ်ထား သည့် တိုနန့်နန့် ဂါဝန်နှင့် ဆိုသော် အဘယ်လိုကြည့်၍မျှ အမြင်မလျော ဖြစ်နေပြန်၏။ ဤသည်ကို အတာ စက်ဆုတ် ၏။

တစ်ဖန် ခင်စိုးလှသည် ဣန္ဒြေမရ ခြေတစ်ဖက်ဆတ်တောက်နှင့် ဘောက်ဆတ်ဆတ်ပြေးရင်းသွားတတ် ၏။ လွှားခနဲ ကားခနဲ ခုန်ပေါက်၍

တတ်တတ်၏။ အတာ အမုန်းဆုံးသော အပြုအမူမှာ အခြေအနေ နိမ့် ပါး သူများကို အဖက်မတန်သလို ဆက်ဆံတတ်သော ခင်စိုးလှ၏အမူအရာပင်ဖြစ်၏။ ထိုထိုသော အကြောင်းများကြောင့်ပင် အတာသည် ခင်စိုးလှအား ကြည့်မရနိုင်ဖြစ်နေခဲ့၏။ ကစားဖော် ယောကျ်ား သူငယ်ချင်းများနှင့် စကားစပ်မိတိုင်းသည်။

"ဒီငတိမလေးတော့ ငါ့မျက်စိထဲမှာ နည်းနည်းမှ ကြည့်လို့မရဘူး"

"ကြည့်လို့သာမရတာ မင်း သူ့ကိုရရင်တော့ ယူမှာပဲမဟုတ်လား"ဟု တစ်ယောက်သော သူငယ်ချင်းက မေးလိုက်သည် ကို

"စိတ်ချပါ ဘဆွေ၊ ခင်စိုးလှကိုတော့ ငါ ပိုးလဲမပိုးဘူး၊ ရအောင်လဲ မကြိုးစားဘူး၊ ငါနဲ့လဲ မတန်ပါဘူးကွာ မင်းသာ မိန့်စ်ပိုင်းရှိသလောက် စိတ်ချလက်ချ ပိုးပါ၊ သူ့ကိုပိုးတဲ့အထဲမှာတော့ ငါမပါဘူးဆိုတာ စိတ် သာချ"

ခင်စိုးလှ၏ပေးစားထဲ၌ ကွယ်ရာမှာ ကိုတာကက ကျွန်မအကြောင်းတွေ ဘာပဲပြောပြော ဘဆွေက ကျွန်မဆီ သတင်းလာပေးတာပဲ၊ ဘဆွေဟူသော စာပိုဒ်တစ်ပိုဒ်ပါလာသည်ဖြစ်ရာ ဤမည်သော ဘဆွေ သည်ပင် ခင်စိုးလှအား သဲသဲမဲမဲ ပိုးပန်းနေသူဖြစ်ဟန်ရှိလျက် သူသည်ပင် အတာပြောသမျှ စကားများကို ခင်စိုးလှ အား မျက်နှာလို မျက်နှာရ ဖောက်သည်ချနေဟန်တူ၏။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ခင်စိုးလှ၏စာကို ဖတ်ပြီးသည်၏အဆုံး၌မူ အတာသည် သူ့အမှားကို သူသတိရလာ၏။

အကယ်တိ ခင်စိုးလှသည် ထို့ထက်မက ကာယိန္ဒြေမဲ့ ဝတ်ဆင်နေသည်ဖြစ်စေ၊ ပုံ့ချင်တိုင်းပုံ့၍ နန့်ချင် တိုင်း နန့်နေစေကာမူ အတာသည် မြင်ပြင်းကတ်က မကြည့်ဘဲနေရုံသာရှိသည်။ ဝစီကံမြောက် မှုချိုး မှုစ်ဖွဲ့ ကဲ့ရဲ့ စရာ ဘာမျှအကြောင်းမရှိ၊ ယင်းသည့်အချက်ကို အတာသည် ကွက်ခနဲ တွေးမိလာ၏။ ဤသည်မှာလည်း ခင်စိုးလှ၏စာရမှပင် ဖြစ်၏။ သို့နှင့်အတာသည် စာတစ်စောင်ကို ချက်ချင်းပင် ကောက်ရေးတော့၏။

မခင်စိုးလှ ပေးစာကိုရတဲ့အတွက် ကိုယ် အတော်ပဲစိတ်မကောင်းဖြစ်သွားမိတယ်။ မခင်စိုးလှ ရေးလိုက်တဲ့ အတိုင်းပဲ ကိုယ်ပြောမိဆိုမိတာတွေကို ဝန်ခံပါတယ်။ မခင်စိုးလှကို ကြည့်လို့မရဘူး၊ မျက်စိနောက်တယ်လို့ ကိုယ်ပြောမိတာတွေဟာလဲ အမှန်က တော့ မခင်စိုးလှရဲ့ အနေအထိုင်ရော ဝတ်ပုံစားပုံတွေပါ ဣန္ဒြေမရဘူးလို့ ထင်တဲ့အတွက် ပြောမိဆိုမိ တာပဲ၊ အဲဒါ ကိုယ် မှားတယ်။

မခင်စိုးလှရေးလိုက်သလို တစ်ဦးမေတ္တာတစ်ဦးမှာ ဆိုတဲ့စကားဟာ အင်မတန်မှ လေးနက်တဲ့ စကား ဆိုတာ ခု ကိုယ်သေသေချာချာ သိပါပြီ၊ ဟုတ်တယ်၊ မခင်စိုးလှ ရေးလိုက်သလိုပဲ ကိုယ်က မခင်စိုးလှကို ပုတ်ခတ်တဲ့ စကားတွေပြောမိတာကို မခင်စိုးလှ ကြားရရင် ဘယ်ကျေနပ်လိမ့်မလဲ၊ အမှန် ဒေါသဖြစ်မှာပဲ၊ ဒါကြောင့် မခင်စိုးလှကလဲ ကိုယ့်ကို မျက်မုန်းကျိုးတာ ဖြစ်မှာပေါ့။ အဲဒါ ကိုယ်က မေတ္တာမဲ့လို့ မခင်စိုးလှကလဲ ကိုယ့်အပေါ် မေတ္တာမရှိတာ ဖြစ်မှာပဲ၊ ဟုတ်လိမ့် မယ်။ ကိုယ်ငယ်ငယ်က ကိုယ်တို့အဘိုး ပြောပြဖူးတဲ့ မေတ္တာအကြောင်းကို မခင်စိုးလှရဲ့ စာရမှပဲ ပြန်ပြီး သတိရမိသေးတယ်။

ဘယ်လိုလဲဆိုတော့ ရှေးတုန်းက တောကြီးမျက်မည်းထဲမှာ တရားအားထုတ်နေတဲ့ ဦးသီလဆို တဲ့ ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါးနဲ့ တပည့်ဘိုးသူတော်တို့ဟာ တစ်ညတော့ ချမ်းလွန်းအားကြီးတာနဲ့ မီးလှုံနေ ကြသတဲ့။ အဲဒီအခိုက်မှာ ကျားကြီးတစ်ကောင်ကလဲ မီးလာလှုံသတဲ့။ အဲဒီကျားကြီးဟာ မီးလှုံရင်းနဲ့ သူ့ပါးစပ်ကြီး ဖြူဖြူပြီးသမ်းတာကို ဘိုးသူတော်ကကြည့်ပြီး

”တယ် ဒီကောင်ကြီး အလကားသမ်းသမ်းနေ တယ်၊ ပါးစပ်ထဲ မီးစကြီးထိုးထည့်လိုက်ရ”လို့ စိတ်ထဲက ရေရွတ်လိုက်မိတာကို ကျားကြီးက ဘိုးသူတော်ကို ကြည့်ပြီး သွားတဖြဲဖြဲနဲ့ မာန်ဖီပြသတဲ့။ အဲသလို ကျားက မာန်ဖီတာဟာ ဘိုးသူတော်က အရင်စိတ်နဲ့ မတရားပြစ်မှားလို့ ဆိုတာကို ဘုန်းတော်ကြီးက သိသတဲ့၊ ဒါနဲ့ ချက်ချင်းပဲ

”တဲ့ သူတော်၊ စိတ်ကိုငြိမ်ငြိမ်ထားမှပေါ့”လို့ ဘုန်းတော်ကြီး က မိန့် တော်မူသတဲ့။

ခု ကိုယ်ရေးလိုက်တဲ့အတိုင်း စိတ်နဲ့မေတ္တာမဲ့တာတောင် အဲသလို အကျိုးယုတ်ရင် ဝစီကံ မြောက် ကိုယ် ပြောမိ ပုတ်ခတ်မိတယ်ဆိုတော့ မခင်စိုးလှ စိတ်ဆိုးမယ်ဆို ဆိုးစရာပေါ့။

နောက်ဆုံးမှာ မခင်စိုးလှ ဘယ်လို ဝတ်စားလို့ ဘယ်လောက်ပဲ အနေအထိုင် မိန်းမပီသနဲ့ဦး၊ ကိုယ် ဒီလို မပုတ်ခတ်သင့်ဘူး၊ အမြင်မတော်ရင် မျက်နှာလွှဲနေရုံပဲရှိတယ်၊ အဲဒီတော့ ကိုယ့်အမှားကို ဝန်ခံပါတယ်၊ ပြောမိဆိုမိတာတွေလဲ တောင်းပန်ပါတယ်၊ ခွင့်လွှတ်ပါ၊ နောက်နောင်ကို ကိုယ်မပြော တော့ပါဘူး၊ ကတိပေးပါတယ်။

ခင်မင်စွာပါပဲ အတာ သို့လျှင် လွန်ခဲ့သော တစ်နှစ်ကျော်ကျော်လောက်က ခင်စိုးလှနှင့်ပတ်သက်၍ ကြုံတွေ့ခဲ့ရသော အဖြစ် သနစ်များကို အတိုချုပ် အကျဉ်းရုံး၍ အလောသုံးဆယ် တွေးလိုက်၏။ သို့တွေးနေရာမှပင် စောစောက အေးချိုကလေး ပြောလိုက်သောစကားကို ယုတ္တိရှိ မရှိ သုံးသပ်နေမိပြန်၏။ အတာသည် အရပ်ထဲရှိ မိန်းမပျိုကလေးများအပေါ်၌ ဖြူစင်သောစိတ်ထားဖြင့် ခင်မင်သည်၊ သန့်သန့် ရှင်းရှင်း ဆက်ဆံသည်။

” ဒီကောင်လေးဟာ မိန်းကလေးတွေနဲ့ပတ်သက်ရင်တော့ အင်မတန် ရိုးသားတဲ့သူငယ်ပဲ"ဟူသော ရပ်မိ ရပ်ဘများ၏ ထောမနာချက်ကို လေးလေးနက်နက် တန်ဖိုးထား၍ ခံယူခဲ့သူဖြစ်၏။ ထိုဂုဏ်ကိုလည်း သူ အလွန်မြတ်နိုး၏။

ခင်စိုးလှ၏မိဘ မောင်ဘွားများကပါ စကားစပ်မိတိုင်း အတာ့ဂုဏ်ပုဒ်ကို ထုတ်ဖော်ချီးကျူးခဲ့ကြရ၏။ ခင်စိုးလှအဖို့၌လည်း ထိုချီးကျူးသံကို နားငြီးမတတ် ကြားပြီးရင်း ကြားနေခဲ့ရ၏။ သို့သော် ဆိုခဲ့ပြီးသော အကြောင်းကြောင်းတို့ကြောင့် အတော့အပေါ်၌ မျက်မုန်းကျိုးနေသော ခင်စိုးလှအဖို့၌ ထိုချီးမွမ်းသံကို အရသာခံ၍ ရချင်မှ ရပေလိမ့်မည်။ အဏုအား သူ အမုန်းကြီးမုန်းနေခဲ့သည် မဟုတ်ပါလော။ နောက်ဆုံး အပြန်အလှန်ပေးစာအရ ခင်စိုးလှနှင့် အတာတို့ ကျေရာကျေကြောင်းနှင့် ကောင်းမြတ်သော ဆက်ဆံရေး သို့ ရှေ့ရှုခဲ့ကြပြီမှန်သော်လည်း အတာသည် အများသောအရပ်ထဲမှ ကာလသားများနည်းတူ ခင်စိုးလှ အပေါ်၌ ကြိုက်သောစိတ်မျိုး မမွေးခဲ့။ ချစ်ရေးဆိုရန်လည်း ယောင်၍ ထည့်စဉ်းစားမိခြင်း မရှိ။ သို့လျှင် ချစ်ရေးငင်ကာ အမူအရာမျိုးဖြင့်သော်မှ ခင်စိုးလှအား မကြည့်ခဲ့ဘူးပါလျက် "ကိုတာကကော မမစိုးကို ဘာကြောင့် စာမပေးတာလဲတဲ့၊ မမစိုးက မေးခိုင်းတယ်"ဟူသော စကားမျိုး ကို ကြားလိုက်ရသည်၌ အတာတွင် အတော်ကလေး ဗျာများသွားတော့၏။ သို့ကလို ဗျာများသွားရ သည်မှာလည်း စင်စစ် အေးချိုပြောစကားကို ကြားခဲ့ရပြီးသည့်နောက် အိမ်ပေါ်ရောက်၍ ကရွတ်ကင်း လျှောက် တွေးနေမိမှသာလျှင် ဦးနှောက်ခြောက်မတတ် အစဉ်းစားရကြပ်နေခြင်းဖြစ်၏။ အမှန်အားဖြင့်ဆိုသော် ဤလိုစိတ်အိုက်၍ ဘာမျှခေါင်းငိုက်စိုက်နှင့် တွေးနေစရာမလို၊ သူ၏ပင်ကိုသ ဘောကို အေးချိုအား

ပြောခဲ့ပြီးပြီဖြစ်၏။

"ငါ ဘာပြုလို့ စာပေးရမလဲ၊ သူ့ကိုမှ မကြိုက်တာ"

အကယ်တိ အတာသည် ခင်စိုးလှအပေါ်၌ လူပျိုဘဝ မရိုးသားသည့်စိတ်မျိုး အရိပ်အရောင်မှုရှိလျှင်ပင် ဤကဲ့သို့သော စကားဖြင့် ပြတ်ပြတ်သားသား ပြောလိမ့်မည်မဟုတ်။ သို့ပြောခဲ့သည့်အတိုင်းပင် အတာ သည် ခင်စိုးလှအပေါ်၌ ရိုးသားခဲ့၏။ ရိုးသားသည်ဆိုရာတွင်ပင် သာမန်ရိုးသားပုံမျိုးမဟုတ်ဘဲ ခင်စိုးလှ အား အခြားသော မိန်းမပျိုတစ်ယောက်နှင့် ယှဉ်၍ ကြိုက်ရာကို ရွေးခိုင်းအံ့။ အတာသည် လှသော ချောသော ခင်စိုးလှကိုပယ်၍ အရုပ်ဆိုးသော် ဆိုးစေ၊ အခြားသော မိန်းကလေးကိုသာ ရွေးမည်ဖြစ်၏။ ဆိုခဲ့ပြီးဖြစ်သော အကြောင်းကြောင့်တို့ကြောင့်ပင် အတာသည် ခင်စိုးလှအပေါ်၌ ချစ်ကြိုက်သောစိတ် မျိုး လုံးဝ မွေးမြူခဲ့ခြင်းမရှိသဖြင့် ရိုးသားသည်ဆိုသော စကားထက်ပင် အတာသည် ခင်စိုးလှအပေါ်၌ ပြတ်သား၏။ ထို့ကြောင့်ပင် "သူ့ကို ငါ ချစ်မှ မချစ်ဘဲ၊ နင့် မမစိုးက မေးရင်လဲ ဒီလိုပဲပြောတယ်လို့ ပြောလိုက်"ဟု တိကျသောအဖြေ ကို ဝမ်းထဲရှိသည့်အတိုင်း ပေးခဲ့ပြီးဖြစ်ပါလျက် အတာသည် အဘယ်သို့သော အကြောင်းကြောင့် ခေါင်းရှုပ်ခံ၍ စဉ်းစားနေရပါဘိသနည်း။ ခင်စိုးလှသည် လမ်းထဲရှိ မိန်းမပျိုများအထဲတွင် အချောဆုံး အလှဆုံးဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့်ပင် ကာလသား ထုက သူ့အာ (ရပ်ကွက်၏အလှဘုရင်မ)ဟူသော ဂုဏ်ပုဒ်ဖြင့်ပင် ခေါ်ဝေါ်သမုတ်နေကြ၏။ ဤလို ချော သော လှသော ငွေကြေးလည်း ချမ်းသာသော မိန်းမပျိုတစ်ယောက်က အံ့ဘွယ်ဘနန်း ချစ်စကား ကမ်း လှမ်းလာသည့် သတင်းမျိုးကို ကြားရသည်၌ အတာသည် အနည်းနှင့်အများ တုန်လှုပ်မိပေမည်သာ။

အထူးသဖြင့် အရပ်ထဲရှိ ကာလသားအပေါင်းတို့၏ပေးစာကို မကြာခဏရဖူးနေပါလျက်နှင့် ခင်စိုးလှ သည် မည်သူ့ကိုမျှ ချစ်တုံ့မပြန် ဟန်မပျက်နေနိုင်ခဲ့ပြီး အတာနှင့်ကျကာမှ သူကပင် စတင်၍ ချစ်ရေးကို ငင်လာသည်မှာ အတော့်အဖို့ စဉ်းစားစရာဖြစ်နေ၏။ စဉ်းလည်း စဉ်းစား၏။ အတာသည် အတန်ကြာအောင် တွေးနေပြီးမှ တစ်စုံတစ်ရာကို အတိအကျ ဆုံး ဖြတ်လိုက်သည့်ပမာ ကြည်ကြည်သာသာကြီး ပြုံးလိုက်၏။

"သူဟာ ငါလိုအကောင်နဲ့ မတန်ပါဘူးလေ" နှုတ်ဖျားမှပင် အသံထွက်လာအောင် အတာသည် ပီပီသသကြီး ရေရွတ်လိုက်ရင်း ထိုင်ရာမှထ၍ ဦးထုပ်ပျော့ ကလေး ဆွဲဆောင်းကာ အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းသွားတော့၏။

မဟာဗန္ဓုလပန်းခြံ အနောက်တောင်ဘက် အပေါက်မှ ခပ်သုတ်သုတ် လှမ်းဝင်လာသော အတာကို မြင် လိုက်ရသည်နှင့် ပန်းခြံအတွင်း၌ ကရစ်ကက်ရိုက်ကစားနေကြသော လူငယ်တစ်စုသည် ရုတ်တရက် အကစားရပ်ရင်း အတာဆီသို့ စုပြုံပြေးလာကြပြီး

"တို့ဖြင့် မင်းမပါလို့ ကစားရတာ စိတ်တောင်မရှိဘူး"ဟူ၍လည်းကောင်း

"အေးကွ။ အတာ မပါတော့ ပျင်းကပ်ကပ်ကြီး၊ မင်းက ဘာလို့လိုက်မလာတာလဲ အတာကြီး၊ ဟင်"ဟူ၍ လည်းကောင်း တစ်ယောက်တစ်ပေါက်ပြောရင်း အတာအား ဝိုင်း၍ ဆွဲနေကြသောကြောင့် အတာတွင် ဘာပြောရမည် မသိဘဲ ပြုံးကာရယ်ကာနှင့်ပင် ဝိုင်းဆွဲနေကြသော သူငယ်ချင်းနှစ်စုအကြားတွင် ထိုဘက် ဤဘက် တစ်ပြန်စီ ယိမ်းနေတော့၏။

"မင်းတို့ တစ်ဖက်လေးယောက်စီ လူညီနေပြီပဲကွာ၊ ငါ ဘေးကထိုင်ကြည့်ပါ့မယ်၊ မင်းတို့ဟာ မင်းတို့ပဲ"

”ဟာ မရဘူး၊ တို့ဘက်က ငါ ထွက်ပေးမယ်၊ မင်း ဝင်ကစား"ဟု မောင်မောင်က ပြောလိုက်သည်နှင့်

”ဒီလိုဆို တို့ဘက်ကလဲ ငါထွက်ပေးမှာပေါ့"ဟု လှမောင်ကလည်း အားကျမခံ ပြောလိုက်ပြန်သဖြင့် အတာ တွင် ရုတ်တရက် မကြံတတ်အောင် ဖြစ်နေရပြန်၏။

”ဒါဖြင့် ဒီလိုလုပ်ကွာ၊ ငါဝင်ကစားတဲ့ဘက်က လေးယောက်ပဲထား၊ ဟိုဘက်ကို ငါးယောက်ပေး ကစား ရမယ်။ သဘောတူမလား”

"တူတယ်၊ လာ တို့ဘက်ကို အတာကြီးလာ၊ ဟိုဘက်က ငါးယောက်က စား" ဤတွင်လည်း နှစ်ဖက်စလုံးကပင် အတာကိုသာ မရအရ ဆွဲနေကြပြန်သဖြင့်

”ကဲ ဒီလိုဆိုရင် မင်းတို့နှစ်ဖက် မျောက်ပန်းလှန်ကြကွာ၊ နိုင်တဲ့ဘက်က ငါပါမယ်" ဤသည်မှာ အတာ၏ဝါဒဖြစ်၏။ နှစ်ဖက်စလုံးက ကျေနပ်အောင် ဤလိုနည်းမျိုးသုံးခဲ့ရသည်မှာ အကြိမ် ပေါင်း မရေမတွက်နိုင်အောင်ပင် ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့်ပင်လျှင် အတာအား သူငယ်ချင်းများက ချစ်ခင် လေးစားကြ၏။

အတာပါသောဘက်မှ လေးယောက်နှင့် တခြားတစ်ဖက်မှ ငါးယောက်တို့ ယှဉ်ပြိုင်ကစားကြပြီး၍ ပွဲသိမ်းသောအခါ၌ အတာတို့ဘက်မှပင် ပိုပိုသာသာ အနိုင်ရရှိခဲ့၏။ ဤသည်မှာလည်း အတာ၏ကျမ်း ကျင်မှုကြောင့် ဖြစ်၏။ အတာမှာ အဘယ်သို့သော ပါရမီနှင့် မွေးဖွားလာခဲ့သည်မသိ၊ အစစအရာရာ၌ ရွယ်တူချင်းယှဉ်လိုက် လျှင် သူကသာ အရည်အချင်းသာနေတတ်၏။ ရံဖန်ရံခါဆိုသလို လူလတ်ပိုင်းနှင့်သာဆိုင်သည့် ကိစ္စ ပင်ဖြစ်စေ အတာသည် အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် ထူးချွန်စွာ ဆောင်ရွက်တတ်ချေသေး၏။

နေမွန်းတည့်ချိန် ကစားပွဲသိမ်း၍ ပြန်ခဲ့ကြရင်း ရောက်တတ်ရာရာ ပြောဆိုလျှောက်လာကြရာမှ

”ဟေ့ အတာကြီး၊ မနက်က အေးချိုနဲ့ စကားပြောနေတာ ဘာကိစ္စလဲကွ၊ အချစ်ပြဿနာလား"ဟု မောင်မောင်က ကောက်ကာငင်ကာ မေးလိုက်သောကြောင့်

”ခဲယဉ်းသားပဲကွာ၊ ခင်စိုးလှနဲ့ ငါနဲ့ဆိုတာ ဘယ်လိုမှ မျက်နှာချင်းဆိုင်မရတာ မင်းတို့လဲ အသိသားနဲ့” အတာသည် နံနက်က အေးချိုနှင့် လမ်းလယ်ကောင်တွင် စကားပြောခဲ့ကြစဉ်ကတည်းက တစ်ယောက် ယောက်သော သူငယ်ချင်း၏အမေးကိုခံရတော့မည်ဟု တွက်မိထားသည့်အတိုင်း မည်သို့ဖြေရမည်ကို ကြိုတင် ပြင်ဆင်ထားခဲ့၏။ ထို့ကြောင့်ပင် ယခု သူ သွက်သွက်လက်လက် အဖြေပေးနိုင်ခဲ့၏။

"အေး အဲသလို တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မကြည့်ချင်အောင် မုန်းနေတဲ့ လူပျို၊ အပျိုဟာ တစ်နေ့ချစ် မိရင် အသည်းစွဲဖြစ်သွားတတ်တယ် ဆရာ"

”တော်စမ်းပါ မောင်မောင်ရာ၊ အေးချိုနဲ့ပြောတဲ့စကားက ဒီနေ့ ဥပုသ်နေ့မဟုတ်လား၊ အဲဒါ ဒေါ်ဒေါ်အေး တို့ ည ဘုရားသွားကြမှာမို့ ထုံးစံအတိုင်းပေါ့ကွာ၊ ငါ့ကို ပန်းဝယ်ပေးဖို့ လာပြောတာပါ" ဤတွင်မှ မောင်မောင်ရော အခြားလူငယ်များပါ အတူအပေါ် သံသယကင်းသွားကြ၏။ အတာလိုမ့် လိုက်ပုံကလည်း အချက်ပိုင်လှတော့၏။ ရပ်ကွက်ထဲတွင် အတာသည် အသွက်လက် အချက်ချာဆုံး သော လူငယ်တစ်ယောက်ဖြစ်သည့်အတိုင်း တစ်စုံတစ်ရာကိစ္စရှိလျှင် အတော့်ကိုသာ ခေါ်လေ့ရှိကြ၏။

အဘယ်သို့သောပစ္စည်းမျိုး ဝယ်လိုသနည်း၊ အတာသည် အနည်းဆုံးဈေးဖြင့် အကောင်းဆုံးရအောင် ဝယ်ပေးနိုင်၏။ မည်သည့်အရပ်သို့ ခိုင်းမည်နည်း၊

အိမ်နံပါတ်ပင် ပြောစရာမလို၊ လူအမည်နှင့် အလုပ် အကိုင် နေသည့်လမ်းပြောရုံဖြင့် မရအရ ကိစ္စပြီးအောင် ဆောင်ရွက်တတ်၏။ ခင်စိုးလှနှင့် အတာတို့သည်သာ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် သူဘု ငါဘောက်ဖြစ်နေကြသော်လည်း ခင်စိုးလှ ၏ မိခင် ဒေါ်ဒေါ်အေးအဖို့၌မူ အတာသည် လက်စွဲတော်ဖြစ်၏။ ဒေါ်ဒေါ်အေးသည် သို့လျှင် မီးဖိုဆောင်ပစ္စည်း ဝယ်ခြမ်းသည်ကအစ အတူအား ပထမဆုံး စုံစမ်းသေး ၏။ အတာကလည်း မရရအောင် စုံစမ်းဝယ်ယူပေးလေ့ရှိ၏။ ဤသည်ကို မောင်မောင်အစရှိသော သူ့ ငယ်ချင်းများက သိ၍လည်း အတာ၏အကြောင်းပြချက်ကို ယုံကြည်သွားကြ၏။

"ပြောမဲ့သာ ပြောတာပါကွာ၊ တကယ်လို့များ မင်းနဲ့ ခင်စိုးလှနဲ့သာ စွဲသွားကြရင် ကိုယ်တို့တော့ ကျွမ်း ပစ်ပြီးတော့ ဝမ်းသာမှာပဲ"

မောင်မောင်ကပင် စကားစလာပြန်သဖြင့်

"အေး ရန်ကုန်မြစ်ကြီးသာ ခန်းပြီးခြောက်ရင် ခြောက်သွားမယ်၊ ခင်စိုးလှနဲ့ ငါ မျက်နှာကြောတည့်ဖို့က တော့ အိုကွာ၊ ငါက ကုန်ကုန်ပြောမယ် မောင်မောင်၊ သူက စပြီး ချစ်ပါရစေလို့ပြောတောင် ငါက မချစ် ပါရစေနဲ့ တောင်းပန်မှာပဲ၊ သူဟာ ငါလိုအကောင်နဲ့ မတန်ပါဘူး"

"သူကလဲ ချစ်ပါရစေလို့ ပြောမှာမဟုတ်ပါဘူးကွာ"

ရယ်ရယ်မောမောနှင့် ဘဆွေက သို့လျှင် ဝင်၍ ပြောလိုက်သဖြင့် အတာလည်း ဘဆွေအား ချာခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ အဘယ်သို့သော စိတ်ထားဖြင့် ဘဆွေပြောလိုက်သည်ကို အတာသိ၏။ သို့သော် အပြုံးမပျက်၊ ရွှင်ရွှင်ချိုချို မျက်နှာထားနှင့်ပင်

"ဟုတ်ပါတယ် ဘဆွေရာ၊ သူကလဲ ချစ်ပါရစေလို့ စပြောမှာမဟုတ်ပါဘူး၊ ငါဟာ သူလို ဥစ္စာပေါ ရုပ်ချောနဲ့ တန်တဲ့အကောင်မှ မဟုတ်ဘဲ၊ ဒါလဲ ငါ ဝန်ခံထားပြီးပါရောလားကွာ" အကယ်၍ ဤနေရာ၌ အတာမဟုတ်ဘဲ အခြားတစ်ယောက်ယောက်သာဖြစ်ပါက ခင်စိုးလှ၏စာကို ထုတ်ပြ ကာ အရသာကို မြန်မြန်ရှက်ရှက်ခံရင်း မျက်နှာထား တင်းတင်းနှင့် အနိုင်ယူမိမည်မှာ သေချာ သလောက် ဖြစ်၏။

ယင်းသို့သော အပြုအမူ စိတ်နေသဘောမျိုး မရှိသောကြောင့်ပင် အတာသည် ထူးခြားနေ၏။ အရွယ် နှင့်မလိုက်အောင် လူကြီးဆန်သောကြောင့် တစ်နည်းအားဖြင့် အချို့သော လူကြီးများထက်ပင် သိုသိုသိပ်သိပ် နှင့် စိတ်ကို ထိန်းနိုင်သောကြောင့် အတာသည် ပို၍ထူးခြားသော သတ္တဝါကလေးလို ဖြစ်နေ တော့၏။

အတာ သည် အဘယ်သို့သောအကြောင်းကြောင့် ခင်စိုးလှနှင့်ပတ်သက်သည့် အကြောင်းခြင်းရာ ပြဿ နာပေါ်လာတိုင်း

"ငါလိုကောင်နဲ့ မတန်ပါဘူး" ဟူသော စကားမျိုးကို ပြောလေ့ရှိနေသနည်း။ အကြောင်း လည်း ရှိ၏။ အတာမှာ အနောက်နိုင်ငံသားပိုင် ကုန်တိုက်တစ်တိုက်မှ သာမန်စာရေးတစ်ယောက်၏သားဖြစ်လျက် သူ့အား မွေးဖွားခဲ့ သည်မှ သုံးနှစ်သားလောက်အရွယ်အထိ သူ့အား တိုက်ကျွေးခဲ့ရသော ဆေးများကို သာ စုပေါင်း ချိန်တွယ်ထားခဲ့မည်ဆိုလျှင် သူ့ကိုယ်အလေးချိန်ထက်ပင် အတော်များများ ပိုနေဖွယ်ရာ အကြောင်း ရှိ၏။

သို့လျှင် စိတ်ပျက်စရာကောင်းလောက်အောင် ရောဂါအမယ်မယ်ကပ်ရောက်၍ အနာမျိုးစုံ ပေါက်ခဲ့ သည်နှင့် အမျှ

မိဘများမှာလည်း ရသမျှငွေကြေးကို အတော့်အတွက် ဆေးဖိုးတွင်သာ အများဆုံး သုံးနေ ကြ ရ သဖြင့် ဝင်ငွေမလုံလောက်သော အိမ်ထောင်သည်တို့၏သဘာဝအတိုင်းပင် ကြာသော အတာ ကလေး အပေါ်၌ပင် သူ့မိဘများ ငြိုငြင်စပြုလာတော့၏။ အတာ သည် ထူးခြားသော သတ္တဝါကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်လာရန် အကြောင်းရှိခဲ့၍ပင် ထင်၏။ လူမှန်း မသိတသိ အရွယ် သုံးလေးနှစ်သားလောက်က သူ့အတွက် ဆေးဖိုးဖြင့် လုံးလည်လိုက်ခဲ့ရသော သူ့မိခင် ၏ ညည်းညူသံ ကိုပင် ယခုတိုင် မှတ်မိနေ၏။

"ဒီမသာလေးကလဲ သေမသေနိုင်ဘူး" ဟူသော သူ့မိခင်၏စိတ်မရှည်နိုင်တော့သလို ရေရွတ်သံကို အကြောင်း ဆိုက်တိုင်း အတာသည် ကြားယောင်လာ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ စေ့စေ့တွေးမိတိုင်းလည်း လှိုက် လှိုက် လှဲလှဲ မျက်ရည်အရွဲသား နှင့် ဝမ်းနည်းနေတတ်သေး၏။ သို့ မျက်ရည်လည်ရွဲနှင့် ဝမ်းနည်းမိသည်မှာ စင်စစ် သူ့မိခင်သည် သူ့အား

"ရက်စက်လေခြင်း"ဟူသော မကျေမချမ်း စိတ်ဖြင့် ဝမ်းနည်းခြင်းမျိုးမဟုတ်ဘဲ သူ့မိခင်သည် သူ့အား (ချစ်မှ ချစ်ပါလေစ)ဟူ၍ စိတ် ထိခိုက် သောကြောင့်သာ ကျရသော မျက်ရည်မျိုးဖြစ်၏။

လေးနှစ် က ကျော်သည်နှင့် အတာသည် အတော်ကလေးအသားအရည်စိုပြေလာ၏။ ရောဂါဘယလည်း ဝေးလာ၏။ ဆေးဖိုးနှင့် ဆရာခြေကြွအတွက် ထွက်ငွေကလေး သက်သာခဲ့၍မှ သုံးလမရှိတရှိအချိန် တွင် အတူ ဖခင်မှာ လေဖြတ်သောရောဂါဖြင့် ရုတ်တရက် ကွယ်လွန်သွားတော့၏။

အသက်အားဖြင့် အစိတ်နှင့် သုံးဆယ်၏အလယ်ပတ်ဝန်းကျင်တွင်သာ ရှိသေးသော အတာ၏မိခင်မှာ သို့လျှင် ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် မုဆိုးမဘဝသို့ မမျှော်လင့်ဘဲ ရောက်ခဲ့ရသည်၌ ရှေ့ရေးကို အဘယ်ပုံစ၍ အဘယ်နည်း ဖြင့် စခန်းသွားရမည်ကို ရုတ်တရက် စဉ်းစား၍မမြင်။ ချစ်လင်တစ်ယောက်လုံး ဆုံးပါးသွား ၍ စိတ်ထိခိုက်သည် တစ်ဒုက္ခ၊ အတာနှင့် အမာ တည်းဟူသော ကလေးနှစ်ယောက် အရေးကလည်း ပြဿနာ တစ်ရပ်လို ဖြစ်နေသည်တွင် အဘယ်မည်သော ဆုံးဖြတ်ချက်ဖြင့် ဟူ၍မသိ အသုဘကိစ္စပြီး သည် နှင့် အတာရော အမာ ကိုပါ ဘွားအေကြီးရှိရာ မော်လမြိုင်သို့ ပို့ထားလိုက်၏။ ယင်းသည့် နောက်ပိုင်းတွင် အတော့်မိခင်သည် ရန်ကုန်၌ အဘယ်ပုံစခန်းသွားနေသည်ကို မသိ။ မိခင်ကို လွမ်း၍ ကြည့်ချင်မြင်ချင်ပါသော်လည်း အတာတို့မောင်နှမခများ မာတာမိခင်ကို အရိပ်သော်ပင် မမြင်ရ ဘဲ ဘွားအေ အဒေါ်နှင့် ဦးလေးများအလယ်တွင် ရယ်တစ်ခါ မဲ့တစ်ကြိမ် မပျော့တပျော်နှင့်ပင် အချိန် ကုန်ခဲ့ ကြရ ရှာ၏။

မော်လမြိုင်မှ ရန်ကုန်သို့ ကုန်ဝယ်နှင့်အလည်အပတ်သွားကြသော အိမ်နီးချင်းများ ပြန်ရောက်လာတိုင်း အတာ နှင့် အမာ သည် သူ့မိခင်အကြောင်းကို စုံစမ်း မေးမြန်းလေ့ရှိ၏။

"အေး မင်းတို့အမေကို တွေ့ခဲ့တယ်လေ၊ ကုလားကြီးတစ်ယောက်နဲ့ သိမ်ကြီးဈေးမှာ ဆိုင်ထွက်နေ တယ်၊ ဘကြီး တို့က မေးကြည့်တော့ အဲဒီကုလားကြီးဟာ သူ့ယောကျ်ားတဲ့"ဟူ၍ ကလေးများကို ကျီ စားလျက် အချို့ သော ကရုဏာသက်သူများကမူ

"ကလေးတို့ မေမေလေ သိမ်ကြီးဈေးမှာ အထည်ဆိုင်ကြီးဖွင့်ထားတယ်ကွဲ၊ နောက်လေးငါးရက်ကြာ ရင် မင်းတို့ဆီ လာမယ်ဆိုပြီးတော့လေ အရုပ်တွေတောင်

မင်းတို့ဖို့ ဝယ်ထားတာ စုံနေတာပဲ၊ ကြီးကြီးကို တောင် ထုတ်ပြလိုက်သေးတယ်”

ဤမျှနှင့်ပင် အတာတို့ ကျေနပ်ကြရရှာ၏။ တစ်လလည်းမဟုတ်၊ နှစ်လလည်းမက လေးငါးခြောက်လ မျှ သော အချိန်တွင်သာ ကုန်လွန်ခဲ့သည်။ အဏှုမေမေကား မော်လမြိုင်သို့ တစ်ခေါက်တလေပင် ပေါ် မလာခဲ့။

အတော့အမေဘက် မှ တော်စပ်သော အဘွားကြီးတွင်လည်း ချောင်ချောင်လည်လည်ရှိသူများ မဟုတ် သောကြောင့် ဝမ်းရေးအတွက် စျေးရောင်းရင်း အသက်ဆက်နေရသည်ကတစ်မှု၊ သူ့ သမီးက လာထိုး ထားသော မြေးနှစ်ယောက်ကို ကြည့်ရှုပြုစုနေရသည်ကတစ်ဖက်ဖြင့် ဘွားအေကြီးတွင်လည်း လက်မလည် နိုင်အောင် ရှိနေရှာ၏။

“ဟဲ မနှင်းခိုင်၊ ညည်းရန်ကုန်သွားတာ သိန်းမေတစ်ယောက်များ မတွေ့ခဲ့ဘူးလား၊ ဟေ” အတာ နှင့် အမာသာမဟုတ်၊ သူတို့ အဘွားမှာလည်း ရန်ကုန်မှ ပြန်လာသူတွေ့တိုင်း ကွယ်ရာသို့ လက် တို့ ခေါ်ကာ သို့ လျှင် သမီးအရေးကို မေးမြန်းစုံစမ်းလေ့ရှိ၏။ တချို့က မတွေ့ကြောင်းပြော၍ အချို့ကမူ တွေ့ခဲ့သားပဲ ဒေါ်ဒေါ်ယု၊ သိမ်ကြီးစျေးမှာ ထီးတို့ ဖိနပ်တို့ ရောင်းနေတယ်၊ ကျွန်မတောင် ပုသိမ်ထီး တစ်လက် မသိန်းမေ ဆီကပဲ ဝယ်ခဲ့သေးတယ်။

”ဟန်ဟန်ပန်ပန်ရှိရဲ့လားကွဲ

”

”ဆိုင်ကြီး ကန္တာကြီးနဲ့ တော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့ ဒေါ်ဒေါ်၊ ဒါပေမဲ့လဲ”

“အေးလေ လူမြင်လို့ တင့်တယ်တဲ့ အခြေကလေးရှိရင် ပြီးတာပါပဲ၊ နို့ကလေးတွေအကြောင်းကော ဘာမှ မမေးဘူးလား၊ ညည်းနဲ့ တော့တော့”

”ဟုတ်ကဲ့ မေးပါတယ်ဒေါ်ဒေါ်၊ အတာတို့ အမာတို့ နေထိုင်ကောင်းကြရဲ့လားလို့၊ သူလဲ လာမယ် လာမယ်နဲ့ ဟာ ဆိုင်မှာ လူခွဲကမရှိသေးတာနဲ့

”

”တယ်ငါပြောလိုက်ရ မကောင်းဘဲနေတော့မယ်၊ တစ်နေ့တလေ ဆိုင်ပိတ်ပြီးလာတော့ ဘာဖြစ်သတဲ့ လဲ၊ ကလေး တွေတော့ ဒီမှာလာထိုးထားပြီး သူကတော့၊ တောက်” ကြီးဒေါ်ယုသည် သူ့ သမီးပြုမူပုံ သဘောမကျနိုင်သည့် အတိုင်းတက်တခေါက်ခေါက် ဖြစ်နေပြီးမှ

”ညည်းတို့ သိတဲ့အတိုင်းပဲ၊ ဒေါ်အဖို့ မှာတော့ မထူးပါဘူး၊ သားတွေ သမီးတွေ သွေးမတွေရော လူတစ်ကျိပ် လောက် ကျွေးထားရတာပဲ၊ ဒီမြေးနှစ်ယောက်ပိုလာလို့ ဘာမှတာဝန်မကြီးပါဘူး၊ အေး တကယ် ဆိုရင် တစ်လတစ်ခေါက်ဖြစ်စေ၊ မျက်နှာကလေးတော့ လာပြဖို့ ကောင်းတယ်၊ ဘယ်လောက် သနားစရာ ကောင်းသလဲ ကလေးတွေဟာ၊ မေမေဘယ်တော့လာမလဲဘွားဘွား ဆိုတာ နေ့ရှိသလောက် မေးနေကြ တာပဲ၊ ဟင်းသူကတော့တစ်ယောက်ထဲ ရန်ကုန်မှာ အပျိုလုပ်နေထင်ပါရဲ့”

ကြီးဒေါ်ယုတွင် ရန်ကုန်မှာပြန်လာသူတွေ့တိုင်း မေးရပြောရလွန်းသဖြင့် အမောသာ အဖတ်တင်ခဲ့သည်။ သူ့ သမီး(ဝါ) အတာတို့ အမေမေ မသိန်းမေကား လေးငါးရက်လသို့ တိုင်ခဲ့သည် တစ်ခေါက်တလေမှာ ပေါ် မလာခဲ့ပေ။ တစ်ရံတစ်ခါ အတာနှင့် အမာအတွက် အင်္ကျီစကလေးများ လူကြုံပါးလိုက်စော်ကား ရပေသား၏။ သို့ တိုင်အောင် ကြီးဒေါ်ယုသည် ဝမ်းပန်းတသာ လက်ခံလေ့မရှိ။

”ဒါကဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ ငါ့မြေးတွေအတွက် ဒီထက်ကောင်းတာ ငါဝယ်ပြီးဆင်နိုင်တယ်၊ ကိုယ့်သားသမီးရယ် လို့ မျက်နှာကလေးမှ လာမပြနိုင်အောင် ဘယ်လောက်များ အလုပ်ရှုပ်နေလို့လဲလို့ မေးခဲ့စမ်း၊ မိသိန်းမေကို”

တစ်ယောက်သော သားဖြစ်သူ ရန်ကုန်မှာပြန်လာစဉ်ကလည်း ကြီးဒေါ်ယုသည် ဤသို့ တဖျစ်တောက် တောက်မြည်တွန်နေခဲ့သေး၏။ သို့နှင့် ဆယ်လနီးပါးခန့် ကြာသော် သတင်းတစ်ခုသည် ထူးထူးခြားခြား မမျှော်လင့်ဘဲ နှင့် ဘွားခနဲရောက်လာ၏။ ထိုသတင်းမှာ အတာတို့ မေမေ နောက်ယောက်ျားယူ လိုက်ပြီ ဟူသော သတင်းပင်ဖြစ်၏။ ကြီးဒေါ်ယုတွင်လည်း ထိုသတင်းကို ကြားလိုက်ရသည်နှင့် လူမမယ်ကလေးနှစ်ယောက်အတွက် သာ ဦးစားပေးသော ဝမ်းနည်းခြင်းဖြင့် ရုတ်တရက်ဘာမျှမပြောနိုင်အောင်ပင် အိုင်ကြီး ငိုင်သွား တော့၏။

“ဘာအလုပ်လုပ်သတဲ့တုံး၊ သူယူတဲ့ယောကျ်ားက”

”ရုံးစာရေးလို့ ပြောတာပဲ၊ ကြည့်ရတာမသိန်းမေထက် နည်းနည်းငယ်ပုံရတယ်၊ လူကတော့ လူချောပဲ ဒေါ်ဒေါ်ယု ရဲ့”

”ဒါတွေက အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူးကွယ်၊ စိတ်ကောင်းရှိရင်ပြီးတာပါပဲ” မယုံတစ်ဝက် ယုံတစ်ဝက်နှင့် နားစွင့်နေခဲ့သော ကြီးဒေါ်ယုတွင် ရုတ်တရက်ရောက်လာသော မသိန်းမေ တို့စုံတွဲကို တွေ့လိုက်ရမှ သက်ပြင်းချရင်း ထိုသတင်းကို အတည်ပြုလိုက်ရတော့၏။ အတာတို့ မောင်နှမရန်ကုန်ပြန်ရောက်၍ သူတို့ ချစ်သော မေမေနှင့်အတူနေရသည်ပင် နှစ်လမပြည့် သေးမီ မသိန်းမေတို့ နေသောအိမ် ကို ဖျက်၍တိုက်သစ်ဆောက်မည်ဖြစ်သဖြင့် အိမ်ငှားအားလုံးဖယ် ရှားပေးရန် အကြောင်းနှင့် ကြုံလာပြန်သဖြင့် အခြေအနေမှာ တစ်မျိုးတစ်မည် ဖြစ်သွားပြန်တော့။

ထိုခေတ်က ရန်ကုန်မြို့တွင် လမ်းတိုင်းလိုလို၌ အိမ်ခန်းအားများ ငှားရန်အသင့်ရှိနေခဲ့သော်လည်း မသိန်းမေ တို့ကဲ့သို့ ယနေ့ လုပ်မှ ယနေ့ စားရသူများအဖို့၌ လုံးခနဲတင်ရမည့် စပေါ်ငွေမှာ ပြဿနာ တစ်ရပ် ဖြစ်နေ၏။

တိုက်ခန်းဆိုလျှင် တစ်လအစိတ်အနည်းဆုံးပေးရ၏။ စုတ်စုတ်ချာချာ ပျဉ်ထောင်အိမ်ပင် လခအားဖြင့် အနည်းဆုံး နှစ်ဆယ်ပေးမှ ရနိုင်၏။ ထိုထက်ပေါသော အိမ်ခန်းများကား မြို့ထဲတွင်မရှိ၊ မြို့စွန်မြို့ ဖျားတွင်သာ ရနိုင်သောကြောင့် မသိန်းမေအဖို့ အရောင်းအဝယ်လုပ်ငန်းနှင့် ခရီးသွားလွန်းနေပြန် ၏။ စုစုပေါင်း မှ ငွေကလေး လေးငါးခြောက်ဆယ်နှင့် အရင်းတည်၍ ရောင်းဝယ်နေရရှာသော မသိန်းမေ အဖို့ ထိုအရင်းအနှီး ထဲမှ ငွေအစိတ်နှုတ်၊ အိမ်ခန်းအတွက် စပေါ်အဖြစ် ပေးလိုက်ရန်မှာ အတော် စဉ်းစားရမည့် စီးပွားရေး ပြဿနာ လို ဖြစ်နေသည့်အတိုင်းပင် မသိန်းမေလည်း သီးသန့် အခန်းတစ်ခု ငှားနေရန်ကိစ္စကို လုံးဝ စဉ်းစားခြင်း မပြုတော့ဘဲ အခြားသော အိမ်ထောင်စုတစ်ခုခုဖြင့် စပ်တူ ငှားနေကြရန် အမြန်ဆုံး စိုင်းပြင်း ရတော့၏။

နောက်ဆုံးတွင် ရပ်ကွက်လည်းကောင်း၍ ဈေးလည်းနီးသော မောင်ခိုင်လမ်း (ယခုဗိုလ်ရွဲလမ်း)ထဲရှိ အိမ်ခန်း တစ်ခု ၏ အထပ်ခိုးပေါ်တွင် ဆယ်ပေပတ်လည်ခန့် ရှိသောနေရာ တစ်ခုရ၏။ အခကြေးငွေမှာ လည်း စပေါ် မတင်ရ၊ တစ်နေ့လျှင် တစ်မတ်ကျပေးရမည်ဖြစ်သောကြောင့် မသိန်းမေတို့ အဖို့ ထိုင်ချင်တုန်း နော်လဲ သလို အတော်ပဲဖြစ်နေ၏။ သို့သော်နေရာထိုင်ခင်းမှာ ကျဉ်းမြောင်းလွန်းလှသဖြင့် ယခင်က အတာတို့ အမာတို့ အား ကြည့်ရှုရန်ခေါ်ထားသော မသိန်းမေ၏ ညီမဝမ်းကွဲ တစ်ယောက်ပါနှင့် စုစုပေါင်း ငါးဦး အတွက် နေရာမှာ မလူးသာ မလိမ့်သာ ဖြစ်နေပြန်၏။

နောက်ဆုံးတွင်မူ မသိန်းမေလည်း အတာတို့ မောင်နှမကို မော်လမြိုင်ပို့၍ ညီမဝမ်းကွဲကို နေရပ်ပြန် လွှတ်ခြင်း အားဖြင့် ထိုပြဿနာကို ဖြေရှင်းလိုက်တော့၏။ တစ်ဖန် စိတ်ကူးပေါက်လာလျှင် အတာတို့ မောင်နှမကို ရန်ကုန်ပြန်ခေါ်၍ စိတ်မထင်လျှင်လည်း မော်လမြိုင် သို့ ပြန်ပို့ တတ်သော မသိန်းမေ၏ စိတ်ထားနှင့် အပြုအမူကို ကြီးဒေါ်ယုနှင့်တကွသော မသိန်းမေ၏ အစ်ကိုများ မောင်ညီမများ ကပါ သဘောမကျနိုင် ရှိနေခဲ့ကြ၏။

"ဒီတစ်ခါ မမလာရင်မထည့်လိုက်နဲ့ တော့ အမေ၊ ဒီကလေးနှစ်ယောက်ကို ကျွန်တော်တို့ ပဲမွေးမယ်" အဒေါ်... ဦးလေးတော်... များက ကရုဏာဒေါသောဖြင့် ပြောကြသည်ကို

"ဟဲ့ သူ့သားသမီးနဲ့ သူ့အမေပဲ ဟာ လာခေါ်ရင် ထည့်ရမှာပေါ့၊ သားသမီးကိုးယောက်ရှိတဲ့ ငါတောင် မိသိန်းမေတစ်ယောက်ပဲ့ပြီး ရန်ကုန် ရောက်နေတာ ငါမကျေနပ်ဘူး၊ ပြောမရလို့သာပေါ့။ မိဘဆိုတာ ကိုယ့်သားသမီးကို ကိုယ့်မျက်စိ အောက် မှာပဲ ရှိနေစေချင်တာပေါ့ကွဲ ၊ ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ်"

"အလကားပါဗျာ၊ အမေ့သမီးက အမေ့လိုမိဘမျိုးမဟုတ်ပါဘူး" ကြီးဒေါ်ယု ကမူ ဤလို သဘောမထားနိုင်။ သူ့သားသမီးများကို သူအလွန်ချစ်သကဲ့သို့ မသိန်းမေ သည်လည်း အတာတို့ အား ချစ်လိမ့်မည်။ မလွဲသာလွန်း၍သာ ယခုလိုတကွဲတပြားထားရသည်ဟူ၍ သာ ယူဆ၏။

တစ်နေ့သော် မသိန်းမေ တို့ ဇနီးမောင်နှံ မော်လမြိုင်သို့ ရုတ်တရက် ရောက်လာ၏။

"ဘာတုံး သိန်းမေ၊ ကလေးတွေကို လာခေါ်ပြန်တာလား"

"ဟုတ်တယ်အမေ၊ သူတို့အဖေက ကလေးတွေကို ကျောင်းထားချင်လို့တဲ့" ဟု မသိန်းမေက သူ့ခင်ပွန်း ဖြစ်သူအား မေးငေါ့ပြရင်း ပြောလိုက်သောကြောင့်

"အေး ခေါ်ချင်လဲ ခေါ်သွား၊ ဒါပေမဲ့"ဟူသော ကြီးဒေါ်ယု၏စကားမှ မဆုံးသေးမီ "ဟဲ သိန်း၊ ကလေးတွေကို တကယ်ကျောင်းထားမယ် ဆိုမှလဲခေါ်သွားနော်၊ ခေါ်သွားလိုက် ပြန်ပို့ လိုက်တော့ မလုပ်နဲ့၊ ခုထိ ကလေးတွေ ယောင်ချာချာပဲ၊ ဒီက စည်းကမ်းကတစ်မျိုး၊ နင်တို့စည်းကမ်း တစ်မျိုး နဲ့ တော်ကြာ ကလေးတွေ အပိုးသေမှာမဟုတ်ဘူး" ခပ်လှမ်းလှမ်း တွင် ဆေးပြင်းလိပ်ဖွာနေသော အတာတို့ဘိုးဘိုးက သို့လျှင် လှမ်းပြောလိုက်ပြီးမှ

"ဒီမှာ ထွန်းအောင်၊ ငါကတော့ ခပ်ရှင်းရှင်းပဲ ပြောတတ်တယ်၊ သိန်းမေကိုတော့ ငါ နည်းနည်းမှမယုံဘူး အဲဒီတော့ ဒီကိစ္စ ကို မင်းပြောကွာ၊ မင်းပြောရင် တို့ယုံမယ်"ဟု အဘိုးကြီးကပင် မေးခွန်းထုတ်လိုက်ပြန် သောကြောင့် "ကျွန်တော် တာဝန်ယူပါတယ် ဦးရဲ့၊ ခု ကလေးတွေကို လာခေါ်တာဟာလဲ အမှန်အတိုင်းပြောရရင် မသိန်းမေ အနေနဲ့ဆို ခေါ်ဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ဒီကလေးတွေရဲ့ နောင်ရေးအတွက် ကျွန်တော့်မှာ တာဝန်ရှိ တယ် ဆိုတာ နားလည်လို့လာခေါ်တာပါ၊ ပြီး ကျွန်တော်ကလည်း ကလေးဆိုရင် ချစ်တတ်ပါတယ်" သို့နှင့် အတာ လည်း ရန်ကုန်သို့ ပါသွားရပြန်တော့၏။ အမာမှာမူ

"ဟင့်အင်း အမာ တော့ မလိုက်ဘူး၊ ဒီမှာပဲ ညီမလေးနဲ့ နေချင်တယ်"

ဦးလေးတော် တစ်ယောက်၏ မွေးကင်းစဖြစ်သော ကလေးကိုချစ်နေသည်နှင့် မလိုက်ကြောင်း ငြင်းဆန် နေသည် တွင် မသိန်းမေကလည်း ကလေးတစ်ယောက်ဆိုလျှင် တစ်ယောက်နှင့်အမျှ သိသိသာသာ တာဝန်ပေါ့မည်

ဖြစ်သည့်အတိုင်း အမာကို ဘွားအေများနှင့်ပင်ထားခဲ့ပြီး အတာတစ်ယောက်တည်းကို သာ ခေါ်၍ ပြန်သွားကြ၏။

"ဒီလုံချည်တွေက ဘာလို့ထုတ်ထားတာလဲ ကိုထွန်းအောင်" အတာတို့ ရန်ကုန်ရောက်ပြီး နောက်တစ်နေ့ညနေပိုင်း မသိန်းမေဆိုင်သိမ်း၍ ပြန်လာလျှင် လာချင်း အိပ်ရာလိပ် ပေါ် တွင် ဆန့်ဆန့်ရန့်ရန့် ခေါက်တင်ထားသော ပိုးလုံချည်နှစ်ထည်ကို ကြည့်ရင်း မေး သောကြောင့်

"သွားနိုင်မလို့လေ" ။ အဝတ်အစားလဲနေရာ မှ ကိုထွန်းအောင် ဤသို့ဖြေလိုက်သည်ကို

"ဘာလုပ်ဖို့ ပေါင်မှာတုန်းရှင့်၊ ပြောစမ်းပါဦး"ဟု မသိန်းမေက အနီးသို့ ကပ်လာရင်း မေးလိုက်ပြန်သဖြင့်

"ဖိန်းနဲ့ တနင်းလာနေ့မဟုတ်လား၊ အဲဒါ ကောင်လေးကို ကျောင်းအပ်ဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်အောင်လို့ပါ"

"ဖြစ်ရလေရှင်၊ လခထုတ်တဲ့နေ့ကျမှပဲ သွားအပ်တော့ကော မပြီးဘူးလား"

"ဟာ ဒီနေ့မှ ရှစ်ရက်နေ့ပဲရှိသေးတာ၊ လခထုတ်တဲ့နေ့အထိ စောင့်နေရင် တစ်လနီးပါး ကျောင်းနောက် ကျ နေမှာပေါ့။ ခုနေအပ်ရင်တောင် ဒီကောင် စာအတော်လိုက်နေရမှာ" မသိန်းမေလည်း အတန်ကြာတွေနေပြီးမှ

"နေပါဦးရှင့်၊ သူ့ကျောင်းအပ်ဖို့က ဘယ်လောက်တောင် ကုန်မှာလဲ"

"ကျောင်းအပ်တဲ့ စရိတ်ကတော့ ဒီလောက်မများပါဘူး၊ ကျောင်းစဖွင့်တဲ့လာတွေအတွက်ပါ ပေးရမှာမို့ ဆယ့်လေးငါးကျပ် နှစ်ဆယ်လောက်တော့ ကျလိမ့်မယ် ထင်တာပဲ"

"နို့ ရှင့်ဒီလုံချည်နှစ်ထည်ပေါင်တော့ ဘယ်လောက်ရမှာလဲ အရေးကုန် ခုနစ်ကျပ်အပြင် ပိုရမတဲ့လား၊ လိုတဲ့ငွေကကော"

ထိုအမေးကို ကိုထွန်းအောင် ရုတ်တရက်မဖြေ။ အတန်ကြာ သူတွေနေပြီးမှ

"ကျုပ်ကို မဆူနဲ့ဦးနော်၊ ကျုပ် အတာကို ကျောင်းထားမယ်ဆိုပြီး လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးလလောက်ကတည်းက ကြားပေါက်ရတဲ့ ငွေကလေး စုထားခဲ့တာ နှစ်ဆယ်လောက်ရှိသေးတယ်လေ" အကယ်၍သာ ဤလို ကြားပေါက်ရသော ငွေကို အခြားသောအကြောင်းဖြင့် ကြိတ်၍ စုခဲ့သည်ဆိုလျှင် ပွက်လောရိုက်အောင် ဆူတော့မည်မှာ မသိန်းမေအဖို့ သေချာ၏။ ယခုမူ အခြားသော အကြောင်း မဟုတ်ဘဲ ရည်ရွယ်ချက် ကောင်းနေသည်နှင့် ဘာမျှမပြောသာဘဲ ရှိနေတော့၏။

"ဒါဖြင့်လဲ ရှင့်ဆီရှိတဲ့ ငွေနှစ်ဆယ်နဲ့ ပြီးသားပဲ မဟုတ်လား၊ ဒီလုံချည်တွေ ဘာလို့ ပေါင်တော့မှာလဲ"

"ငွေ က နည်းနည်းလိုဦးမယ်လေ၊ ကျုပ်ဆီရှိတဲ့ငွေက ကျောင်းအပ်စရိတ်နဲ့ ကုန်မှာပဲ၊ နောက်ပြီး ကောင်လေး အတွက် အကျီလေး ဘာလေးလဲ ဝယ်ပေးရဦးမှာ မဟုတ်လား" ထိုစကား အတွက် မသိန်းမေ ဘာမျှ စောဒကမတက်နိုင်။ အတာတွင် ကျောင်းသွားကျောင်းပြန် ဝတ်နိုင် သည့် သင့်သင့်တော်တော် အဝတ်အစားဆို၍ တစ်ထည်တလေမျှပင် မရှိ။ သို့နှင့် ကိုထွန်းအောင် ၏ ကောင်းမြတ် သော အစီအစဉ်ကို မသိန်းမေ ဘာမျှ ဝင်မပြောသာတော့သည့်အတိုင်းပင် ကျေနပ် ခွင့်ပြု လိုက်ရ တော့၏။

အတာတွင်လည်း ကျောင်းနေရတော့မည့်အရေးကို တွေး၍ ဝမ်းအသာကြီး

သာနေသည် သာမက ခါတိုင်း ကဲ့သို့ပင် ဆင်းမကစားတော့ဘဲ မော်လမြိုင်မှ ပါလာသော သူငယ်တန်း ဖတ်စာအုပ် ကလေးဖြင့်သာ အိမ်ပေါ်တွင် ကုပ်၍ အပြန်ပြန်အလှန်လှန် ဖတ်ရှုရင်း အချိန်ကုန်နေတော့၏။ နောက်တစ်နေ့ နံနက် ၉နာရီလောက်အချိန်တွင် ရုံးတက်ရန် ခေါင်းပြီးနေသော ကိုထွန်းအောင် အနီးသို့ မသိန်းမေ ရောက်လာကာ

"ဒီမှာ ကိုထွန်းအောင်၊ ဘယ်မလဲ ဟိုပိုက်ဆံ ကျွန်မကို ခဏပေးစမ်းပါ"

သို့ မသိန်းမေက ပြောသည်နှင့်ပင် ကိုထွန်းအောင့် ရုတ်တရက် မျက်နှာပျက်သွားကာ

"ဘာလုပ်ဦးမလို့လဲ မသိန်းမေ"

"ဘာလုပ်လုပ်ပေါ့ရှင်၊ ကျွန်မ ပြန်ပေးမှာပေါ့"

"ဘာလဲ၊ ခင်ဗျား ဒီနေ့ မြင်းပွဲသွားဦးမှာ မဟုတ်လား"

"သွားမှာပေါ့၊ ဒါများ အဆန်းလုပ် ပေးနေပြန်ပြီ"

"မဟုတ်ပါဘူး၊ မြင်းပွဲသွားတာက သွားပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ဒီပိုက်ဆံကိုတော့"

"ကျွန်မ ပြန်ပေးရင် ပြီးတာပဲ မဟုတ်လား"

"ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီကောင်လေး ကျောင်းအပ်ဖို့ ပိုက်ဆံကိုတော့ မလုပ်စေချင်ဘူး မသိန်းမေ"

"ပေးမှာသာပေးစမ်းပါ ကိုထွန်းအောင်၊ မြင်းပွဲသွားခါနီး စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်အောင် မလုပ်စမ်းပါနဲ့၊ တနင်းလာနေ့ မနက် ကလေးကျောင်းအပ်အမီ ရှင့်ပိုက်ဆံ ပြန်ပေးမယ်လို့ ပြောနေပြီပဲဟာ" မသိန်းမေလည်း စောစောကထက် မျက်နှာကို တင်းပြီး အသံကိုပါ အနည်းငယ် မာ၍ ပြောလိုက်သော ကြောင့် ကိုထွန်းအောင်တွင် နောက်ထပ် ငြင်းချက်မထုတ်နိုင်တော့ဘဲ အတာကလေး ကျောင်းအပ်ရန် ဟု ရည်စူး ၍ ကျစ်ကျစ်ပါအောင် စုထားခဲ့သော ငွေအပြင် မနေ့က လုံချည်နှစ်ထည် ပေါင်ထားသော ငွေခြောက်ကျပ် ပါ စုစုပေါင်း နှစ်ဆယ့်ခုနစ်ကျပ်ကို ကြီးစွာသော စိတ်မချမ်းသာခြင်းနှင့်ပင် အကုန်ပေး လိုက် ရတော့၏။

မသိန်းမေ၏ မျက်နှာထား၊ လေသံနှင့် စကားပြောပုံ အသုံးအနှုန်းကို ထောက်ရှုခြင်းအားဖြင့် ကိုထွန်းအောင် အပေါ်၌ အတော်ကလေး သြဇာညောင်းနေသည်မှာ ထင်ရှား၏။ ထိုအချိန်က အတာကလေး အိမ်ပေါ်တွင် မရှိ၊ မြင်းပွဲသွားလျှင်ဝတ်ရန်အတွက် မသိန်းမေ၏ ရှန်သား အင်္ကျီကို မီးပူတိုက်ရန် ပင်မင်းဆိုင်သို့ ခိုင်းထားသဖြင့် ထိုထိုအရေးအခင်းကို ဘာမျှ မသိ။ သူ ကျောင်း နေရတော့မည့် အရေးအတွက်သာလျှင် ပျော်တပြုံးပြုံးနှင့် ရှိနေပြီ ပင်မင်းဆိုင်မှ ပြန်ရောက်လာ လျှင် လာခြင်း

"လူကြီးကော မေမေ၊ ရုံးသွားပြီလား ဟင်"

"သွားပြီပေါ့၊ ဘာလုပ်မလို့လဲ"

မသိန်းမေက သို့လျှင် ပြန်မေးလိုက်သော မျက်နှာထားမှာ မိမိရင်သွေးဖြစ်သော သားကလေး တစ်ယောက် ကို မေးသည့်အသွင်မျိုး မရှိဘဲ မျက်နှာထားကလည်းတင်း၊ အသံက ပြတ်ပြတ်နှင့် ခပ်ဆတ်ဆတ် မေးလိုက်သည် ဖြစ်သောကြောင့် အတာမှာ ပြောလိုသည့်စကားပင် ရုတ်တရက် မထွက် ဝံ့တော့သလို မျက်နှာ ကလေး ညိုသွားရှာ၏။

”အတာ၊ ငါမေးတာ မကြားဘူးလား၊ နင် ဘာလုပ်ဖို့ မေးတာလဲ ကိုထွန်းအောင်ကို" ဟု မသိန်းမေက ခပ်ငေါက်ငေါက် ပြန်မေးလိုက်မှပင်

”သူက သူက အတော့်ကို ပြောထားတယ်၊ ဒီနေ့ နေ့တစ်ဝက် ရုံးက ပြန်လာမယ်၊ ဝေး ဝေး လျှောက်မကစား နဲ့တဲ့၊ သူပြန်လာရင် အတော့်ကို အင်္ကျီ လိုက်ချုပ်ပေးမယ် ပြောထားလို့”

အတာက ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့နှင့်ပင် ပြောနေပါလျက် အဘယ်ကြောင့် ဟူ၍ မသိ၊ မသိန်းမေသည် စောစောက ထက်ပင် ပို၍ မျက်နှာထားတင်းလိုက်ပြီး

”လာဦး ဒီနားကို" ဟု ခေါ်လိုက်သဖြင့် အတာတွင် ရုတ်ချည်းပင် ကြက်သီးမွေးညှင်းထသွားတော့၏။ သူ့မေမေ စိတ်ဆိုးလျှင် ရိုက်တတ်သည့် ခါတိုင်းနည်းတူ နားရင်းပူအောင် အုပ်လေမည်လားဟူသော စိုးရိမ်စိတ်ကလေးဖြင့် တထိတ်ထိတ်ကပ်သွား၍ လက်လှမ်းမမီတမီတွင် မရဲတရဲ ရပ်လိုက်သည်နှင့်

”သေသေချာချာ မှတ်ထားနော်၊ ကိုထွန်းအောင် နေ့လယ်ပြန်လာရင် ကျွန်တော့်ကို အင်္ကျီဝယ်ပေးမယ် ဆို ဘာ ညာနဲ့ နင် ဘာမှမပြောရဘူး၊ သူက အင်္ကျီသွားမယ်ဆို လာဆိုမှ လိုက်သွား၊ နင်က စပြီး ဘာတစ်ခွန်း မှ မပူဆာရဘူး ကြားရဲ့ လား"

”ဟုတ်ကဲ့ ကြားပါတယ် မေမေ”

"အေး ငါပြန်လာလို့ နင် ဘာဘာညာညာ ပြောတယ်ကြားရင်တော့ သေမဲ့သာပြင် ဒါပဲ မြဲမြဲမှတ်ထား"

”ဟုတ်ကဲ့" အဘယ်သို့သောအကြောင်းကြောင့် သူ့မေမေက ဤလိုမှာသည်ကို အတာမသိ။ သို့သော် တွေးကား တွေးကြည့်မိသေး၏။ ဘာအဓိပ္ပါယ်ဟူ၍ကား လုံးလုံးသဘောမပေါက်။ ခြောက်နှစ်သာသာမျှသာ ရှိသေးသော အရွယ်ကလေးဖြင့် တွေးဖော်ရသည်ပင် တော်လှပေပြီ။

မသိန်းမေ ထွက်သွားသည်နှင့် အတာလည်း မြူးတူး ခုန်ပေါက် အိပ်ရာလိပ်ပေါ်တွင် ကျွမ်းသုံးလေးပတ် လောက် ထိုးလိုက်ပြီးမှ သူ့ခေါင်းအုံးအောက်တွင် တရိုတသေ သိမ်းထားသော သူငယ်တန်းဖတ်စာအုပ် ကလေး ဆွဲထုတ်၍ နှုတ်ခမ်းတလှုပ်လှုပ်ဖြင့် ရွတ်အံနေတော့၏။

သွားချေပြန်ချေပင် ဖြစ်သော်လည်း မော်လမြိုင်တွင် အတာနေခဲ့ရသည့် နေ့ရက်များတွင် ပေါင်းလိုက် လျှင် နှစ်နှစ်နီးပါးမျှ ဖြစ်၏။ ထိုရက်များအတွင်း မနေတတ်သော အဒေါ်နှင့် ဦးလေးအချို့၏ သင်ပြပေး မှုကြောင့် အတာ သည် သင်ပုန်းကြီးနှင့် ဒေါင်းတံဆိပ် သူငယ်တန်းဖတ်စာကို အတော်ကလေး နိုင်နိုင်နင်းနင်း ခေါက်မိခဲ့၏။

"အတာ မင်း သူငယ်တန်းစာအုပ်ကို သေသေချာချာ ကျက်ထားနော်၊ ကျောင်းသွားအပ်တဲ့နေ့ကျရင် မင်းကို အဲဒီစာ တွေ မေးလိမ့်မယ်" ဟု ကိုထွန်းအောင်က သတိပေးသဖြင့်

”ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော် အလွတ် တောင် ဆိုတတ်ပါတယ်”

"ပြီးတော့ တစ် နှစ် သုံးကော"

”ကျွန်တော် တစ်ရာအထိ ဆိုလဲ ဆိုတတ်တယ်၊ ရေးလဲ ရေးတတ်ပါတယ်"

”အေး အဲဒါတွေမေးလို့ပဲ မင်းဖြေနိုင်ရင် သူငယ်တန်းထက်ကြီးတဲ့ ပထမတန်းမှာ နေရမှာ သိလား"

"ဟုတ်ကဲ့" ဤအရွယ်ကလေးကစ၍ အတာသည် သူငယ်တန်းထက် ပထမတန်းကို မက်မောသောစိတ်မျိုးရှိနေ၏။ ထို့နေမှစ၍ စာကိုချည့်ဖိ၍ ကျက်နေတတ်၏။ ယနေ့လည်း မသိန်းမေ ထွက်သွားသည်မှစ၍ တကြော် ကြော် နှင့် စာကို အော်ဖတ်နေသည်မှာ အဘယ်မျှကြာသွားသည်ဟူ၍ သူပင်မသိ။

"ဟဲ့ကောင်လေး တိုးတိုးဖတ်၊ ဒီမှာ ကလေးအိပ်နေတယ်"

အောက်ထပ်မှ သံပြတ်နှင့် ငေါက်လိုက်သော အဒေါ်ကြီးတစ်ယောက်အသံကြားမှပင် သူ့အသံကလေး တိမ် သွားတော့၏။ အတာတို့ နေရသော အိမ်မှာ ပေအစိတ်ခန့်ရှိသော အိမ်တစ်ဆောင်၏အပေါ်ထပ်တွင် တစ်ဆင့်တင် ထားသော အထပ်ခိုးကလေးတွင်ဖြစ်၏။ ထိုအထပ်ခိုးမှာလည်း အိမ်၏အတွင်းပိုင်းကျကျတွင် အနံ ၁၀ ပေ သာသာ မျှသာရှိပြီး အလျားမှာမူ ပေအစိတ်ပြည့်ဖြစ်၏။ သို့သော် ထိုပေအစိတ်ကိုပင် နှစ်ခန်းဖွဲ့ ၍ ခွဲ ခြမ်းထားပြန် သောကြောင့် ကြားထရံနှင့် ဘေးအကာအကွယ် ပုပ်သွားသောနေရာများကို နုတ်လိုက် သော် တစ်ခန်းလျှင် ၁၀ ပေ ၁၁ ပေ ခန့်သာရှိ၏။ တစ်ခန်းတွင် အတာတို့နေ၍ အခြားတစ်ဖက်တွင် တရုတ် လင်မယား ရှိ၏။

ထိုအခန်းကို ခြံ၍ ငှားထားသူမှာ ပေအစိတ် ပေခြောက်ဆယ်ရှိသော အောက်ထပ်၏တစ်ဝက်တွင်နေ၍ ကျန်တစ်ဝက်ကို ဆွေနီးမျိုးစပ် အပျိုညီအစ်မ တစ်စုကို လခဖြင့် ငှားထား၏။ လခပင်ဆိုသော်လည်း ထိုအတွက် ကျွေ ကို နေ့စဉ်ပေးရ၏။ အိမ်ခန်း ကို ခြံ၍ ငှားထားသူမှာ နေ့ပြန်တိုးနှင့် ငွေချေးစားသူ ပွဲစားကတော်တစ်ဦးဖြစ်သည့်အတိုင်း အလွန် စေ့စပ်၏။ ငွေကြေးနှင့်ပတ်သက်လာလျှင် မည်သူ့မျက်နှာမျှမထောက်ဘဲ ပက်ပက်စက်စက် ပြောတတ် သောကြောင့် သူ့ပါးစပ်ကို လူတိုင်းကြောက်၏။

အတာဆိုလျှင် ထိုပွဲစားကတော်အား မော်၍ပင် ကြည့်ဝံ့သူ မဟုတ်သောကြောင့် စောစောက အော် ထားသည့် အရှိန်ဖြင့် အတာ မှာ အိမ်သာတက်ချင်သည်ကိုပင် အောက်ထပ်သို့ဆင်းအလာရဲဘဲ ရှိနေ ရှာ၏။

"ဩ ငါ့မောင်လေး စာဖတ်နေသလား ဟေ့" လို့ ပြောရင်း တက်လာသူမှာ ပွဲစားကတော်ကြီး၏ ဆွေမျိုးစု တစ်သိုက် ထဲမှ တစ်ယောက်သော မိန်းမပျို ဖြစ်၏။

"ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော် သူငယ်တန်းဖတ်စာတွေ ကျက်နေတယ်၊ လူကြီးက ကျွန်တော့်ကို တနင်းလာနေ့ ကျောင်းထားမယ် ဆိုလို့" မိန်းမပျို လည်း ဘာတစ်ခွန်းမှ နောက်ထပ်မဆက်သေးဘဲ အတာကလေး၏ ဘိုကေကို တယုတယသပ် နေပြီးမှ

"အတာ၊ နင် ကိုထွန်းအောင် ကို လူကြီးလို့ခေါ်တယ် ဟုတ်လား"

"ဟုတ်ကဲ့၊ သူ့ရှေ့မှာတော့ ဒီလိုမခေါ်ပါဘူး"

"နို့ သူ့ရှေ့ကျတော့ ဘယ်လိုခေါ်သလဲ"

"ဒီမှာ လို့ ခေါ်တာပေါ့" မိန်းမပျိုလည်း အတာ၏ပါးကလေးကိုဆွဲရင်း နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် ရယ်နေပြီးမှ

"သူ မင်းအမေယောက်ျားဖြစ်နေပြီပဲဟာ မင်းအဖေပေါ့။ အဖေလို့ပဲ ခေါ်ပါ့လား"

အတာ ရုတ်တရက် မဖြေ၊ ခေါင်းကလေးငုံ့၍ တွေနေပြီးမှ

”ကျွန်တော် ရှက်တယ်ဗျာ" ဤတွင်တစ်ကြိမ်၊ မိန်းမပျိုလည်း ပါးကလေးခွက်လိမ်သွားသည်အထိ ရယ်နေရာမှ

”ဒါနဲ့ အတာ၊ မင်းစာဖတ်နေ တာ ၁၀ နာရီလောက်ကတည်းက မမသက် စပြီး ကြားနေရတယ်၊ အခု ၁၂ နာရီ ထိုးပြီး၊ ထမင်းကော စားပြီးပလား"

”ဟင့်အင်း မစားရသေးဘူး”

စာထဲတွင် စိတ်ဝင်စားနေမိသော အတာသည် မမသက်ဆိုသူက ယခုလို မေးလိုက်မှပင် ထမင်းမစားရ သေးသည့် အဖြစ် ကို သတိရလာ၏။ ဆာသလိုလိုလည်း ရင်ထဲတွင် ဟာသွား၏။

”ဘာဟင်းချက်သလဲ ကွဲ ၊ ထုံးစံအတိုင်း အမဲသားကြော်ပဲလား အတာ"

”ဒီနေ့ ဘာမှမချက်ဘူးလေ၊ မေမေ မြင်းပွဲသွားစရာရှိလို့ အဲဒါ ကျွန်တော့်ကို ပိုက်ဆံတစ်ပဲ ပေးသွား တယ်"

”ပိုက်ဆံတစ်ပဲ ဟုတ်လားအတာ၊ အဲဒါက ဘာလဲ၊ ထမင်းဖိုးလား"

”ဟုတ်ကဲ့" မမသက်သည် မျက်စိမျက်နှာပျက်၍ စိတ်မသက်သာသလို တွေသွား၏။ ထိုခေတ် ထိုအချိန်က တစ်ပဲ ဆိုသော ပိုက်ဆံမှာ ကလေးတစ်ယောက်အဖို့ ထမင်းနှင့်တန်းတူ စားနိုင်သော မည်သည့်မုန့်ပဲသရေစာ မဆို စားနိုင်လောက်သော တန်ဖိုးရှိသည်မှန်သော်လည်း ထမင်းအနေဖြင့် အပေါ်ဆုံးဆိုင်တွင် ဝင်၍ ထိုင် သည့် တိုင်အောင် ထမင်းနှစ်ပြား ဟင်းတစ်ပဲ သည် အနည်းဆုံးနှုန်းဖြစ်၏။ ဤသည်ကို သဘောပေါက်တွေးမိ၍လော မသိ၊ မမသက်က

”ဒီပိုက်ဆံတစ်ပဲ နဲ့ နင် ဘယ်လိုလုပ် ထမင်းစားမလဲ အတာ”

"မနေ့ညကတောင် ပိုက်ဆံတစ်ပဲနဲ့ပဲ သွားစားပြီးပြီလေ၊ ထိပ်ဝက နှစ်ပြားလက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာပေါ့၊ အစ တော့ ထမင်းနဲ့ပဲဟင်းပဲရမယ်တဲ့၊ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်က ကာကာကြီးရယ် ဆလံပေးပါတယ်။ ထမင်းနဲ့ အမဲသားဟင်း နည်းနည်းပေးပါလို့ ပြောတော့မှ ကျွန်တော့်ကို သနားလို့ဆိုပြီး အသားဟင်းနဲ့ပဲ တစ်ပဲဖိုး ကျွေးလိုက်တယ်၊ ခုလဲ ဒီဆိုင်သွားစားမှာပေါ့”

အတာကမူ ပိုက်ဆံတစ်ပဲ နှင့် ထမင်းရောဟင်းပါရပြီး သူ့အစွမ်းအစကြောင့် ဝခဲ့သည့်အနေဖြင့် ဂုဏ်ယူ သလို ဟန်နှင့် ပန်နှင့် ရယ်ကာမောကာ ပြောနေနိုင်သလောက် မမသက်တွင်မူ မျက်ရည်ကလေးပင် ဝဲ လာသည် အထိ မချိတရိနှင့် အတာ အား ငေးကြည့်နေမိတော့၏။

ရှံ့နှင့်လုပ်သည့် ကြောင်ပင်ဖြစ်စေ ကြွက်သေသည်သာ မူလဟူသော စကားသည် မြန်မာတွင်ရှိ၏။ သို့ သော် ထိုရှံ့ နှင့် လုပ်ထားသော ကြောင်ရုပ်ကလည်း ရှံ့ပုပ်စော်မနံဖို့ အရေးကြီး၏။ ထိုသဘောမျိုးပင် မည်သို့သောနည်းဖြင့် ထမင်းဝခဲ့သည်ဖြစ်စေ အတာလို လူမမယ်ကလေးတစ် ယောက် အဖို့ ဆိုင်သို့သွားပြီး ကုလားထည့်ပေးသမျှ စားရသည့်အဖြစ်မှာ အမြင်အားဖြင့် ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် နိုင် လှတော့၏။ စင်စစ် အတာတို့မေမေမှာ ဤအခြေထိ ဣန္ဒြေပျက်လောက်အောင် နွမ်းပါးသူ မဟုတ်သေး။ မသိန်းမေ၏ ပြိုးစလွယ်နိုင်မှု (ဝါ) သားသမီးအပေါ်၌ အကြင်နာကင်းမဲ့မှုကြောင့်သာလျှင် ထိုသို့ အထင်အမြင် သေးစရာ ဖြစ်နေတော့၏။

"မမသက် ဘာလို့ ဒီနေ့ဆိုင်မထွက်တာလဲ ဟင် နေမကောင်းလို့လား" ထိုထိုဤဤ တသီကြီးတွေးနေသော မမသက်မှာ အတာ၏မေးသံပေါ်လာမှ ရုတ်တရက် လှုပ်ရှားလာပြီး

”အေး မမ နေမကောင်းလို့ ဆိုင်မထွက်တာပေါ့၊ လာ အတာ ထမင်းမစားရသေးရင် မမကျွေးမယ် အောက်ကို လိုက်ခဲ့" ထိုစကားကြားလိုက်ရနှင့် အတာလည်း ဝမ်းသာအားရ ပြုံးလိုက်ပြီးမှ သူ့အိတ်ကိုနှိုက်၍ ပိုက်ဆံတစ်ပဲ ကို ထုတ် ကြည့်ရင်း ကြည်နူးနေသည်တွင်

”အေး အဲဒီပိုက်ဆံ ကို မင်း မုန့်ဝယ်စားပေါ့ ဟုတ်လား၊ ထမင်း မမကျွေးမယ်”

"ဟင့်အင်း ဒီပိုက်ဆံ ကျွန်တော် သိမ်းထားမယ်၊ တနင်းလာနေ့ ကျောင်းနေတော့ ကျောက်တံ တို့ ဘာတို့ ဝယ်ဖို့ ဟုတ်တယ်နော် မမ ကျွန်တော် စုထားမယ်" ထို စကားကြောင့် မမသက်တွင် ရင်ထုမနာနှင့် အံ့တာအား ဖက်၍ပင် နမ်းနေမိပြန်တော့၏။

အတာ လည်း မမသက် ၏ ကောင်းမှုကြောင့် ထမင်းကောင်း ဟင်းကောင်းဖြင့် မြိန်မြိန်ရှက်ရှက်ကြီး နံနက်စာ အတွက် မြက်မြက်ကလေး ကိစ္စပြီးခဲ့၏။ ထိုနေ့မှာ ကျောင်းပိတ်ရက်ဖြစ်သည့်အတိုင်း ပွဲစားက တော်ကြီး ၏ သားများက ကစားရန်ခေါ်သည်ကိုပင် အတာသည် ခေါင်းတွင်တွင်ခါ၍ အိမ်ပေါ်သို့ပြန် တက် သွား၏။

သုံးလက်မခန့်သာ ရှိသော ခဲတံတိုကလေးဖြင့် အထည်ဆိုင်သုံး စာအိတ်တစ်ခု၏ ကျောဘက်တွင် ၁၊ ၂၊ ၃ အစ ရှိသော အင်္ဂလိပ်နှင့် မြန်မာ ဂဏန်းများကို တစ်လုံးချင်း အရေးကျင့်နေစဉ်မှာပင် ရုံးမှ နေ့တစ် ဝက် ဆင်း လာသော ကိုထွန်းအောင် ရောက်လာ၏။ မြင်လျှင် မြင်ချင်းပင် အတာသည် ကိုထွန်းအောင် အား အပြုံး နှင့် နှုတ်ဆက်လိုက်ရာမှ

”ကျွန်တော်ဖို့ အင်္ကျီဝယ်ပေးမယ်ဆို" အတာသည် ဤသို့မေးလိုက်ချင်သည်မှာ ပါးစပ်တဟားဟားဖြစ်နေ၏။ လောလောဆယ်၌ တစ်မတ်နှစ် ပြားတန် စွပ်ကျယ်ဖြင့်သာ နေ့ရှိသလောက် အချိန်ကုန်ခဲ့ရပြီး အကောင်းဆုံးဆို၍ ငါးမူးတစ်ပဲတန် ဈေး ချုပ် ရှပ်အင်္ကျီတစ်ထည်သာ ရှိသော အတာသည် ကျောင်းသားတစ်ယောက်အနေဖြင့် ဝတ်ဆင်ရတော့ မည် ဖြစ်သော ဝတ်ကောင်းစားလှကလေးကို အဘယ်မှာလျှင် အတာသည် ငမ်းငမ်းတက် မလိုချင်ဘဲ ရှိပါလေ မည်နည်း။

သို့သော် သူ့မေမေမှာခဲ့သည့်စကားက ရှိနေသဖြင့် ထိုအကြောင်းနှင့်ပတ်သက်၍ ဘာတစ်ခွန်းမျှ မမေး စိတ်ထဲ မှာသာ

”အင်္ကျီသွားဝယ်ဖို့ ခေါ်ပါစေတော့"ဟု ကြိတ်၍ ဆုတောင်းရင်း ကိုထွန်းအောင်၏လှုပ် ရှားမှု ကို အရိပ်တကြည့်ကြည့် ရှိနေရှာ၏။ အတူ တောင့်တချက်ကား လုံးဝ တွက်ခြေမကိုက်။ ကိုထွန်းအောင် အဝတ်အစားလဲ၍ ပက်လက် ကုလားထိုင် တွင် လှဲအိပ်ပြီး မျက်လုံးများပါ မှိတ်လိုက်သောကြောင့် အတာလည်း စိတ်ပျက်လက်လျှော့ ကာ မျက်တောင်ကော့ ကလေးဖြင့် တွေးရင်း ငေးကြည့်နေမိရှာတော့၏။ ကိုထွန်းအောင် ၏ မျက်လုံးများမှာလည်း မှိတ်မြဲ မှိတ်ထားသည်ကိုသာ တွေ့ရသောကြောင့် အတာသည် သူ့မျက်နှာ ကလေးကို ဖြည်းဖြည်းချင်း လှည့်လာပြီး ရေးလက်စ ဂဏန်းများကို ဆက်လက်အရေးကျင့် နေပြန်၏။

စင်စစ် ကိုထွန်းအောင်မှာ ပျော်အောင် အိပ်တော့မည်ကဲ့သို့ မျက်လုံးကို မှိတ်ထားခြင်းမဟုတ်ဘဲ အမောပြေ မှိန်းနေသည်သာဖြစ်သောကြောင့်လောမသိ။ မကြာမီပင် မျက်လုံးများသည် ကြည်ကြည် လင်လင် ပွင့်လာသည် ကို တွေ့ရ၏။ သို့ မျက်လုံးများ ပွင့်မိလျှင် ဖွင့်မိခြင်း ကိုထွန်းအောင်သည် အတာဆီသို့

အာရုံစိုက်သွားတော့၏။ ခဲတံ လေး ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ကိုင်ဆုပ်၍ တလှုပ်လှုပ်နှင့် ရေးနေသော အတာ၏ကြိုးစားမှု၊ လုံ့လဝီရိယ ရှိမှု၊ ပညာ ကို လိုလားမှုအစရှိသော ချစ်စရာအရည်အချင်းကလေးများကို တွေးမိတိုင်း နှစ်ထောင်းအား ရ နှင့် သဘောကျနေမိသလောက် နံနက်ပိုင်းက မသိန်းမေအား ပေးအပ်လိုက်ရသည့် ငွေများကို တွေးမိ သည် နှင့် ကိုထွန်းအောင်တွင် စိတ်အမောကြီးမောကာ တဟောဟော သက်ပြင်းချနေမိတော့၏။

"ဘုရားသိကြားမလို့ မသိန်းမေ နိုင်လာပါစေ" အလောင်းအစားကို လားလားမျှ ဝါသနာမပါသော ကိုထွန်းအောင်သည် မသိန်းမေအား ပြောမရနိုင်၍ သာ မြင်းပွဲသွားသည်ကို ကြည့်နေခဲ့ရသော်လည်း အဘယ်သောအခါကမျှ ဤလို

"နိုင်လာပါစေ"ဟူ၍ ဆုတောင်း ဖူးသည်မရှိခဲ့။ လောင်းကစားမှုဖြင့် ရသောငွေဖြင့်လည်း သုံးလို စားလိုသူ မဟုတ်။ ယနေ့ သော် ထူးထူးခြားခြား ဆုတောင်းနေမိ၏။ သို့ ဆုတောင်းမိသည်မှာလည်း စင်စစ် သူ့အတွက်မဟုတ်၊ ကျောင်းနေရတော့မည်ဟု မျှော်လင့်တကြီး ဝမ်းသာ နေရှာသော အတာကလေးအတွက်သာလျှင် ဖြစ်၏။ နောက်ဆုံး အနိုင်မရှိသည့်တိုင်အောင် ပါ သွားသော ငွေကလေး အရှုံးမရှိဘဲ ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင် ပြန်လာသော မသိန်းမေကို ကိုထွန်းအောင် အထူးတလည် မျှော်နေမိ၏။

သို့နှင့် ၆ နာရီခွဲလောက်တွင် မသိန်းမေ ရောက်လာ၏။ ကိုထွန်းအောင် မျှော်လင့်သော အမူအရာမျိုး မတွေ့ရ။ မျက်နှာထားတင်းတင်း ခြေသံပြင်းပြင်းနှင့်တက်လာ၍ အပေါ်ထပ်သို့ရောက်သည်ဆိုလျှင်ပင်

"ရှင် ဘယ်အချိန် က ပြန်ရောက်သဲ ကိုထွန်းအောင်"

"တစ်ချက် တီးလောက်ကလေ"

"ထမင်းကော ချက်ထားသလား"

"ဘယ်ချက်ထားမလဲ၊ ခင်ဗျာအစီအစဉ် က ဘယ်လိုမှန်းမှမသိတာ" ထိုအဖြေကို မကျေနပ်သလိုဖြင့် မသိန်းမေလည်း လုံချည်လဲနေရာမှ ဆတ်ခနဲ လှည့်လိုက်၏။

"ထမင်းချက်တာတောင် အစီအစဉ်ရှိရဦးမှာလားဟင်၊ ပြောစမ်းပါဦး"

"ဒီမှာ မသိန်းမေ၊ ဆူဆူပူပူတော့ မလုပ်နဲ့ဗျာ၊ ချက်ဆိုရင်လဲ ခုသွားပြီး"

"ဘာလဲ ခုမှချက်ပြီး ဘယ်အချိန်စားရမှာလဲ၊ ဟင်း သိပ်စိတ်ညစ်စရာ ကောင်းတယ်၊ အဟုတ်ပဲ"

ဤအပြောအဆိုနှင့် ဟန်အမူအရာကို မတွေ့ရသေးမီ မသိန်းမေ အိမ်ပေါ်ရောက်စကတည်းက မျက်နှာ ထားကြည့်ရုံ မျှဖြင့် မြင်းရှုံးလာပြီကို ကိုထွန်းအောင် အတပ်သိလိုက်၏။ ဤလို မြင်းရှုံးလာပြီဆိုလျှင် တစ်ခုခု ကိုရမယ်ရှာ၍ ဤအတိုင်း ဆူဆူပူပူ လုပ်တတ်သည်မှာ ကိုထွန်းအောင်အဖို့ ရိုးသလောက် ရှိနေပြီ ဖြစ်၏။ ယခု ထမင်းတစ်လုံးလောက်မှ ချက်မထားရကောင်းလား ဟူသော အကြောင်းပြချက်ဖြင့် အပြစ်ဖို့နေ သည် ၌ ကိုထွန်းအောင်တွင် နောက်ထပ် အဖြေပေးရန် အချက်အလက် အများပင် ရှိ၏။ မသိန်းမေ မှာ ထမင်းကို မှန်မှန်ချက်စားလေ့ရှိသူမဟုတ်။ စိတ်ပါသောနေ့တွင်သာ ချက်၍ ဆိုင်ထွက်စား တတ်သည်က များပြီး တစ်ခါတစ်ရံ ထမင်းချည့်ချက်၍ ဟင်းကိုဝယ်စားတတ်ပြန်သေး၏။ သူ့အလုပ်မှာ စျေးသည် ဖြစ်သည့်အတိုင်း နံနက် ခြောက်နာရီလောက် ထွက်လာပြီး ညနေတွင် အစောဆုံးခြောက် နာရီလောက် မှ

ပြန်လာတတ်၏။

"ကိုထွန်းအောင် ညနေရုံးကပြန်လာရင် ထမင်းတစ်လုံးချက်ထားနော်၊ ကျွန်မ ဈေးထဲက ဆိတ်ကလီစာ ဟင်း ဝယ်လာမယ်"

ကိုထွန်းအောင် တွင် ထမင်းချက်ရသောအလုပ်သည် ယောကျ်ားအလုပ်မဟုတ်ဟူသော စိတ်မျိုးမထား၊ မသိန်းမေ ကို ချစ်မြတ်နိုးသည်နှင့်အမျှ အတတ်နိုင်ဆုံး အကူအညီပေးလေ့ရှိ၏။ ထမင်းချက်ရန်သာ မဟုတ်။ ငရုတ်သီးထောင်း ခိုင်းလျှင်လည်း သူ ငြင်းလေ့မရှိ။

သို့တိုင်အောင် ယနေ့ ထမင်းချက်ရန်မှာ၍ နောက်တစ်နေ့ပါဆက်ချက်ထားလျှင်ဖြစ်စေ၊ ယနေ့မခိုင်းသ ဖြင့် နောက်နေ့တွင်လည်း မချက်ဘဲနေလျှင်ဖြစ်စေ ထိုအခါမျိုးနှင့် မသိန်းမေ အရောင်းအဝယ် အပေါက် အလမ်းမတည့် သည့် အခိုက်အတန့် (ဝါ) မြင်းပွဲရှုံးလာသည့် အချိန်အခါမျိုးနှင့် တိုက်ဆိုင်နေခဲ့သော် ဤ အတိုင်း ပင် ရမယ်ရှာ၍ ဆူလားပူလား လုပ်တတ်၏။

ဤအချက်အလက်များကို အကြောင်းပြု၍ အဖြေပေးပြန်လျှင်လည်း ထိုထက်ကတော့မည်ကို သိထား သည့် အတိုင်း ကိုထွန်းအောင်တွင် နောက်ထပ်ဘာမျှမပြောဘဲ ငြိမ်နေလိုက်ရတော့၏။

"တစ်အိမ်လုံး လဲ ဖုန်တွေကို ပွနေတာပဲ၊ တံမြက်စည်းလေး ဘာလေး လှည်းထားတာမဟုတ်ဘူး၊ ဒီမအေလေး ကကော တစ်နေ့လုံး ဘာလုပ်နေသလဲ"

ကြောက်လွန်း သဖြင့် နံရံတွင်ကပ်၍ ပုမတတ် ငြိမ်နေသော အတာကလေးအား မေးမေးကန်ကန်ပင် ဆတ်ခနဲ ကန်လိုက်သောကြောင့်

"မသိန်းမေ၊ ခင်ဗျား ကောင်ကလေးကိုတော့ မလုပ်နဲ့ဗျာ၊ သူ ကလေးပဲ၊ အိမ်မှုရေးရာ ဘာသိမှာတုံး"

လုံးဝအဓိပ္ပာယ် မရှိသော မသိန်းမေ၏အပြုအမူကို သည်းမခံနိုင်တော့သည့်အတိုင်း ကိုထွန်းအောင် လည်း ရုတ်တရက် ထသွားကာ အတော့်ရှေ့မှ ဆီးကာ ပိတ်ရပ်လိုက်ပြီးမှ

"ဒါ သက်သက် အပြစ်ရှာတာပဲ၊ ခုနက ကျုပ် တစ်ခါလှည်းထားပြီးပြီ သိလား" ဤတွင်မှပင် မသိန်းမေကလည်း အတူအနီးမှ လှည့်ထွက်သွားတော့၏။

"အရက်သမား ဟာ မူးလာရင် အေးအေးမနေဘူး၊ ဟိုရမ်း ဒီရမ်းလုပ်သလို ခင်ဗျားတို့ မြင်းသမားလဲ အတူတူပဲ၊ မြင်းရှုံးလာရင် ဟိုမဲ ဒီမာန်နဲ့" ထိုစကားကြောင့် မသိန်းမေလည်း ထဘီတစ်ထည် လဲဝတ်နေရာမှ ကိုထွန်းအောင်အား မျက်စောင်းနှင့် လှည့်ကြည့် တဲ့ပြီး

"မြင်းရှုံး လာတယ်လို့ ရှင် ဘယ်သူပြောသလဲ"

"ခင်ဗျား အိမ်ပေါ်တက်လာကတည်းက ကျုပ် သိတယ်၊ နို့ နိုင်သော နိုင်လာသလား"

"ဒါ ရှင်နဲ့ မဆိုင်ဘူး" ထိုအခိုက်တွင် အတာ၏မမသက် ရုတ်တရက် အိမ်ပေါ်သို့ရောက်လာပြီး

"လာ အတာ၊ မမနဲ့ ခဏလိုက်ခဲ့စမ်း ထပ်ဝကို"ဟု ပြောရင်း မမသက်ဆွဲခေါ်နေသည်ကို အတာ၏ကိုယ် ကလေး သည် ဆွဲရာသို့မပါ၊ မသိမသာ ရုန်းနေရာမှ မသိန်းမေအား မရဲတရဲလှမ်းကြည့်လိုက်၏။ ဤတွင် အကင်းပါး

လှသော သူ့မမသက်က "ဒီမှာ ဒေါ်ဒေါ်၊ အတော့်ကို ခဏခေါ်သွားမယ်၊ လမ်းထပ်မှာ မုန့်သွားစားချင်လို့နော်"

”အေး ခေါ်သွားလေ မခင်သက်”

မသိန်းမေ၏ခွင့်ပြုသံကြားလိုက်ရသည်နှင့် အတာလည်း မမသက်အဆွဲကိုပင် မစောင့်တော့ဘဲ ဆတ်ခနဲ ထ၍ ဆင်းလိုက်သွားတော့၏။ အမှန်အားဖြင့် မခင်သက်က အတာအား တကူးခေါ်သွားသည်မှာ မသိန်းမေ အကြောင်းကို သိ၍ အတာကလေး အချောင်အရိုက်ခံရမည်စိုးသောကြောင့် ဉာဏ်ဆင်သွား ခြင်း ဖြစ်သည် ကို ကိုထွန်းအောင်ကမူ ကောင်းကောင်းရိပ်မိလိုက်၏။ နာရီဝက်သာသာခန့် အကြာ မခင်သက်တို့ပြန်လာ၍ အတာတစ်ယောက်တည်း အထပ်ခိုးပေါ်သို့ တက် လာသောအခါ တွင်မူ ကိုထွန်းအောင်ရော မသိန်းမေပါ မရှိတော့သည်ကို တွေ့ရသဖြင့် အတာလည်း သူ့ခဲတံကို ကလေးနှင့် စာအိတ်ကို တရိုတသေ သိမ်းဆည်းထားပြီးမှ သူ့ခေါင်းအုံး သူယူ၍ ဖျာကလေး တစ်ချပ် ဆွဲခင်းကာ အစင်းသား လှဲအိပ်လိုက်တော့၏။ ထမင်း လည်း မချက်၊ ဟင်းကလည်း မရှိ၊ မသိန်းမေတို့လည်း အဘယ်သို့ ထွက်သွားမှန်း မသိလေရာ အကယ်၍ မခင်သက်ကသာ သူ့အားခေါ်သွားပြီး ညဈေးတန်း၌ မုန့်ဟင်းခါး ဝယ်မကျွေးခဲ့လျှင် အတာ အတွက် ညစာအရေး သည် တွေးဝံ့စရာပင် မရှိတော့ပေ။

ကြီးစွာသော မျှော်လင့်ခြင်းဖြင့် စောင့်စားနေခဲ့သော တနင်းလာနေ့သည် ယခု ရောက်လာပြီဖြစ်၏။

ကျောင်းသွားအပ်မည်ဆိုသောနေ့ဖြစ်သည့်အတိုင်း အတာသည် နံနက် ၅ နာရီလောက်ကတည်းက ထ၍ ရေနံဆီမီးခွက် ကလေး ထွန်းကာ သူငယ်တန်းဖတ်စာကို တတွတ်တွတ်ရွတ်နေ၏။ ခြောက်နာရီထိုး သည် နှင့် ထိုစာအုပ်ကိုသိမ်းကာ ခဲတံကို စာအိတ်စုတ်ဖြင့် တလှုပ်လှုပ် ရေးခြစ်နေပြန်၏။ မကြာမီပင် မသိန်းမေတို့ နိုးလာ၏။ ကိုထွန်းအောင်လည်း တကုန်းကုန်းရေးနေသော အတာကို မြင်လိုက်ရသည် နှင့် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားတော့ကာ

”မင်း ဘယ်အချိန် က နိုးနေသလဲ အတာ"

”ကြာလှပြီ၊ ကျွန်တော်နိုးတော့ မိုးမလင်းသေးဘူး၊ စာအုပ်လဲ ကျွန်တော် ဖတ်ပြီးပြီ၊ ခု ကကြီး ခကွေး ရေးနေတယ်”

ကိုထွန်းအောင်တွင် အတော်ကလေး စိတ်ထိခိုက်သွားသည့်ပမာ ချာခနဲမျက်နှာ လွှဲပစ်လိုက်၏။

”ဟဲ့ကောင်၊ ရော့ လက်ဖက်ရည်သွားဝယ်" မူးစေ့ကလေး တစ်စေ့ ပစ်ပေးရင်း ပြောလိုက်သော မသိန်းမေ၏အမူအရာမှာ ကိုထွန်းအောင်နှင့် အပြတ် အသတ် ကွာနေတော့၏။ ယနေ့သည် အတာကလေး ကျောင်းအပ်ရမည့်နေ့ဖြစ်သည်ကိုလည်းကောင်း၊ သို့လျှင် ကျောင်းနေရတော့မည့်အရေးကြောင့် မိုးမလင်းမီထ၍ စာကျက်နေသော ချစ်စရာအတာ့လုံ့လ ကို လည်းကောင်း၊ မသိန်းမေ သည် ဘာမျှထည့်သွင်းစဉ်းစားမိပုံမပေါ်၊ ကိုထွန်းအောင် ရင်ထဲတွင် ပူ နေသလောက် မသိန်းမေ ကမူ ခပ်အေးအေးပင် လက်ဖက်ရည်ဝယ်ခိုင်းလိုက်၏။

လက်ဖက်ရည်ချိုင့်ကလေးဆွဲကာ အတာဆင်းသွားသည်နှင့် ကိုထွန်းအောင်လည်း သနပ်ခါးလိမ်းနေ သော မသိန်းမေ အနီး သို့ မလှမ်းချင်လှမ်းချင်နှင့် လျှောက်သွားကာ

"မသိန်းမေ၊ ဘယ့်နှဲ့လဲ ကောင်လေး ကို ကျောင်းအပ်ဖို့ ပိုက်ဆံ ဒီနေ့ရမလား" ကိုထွန်းအောင် ဤသို့မေးလိုက်သည်နှင့် မသိန်းမေလည်း သနပ်ခါးလိမ်းရင်းတန်းလန်းက ပါးတစ်ဖက် အပေါ် လက်တင်လျက်သား မော့ကြည့်ကာ

"ပေးနိုင်တဲ့နောက် ညကတည်းက ရှင့်ကိုပေးထားမှာပေါ့၊ ဘယ့်နှဲ့လဲ စောစောစီးစီး ရှင် တော်တော် အလိုက်မသိ တဲ့လူပါလား ကိုထွန်းအောင်"

"ဩ၊ ကျုပ်က အလိုက်မသိဘူး ဟုတ်လား၊ ကဲ ကဲ ရှိပါစေတော့၊ အမှန်က ကောင်လေးအတွက်မို့ ပြော တာပါ။ ဘုရားစူးရစေရဲ့၊ ဒီပြင်ကိစ္စအတွက်ဆိုရင် ယောင်လို့တောင် ကျုပ် မတောင်းဘူး မသိန်းမေ၊ ယုံပါ"

"ဘယ်သူ့အတွက်ဖြစ်ဖြစ်လေ၊ ကျွန်မက ဈေးသည်နှင့် နားလည်လား၊ ဈေးသည်ဆိုတာ စောစောစီးစီး အကြွေး တောင်းတာကို နည်းနည်းမှမကြိုက်ဘူး၊ နို့ နေပါဦး၊ ဒီလောက်တောင် ရှင်ဖြစ်နေရတာလဲ ဘယ်လိုလဲ၊ ဒီကျောင်းထားဖို့က ဒီလောက်ပဲ အရေးကြီးနေသလား၊ ဟင်" ကိုထွန်းအောင် လည်း အသက်ရှူကျပ်သွားသလို မတ်တတ်က ထိုင်ချလိုက်ရင်း

"ကဲ တော်ပါတော့ဗျာ၊ ခင်ဗျား ပေးချင်မှပဲ ပေးတော့၊ ကျုပ် မတောင်းတော့ဘူး၊ ဟုတ်လား"

"ဘာလဲ ရှင် ကျွန်မကို ငါ့တာလား၊ နို့ ဒီကျောင်းကကော ဒီနေ့ မအပ်ရင် မရတော့ဘူးတဲ့လား"

တစ်ယောက်က နံ့သာနီတောင်ဆိုနေပါလျက် တစ်ဖက်က ဘီလူးဆိုင်းတီးသလို စည်းဝါးမကိုက်ဖြစ်နေ သည်နှင့် ကိုထွန်းအောင် လည်း နောက်ထပ် ဘာတစ်ခွန်းမျှမပြောတော့ဘဲ မျက်နှာသုတ်ပဝါကိုဆွဲ၍ သက်ပြင်း ချရင်း ဆင်းသွားတော့၏။

မရေးမနှောင်းမှာပင် လက်ဖက်ရည်ချိုင့်နှင့်အတူ အတာကလေး အိမ်ပေါ်ရောက်လာ၏။

"အတာ လာဦး ဒီကို" အတာလည်း လက်ဖက်ရည်ချိုင့်ကို အသာချ၍ မသိန်းမေအနီးသို့ ခပ်ရို့ရို့ ကပ်လာ၏။

"နင့်ကို ဒီနေ့ ကျောင်းမအပ်ဖြစ်ဘူး ကြားလား၊ ကိုထွန်းအောင်ကို ဘာမှမမေးနဲ့နော်၊ ခုလဲ မမေးနဲ့၊ နောင်လဲ မမေးနဲ့၊ သူက ကျောင်းသွားအပ်မယ်လိုက်ခဲ့ဆိုမှ လိုက်သွား၊ နားလည်လား ငါပြောတာ" အတာလည်း ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် နားထောင်နေရာမှပင်

"ဟုတ်ကဲ့ မေမေ"ဟု ဖြေရင်း ခေါင်းကလေး ငုံ့၍ တွေသွားရှာ၏။ စနေနေ့ နေ့တစ်ဝက် ရုံးမှပြန်လာလျှင် အကျီလိုက်ဝယ်ပေးမည်ဟု ကိုထွန်းအောင် ပြောခဲ့သဖြင့် အတာက သူ့ မေမေအား မေးမိရာတွင်လည်း ဤအတိုင်းပင် ပိတ်ပင်ခြင်းခံခဲ့ရ၏။ အကျီလည်း မရခဲ့။ ယခုတစ်ဖန် ကျောင်းအပ်မည့် ကိစ္စနှင့်လည်း ထိုနည်းနှင်နှင့် တားမြစ်လာပြန်ချေပြီ။

ဤတွင် အတာလည်း အကျီကိစ္စနှင့် ကြုံခဲ့ရသောအသိဖြင့် ယနေ့ကျောင်းအပ်မည်ဆိုသည့် အရေး လည်း ပျက်ကွက်ပေတော့မည်ဟု ဆက်စပ်တွေးဖြင့် တွေးမိရှာ၏။ အကျီမဝယ်ဖြစ်စဉ်က မျက်နှာက လေး ညှိုးရုံသာ ညှိုးသွားသော အတာသည် ယခုသော် မျက်ရည်များပင် တဝေဝေ လည်လာတော့၏။ ပါးပြင်ပေါ်သို့ ဒလဟော စီးကျမလာမီပင် အတာသည် သူ့မေမေအနီးမှခွာပြီး

အိမ်သာတက်ချင်လိုဟန် ဖြင့် အောက်ထပ် သို့ ခပ်သုတ်သုတ် ပြေးဆင်းသွားတော့၏။

အောက်ထပ်ရှိ အိပ်သာမှာ ရပ်ကုန်ထုံးစံအတိုင်း ရေချိုးခန်းနှင့် တစ်ဆက်တည်းဖြစ်သောကြောင့် မူထား မမှန် ဟန်ပျက်လာသော အတာအား တွေ့လိုက်ရသည်နှင့် ကိုထွန်းအောင်လည်း ရေချိုးနေရာမှ အတာ ကလေး အိမ်သာပေါ် အတက်တွင် ရုတ်တရက် လှမ်းဆွဲလိုက်၏။

”အတာ မင်း ဘာလို့ ငိုလာတာလဲ ဟင်၊ မသိန်းမေ ရိုက်လို့လား”

သို့ ကိုထွန်းအောင် က လက်မောင်းတစ်ဖက်ကို လှမ်းဆွဲထားရင်း မေးလိုက်မှပင် အတာမှာ ပို၍ ဝမ်း နည်း သွားသလို ရှိုက်ကြီးတငင် ဖြစ်လာတော့၏။

”ပြောလေ ဘာဖြစ်လို့လဲ မင့်အမေ ရိုက်သလား" အတာ က ခေါင်းကို သွက်သွက်ကလေး ခါပြလိုက်၏။

”နို့ ဘာကြောင့် ငိုလာတာလဲ"

”ဗိုက် ဗိုက်နာလို့ပါ" သို့ပြောရင်းပင် အတာသည် ကိုထွန်းအောင် လက်ထဲမှ အားကလေးစိုက်၍ ရုန်းနေ၏။ နောက်ထပ်မေး၍ လည်း ရတော့မည်မဟုတ်ဟု တွေးမိ၍လားမသိ၊ ကိုထွန်းအောင်လည်း အတာအား အလိုက်သင့်ပင် လွှတ် ပေးလိုက်၏။

ထိုအချိန်က ကိုထွန်းအောင်လည်း ဆပ်ပြာကိုင်စသာ ရှိသေး၏။ လောလောဆယ် ကြုံလိုက်ရသော အဖြစ် ကြောင့် ရင်နင့်သွား၍လော မပြောတတ် ရေကိုပင် အဆုံးသတ်အောင် မချိုးတော့ဘဲ ဆပ်ပြာတုံး ကို ဆတ်ခနဲ ပစ်ချထား ပျာပျာသလဲ ပြန်တက်လာခဲ့၏။ ကိုထွန်းအောင် တက်လာချိန်၌ မသိန်းမေတွင် ဆိုင်ထွက်ရန် ပြီးလိမ်းပြင်ဆင်ပြီးနေပြီဖြစ်၏။ သကြား ကလေး ဖြူးထားသော နံပြားထောပတ်သုတ် နှင့် လက်ဖက်ရည်သည်လည်း အသင့်ရှိနေလျက်

”ကဲ လာ ကိုထွန်းအောင်"ဟု လှမ်းခေါ်လိုက်သည် နှင့်

”ခင်ဗျား ကောင်လေးကို ဘာလုပ်လိုက်ပြန်တော့လဲ မသိန်းမေ”

ထိုမေးခွန်းမှာ အသံအနေဖြင့် ထွက်မလာ၊ ကိုထွန်းအောင်၏ လည်ချောင်းထဲတွင်ပင် တိမ်မြုပ်ပျောက် ကွယ်သွားသည်သာဖြစ်၏။ မေးသော်က မေးလိုက်ချင်လှ၏။ သို့သော် မေး၍မဖြစ်။ အကယ်တိ အတာ ငိုသွားသည်မှာ အရိုက်ခံရ၍ဟု မှန်ခဲ့လျှင် အရေးမကြီး၊ အခြား ဝမ်းနည်းဖွယ်ရာသော အကြောင်းတစ်ခု ခုကြောင့် ငိုခြင်းဖြစ်မူ မသိန်းမေက

”မရိုက်ဘဲနှင့် ငိုရကောင်းလား"ဟု အပြစ်ဖို့၍ ရိုက်ချေဦးမည်။ သို့ မဟုတ် အဘယ့်ကြောင့် ငိုသည် ကို မရမကမေး၍လည်း ရိုက်ချင်ရိုက်နေပေမည်။

ဤသည်ကို တွေးမိသောကြောင့်ပင် ကိုထွန်းအောင်လည်း ဘာမျှမေးလားမြန်းလား မလုပ်တော့ဘဲ လက်ဖက်ရည် နှင့် မုန့် ကိုပင် စားချင်စိတ်မရှိတော့ပါပဲလျက်

”ဒါက ဘာဖြစ်ရပြန်တာလဲ" ဟူသော မသိန်းမေ၏ခုနစ်အိမ်ကျော်က ကြားရမည့်အသံမျိုးဖြင့် အော် လိုက်မည် ကို လန့်၍သာ ခပ်သုတ်သုတ်စား၍ ထရပ်တဲ့ကာ

”ဒီမှာ မသိန်းမေ၊ ဒီနေ့ ကျုပ် ရုံးကို စောစောသွားရလိမ့်မယ်၊ အမှုသည်တစ်ယောက်နဲ့ချိန်းထားလို့ ကြားပေါက် ကလေး ဘာလေး

အနည်းအကျဉ်းရမှာပဲ" ဤသို့ ငွေရပေါက်မျိုးနှင့် အကြောင်းပြမှသာ ကိုထွန်းအောင်တွင် ရှောရှောရှူရှူ သွားခွင့်ရ၏။ သို့မဟုတ်ပါက

"ဘယ်မယားငယ်နဲ့ ချိန်းထားပြန်ပလဲ"ဟူသော အပြောမျိုးဖြင့် စကားကြောရှည်နေဦးမည် ဖြစ် ၏။

အမှန်အားဖြင့် ကိုထွန်းအောင်သည် အတာနှင့်ပတ်သက်၍ စိတ်ထိခိုင်သွားသောကြောင့် မသိန်းမေ အား မကြည့်ချင် သလို အတာ အားလည်း မမြင်ရက်နိုင် ဖြစ်သွားသည့်အတိုင်း လွတ်ရာသို့ ထွက်သွား ခြင်း သည်သာ အကောင်းဆုံးဟု စိတ်ပိုင်းဖြတ်လိုက်ဟန်တူ၏။ သို့နှင့် အပေါ်အင်္ကျီဝတ်နေစဉ်မှာပင်

"ဘယ်ထွက်သွားပြန်မလဲ မသိဘူး၊ ဒီကောင်လေး"

"လာပါလိမ့်မယ်ဗျာ၊ အရမ်းကာရော အော်ခေါ်မနေပါနဲ့ဦး၊ ကောင်လေး ဗိုက်နာလို့တဲ့ အိမ်သာတက်နေ တယ်"

"အင်း ခိုင်းမယ်မှမကြုံရသေးဘူး၊ သေးပေါက်ရတာနဲ့ ချီးပါရတာနဲ့"

ကိုထွန်းအောင်တွင် ထိုစကားအတွက် အတော်ကလေး စိတ်ဆိုးသွားသည့်ပမာ အံတကြိတ်ကြိတ်ဖြင့် လှည့်ကြည့် နေပြီးမှ

"တယ်လဲ ခက်ပါလား မသိန်းမေ၊ ချီးက ပါတိုင်း ထွက်တာမဟုတ်ဘူးဗျ၊ ဘယ်သူက အိမ်သာနံ့ခံပြီး အလကား ထိုင်နေချင်မှာတုံး"

"ရှင် ဘာသိလဲ၊ ဒီကောင်လေး သောက်ကျင့်ကို မကောင်းဘူး" မသိန်းမေက သူ နားလည်သောအသိဖြင့် မလျှော့တမ်း ပြောလိုက်ပြန်သောကြောင့်

"ကဲဗျာ ဒါတွေ ပြောမနေနဲ့တော့ အတာကို ဘာခိုင်းမလို့လဲ ပြော၊ ကျုပ်ပဲ လုပ်ပေးခဲ့မယ်"

"ရှင့်ဟာရှင် သွားမှာသာ သွားတော့၊ မနက်တိုင်း သေးအိုးသွန်ရတယ်ဆိုတာ သိရဲ့သားနဲ့ အိမ်သာသွား တာ တစ်ခါတည်း ယူမသွားလို့ မေးနေတာရှင့်" ကိုထွန်းအောင် လည်း စိတ်မော်လူမောဖြစ်သွားကာ အတန်ကြာတွေနေမိပြီးမှ

"ကဲ ခင်ဗျားကော ဈေးသွားတော့မယ်မဟုတ်လား၊ လာလေ ကျုပ်နဲ့ပဲ လန်ခြားနဲ့လိုက်ခဲ့ပြီး ဈေးကြ တော့ ခင်ဗျား ဆင်းနေရစ်ပေါ့" အတော့အပေါ်၌ မသိန်းမေ၏ ငြိုငြင်စကလေး ရှိနေသေးသည်နှင့်အမျှ ကိုထွန်းအောင်သည် အတူအတွက် စိတ်မချနိုင်ဖြစ်နေသေး၏။ သို့အလျောက်လည်း မသိန်းမေအား တစ်ပါတည်းပါအောင် ပရိယာယ်ဖြင့် ခေါ်သည်ကို ကံအားလျော်စွာ မသိန်းမေက မငြင်းမပယ် အလွယ်နှင့်ထလိုက်သွားတော့ ၏။

ကိုထွန်းအောင်တို့ ဆင်းသွားကြသည့်အချိန်ထိ အတာသည် အိမ်သာထဲ၌ အူလှိုက်သည်းဖို ငို၍မဝနိုင် အောင် ရှိနေရှာသေး၏။

"တဲ့ အိမ်သာထဲမှာ ဘယ်သူလဲ" ရုတ်တရက်သော် ထိုမေးသံကြောင့် အတာတွင် ထိတ်ထိတ်ပျာပျာဖြစ်သွား၏။ နောက် အသံကို ကျက်မိ လိုက်သည်တွင်မှ

"ကျွန်တော်ပါ မမသွယ်"ဟု ဖြေလိုက်ပြီးမှ ဆက်လက်၍

"မေမေတို့ သွားပြီလား မမသွယ်"ဟု အိမ်သာထဲမှပင် အသံအုပ်အုပ်ကလေးဖြင့် မေးလိုက်သောကြောင့်

”နင့်မိထွေးလား၊ သွားပြီ ကဲ ထွက်တော့" သို့ပြောလိုက်သော မခင်သွယ်မှာ မခင်သက်၏အထွေးဆုံးညီမဖြစ်လျက် မသိန်းမေအား အတာနှင့်ပတ် သက်၍ နှလုံးနာနေသူဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့်ပင်

”နင့်မိထွေး"ဟူသော ဘွဲ့ထူးဖြင့် အငေါ့ကလေးတူး၍ ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်ဟန်တူ၏။

တံခါးကို အသာဖွင့်၍ မရဲတရဲနှင့် ဆင်းလာသော အတာကလေးကို မြင်လိုက်ရသည်နှင့် "အင်း နင့်မလဲ စောစောစီးစီး အရိုက်ခံရလား ခံရရဲ့၊ ဒုက္ခပဲ၊ မော်လမြိုင်မှာပဲ နင်အဘွားဆီ သွားနေပါ တော့ အတာ ရယ်၊ ဒီမိန်းမကြီးနဲ့နေလို့တော့ နင် ဒီလိုပဲ တစ်သက်လုံး ဒုက္ခရောက်နေမှာပဲ" အိမ်သာဝမှ ဆီး၍ အတော့်ခေါင်းကလေးကို ပွတ်ရင်း ပြောလိုက်သောကြောင့်

”ကျွန်တော့်ကို ကျောင်းထားမယ်ဆိုပြီး ခေါ်လာတယ် မမရဲ့၊ ဒီနေ့ ကျောင်းအပ်ပေးမယ်ပြောပြီး မေမေက ဒီနေ့ မအပ်ဖြစ်ဘူးတဲ့" အတာ တွင် မျက်ရည်ကလေး လည်လာပြန်၏။

"အေး နင့်အမေလား၊ သုံးဆယ့်ခြောက်ကောင် ထိုးဖို့တောင် ပိုက်ဆံမလောက်နိုင်ဘူး၊ နင့်ကို ကျောင်း ထားဖို့ ဆိုတာတော့ ဝေးပါသေးရဲ့

”

ထိုအခိုက်တွင် အတော့ မမသက် ရောက်လာပြီး

”မိခင်သွယ် ကလေးကို စိတ်ဆင်းရဲအောင် ပြောမနေပါနဲ့အေ၊ သူ့အမေ မထားလဲ သူ့အဖေက ထားပေးမှာပေါ့။ ဟုတ်တယ် အတာ ကိုထွန်းအောင်က ပြောသွားတယ်၊ သုံးလေးရက်နေရင် မင့်ကို ကျောင်း အပ် ပေးမတဲ့" သို့ ပြောနေရင်းကပ် မခင်သက်က သူ့ညီမအား မျက်စိမှိတ်ပြလိုက်၏။

ကိုထွန်းအောင်လည်း မသိန်းမေကို သိမ်ကြီးဈေးတွင် ချပေးခဲ့ပြီး လန်ချားကို ဆက်လက်စီးသွားရာ၌ လမ်းတစ်လျှောက်လုံး ပင် အတာ့ပြဿနာကိုသာတွေး၍ တီးဝေး လိုက်ပါသွားတော့၏။ အတာ ကလေး အိမ်သာတက်စဉ်က ငိုသည်မှာ ဗိုက်နာ၍ဟု အကြောင်းပြသော်လည်း ကိုထွန်းအောင် မယုံကြည်ခဲ့။ အကြောင်းတစ်ခုခုကား အမှန်ပင် ရှိလိမ့်မည်ဟု တွေးနေမိ၏။ သို့နှင့် သူစီးလာသော လန် များကို မဂိုလမ်း (ယခု ရွှေဘုံသာလမ်း)သို့ အရောက်တွင် ရုတ်တရက် ပြန်ကွေ့ခိုင်းလိုက်၏။

လန်ခြားခပေးပြီး အပြေးကလေးတက်လာ၍ အိမ်ပေါ်သို့ရောက်သည်နှင့် ဖတ်စာအုပ်ကလေးကိုင်ကာ လှေကားဘက်သို့ကျောခိုင်း၍ ငိုင်နေသော အတာကို တွေ့ရသည်တွင်

”ဟေ့ အတာ”

ကြင်နာမှုအပြည့်ပါသောအသံဖြင့် ခေါ်လိုက်သည်ကို ရုတ်တရက်ကြားလိုက်ရသည်နှင့် အတာလည်း ချာခနဲ လှည့်ကြည့်မိ၏။ ထိုအချိန်၌ ကိုထွန်းအောင်မှာ အတူအနီးသို့ ရောက်လာပြီဖြစ်လျက်

”ဒီမှာအတာ ငါမေးမယ်၊ မင်း မှန်တာကို ပြောနော်၊ မကြောက်နဲ့၊ မင့်အမေကို ငါ ပြန်မပြောဘူး၊ ဟုတ်လား" ဤလို ကတိပေးရင်း မေးလိုက်သည်ကိုပင် အတာသည် သွက်သွက်လက်လက် မရှိလှဘဲ၊ အတော် ကြာအောင် စဉ်းစားသလို ငေးနေပြီးမှ လေးလေးကြီး ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။ ထိုမျှနှင့်ပင် အတာသည် မသိန်းမေ အား အဘယ်မျှလောက် ကြောက်နေရသည်ကို အကဲခတ်နိုင်ပြီဖြစ်၏။

"စောစော မင်း ဘာဖြစ်လို့ ငိုတာလဲ အတာ၊ ဟင် ပြောစမ်း" အတာသည် အင်းမလှုပ် အဲမလှုပ်နှင့် ငုတ်တုတ်ကြီးပင် ငြိမ်နေပြန်သောကြောင့်

"ပြောပါကွာ၊ ငါ မင့်အမကို မတိုင်ပါဘူး၊ ကဲ ပြောစမ်း အတာ" ယခုမူ အတာသည် အသာအယာ မော့လာ၏။

"မင့်အမေက ဘာပြောသလဲ၊ ငါ မတိုင်ပါဘူးကွ၊ ရဲရဲသာ ပြောစမ်းပါ"

"ဟုတ်ကဲ့၊ မနက်က ကျွန်တော် လက်ဖက်ရည်ဝယ်ပြီး ပြန်လာတော့ မေမေက ပြောတယ်၊ ဒီနေ့ နင့်ကို ကျောင်းမအပ်ဖြစ်ဘူးတဲ့"

"အင်း ပြီးတော့ကော"

"အဲဒါ အဲဒါ။

အတာ သည် ကိုထွန်းအောင်အား ဤကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ ဘာမှမပြောရန် မသိန်းမေက မှာထားခဲ့ ကြောင်း ပြောကြား လို၏။ သို့သော ကိုထွန်းအောင်အား အဖေဟူ၍လည်းမခေါ်၊ လူကြီးဟူ၍လည်း ကောင်း၊ ဦးလေးဟူ၍လည်းကောင်း ထုတ်ဖော်ခေါ်ဝေါ်ရမည်လည်း အခက်နှင့် ရုတ်တရက် စကားလုံး ရှာ၍ မထွက်နိုင်ရှိနေရှာ၏။

ဤသည်ကို တွေးမိသောကြောင့်ပင် ထင်၏။ ကိုထွန်းအောင်လည်း မသိမသာ ပြုံးမိပြီးမှ၏

"အေး ပြီးတော့ ကိုထွန်းအောင် ကိုလဲ ဘာမှမပြောရဘူးလို့ မှာသွားသေးသလား"

"ဟုတ်ကဲ့ ကျောင်းအပ်ဖို့စကား ကို ဒီနေ့လဲမပြောနဲ့၊ နောက်နေ့လဲ မပြောရဘူး၊ သူက ကျောင်းသွားအပ် မယ် လိုက်ခဲ့ ဆိုမှ လိုက်သွားတဲ့" ကိုထွန်းအောင် တွင် အတော်ကြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားတော့၏။

"နို့ ငိုတာက ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"ကျွန်တော် ကျောင်းနေချင်တယ်၊ အောက်ထပ်က ဝင်းမောင်တို့လို ကျွန်တော်လဲ ကျောင်းနေချင်တာ ကို မေမေက မထားသေးဘူး ပြောတာနဲ့" စကားပင် ရှေ့မဆက်နိုင်၊ အတာတွင် မျက်ရည်ဖြိုင်ဖြိုင် ကျလာသောကြောင့် ကိုထွန်းအောင်လည်း ထိ ခိုက်သော စိတ်ဖြင့် အိတ်ထဲမှ လက်ကိုင်ပဝါ ဆွဲထုတ်သုတ်ပေးရင်း

"ကဲပါကွာ ငိုမနေပါနဲ့တော့။ နောက် လေးငါးရက်ကြာရင် ငါ ကျောင်းအပ်ပေးပါ့မယ် ဟုတ်လား၊ မင်း အမေ ကို ဘာမှမပြောနဲ့နော်၊ ငါလဲ မပြောဘူး" မျက်ရည်ကြောင်းများဖြင့် ကြည့်မကောင်းအောင် ဖြစ်နေသည်မှန်သော်လည်း ယခု မော် လာသော အတာ ၏ မျက်နှာကလေးတွင် ဝမ်းမြောက်ရွှင်လန်းသွားသော အရိပ်အရောင်ကလေး ပေါ်လာ၏။

"နောက် လေးငါးရက်ကြာရင် ကျောင်းထားပေးမယ် ဟုတ်လား"

"အေးပေါ့ကွာ၊ မင်း စာကိုသာ ကြိုးစားဖတ်နေနော်"

"ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် သုံးရက်ရှိပြီ၊ အောက်ဆင်းမကစားတော့ဘူး။ စာကျက်နေတယ်"

"အေး မင်းက လိမ္မာတာကိုး၊ ဒါပေမဲ့ အတာ တစ်နေ့လုံး စာချည်းထိုင်ဖတ်မနေနဲ့၊ အောက်ကိုလဲ ဆင်း ကစား ပေါ့၊ ခဏဖြစ်ဖြစ် ဟုတ်လား၊

အိမ်ပေါ်မှာချည်း ထိုင်နေရင် ညောင်းပြီး နေမကောင်းဖြစ်လိမ့်မယ်၊ နေမကောင်း တော့ မင်း ကျောင်းသွားနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ကြားလား"

"ဟုတ်ကဲ့"

"နောက်ပြီး သေးဘဲ ဆင်းဆင်းပေါက်ဦးနော်၊ အောင့်မထားနဲ့၊ အောင့်ထားတာ မကောင်းဘူး၊ ဖျားတတ် တယ် "ဟုတ်ကဲ့"

"ဒါနဲ့ အတာ၊ ညက ထမင်းမစားရဘူး ဟုတ်လား"

"မုန့်ဟင်းခါးစားရတယ်လေ၊ မမသက်က ဝယ်ကျွေးတယ်" ယမန်နေ့ ညက မသိန်းနှင့် စကားများနေရသည်နှင့် အတာ့အတွက် ထမင်းကိစ္စကိုပါ မေ့နေခဲ့ပြီး သူတို့ နှစ်ယောက် ထမင်းဆိုင်ထိုင်မိ မှ အတော့်ကို သတိရလာပြီး

"ခင်ဗျား ဆူပူနေတာနဲ့ ကျုပ်ကလဲ မေ့တယ်၊ ခင်ဗျားကလဲ သတိမရဘူး"

"ဘာကိုလဲ"

"အတာ လေ၊ သူ ထမင်းမစားရသေးဘူး မဟုတ်လား"

"နေပေ့စေ၊ ပြန်သွားမှ တစ်ခုခု ဝယ်ကျွေးလိုက် ပြီးတာပဲ"

ဤသည်မှာ ထမင်းမစားရသေးသော ခုနစ်နှစ်သားခန့်အရွယ် လူမမယ် ရင်သွေးကလေးအတွက် မသိန်းမေ တည်းဟူသော မိခင်က ပြောလိုက်သည့် စကားဖြစ်၏။ ကိုထွန်းအောင်တွင်မူ စကားများနေဦး မည်စိုးသည့် အတိုင်း ဤတွင်ပင် စကားကိုဖြတ်၍ သက်ပြင်းကိုသာ ကြိတ်၍ ချခဲ့ရတော့၏။ နောက် ၎င်း တို့ ပြန်ရောက်လာသောအခါတွင်မူ အတာမှ နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်နေပြီဖြစ်၍ အတော့်အတွက် ထမင်း ပြဿနာ ပေါ်မလာတော့ဘဲ ရှိခဲ့၏။ ယခု မခင်သက်က မုန့်ဟင်းခါးသည်ဟု အတာပြော၍ သိရမှပင် အနည်းငယ် စိတ်သက်သာရာ ရသွား တော့လျက်

"ကဲ ခုမနက်စာအတွက် မင်းအမေ ဆီ လိုက်မသွားနဲ့ မင်းဟာ မင်း ဝယ်စား ရော့" ပြောပြောဆိုဆို ထရင်း မူးစေ့တစ်စေ့ ပစ်ပေးလိုက်ပြီးမှ ကိုထွန်းအောင် ဆင်းသွားတော့၏။

ထိုနေ့တစ်နေ့လုံး ကိုထွန်းအောင်တွင် ဖြောင့်ဖြောင့်တန်းတန်း အလုပ်လုပ်၍မရ။ သူ့စိတ်မှာ အတာက လေး၏ ကျောင်းအပ်နိုင်ရေး ပြဿနာတွင်သာ တဝဲလည်လည် ဝင်စားနေတော့၏။ နောက်တစ်နေ့တွင် လည်း ထိုအတူ သုံးရက်မြောက်သောနေ့၌လည်း ဤနည်းနှင်နှင်ပင် အတော့်အတွက် စိတ်လက် မကောင်း ဖြစ်နေ တော့၏။ စတုတ္ထမြောက်နေ့တွင်မူ ဖြစ်လိုရာဖြစ်ဟူသော သဘောဖြင့် ကိုထွန်းအောင်သည် ၎င်းလုပ်သောရုံးမှ ဒရဝမ် ကုလား တစ်ယောက်ထံ မျက်နှာငယ်ခံ၍ တစ်ဆယ်လျှင် နှစ်ကျပ်တိုးဖြင့် ငွေသုံးဆယ်ကို မျက်စိ မှိတ် ချေးယူလိုက်တော့၏။

ချေးငွေမှာ သုံးဆယ်ဖြစ်သောကြောင့် ပေးရမည့်အတိုးမှာလည်း ခြောက်ကျပ်ဖြစ်၏။ ထိုခေတ်ထိုအခါ က ခြောက်ကျပ် ဆိုသောငွေမှာ ကိုထွန်းအောင်လို စာရေးတစ်ယောက်အဖို့ ရသောလခ၏ခုနစ်ပုံ တစ်ပုံ ခန့် ဖြစ်၏။ မန္တလေးပိုးလုံချည် ကောင်းကောင်းတစ်ထည်နှင့် ရုပ်အင်္ကျီချောချောတစ်ထည် အလွယ်နှင့် ဝယ်နိုင် သော ငွေဖြစ်၏။ သို့တိုင်အောင် ထိုပေးရမည့်အတိုးကို မနှမြောနိုင်။ လွယ်လွယ်နှင့်ချေး၍ရသဖြင့် အတာအား ကျောင်း အပ် နိုင်တော့မည် အရေးကို တွေးမိတိုင်း ထိုနေ့အဖို့ မိနစ်ပိုင်းနှင့်အမျှ ကိုထွန်းအောင်တွင် ဝမ်းသာမဆုံး ရှိနေတော့၏။ ဤလို မွန်မြတ်သော စိတ်ထားကြောင့်လေလော မသိ။

မခင်သက်တို့အသိုက်က ပထွေးဖြစ်သော ကိုထွန်းအောင် အား ဖခင်ရင်းဟူ၍လည်းကောင်း၊ မသိန်းမေကိုမူ မိထွေးဟူ၍လည်းကောင်း၊ တစ်ဦးကို ဂုဏ်ပြုပြီး တစ်ဟောက် ကို လှောင်သရော်သလို ခေါ်ဝေါ်သုံးနှုန်းစပင် ပြုလာကြဟန်တူ၏။

မသိန်းမေရန်ကို ကြောက်ရသေးသည့်အတိုင်း သုံးဆယ်သော ငွေအသပြာကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် သိုဝှက်၍ တက်လာသော ကိုထွန်းအောင်လည်း အဆင်သင့်ပင် အတာတစ်ယောက်တည်းကိုသာ သူ့စွပ်ကျယ် ကလေး သူ့ဘာသာလျှော်၍ လှမ်းနေသည်ကို တွေ့ရသောကြောင့်

"အတာ မင်း ရေချိုးပြီးပလား"

"ဟင့်အင်း မချိုးရသေးဘူး၊ အင်္ကျီပဲ လျှော်ရသေးတယ်"

"သွား ရေမြန်မြန်ချိုးချေ၊ မင့်အမေပြန်မလာခင် အင်္ကျီသွားဝယ်ရအောင်" အတာ လည်း မမျှော်လင့်သောစကားကို ကြားလိုက်ရသကဲ့သို့ ဝမ်းသာအယ်လဲနှင့် ရုတ်တရက် ကြောင် ကြည့် နေပြီးမှ ကျွန်တော့်ဖို့လား ဟင်"

"အေးပေါ့ကွ၊ ခု မင်းဖို့ အင်္ကျီနဲ့ လုံချည် သွားဝယ်ပေးမယ်၊ နက်ဖြန်ကျတော့လဲ ကျောင်းသွားအပ်မယ် ဟုတ်လား၊ အဲဒါ မင့်အမေပြန်လာရင် ဘာမှမပြောနဲ့ဦးနော်"

"ဟုတ်ကဲ့၊ ဘုရားစူး ကျွန်တော် မပြောပါဘူး" မသိန်းမေ သိသွားလျှင် ဤအရေးကိစ္စ ပျက်ပြားသွားပေဦးမည်ဟု အတာကိုယ်တိုင်က လန့်နေဘိသကဲ့ သို့ ကတိပေးရာ၌ပင် ပို၍လေးနက်သွားစေရန် ကျိန်ကာတွယ်ကာနှင့် ပြောရင်းကပင် ကသောကမြော ပြေးဆင်း သွားတော့၏။

အသင့်ချုပ်ပြီးသားပင် ဖြစ်သော်လည်း သပ်သပ်ရပ်ရပ်နှင့် အတော်ကလေးကောင်းသော ရှပ်အင်္ကျီနှစ် ထည် နှင့် ပလေကပ်လုံချည် နှစ်ထည်ကို ခပ်သုတ်သုတ်ဝယ်၍ ပြန်လာကြသော အတာတို့သားအဖ သည် ခြောက်နာရီခွဲလောက်တွင်မှ အိမ်ရောက်သော်လည်း မသိန်းမေ ပြန်မလာသေးသည်နှင့်

"ကဲ အတာ၊ မင့်အင်္ကျီနဲ့ လုံချည်တွေကို ဖွက်ထားဦးနော်၊ မင့်အမေ မသိစေနဲ့" အတာ လည်း တစ်စုံတစ်ရာ ဘာမျှမပြောနိုင်၊ ပြုံးပြုံးပျာပျာနှင့်ပင် ဝယ်လာသေ အင်္ကျီထုပ်ကလေးကို ပိုက်လျက် ဝှက်ရမည့်နေရာကို အလောသုံးဆယ် ရှာနေတော့၏။ သူတို့ မိသားစုသုံးယောက်တွင် အိမ် ထောင် ပရိဘောဂ ဟူ၍ သံသေတ္တာနှစ်လုံး၊ ကြောင်အိမ်ကလေးတစ်ခုနှင့် အိပ်ရာလိပ်သာလျှင်ရှိပြီး အခန်းကလည်း ဆယ်ပေမျှသာဖြစ်ရာ အတာတွင် သူ့အင်္ကျီထုပ်ကလေးဝှက်ရန် နေရာရှာမရနိုင်အောင် ဟိုလှမ်း သည်ပြေးဖြင့် အမောကလေးသာ အဖတ်တင်နေတော့၏။

ဤလို ဗျာများနေရှာသော အတာကိုကြည့်ရင်း ကိုထွန်းအောင်မှာ စိတ်လည်း ထိခိုက်ဖွယ်၊ ရယ်စရာလို လည်း ဖြစ်နေတော့ကာ မချင့်မရဲကြီး ပြုံးလိုက်ပြီးမှ

"ကဲပါကွာ၊ ဖွက်မနေပါနဲ့တော့၊ မင့်အမေ ဒီနေ့မသိလဲ နက်ဖြန်တော့ သိမှာပါပဲ၊ မင်းထားချင်တဲ့နေရာ မှာပဲ ထားပါတော့" သို့ပြောလိုက်မှပင် အတာ၌ အသက်ရှူချောင်သွားသလို ချစ်စရာကလေး ပြုံးပြရင်း

"ဒါဖြင့် ကျွန်တော် ဝတ်ကြည့်ဦးမယ်နော်"

ကိုထွန်းအောင် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်နှင့် အတာလည်း ရှပ်အင်္ကျီကို

ကပျာကသီဆွဲစွပ်၍ လုံချည် ကလေး ကိုပါ ဝတ်ကြည့်ရင်း တရွှင်ရွှင် ကြည်နူးနေရှာတော့၏။

”ညကျရင် လမ်းထိပ်မှာ ကျွန်တော် ဖိနပ် တစ်ရံ သွားဝယ်မယ်”

အင်္ကျီကိုလည်းကောင်း၊ လုံချည်ကိုလည်းကောင်း၊ အပြန်ပြန်အလှန်လှန်ကြည့်နေပြီးမှ ရုတ်တရက် နိဒါန်းကလေးမှ မဆင့်တော့ဘဲ ဝမ်းမြောက်သံအနင့်သားနှင့် ကောက်ကာငင်ကာ ပြောလိုက်သော ကြောင့် ကိုထွန်းအောင်တွင် အင်္ကျီနှင့်လုံချည်သာ ဝယ်ပေးမိပြီး ဖိနပ်ကိုမူ အတာ အခုပြောမှ သတိရ လာ၏။ ဝယ်ပေးရန်လည်း ရည်ရွယ်ရင်းရှိပြီးဖြစ်၏။ သို့သော် အတာက

”သွားဝယ်မယ်"ဟူ၍ ကျော့ကျော့ ပိုင်ပိုင် ကလေး ပြောလိုက်သည်မှာ အဘယ်လို သဘောနှင့်ဟု သိလိုသောကြောင့်

”ဖိနပ်သွားဝယ်မယ် ဟုတ်လားကွ၊ မင်းမှာ ပိုက်ဆံရှိလို့လား"ဟု မေးလိုက်သည်တွင်

”ရှိတယ်လေ၊ မေမေပေးတဲ့ ထမင်းဖိုးရော၊ သူ" ရှက်အမ်းအမ်း အမူအရာကလေးဖြင့် ကိုထွန်းအောင်အား လက်ညှိုးကလေးညွှန်နေပြီးမှ ခေါင်းကလေး ငုံးသွားသောကြောင့် ကိုထွန်းအောင်က ပြုံး၍

”ကဲ ထားပါတော့ကွာ၊ ငါပေးတဲ့ မုန့်ဖိုးရယ်၊ အဲဒါတွေ မင်းစု ထားတာ ရှိသလား”

"ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် စုထားတာ သုံးမျိုးတောင်ရှိတယ်"

”နို့ ဒီသုံးမူ ထဲနဲ့ မင်း ဘာဖိနပ်ဝယ်မှာလဲ အတာ"

”ကျွန်တော် မေးကြည့်တယ်၊ ဘုံဘိုင်ရေဖိနပ်က သုံးမူးတစ်ပဲတဲ့၊ ခု ကျွန်တော့်ဆီမှာ သုံးမျိုးရှိတယ်၊ ညကျရင် ထမင်းဖိုးတစ်ပဲရတော့ သုံးမူးတစ်ပဲဖြစ်ရော၊ အနီရောင် ကတ္တီပါကလေးနဲ့ ဘုံဘိုင်ရေဖိနပ် ကလေး သွားဝယ်မယ်၊ ပြီ" ကလေးများ ဝမ်းသာအားရရှိသောအခါတွင် စကားအဆုံးသတ်၌ ထွက်လာတတ်သည့်

”ပြီ"ဟူသော လျှာစုတ်သံ ကလေးနှင့်ပင် အတာက စကားဖြတ်လိုက်၏။ တစ်မျက်နှာလုံးလည်း ပြုံးနေတော့၏။ ကိုထွန်းအောင် တွင်ပါ အတာ၏အပြုံးခတ်ရော ကြည်နူးမှုပါ တစ်စုတစ်ဝေးကြီး ကူးစက်သွားသည့်နှယ် အားပါးတရ ရယ်မိရာမှ

”ခုညရမဲ့ ထမင်းဖိုးပါ ဖိနပ်ဝယ်လိုက်ရင် မင်း ဘာနဲ့ ထမင်းစားမလဲ ကဲ”

"မစားတော့ဘူးပေါ့၊ ညကျရင် ရေအများကြီးသောက်ပြီး အိပ်လိုက်မှာပေါ့၊ ဟိုတစ်နေ့ကလဲ မေမေ ထမင်းဖိုး မပေးခဲ့လို့ ဒီလိုပဲ ကျွန်တော် အိပ်လိုက်တာပဲ၊ ကိစ္စမရှိဘူး၊ ဖိနပ်ပဲဝယ်မယ်၊ ရေတွေအများကြီး သောက်ပြီး အိပ်လိုက်ရင် ဝတာပဲ”

နှစ်လိုဖွယ် ထိုထိုအပြောအဆိုကလေးများကြောင့် အတော့်အပေါ်၌ သက်ရောက်နေသော ကိုထွန်းအောင် ၏ ကရုဏာမှာ ပွားသည်ထက်သာ ပွားနေရတော့၏။

”ကဲပါကွာ၊ မင့်အမေက ထမင်းဖိုးပေးရင်လဲ ထမင်းဝယ်စား၊ စုထားတဲ့ သုံးမူးလဲ မင်းပဲသိမ်းထားပေါ့၊ ဖိနပ် ကို ငါဝယ်ပေးမှာပေါ့၊ ဟုတ်လား အတာ"

”ဟုတ်ကဲ့" ဟု ပြန်ပြောရင်း တစ်စုံတစ်ရာကို အလုအယက် စဉ်းစားသလို တွေဝေနေပြန်ပြီးမှ

"ဒါဖြင့် အဲဒီ ပိုက်ဆံုးသုံးမူးနဲ့ လွယ်အိတ်ကလေး ဝယ်မယ်၊ ဟောဒီလောက် သေးသေးလေးဟာ တစ်ခု ငါးပဲ တဲ့၊ လမ်းထိပ်က ထီးဆိုင်မှာ ကျွန်တော် မေးကြည့်တယ်"

"ကဲပါ အတာ၊ မင့်ပိုက်ဆံ မင့်ဟာမင်း သိမ်းထားစမ်းပါ၊ အားလုံး ငါဝယ်ပေးပါ့မယ်၊ လွယ်အိတ်ရော စာအုပ် ရော ကျောက်သင်ပုန်း ကျောက်တံအစုံ ငါဝယ်ပေးပါ့မယ်ကွာ" ထိုအခိုက်တွင် အောက်ထပ်မှ တက်လာသော ခြေသံတစ်ခုနှင့်အတူ မသိန်းမေ၏ ကိုယ်တစ်ပိုင်းကို ပထမဆုံး မြင်လိုက်ရ၏။ သို့ မြင်လိုက်ရသော မျက်နှာထားမှာ တစ်စုံတစ်ရာ အပေါက်အလမ်းမတည့် သည့်အခါများက ကဲ့သို့ပင် ကြန္တြေတင်းတင်းနှင့် တွေ့ရသောကြောင့် အတာလည်း ဝတ်ထားသော လုံ ချည်ကလေး ကို ယောင်ချာချာဖြင့် ချွတ်နေမိတော့၏။

မသိန်းမေက အတာအား တစ်ချက်မျှသာ လှမ်းကြည့်တဲ့ပြီး ကိုထွန်းအောင်ဆီသို့ မျက်နှာမူလိုက်သည် နှင့် ကိုထွန်းအောင် ကပင် စ၍

"ခင်ဗျားသားကို ကြည့်ပါဦး၊ ရုပ်အင်္ကျီနဲ့ လုံချည်လေးရလို့ သိပ်ဝမ်းသာနေတယ်"

"ဘာလဲ ရှင် ဝယ်ပေးတာလား"

"အင်းပေါ့ ခုနပဲ သူ့ပါခေါ်ပြီး သွားဝယ်လာခဲ့တယ်" (ဒါတွေဝယ်လာတာ မင့်အမေ မသိစေနဲ့ဦး) ဟူသော စောစောက ကိုထွန်းအောင် စကားကြောင့် အတာ တွင် အတော်ကလေး ရင်ဖိုနေ၏။ ဆူဆူပူပူဖြစ်နေဦးမည်လားဟူ၍လည်း တွေး၍ ကြောက်နေ၏။ သို့ သော် ဤအခြေထိ မသိန်းမေက ဘာတစ်ခွန်းမျှ မပြောသေးသည့်တိုင်အောင် အဝတ်အစားလဲရင်း လှုပ်ရှား နေသော မသိန်းမေအား အတာသည် အရိပ်တကြည့်ကြည့်ဖြင့် ငေးနေမိရှာ၏။

"ဘာတုံး ကိုထွန်းအောင်၊ ဒီနေ့ ရှင် ကြားပေါက်ရလာသလား"

"မဟုတ်ပါဘူး ကျပ် တစ်ဆယ်နှစ်ကျပ်တိုးနဲ့ ချေးလာတယ်၊ ကောင်လေး ကျောင်းအပ်ဖို့ရော အဝတ် အစားလေး ဝယ်ဖို့ပါ ဆိုပါတော့၊ ငွေသုံးဆယ် ချေးလာတယ်"

"အင်း"

သို့လျှင် နိဒါန်းပျိုးလိုက်သော မသိန်းမေ၏"အင်း"သည် သူ့လိုငါလို အင်းမျိုးမဟုတ်။ တစ်စုံတစ်ရာ အပြစ် ရှာ လိုသော အခါတွင်ဖြစ်စေ၊ မကျေနပ်မှု တစ်ခုခုရှိလာလျှင်ဖြစ်စေ ဤလုအင်းမျိုးမှပင် စတတ် သည်ကို ကိုထွန်းအောင်သိ၏။ သို့စေကာမူလည်း ကိုထွန်းအောင်လည်း ဤတစ်ကြိမ်၌ မည်သို့သော အရေးအခင်းနှင့်ပင် ကြုံလာစေ ရင်ဆိုင်ရန် အသင့်ကဲ့သို့ မသိန်းမေပြောလာမည့်စကားကိုသာ နားစွင့်နေ၏။

"{ ဒီချေးလာတဲ့ ပိုက်ဆံက ဘယ်လိုဆပ်မှာတုံး"

"ကျပ် လခထုတ်တော့ ဆပ်လိုက်ရင် ပြီးတာပဲ" ကိုထွန်းအောင်၏ အသံသည် မာမာကလေးပင်ထွက်လာ၏။

"လခထုတ်တော့ ဆပ်လိုက်ပြီးတာပဲ ဟုတ်လား၊ ဒါဖြင့် လခထုတ်တဲ့အခါ ဒီအကြွေးကိုဆပ်ပြီးမှ ပိုတာ မှ ကျွန်မ ရမယ်ဆိုပါတော့" ထိုစကားကြောင့် ကိုထွန်းအောင်တွင် စိတ်မောလူမော ဖြစ်သွားကာ ဟောခနဲ သက်ပြင်းကြီးမှုတ်ထုတ် တဲ့ပြီးမှ

”နည်းနည်းပါးပါးလဲ စဉ်းစားဦး မသိန်းမေ၊ ခင်ဗျားလုပ်ပုံရော ပြောပုံပါ တော်တော်တရားလွန်နေပြီ သိလား၊ လခထုတ်တဲ့အခါ အဲဒီကြွေးဆပ်လို့ လျော့သွားမှာသာ ခင်ဗျားမြင်နေတယ်၊ ဟိုနေ့က မြင်း လောင်း ဖို့ ယူသွားတဲ့ငွေကိုတော့ ခင်ဗျား ထည့်မပြောဘူး၊ ဟိုနေ့က ခင်ဗျားယူသွားတဲ့ ပိုက်ဆံပြန်ပေး ပါဆိုတော့လဲ ခင်ဗျား စကားများတယ်၊ ဘယ့်နှယ်ဟာလဲ”

"ရှင် ကျွန်မကို အော်မပြောပါနဲ့၊ ရှင့်ကိစ္စက အတိုးနဲ့ ချေးရလောက်အောင် အရေးကြီးနေသလား၊ ကဲ ပြောစမ်းပါဦး"

”ဒီစကားမျိုးမပြောနဲ့ မသိန်းမေ၊ ဒါ ကျုပ်ကိစ္စလဲမဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်သားအရင်းအတွက်လဲ မဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျားသားကိစ္စ သိရဲ့လား၊ ခင်ဗျား ပြောသလိုစကားမျိုးကို ပထွေးဖြစ်တဲ့ ကျုပ်တော် ပြောမထွက်ဘူး" ကိုထွန်းအောင် ဤသို့ပြောလိုက်မှပင် မသိန်းမေ ရှက်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားတော့၏။

"ရှင်လိုရာ ဆွဲမပြောနဲ့၊ ဒါကို ကျွန်မ ဆိုလိုတာမဟုတ်ဘူး၊ ငွေတစ်ဆယ်နှစ်ကျပ်ဆိုတဲ့ အတိုးဟာ နည်း သလားဟင်၊ ခု သုံးဆယ်ဆို ငွေခြောက်ကျပ်၊ အဲဒါ သက်သက်ပေးရမှာမို့ နမြောလို့ပြောနေတာ သိရဲ့ လား" မသိန်းမေကလည်း သူ့အမှားကို သူသိသောကြောင့် စကားကို အဖျားရှူးပစ်လိုက်တော့၏။ ဤသို့ စကားမျိုးကိုသာ သူပြောသည်။ သူကိုယ်၌သော်ကား တစ်ခါတစ်ရံ ငွေတစ်ဆယ် နှစ်ကျပ်ခွဲတိုးနှင့်ပင် ချေး၍ မြေးလောင်းတတ်သည်ကို ကိုထွန်းအောင် သိ၏။ သို့သော် ကိုထွန်းအောင် ဆင်ခြင်၏။ ဤတွင် ပင် ထိုကိစ္စ စကားပြတ်စရာရှိနေ၍ နောက်ထပ်မဆက်။ ထိုအကြောင်းနှင့်လည်း စောဒကမတက်တော့ ဘဲ

”ကဲ မသိန်းမေ၊ ခင်ဗျားက ဒီအတိုးကို နမြောတယ်ဆိုရင် ကျုပ်ရတဲ့ လခထဲက မပေးဘူး၊ တခြားက ရှာ ကြံပြီး ကျုပ် ဆပ်မယ်၊ ပြီး ခင်ဗျားကို ပေးရမဲ့ ကျုပ်လခ လေးဆယ့်နှစ်ကျပ်ထဲက ခင်ဗျား ဟိုနေ့ကယူတဲ့ နှစ်ဆယ့် ခုနစ်ကျပ် ပဲ နုတ်မယ်၊ ကျန်တာ အကုန်ပေးမယ်၊ ကဲ ဒီလိုဆို ခင်ဗျား ကျေနပ်လောက်ပြီ ဟုတ် လား”

"ကျွန်မက ဘာကိုများ မကျေနပ်ဘူးလို့ ပြောမိပါလိမ့်"

”အေးလေ မပြောပါဘူး၊ စကားလဲ များမနေပါနဲ့တော့ဗျာ၊ ခု ကောင်လေးက သိပ်ပျော်နေတာ၊ သူ စိတ် ညစ် သွားပါ့မယ်၊ တော်ပါတော့" ယခုသော် မသိန်းမေ၏မျက်နှာထားသည် ကြည်လင်စပြုလာပြီဖြစ်၏။

”ကဲ ခင်ဗျားသားကို ကြည့်စမ်းပါဦး၊ ဟော့ အတာ ဝတ်ပြလိုက် အကျႌနဲ့ လုံချည်"ဟု ကိုထွန်းအောင်က တစ်ဆက်တည်း ပြောလိုက်သည်နှင့် အလိုလိုက မိဘများနှင့် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေချင်နေသော အတာ လည်း ကပျာကရာ ထရပ်၍ လုံချည်နှင့် ရှပ်ကို ဆွဲထုတ်လျက် သွက်သွက်ကလေး ဝတ်ပြနေ၏။

အဝတ်အစား အသစ်ကလေးများ နှစ်မျိုးရလျှင် နှစ်မျိုးစလုံးပင် ဝတ်ဆင်ကြည့်လိုသော ကလေးတို့၏ သဘာဝ အတိုင်းပင် ယခု အတာဝတ်ဆင်ပြနေသော ရှပ်နှင့် လုံချည်မှာ စောစောက ကိုထွန်းအောင် ရှေ့တွင် ဝတ်ကြည့်သော အဆင်အသွေးမဟုတ်သည်ကို ကိုထွန်းအောင် သတိထားမိ၏။ အတာ ကလေး အဘယ်မျှ ပျော်မြူးနေသည်ကိုလည်း အကဲခတ်နေမိ၏။

”လာဦး ဒီနားကို" မသိန်းမေ လည်း ချိုချိုသာသာပင် အတာကလေးကို လှမ်းခေါ်လိုက်ပြီး

”ဟိုဘက်လှည့်စမ်း၊ ဒီဘက် လှည့်စမ်း"နှင့် အဝတ်သစ် အစားသစ်ကြောင့် တသွေးတမွေးဖြစ်နေသော အတာအား အမိန့်အမျိုးမျိုး ပေးရင်း ကြည့်နေစဉ်မှာပင်

”ကဲ မသိန်းမေ၊ ခင်ဗျားကော ထမင်းစားခဲ့ပြီပလား"

”ဘယ်စားရဦးမလဲ"

”လာ ဒါဖြင့် မဂိုလမ်း (ယခု ရွှေဘုံသာလမ်း)မှာ ဒန်ပေါက်ထမင်း သွားစားရအောင်၊ ဒီညတော့ ကျုပ်က ပဲ ကျွေး ပါ့မယ်”

နံနက် ညစာထမင်းပါ မသိန်းမေ၏ တာဝန်ဖြစ်သော်လည်း ကိုထွန်းအောင်တွင် အတာနှင့်အတူ ရော ၍ ပျော်နေသောကြောင့်ပင် ထင်၏။ ထိုညကို ရွှင်ရွှင်ကြည်ကြည်ကလေး အရသာခံလိုသည်နှင့် သို့ ပြောလိုက် သောကြောင့်

”ဒါဖြင့် လာလေ သွားစို့" မသိန်းမေလည်း ပြောပြောဆိုဆို ထရပ်ရင်း ဘော်လီအိတ်ကို နှိုက်နေသည် နှင့်

”ဘာလုပ်ဖို့ ပိုက်ဆံနှိုက်နေတာတုံး မသိန်းမေ"

”ဒီကောင်ကို ထမင်းဖိုး ပေးခဲ့မလို့”

"အိုဗျာ၊ သူ့ပါခေါ်သွားတာပေါ့။ တစ်ခါတစ်လေ စားပါစေ၊ ဒန်ပေါက်ထမင်း"ဟု ကိုထွန်းအောင် ပြော လိုက်သည် နှင့် အတာလည်း မသိန်းမေ၏အရိပ်အကဲ မသိမသာ မော်ကြည့်နေ၏။

”ခေါ်ချင်လဲ ခေါ်လေ"ဟူသော မိခင်၏ခွင့်ပြုချက်ကို ရသည်နှင့်

”ကျွန်တော် ဒီလိုပဲ လိုက်ခဲ့ရမလား မေမေ" အတာ လည်း ဝတ်ထားပြီးဖြစ်နေသော အင်္ကျီနှင့် လုံချည် အသစ်ကလေးကို ငုံ့ကြည့်ရင်း မေးလိုက်၏။

”ဝတ်ခဲ့လေကွာ၊ လာ ဒီလိုပဲ လိုက်ခဲ့၊ လမ်းထိပ်ရောက် မှ ဖိနပ်လဲ ဝယ်ပေးဦးမယ်”

မော်လမြိုင်တွင် နေခဲ့သည့် အချိန်ကာလကလွဲ၍ ထိုညသည် အတူအဖို့ အပျော်ဆုံးသောည ဖြစ်၏။ မဂိုလမ်း (ယခု ရွှေဘုံသာလမ်း) ဒန်ပေါက်ထမင်းဆိုင်ရောက်သည်အထိ မသိန်းမေက လက်ကလေးဆွဲ ၍ ရယ်ရယ်မောမော နှင့် တယုတယခေါ်သွားသည့် အရသာကို အတာသည် မြိုင်မြိုင်ရှက်ရှက် ခံစား ရင်း လိုက်ပါ သွားရသည့်အဖြစ်ကို အသည်းနှင့်အောင် ကြည်နူးသွားခဲ့၏။ ယနေ့လည်း ကိုထွန်းအောင်က ကျောင်းအပ်ရန် လန်ခြားဖြင့် တင်ခေါ် ခဲ့ရာ၌ အတော့တစ်မျက်နှာလုံးမှာ (သူ့တစ်သက်တာ အဖို့ ဝမ်းအသာဆုံးနေ့)ဟူသော စကားထက်ပင် ပိုမိုလေးနက်သော အသွင်မျိုးပါ သည့် အပြုံးဖြင့် ဖုံးလွှမ်းနေတော့၏။

ကျုံးကြီးလမ်းရှိ ဗုဒ္ဓဘာသာ မိန်းကလေးကျောင်းဝင်းအတွင်းမှ ကိုထွန်းအောင်ပြန်ထွက်သွားပြီးနောက် နာရီဝက်သာသာအကြာတွင် ကျောင်းတက်ခေါင်းလောင်းထိုးတော့၏။ အတာလည်း ဆရာမညွှန်ကြားသည့်အတိုင်း အခြားသော ကလေးများနှင့် ရောနှောစီတန်းကာ အပေါ်ထပ်သို့ တက်ခဲ့ကြ၏။ ထိုကျောင်းမှ အင်္ဂလိပ်အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦး

အုပ်ချုပ်သော ကျောင်းပင်ဖြစ်လင့် ကစား ဗုဒ္ဓဘာသာ အယူဝါဒအတိုင်း မြန်မာလိုပင် ရှိခိုးကြရ၏။

ကျောင်းတက်၍ ဘုရားရှိခိုးပြီးသည်နှင့် ကိုယ့်အတန်း ကိုယ်ပြန်၍ ကိုယ့်နေရာကိုယ် ထိုင်ကြသည်တွင် လူသစ်ဖြစ်နေသော အတာ၌ အဘယ်နေရာ ဝင်ထိုင်ရမည်မသိသလို ယောင်ချာချာရှိနေသည်နှင့် အတန်းပိုင် ဆရာမက ရုတ်တရက်လှမ်းခေါ်ပြီး ရှေ့ဆုံးတန်းမှ ကလေးတစ်ယောက်ကို နောက်ပိုင်းရှိ ခုံလွတ်တစ်ခုတွင် အထိုင်ခိုင်းလျက် အတာကိုမူ ရှေ့ဆုံးတန်း နေရာပေးလိုက်၏။ ဆရာမသည် သုံးလ ခန့် စာနောက်ကျ နေပြီဖြစ်သော အတာအား နီးနီးနားနားနှင့် ပိုပိုမိုမို ဖိသင်ရန် ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ရှေ့ဆုံးတန်း ၌ နေရာချပေးလိုက်ဟန်တူ၏။

ညနေ ၃ နာရီခွဲ၍ ကျောင်းလွှတ်ချိန်၌ အတာတွင် အခြားသောရွယ်တူကလေးများနည်းတူ လာရောက် ကြိုဆိုမည့်သူမရှိ။ ၁၇ လမ်းမှသည် မောင်ခိုင်လမ်း (ယခု ဗိုလ်ရွှေလမ်း) အထိ ခတ်ရထား၊ ဘတ်စ်ကား အစရှိသော ယာဉ်အမျိုးမျိုး၏အန္တရာယ်ကို အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် ရှောင်တိမ်းဖြတ်သန်း၍ ပြန်လာခဲ့ ရ၏။

မောင်ခိုင်လမ်း (ယခု ဗိုလ်ရွှေလမ်း) သို့ရောက်ရန် ပေသုံးဆယ်မျှလိုသော တိုက်တန်းလျားသို့ရောက် သော် အတာသည် တစ်ဦးတစ်ယောက်ကို ရှာသကဲ့သို့ သူ့မျက်လုံးများသည် ဝိုင်းဝိုင်းလည်အောင် ထိုထိုဤဤ ကြည့်ရင်း လျှောက်လာသည်ကို တွေ့ရ၏။

တစ်ခုသော တရုတ်ကုန်စုံဆိုင်ရှေ့သို့ရောက်သည်နှင့် အတာမျက်လုံးများသည် အဆိုပါ ကုန်စုံဆိုင်ဆီ တွင် စူးစိုက် သွားပြီး ချက်ချင်းပင် စိုးရွံ့သော အမူအရာကလေးများဖြင့် မျက်နှာလွှဲပစ်လိုက်၏။ ယင်းသည့် အခိုက်အတန့် မှာပင် ထိုတရုတ်ကုန်စုံဆိုင်ထဲမှ အသက်ကိုးနှစ်ခန့်အရွယ် မြန်မာလူငယ်တစ် ယောက် ထွက်လာပြီး အတာ့အနီးသို့ကပ်သွားကာ ပခုံးတစ်ဖက်ကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲလှည့်လိုက်ရင်း

"ဟေ့ကောင် မင်း ဘယ်ကလာသလဲ"

သို့လျှင် ထိုလူငယ်က အပြုံအမူကြမ်းကြမ်းနှင့် ခပ်ရမ်းရမ်းကလေး မေးလိုက်သောကြောင့် အတာတွင် တုန်လှုပ် ချောက်ချားသော အမူအရာဖြင့် မရဲတရဲ မော်ကြည့်လိုက်ပြီးမှ

"ကျောင်းက ပြန်လာတာပါ"

"အောင်မာ မင်းအခု ကျောင်းနေသလား"

ကြောက်ကြောက် လန့်လန့် အမူအရာဖြင့် အတာက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်ကို ထိုသူငယ်က ခပ်မဲ့မဲ့ ကြည့်ရင်း အတာ၏ နောက်စေ့ကလေးကို ဖတ်ခနဲပုတ်လိုက်ပြီးမှ

"မင်း ငါ့ကို ကြောက်ရဲ့ လား"

"ကြောက်ပါတယ်"

"ဒါဖြင့် သွားတော့"

ထိုအမိန့်သံကြားရမှ အတာလည်း ထိုလူငယ်အနီးမှ ထွက်လာဝံ့တော့၏။ သို့တိုင်အောင် ထိုလူငယ်က နောက်မှ လိုက်၍ ဇက်ပိုးကိုအုပ်လေမည်လားဟုလည်း အတော့တွင် တထိတ်ထိတ်နှင့် လျှောက်လာခဲ့ရ ရှာ၏။ လှည့်၍လည်း မကြည့်ဝံ့။

ဤလိုအဖြစ်မျိုးနှင့် အတာကြုံခဲ့ရသည်မှာ ဤလမ်းထဲသို့ပြောင်းလာခဲ့သည့်နေမှအစ ယနေ့တိုင်အောင် ဖြစ်၏။ ထိုသူငယ်မှာ ၎င်းတရုတ်ကုန်စုံဆိုင်မှ ခေါ်ယူမွေးစားခိုင်းစေထားသော မြန်မာမိဘမဲ့ကလေးဖြစ် လျက် အတာတစ်ဦးတည်းကိုသာမဟုတ်၊ ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ ရွယ်တူရော၊ ၎င်းထက် ငယ်သူကလေးများ အပေါ်တွင်ပါ အမြဲတမ်း အနိုင်ကျင့်လေ့ရှိ၏။ သူ့အား ကြောက်သည်ဆိုမှ သဘောကျ၏။

တစ်ခါတစ်ရံ စောစောက အတာအား ပြုမူသကဲ့သို့ ကြောက်သည်ဆိုရုံဖြင့် မကျေနပ်သေးဘဲ ထိပ်ပုတ် ခေါင်းရိုက်နှင့် ထိုးလိုက်ကြိတ်လိုက်လည်း လုပ်တတ်သေး၏။ ထို့ကြောင့်ပင် အတာသည် သူ့မေမေက ကြာဆံ၊ ပဲငါးပိ အစရှိသည်ကို အဝယ်ခိုင်းမည်ကို အလွန်ကြောက်၏။ မလွဲသာ၍ သွားဝယ်ရပြန်ပါလျှင် လည်း ထိုကုန်စုံဆိုင် မှ ထိုလူငယ်နှင့် အမြဲတမ်းရင်ဆိုင်ရပြီး ရင်ဆိုင်မိတိုင်းလည်း အနည်းဆုံး ထိပ် အပုတ်ခံ ရတတ်၏။

တစ်နေ့သော် လမ်းထိပ်၌ ကလေးတစ်ယောက် မော်တော်ကားတိုက်မိသဖြင့် အခြားသောကလေးများ နည်းတူ အတာလည်း ထိုအခင်းဖြစ်ပွားရာ လမ်းထိပ်သို့ရောက်သွား၏။ သို့သော် လူအများဝိုင်းအုံကြည့် နေရာသို့ပင် မရောက်သေးမီ ကုန်စုံဆိုင်မှ လူငယ်ကို မြင်လိုက်ရသည်နှင့် အတာသည် ထိုနေရာသို့ မသွားဝံ့ တော့ဘဲ ပြန်ကွေ့ခဲ့ရ၏။

”ကားတိုက်ခံရတဲ့အကောင်သာ ဘခွေးဆိုရင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲ"ဟူ၍ပင် အတာသည် ဝမ်းထဲ မှ ဆုတောင်းမိ၏။ ထို့မျှလောက်ပင် အတာသည် ကုန်စုံဆိုင်မှ ဘခွေးဆိုသူကို မုန်း၏။ ကြောက်လည်း ကြောက် ယနေ့လည်း ထိပ်တစ်ချက်အပုတ်ခံရပြီး ကြောက်ကြောက်နှင့်ပင် ပြန်ခဲ့ရသော အတာသည် အိမ် အပေါ် ရောက်၍ ရေမိုးချိုးပြီးနောက် မကြာမီပင် ကိုထွန်းအောင် ပေါက်လာတော့၏။

”ဟေး အတာ ဘယ့်နဲ့လဲ၊ မင်း ကျောင်းမှာ ပျော်ရဲ့လားကွ"

”ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော် သိပ်ပျော်တာပဲ၊ အစတော့ ကျွန်တော့်ကို သူငယ်တန်းခေါ်သွားတယ်၊ နောက်ပြီး ဆရာမက စာတွေမေးတယ်၊ ဖတ်ခိုင်းတယ်၊ ရေးလဲ ရေးခိုင်းတယ်၊ ကျွန်တော်က လှလှကလေးရေးပြပြီး ဖတ်လဲ ဖတ်ပြတာနဲ့ ကျွန်တော့်ကို ပထမတန်း ကို ပို့ပေးတယ်၊ ဆရာမက ပြောသေးတယ်၊ မင်း သိပ်တော်တာ ပဲတဲ့" ဝမ်းသာအယ်လဲ နှင့် အောင်ပွဲတစ်ခု ဆွတ်ခူးခဲ့သည့်ပမာ အတာသည် ရယ်ကာမောကာ အမူအရာပါပါ ပြောပြ လျက်ရှိ၏။

"အေး ကြိုးစားနော်၊ စာမတတ်ရင် မင်း ဘာဖြစ်လဲ သိလား”

"ဟို လမ်းထိပ်က ကုန်စုံဆိုင်က ဘခွေးလို ကူလီဖြစ်မှာပေါ့"

”ခု မင်း စာတွေ အများကြီးနောက်ကျနေတယ် သိလား၊ အဲဒီတော့ မင်း အများကြီးကြိုးစားမှ စာမေးပွဲ အောင်မယ်၊ အရင်သင်ပြီးသားစာတွေလဲ ဆရာမကို မေးနော်"

”ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော် ကြိုးစားပါ့မယ်"

”အေး စာမေးပွဲအောင်လို့ နှစ်တန်းကိုတက်ရရင်" ကိုထွန်းအောင် သည် စကားကို ရှေ့မဆက်တော့ဘဲ ဤတွင်ပင် ရပ်၍ ရုတ်တရက်တွေသွား၏။ အမှန် အားဖြင့် သူ ဆက်ချင်သည့်စကားမှ သားသမီးကို ပညာကြိုးစားစေလိုသော မိဘတိုင်းက အားပေး တတ်သည့်

”စာမေးပွဲအောင်ရင် စက်ဘီးယယ်ပေးမယ်၊ ရွှေကြယ်သီး လုပ်ပေးမယ်"အစရှိသည့် ကတိ စကားမျိုး ကို ပြောလိုဟန်တူ၏။

သို့သော်လည်း ကိုထွန်းအောင်မှာ သူ့ရသောလခငွေကိုပင် သူမပိုင်၊ မသိန်းမေအား တစ်ပြားမကျန် အပ်ရမည်ဖြစ်၏။ ကြားပေါက်ငွေဆိုသည်မှာလည်း မတရားလာဘ်စားတတ်သူအဖို့သာ လွယ်လွယ်နှင့် မျှော်လင့်ချက် ထားနိုင်သော်လည်း စေတနာသန့်သန့်နှင့် ကူညီတတ်သော ကိုထွန်းအောင်လို စာရေး တစ်ယောက်အဖို့ သော်ကား အလိုက်သိစွာနှင့် ပေးကမ်းသူရှိမှ ရ၏။ သို့လျှင် သေချာပေါက် မျှော်လင့်ချက်မရှိသောကြောင့် အတာအား

”စာမေးပွဲအောင်ရင် ဘာဝယ်ပေး မယ်"ဟူသော ကတိမျိုးကိုပေးရန် ခက်နေသည်ထင်ရ၏။ သို့နှင့် ကိုထွန်းအောင် လည်း အတန်ကြာ တွေနေမိပြီး မှ

”အေးကွာ မင်းစာမေးပွဲအောင်လို့ နှစ်တန်းကိုတက်ရရင် ပါရှင်းလုံချည်ကလေး ဝယ်ပေးမယ် နော်”

နောက်ဆုံး တွင်မူ ကိုထွန်းအောင်လည်း အတာမှ အားတက်ပါစေတော့ဟူသော သဘောဖြင့် သူ အတတ်နိုင် ဆုံးသော ကတိကို ပေးဖြစ်အောင် ပေးလိုက်ချေသေး၏။ အတာတို့ အရွယ်ဝတ်ဆိုလျှင် ထိုခေတ်က မန္တလေး ပိုးလုံချည်တစ်ထည် အများဆုံး သုံးကျပ်သာပေးရ ၏။ သို့ တိုင်အောင် ထိုလုံချည်မျိုးကို ကိုထွန်းအောင် ကတိမပေးဝံ့။ သုံးကျပ်ဆိုသော ငွေမှာ သူ့ခေတ် နှင့် သူ အလွန် တန်ဖိုး ရှိ၏။ လူတစ်ယောက်အဖို့ ထိုသုံးကျပ်သည် လဝက်တိတိ ထမင်းစားနိုင်၏။

ထို့ကြောင့်ပင် ပါရှင်းလုံချည် ဝယ်ပေးမည်ဟုသာ ကတိပေးဝံ့၏။ ၎င်းပါရှင်းလုံချည်ဆိုသည်မှာ ပိုးစစ်ပင် မဟုတ် သော်လည်း မန္တလေးလုံချည်နှင့် တန်းတူ အသွေးအရောင် ပြောင်၏။ နာနတ်ချည်ကဲ့သို့ပင် ပိုးတုကို ရက်လုပ်ထားသော လုံချည်ဖြစ်လျက် ထိုခေတ်ထိုအခါကဆိုလျှင် ထိုပါရှင်းလုံချည်သည် တော သူတောင်သား လယ်သမားများနှင့် အတာတို့ကဲ့သို့ ငွေရေးကြေးရေး နွမ်းပါးသူတို့အဖို့ ပွဲလမ်းသဘင်၌ ဝတ်ဆင်ရန် အကောင်းဆုံးဟု သဘောထားရသော ပိုးလုံချည်ဖြစ်၏။ လူကြီးဝတ်တစ်ထည်မှ ငါးမတ် ထက် ပိုမပေးရ၊ အတာတို့ အရွယ်ဝတ်ဆိုလျှင် သုံးမတ်လောက်နှင့် ကိစ္စပြီးနိုင်၏။

ဤမျှလောက် ဈေးပေါသော ပါရှင်းလုံချည်ကိုပင် တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် အတာသည် တစ်ခါမျှမဝတ် ဘူးခဲ့။ ရော်ဘာချော့ကြိုးတပ် သုံးပဲတန် ဘောင်းဘီနှင့် ကုလားပြည်မှလာသော အလံတံဆိပ် ငါးပဲတန် ချည်ကြမ်း လုံချည်တို့ဖြင့်သာ ယနေ့ထိ အချိန်ကုန်ခဲ့ရသဖြင့် စာမေးပွဲအောင်က ကိုထွန်းအောင် ဝယ် ပေးမည် ဆိုသော ပါရှင်းလုံချည်ကိုပင် အတာသည် စိတ်ကူးဖြင့် အဆင်ရွေး နေမိရှာ၏။

အတာသည် ကျောင်းနေခွင့်ရသွားသောကြောင့် အလွန်အကျူး ပျော်နေ၏။ သူ့အား ကျောင်းထားလိုက် ရသဖြင့် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်နေသူမှာ ကိုထွန်းအောင်ဖြစ်လျက်၊ ကိုထွန်းအောင်နှင့်တန်းတူပင် အားရ ကျေနပ်နေသူ နှစ်ဦးရှိသေး၏။ ထိုသူတို့ကား မခင်သက်နှင့် မခင်သွယ်တို့ညီအစ်မတစ်တွေဖြစ်၏။ လူတစ်ဦးတစ်ယောက်၏အမူအရာကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် သူ၏အတွင်းသဘောကို ခန့်မှန်းရသည်မှာ ကြာရိုးကြာစွယ် ကိုကြည့်၍ ရေ၏အတိမ်အနက်ကို မှန်းဆရသလောက် မလွယ်ကူလှပေ။ သို့အလျှောက်လည်း အတာကလေးအား ကျောင်းအပ်လိုက်သည့်ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ ပထွေးဖြစ်သူ ရော ဘေးလူ များပါ ကြည်နူးဝမ်းမြောက်ရှိနေကြသလောက် သူ၏မိခင်အရင်းခေါက်ခေါက်ဖြစ်သူ မသိန်းမေ၏ အတွင်းသဘောကိုကား စောကြောတွက်ဆမှန်း၍မရနိုင် ရှိနေတော့၏။

"အတာကလေး ကျောင်းအပ်လိုက်ပြီဆို၊ ကောင်းပါလေ့ရှင်၊ နို့မိုဆိုရင် လတ်လျားလတ်လျားနဲ့ တေ လေ ဖြစ်သွား မှာပဲ" အသိမိတ်ဆွေနှင့်တွေ့၍ ဤလိုမေးလားပြောလား လုပ်လာသောအခါများတွင်

"ဟုတ်တယ်လေ၊ မရှိမဲ့ရှိမဲ့နဲ့ပဲ သူ့ကို ကျောင်းအပ်လိုက်ရတယ်" မသိန်းမေ ကလည်း သို့လျှင် ဝမ်းမြောက်ကျေနပ်သံဖြင့် အဖြေပေးတတ်လျက် ကြိုးကြိုးပမ်းပမ်းနှင့် စာ ကိုသာ အငမ်းမရ ကျက်နေတတ်သည့်အတာကို မြင်သောအခါ၌လည်း တစ်ခါတစ်ရံ ရွှင်လန်းအားရ သဘော ကျသော မျက်နှာမျိုးဖြင့် ကြည့်တတ်၏။

သို့သော် တစ်ခါတစ်ရံတွင်မူကား ပေးနေကျ ကျောင်းမုန့်ဖိုးကို မပေးဘဲ မသိန်းမေ ဆင်းသွားသောအခါ မျိုး၌ အတာသည် ခပ်သုတ်သုတ်ကလေး ပြေးဆင်းလိုက်သွားပြီး

"မေမေ မုန့်ဖိုး"ဟု တောင်းသည့်အခါ များ၌

" ဒီသောက်မုန့်ဖိုးကလဲ ဒုက္ခတစ်ခု"ဟူသော ရေရွတ်သံနှင့် ဆောင့်ဆောင့်အောင့်အောင့် ပေးလေ့ ရှိ၏။

အတာကလေး ကျောင်းသားဘဝအရောက်တွင်မှ ရနေကျဖြစ်သော ထမင်းဖိုး တစ်ပဲအပြင် မုန့်ဖိုးအဖြစ် နှစ်ပြားပို၍ရ၏။ အကယ်၍ ညကပိုသော ထမင်းနှင့်ဟင်း ရှိနေလျှင်လည်းကောင်း၊ ထမင်းကြမ်း ကျန် လျှင်သော်လည်းကောင်း ပုပြုတ်ဆီဆမ်းနှင့် စားသွားရပြီး မုန့်ဖိုး နှစ်ပြားသာပေး၏။ ထိုခေတ်က ဘတ်(စ်)ကား နှစ်ပြားခရီးဝေးသော ကျောင်းသို့ခြေကျင်သွားပြီး ကုန်းကြောင်းပြန်ရ၏။ သို့တိုင်အောင် အတာသည် ရွေးစေ့လောက်သော်မျှ ညည်းညူခြင်းမရှိဘဲ ကျောင်းသားအဖြစ်၍အရ သာကို ပျော်ပျော်ကြီး ခံယူလျက်ရှိ၏။

အတာကလေးပင် ကံကောင်းစပြုလာ၍လော မသိ။ သူ့အားကျောင်းအပ်ခဲ့ပြီးမှ ပထမတန်း၏အတန်း တင်စာမေးပွဲ စစ်လုနီးသောအချိန်သို့ ရောက်ခဲ့သည်အထိ မသိန်းမေတွင် မြင်းပွဲလေးပတ်ကစားက သုံးပတ်လောက်သည် အနိုင်နှင့်ချည်း ပြန်လာရသည်ဖြစ်သောကြောင့် အတာတို့မိသားစု၏အခြေအနေ သည် အတော်ကလေး ပြောင်းလဲလာခဲ့၏။ စိတ်ရွှင်မှ လူရွှင်သည်ဟူသော စကားသည် မှန်၏။ သို့သော် ခေတ်သဘောအားဖြင့် စိတ်ရွှင်ရန် အရေး မှာ ငွေရွှင်မှသာ ဖြစ်နိုင်သည်က များ၏။ အတာတို့ အမေမှာ ဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း မြင်းကလည်း မကြာခဏနိုင်ပြီး ၃၆ ကောင်ထီကပါ ရက်ခြားလို လို ပေါက်နေပြန်သောကြောင့် မသိန်းမေတွင် ငွေရွှင်နေသည်နှင့်အမျှ စိတ်ရောကိုယ်ပါ လိုလေသေး မရှိအောင် ရွှင်နေခဲ့၏။

သို့ မသိန်းမေတွင် ငွေနှင့် စိတ်ရောကိုယ်ပါ ရွှင်နေခဲ့သည်က များသောကြောင့် ဆူဆူပူပူလုပ်ရန် အချိန် မရနိုင်ရှိခဲ့၏။ အတာကလေးမှာလည်း သူ့မေမေစိတ်ရွှင်ကိုယ်လန်း ရှိခဲ့သလောက် အကန်အကောက် အဆူအပူနှင့် ကင်းဝေးခဲ့၏။ အကြွေမရှိလျှင် မုးစေ့ကိုပင် အအမ်းခိုင်းပြီးမှ ခြောက်ပြားအထိသာ မုန့်နှင့် ထမင်းဖိုးပေးလေ့ရှိခဲ့ရာမှ ယခုသော်မူ ရက်ခြားလောက်လိုလိုပင် မူးစေ့ကလေး ပစ်ပေးပြီး

"သွားမအမ်း နဲ့တော့၊ တစ်မူးပဲယူသွား" ဟူ၍ပင် မသိန်းမေ ကရုဏာသံနှော၍ ရက်ရက်ရောရော ပေး တတ်၏။

ထူးခြားသည်မှာ အတော်ကလေး၌အဝတ်အစားနှင့်ပတ်သက်၍

သူတစ်ထူးအိမ်တွင် ခိုင်းထားသော အစေခံတစ်ယောက်၏အဆင့်အတန်းလောက်တွင်သာ ရှိနေသေးခြင်းဖြစ်၏။ ယခင်က မသိန်းမေတွင် ငွေရေးကြေးရေး ကြပ်တည်း၍ဟူသော အထောက်အထားဖြင့် ခွင့်လွှတ်နိုင်သေး၏။ စင်စစ်သို့ ငွေကြေး ကြပ်တည်းသည်မှာလည်း လောင်းကစားမှုဘက်တွင် အဖြုန်းများခဲ့သောကြောင့်သာဖြစ်ရာ ဤလိုပင် အကြံအစည် အပေါက်အလမ်းမတည့်၍ဟု ညှာညှာတာတာ သဘောထားနိုင်ကြသေး၏။

ယခုသော် မြင်းရော ၃၆ ကောင် ထီပါ မကြာခဏ နိုင်နေရုံမကဘဲ အရောင်းအဝယ်ကလည်း ကုသိုလ် လိုက်၍ ငွေကလေး ဖောဖောသီသီ သိုက်မြိုက်နေပါလျက် အတာတွင် ထိုက်ထိုက်တန်တန် မဝတ်ရ၊ မဆင်ရ၊ စုစုပေါင်းမှ ကိုထွန်းအောင် ဝယ်ပေးသော ရှပ်လက်တိုနှစ်ထည်မျှနှင့်ပင် ယနေ့တိုင် စခန်းသွား ရရှာ၏။

မခင်သက်တို့နှင့်တကွသော အခြားပတ်ဝန်းကျင်ရှိ မိတ်ဆွေများက အတာကလေးအား ဝတ်ကောင်း စားလှကလေးများ ဝယ်ပေးရန် တိုက်တွန်းစကား ပြောကြားလျှင်

”ညည်းတို့မသိပါဘူး၊ ရှင်တို့ မသိပါဘူး။ ဒီကိစ္စနောက်ကို မပြောကြနဲ့" မသိန်းမေသည် ဤသို့သော စကားမျိုးဖြင့် တစ်ကြိမ်ထက် နှစ်ကြိမ် မထပ်အောင် တိတ်ပြတ်ပြတ် ပိတ် ပြောလေ့ရှိ၏။ ဤသည်ပင် အားလုံးအဖို့ နားမလည်နိုင်သော မသိန်းမေ၏သဘောထားဖြစ်၏။ ဂျပန်ဆေးရိုက်အစင်းနှင့် အကွက်ဖြစ်သော ရှပ်နှစ်ထည်သာ အတာကလေး၏ အတန်းတင်စာမေးပွဲ စစ်သောအချိန်၌ အရောင်အဆင်းပျက်ပြုန်း၍ လုံးလုံးလျားလျား ဖြူနေသည်သာမက ပခုံးစောင်းချုပ်ရိုး အနီးမှပင် ရိပ်စပြုနေခဲ့သည်။ အသစ်ဆို၍ကား တစ်ထည်မျှမရရှာသေး။

ဤလိုနှင့်ပင် အတာတို့စာမေးပွဲကြီးပြီးခဲ့သည်။ အတာလည်း အမှတ်အများဆုံးဖြင့် ပထမစွဲ၍ စာမေးပွဲ အောင်ခဲ့သည်။ အတာ ပျော်သလောက် ကိုထွန်းအောင် ဝမ်းမြောက်၍ မခင်သက်တို့ ညီအစ်မတစ်ခုက ဆုအဖြစ် စပို့ရှပ်ကလေးတစ်ထည်ဝယ်ပေး၏။ မသိန်းမေတွင်မူကား ထူးထူးခြားခြား ဘာအမူအရာမျှ မမြင်ရ။

”မေမေ အတာ စာမေးပွဲအောင်တယ်၊ အားလုံးထဲမှာလေ အတာ ပထမရတယ်”

”

အေး”

မသိန်းမေ၏အဖြေကား ထိုမျှသာဖြစ်၏။ အဘယ်သဘောဟူ၍ကား စောကြောတွက်ဆ မှန်းမရနိုင် အောင် ရှိလှ၏။

အသက်ကလေး တစ်နှစ်လောက် ကြီးလာသည်နှင့်အမျှ အတာ၏အသိဉာဏ်ကလေးသည်လည်း သိသိသာသာ တိုးတက်လာ၏။ တစ်နေ့လျှင် ခြောက်ပြားရခဲ့သည့် ကျောင်းနေစမှသည် ယခု နွေရာသီ ကျောင်းပိတ်ရက်သို့တိုင်အောင် တတ်နိုင်သမျှ စုဆောင်းထားခဲ့သည်မှာ ငွေလေးကျပ်နှင့်ခြောက်မူးဖြစ် ၏။ အခြားသော ကလေးများနည်းတူ လိုလေသေးမရှိအောင် မိဘများ၏ ဂရုစိုက်ခြင်းကိုသာ ခံခဲ့ရမူ အတာ တွင် အနည်းဆုံး ငွေရှစ်ကျပ်မျှ စုမိနေလိမ့်မည်။ ယခုမူ အတာ၌

ကျောက်တံမရှိသည်ကိုပင် သူ့မိဘ အား မပြောဝံ့၊ တစ်ခါတစ်ရံ ကျောင်းသွားရန် မုန့်ဖိုးတောင်းရာ၌ပင် ဆောင့်ဆောင့်အောင့်အောင့် ပေး တတ်သော သူ့မေမေအားသာ၍ပင် မပြောရဲဘဲရှိခဲ့၏။ ကိုထွန်းအောင်ကိုကား ပြောရဲဆိုဝံ့ရှိသည် မှန် သော်လည်း

” မတောင်းတော့ပါဘူး၊ ကျောက်တံက တစ်ပြားဖိုးဝယ်ရမှာ ငါ့မုန့်ဖိုးနဲ့ပဲ ဝယ်လိုက်ပါတော့မယ်”

ဤလို ထူးခြားသော အတွင်းဓာတ်ခံစိတ်ကလေးကြောင့်လည်း ကျောက်တံလောက်ကို ကျောင်းရာသီ ကုန်သည်အထိ သူ့မုန့်ဖိုးနှင့်ပင် သူဝယ်၍ သုံးခဲ့၏။ တစ်ကြိမ်ကမူ ကျောက်သင်ပုန်း လက်မှလွတ်ကျ၍ ကွဲသွားသဖြင့် အိမ်ရောက်ရောက်ချင်း ပြောတော့မည်ကြံပြီးမှ ကျောက်သင်ပုန်းကိုကွဲအောင် ကိုင်ရ ကောင်းလားဟု သူ့မေမေ၏ကြိမ်းမောင်းရိုက်နှက်ခြင်းကို ခံရမည်စိုးသည်နှင့်ပင် အတာသည် သူစုထားသော ပိုက်ဆံထဲမှပင် အောင့်အောင့်အည်းအည်းနှင့် ကျောက်သင်ပုန်းတစ် ချပ် တစ်မတ် ပေး၍ တစ်မတ်ပေး၍ ဝယ်လိုက်ရရှာ၏။ ဤလို တိုတိုထွာထွာ အသုံးစရိတ်ကလေးများကို သူ့အိတ်ထဲမှပင် စိုက်၍ ကုန်ခဲ့ရသောကြောင့် လေးကျပ်နှင့် ခြောက်မူးလောက်သာ အဖတ်တင်ခဲ့၏။ ထိုငွေကလေးကား ယခုအစုလိုက်အခဲလိုက် သုံးစွဲလိုက်ရတော့မည့်အခြေသည် ပေါ်လာပြီဖြစ်၏။

နွေလ ကျောင်းပိတ်ရက်ပင် ကုန်လုလုရှိနေပြီဖြစ်သည့်အတိုင်း မကြာမီအတာသည် ကျောင်းပြန် တက်ရပေတော့မည်။ သူ့တွင် အင်္ကျီဝတ်စရာ မရှိတော့ပေ။ ရှိသည့်နှစ်ထည်မှာလည်း အတော် ကလေးညှိုသော အမျိုးအစားဖြစ်သည်တွင် ထိုနှစ်ထည်ကိုသာ လျှော်ကာဖွက်ကာဖြင့် ကျောင်းတစ် ရာသီပင်ဝတ်ခဲ့ရသောကြောင့် ရိစုတ်နေပြီဖြစ်၏။

သူ့အား ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ၊ အင်္ကျီလုံချည်ကလေးအစ ဝယ်ပေးမည့်သူဆို၍ ကိုထွန်းအောင်တစ် ယောက် ကိုသာ အတာမြင်၏။ သို့သော် ကိုထွန်းအောင်အား အပူကပ်ရမည်ကို အတာလန့် နေ၏။ တစ်ခါက အတာအတွက် ငါးမတ်တန် ပတ္တူ နောက်ပိတ် ဖိနပ်ကလေးတစ်ရံ ဝယ်ပေးခဲ့သည်ကို မသိန်းမေက ပွတ်လောရိုက်အောင် ဆူခဲ့ဖူး၏။ မည်သို့ သော်နည်းဖြင့် ငွေပိုရခဲ့သည်ဖြစ်စေ သူ့ကို ပထမအပ်ရမည်ဟု မသိန်းမေက အရေးဆို၏။ သူကမှတစ်ဆင့် အတော့အတွက်ဖြစ်စေ မည်သူ့ အတွက်ဖြစ်စေ လိုသောပစ္စည်းကို ဝယ်ပေးမည်။ သူသိခွင့်မရဘဲ ကိုထွန်းအောင် သဘောအတိုင်း လုပ်သည်မှာ ရွာလွန်ရွတ်တိုက်ရာ ရောက်သည်ဟု မသိန်းမေက အရေးဆိုရင်း အပြင်းအထန် ဆူပူခဲ့၏။ နောက်ဆုံး၌ နားအေးပါးအေးနေတတ်သော ကိုထွန်းအောင်ကပင် အော်ကြီးဟစ်ကျယ်သမား မသိန်းမေကိုလက်လျှော့ သဘောတူ ခဲ့ရတော့၏။ ထိုအခါမှစ၍ အတာလည်း ကိုထွန်းအောင်ထံမှ ဘာမျှ မမျှော်လင့်နိုင်ခဲ့တော့ပေ။

ယခုအဝတ်စရာ မရှိတော့သည်တွင်လည်း အားကိုးတစ်ခုအနေဖြင့်သာ ကိုထွန်းအောင် ကို မြင်မိသော်လည်းအတာတွင် ပြောရမည်ခက်နေ၏။ မျှော်လင့်ချက်လည်း မရှိသည်ကို သိသည် နှင့် သူစုထားသော ငွေကလေးဖြင့် သူကြိုက်ရာ အဆင်ရွေးပြီး သူကိုယ်တိုင်ပင် မေးဝယ်တော့မည် ဟူသောရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် သိမ်ကြီးဈေးဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့၏။

သိမ်ကြီးဈေးအပေါ်တပ်ရှိ ရှပ်အင်္ကျီဆိုတန်းသို့ ရောက်လာပြီးမှပင် အတာလည်း တစ်စုံ တစ်ခုကို တွေးမိလာ၏။

“နင်ငါ့ကို ဘာပြုလို့ မပြောသလဲ”

သို့ လျှင် မေးခွန်းထုတ်၍ ရိုက်လားပုတ်လားလုပ်ခဲ့သော်ဟု တွေးမိသည်နှင့်ပင် အတာ လည်းမသိန်းမေရှိရာ ဈေးနာရီစင်အောင်သို့ ပြန်ဆင်းလာခဲ့ပြီး စုထားသမျှသော ငွေကလေး လေး ကျပ် ခြောက်မူးဖြင့် သင့်တော်သော လုံချည်နှင့် အင်္ကျီကလေးဝယ်ပေးရန် သူ့မေမေအား ပြောရင်း တထိတ်ထိတ် ဖြင့် ပုံအပ်လိုက်ရတော့၏။

"သွား၊ နင်ပြန်တော့ ငါဝယ်လာခဲ့မယ်" အတာတွင် ဘာတစ်ခွန်းမှ မဟပ့ံဘဲ တွန့်ဆုတ်ကလေး ဆုတ်၍ပြန်ခဲ့ရ၏။ သူ့ငွေနှင့်သူ ပင်သူကြိုက်ရာအဆင်ကလေးကို ရွေးခွင့်မရ။

"ဝယ်မှဝယ်လာပါ့မလား"ဟု တွေးရင်း ရင်တလေး လေးဖြင့် လျှောက် လာခဲ့ရ၏။

ဤတစ်ကြိမ်၌မူ အတာကလေး ကံကောင်းသည်ဟု ဆိုရမည်ဖြစ်၏။ ညနေဈေးမှပြန်လာ သောမသိန်းမေလက်ထဲတွင် စက္ကူအိတ်ကလေးနှစ်လုံး ပါလာ၏။ အတာအား ပစ်ပေးလိုက်သဖြင့် အလော သုံးဆယ် ဖြေကြည့်လိုက်ရာ၌ အတာနှစ်ခြိုက်သော အဆင်အကွက်ပါသည့် ရှပ်နှစ်ထည် နှင့်လုံချည် ကလေး နှစ်ဝတ်စာကို ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာတွေ့ ရ၏။ အမျိုးအစားမှာမူ ကိုထွန်းအောင် ဝယ်ပေးဖူးသော ခပ်ညံ့ညံ့ ထဲကပင်ဖြစ်၏။

နောက်တစ်နေ့နံနက် သူ့မေမေ ဈေးထွက်သွားသည်နှင့် အတာလည်း အသစ်ဖြစ်သော လုံချည်နှင့် အင်္ကျီများကို အမျိုးမျိုးဝတ်ကြည့်ရင်း ပီတိတွေဖြာနေတော့၏။ ကျေနပ်လောက်မှ အ ရောလုံချည်ပါ ခေါက်၍ နေထားတကျ သိမ်းနေရင်းကပင် ထိုအဝတ်အစားလေးမျိုးသည် အဖိုး အဘယ်မျှကျသည်ဟု အတာ သိချင်လာ၏။ သူပေးထားသော ငွေနှင့် မလောက်၍ သူ့မေမေက နောက်ထပ်စိုက်၍ ဝယ်ခဲ့ရသည် ဆိုလျှင် သူ့မေမေအား သူကျေးဇူးတင်လို၏။ အကယ်၍ သူ့ ငွေက ပိုနေလျှင်လည်း သူပြန်လို ချင်၏။

အကယ်၍ သူ့ငွေပိုသည်တိုင်အောင် ပြန်ရရန် လမ်းမရှိတော့သည်ကိုလည်း အတာသိ၏။ သို့ တိုင်အောင် လည်း ကလေးတို့၏ သဘာဝအတိုင်း အမြတ်တနိုးမုန့် အငတ်ခံ၍ စုဆောင်းထားခဲ့ ရသည်ဖြစ်၍ နမြောသလိုလို ရှိနေရှာ၏။ ပြန်ရရန်လုံးဝ မျှော်လင့်ချက်မရှိတော့သည့်တိုင်အောင် အဘယ်မျှလောက် သူ့ငွေပို လိမ့်မည်ကို မှန်းဆတွက်ချက်နေမိပြန်၏။ ကိုထွန်းအောင်နှင့်အတူ သူပါလိုက်သွား၍ ပထမအကြိမ် သွားဝယ်ကြစဉ်က ဈေးနှုန်းကိုအတာ သည်ကောင်းကောင်းကြီးမှတ်မိနေ၏။ ထိုတန်ဖိုးဖြင့်ထား၍ တွက်သော် နှစ်ကျပ်ကျပ်ကျော် ပိုလိမ့် မည်ဟု ခန့်မှန်းမိ၏။ သို့ တွေးမိလေ နမြောလေဖြင့် မျက်ရည်ကလေးပင် မသိမသာ ဝေလာရှာ တော့၏။ ချက်ချင်းပင် အဘယ်ပုံစိတ်ကူးပေါက်လာသည်မသိ ရုတ်တရက် အိမ်ပေါ်မှဆင်းသွားပြီး သိမ်ကြီးဈေး ဘက်သို့ လျှောက်သွား၏။ သူ့မေမေ မမြင်စေရန် ဟိုကွယ်သည်ပုန်းဖြင့် ရှပ်ဆိုင်တန်း လုံ ချည်တန်းအနှံ့ လျှောက်သွားကာ မသိန်းမေ ဝယ်လာသော အဆင်တူ အသားတူများကိုရွေး၍ ဈေးမေး စုံစမ်းပြီးမှ ခပ်သုတ်သုတ် ပြန်လာခဲ့၏။

စောစောက သူခန့်မှန်းသည့်အတိုင်းပင် သူ့ငွေမှာ နှစ်ကျပ်တစ်မတ်လုံးလုံး ပိုသည်ကို သိခဲ့ရ၏။

"နှစ်ကျပ်ဆိုရင် ငါ သုံးလလောက် စုတောင်ရချင်မှရမှာ"ဟူ၍လည်းကောင်း၊ "နောက်ထပ် ရှပ်အင်္ကျီတစ်ထည်နဲ့ လုံချည်တစ်ထည် ဝယ်မယ်ဆို ဒီပိုက်ဆံနဲ့လောက်ရဲ့ သားနဲ့ မေမေ ဝယ်မလာဘူး"ဟူ၍ တစ်ဖုံ၊

"ငါ မေ့လို့ မေမေ့ကို ဝယ်ခိုင်းမိတယ်၊ ငါ့ဘာသာငါ ဝယ်ပြီးမှ အရိုက်ခံလိုက်ရတာ ကောင်းသေးတယ်၊ ခုတော့ ငါ့ပိုက်ဆံ နှစ်ကျပ်တစ်မတ်တောင်"ဟူ၍ တစ်မျိုး အသံကလေးများပင် ခပ်တိုးတိုးထွက်လာသည်အထိ ရေရွတ်ရင်း တွေးရင်းနှင့်ပင် စိတ်ညစ်သွားသောကြောင့်လားမသိ ခါတိုင်းကဲ့သို့ စာပင်မ ကျက် နိုင်တော့ဘဲ ရုတ်တရက် အိပ်ပျော်သွားရှာတော့၏။

ယနေ့သည် အတာကျောင်းသွားရမည့်နေ့ အတန်းတက်ရမည့်နေ့ဖြစ်၏။ လုံချည်သစ် အင်္ကျီသစ်နှင့် သူ့ ဘာသာသူ ဆေးဖြူကလေးသုတ်ထားသော ပရှူးဖိနပ်ကိုစီး၍ ပျော်တပြုံးပြုံးထွက်လာခဲ့ရာမှ လမ်းထိပ် သို့ရောက်သည်နှင့် အတူမျက်နှာကလေးမှာ သိသိသာသာ ညှိုးသွားရှာ၏။

တောင်ကြည့်မြောက်ကြည့် သတိနှင့်လျှောက်လာခဲ့ရာမှ သူအလွန်မုန်းသော ဘခွေးရှိရာ ကုန်စုံဆိုင် ရှေ့သို့ရောက်သည်နှင့် အတာလည်း ဆိုင်ထဲ၌ ဘခွေးရှိမရှိကို တစေ့တစောင်း အကဲခတ်လိုက်၏။ ဘခွေး ၏ အရိပ်အယောင်ကို မတွေ့ရမှပင် စိတ်ချလက်ချ လျှောက်သွားတော့၏။

ကျောင်းသွားတစ်ကြိမ် ကျောင်းပြန်တစ်ကြိမ် ထိုနှစ်ကြိမ်စလုံး ဤဆိုင်ရှေ့ရောက်တိုင်း အတာ စိတ်ထိခိုက်၏။ ဘခွေးကလည်း အတော့်ကိုမြင်လိုက်သည်နှင့် အနီးသို့ကပ်လာကာ ပခုံးချင်းတိုက်လိုတိုက် ထိပ် ပုတ် ခေါင်းရိုက် လုပ်လိုလုပ်နှင့် အမျိုးမျိုးရန်စလေ့ရှိ၏။

"မင့်ကို ငါကြောက်ပါတယ်လို့ ပြောထားသားပဲ၊ ငါ့ကို မစပါနဲ့ကွာ"ဟု မျက်နှာငယ်ကလေးဖြင့် တောင်းပန် သည့် တိုင်အောင်

"ကြောက်ရင် ရှိခိုး" ဟု ဘခွေး က ကဲလာပြန်၏။

အေးအေးလူလူနေတတ်သော အတာကမူ အနှောင့်အယှက်ကင်းကင်းနှင့် သွားရလာရလျှင် ကျေနပ်ပြီ ဟူသော သဘောဖြင့် ဘခွေးအား လက်အုပ်ကလေးချီ၍ ကန်တော့ခဲ့ဖူး၏။ ထိုအထိ လိုက်လျောခဲ့ သည် တိုင်အောင် အတာတွင် အနှောင့်အယှက်ကား မလွတ်။ ဘခွေးသည် အတူအား ရင်ဆိုင်မိသည် နှင့် အနိုင်ကျင့် လိုက်သည်သာ ဖြစ်၏။

လူမှန်းသူမှန်းသိတတ်သည့်အရွယ်မှစ၍ အရင်းနှီးဆုံးဖြစ်သော သူ့မေမေကိုပင် မော့မကြည့်ဝံ့အောင် ကြောက် နေခဲ့ရသည်ဖြစ်သောကြောင့် အတာတွင် အားငယ်နေ၏။ ကြောက်တတ်သော စိတ်ကလည်း သူ့ အား လွှမ်းမိုးနေ၏။ သို့အလျောက်ပင် ဘခွေးက အနိုင်ကျင့်လျှင်လည်း ခံရ၏။ ကျောင်းရောက်၍ အခြားသော ကလေးများက ထိုးလားကြိတ်လား ရန်စလား လုပ်လျှင်လည်း ခံရ၏။ ယနေ့လည်း အတာသည် ဘခွေးရန်ကိုကြောက်၍ တထိတ်ထိတ်နှင့် လျှောက်လာခဲ့ရာမှ ဘခွေးကို မတွေ့ ရတော့သည်နှင့် စိတ်အေးလက်အေးပင် လျှောက်လာခဲ့၍ ကုန်စုံဆိုင်နှင့် တစ်ဆိုင်ကြားလောက် အရောက် တွင် တစ်စုံတစ်ဦးကနောက်မှနေ၍ ချေချိတ်လိုက်သောကြောင့် လက်ထောက်လျက်သား လဲ ကျ သွားတော့၏။

အတာလည်း ချက်ချင်းပင် အလူးအလဲထ၍ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်၌ ဟားတိုက်၍ရယ်နေသော ဘခွေး ကို တွေ့ရ၏။ ပထမသော် ကြောက်ရွံ့သော အမူအရာဖြင့် အသနားခံသလိုကြည့်၍ လှည့်ထွက်သွား တော့မည် ကဲ့သို့ ခြေလှမ်းအပြင်လိုက်တွင် တစ်စုံတစ်ရာ ထူးခြားသော ထိတွေ့မှုကို ခံစားလိုက်ရသည့် ပမာ အတာ သည် ဖျာပျာသလဲ ငုံ့ကြည့်မိ၏။ လက်ယာဘယ်ခြေသလုံးနှင့် တည့်တည့်ရှိ လုံချည်အနား မှာ တစ်ထွာ သာသာခန့်

စုတ်ပြဲသွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်နှင့်တစ်မျက်နှာလုံး ဖြန်းခနဲ နီလာ၏။ မျက်ရည် လည်း ဝေလာ၏။ ဘဘခွေးနှင့် ရင်ဆိုင်မိတိုင်း ကေသရာဇာခြင်္သေ့မင်းရွေ့ရောက်နေရသော သမင်ငယ်ကလေးအသွင် သာ ရှိနေခဲ့ဖူးသော အတာလည်း ယခုမူ ခြင်္သေ့မင်းကိုပင် သုတ်သင်ချေမှုန်းတော့မည်ကဲ့သို့သော ဆင် ပြောင်ကြီး၏ အသွင်သို့ တစ်မုဟုတ်ချင်း ပြောင်းလဲသွားရာ အတာလည်း လွယ်အိတ်ထဲရှိ ပေတံကို ဆွဲ ထုတ်တဲ့ကာ ဘာတစ်ခွန်းမျှမပြောတော့ဘဲ တဟားဟားရယ်နေသော ဘခွေးအား ရှတ်တရက် လှမ်း ရိုက် လိုက်၏။

ကြောက်ကန်ကန်သူတို့၏ဓမ္မတာအတိုင်းပင် အတာသည် တစ်ချက်နှင့်လည်းအားမရ၊ နှစ်ချက်နှင့် လည်း တင်းမတိမ် နိုင်ဘဲ သဲသဲမဲမဲ ဖိ၍ရိုက်နေတော့၏။ ဘခွေးတွင်မူ အတာလာ ပြန်လည်ထိုးကြိတ် မည့် လက္ခဏာမျိုးမမြင်ရ။

"ဟေ့ကောင် အတာ တော်တော့ကွ၊ ငါကြောက်ပြီ"ဟူသော တောင်းပန်သံနှင့်အတူ လက်နှစ်ဖက် မြှောက် ၍ ကာကွယ်ရင်းနှင့်ပင် နောက်ဆုံးအော်ငိုရသည်အထိ ဘခွေးအရေးနိမ့်သွားတော့၏။ သို့တိုင်အောင် အတာက အရိုက်မရပ်သေး။ အားပါးတရ ရိုက်နှက်လျက်ပင် ရှိနေသေးသည့်အခိုက် ကုန်တိုက်ထဲမှ တရုတ်တစ်ယောက် ပြေးထွက်လာပြီး ဘခွေးကို ဆွဲ၍ကြားဝင်လိုက်မှ အတာက အရိုက် ရပ်တော့၏။

သူ့ဆိုင်မှလူကို ရိုက်ရကောင်းလားဟု ထိုတရုတ်က ရန်မူမည်စိုးသည်နှင့် အတာလည်း ချက်ချင်းဆိုသလို ပင် စုတ်သွားသော သူ့လုံချည်ကလေးကို ငုံ့၍ကိုင်ပြရင်း

"ပေါက်ဖော်ကြီး ဒီမှာကြည့်ပါ၊ သူလုပ်လို့ လုံချည်စုတ်သွားပြီ၊ အိမ်ပြန်ရင် ကျွန်တော့်အမေ ကျွန်တော့် ကို သေအောင် ရိုက်မှာဗျသိလား၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် သူ့ကို"ဟူသော အတာ့စကားမှ မဆုံးသေးမီပင်

"အေး ငါသိတယ်လေ၊ ဒီကောင် အားကြီးဆိုးတယ်၊ သူ ခဏခဏဒီလိုပဲလုပ်တတ်၊ မင်းကိုလဲ လုပ် တယ်။ တခြား ကလေးတွေကိုလဲ သူအားကြီးနိုင်ချင်တယ်၊ ခု မင်း သူ့ကိုချတယ်နော်၊ အများကြီးကောင်း တယ်" ထို တရုတ်လည်း သို့ပြောရင်းကပင် တရှုံ့ရှုံ့ငိုနေသော ဘခွေး၏ထိပ်ကို တဂေါက်ဂေါက်ခေါက်၍ ဆွဲ ခေါ်သွားရင်း

"ကောင်လေး၊ မင်းသွားတော့"ဟူ၍ပင် ချိုသာစွာ လှည့်၍ပြောသွားသေးတော့၏။

အတာလည်း စုတ်သွားတော့ လုံချည်နှစ်စကို ခေါက်တုံ့တုတ်၍ချည်လိုက်ပြီးမှ ကျောင်းဘက်သို့ဆက်၍ လျှောက် သွား၏။ သုံးလေးလှမ်းမျှသာ လှမ်းရသေးသည် ထုံးချည်ထားသော လုံချည်အောက်ပိုင်းနှင့် လမ်းလျှောက် ရသည်မှာ ခိုးလိုးခုလုရှိသောကြောင့် ချည်ထားသော အထုံးကိုဖြေလျက် အပေါ်နှင့် အောက်လှန်၍ ဝတ်လိုက်၏။ ခေါင်းငိုက်စိုက်နှင့် လျှောက်သွားသော အတာလည်း စုတ်သွားသော လုံချည်အတွက် သူ့မေမေသိက ရိုက်လားနှက်လား လုပ်တော့မည်ကို တွေးမိတိုင်း စိတ်လေးနေမိသော်လည်း သူ မော်မကြည့်ဝံ့အောင် ကြောက် ခဲ့ရသော ဘခွေးက

"မင်းကို ငါကြောက်ပါပြီ"ဟု လက်မြှောက်အရှုံးပေးသည်အထိ အောင်ပွဲခံခဲ့ရသည့် အဖြစ် ကို တွေးမိပြန်သောအခါ၌ သူ့မေမေ ရိုက်တော့မည်ကိစ္စသည်ပင်

အရေးမကြီးတော့သ လို မေ့ပျောက် သွားတော့၏။

ယခုထက်ထိသော အတာ၏တစ်သက်တာအဖို့၌ ယနေ့လောက် ပျော်သောနေ့သည် မရှိခဲ့ပေ။ သူ့အား ကျောင်းစ အပ်သည့်နေ့က ပျော်သောပျော်ခြင်းမျိုးနှင့်မတူ။ ယနေ့ သူ့ဝမ်းမြောက်သည်မှာ အရသာတစ် မျိုး လိုဖြစ်နေ၏။ အတာမှ ဘခွေးကို နိမ်နင်းခဲ့ရသော ပြဿနာကြောင့် သူ့ကျောင်းရောက်ချိန်၌ ဘုရားပင်ရှိခိုးပြီးနေကြပြီ ဖြစ်၏။ နေ့လယ် မုန့်စားလွှတ်လိုက်သည်ဆိုလျှင်ပင် အတာလည်း ယနေ့အဖို့၌ အောင်ပွဲရခဲ့သည်နှင့်အမျှ အပျော်ကြီး ပျော်နေသောကြောင့် ယခင်နည်းတူ တစ်ပဲစား၍ နှစ်ပြားစုရန်ပင် သတိမရတော့ဘဲ ခေါက်ဆွဲသုပ် ရော မုန့်ဟင်းခါး အပြင် ရေခဲပေါက်စီ ပါ ခြောက်ပြားဖိုးစလုံး တပြုံးပြုံးနှင့် သုံးပစ်လိုက် တော့၏။ စားသောက် ပြီး၍ အတန်းထဲသို့ ဝင်သွားချိန်၌ အခြားအတန်းသားများသည် ထိုင်ခုံအပေါ်တွင် ပြေးကာ လွှားကာဖြင့်

"သူခိုးပြတာ"ကစားနည်းမျိုး ကစားနေကြ၏။ သူခိုးလုပ်သူရော ပြာတာလုပ်သူပါ လက်ထဲ တွင် ပေတံ ကိုယ်စီဖြင့် ဓားခုတ်သလို ယှဉ်ခုတ်နေကြ၏။

"ဟေ့ အတာ မင်းပေးတံ ခဏပေးစမ်း" ယခင့် ယခင်ကဆိုလျှင် မည်သူက တောင်းသည်ဖြစ်စေ အတာသည် မပေးချင်ပါဘဲ သူ့ပေတံကို ထုတ် ပေးခဲ့ရသည်သာဖြစ်၏။ မပေးပြန်လျှင်လည်း အထိုးအကြိတ်ခံရ၏။ ပေးလိုက်လျှင်လည်း ပေတံတစ်ခု လုံး ပိန့်ချိုင့် ပျက်စီးရ၏။ သို့ပျက်စီးခဲ့သောကြောင့်လည်း သူ့မုန့်ဖိုးနှင့် အသစ်ဝယ်ခဲ့ရသည်မှာ လေး ကြိမ်ထက် မနည်း ရှိခဲ့ပြီဖြစ်၏။ ယခုလည်း အသစ်လောက်နီးနီး ကောင်းသောပေတံကို သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က လာ၍တောင်းပြန် လေပြီ။ သို့သော် အတာကား ဤတစ်ကြိမ်၌ အညံ့မခံ။ ဘခွေးကောင်းမှုကြောင့် ကြောက်စရာရှိလျှင် ပြုံး၍ ခြောက်တတ်သည့် သဘောကို သိလာပြီဖြစ်သော အတာလည်း ခပ်မာမာပင်။

"ဘာလို့ ပေးရမှာလဲကွ"ဟု ပြောလိုက်သည်နှင့် ထိုသူငယ်က အတာ၏အကျီရင်ဘတ်ကို ဆတ်ခနဲဆွဲ ကိုင်ရင်း

"ပေးမလား မပေးဘူးလား၊ မင်း ဒါပဲပြော" မသုံးရသေးသောကြောင့် သံချေးတက်သလို ရှိနေခဲ့ပြီး ဘခွေးအပေါ်တွင် ယနေ့ သုံးခဲ့ရ၍ ထက်နေပြီ ဖြစ်သော သတ္တိကို အတာသည် တစ်ဆက်တည်း ပြလိုက်ချင်၏။ သို့နှင့် အတာလည်း သူ့ရင်ဘတ်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားသော ထိုလူငယ်၏လက်ကို ခပ်သွက်သွက် ပုတ်ချလိုက်ပြီးမှ

"မပေးဘူးကွာ၊ မင်း ဘာလုပ်မလဲ" သို့ မေးရင်းကပင် အတာသည် လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်၍ မျက်နှာထားတင်းတင်းနှင့် မေး လိုက် မှ ထိုသူငယ်လည်း ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားတော့၏။

ယနေ့လည်း အတူအဖို့ ထူးခြားသော နေ့ဖြစ်၏။ ကြောက်တတ်လျှင် ဖဲ၍ခြောက်တတ်သည့် သဘော တရား ကို နားလည်လာ၏။ ညှင်းတိုင်းခံလျှင် ခံတိုင်း ညှင်းတတ်သည်ကိုလည်း သဘောပေါက်လာ၏။

"မင်းတို့ ငါ့ကို ရန်စနဲ့နော်၊ ငါ ဟိုတုန်းက အတာမဟုတ်ဘူး၊ မင်းတို့ကိုလဲ ငါ ဘာမှမလုပ်ဘူး၊ ငါ့ဟာငါ အေးအေးနေရင်လဲ မင်းတို့ ငါ့ကို အနိုင်မကျင့်နဲ့ ဒါပဲ"ဟူ၍ပင် မျက်နှာထားတင်းတင်းဖြင့် ပြောဝံ့လာ သည်အထိ အတာတွင် အသိတရား တိုးနေ၏။ ထိုနေ့မှစ၍ နောက်ပိုင်းရက်များတွင်မူ အတာအား

အမြဲတမ်းအနိုင်ကျင့်သူများပင် မလေးမခန့်မလုပ်ဝံ့။ ဘခွေး သည်ပင် အတော့်ကို မြင်လိုက်ရသည်နှင့် မျက်လွှာချ၍ အဝေးမှ ရှောင်သွားလေ့ရှိ၏။ သို့သော် အတာကမူ ရန်စခြင်း၊ အနိုင်ကျင့်ခြင်း လုံးဝမရှိ။ ခပ်အေးအေးပင် ဘာသိဘာသာ သွားလာနေခဲ့၏။

ကျောင်းပိတ်သော နေ့တစ်နေ့၊ အတာကလေး လမ်းထိပ်သို့ထွက်လာခိုက် ကွမ်းရာဆိုင်ဘေးတွင် ထိုင်၍ မှိုင် နေသော ဘခွေးကို တွေ့ရသည်နှင့်

”ဟေ့ ဘခွေး"ဟု ခေါ်လိုက်သည်ကို ဘခွေးလည်း ပြူးပြူးပျာပျာ မော်ကြည့်ရာမှ ကြောက်ရွံ့သော အမူ အရာဖြင့်

”မင့်ကို ငါ ဘာလုပ်လို့လဲကွ"

”အေးပါ၊ မင်းကမှ ဘာမှမလုပ်ဘဲ ငါကလဲ ဘာမှမလုပ်ပါဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့ မင်းကမှိုင်နေတာလဲ"ဟု အတာက ကရုဏာသံဖြင့်မေးရင်း ပြုံးပြလိုက်မှပင်

”ငါတို့ထောင်ကဲက ရိုက်လို့ပါကွာ"ဟု ပြောရင်း ဘခွေးက ကျောကိုလှည့်၍ပြ၏။ မြင်ရသောအရိုးများမှာ ကြောက်ခမန်း လိလိ ပေါက်ပြဲလုနီးပါးညိုမည်းဖောင်းရောင်နေသည်ကို တွေ့ရသောကြောင့် စိတ်ထိ ခိုက်သွား၍ လောမသိ၊ အတာမျက်နှာကလေးမှာ သိသိသာသာပင် ညှိုးကျသွားတော့၏။

"ဘာဖြစ်လို့ ရိုက်တာလဲကွ"

”မနက်က ငါ့ကိုဈေးထဲခိုင်းလိုက်တာကို ငါက ခတ်ရထားလျှောက်ခိုစီးနေတာ မိသွားတာနဲ့ ငါ့ကိုရိုက် လဲ ရိုက် တယ်၊ မနက်စာလဲ ထမင်းမကျွေးဘူးတဲ့ကွ"

”ဟင် ဒါဖြင့် မင်း ထမင်းစားရသေးဘူးပေါ့၊ ဟုတ်လား"

”အေးကွ၊ ငါ သိပ်ဆာတာပဲ၊ ဒါကြောင့် ငါ စိတ်ညစ် ပြီး ဒီမှာလာထိုင်နေတာ”

အတာလည်း ဘခွေးအား သနားသွားသည့်အမူအရာဖြင့် အတန်ကြာတွေကြည့်နေပြီးမှ "ဒါဖြင့် မင်း မြေပဲကြော်နဲ့ ဆန်ပြုတ်သွားပေါက်ပါလားကွ၊ နှစ်ပြားဖိုးဆို ဝတာပဲ၊ ငါလဲ တို့အမေက ထမင်းဖိုး ပေးရင် အဲဒီဆန်ပြုတ်ပဲ သွားသောက်တယ်

”ငါ့မှာမှ ပိုက်ဆံမရှိဘဲကွ"

”ငါပေးမယ်လေ ရော့" ပြောပြောဆိုဆို အတာလည်း မုန့်စားမည်ဟုယူ၍ ထွက်လာသော ပိုက်ဆံနှစ်ပြားကို ဘခွေးအား လှမ်း မေးလိုက်တော့၏။ တစ်ကြိမ်က သူ့အားအကြီးဆုံးသော အနှောင့်အယှက်ပေးခဲ့သည့် ရန်သူတစ် ယောက် ဟူ၍ ဘခွေးအပေါ်တွင် သဘောမထားတော့ဘဲ အလွန်ခင်မင်သော သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ပမာ ဤသို့ပင် သဒ္ဓါရက်ရောစွာဖြင့် သူ မုန့်စားမည့်ပိုက်ဆံနှစ်ပြားကို ပေးလိုက်ချေသေး၏။ အတာ တွင် ဤကဲ့သို့ နှစ်လိုဖွယ်ရာသော စိတ်ထားကလေးများ ရှိနေသည်မှာ ယခုမှမဟုတ်။ လူမှန်း သိစအချိန်ကတည်းကပင် ခွေးကလေး ကြောင်ကလေးများကို နီးနီးကပ်ကပ် တွေ့ရသောအချိန်နှင့် သူ တစ်စုံတစ်ရာ စားနေခိုက်ကြုံလျှင် ရက်ရက်ရောရော ကျွေးပစ်တတ်၏။

တစ်ခါကလည်း ပြင်ပမှ ကလေးတစ်ယောက် လောက်လေးနှင့် ပစ်လိုက်သဖြင့် ရင်အုပ်ကိုထိမှန် ဒဏ် ရာ ရလာသော စာကလေးတစ်ကောင်သည်

သွေးရူးသွေးတန်းနှင့် အတာတို့အိမ်ထဲသို့ စွတ်ဝင်လာကာ မီးဖိုဆောင် ထဲတွင် တဖျပ်ဖျပ် လူးလဲနေသည်ကို အိမ်သာတက်ရန်အလာတွင် အတာက တွေ့သဖြင့် ပျော့ပျော့ သလဲ ကောက်ယူပြီး တတ်သလောက် မှတ်သလောက် ထုံး နနွင်းစသည်တို့ဖြင့် ပြုစုကုသပေး ကာ ကောင်းစွာ ပျံသန်းနိုင်သည်အထိ သုံးရက်လုံးလုံး အစာရေစာပါ တိုက်ကျွေးသောအားဖြင့် အသက် တစ်ချောင်း ကို ကယ်ခဲ့ဖူး၏။

ထိုမျှသာမက အသေးအမွှားဖြစ်သော ပုရွက်ဆိတ်၊ ပိုးဟပ်အစရှိသော သက်ရှိသတ္တဝါကလေးများ၊ ရေ ဇလုံရေစည် စသည်တို့ထဲသို့ ကျနေသည်ကို တွေ့လျှင်လည်း တယုတယဆယ်၍ ဘေးကင်းရာသို့ ပို့ လွှတ် ပေးတတ်၏။ လမ်းဘေးရေမြောင်းများထဲ၌ သေလုမြောပါး ရေနစ်နေသည့် ကြွက်ကလေးများကို လည်း အတာ မကြာခဏတွေ့တတ်သေး၏။ ဤလိုတွေ့တိုင်းလည်း အတာသည် မည်မျှပင် နံစော်နေ သော ရွံ့ပုပ်များဖြင့် ရွံ့စရာကောင်းနေသည်ဖြစ်စေ သူတစ်ထူး၏အသက်ကို မရအရ မြောင်းထဲဆင်း၍ ကယ်ခဲ့ သည်သာ ဖြစ်၏။

ဤလို သက်ရှိသတ္တဝါသာမဟုတ်၊ သက်မဲ့ဖြစ်သော သစ်ပင် ပန်းပင်ကလေးများ ညှိုးနွမ်းနေသည်ကို တွေ့လျှင် အတာ စိတ်မကောင်းဖြစ်တတ်၏။ သူတို့၏အိမ်ရှင်ဖြစ်သော ပွဲကတော်ကြီး စိုက်ပျိုးထား သည့် ပန်းပင် ကလေးများ ညှိုးခြောက်နေသည်ကိုမြင်လျှင် အတာ မနေတတ်၊ ရေခပ်၍ လောင်း၏။ မြေ ကြီးရှာ၍ ဖြည့်ပေးတတ်၏။ သို့လျှင် ကြင်နာတတ်သောစိတ်၊ သနားတတ်သောစိတ်၊ ကိုယ်ချင်းစာတတ်သော မွန်မြတ်လှသည့် အတူ စိတ်ကလေးများကြောင့်ပင် အတာအား ကြီးစွာသော ကောင်းကျိုးချမ်းသာသည် အမှန်မုချ ပေး လိမ့်မည် ဟု အတော့် စိတ်ထားကို သိသူတိုင်းက သို့လျှင် နိမိတ်ဖတ်ကြ၏။

အတာကလေး ဒုတိယတန်းသို့ရောက်ခဲ့၍ ဆယ်ရက်မျှပင် မကြာသေးမီ ဆရာမက အတော့်အား မော်နီ တာ ခန့်လိုက်တော့၏။ အတာ အတန်းတက်စက ဒုတိယတန်းတွင် စာမေးပွဲကျ၍ ကျန်ရစ်ခဲ့သော ကျောင်းသားနှစ်ယောက် နှင့် ကျောင်းသူမိန်းကလေးတစ်ယောက် ရှိ၏။ ထိုအထဲတွင် အသက်ဆယ့် တစ်နှစ်ခန့် အရွယ် ကျောင်းသားတစ်ယောက်ပါလျက် သူသည် မူလကတည်းက အတန်းမော်နီတာ ဖြစ်၏။ ဆရာမက အသက်ကြီးသည်ကို အကြောင်းပြု၍ မော်နီတာခန့်ထားသော်လည်း ဆရာမသည် လူ ဟောင်း လည်းဖြစ်၊ အသက်လည်းကြီးသော သူငယ်အစား ထိုသူငယ်ထက် အသက်လေးနှစ်နီးပါးငယ် သော အတုအား ရွေး၍ မော်နီတာ ခန့် လိုက်သဖြင့် ထိုသူငယ်သည် ဆရာမလည်းကောင်း၊ အတော့ အား လည်းကောင်း မကျေမနပ် ဖြစ်ခဲ့၏။

အတာတွင် ထူးခြားသော စိတ်ထားကလေးတစ်ခုရှိ၏။ မျက်စိထဲ၌ အမြင်မတော်သည်ကို တွေ့လျှင် သူ နှင့် ဆိုင်သည်ဖြစ်စေ၊ မဆိုင်သည်ဖြစ်စေဝင်၍ လုပ်ကိုင်ပြုပြင်တတ်၏။ နံနက်ကျောင်းကိုရောက်သည် နှင့် ကျောက်သင်ပုန်း ကြီး၌ ပေနေလျှင်ဖြစ်စေ၊ လွန်ခဲ့သောရက်က ရေးထားသည့်မလိုတော့သောစာ များရှိနေလျှင်ဖြစ်စေ၊ အတာသည် ဆရာမ၏အံဆွဲထဲမှ ဒတ်စတာ(ဘောဖျက်)ကို ထုတ်၍ ပြောင် သွား သည် အထိ ပွတ်တိုက်သုတ်သင်လေ့ရှိ၏။ အတန်းသားများ၏စားပွဲကုလားထိုင်များ ရွဲ့စောင်းနေလျှင် လည်း နေသား တကျဖြစ်အောင် စီရွှေ့ထားတတ်၏။ စိန်လှ ဆိုသူ ယခင် မော်နီတာဟောင်းမှာမူ အတာလောက် လာဘ်မမြင်၊ ခိုင်းမှသာ လုပ်လေ့ရှိသော ကြောင့် အလိုက်သိ ၍ အကင်းပါးပြီး သွက်လက်ချက်ချာရှိလှသော အတာအား မော်နီတာအဖြစ် ဆရာ မက မြှောက်စား လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

မိန်းကလေးကျောင်းဖြစ်သောကြောင့်လည်း သောကြာနေတိုင်း ညနေဘက် နေ့တစ်ဝက်သည် မိန်းကလေး များ အပ်ချုပ်ပန်းထိုး သင်ကြားရသော အချိန်အဖြစ် သတ်မှတ်ထားသည်ဖြစ်ရာ သို့ မိန်းကလေး များ အပ်ချုပ်ပန်းထိုး သင်ကြားနေကြသည့် အချိန်ပိုင်းတွင် ယောကျ်ားလေးက ဆရာမ ပေးထားသည့် ကျောင်းစာတစ်ခုခုကို ရေးသားဖတ်ရှုနေကြရ၏။ အတာတို့ အတန်းတွင်မူ မုန့်စားလွတ်ချိန်ရောက်သည်နှင့် ဆရာမသည် အတွက်ပုစ္ဆာရော အဖြေပါ အသင့် ရေးသားထားသည့် စာရွက်တစ်ခုကို အတာအား ပေးအပ်ထား၏။ ကျောင်းပြန်တက်သည်နှင့် ဆရာမ သည် ယောကျ်ားကလေးတိုင်းကို

”မင်းတို့အားလုံး အတာ့စကား နားထောင်ရမယ်၊ သူရေးခိုင်းတာကိုရေး၊ သူဖတ်ခိုင်းတဲ့စာကို ဖတ်ကြ၊ အတာ့စကားကို နားမထောင်တဲ့လူကို မမစကား နားမထောင်တဲ့လူလိုပဲ သဘောထားပြီး မမ ခေါ်ရိုက် မယ်၊ မှတ်ထားကြ"ဟူသော ဩဝါဒဖြင့် ရှိသမျှ ယောကျ်ားကလေးများကို အတာ နှင့် လွှဲထားလိုက်ပြီး ဆရာမကမူ အတန်း၏ထောင့်တစ်နေရာသို့ မိန်းကလေးများကို စုခေါ်သွားပြီး ဇာထိုး ပန်းချုပ် သင်ပေး လေ့ရှိ၏။

စာသင်ခန်း၏အခြားသော ထောင့်တစ်နေရာတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သော ယောကျ်ားကလေးများမှာကား အတာ ကိုယ်တိုင် ကျောက်သင်ပုန်းကြီးတွင် ရေးပေးထားသည့် အတွက်များကို တကုန်းကုန်းထိုင်၍ တွက် နေကြ၏။ အတာကိုယ်တိုင်ကသော် ဘာမျှမလုပ်ရဘဲ ထိုယောကျ်ားကလေးများကို ထိုင်ကြည့် ရင်း စကား မများရန်၊ အတွက်ခိုးမချရန်၊ မဆော့ရန် ကိုသာ ထိန်းသိမ်းပေးရ၏။

"ဟေ့ အတာ၊ အတွက် နံပါတ် ၄ က အဖြေဘယ်လောက်လဲကွ ဟင်၊ ငါ့ကို ပြောပြပါလား"ဟု အချို့ သော ကျောင်းသား များ က ခက်သောပုစ္ဆာအတွက် အတော့်အား ချော့၍ အဖြေတောင်းကြ၏။ သို့သော် အတာ က မပေး။ သူအချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်းများကိုပင် ပြမပေးဘဲ ၊

”သူတို့တော့ အဖြေရအောင်တွက်ပြီး မင်းကို အဖြေမှန်ပြပေးမယ်ဆိုရင် ဘယ်တရားမလဲကွ၊ သူတို့လို ရအောင် တွက်ပေါ့"ဟု ပြောရင်း မှားလာလျှင် ကြက်ခြေခတ်ပစ်သည်သာ ဖြစ်၏။ သို့လျှင် အတာသည် တည်ကြည်၏။ ဖြောင့်မတ်၏။ မည်သူ့ကိုမျှ မျက်နှာမလိုက်ဘဲ တရားသဖြင့်သာ လုပ်လေ့ရှိ၏။

ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် စိတ်ရင်းကောင်းသူကလေးဖြစ်သည့်အတိုင်းလည်း ဂဏန်းသင်္ချာညံ့သော အတာ ကိုယ်တိုင် တွက်ပုံတွက်နည်းများကို စိတ်ရှည်လက်ရှည်သင်ပြပေးတတ်၏။ အတာသည် ဤလို ရှေ့ ဆောင် ရှေ့ရွက် လုပ်ရသောအဖြစ်ကို အလွန်ပျော်၏။ စိတ်ဝင်စား၏။ ဝါသနာလည်း ပါ၏။ ယင်းကဲ့ သို့ အတာကလေး ကျောင်းတွင် ပျော်သလောက် အိမ်ပြန်ရောက်လျှင်မူ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ပျော်လှသည် ဟူ၍ တစ်ခါမျှရှိခဲ့ဖူးသည်မရှိ။ တစ်ခုမဟုတ် တစ်ခုသော အကြောင်းကြောင့် စိတ်ညစ်ရရှာ၏။

တစ်ခါတစ်ရံ အတာကလေး ကျောင်းမှပြန်ရောက်ပြီးနောက် ညခုနစ်နာရီ ရှစ်နာရီထိုးသည့်တိုင်အောင် ကိုထွန်းအောင် ရော၊ မသိန်းမေပါ အိမ်သို့ပြန်မရောက်သေးဘဲ ရှိတတ်သောကြောင့် အတာတွင် ထမင်း ဆာသော် လည်း ဘာမျှမတတ်နိုင်။ သူ့မေမေတို့ ပြန်အလာကိုသာ လည်ပင်းတရှည်ရှည်ဖြင့် မျှော်နေရှာ၏။ မသိန်းမေ တို့ ဇနီးမောင်နှံ ညနေ ခြောက်နာရီပွဲ ရုပ်ရှင်ကြည့်လိုလျှင် များသောအားဖြင့် အိမ်သို့ ပြန် မလာတော့ဘဲ ကိုထွန်းအောင်ရုံးမှ အပြန်ဈေးသို့ ဝင်ရန်မှာထားပြီး ဈေးမှပင် တစ်ခါတည်း ဆိုင်သိမ်း၍ ရုပ်ရှင်သို့ တစ်ဆက်တည်း သွားတတ်ကြသည်ဖြစ်ရာ အတာမှာလည်း ည ကိုးနာရီခွဲလောက်အထိ မသိန်းမေ

တို့ ပြန်မလာသည့်တိုင်အောင် အဆာခံ၍ စောင့်နေရ၏။

ရံဖန်ရံခါ ဆိုသလို လည်း ရုပ်ရှင်မှအပြန် တစ်ဆိုင်ဆိုင်ဝင်၍ ထမင်းစားသောက်ပြီးမှ ပြန်သောရက်များ တွင်မူ ဆယ်နာရီ သာသာလောက်မှ ပြန်ရောက်တတ်၏။ ထိုအချိန်ထိမူ အတာ စောင့်နိုင်သည်ကနည်း ပြီး ဆာဆာနှင့်ပင် သူပြောလေ့ရှိသည့်အတိုင်း ရေအဝသောက်၍ အိပ်ချလိုက်သည်က များ၏။

ကျောင်းသား ဘဝရောက်သည်မှစ၍ အတာတွင် အနည်းဆုံး တစ်မတ်ငါးပဲလောက်ကား အမြဲစုထားပြီး သား ရှိတတ်သော်လည်း ဆာလွန်းမက ဆာသည့် နေ့များမှတစ်ပါး သူ့ပိုက်ဆံနှင့်သူ ထမင်းစားရမည် ကို သူ အလွန်နှမြော၏။ သူ ပိုက်ဆံစုသည် မှာ ထမင်း နှင့် မုန့်စားရန်မဟုတ်။ ကျောက်တံ ခဲတံမှအစ အင်္ကျီ လုံချည် ဖိနပ် ဤမည်သော သူ့တွင် လိုအပ်သော ပစ္စည်းများ ဝယ်ရန်သာ စုဆောင်းခြင်းဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ပင် အငတ်ခံ၍ စုခဲ့သော ပိုက်ဆံဖြင့် ဝယ်မစားဘဲ ထပ်၍ အငတ်ခံပြီး ထိုပိုက်ဆံကိုပင် ပြန်၍ စု သလို ဖြစ်နေတော့၏။

မနေနိုင် မထိုင်နိုင်လောက်အောင် ဆာသောအခါများတွင်သာ အတာသည် ဘခွေးအား တစ်ခါက ပြော ခဲ့ဖူးသည့် အတိုင်း မြေပဲကြော် ဆားဖြူးနှင့် ဆန်ပြုတ်အဖြူထည်ကို နှစ်ပြားဖိုး အလွန်ဆုံးသာ ဝယ်စား လေ ရှိ၏။ ဆာလွန်းမက ဆာ၍ သို့ သူ့ပိုက်ဆံနှင့် သူ ဝယ်စားပြီးတိုင်းလည်း "ငါ မေ့လို့ ဝယ်စားမိတယ်၊ ရေသောက်ပြီး အိပ်လိုက်ရကောင်းသား၊ ခု ငါ့ မတ်စေ့ကလေး ပျက်သွားပြီ၊ နှစ်ပြားလျော့သွားပြီ"စသဖြင့် တွေးတောရေရွတ်ရင်း တဖျစ်တောက်တောက် နှမြောနေတတ်ပြန်၏။ ဤလို သူ့ပိုက်ဆံနှင့်သူ စားရ၍သာ နှစ်ပြားထဲ သုံးသည်မဟုတ်။ မသိန်းမေ ကိုထွန်းအောင်တို့တစ်ဦးဦး အချိန်မီ ပြန်ရောက်၍ ထမင်းဖိုးတစ်ပဲပေးလျှင်လည်း အတာသည် မြေပဲကြော်နှင့် ဆန်ပြုတ်၊ အကြာ ကွေး နှင့် ဆန်ပြုတ် ဖောဖောသီသီရသော တရုတ်ဆိုင်သို့သာ ဦးတည်ပြေးလေ့ရှိ၏။ စားလျှင်လည်း နှစ် ပြားဖိုး ပင်။ ပိုသော နှစ်ပြား ကို အမြတ်တနိုးထား၍စု၏။ လက်ရှိ သုံးမူးနှင့် ခြောက်ပြားတွင် ထိုနှစ်ပြား ထည့် လိုက်၍ ငါးမူးဖြစ်သွားလျှင် သူ အလွန်ပျော်၏။ ပျော်သလောက်လည်း ထိုအထဲမှပွဲသွားမည်ကို ကြောက် ၏။

မသိန်းမေက သားအရင်းဖြစ်သော အတာကလေးပေါ်တွင် မည်သို့သဘောထားသည်ကို ယခုတိုင် မှန်း ဆ၍ မရနိုင်သေး။ ဘေးလူအနေဖြင့် မြင်ရသည်မှာမူ သည်းအူနာလောက်အောင်ပင် ကြင်နာမှုကင်းမဲ့ သလို ဖြစ်နေတော့၏။ ဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း အတာတွင် သူလို လူမမယ်ကလေးတစ်ယောက်အဖို့ ညစာ ထမင်းတစ်နပ် သည် ပြဿနာလိုဖြစ်နေ၏။

"မသိန်းမေ၊ ကောင်လေးကို ထမင်းဖိုးပေးလိုက်ဦးလေဗျာ" ကိုထွန်းအောင် အိမ်တွင်ရှိက ဤလိုသတိပေးဖော်ရသဖြင့်တော်သေး၏။ မသိန်းမေ တစ်ယောက်တည်း သာ ရှိပြီး တစ်ဦးတစ်လေနှင့် စကားကောင်းနေခိုက်နှင့် ကြုံနေသော် အတာ အဘယ်မျှ ဆာနေစေကာ မူ ထမင်း ဖိုး မတောင်းဝံ့။ မယောင်မလည် ကိုယ်ယောင်ပြရင်းသာလျှင် အချိန်ကုန်နေတတ်၏။ မသိန်း မေ သတိ ရ၍ ပေးမှသာ အပြေးကလေး သွားဝယ်စားရ၏။

တစ်ကြိမ် ကမူ မသိန်းမေတို့ ဘယ်သွားနေကြသည်ဟူ၍ မသိ။ ကိုးနာရီထိုးသည်တိုင်အောင် ပြန်မ ရောက်ကြ သေးသော ညတစ်ည၊ မခင်သက်တို့ ညီအစ်မတစ်သိုက် ထမင်းစားနေကြခိုက်နှင့် အိပ်တော့ မည် ဟူသော ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် အတာ နောက်ဖေးထွက်ခိုက် ကြုံကြိုက်သွားသည်တွင်

"တဲ့ အတာ၊ နင့်မိထွေးကာ ပြန်မလာသေးဘူးလား၊ အသံလဲ မကြားရဘူး"

”ဟုတ်ကဲ့၊ မလာကြသေးဘူး မမသက်"

”နို့ နင်ကော ထမင်းစားပြီးပလား" သို့ မခင်သက် မေးလိုက်သည်ကို အတာ ရုတ်တရက်မဖြေ။ ယောင်တွေတွေ လုပ်နေသောကြောင့် "လာခဲ့ လာ၊ မမတို့နဲ့ ဝင်စားလိုက်၊ နင့်မိထွေး က ဘယ်အချိန်မှ ပြန်လာမယ် သိတာမဟုတ်ဘူး၊ အင်း တော်တော်ခက် တဲ့ မိန်းမကြီးပဲ၊ သားသမီးရယ်လို့ နည်းနည်းကလေးမှ ဂရုမစိုက်ဘူး" ဤလို တစ်ဆက်တည်း ညည်းညူရင်း အတာအား ထမင်းခေါ်ကျွေး၏။

ထမင်းစား၍ အတာကလေး ပြန်တက်သွားပြီးနောက် အိပ်ပျော်သွားသလောက် အရှိတွင်မှ မသိန်းမေတို့ ပေါက် လာသဖြင့်

”အင်း ဒေါ်ဒေါ်တို့လုပ်ပုံ သိပ်ကောင်းတာပဲ"ဟု မခင်သက်က မနေနိုင်လွန်းသည်နှင့် ဤလိုစကား စလိုက်သောကြောင့်

”ဘာတုံး မခင်သက်ရဲ့ ၊ ညည်းဥစ္စာက အလန့်တကြားကြီးပါလား"

”ဟုတ်ပါဘူး၊ ဒေါ်ဒေါ်တို့ ခုလို သွားချင်ရာသွားပြီး ပြန်ချင်မှပြန်ရင်လဲ ကလေးကို ထမင်းဖိုးလေး ဘာလေး ပေးထားခဲ့ ဖို့ ကောင်းတယ်"

”အေး ငါလဲ အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စတစ်ခု ပေါ်လာတာနဲ့ အိမ်တောင် ပြန်မလာနိုင်ဘူး၊ ဘယ်မလဲ အတာ ကော" ပြောလိုက်သောစကားတွင်သာ ဝန်ခံသလိုနှင့် နောင်တ ရသယောင် အဓိပ္ပာယ်မျိုး ဆောင်နေသော် လည်း မျက်နှာထားမှာမူ သိသိသာသာ ပျက်နေ၏။ နောက်ထပ် မခင်သက် က ဘာမျှဆက်မပြောနိုင်မီ ပင် မသိန်းမေလည်း ခပ်သုတ်သုတ် လှည့်တက် သွား တော့၏။

"ကဲ အခုလို ပြောခံရတာ ကောင်းသလား ဟင်၊ ကျုပ် အတန်တန် ပြောတယ်၊ အိမ်မပြန်ဘဲနဲ့ ဟိုသွား ဒီ သွား သွားချင်ရင်လဲ တစ်ခါထဲ ကိစ္စပြီးအောင် ကောင်လေးကို ညစာအတွက်ပါ ပေးပေးထားပါလို့" အထပ်ခိုး ပေါ်ရောက်သည်နှင့် ကိုထွန်းအောင်က သို့လျှင် နှစ်ကိုယ်ကြားသံဖြင့် အပြစ်တင်လိုက်သည် ကို

”တော်တော့ ကိုထွန်းအောင်၊ ဒီအကြောင်း နောက်ထပ်မဆက်နဲ့တော့"

”အဖြစ်က ဆိုးလွန်းလို့ပြောတာဗျ၊ ခင်ဗျားအဖို့တော့ ဘာအရေးလဲ မအေအရင်းမို့၊ ပြောစရာရှိတော့ ပထွေး ကို ထိခိုက်လာမယ်၊ ကျုပ်ကို ပြောကြမှာဗျ၊ သိလား"

”တော်တော့လို့ ကျွန်မ ပြောနေတယ်နော်၊ ဘာလဲ မိုးကြီးချုပ်မှ ရန်ဖြစ်ချင်သလား၊ ဟုတ်လား" မသိန်းမေ ၏ မျက်နှာထားတွင် ခုနစ်အိမ်ကြား အော်တော့မည်ကဲ့သို့သော အရိပ်အရောင်ပေါ်လာသည် တွင်မှ ကိုထွန်းအောင် လဲ သက်ပြင်းရှည်ချ၍ စကားစဖြတ်လိုက်ရတော့၏။

ဤကိစ္စကို ဤမျှနှင့် ဤမှာပင် ပြီးစေချင်သလောဟု မသိန်းမေ၏ဆန္ဒကို ကိုထွန်းအောင် အကဲခတ်မှား ခဲ့၏။

နံနက်မိုးလင်း ၍ ထုံးစံအတိုင်း အတာကလေး လက်ဖက်ရည်ဝယ်ပြီး ပြန်လာသည်နှင့်ပင် မသိန်းမေ လည်း တစ်စုံ တစ်ရာကို သတိရသည့်မျက်နှာဖြင့် အတာအား သူ့အနီးသို့ခေါ်ယူလိုက်၏။

”ညက နင် ထမင်း ဘယ်မှာစားသလဲ" မသိန်းမေ က အံကြိတ်သံနှင့် မေးလိုက်သောကြောင့် အတာတွင် အတော်ကြီး ထိတ်လန့်သွားရှာ၏။

”မမသက် တို့က ခေါ်ကျွေးလို့ အတာ ဆာတာနဲ့"

”နင့်ကို ငါ ဘာမှာထားသလဲ၊ ဘယ်သူက ဘာ ကျွေးကျွေး ငါ မသိဘဲ မစားရဘူးလို့ ဘယ်နှစ်ခါရှိပလဲ ငါ ပြောထားတာ၊ ဟင်" မှန်၏။ သူတစ်ထူး စားနေသည်ကို မမျှော်ရ၊ ကျွေးတိုင်းလည်း မစားရဟူသော ပညတ်ချက်ဖြင့် မသိန်းမေ က အတာအား ဆုံးမထားဖူး၏။ သို့သော် ထမင်းဆာနေချိန်၌ ခေါ်ကျွေး၍စားသည်မှာမူ အပြစ်မရှိဟု အတာ က ယူဆ၏။

"ဒါဖြင့် နောက်ကို အတာ ဘယ်တော့မှ မစားတော့ပါဘူး၊ မေမေ"

”ခုမှ မစားတော့ပါဘူးလား" မသိန်းမေလည်း သို့မေးရင်းကပင် အတာ၏ပေါင်တွင်းကြောကို ဆွဲလိမ် လိုက်၏။ တစ်ချက်တည်းသာ လိမ်ရုံမဟုတ်ဘဲ ဆွဲလိမ်လျက်သားပင် ကိုင်ထားပြီးမှ

”ငါ့အရှက် ကိုခွဲတာ အမျိုးယုတ် ဟင်၊ နင် နောက်ကို ဘယ်သူ ဘာကျွေးကျွေး စားဦးမလား"

”မစားပါဘူး မေမေ" နာလွန်းသဖြင့် မျက်ရည်များ ပြိုင်ဖိုင်စီးကျလာရာမှ အတာသည် ရှုံ့ရှုံ့မဲ့မဲ့နှင့် ပြန်ဖြေလိုက်သည်ကို

”တိုးတိုးပြော ကာလနာလေး၊ အသံမထွက်နဲ့"ဟု ပိတ်ပင်ရင်း မလွှတ်သေးသော ပေါင်တွင်းကြောကို ထပ် လိမ်လိုက်ပြန်သဖြင့် အတာကလေးတွင် အသက်အောင့်၍ ကြိတ်ကာ မျက်စိစုံမှိတ် အနာခံနေရရှာ၏။

ထိုအပြုအမူအတွက် ဝင်စွက်ရကောင်းနိုး‌နိုးဖြင့် မျက်စိပျက် မျက်နှာပျက် စိတ်လက်မကောင်းဖြစ်နေ သော ကိုထွန်းအောင် လည်း ယခုမူ မနေနိုင်တော့သည့်အတိုင်း

”မသိန်းမေ၊ ခင်ဗျား တယ်ခက်ပါလား ဟင်"

”ရှင် ဝင်မပြောနဲ့၊ မပြောနဲ့ဆို ဘာမှမပြောနဲ့၊ ဒါ ကျွန်မ ဆုံးမနေတာ"

”ဘာလဲ မှားတာက ခင်ဗျား ဗျ သိလား၊ ကလေးကို ဆုံးမဖို့ မလိုဘူး၊ ခင်ဗျာ့ကိုယ် ခင်ဗျား ဆုံးမ”

မသိန်းမေက စကားအနေဖြင့် ဘာမျှမပြောတော့ဘဲ မျက်ဆံတပြူးနှင့် ရှူးရှူးရှဲရှဲ လှည့်ကြည့်လိုက် သောကြောင့်

”ကဲ ခင်ဗျား ဆုံးမတာဆိုရင်လဲ ပါးစပ်နဲ့ပြောဗျာ၊ ပေါင်တွင်းကြောဆွဲထားတဲ့ လက်ကို လွှတ်လိုက်၊ ကလေးအသား နုနုကလေး ဘယ်ခံနိုင်မှာလဲဗျ"ဟု စိတ်ကို မထိန်းနိုင်တော့သည့်အလား ကိုထွန်းအောင် လဲ အနီးသို့ကပ်သွားပြီး မသိန်းမေ၏လက်ကို ဆွဲဖယ်လိုက်၏။

ကိုထွန်းအောင် စိတ်ဆိုးမှန်း လည်းသိ၊ ပတ်ဝန်းကျင်ကလည်း အတော့ငိုသံကို မကြားစေလိုသောကြောင့် မသိန်းမေ လည်း အသာတ ကြည်ပင် အလျှော့ပေးလိုက်ပြီးမှ

”သေသေချာချာ နားထောင်၊ နောက်ကို ဘယ်သူပဲ မေးမေး၊ ထမင်းစားပြီးပလား ဆိုရင် စားပြီးပြီး မပြီး ပြီး ပြီးပြီလို့ ပြောရမယ်၊ ခေါ်ကျွေးရင်လဲ ဘယ်တော့မှ ဝင်မစားရဘူး၊ ကြားရဲ့လား"

”ဟုတ်ကဲ့"

”ဒါပဲ၊ နောက်တစ်ခါ ဒီထမင်းကိစ္စနဲ့ ငါ့အရှက်ခွဲရင်တော့ နင့်ကို

ဘယ်လိုလုပ်ပြမယ်ဆိုတာ ကြည့်"

”ဒါဖြင့် ညစာထမင်းဖိုး ကိုပါ မနက်ကတည်းက ပေးထားခဲ့ပါလား မေမေရဲ့

” အကယ်၍ မသိန်းမေသာ သားသမီးကို ကြင်နာယုယတတ်သည့် အခြားသော မိခင်မျိုးဖြစ်လျှင် (ဝါ) သားသမီးအား ရင်းရင်းနှီးနှီး တီတီတာတာ ဆက်ဆံခွင့်ပေးသူဖြစ်လျှင် အတာသည် အထက်ပါအတိုင်း ပြောလိုက် မိမည်သာ ဖြစ်၏။ ဤသည်မှာလည်း စင်စစ် မိဘကို အာခံသည့်သဘောမျိုးမဟုတ်။ တရား နည်းလမ်း မကျသည့် မသိန်းမေ၏အကြင်နာကင်းမဲ့လှသော အပြုအမူနှင့် အပြောအဆိုအတွက် အချက်ပိုင်ပိုင် ကလေး ပြောလိုခြင်းသာဖြစ်၏။

ဤလို ပေါင်တွင်းကြောကလေး ပွန်းလုမတတ် ဆွဲလိမ်ကြိမ်းမောင်းကာ လုံးဝအဓိပ္ပာယ်မရှိသော စည်း ကမ်းချက် များဖြင့် ချုပ်ချယ် မာန်မဲလိုက်ပြီးမှ အဘယ်သို့သော စိတ်မျိုးဝင်လာပြန်သည်မသိ၊ မသိန်းမေ လည်း ကုတ်ကုတ်ကလေး ထိုင်၍ မျက်ရည်သုတ်နေသော အတာကလေးအား အတန်ကြာတွေကြည့် နေပြီး မှ မုန့်စေ့တစ်စေ့ပစ်ပေးလိုက်ရင်း

”သွားမအမ်းနဲ့တော့၊ တစ်မူးလုံးပဲယူ" မသိန်းမေ လည်း အတာအား သနားသွားဟန်တူ၏။ ပေးနေကျထက် နှစ်ပြားပို၍ ပေးကာ ကြည်ကြည် သာသာ ပင် ညနေကျောင်းမှ ပြန်လာက ဘုရားညောင်ရေအိုးများ ဆေးကြောထားရန် မှာရင်း ဈေးထွက် ရန် ဆင်းသွားတော့၏။ မသိန်းမေ၏သဘောထားမှုမှန်ကို အကဲခတ်ရင်အတွက်မှာ ယခုထိ ခက်နေ သေး ၏။

ဆိုခဲ့ပြီးဖြစ်သည့်အတိုင်း အတာသည် နံနက်တိုင်း မုန့်နှင့် ထမင်းဖိုးအဖြစ် ရသော ခြောက်ပြားအနက်မှ တစ်နေ့ လျှင် နှစ်ပြားမှန်မှန်စုခဲ့၏။ ပထမတန်းတွင် နေရစဉ်က ကျောက်တံ ခဲတံစသည်များကို တစ်ပြား စ နှစ်ပြား စသာ သူစုထားသည့် ပိုက်ဆံထဲမှ ရက်ဝေးဝေးခြားပြီး ထုတ်နုတ်သုံးစွဲခဲ့ရသောကြောင့် သူ့ ပိုက်ဆံ လျော့သွားသည်မှာ မသိသာလှသော်လည်း ယခု ဒုတိယတန်းအရောက်တွင်မူ ပထမတန်း တုန်း ကထက် အကုန်အကျကလေး ပိုလာ၏။

လေ့ကျင့် ရေးသားရသည့် သင်ခန်းစာ ဘာသာရပ်ဦးရေက တိုးလာသည်နှင့်အမျှ အမျိုးမျိုး အမယ်မယ် ရေးရ သည်ဖြစ်ရာ ကျောက်တံရော ခဲတံပါ ပို၍ ကုန်လေ၏။ ထိုနှစ်မျိုးသာမဟုတ်။ မကြာခဏဆိုသလို ကော်ပီစာအုပ် ကလည်း ဝယ်ရသေး၏။ ကော်ပီစာအုပ်မှာ နှစ်ပြားတန်မှ အများဆုံး တစ်မူးအထိသာ တန် သည့် အမျိုးအစားကို သုံးရသည်ဖြစ်သောကြောင့် ကိုထွန်းအောင်ကို ပြောလျှင် တစ်နည်းနည်းဖြင့် ဝယ်ပေး မည်သာဖြစ်သည်ကကို အတာသိ၏။ သို့သော်လည်း သူ ကိုထွန်းအောင်အား ပြောရမည်ကို အားနာ သလိုဖြစ်နေ၏။

လဆန်း ၁ ရက်နေ့ ညနေတိုင်း ကိုထွန်းအောင်သည် ရုံးမှ ပြန်လာသည်နှင့် ကျောင်းလခအတွက် ငွေ နှစ်ကျပ် ကို အတာအား ဦးဦးဖျားဖျားပေးထားလေ့ရှိ၏။ ဤသည်ကို ကိုထွန်းအောင်က လွယ်လွယ်ပင် ပေး သလော၊ ရှားပါးသော ငွေအဖြစ် သဘောထား၍ ပေးသလောဟု အတာမသိသော်လည်း အတာ ကိုယ်၌ကမူ နှစ်ပြားစီလီ၍ စုနေရသူဖြစ်သည့်အတိုင်း နှစ်လကျော်ကျော်စုမှ ရမည့်ငွေအဖြစ် ရောမတန် ဖိုး ဟု ယူဆ၏။ သို့လျှင် အတော့်အဖို့ နှစ်လကျော်စုမှ ရမည့်ငွေကို ကိုထွန်းအောင်က လစဉ်မှန်မှန်ပေး နေသည် ဖြစ်သောကြောင့် ကော်ပီစာအုပ်ဖိုး ခဲတံဖိုးစသဖြင့် နောက်ထပ်တောင်းရန်မှာ အားနာ လှျာ လေးဖြင့် အတာတွင် ပြောမထွက်နိုင်အောင် ဖြစ်နေ၏။

"ကိုထွန်းအောင် ပိုက်ဆံ တစ်မူးလောက် ခဏပေးစမ်းပါ၊ လန်ခြားခ ပေးချင်လို့" မသိန်းမေက တစ်ခါ တစ်ရံ တောင်းတတ်၏။

"တစ်မျိုး မရှိဘူး မသိန်းမေ၊ ဒီနေ့အဖို့တော့ ကျပ် တစ်ပဲ ပဲ ချမ်းသာတယ်" ဤသို့ ကိုထွန်းအောင်က ပြန်ပြောတတ်သည်ကို အတာသည် မကြာခဏကြားရဖူး၏။ သို့ဖြစ်လျှင် ငယ်ငယ် ရွယ်ရွယ် နှင့် အကင်းပါး၍ အလိုက်သိတတ်သော အတာ့အဖို့၌ ကိုထွန်းအောင်ထံမှ ကော်ပီစာ အုပ်ဖိုး တစ်ပဲ တစ်မူး တောင်းရန် အဘယ်မှ လျှာသွက်နိုင်ပါတော့အံ့နည်း။

"တစ်လ နှစ်ကျပ်၊ နှစ်ကျပ်တောင် ငါ့အတွက် သူ့ကျောင်းလခပေးရတာ နည်းတာမဟုတ်ဘူး"ဟူသော သိတတ်မှု ကလေးဖြင့် အတာသည် ထိုထိုလိုအပ်သမျှ ကျောင်းသုံးပစ္စည်းကလေးများကို သူ့စုငွေထဲမှပင် ထုတ်၍ ဝယ်လေ့ရှိ၏။ သို့အလျောက်လည်း သူ့စုငွေမှာ အဝင်နေသလောက် အထွက်က သွက် နေတော့၏။ ဤအရေးထဲ တွင် အတန်းသား သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်တလေက ပါလာသော မုန့်ဖိုး ပိုက်ဆံ ကျပျောက်သွားသည် ဟု အတာ သိလျှင်လည်း မနေတတ်၊ တစ်ပြားစ နှစ်ပြားစ ဖဲ့၍ မုန့်ဝယ်ကျွေး တတ် သေး၏။

တစ်ခါတစ်ရံ ဆရာမက ရှာလပတ်ရည်မှာခိုင်းပြီး ပိုက်ဆံပေးရန် မေ့နေသောအခါများ၌လည်း သူ့ အိတ်ထဲမှ စိုက် ထုတ်ပေးရတတ်သေးလျက် ဆရာမက လုံးလုံး သတိမရလျှင် ထိုပိုက်ဆံ ဆုံးရ၏။ သူကမူ ဆရာမ အား သတိ လည်း မပေး၊ ပြန်လည်း မတောင်းတော့ပေ။ နေ့စဉ်ရသော ခြောက်ပြားအနက်မှ အတာသည် ယခင်က နှစ်ပြားသာ စုသော်လည်း ယခုမူ သုံးပြားမှ တစ်ပဲ အထိ မရရအောင် စု၏။ နံနက်ပိုင်းတွင် မုန့်ကို လုံးဝဝယ်မစားဘဲ နေ့လယ်မုန့်စားလွတ်မှပင် များများ ရသော ပုစွန် ခြောက်မှုန့် ဖြူးထားသည့် ခေါက်ဆွဲကြော် သို့မဟုတ် အားလူးဟင်းနှင့် ပလာတာ အစ ရှိသော အဆာခံသည့် သရေစာများကိုသာ နှစ်ပြားဖိုးမျှနှင့် အဂစားလေ့ရှိ၏။ ပိုက်ဆံ စုချင်သည့်စိတ်က ပြင်းထန်လွန်းသောကြောင့် စနေ့၊ တနင်္ဂနွေ၊ ကျောင်းနှစ်ရက်ပိတ်သည်ကိုပင် စိတ်ထဲမှ မကျေမနပ် ချင်သလို ဖြစ်လာ၏။ ကျောင်းနှစ်ရက်ပိတ်သောကြောင့် သူ့တွင် မုန့်ဖိုးတစ်ပဲလျော့ သွားသည် မဟုတ်ပါလော။

ညဘက်တွင်လည်း သူ့မေမေပေးသော ထမင်းဖိုးတစ်ပဲအနက်မှ တစ်ပြားလောက်ဖြစ်စေ၊ မရအရ စုလိုက် ချင်သေး၏။ ကံစွပ်သွား၍ သူထမင်းဝယ်မစားရသေးမီ မခင်သက်တို့ ညီအစ်မအနက် တစ်ယောက်ယောက်က အတာအား လမ်းထပ်ခေါ်သွားပြီး တစ်ခုခုဝယ်ကျွေးလိုက်သည်ဆိုလျှင် ထိုည အဖို့ ထ၍ ကျွမ်းထိုးတော့မလောက် အတာဝမ်းမြောက်သွားလေ့ရှိ၏။ ဤညလိုမျိုးနှင့် ကြုံလာမှ အတာ တစ်ပဲလုံး စုမိသွားတော့၏။

တစ်ခါ တစ်ရံ မသိန်းမေ စိတ်ကူးပေါက်၍ ထမင်းရော ဟင်းပါ ချက်သည့်နေ့တွင်မူ အတာ ဂဂလင်လင် စားခွင့်ကြုံ၏။ သို့ စားရသည့်အခိုက်တွင် တဂဂတပြနှင့် ပျော်ပျော်ကြီး စားလိုက်ကာ စား၍ပြီးသည်နှင့် ထမင်းဖိုးရတော့မည် မဟုတ်သည်ကိုလည်းကောင်း၊ ထိုညအဖို့ သူစုမည့်အထဲမှ တစ်ပြားနှစ်ပြား လျော့သွား တော့မည်ကို တွေးမိလျက် စိတ်ကလေး မသက်မသာ ရှိနေတတ်ပြန်၏။

သို့ လျှင် အစားထက် အစုဘက်တွင်သာ စိတ်ပြင်းထန်ခဲ့သည့်အလျက် မစားရက် မသောက်ရက် ဘဲ ကျစ်၍ စုခဲ့သည်ဖြစ်ရာ ကြာသော် အတာတွင် အဟာရဓာတ်ယုတ်လာ၏။ အင်အားလည်း ဆုတ်လာ၏။ အသားအရည် လည်း ပိန်ခြောက် ကြုံလှီလာတော့၏။ အိပ်ရာထဲလဲ၍ နာဖျားမကျန်း မဖြစ်သေးသည်ပင် အတူ အဖို့ ကံကောင်းသည်ဟု ဆိုရမည်ကဲ့သို့ ရှိနေတော့၏။ အတာ သည်

စိတ်ကောင်းနှလုံးကောင်းရှိသူကလေး ဖြစ်သည့်အတိုင်း ကောင်းသော အကျိုးသည် အမှန် မုချ သူ့ကို ပေးလိမ့်မည်သာ ဖြစ်၏။

"မမ ဘာစားမလဲ ဟင်၊ ကျွန်တော်မှာပေးမယ်လေ" အတာသည် နေ့လယ်မုန့် စားလွှတ်တိုင်း အခြားသောကျောင်းများကဲ့သို့ မုန့်တန်းရှိရာသို့ ကဆုန်ပေါက် မပြေးဘဲ ရှေးဦးစွာ သူ့ဆရာမအနီးတွင်ရပ်၍ သို့ လျှင် ကူညီလိုသောစိတ်ထားဖြင့် မေးလေ့ရှိ၏။ ဆရာမ မှာခိုင်းသည့် အစားအစာကို ဖျာပျာသလဲ ပြေး၍ ယူလာတတ်၏။ ဆရာမဖြစ် သူစားသောက်ပြီး၍ ပန်းကန် ခွက်ယောက်များ ပြန်ပို့ပြီးစီးမှ သူ့လမ်းအတွက် မုန့် တန်းသို့ သွားစားလေ့ရှိ၏။ ညနေ ကျောင်းလွှတ်လျှင်လည်း ဆရာမလွယ်အိတ်၊ ကော်ဖီဘူး စသည်တို့ကို အတော်ကိုယ်တိုင် သယ်ပိုး၍ ကားဆိပ် အထိ လိုက်ပို့ ပေးလေ့ရှိ၏။

ဤသို့ ကူညီသည်မှာလည်း အတာသည် ဆရာမထံမှ ဘာမျှအလိုရှိ၍ မဟုတ်။ မွန်မြတ်သော ဓာတ်ခံ စိတ် မှသာ ပေါက်ဖွားလာတတ်သည့် တစ်ဖက်သားအား ကူညီလိုခြင်း၊ အလိုက်သိခြင်း၊ ရိုသေထိုက်သူကို ရိုသေ လေးစားတတ်ခြင်း အစရှိသော လူမှုရေးရာကို စေတနာကောင်းဖြင့် ဆောင်ရွက်နေခြင်းသာဖြစ်၏။ စေတနာ သည် အကျိုးပေးတတ်၏။ ကောင်းသော စေတနာရှိသူကို ကောင်းသောအကျိုးပေးတတ်၏။

သို့ ကြောင့်ပင် စေတနာကောင်းသော အတာ၊ တစ်ဖက်သားကို ကူညီလိုစိတ် ရှိသည့်အတာ၊ အလိုက် သိ တတ်သော အတာအား ဆရာမသည် တစ်နေ့တခြား ချစ်လာ၏။ ချစ်သည်နှင့်အမျှ လည်း

"အတာ အဲဒီပိုတဲ့ ပိုက်ဆံထဲက မင်းနှစ်ပြားယူ၊ မုန့်ဝယ်စား"ဟူ၍ တစ်မျိုး။ အတာ ၏ သန့်ရှင်းရိုးသားသော စေတနာသည် အတာကလေးအား အကျိုးပေးလျက်ရှိ၏။ ဤကဲသို့ ဆရာမ က ပေးကမ်းကျွေးမွေးလေ မုန့်ဖိုးအကုန်အကျသက်သာလေဖြင့် အတာတွင် စုငွေကလေး တိုး၍ တိုး၍ လာတော့၏။

သို့ သူစုသော ပိုက်ဆံကလေး တစ်နေ့တခြား တိုးလာသလောက် ကုန်စရာအပေါက်အလမ်းက လည်းပေါ်၍ ပေါ်၍ လာပြန်၏။ ရာသီမှာဆောင်းဝင်ခဲ့ပြီး ဖြစ်သောကြောင့် အတာတွင် နံနက်စောစော ကျောင်းသွားရင်း ဝတ်ရန် အနွေးထည်ကလေး လိုလာ၏။ အမှန်လည်းလို၏။ အတာကိုယ်၌က လည်း အခြားသော အတန်းသားများနည်းတူ ဘလေဇာကုတ်အင်္ကျီမဝယ်နိုင်သည့်တိုင်အောင် ဆွယ်တာလေး တစ်ထည်လောက် ကိုမူ ဝတ်ချင်၏။ တစ်ချက်ခုတ် နှစ်ချက်ပြတ်ဆိုသကဲ့သို့ အချမ်းလည်းလုံ အများ သူငါကဲ့သို့ လည်း ဆွယ်တာကလေးနှင့် လုလုပပကျောင်းတက်ချင်ရှာ၏။ ဤတစ်ကြိမ်တွင်မူ မသိန်းမေအား ပိုက်ဆံအပ်၍ အဝယ်မခိုင်းတော့ဘဲ သူကိုယ်တိုင်ပင် စွပ်ကျယ် ဆိုင်တန်း သို့ သွားကာ အပေါစား ဂျပန်လုပ် ဂွမ်းခံဆွယ်တာတစ်ထည်ကို သူကြိုက်ရာအဆင်ရွေးပြီး ငါးမတ်တိတိ ပေးဝယ်ခဲ့၏။ သို့သော် ထိုဆွယ်တာအင်္ကျီကို အိမ်အရောက် တစ်ပါတည်း ယူမလာ ပုံ။

"ဒီ ဆွယ်တာလေး ၂၅လမ်းထဲက ကျွန်တော့်ဟာကျွန်တော် သွားဝယ်လာခဲ့တယ်၊ အဲဒါမမသက် ယူထား လိုက်ပါနော်၊ မေမေတို့ ပြန်လာမှ ကျွန်တော့်ဖို့ မမသက်က ဝယ်ပေးတာဆိုပြီး မေမေတို့ ရှေ့မှာ ခေါ်ပေးပါ။ ဟုတ်လား၊ နို့မို့ဆိုရင် မေမေကသူ့ကို မသိမပေးဘဲ ဝယ်ရသလဲဆိုပြီး ကျွန်တော့်ကို ရိုက် နေလိမ့်မယ်" မခင်သက် တို့ ဆိုင်ပင်၍ အတာ သည် ဤလိုပြောရင်း ဆွယ်တာအင်္ကျီကလေးကို ပေးအပ်ခဲ့ရသေး ၏။

ဤမျှသော အသက်အရွယ်နှင့် ဤလိုအသိတရားရှိပြီး ဤသို့လျှင် အရွယ်နှင့်မမျှအောင် ကိုယ့်ကြမ္မာ ကိုယ် ဖန်တီး နေသူ လူလိမ္မာကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်ပါလျက် ဤကဲ့သို့ ကိုယ့် ပိုက်ဆံနှင့်ကိုယ် ဝယ် ဝတ်သည့် ကိုပင် ဤမျှလောက် သူ့မေမေကို ကြောက်နေရသည်မှာ တရားလွန် သည်ထက်ပင် မကောင်းလေခြင်း ဟု မခင်သက် တို့ တစ်စုက ရင်ထုမနာ ဖြစ်မိကြ၏။ ခုလိုမင်းဟာမင်း ပိုက်ဆံစုပြီး ကိုယ့်ဟာကိုယ် ဝယတ်ဝတ်တယ်ဆိုတော့ မမသက်သာ မင့်အမေ ဆိုရင် မျက်ရည် ကျမတတ် ဝမ်းသာမိမှာပဲ အတာရယ် အင်းမင်းဖြစ်ပုံများနှယ် မကောင်းလိုက်တာ လှိုက်လှိုက် လှဲလှဲ ညည်းညူး မိရင်း မခင်သက်လည်း အတူဆွယ်တာထုပ်ကလေးကို မျက်ရည် လည်းရွှဲနှင့် ယူထား လိုက်ရတော့၏။

တစ်နေ့သော် သူရသည့် မုန့်ဖိုးခြောက်ပြားအနက်မှ နှစ်ပြားကို အိမ်တွင် စုထားခဲ့သဖြင့် သူ့အိတ်ထဲတွင် ပဲစေ့ တစ်စေ့သာ ပါလာ၏။ ထိုနေ့ကလည်း အတန်းပိုင်ဆရာမ နေမကောင်း သဖြင့် ခွင့် ယူထားသော နေ့ဖြစ်ရာ မုန့်စားလွှတ်သည်နှင့် သူ့ ဆရာမအတွက် ဘာမှဝယ်ပေးစရာ မလိုသည့်အတိုင်း ခေါက်ဆွဲကြော် ထုပ်တစ်ထုပ်ကိုယူ၍ ဆိုင်ရှင်အဒေါ်ကြီးအား ပဲ့စေ့ကလေးကို လှမ်းပေးလိုက်၏။

ကျောင်းလွှတ်စ ဖြစ်သည့်အတိုင်း ဆိုင်ဟူသမျှတွင် ကျောင်းသူကျောင်းသားများဖြင့် ရှုပ်ယှက်ခတ်နေ ၏။ ခေါက်ဆွဲကြော် ဆိုင်တွင်လည်း ဆယ့်လေးငါးယောက် ဝိုင်းအုံရှုပ်ထွေးနေသဖြင့် ဆိုင်ရှင်သည် အတာ ပေးသော ပဲစေ့မူးစေ့ အထင်ဖြင့် ပိုက်ဆံခြောက်ပြား ပြန်အမ်းလိုက်၏။

ပထမသော် အတာသည် ပိုက်ဆံခြောက်ပြားကို ကြောင်တွေတွေကြည့်နေမိ၏။ သူပေးလိုက်သည်မှာ ပဲ စေ့ ဖြစ်လျက် အဒေါ်ကြီးကမှား၍ ပိုအမ်းလိုက်သည်ကို အတာ သေသေချာချာ သိ၏။ ပိုသောပိုက်ဆံကို ပြန်ပေးရ ကောင်းနိုး၊ ယူသွားရ ကောင်းနိုးဖြင့် သူ့တွင် ချီတုံချတုံဖြစ်နေပြီးမှ

"တစ်ပဲ ဆိုရင် ငါ နှစ်ရက်လောက် စုမှရမှာ ကိစ္စမရှိဘူး၊ ငါယူသွားမယ် ဒါ ခိုးတာမှမဟုတ်ဘဲ" ပိုက်ဆံရှားသည် ကို လည်းကောင်း၊ မက်မောရမည်ကိုလည်းကောင်း ကောင်းကောင်းကြီးသိနေသော အတာ သည် ပိုက်ဆံခြောက်ပြားကို အိတ်ထဲသို့ ခပ်သုတ်သုတ်ထည့်ရင်း ခေါက်ဆွဲဆိုင်အနီးမှ လှည့် ထွက်လာ ခဲ့၏။

လူအေးကလေး အတာသည် အေးအေးနေ၍ အေးအေးစားတတ်သူဖြစ်သည့်အတိုင်း ခေါက်ဆွဲထုပ် ကလေး ကို ကိုင်၍ သူစားနေကျနေရာဖြစ်သော ဆောင်တော်ကူးပန်းပင်အောက်သို့လျှောက်လာပြီး ခေါက်ဆွဲထုပ် ကို ဖြေလိုက်၏။ ယခင့်ယခင် အခါများကကဲ့သို့ အတာသည် သွက်သွက်လက်လက်မရှိ လှဘဲ တစ်စုံတစ်ရာအတွက် သူ့စိတ်ထဲတွင် လေးနေသလို ထင့်နေသယောင်ဖြင့် အမူအရာမှာ ကြောင် တွေတွေ ရှိလှတော့၏။

ထိုတစ်စုံတစ်ရာအတွက် ဆိုသည်မှာ အခြားမဟုတ်။ ခေါက်ဆွဲသည်အဒေါ်ကြီးက ပို၍အမ်းလိုက်သော ပိုက်ဆံ တစ်ပဲပင်ဖြစ်၏။ ထိုပိုက်ဆံတစ်ပဲကို အဒေါ်ကြီး ပို၍အမ်းလိုက်စဉ်က အတာသည် သိလျက်နှင့် ပင် လိုချင် သောကြောင့် ယူလာခဲ့၏။ နှစ်ရက်တိတိ မုန့်လျှော့စား၍ စုမှရမည်ဖြစ်သော ပိုက်ဆံတစ်ပဲကို ယခု လို လွယ်လွယ်ကလေးရသဖြင့် သူ ဝမ်းသာသလိုလိုလည်း ရှိခဲ့ပြီးမှ ယခုမူ အဘယ်သို့သော အကြောင်း ကြောင့် ထိုပိုက်ဆံအတွက် စိတ်ထင့်နေရလေသနည်း။

နံနက် ကျောင်းတက်၍ ဘုရားရှိခိုးပြီးတိုင်း တာဝန်ကျသူ ဆရာမက ဆုံးမသြဝါဒပေးလေ့ရှိ၏။ ထိုထို သြဝါဒ တရားစကားများထဲတွင် သူတထူး၏ပစ္စည်းကို မခိုးရ၊ သူတစ်ပါးပစ္စည်းကို ပိုင်ရှင်မသိဘဲနှင့် တိတ်တဆိတ် မယူရ၊ ကျောက်တံ ခဲတံ စသည်များကောက်ရလျှင်ပင် မိမိတို့ဆိုင်ရာ အတန်းဆရာမကို ပေးအပ်ရမည် အစရှိသော ဆုံးမစကားများကို အမြဲတမ်း ထည့်ပြောလေ့ရှိ၏။ အတာလည်း ယခု ခေါက်ဆွဲတမြုံ့မြုံ့စားနေရင်းကပင် ထိုထိုသြဝါဒစကားများကို နားထဲတွင် ကြား ယောင် လာပြီး တစ်ဆက်တည်းဆိုသလိုပင် အတာ တွေးနေမိ၏။

ခေါက်ဆွဲသည် အဒေါ်ကြီးက ပိုအမ်းလိုက်သော ပိုက်ဆံတစ်ပဲကို သူယူခဲ့ရာ၌ တစ်စုံတစ်ဦး၏ပိုက်ဆံ ကို ခိုးရာ ရောက်သလော၊ သို့မဟုတ် ပိုင်ရှင်မသိဘဲနှင့် တိတ်တဆိတ် ယူရာရောက်သလော စသဖြင့် သူ့၌ အပြစ်ရှိ မရှိကို သူ တွေးကြည့်၏။ သူ့အတွေးတွင် ပေါ်လာသော အဖြေကား ရှင်းနေ၏။ အတာ သည် ထိုပိုက်ဆံ တစ်ပဲ ကို လိုချင်သောကြောင့် ယူလာခဲ့သည်ဖြစ်၍ သူ အပြစ်ကင်းမည့်ဘက်ကိုသာ လှ၍ တွေး၍ အပြစ်မရှိ ဟု သူ ဆုံးဖြတ်၏။

သူသည် ခေါက်ဆွဲသည် အဒေါ်ကြီးထံမှ ခိုးခြင်းလည်းမဟုတ်၊ မသိဘဲနှင့် တိတ်တဆိတ်ယူလာခြင်း လည်း မဟုတ်ဘဲ အဒေါ်ကြီးပင် ကျေကျေနပ်နပ်မှား၍ အမ်းလိုက်ခြင်းသာဖြစ်သောကြောင့် သူနှင့် ထိုက်၍ သူရသည် ဟု အဖြေထုတ်၏။ သို့လျှင် သူ၌ လုံးဝအပြစ်မရှိဟု အဖြေထုတ်၍ ဆုံးဖြတ်ပြီးသော်လည်း သူ့စိတ်ထဲတွင် စောစောကကဲ့ သို့ ကြည်ကြည် လင်လင် မရှိလှဘဲ ထိုပိုက်ဆံတစ်ပဲအတွက်ပင် သူ့ရင်ထဲ၌ လေးနေ၏။ ထိုကိစ္စကိုသာ ထပ်ခါ တလဲလဲ တွေးနေမိ၏။ ကျောင်းတက်၍ အတန်းထဲရောက်သည့်တိုင်အောင် သူ့စိတ်မှာ ရှင်းရှင်း လင်းလင်း မရှိ သေးဘဲ အဆိုပါ ပိုက်ဆံတစ်ပဲကို ထုတ်ကြည့်လိုက်တွေးလိုက်ဖြင့် တစ်ခါတစ်ရံလည်း အတန် ကြာအောင် ငေးနေမိ၏။

"မကောင်းဘူး မကောင်းဘူး၊ ဒီပိုက်ဆံတစ်ပဲဟာ ငါ့ကို အလကား စိတ်ညစ်အောင် လုပ်နေတာပဲ" အတာ သည် ဤသို့လည်း ဝမ်းထဲမှကြိတ်၍ ရေရွတ်နေမိ၏။ ထိုပိုက်ဆံတစ်ပဲကို ထုတ်ကြည့်လိုက် တွေး လိုက်ဖြင့် တစ်ခါတစ်ရံလည်း အတန်ကြာအောင် နေမိ၏။

"ဒီလို ငါယူလာတာ ငါ့မှာအပြစ်ရှိမှာပဲ၊ ဒါကြောင့် ငါ့ရင်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီးဖြစ်နေတာထင်ပါရဲ့၊ ဟုတ်မှာ ပဲ၊ ဒီပိုက်ဆံ တစ်ပဲ ငါ့အိတ်ထဲရောက်ကတည်းက ငါ မပျော်ဘူး၊ စိတ်ညစ်နေသလိုပဲ" အတာ သည် ဝမ်းထဲမှပင် သူ့ကိုယ်သူ ပြောနေပြန်၏။

ပစ္စည်းတစ်စုံတစ်ခု ကောက်ရလျှင်ပင် ပိုင်ရှင်ရ အောင်ရှာ၍ ပြန်ပေးရမည်။ သို့မဟုတ် မိမိတို့ဆိုင်ရာ ဆရာမ ကို ပေးအပ်ရမည်ဟူသော ဆုံးမစကားကို အတာ သတိရလာပြန်၏။ ဘုရားရှိခိုး၍ပြီးတိုင်းလည်း တာဝန်ခံ ဆရာမသည် ကျောင်းသားပေါင်းစုံ ကောက်ရ၍ ပေးအပ်ထားသော ကျောက်တံ၊ ခဲတံ၊ စာအုပ်၊ ရင်ထိုး၊ ဆံညှပ်၊ ဖောင်တိန် အစရှိသော ပစ္စည်းများကို စားခြင်းတစ်ခုဖြင့် ထည့်ယူလာပြီး ပစ္စည်း ပျောက်သူများ လာယူကြရန် မကြာခဏဆိုသလို ကြေညာလေ့ရှိသည်ကိုလည်း အတာ မြင်ယောင်လာ။

"ဟုတ်တယ်၊ ကောက်ရတဲ့ပစ္စည်းတောင် ပိုင်ရှင်ကို ရှာပြီး ပြန်ပေးရတယ်ဆိုတော့ မသိလို့မှားပြီး အမ်း တဲ့ ပိုက်ဆံ ကိုလဲ ပြန်ပေးရမှာပဲ၊ ပိုင်ရှင်ကိုလဲ ငါ သိတယ်၊ ရှာစရာတောင် မလိုဘူး၊ ငါ ပြန်ပေးမယ်" ဤပုံ

စိတ်ကူးကလေး ပေါက်လာသည်နှင့် အတာသည်ငေါက်ခနဲ ထလာတဲကာ အတန်းစောင့်ဆရာမ အား ခွင့်တိုင် ၍ ထွက်သွားတော့၏။

ကျောင်းတက်ပြီး၍ ဆယ်မိနစ်မျှသာ ရှိသေးသောကြောင့် ဈေးသည်များ မပြန်ကြသေး။ တစ်ယောက် မုန့် နှင့် တစ်ယောက် လဲလှယ်စားရင်း စကားလက်ဆုံကျနေကြခိုက် အတာ ရောက်သွားပြီး ခေါက်ဆွဲ သည် အဒေါ်ကြီး ရှေ့တွင် ထိုက်လိုက်သဖြင့်

”ဘာလဲ ကလေး၊ ခေါက်ဆွဲလား၊ ကုန်သွားပြီကွယ်၊ နက်ဖြန်မှပဲ စားတော့ ဟုတ်လား"ဟု အဒေါ်ကြီးက ပျော့ပျောင်းချိုသာသော အသံဖြင့် ပြောနေသောကြောင့်

”မဟုတ်ဘူး ခင်ဗျ။ ကျွန်တော် ခေါက်ဆွဲစားမလို့ လာတာမဟုတ်ပါဘူး၊ စောစောက ကျွန်တော် စားပြီးပါပြီ"

”သော် မျှော်၊ နို့ ခုလာတာက ဘာပြောချင်လို့လဲ ကလေးရဲ့

”

”ခုန ကျွန်တော် လာဝယ်တုန်းက ကြီးကြီး ကျွန်တော့်ကို ပိုက်ဆံတစ်ပဲပိုပြီး အမ်းလိုက်တယ်၊ ကျွန်တော် ပေးတာက ပဲစေ့၊ အဲဒါ ကြီးကြီးက မူးစေ့ထင်ပြီး ခြောက်ပြားပြန်အမ်းလိုက်လို့ ပိုနေတဲ့ပိုက် ဆံတစ်ပဲ ပြန်ပေး မလို့ပါ”

အတာလည်း ပြောပြောဆိုဆိုပင် အသင့်ကိုင်လာသော ပဲစေ့ကလေးကို အဒေါ်ကြီးအား လှမ်းပေးလိုက် သည် ကို ခေါက်ဆွဲသည်က ရုတ်တရက် လက်မခံသေးဘဲ

”နေပါဦး ဘွဲ့၊ ဒီပိုက်ဆံက ကြီးကြီး မှားအမ်းတာမှ ဟုတ်ရဲ့လား၊ မင်း ဒီပြင် ဘာဝယ်စားသေးသလဲ"ဟု အဒေါ်ကြီးက မေးနေပြန်သဖြင့်

”ဒီနေ့ ကျွန်တော် ခေါက်ဆွဲပဲစားပါတယ်၊ ကျွန်တော့်ဆီမှာလဲ ပဲစေ့တစ်စေ့ပဲရှိပါတယ်။ ကြီးကြီး မှားပြီး အမ်း ပေးတာပါ၊ ကျွန်တော် မှတ်မိပါတယ်၊ အစတော့ ကျွန်တော် ယူတော့မလို့ဘဲ။ နောက်တော့ ငရဲကြီး မှာ ကြောက်တာနဲ့ လာပြန်ပေးတာပါ”

အတာလည်း မကွက်မဝှက် ခပ်သွက်သွက်ပင် ဝန်ခံလိုက်သောကြောင့် ဈေးသည်တစ်ခုလည်း သူ့ငါ ကြည့် ငါ့သူကြည်ဖြင့် ပြုံးနေမိကြရာမှ အားလုံးပင် အတာ့ဆီသို့ မျက်လုံးရောက်သွားကာ အတာက လေးအား ချီးကျူး သော အမူအရာဖြင့် ကြည့်နေကြစဉ်မှာပင်

”သိပ်လိမ္မာတဲ့ ကလေးပဲနော်၊ ငယ်ငယ်လေးရှိသေးတယ်၊ ပိုအမ်းလိုက်တဲ့ ပိုက်ဆံတောင် ပြန်ပေးရမှန်း သိနေပြီ"

”ဟုတ်ပါရဲ့ ၊ အရွယ်နဲ့တောင် မလိုက်ဘူး၊ ရိုးသားလိုက်တာ"

”အင်း ကျွန်မဖြင့် ဒီကလေးကို ကျွန်မသားလေးပဲ ဖြစ်လိုက်ပါတော့လို့တောင် ဆုတောင်းမိတယ်" ဤ သို့လျှင် ဈေးသည်များက တစ်ယောက်တစ်မျိုးစီ ချီးမွမ်းနေကြရာမှ

”ကဲ ကဲ ငါ့တူလေးက စိတ်ကောင်း လဲရှိတယ်၊ ရိုးလဲ ရိုးသားတယ်၊ ဒါကြောင့် အဲဒီတစ်ပဲ ကို ကလေးပဲ ယူ တော့နော်၊ မုန့်ဝယ်စား၊ အဲဒါ ကြီးကြီး က စေတနာနဲ့ပေးတာကွဲ၊ ငရဲမကြီးပါဘူး"ဟု ခေါက်ဆွဲသည် ပြုံးပြုံး ရယ်ရယ်နှင့် ပြောလိုက်သည် ကိုပင် အတာသည် ခေါင်းကလေးတခါခါနှင့် ရမ်းနေရာမှ

”ဟင့်အင်း၊ ဒီပိုက်ဆံ ကျွန်တော် မလိုချင်ဘူး ကြီးကြီး၊ ကြီးကြီးပဲ ပြန်ယူပါ"ဟု ပြောရင်းဆိုရင်းကပင် အတာလည်း အဆိုပါပဲစေ့ကလေးကို ခေါက်ဆွဲဗန်း ထဲ ထည့်ခဲ့ပြီး ခပ်သုတ်သုတ် ပြန်ထွက်လာ၏။

အတန်းထဲသို့ ပြန်ရောက်လာပြီဖြစ်သော အတာသည် ယခုမှ သူ့စိတ်ကလေး ရှင်းသွားတော့၏။ သူ တစ်ထူး ၏ပိုက်ဆံကို ပြန်ပေးလိုက်ရသဖြင့်လည်း စိတ်ထဲတွင် ပျော်သလိုလို ရှိနေ၏။ တစ်ဖန် သူ ဤ ကဲ့သို့ စိတ်ကောင်းကလေးထား၍ ရိုးသားစွာ ပြန်ပေးသည့်ကောင်းမှုကြောင့် အဒေါ်ကြီးက မုန့်ဖိုးအဖြစ် ပြန်ပေးသည် ကိုလည်းကောင်း၊ အခြားဈေးသည်များက ချီးကျူးလိုက်သည်ကိုလည်းကောင်း အတာ သည် တအံ့တသြ ဝမ်းသာသွား၏။ ရိုးသားမှုသည် အဘယ်မျှလောက် တာသွား၍ အဘယ်မျှထိအောင် တန်ဖိုး ရှိသည်ဟူ၍ အတာ မမှန်းဆတတ်သော်လည်း သစ္စာရှိခြင်း၊ ရိုးသားခြင်းသည် အလွန်ပျော်စရာ ကောင်း သော အလုပ်တစ်ခုဟူ၍ကား သူ ဉာဏ်မီသလောက် နားလည်လိုက်၏။

ထိုနေ့ လွန်မြောက်ခဲ့၍ နောက် နှစ်ရက်ခြားလောက်တွင် နေ့လယ်မုန့်စားလွတ်၍ သူ့ဆရာမကိစ္စများ လုပ်ဆောင် ပြီးစီးခဲ့သည်နှင့် အတာလည်း မုန့်စားရန် ထွက်လာခဲ့၏။ ပိုက်ဆံကလေး အကြွေနှစ်ပြားကို ခေါက်ဆွဲသည် အဒေါ်ကြီးအား လှမ်းပေးလိုက်ပြီးမှ ခေါက်ဆွဲတစ်ထုပ် ကောက်အယူတွင်

”နေဦး ကလေး"ဟု ပြောရင်း အဒေါ်ကြီးသည် အတော့လက်ထဲမှ ခေါက်ဆွဲထုပ်ကို ပြန်ယူပြီး နောက် ထပ် နှစ်ပြားဖိုးစာ လောက်နီးပါး အပိုထည့်ပေးလိုက်ပြီးမှ အတာအား လှမ်းပေးရင်း

”မင့်နာမည် ဘယ်လိုခေါ်သလဲ ကလေး"

”အတာ လို့ ခေါ်ပါတယ်"

”အေး အေး၊ နောက်ကို ပိုက်ဆံမရှိပေမဲ့ စားချင်ရင် လာယူနော်၊ ကြီးကြီး ကျွေးမယ်၊ ဟုတ်လား"

”ဟုတ်ကဲ့”

ပိုအမ်းလိုက်သော ပိုက်ဆံတစ်ပဲ ပြန်ပေးခဲ့သည့်နေ့မှစ၍ အတာသည် ရိုးသားလိမ္မာစွာ သစ္စာရှိသော ကလေးတစ်ယောက်ဟူ၍ အားလုံးသောဈေးသည်များက အသိအမှတ်ပြုကာ အတာ တစ်ခုခုလာဝယ် တိုင်း မေးဆွဲပါးဆွဲဖြင့် ချစ်ခင်ယုယတတ်သည်သာမက စားစရာများလည်း ပေးကမ်းကျွေးမွေးလိုက်ကြ သေး၏။ ဤသို့ဖြင့် အတာသည် ဆရာမကပေး၊ ဈေးသည်များက ကျွေးဖြင့် အတော်ကလေး စားလမ်းဖြောင့်နေ တော့၏။ သို့သော် အတာသည် ဆရာမဖြစ်သူ ကျေးသောပေးသောအခါတွင် စိတ်ဆိုးမည်ကြောက်၍ မငြင်း မပယ် လက်ခံစားသောက်ခဲ့သော်လည်း ဈေးသည်များပေးတိုင်း ကျွေးတိုင်းကိုမူ သူ စားလေ့မရှိ။

တစ်ခါက မသိန်းမေသည် စိတ်လိုလက်ရ ဈေးသိမ်းအပြန် ဝယ်လာသော ပဲမြစ်များကို ကြောင်အိမ်ထဲ တွင် ထည့် ထားပြီး အတာအား စားလိုက ယူစားရန် ခွင့်ပြုခဲ့သဖြင့် အတာလည်း စားကောင်းကောင်းရှိ သည်နှင့် ပဲမြစ် လေးငါးခြောက်ခုလောက် ယူစားမိ၏။ နောက် မသိန်းမေတို့ပြန်လာ၍ ကိုထွန်းအောင် နှင့် အတူ ပဲမြစ်ယူစားကြသည်တွင် သိသိသာသာကြီး လျော့နေသဖြင့်

”ဟဲကောင်၊ နင် ဘယ်နှစ်ခု စားသလဲ"ဟု အတာအား မေးသဖြင့်

”အတာ ငါးခုမြောက်ခုလောက် စားတယ် မေမေ"

”ကဲ ကျွန်မ ပြောတော့ ရှင်က ကာဆီးကာဆီးနဲ့၊ ခုကြည့်စမ်း၊ ပဲမြစ် ယူစားချင်စားလို့ နည်းနည်းအလို လိုက် လိုက်တာနဲ့ တစ်ခါထဲ ထင်သလို ယူစားပစ်တာပဲ"ဟု မသိန်းမေက ကိုထွန်းအောင်အား လှည့် ပြောလိုက် သည်နှင့်

”သူ ကလေးပဲဗျ၊ ဘာသိမှာလဲ၊ ကလေးဆိုတာ စားလို့လွှတ်ပေးလိုက်ရင် အဝစား မှာပဲ၊ အဲဒီတော့ ခင်ဗျားက သီးသန့်ပြီး ပေးချင်သလောက် ပေးခဲ့ပါလား"

”ပြောပြန်ပြီ ကာဆီးကာဆီးနဲ့"

”ကောင်လေးဘက်က ကျုပ် ကာကွယ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ လမ်းအတိုင်း ပြောတာ"

”လမ်းအတိုင်းမကလို့ ဘာဖြစ်ဖြစ် ဒီကောင်လေးကို အကျင့်မကောင်းဘူး၊ အလကားရမယ်ဆိုရင် ရေ တောင် အသေသောက်မဲ့ အကောင်”

မသိန်းမေ ပြောလိုက်သောစကားများ အဘယ်မျှလောက် အဓိပ္ပာယ်မဲ့၍ ကမောက်ကမနိုင်နေသည်ကိုမူ အတာ မတွေးတတ်။ သူ နားလည်လိုက်သည်ကား မိဘဝယ်လာသော စားစရာပင်ဖြစ်စေ ပိုက်ဆံမပေး ရတိုင်း များများစားခြင်းသည် အပြစ်ရှိသည်ဟူ၍ပင်ဖြစ်၏။ အထူးသဖြင့် သူ့နားထဲစွဲသွားသည်မှာ (အလကား ရမယ်ဆိုရင် ရေတောင် အသေသောက်မဲ့ အကောင်)ဟူသော စကားပင်ဖြစ်၏။ အတာ မှာ လူမမယ်မျှသာရှိသေးသောကြောင့် ဤသို့သော စကားပုံများ၏ အဓိပ္ပာယ်သဘောသွားကို သူ ဉာဏ် မမီနိုင်။ သူ့အရွယ်နှင့် လျော်ညီစွာသာ သဘောပေါက်၏။ ရေသည် အလကားရသော အဟာ ရပင်ဖြစ်သော်လည်း အားရပါးရ တဝကြီးသောက်က အပြစ်ရှိလေသလောဟု အတာသည် သံသယဖြစ် ခဲ့ဖူး၏။ သို့ကြောင့်လည်း ထမင်းစား၍ ရေသောက်စဉ် သူ့မေမေစကားကို သတိရသောအခါများ၌ ရေ ကိုပင် အဝမသောက်ဝံ့ဘဲ ရှိန့်နေခဲ့ရှာ၏။

မကောင်းသော အပြုအမူ အပြောအဆိုတစ်ခုခုကို ကျူးလွန်လျှင် အပြစ်ဖြစ်၏။ အပြစ်ဆိုသည်မှာ ငရဲ ကြီးခြင်းကို ခေါ်၍ ထိုငရဲကြီးခြင်းဆိုသည်မှာလည်း ဆီပူထဲတွင် ကြော်လှော်ခြင်းခံရသည်ကို ခေါ်ကြောင်း၊ ကျောင်းတွင် သင်ကြားရ၏။ မခင်သက်တို့ကလည်း ဘုရားခေါ်သွားတိုင်း ပြောပြရုံမဟုတ်၊ ဆွဲချိတ်ထားသော ငရဲခန်း ပုံကားများကိုပါ ပြတတ်သောကြောင့် အတာ အလွန်ကြောက်၏။ မသိန်းမေ ပြောဖူးသည့် ထိုမည်သော

”အလကားရရင် ရေတောင် အသေသောက်မဲ့အကောင်"ဟူသည့် စကား ကို အဓိပ္ပာယ်ကောက်မှားခဲ့သော အတာသည် ကျောင်းရှိဈေးသည်များက ၎င်း၏ရိုးသားမှုကို ဂုဏ်ပြု ချစ်ခင်သော အားဖြင့် မုန့်ပဲသရေစာများ အခမဲ့ ခေါ်ကျွေးကြသည်ကိုပင် အတာသည် ရဲရဲမစားဝံ့သ လို ရှိခဲ့၏။

"ရော့ ဒီခေါက်ဆွဲတစ်ထုပ်ကိုတော့ မင်း စားရမယ်၊ မစားရင် ကြီးကြီး စိတ်ဆိုးမှာပဲ”

တစ်ခါက ခေါက်ဆွဲသည် အဒေါ်ကြီးသည် အတာပေးသော ပိုက်ဆံနှစ်ပြားကို အိတ်ထဲပြန်ထည့်ပေးပြီး အတာ့ လက်ကို ဆွဲထားရင် အတင်းအကျပ် ပြောသောကြောင့် အတာလည်း မငြင်းသာတော့ဘဲ ဆိုင် အနီး မှာပင် ထိုင်၍ စားလိုက်ရတော့၏။ ထိုနေ့က အိမ်ရောက်ရောက်ချင်း အတာသည်

ခေါက်ဆွဲသည်ကြီးက ပိုက်ဆံပိုအမ်းသည်ကို သူပြန်ပေး သည်မှ စ၍ ဇာတ်ကြောင်းလှန်၍ ကိုထွန်းအောင်အား ပြောပြ၏။

"အဲသလို အဒေါ်ကြီးက ခေါက်ဆွဲ အတင်းကျွေး လို့ ကျွန်တော် စားမိတာ အပြစ်ရှိသလား ဟင်"ဟု စိုးရိမ်သံကလေးဖြင့် ကိုထွန်းအောင်အား အတာက မေး၏။

"မရှိပါဘူးကွာ၊ သူက မင့်ကို ချစ်လို့ ကျွေးတာပဲဥစ္စာ၊ မခင်သက်တို့က ကျွေးသလိုပေါ့"

"ဒါပေမဲ့ မမသက် တို့ ကျွေးတာကိုတော့ မေမေက မုန့်ဟင်းခါးတို့ ဘာတို့ဆိုရင် စားတဲ့၊ ထမင်းကျွေးရင် တော့ မစားရဘူးတဲ့"

"အေးလေ မင်းကို ခေါက်ဆွဲသည်ကြီးက ထမင်းကျွေးတာမှ မဟုတ်တာ၊ ခေါက်ဆွဲ ကျွေးတာ ချစ်လို့ပဲ၊ စားပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမဲ့ ခဏခဏကွေးတိုင်း မစားနဲ့ ဟုတ်လား"

"ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် မစားပါဘူး၊ တစ်ခါတလေ ပိုက်ဆံမယူဘူးဆိုပြီး အတင်းကျွေးပေမဲ့ ကျွန်တော် လေ ပိုက်ဆံနှစ်ပြား ကို ဗန်းထဲထည့်ခဲ့ပြီး အတင်းထွက်ပြေးတာပဲ" ထိုစကားကို ကြားလိုက်ရသည်နှင့် ကိုထွန်းအောင် လည်း အတာ၏ခေါင်းကလေးကို လှမ်းကိုင်ပွတ်သပ် နေပြီးမှ

"အေး မင်း လိမ္မာသလောက် မင့်အမေ မိုက်လုံးကြီးနေတော့တာပဲ၊ အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲ သိသလား" အတာက ခေါင်းကလေးကို ညင်ညင်သာသာ ခါပြလိုက်သဖြင့်

"မင့်အမေဟာ စာမတတ်ဘူးကွ၊ ဒါကြောင့် ဒီလောက်ဆိုးနေတာ"

အတာလည်း အတန်ကြာ တွေနေပြီးမှ

"မေမေ ငယ်ငယ်က ဘာလို့ကျောင်းမနေတာတဲ့လဲ ဟင်"

"မိုက်လို့ပေါ့ကွာ၊ မင်းတို့ မော်လမြိုင်က ဘွားဘွားက ပြောဖူးတယ်၊ ကျောင်းထားပေမဲ့ မင့်အမေဟာ ကျောင်းမတက်ဘဲ ကျောင်းရှေ့မှာထိုင်ပြီး ငိုနေတာပဲတဲ့၊ ဘယ်လိုရိုက်ရိုက် အနာခံတယ်၊ ကျောင်းမ တက်ဘူး တဲ့၊ ဒါနဲ့ သူ့ကို ကျောင်းကထုတ်လိုက်ရသတဲ့"

အတာလည်း စိတ်ဝင်တစားနားထောင်နေရင်းကပင် တစ်စုံတစ်ရာကို မေးသင့် မမေးသင့် စဉ်းစားသလို တွေနေပြီးမှ

"မေမေဟာ စာမတတ်လို့ ဆိုးတာမိုက်တာဆိုတော့ ဒေါသကြီးတာလဲ စာမတတ်လို့ပေါ့နော်"

"အေးပေါ့ကွာ"ဟု ကိုထွန်းအောင်က ပြီးမှပြီးစေတော့ဟု ဖြေလိုက်သည်ကို

"ဒါဖြင့် မေမေက ကျွန်တော့်ကိုမချစ်တာကော စာမတတ်လို့ပဲလား ဟင်" ထိုမေးခွန်း ကို အဖြေရကြပ်သွားသည်ထက် ကိုထွန်းအောင်တွင် ရင်ထုမနာနှင့် အတာကလေးအား သနားစိတ် က ပို၍ ဖြာသွားတော့၏။

"မင့်အမေက မင့်ကို ချစ်သားပဲကွ"

မေးခွန်းကို တိုက်ရိုက်မဖြေဘဲ သို့လျှင် သာမန်အားဖြင့် ပြောလိုက်သည်ကို အတာ ကျေနပ်ပုံမရ။

"မေမေ ကျွန်တော့်ကို မချစ်ပါဘူး။ ကျောင်းက လက်သုပ်သည် အဒေါ်ကြီးက ကျွန်တော့်ကို ဒီကလေး သာ ကျွန်မသားဆို သိပ်ကောင်းမှာပဲတဲ့၊ မေမေကတော့

ကျွန်တော့်ကို သေစေချင်နေတာပဲ၊ ဒီမအေ လေး မြန်မြန် သေမှ အေးမယ်တဲ့၊ ခဏခဏပြောတယ်၊ ဒါ ကျွန်တော့်ကို မချစ်လို့ပေါ့" ယခုမူ ကိုထွန်းအောင်၌ ရင်ထုမနာသာမဟုတ်တော့ဘဲ အသည်းတွေပင် ကြွေမတတ် ရင်ထဲတွင် အောင့်သွားတော့၏။

"ဒါ အလကားပြောတာပါကွာ၊ စိတ်ဆိုးရင် ဒီလိုပဲ ပြောတာပေါ့၊ မင့်ကို ဘယ်သေစေချင်ပါ့မလဲ"

"စိတ်ဆိုး လို့ ပြောတာ ဟုတ်လားဟင်" အတာလည်း သူ့မေမေ သူ့အားချစ်သည်ဆိုသည့် မျှော်လင့်ချက်ကလေး ဝင်လာသည့်အသွင် ရုတ်ရက် ရွှင်လာရာ မှ မျက်နှာကလေး ညှိုးသွားပြန်ကော မေမေ ဟာ စိတ်ဆိုးလို့ ကျွန်တော့်ကို ကျိန်ဆဲတယ်၊ ဆူတယ်၊ ရိုက်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ စိတ်မဆိုးတဲ့ အခါလဲ ကျွန်တော့် ကို တစ်ခါမှ ရယ်ပြီးတော့ စကားမပြောဘူး၊ မေမေရယ်တာကို ကျွန်တော် သိပ်ကြည့်ချင်တာပဲ

"ကိုထွန်းအောင် လည်း အတာဘာဆိုလိုသည် မသိသလို ရုတ်တရက် တွေသွားရာမှ"

"ရယ်သားပဲကွ၊ မင်းဘာကိုပြောနေတာလဲ ဟေ"

"သူများတွေနဲ့ တော့ ရယ်ပြီး စကားပြောတယ်လေ၊ ကျွန်တော်မြန်သားပဲ ကျွန်တော်ပြောတာက ကျွန်တော့် ကို ကြည့်တဲ့အခါ ဘယ်တော့မှ မရယ်ဘူး၊ မျက်နှာကြီးက အမြဲစိတ်ဆိုးထားတယ်၊ ကျွန်တော့် ကို မချစ်သလိုပဲ ကျွန်တော်ကတော့ မေမေ့ကိုသိပ်ချစ်တာပဲ၊ ဘုရားစူးမေမေ မြင်းနိုင် လာရင်ကျွန်တော် သိပ်ဝမ်းသာတာပဲ၊ ၃၆ ကောင်တိုက်ရင်လဲ ပျော်ပဲ၊ မေမေရယ်ပြီးတော့ စကား ပြောနေရင် ကျွန်တော် သဘော ကျတယ် မိုးကြိုးပစ်"

"ကွာ ကျိန်မနေစမ်းပါနဲ့ ငါယုံပါတယ်၊ ကဲသွားကစားချေဦး" မူထား မမှန် နှုတ်သံမဟုတ်၊ ကိုထွန်းအောင်၏ စကားသည် တုန်တုန်လှုပ်လှုပ် ထွက်လာ၏။ စိတ်ထဲ တွင် လည်း မနည်းကြီး ထိခိုက်သွား၍ လားမသိ စကားပြတ်သွားစေရန် အတာအား အကစား ဆင်းခိုင်းလိုက် ရတော့၏။

ဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း ကျောင်းရောက်လျှင်ဆရာမကပေး၊ ဈေးသည်တွေကကျွေး၍ အိမ်တွင်လည်း ရံဖန်ရံခါ ဆိုသလို မခင်သက်တို့က အစားအသောက်ကလေးများဖြင့် ယုယတတ်ပြန်သောကြောင့် အတာတွင် တစ်နေ့နှစ်ပြားသုံးပြား မှသည် တစ်ပဲခြောက်ပြားအထိ စုနိုင်ခဲ့၏။

"ရလေ လိုလေ အိုတစ္ဆေဆိုပြီး မင့်အမေကို ငါခဏခဏ ပြောတာကြားတယ်မဟုတ်လား၊ အတာ"

"ဟုတ်ကဲ့"

"အဲဒါ အဓိပ္ပာယ်ကော သိသလား"

"ဟင့်အင်း"

"ငါပြောပြမယ်၊ သေသေချာချာ နားထောင် ဟုတ်လား၊ မင့်အမေဟာ သူ့ဆီ ပိုက်ဆံဘယ်လောက် ရှိရှိ နောက်ထပ် လိုချင်တာပဲ၊ ဘယ်လိုများများပေးလဲ မလောက်ဘူး၊ ရရင်လိုချင်တာပဲ၊ ဒါကြောင့် ရလေ လိုလေ အိုတစ္ဆေလို့ ပြောတာ လူတွေဟာ အဲသလို ရတိုင်းလိုချင်တဲ့လူ ပေးတိုင်းတိုင်း စားတဲ့လူကို တစ္ဆေ လိုပဲ မုန်းတယ်"

"တစ္ဆေတွေ ဟာလဲ ဘယ်လောက်ရရ နောက်ထပ် လိုချင်တာပဲလား ဟင်"

"အေး တစ္ဆေသရဲ ဆိုတာ သူတို့ကို သနားလို့ တစ်ခါကျွေးမိရင် ခဏခဏကျွေးရတယ်၊ မကျွေး ရင် ခြောက်တာပဲ၊ ကျွေးလို့ လဲ ဘယ်တော့မှ မဝဘူး၊ ပြီးတော့ တစ္ဆေဆိုတာ လူတွေကို ဘာမှ အကူအညီ ပေးတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါကြောင့် တစ္ဆေသရဲကို လူတွေက မုန်းတာပေါ့။ အဲဒါ မင်းမှတ် ထား၊ မင်းတို့ ကျောင်းက ဈေးသည် တွေက မင်းကိုချစ်လို့ အလကားကျွေးပေမဲ့ ခဏခဏကျွေးတိုင်းမစားရဘူး၊ ကျွေးတိုင်း ပေးတိုင်းစားရင် ကြာတော့ မင့်ကိုတစ္ဆေလိုပဲ မုန်းသွားလိမ့်မယ်"

လွယ်လွယ်နားလည်နိုင်သောနည်းဖြင့် ကိုထွန်းအောင်က သွန်သင်ဆုံးမဖူးသည်ကို အတာမည် သည့် အခါမျှ မမေ့။ စွဲမှတ်ထား နာယူထားသည့်အတိုင်း အတာသည် ယခင်ကထက် ပို၍ ဆင်ခြင်လာ၏။ ဆရာမကျွေးသည်ကိုပင် ယခင်က စိတ်ဆိုးမည်ကြောက်၍ မငြင်းခဲ့သော်လည်း ယခုမူ

"ကျွန်တော် မဆာဘူး မမ" ဟူသော အကြောင်းပြချက်ဖြင့် တစ်ခါတစ်ရံသာ စား၏။ ကျောင်း ရှိဈေးသည်များက ပေးကမ်း ကြွေလျှင်လည်း တစ်ခါတစ်ရံသာ လက်ခံ၍ များသောအားဖြင့် ပိုက်ဆံအတင်းပေးပြီး ထွက်ပြေး လေ့ရှိ၏။

"ဒီကလေး ဟာ တစ်မျိုးပဲနော်၊ ဒီလို ထူးခြားတဲ့ကလေးမျိုး ကျွန်မဖြင့် တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးဘူး"

"အတာလား၊ ဒီကောင်းလေးလိုဟာမျိုးတော့ ရှားပါတယ်၊ အရွယ်နဲ့ မလိုက်ဘူး၊ သိတတ်လိုက် တာ လွန် နေတာပဲ"

"အေးလေ တချို့ကလေးတွေများ ပါတာနီ နှိုက်ပြေးတာနဲ့၊ မုန့်ဟင်းခါးစားပြီး ပိုက်ဆံမပေးဘဲ မယောင် မလည် လစ်ပြေးတာနဲ့ သိပ်ဆိုးတယ်၊ အတာကတော့လဲ ပေးတိုင်းမယူ ကျွေးတိုင်းလဲ မစားဘူး၊ သိပ်လိမ္မာ တဲ့ ကလေး"

" ဒါကြောင့် ကျွန်မသားလေးပဲ ဖြစ်လိုက်ပါတော့လို့ ပြောတာပေါ့။ တစ်နေ့ကလဲ ကျွန်မ စေတနဲ့ အတင်း ကျွေးပြီး ပိုက်ဆံကိုအတင်းပြန်ပေးတာမရဘူး၊ နောက်ကနေပြီး အလစ်မှာ ပစ်ပေးပြီး ပြေးတာပဲ"

"ဟုတ်တယ်ဗျ။ ကျွန်တော်လဲ အိမ်ပြန်ရောက်တိုင်း ကျွန်တော့်မိန်းမကို အတုအကြောင်း ပြောပြရတာ အမောပဲ၊ မနက်က ကျွန်တော့်မိန်းမ လိုက်လာတာ အဲဒါပေါ့။ ကျွန်တော်ပြောအား ကြီးလို့ အတာကို ကြည့်ချင်တယ်ဆိုပြီး လိုက်လာတာတဲ့"

"အင်း အတာလို ကလေးမျိုးသာ ရမယ်ဆိုရင် ကျွန်မဖြင့် အိမ်မှာရှိတဲ့ ကလေးသုံးကောင်နဲ့ တောင် လဲ လိုက်ချင်တယ် အဟုတ်ပဲ၊ သူရိုးသားလို့ အရင်ကနစ်ပြားဖိုးလောက် ကျွေးချင်တာ ခုလို သိတတ်တယ် ဆိုတော့ သူစားချင်သလောက် စားပစေ၊ ကျွန်မတော့် ကျွေးမှာပဲ"

အတာကလေး၏ ကောင်းသတင်းမှာ ယခုလို ရွှန်းရွှန်းဝေအောင် ပဲ့တင်သံ ထပ်နေတော့၏။ ကျောင်းတွင် အတာ ကလေး အခွင့်အရေးသာသလောက် အိမ်ရောက်သည်နှင့် ပိုက်ဆံမပေးရတာ ရေချိုးမှုကိစ္စတွင်ပင်

"မချိုးနဲ့ဦး"

"မြန်မြန်ချိုး"နှင့် အမျိုးမျိုးသော ချုပ်ချယ်မှုတွေ ပတ်လည်ဝိုင်းနေ တော့၏။

ဤသို့နှင့်ပင် အတာကလေး၏ ခြောက်လပတ် ဒုတိယတန်း စာမေးပွဲသည် တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်လာခဲ့၏။ စာမေးပွဲ ဖြေရတော့မည်ကို အတော်ပျော်နေသလောက် စာမေးပွဲဖြေဆိုရာ၌ ကုန်ကျရမည့် အဖြေစက္ကူ နှင့် ခဲတံဖိုး အတွက် စိတ်ထဲတွင် ထင့်နေ၏။

သုံးလပတ် အစမ်းစာမေးပွဲစစ်စဉ်က မြန်မာစာရေးဖြေနေစဉ် ရုတ်ရက် ခဲတံကျိုးသွားသောကြောင့် အတာတွင် မျက်ရည်ယိုတော့မလောက် ဦးနှောက်ခြောက်သွားဖူးလျက် ဆရာမက သူ့ ခဲတံကို ချွန် ပေးသောကြောင့်သာ သက်သာရာရသွား၏။ သို့သော် နှစ်ကြိမ်တိတိ ခဲတံချွန်နေရသည်နှင့် ပင် အချိန်လျော့သွားသည်ဖြစ်ရာ အတာ လည်း မေးခွန်းတစ်ခုကို မဖြေလိုက်ရဘဲ အချိန်စေ့သွားခဲ့ ၏။

"နောက်တစ်ခါ စာမေးပွဲစစ်ရင်တော့ ခဲတံကို သုံးချောင်းလောက်ဝယ်ပြီး ချွန်ထားမယ်" အတာ သည် ကိုယ်တွေ့ကြုံလိုက်ရသော အခက်အခဲတစ်ရပ်ကို အသည်းစွဲအောင် မှတ်ရင်းသို့ လျှင်ပင် ရေရွတ်လိုက်ချေ၏။ သို့ စိတ်ကူးရသည့်အတိုင်းပင် အတာသည် ယခုစစ်လတ္တံ့သော ခြောက်လပတ်စာမေးပွဲ၌ ခဲတံသုံး ချောင်း လောက် ဝယ်ချင်၏။ ဂျပန်လုပ်ခဲတံမှာ ဈေးပေါ၍ နှစ်ပြားသာပေးရသော်လည်း မကြာခဏကျိုးတတ်၏။ ရေး၍လည်း မကောင်းလှ၊ အခြားသော အချိန်တွင်မူ ထိုခဲတံမျိုးကိုသုံး၍ အရေးမကြီး လှသော်လည်း စားပေးပွဲ အချိန်၌ တထောက်ထောက်ကျိုးနေမည်ကို စိုးရိမ်သည့်အတိုင်း ဂျာမဏီ လုပ်ငန်းတံဆိပ် အကောင်းစား ခဲတံ ကို အတာဝယ်ချင်၏။ အနည်းဆုံး သုံးချောင်းလောက် အသင့် ဝယ်၍ ချွန်ထားချင်၏။ တစ်ချောင်းတစ်ပဲ ပေးရမည်ဖြစ်၍ ဈေးမသက်သာလှ၊ သူ့အဖို့ ခဲတံဖိုး သုံးပဲအပြင် အဖြေစာရွက်ဖိုး ကလည်း ကုန်စရာရှိနေသေးသည်ဖြစ်ရာ စုစုပေါင်း သုံးနှုံးလောက် ကုန်မည်ဟု အတာခန့်မှန်းထား၏။

ခါတိုင်းအချိန်ဆိုလျှင် ထိုသုံးမူကို သူမနှမြောဘဲ ရက်ရက်ရောရောပင် သုံးမည်ဖြစ်၏။ ယခုသော် စားပေးပွဲ ပြီး၍ ကျောင်းပိတ်လျှင် သီးတင်းကျွန် ပွဲတော်ဖြစ်မည်။ ထိုပွဲတော်ရောက်လျှင် သူ့မမသက် တို့က ဘုရားသို့ ခေါ်သွားပြီး တိရစ္ဆာန်ရုံဝင်၍ ပျော်ပွဲစားကြမည်ဟု အတာအား ပြော ထားသဖြင့် သူ အလွန် ဝမ်းသာနေ၏။ တိစ္ဆာန်ရုံကို သူတစ်ခေါက်တလေမျှ မရောက်ဖူးသော ကြောင့်လည်း အလွန် အလွန် ပျော်နေ၏။ ဤလို တပျော်တပါး သွားကြရသောအချိန်၌ အိမ်ရှင်ပွဲကတော်ကြီး၏ သားနှင့် သမီးများလည်း ပါတတ် လျက် လှလှပပဝတ်စားထားသော ပွဲကတော် ကြီး၏ သားက

"ဟော့ ကောင်းလေးတစ်ယောက် ရုက်ပါတယ်။ ပိုလုံချည်လဲမရှိဘူး"ဟု ယခင်နည်းတူ အနောက် အပြောင်ခံခဲ့ရသဖြင့်

"သီတင်းကျွတ် ပွဲတော်ကျရင်တော့ ငါပိုးလုံချည်တစ်ထည်း ဝယ်ဝတ်ပြလိုက်မယ်၊ ကြည့်"ဟု စိတ်ထဲမှ ကြိတ်၍ ကြုံးပါး ခဲ့၏။ လုံချည်ဈေးကိုလည်း မေးထားပြီးဖြစ်၏။ သူကြိုက်သော အဆင်နှင့် အသားမှာ မန္တလေးပိုးဖြစ်လျက် အရပ်အမောင်း ကောင်းသော အတာအတွက် ၃ဖလက်မ အနံမှသာ လုံလုံလောက်လောက် ရှိမည်ဖြစ်၏ အဖိုး မှာ သုံးကျပ်မတ်တင်းဟု ဆို၏။

ယခုအတာကလေးသည် ငါးလအတွင်း ငါးကျပ်နှင့်တစ်မတ် စုမိပြီဖြစ်၍ လုံချည်ဝယ်ရန် လုံ လောက် သည်ထက် ပို၍ပင်နေသော်လည်း ပွဲကတော်ကြီးသားကဲ့သို့ ပေါ်ပလင် တိုက်ပုံကလေး လည်းချုပ်ချင်၏။ သူ့တစ်သက်တာ၌ ကိုထွန်းအောင်ဝယ်ပေးသော ကင်းဘတ်ဖိနပ်နှင့် သူ့ စုငွေဖြင့်

သူဝယ်ဝတ်သော ဘုံဘိုင်ရေ ဖိနပ်သာ စီးဖူး၏။ ထိုခေတ်ကဆိုလျှင် ယခုကဲ့သို့ လေယာဉ်ပျံ ငြိမ်း ချမ်းရေးစသော ဖိနပ်များ မပေါ်သေး၊ ကျိုက်ထိုဖိနပ်ခေါ် ယခုခေတ် လေယာဉ်ပျံဖိနပ်ပုံစံနှင့် ခပ်ဆင်ဆင်တူသော သစ်သား အောက်ခံ ခုံတွင် ကတ္တီပါ သဲကြိုးတပ်ထားသော ဖိနပ်မျိုးဖြစ်၏။ ဘုံဘိုင်ရေဖိနပ်မှာမူ ဘုန်းတော်ကြီးစီး ဖိနပ်မျိုး ပင်ဖြစ်လျက် ကတ္တီပါသဲကြိုးတပ်ထားသည်သာ ခြားနား၏။ ကျိုက်ထိုဖိနပ်ကိုလည်း တစ်ရန်သုံးပဲ နှင့် သူ့ဘာသာသူ ဝယ်စီးဖူး၏။

ယခုသီတင်းကျွန် ပွဲတော်တွင်မူ သူတစ်ကြိမ်မျှ မစီးဖူးသေးသော သားရေးကွင်းထိုးဖိနပ်ကို သူစီးချင်၏။ ထို ခေတ်က သားရေကွင်းထိုးဖိနပ်သည် ယခုခေတ် လေယာဉ်ပျံဖိနပ်ကဲ့သို့ပင် ပွတိုး သည် ဖြစ် သောကြောင့် ၎င်းဖိနပ်မျိုးတစ်ရယ် ဝယ်ဝတ်ရန်လည်း အတာရည်ရွယ်ထားသည်ဖြစ်ရာ သူ့ တွင်ရှိသော ပိုက်ဆံ နှင့် ဆိုလျှင် သူဝယ်ချင်သော ပစ္စည်းနှင့် လောက်ရုံသာ ရှိမည်ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့်လည်း စာမေးပွဲစစ်ရာတွင် ကုန်ကျမည့် ငါးမူးမျှသော ပိုက်ဆံအတွက် သူစိတ်ပျက်နေ ရှာ၏။ စိတ်ပင် ပျက်သော်လည်း နောက်ဆုံး၌ မတတ်နိုင်။ သူ့ပိုက်ဆံနှင့်ပင် စားပေးပွဲစရိတ်ကို သုံးတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ် ရင်း မည်သို့ မည်ပုံ ချွေတာက ပိုက်ဆံအကုန်သက်သာမည်ကိုလည်း တစ်ဖက်က နည်းလမ်း ရှာနေ သေး၏။

လိုလျှင်ကြံဆ နည်းလမ်းရ ဟူသော စကားအတိုင်းပင် ပိုက်ဆံအကုန်သက်သာမှု ကိုကြံဆစဉ်းစား ခဲ့သော အတာသည် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာစွာပင် နည်းလမ်းရလာတော့၏။ မူလက သူသည် ခဲတံကို အနည်းဆုံး သုံးချောင်းလောက် ဝယ်မည်ဟု ရည်ရွယ်ထားခဲ့ရာမှ ယခုမူ တစ်ချောင်းတည်းသာ ဝယ်၏။ ထို့ကြောင့်သူ့တွင် ပိုက်ဆံတစ်မူးသက်သာသွား၏။ နောက်အတာ သည်ထိုခဲတံကိုအလယ်တည့်တည့်မှ တစ်ဝက်ဖြတ်လိုက်သဖြင့် တစ်ချောင်းသည် နှစ်ချောင်း ဖြစ်သွား၏။

ဤသို့လျှင် သူ့ဉာဏ်ကလေးကို လိမ္မာပါးနပ်စွာသုံး၍ စားမေးပွဲဖြေခဲ့ရာ၌ ထက်ပိုင်း ဖြတ် ထားသော ထိုခဲတံ ကလေး နှစ်ချောင်းထဲနှင့်ပင် ချောချောမောမော ကိစ္စပြီးခဲ့၏။

စာမေးပွဲလည်း ပြီးဆုံးခဲ့လေပြီ။ ကျောင်းကိုလည်း သီးတင်ကျွတ်ပွဲတော်အတွက် ဆယ့်တစ်ရက်တိ တိ ပိတ်လိုက်လေပြီ။ ကျောင်းပိတ်လိုက်သည့် တတိယမြောက်နေ့မှာပင် အတာသည် သူရည်မှန်း မျက်စိ ကျခဲ့သည် ပိုးလုံချည်ကို သုံးကျပ်တစ်မတ်တင်းနှင့်ပင် ဝယ်တော့မည်ဟု သိမ်ကြီးဈေးရှိ ပိုးထည်တန်း သို့ သွားကာ ထိုခေတ်က နာမည်ကျော်ဖြစ်သော ဟုမ္မရှုးဦးကြင် ပိုထည်းဆိုင်သို့ ဝင်လျက် အတိအကျ တွက်ယူလာသော မူးစေ့မတ်စေ့ကလေး သုံးကျပ်မတ်တင်းကို ဆိုင်ရှင်အား တရိုတသေ လှမ်းပေး လိုက်ရင်း

”ဟိုတစ်ခါ ကျွန်တော်မေးတဲ့ လုံချည်လေး ရှိသေးတယ်မဟုတ်လား ဘကြီးဟင်၊ အဲဒီလုံချည်လေး ကျွန်တော့် ကို ပေးပါ"ဟု ပြောလိုက်သောကြောင့်

”အေး အေး၊ မင်းလာမေးကတည်းက ဘယ့်သူ့မှ မရောင်းဘူး၊ ဘကြီးသိမ်းထားပါတယ်ကွာ"ဟု ဆိုင်ရှင်က ပြောရင်း အတာ အား သဘောကျသလို ပြုံးပြုံးကြီးကြည့်နေပြီးမှာ ပိုက်ဆံအကြွေများ ကို ရေတွက် ကြည့်ရှု နေ၏။

မသိန်းမေမှာ ဆိုင်ပိုင်နှင့် စတိုင်ကျကျ ရောင်းနိုင်သူမဟုတ်ဘဲ ထီး၊ ဘော်လီ၊ ကေကေလုံချည် စသော ပစ္စည်း များကို နံနက်တွင် အကြွေးယူ၍ ရောင်း၊ ညနေတွင် အရင်းရော ပစ္စည်းပါ ပြန်အပ်ရပြီး အမြတ်အစွန်း ကလေးမျှသာ စားရသော

လမ်းဘေးဈေးသည့်မျှသာ ဖြစ်၏။ မသိန်းမေဆိုလျှင် တစ်ဈေးလုံးက မသိသူမရှိ။ အဆိုပါ ဟုမ္မရှုးဦးကြင် ဒေါ်ငွေမှင်နှင့် အခြားဆိုင်နီးချင်းပိုးကုန်သည် ကြီး ဒေါ်ရင် ဆိုသူတို့မှာ မသိန်းမေအဖို့ အရင်းနီးဆုံးသော အားကိုးရာသဖွယ် ဖြစ်ခဲ့သည့်အတိုင်း အတာ ကိုလည်း ရင်းရင်းချာချာသိနေကြ၏။

"ဟော့ အတာ၊ ဒီပိုက်ဆံတွေက ဘာလဲ၊ မင်းစုထားတဲ့ ပိုက်ဆံတွေလား"

"ဟုတ်ကဲ့ ဘကြီး၊ ကျွန်တော်ရတဲ့ ကျောင်းမုန့်ဖိုးထဲက"

"အမယ်၊ မင်းက တယ်လိမ္မာပါလားကွ ဟော၊ သိန်းမေလာမှ ပြောပြရဦးမယ်" ထို စကားကြောင့် အတာကလေး မျက်လုံးပိုင်းသွားတော့၏။

"ဟင့်အင်းမပြောနဲ့ ဘကြီး၊ မေမေ့ကိုကျွန်တော်လုံချည်လာဝယ်တာ မပြောပါနဲ့

"ဟု ဖျာပျာသလဲ တောင်းပန် နေသည်နှင့်

"ဘာပြုလို့ တုန်းကွ" မေမေက သူမသိဘဲ ဝယ်ရမလားဆိုပြီး ကျွန်တော့်ကိုရိုက်လိမ့်မယ် ဆိုက်ရင်လည်း အတာကလေး တုန်တုန်လှုပ်လှုပ်ဖြစ်နေသည်ကို သနားစဖွယ်နှင့် ရယ်စရာအသွင် သဘော ကို နှစ်မျိုးရောနေသည့် အမူအရာဖြင့် ကြည့်နေပြီးမှ

"ဒါဖြင့် သိန်းမေကို ဝယ်ခိုင်းပါလားကွ၊ မင်းဟာမင်း ဘာလို့ လာဝယ်ရသလဲ၊ အရိုက်ခံရမှာ ကြောက်ရင်"

"ဒီလိုဆိုတော့လဲ မေမေက ပိုက်ဆံယူထားပြီး ဝယ်ပေးချင်မှ ပေးမှာဘကြီးရဲ့၊ ဟိုတစ်ခါ စပို့ရှပ် ဝယ်ပေးပါ ဆိုပြီး ကျွန်တော်စုထားတဲ့ ပိုက်ဆံငါးမူးပေးလိုက်တာ ခုထက်ထိ ဝယ်မပေးသေးဘူး ခင်ဗျ" မသိန်းမေအကြောင်းကို သိတန်သလောက် သိနေဟန်တူသော ဆိုင်ရှင်နှင့် သူ့ ဇနီးကပါ အတာ အား သနား ကြင်နာ သလို အတန်ကြာ ကြည့်နေမိရာမှ

"ဒါဖြင့် ဒီလုံချည်ဝယ်သွားလို့ မင့်အမေကမေးရယ် ဘယ်လိုပြောမလဲအတာ"ဟု ဆိုင်ရှင်အဒေါ် ကြီးက လှမ်းမေးလိုက်သည်ကို

"ဟို ဟိုက်ဘက်ရုံထဲက လိပ်ခွံဘီးတို့ ကြယ်ဘီးတို့ ရောင်းတဲ့ မမခင်သက်"တို့ သိတယ်မဟုတ် လား၊ သူတို့ ဝယ်ပေးတာလို့ ပြောမှာပေါ့ သို့ ပြောလိုက်သည်နှင့် အဒေါ်ကြီးလည်း အတူပါးကလေးကို အသာအယာ ဆွဲလိမ်တဲ့ပြီးမှ

"ကဲ ကိုကြင်၊ ကောင်းလေးကို တစ်မတ်ပြန်ပေးလိုက်ပါ" အတာအား မြင်ရတွေ့ရ စကားပြောရလျှင် မချစ်သူဟူ၍မရှိ၊ တစ်မတ်တိတိပြန်ပေးလိုက်သော ကြောင့်အတာလည်းအူးမြူးဝမ်းမြောက်နှင့် မခင်သက်တို့ ဆိုင်ရှိရာ ကဆုန်ပေါက်ပြေးသွားပြီး ဆွယ်တာကလေး ဝယ်စဉ်ကကဲ့သို့ ပင် ပိုးလုံချည်အိတ်ကို အရိပ်တကြည့်ကြည့်နှင့် အပ်ထားခဲ့၏။

"ဟို ဟိုဗီရိုထဲထည့်ထားပါ မမသက်နော်၊ ပြန်လာရင်လဲ ဆက်ဆက်ယူ"

"အေးပါ အတာရယ်၊ နင့်လုံချည် မပျောက်စေရပါဘူး၊ မမတစ်ခါချုပ်ယူလာခဲ့ပါ့မယ်"

မမသက် က လုံချည်ထုပ်ကို ဗီရိုဘေးတွင် ခေတ္တချထားသောကြောင့် စိတ်မချနိုင်သလို အတာက တတွက်တွက် မှာခဲ့သေး၏။ ထို့ နေ့မှာ သီးတင်းကျွန်လပြည့် ဘုရားပွဲတော်နေ့ ဖြစ်သော်လည်း မိသိန်းမေတွင် ဘုရားဖူးသွား ရန်သော်လည်းကောင်း၊

ဥပုသ်သီလဆောက်တည်ရန်သော်လည်းကောင်း လုံးဝသတိမရ၊ ဈေးသည်ဖြစ်သည့်အတိုင်း ဤလိုဘုရားပွဲတော်ရက်များတွင် တောနယ်မှဘုရားဖူးလာကြမည်၊ လာလျှင်လည်း ဘုရားဖူးပြီး အပြန်အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းကလေးများ ဝယ်သွားတတ်ကြသည် ဖြစ်ရာ ထိုလိုနေ့သည် ဈေးသည်များအဖို့ ရောင်းကောင်းသည့်နေ့ ဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ မသိန်းမေသည်မိုးလင်းသည်နှင့် ဈေးရောင်း ရန် ထွက်သွား၏။

အတာလည်း မသိန်းမေးဆင်းသွားသည်နှင့် အသင့်ပြင်ထားသောပိုးလုံချည်နှင့် နံ့သာရောင် ပေါ်ပလင် တိုက်ပုံအင်္ကျီလေးကိုပျာယီးပျာယာကောက်ဝတ်ရင်း တပြုံးပြုံးရွှင်နေ၏။ ကိုထွန်းအောင် တွင်လည်းအတာ၏ လှုပ်ရှားကို ကြည့်ရင်း သဘောကျနေရာမှ

"အတာ၊ လာဦးဒီနာကို"ဟု ခေါ်လိုက်သဖြင့် ပိုးလုံချည်ကိုဝတ်နေမကျသေးသော အတာသည် ကိုးတိုး ကွတ နှင့် လျှောက်လာပြီးကိုထွန်းအောင်၏ ပက်လက်ကုလားထိုင်အနီးတွင် ထိုက်လိုက် သည်နှင့်

"ထပါဦးကွ၊ မင့်အပေါ်အင်္ကျီဘယ်လောက်ပေးရသလဲ"ဟု ကိုထွန်းအောင်ကအတော့်အပေါ်အင်္ကျီ လေးကို ကိုင်ကြည့်ရင်း မေးလိုက်သည်နှင့်

"အားလုံး ချုပ်ခရော ဘာရော တစ်ကျပ်ခွဲနဲ့ တစ်ပဲ၊ လှတယ်နော်"

"အေး လှပါတယ်ကွာ၊ နို့ ဒီအင်္ကျီဝယ်တာ မင့်အမေ သိပြီးပလား"

"ဟင့်အင်း ရိုက်မှာကြောက်လို့ ကျွန်တော် မပြောသေးဘူး၊ ဒီနေ့ဘုရားသွားပြီး ပြန်လာမှ မေမေ ကမြင်လို့ မေးရင်လဲ မှန်းတဲ့အတိုင်းပြောလိုက်မယ်၊ ဒီနေ့ ကျွန်တော်ဝတ်ရရင် တော်ပြီး၊ ရိုက်ချင်လဲ ရိုက်ပစေတော့" အတာအဖို့၌ ယနေ့ဘုရားသွားရာတွင် ပွဲကတော်ကြီး၏ သားနှင့်တန်းတူ မဟုတ်သည့် တိုင် အောင်

"ငါ့မှာ ပိုးလုံချည်လဲရှိတယ်၊ အပေါ်အင်္ကျီလဲရှိတယ်ကွ"ဟု ဝတ်ပြရလျှင်ကျေနပ်ပြီဖြစ်၏။ နောက်နေ့များတွင် အရိုက်ခံရသော်မှ ခံရစေ၊ ယနေ့ သည်သာသူ့အဖို့ အရေးအကြီးဆုံး ဖြစ်နေ၏။

"အင်း အတာ အတာ၊ မင့်အမေ သားသမီးအုပ်ထိန်းပုံ မဟုတ်လို့ မင်းလဲငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်လေး နဲ့ လိမ်တတ်ညာတတ် ဥာဏ်များတတ်နေပြီ" ထိုစကားကြောင့် အဏုရင်နုနုကလေးမှာ ဒုခနဲ တုန်သွား ရှာ၏။

"ကျွန်တော် လိမ်တတ်တယ် ညာတတ်တယ် ဟုတ်လား၊ ဘယ်တုန်းကကျွန်တော်ညာလို့လဲ ဟင်" အတာလည်း မျက်ဆန်ပြူးကြည့်ရင်း မေးလိုက်မိ၏။

"မခင်သက်တို့ က ငါ့ကိုပြောပြီးပြီးကွ၊ အဲ့ဒီပိုးလုံချည်လဲမင်းဝယ်တာပဲမဟုတ်လား၊ အဲဒါကို မခင်သက်က ဝယ်ပေးတဲ့ အနေနဲ့မင်းဥာဏ်များတာကို ငါသိပြီးပါပြီ ၊ ဆွယ်တာတုန်းကလဲ ဒီလိုပဲ လုပ်တယ်မဟုတ်လား၊ ဒါလိမ်တတ်ညာတတ်တယ် ခေါ်တာပေါ့ကွ" အတာတွင်ဘာတစ်ခွန်းမျှ မပြောနိုင်တော့ဘဲ မျက်ရည်ကလေးသာလျှင် တောပဲနေ၏။

"ဒါပေမဲ့ ငါမင်းအမေ ကို မပြောပါဘူး၊ ငါကလဲ မင်းကို မဆူပါဘူးကွ၊ အေးဟိုတုန်းကမင်း မလိမ်တတ်ဘူး၊ ခုတော့ မင့်အမေ မကောင်းလို့လိမ်တတ်ညာတတ်နေပြီ"

"အဲဒါ အပြစ်ရှိသလားဟင်၊ ကျွန်တော်ရဲကြီးမလား" အတာသည် ထိုကိစ္စကိုအရေးတကြီး သဘော ထားကာ ဖျာပျာသလဲ မေးလိုက်၏။

လိမ်တတ် ညာတတ်တယ်ဆိုတာကတော့ မကောင်းဘူးပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမဲ့ ခုလို မင့်အမေ ဆိုးပုံမျိုး နဲ့ ဆိုရင်တော့ ဒီလိုပဲ လိမ်ညာရမှာပေါ့၊ အပြစ်မရှိပါဘူး၊ မင်းကလိမ်တာမှမဟုတ်ဘဲ၊ မခင်သက်တို့ က လိမ်တာ မဟုတ်လား၊ မင်းငရဲမကြီးပါဘူး

"ဒါဖြင့် မမသက် တို့ ငရဲကြီးမှာပေါ့နော်" အတာသည် သူ့အတွက်နှင့် တစ်ဖက်သား ငရဲကြီးမည်ကိုလည်း တွေး၍ ပူလိုက်သေး၏။

"မခင်သက်တို့က ငရဲမကြီးနိုင်ဘူးပေါ့ကွာ၊ ဥပမာ လူဆိုးတစ်ယောက်က ငါ့ကိုသတ်ခင် လိုက်လာရှာတယ် ဆိုပါတော့၊ ငါကလဲကြောက်တာနဲ့ ဖျာလိပ်ထဲပုန်းနေတယ်၊ ဒီအခါမှာ လူဆိုးက မင်းအဖေ ဘယ်သွားသလဲ လို့ မင့်ကိုမေးရင် မင်းဘယ်လိုပြောမလဲ၊ ဖျာလိပ်ထဲမှာ ပုန်းနေတယ်လို့ ပြောမလား အတာ၊ ဟင်"

"ဟာ ဘယ်ပြောမလဲ၊ ပြောရင်လူဆိုးက သတ်သွားမှာပေါ့"

"နို့ အဲဒါ လိမ်ပြောပြတာပဲ မဟုတ်လား" ထိုအမေးကြောင့် အတာကလေး ဝေးသွား၏။

"ဟုတ်ကဲ့၊ သတ်မှာစိုးလို့ လိမ်ပြောရတာပေါ့"

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ လိမ်တာဟာ လိမ်တာပဲ မဟုတ်လား" အတာက ဆတ်ခနဲ ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီးမှ

"အဲဒါကော အပြစ်ရှိတာပဲလား ဟင်"

"ရှိတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ အဲသလို လိမ်ပြောလိုက်တဲ့အတွင် ငါအသတ်မခံရဘူးမဟုတ်လား၊ ဒါဟာ လူတစ်ယောက်ရဲ့ အသက်ကို ကယ်ဆယ်ရာရောက်လို့ အများကြီး ကုသိုလ်ရတယ်၊ အဲသလို ကုသိုလ်က များတော့ လိမ်တဲ့အပြစ်ဟာ ပျောက်သွားတာပေါ့ကွ၊ ငရဲမကြီးဘူးပေါ့" ဥပမာ လွယ်လွယ်ပေးကာ အတာနည်းလည်နိုင်မည့်နည်းဖြင့် ပြောပြလိုက်မှ အတာကလေး သဘောကျ သွားတော့၏။

"မမသက်ကို ကျွန်တော်မှာထားတယ်၊ မေမေတို့ကို မပြောပါနဲ့ ဆိုတာ အလကားသွားပြောတယ်" ကိုထွန်းအောင် အား မခင်သက်တို့ က လုံချည်ကိစ္စ ပြောရကောင်းလားဟု အတာက သဘောမကျ သံကလေး ဖြင့် ပြောလိုက်သဖြင့်

"မင့်အမေ မသိပါဘူးကွ၊ ငါ့ကိုသာ ပြောတာပါ၊ အဲဒါမင်းဘယ်လောက် လိမ္မာတယ်ဆိုတာကို ငါသိအောင် လို့ သူတို့က ပြောပြတာလေ၊ ငါသိတော့ ဝမ်းသာရတာပေါ့" ကိုထွန်းအောင်လည်း စကားကို ဤတွင် ရတ်တရက် ရပ်လိုက်ပြီးမှ ခေါင်းတယမ်းယမ်းခါတွေ့ကာ

"မင်း စာမေးပွဲအောင်ရင် ပါရှင်းလုံချည် ဝယ်ပေးမယ်လို့ ငါကတိပေးထားဖူးတယ်နော်၊ ဒါပေမဲ့ ငါ ဝယ်မပေးရသေးဘူး၊ အဲဒါဘာကြောင့်လဲ မင်းသိသလား"

"ကျွန်တော် ဘယ်သိမလဲ"

"မင့်အမေပေါ့ကွ၊ ရသမျှပိုက်ဆံ အကုန်သူယူတာပဲ၊ သူ့ကို အသိမပေးဘဲ ဝယ်ပြန်ရင်လဲ ရန်ဖြစ်ဦးမယ်၊ ငါနားပူမခံနိုင်ဘူး အတာ၊ ငါပြောထားတဲ့အတိုင်းပဲ မင်းစာမေးပွဲအောင်တယ်ဆို တော့လုံချည်ဝယ်ဖို့ မင့်အမေကို ပိုက်ဆံအပ်လိုက်တယ်၊ အဲ့ဒါလဲ သူသုံးပစ်တာပဲကွ၊ အေး မင်းကမှ

ဉာဏ်ကောင်းသေးတယ်၊ မခင်သက် တို့ ဖယ်ပေးတဲ့အနေမျိုး လုပ်လိုက်လို့ အဆူမခံရဘူး၊ ဖတ်ချင်တာလဲ ဖတ်ရတယ်" သို့ ပြောရင်း ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် အတာအား စိုက်ကြည့်နေပြီးမှ "ဒါနဲ့ လုံချည်တော့ မခင်သက်တို့ ဖယ်ပေးတာလို့ ပြောခိုင်းပြီး အဲဒီအပေါ်အင်္ကျီကျတော့ မင့်ဟာမင်း ဖယ်တာ လို့ မင်းအမေကို ပြောမလား အတာ၊ တော်ကြာရိုက်နေရင်"

"မဟုတ်ဘူး၊ အစတော့ မမသက်တို့ ဖယ်ပေးတာလို့ ပြောပါဆိုပြီး ကျွန်တော် မမသက်ကိုပြော တော့ သူက ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ဒါလောက်တော့ နင့်ဟာနင်ဖယ်တာလို့ ပဲပြောတဲ့၊ ဒီလို ကိုယ်ဟာ ကိုယ်ဖုန့်ဖိုး စုပြီး ဖယ်တာနဲ့မှ ရိုက်မယ်ဆိုရင် တို့ မခံနိုင်ဘူး၊ ပိုင်းပြောမယ်တဲ့" အတာလည်း သို့ လျှောင် ရေရေလည်လည်ရှင်းပြလိုက်ပြီးမှ တဖန်ဆက်လက်၍

"နောက်ပြီး မမသက်က ပြောတယ်၊ မင်းပိုက်ဆံတွေ ဘာတွေ စုတတ်တာကို မင့်အမေသိတယ်တဲ့၊ အဲဒီတော့ တစ်နေ့ကျလို့ စုထားတဲ့ပိုက်ဆံတွေ ဘယ်ရောက်ကုန်သလဲလို့ မေးရင် မင်းဘယ်လို ဖြေမလဲ တဲ့၊ အဲဒီတော့ ဒီအင်္ကျီချုပ်လိုက်တယ်လို့ ပြောတဲ့၊ မမသက်က သင်ပေးတယ်"

အတာနှင့် မမသက်တို့ အကွက်စေ့စေ့ကလေး စီမံလိုက်ပုံ ပိရိသလောက် ကြားရသူ ကိုထွန်းအောင်လည်း အတော်ကြီး ဖမ်းမြောက်သွားတော့၏။

"အတာရေ လာဟေ့ သွားကြစို့

" ရုတ်ရက် ခေါ်လိုက်သော မခင်သက်၏အသံကို ကြားလိုက်ရမှပင် အတာတို့ သားအဖ စကားစ ပြတ်သွား တော့၏။

"ကျွန်တော် သွားတော့မယ်နော်"

"အေး သွား သွား"

မခင်သက်တို့ ညီအစ်မတစ်သိုက်နှင့်အတူ အတာသည် ရွှေတိဂုံ၊ ငါးထပ်ကြီးနှင့် တိရစ္ဆာန်ရုံအနှံ့ တစ်နေကုန် လည်ပတ်ခဲ့ရသည်ဖြစ်၍ ပျော်လိုက်သည်မှာ ပြောစရာပင်မရှိ၊ ယခုတစ်ခေါက်တွင် ပေါ်ပလင် တိုက်ပုံအင်္ကျီနှင့် မန္တလေးပိုးစစ်ကို အသစ်စက်စက်ကလေး ဖတ်သွားရသဖြင့် အတာမှာ ပို၍မြူးခဲ့ ၏။ မိမိရင်သွေးဖြစ်သော သားကလေး လူမမယ်သည် အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် လိမ္မာလှပါတကား။ မိဘကို အပူမတတ် ကိုယ့်မုန့်ဖိုးကိုယ်စု၍ ကိုယ့်အဝတ်အစား ကိုယ်ဖတ်ရှာသည့် သားလိမ္မာ ကလေး ပါတကား။ အင်္ကျီလုံချည် သစ်သစ်လွင်လွင်ကလေးနှင့် ချစ်ချင်စရာ အသွင်ဆောင်နေ သောအဖိုးတန်ရတနာကလေး ပါတကား။

ယင်းကဲ့သို့ သဘောထား၍ မသိန်းမေသည် အတာကလေးအား

"လာစမ်းပါဦး သားရယ်၊ သားလေး သွားနေလိုက်တာ မေမေဖြင့် တစ်နေ့အုံးအောက်မေ့နေတာပဲ၊ ပိုး လုံချည်ကလေး နဲ့ တိုက်ပုံအင်္ကျီနဲ့ဆိုတော့ သားက လူပျိုကြီးကျနေတာပဲ၊ အင်း မေမေ့သားအလိမ္မာတုံး လေး၊ ကိုယ့် ပိုက်ဆံ ကိုယ်စုပြီး အဝတ်အစားဝယ်ဝတ်တတ်တဲ့ မေမေ့အသည်းကလေး ဒီလို လိမ္မာတာ ကလေး တွေကြောင့် ဒီပြင်လူတွေက သားကို ချီးမွမ်းတော့ မေမေဖြင့် ဘယ်လိုဝမ်းသာမှန်း မသိဘူး" ဤသို့သော စကားဖြင့် မျက်နှာထားချိုချို မသိန်းမေက အတာအား ဆီးကြိုခဲ့သော် အတာကလေး အမည်မှုလောက် ဝမ်းမြောက်ရှာလေမည်နည်း။ ယခုသော် ဘုရားအနှံ့လည်၍ တိရစ္ဆာန်ရုံတွင် ပျော်မြူး ခဲ့သလောက် အိမ်ပြန်ရောက်သည်နှင့် ရှစ်ခေါက်ချိုး မျက်နှာထားကို

အတာကလေး ရင်ဆိုင်လိုက်ရ တော့၏။

ယနေ့သည် ဘုရားပွဲတော်နေ့ တောဘုရားဖူးများ ရန်ကုန်တွင် အပြည့်အကျပ် ရောက်နေသည့်နေ့ ဖြစ် သည့်အတိုင်း ရန်ကုန် အရောင်းအဝယ်လောကသည် အတော်ကလေး ငွေလှိုင်နေသောနေ့ဖြစ်၏။ မသိန်းမေ သည်လည်း ယနေ့အဖို့၌ ငွေလေးငါးခြောက်ကျပ် ခေါက်မိခဲ့၏။ ယခင်ရက်များက တစ်နေ့ တစ်ကျပ် မြတ်လျှင်ပင် အသက်ရှူချောင်သောနေ့ဟု ယူဆခဲ့သော မသိန်းမေအဖို့၌ ယနေ့ ခြောက် ကျပ် လောက် ဝင်ငွေဖြောင့်ခဲ့သည်နှင့်အမျှ တဝကြီးရွှင်နေဖို့ပင်မဟုတ်ပါလော။ သို့သော် သူ့အမူအရာတွင် လုံးဝကြည်လင်သည့် အရိပ်အရောင်မျိုးမတွေ့ရဘဲ သူ့မျက်နှာထားသည်

”ကျွန်တော့် ကို ကြည့်ရင် မေမေဟာ အမြဲစိတ်ဆိုးနေတာပဲ" ဟူသော အတာပြောဖူးသည့် အသွင်မျိုးဖြစ် သာ အတာကလေး ရင်ဆိုင်လိုက်ရ၏။ သူ့တွက်ကိန်းအတိုင်းပင် မသိန်းမေသည် အတာအား ကြိမ်း မောင်း ဆူပူကာ သူမသိဘဲ အင်္ကျီဝယ်ရကောင်းလားဟု တဖျစ်တောက်တောက်ပြောရင် ထိပ်တစ်ချက် ခေါက်သွား သေး၏။

နောက်တစ်နေ့နံနက် မသိန်းမေ ဈေးထွက်သွားသည်နှင့် အတာတို့သားအဖလည်း ရွှင်သောပြုံးခြင်းဖြင့် မျက်နှာချင်း ဆိုင်မိကြကာ

”မင့်စိတ်သဘောထားနဲ့ မင့်အမေနဲ့ကတော့ တခြားစီပါပဲလား အတာ ဟင်”

ကိုထွန်းအောင် စလိုက်သောစကားမှာ အတူအဖို့ ယောင်ချာချာဖြစ်စေလျက် အဓိပ္ပာယ်အကျယ်အ နက် ကိုလည်း ရုတ်တရက် သဘောမပေါက်သလို စဉ်းစားနေမိစဉ်

”မင်းက လိမ္မာတယ်၊ စိတ်ကောင်းရှိတယ်၊ ရိုးသားတယ်၊ လူတစ်ဖက်သားကို သနားတတ်တယ်၊ အပြစ် ဖြစ်ခဲ့ အလုပ်ကို မင်းကြောက်တယ်၊ အေး မင့်အမေကတော့ မင်းနဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်ချည်းပဲ" အတာ သည် ယခုမှ ကိုထွန်းအောင် ဘာဆိုလိုသည်ကို သဘောပေါက်လာ၏။ သို့သော် နောက်ဆုံးဝါ ကျကို သူ နားမရှင်း သလို ရှိနေသည်နှင့်

”ဆန့်ကျင်ဘက်ဆိုတာက ဘာလဲဟင်”

"မင်းလိမ္မာသလောက် မင့်အမေ မိုက်တယ်၊ မင့်စိတ်ကောင်းရှိသလောက် မင့်အမေ စိတ်ကောင်းမရှိဘူး အဲ့ဒါတွေကို ဆန့်ကျင်ဘက်လို့ ခေါ်တာပေါ့" သူ့မေမေက သူ့အပေါ်ဆိုးသည် မှန်သော်လည်း သို့ ကိုထွန်းအောင်က မသိန်းမေတွင် စိတ်ကောင်းမရှိ ဟု နှိမ့်ချပြောသည်ကိုမူ အတာ မကျေနပ်နိုင်သလို ဖြစ်သွား၏။ သူ့မေမေကို သူချစ်သည် မဟုတ်ပါ လော။

”မေမေ ဟာ စိတ်ကောင်းမရှိဘူးလား ဟင်"

”အေး မင့်အမေဟာ ပိုက်ဆံသာရမယ်ဆိုရင် ဘာမဆိုလုပ်တာပဲ၊ အပြစ်ရှိတာရော ဘာရော သူ ဘာမှ မပြောဘူး၊ အဲဒါ စိတ်ကောင်းမရှိလို့ပေါ့ကွ" ထိုစကားကို အတာ လုံးဝလက်မခံနိုင်။

မသိန်းမေသည် မြင်းနိုင်လာလျှင်ဖြစ်စေ၊ ၃၆ ကောင်ပေါက်လျှင်ဖြစ်စေ ရုံဖန်ရံခါဆိုသလို အမဲဈေးသို့ ကိုယ်တိုင် ပြေးကာ ဆိတ်ကလီစာ အမဲအူစုံစသည်များ ကို တတောင်းတမောက် ဝယ်လာပြီး ကိုယ်တိုင် ပင် ချက်၏။ ပြီးလျှင် ကိုယ်တိုင်ပင် ထွက်သွားကာ သုံးပြားတန် အထုပ်စပယ်ရှယ် နံပြားများ တပွေ့တပိုက် ဝယ်လာပြီး ပွဲကတော်ကြီး မိသားစုက အစ မခင်သက်တို့တစ်ခုတစ်ပြုံလုံးကိုပါ

စားကြသောက်ကြ နှင့် ဝအီ သွားသည် အထိ စေတနာ အတိဖြင့် ကျွေးတတ်သည်ကို အတာ ကိုယ်တွေ့ သိ၏။ ဤသည်မှာ စိတ်ကောင်းရှိ၍ ကျွေးမွေးခြင်း မမည်လေသလော။ အတာသည် သို့လျှင် ခပ်သုတ်သုတ် တွေး၍ ထိုအဖြစ်ကို ကိုထွန်းအောင်အား ရှင်းပြလိုက်ပြီးမှ "ကဲ အဲဒါကတော့ မေမေ စိတ်ကောင်းရှိလို့မဟုတ်လား၊ အားလုံးကို မေမေ ကျွေးတာပဲ"ဟု အတာက စောဒက တက်လိုက်ရင်း

"နောက်ပြီး တစ်ခါတစ်လေ မေမေ ဈေးကပြန်လာတဲ့အခါ ပြောင်းဖူးပြုတ်တွေ ဝယ်လာတယ်၊ ပဲမြစ် တွေ ဝယ် လာတယ်၊ အားလုံးကို ကျွေးတာပဲ၊ တစ်ခါတစ်ခါလဲ အုန်းထမင်းနဲ့ အမဲနှပ်ဟင်းချက်ပြီး တစ် အိမ်လုံး ကို ကျွေးတယ်၊ ဒါ စိတ်ကောင်းရှိလို့ မဟုတ်လား၊ ကဲ"

ကိုထွန်းအောင်တွင် ရုတ်တရက် အဖြေရခက်သွား၏။ သို့ အဖြေရကြပ်သွားသည်မှာ သူဆိုလိုရင်း အဓိပ္ပာယ် နှင့် အတာ တွေးသည့် သဘောပေါက်မှုမှာ တစ်ခုနှင့်တစ်ခု လမ်းလွဲနေသောကြောင့်ပင် ဖြစ် ၏။

"အေး မင်းပြောလဲ မှန်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ မင့်အမေရဲ့ စိတ်သဘောထားဟာ ဘယ်လိုရယ်လို့ ငါတောင် အကဲ မခတ်တတ်အောင် ဖြစ်နေပြီ" ဟု စကားစလိုက်ပြီးမှ ထိုစကားသည်လည်း အတာ၏ဦးနှောက်နှင့် ဉာဏ်မမီ နိုင်လောက်အောင် လေးနက်နေပြန်သောကြောင့်

"ကဲကွာ၊ မင်းပြောသလို မင့်အမေဟာ ပိုက်ဆံကလေး ဖောဖောသီသီရှိလာတာနဲ့ ခေါက်ဆွဲကြော်ပြီး တစ်အိမ်လုံးကို အဝကျွေး၊ မိုးကျ လက်ဖက်တွေ လုပ်ပြီး ပျော်ပွဲစားလိုစား၊ ပလာတာနဲ့ ဟင်းနဲ့ လေးငါး ကျပ်ဖိုး အကုန်ခံဝယ်ပြီး မခင်သက် တို့ရော ဒေါ်သီတို့ရော တစ်အိမ်လုံးကို မင့်အမေက ကျွေးလားမွေးလားလုပ်တာဟာ စိတ်ကောင်းရှိလို့ ဆိုတာတော့ မှန်တယ်လေ၊ ဒါပေမဲ့ အဲသလို ဒိပြင်လူတွေ ဖောဖောသီသီ စားရ သလောက် မင့်ကိုကော မင့် မေမေက ဝဝလင်လင် ကျေးရဲ့ လား အတာ ဟင်" ဤတွင်မှ အတာကလေး ငိုင်ကျသွားတော့၏။

မသိန်းမေ သည် ဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း သူစိမ်းတစ်ရံဆံများအပေါ်တွင် စေတနာဗလဝနှင့် ကျကျနန ကျွေး တတ်သလောက် အတာကလေးဆိုလျှင် သူတို့စားနေရာသို့ အနားပင်မသီရ။ အောက်ထပ်တွင် စားနေ ကြသည် ဖြစ်က အတာသည် အပေါ်ထပ်ခိုးတွင် ကုပ်၍ မလှုပ်ဝံ့အောင် ငြိမ်နေရ၏။

"အတာရေ လာဟေ့" စား၍ မျိုမကျနိုင်သော မခင်သက်တို့က လှမ်းခေါ်လိုက်သည်ကိုပင်

"မခေါ်နဲ့ သူ့ဖို့ အပေါ် မှာ ခွဲပေးခဲ့ပြီးပြီ"

မသိန်းမေက ထိုစကားမျိုးဖြင့် ဟန့်တားတတ်၏။ သို့သော် ခွဲပေးခဲ့ပြီးပြီဆိုသော စကားမှာ မုသာဝါဒမျှ သာဖြစ်၏။ သူတို့တစ်တွေ ပျော်တပြုံးပြုံးနှင့် မြို့မိုးမြက်မြက် စားနေကြခိုက် အတာမှ လျှာတပြင်ပြင် နှင့် အပေါ်ထပ်တွင် ကုပ်နေရ၏။ သူတို့ မစားနိုင်၍ ပို့လျှံမှ အတာစားရ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ မနပ်၍ဖယ် ထားသော ပလာတာအလယ်သား နှင့် အရိုးအရင်း ဟင်းကပ်ကလေးသာစားရလျက် များသောအားဖြင့် မူ ဝယ် လာသမျှ တက်တက်စင် ပြောင်သွားတတ်သောကြောင့် အတာတွင် အာခေါင်အခြောက်သားနှင့် ပင် စားကြွင်း စားကျန် ပန်းကန်ခွက်ယောက်များဆေးရင်း

"ငါ့ကိုတော့ ဘာလို့မကျွေးပါလိမ့်"ဟူသော အတွေး ဖြင့်သာ နိဂုံးချုပ်ခဲ့ရ၏။

ဤသည်ကို အတာ တွေးမိ လာ၏။

"ဟုတ်တယ်နော်၊ သူများတွေတော့ စားချင်သလောက် စားရပြီး ကျွန်တော့်ကိုတော့ ဝအောင်မကျွေး ဘူး၊ တစ်ခါတလေ ကျ လုံးလုံးမစားရဘူး၊ အဲဒါ သူများတွေကို စိတ်ကောင်းရှိပြီး မေမေဟာ ကျွန်တော့် အပေါ် မှာတော့ စိတ်ကောင်းမရှိဘူး၊ နော်" ကိုထွန်းအောင်လည်း ဟင်းခနဲ သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်ပြီးမှ

"

ဒါကြောင့် ငါပြောတာပေါ့ကွာ၊ မင့်အမေကို ငါ ဘယ်လိုနားလည်ရမှန်းကို မသိဘူးလို့၊ သူများအပေါ်မှာ ရက်ရောသလောက် မင့်အမေဟာ မင့်အပေါ် ကျတော့ စိတ်ကောင်းမရှိဘူး" အတာကလေး တွေသွား၏။ ကိုထွန်းအောင်လည်း အတာ စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားသည်ကို ချက်ချင်း သတိထားလိုက်မိကာ

"အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲ မင်း သိလား အတာ၊ မင့်အမေဟာ ဒိပြင်လူတွေအပေါ် သဘောကောင်းပြီး မင့်အ ပေါ် မှာတော့ ဘာလို့ စိတ်ကောင်းမရှိသလဲ ဆိုတာ ဘာကြောင့်လို့ ထင်သလဲ"

"ကျွန်တော်က ကံဆိုးလို့ပါ"

ပက်လက်ကုလားထိုင်တွင် နောက်ကိုမှီ၍ထိုင်နေသော ကိုထွန်းအောင်လည်း အတော့်အဖြေကို ကြား လိုက်ရသည် နှင့် ထူထူထောင်ထောင် ကိုယ်မတ်၍ ထိုင်မိသည်အထိ အံ့အားသင့်သွားရာမှ

"ဘာပြောတယ်ကွ၊ မင်း ကံဆိုးလို့ ဟုတ်လား"

"မမသက်တို့က ပြောတာပဲ၊ နင့်အမေအရင်းခေါက်ခေါက်က နင့်အပေါ် ဒီလောက်ရက်စက်တယ်ဆိုတာ ဟာ နင် ကံဆိုးလို့ပဲ အတာ တဲ့၊ နင့်ကံဆိုးလို့ ဒီမိန်းမကြီးသား လာဖြစ်ရတာတဲ့" မခင်သက်တို့က ပြောလိုက်သည်မှာ အတော့်စကားအရ အပေါ်ယံမျှဖြစ်သည်ကို ကိုထွန်းအောင် သတိ ထားမိလိုက်၏။

"နေဦး၊ မင်း သေသေချာချာ နားလည်အောင် ငါ ပြောပြမယ်၊ မခင်သက်တို့ပြောသလို မင်းကုသိုလ်ဆိုး လို့ မင့်အမေဟာ မင့်အပေါ်မှာ ရက်စက်နေတာ အမှန်ပဲကွ၊ အဲဒါ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ မင်း ဟိုဘဝ က တစ်ဦးတစ်ယောက်အပေါ်မှာ ဒီလိုပဲ ရက်စက်ခဲ့၊ ဆိုးခဲ့ဖူးလို့ ဒီဘဝမှာ မင်း ခုလိုခံနေရတာပဲ၊ ငါ ပြောတာ နားလည်ရဲ့လား အတာ"

အတာလည်း မရှင်းသေးလို့ တွေနေပြန်သောကြောင့်

"ဒီမှာ အတာ၊ မင်း ဟိုတစ်လောက ငါ့ကို ပြောပြတယ်မဟုတ်လား၊ လမ်းထိပ်က ဘခွေးအကြောင်း လေ"

"ဟုတ်ကဲ့"

"အေး အဲဒီဘခွေးကို မင်းပေတံနဲ့ ဘာပြုလို့ရိုက်တာလဲ၊ သူက မင်းကို ဘာမှမလုပ်ရင် မင်းရိုက်မလား" အတာလည်း ခေါင်းကလေးကို အသာခါပြရင်း "သူက ကျွန်တော့်ကို အနိုင်ကျင့်လို့ ရိုက်တာပေါ့"

"အဲဒီလိုပေါ့ကွ၊ လူတစ်ယောက်ဟာ ဒိပြင်လူတစ်ယောက်ကို မတရားနှိပ်စက်ရင် တစ်နေ့ကျတော့ သူလဲ ပြန်ပြီး အနှိပ်စက်ခံရတတ်တယ်၊ ကဲ မင်း ဟိုတုန်းက ဘခွေးကို သိပ်ကြောက်ရတာပဲဆို၊ ခုတော့ သူက မင်းကို ပြန်ပြီးကြောက်နေရတယ်လို့ မင်းပြောဖူးတယ်၊ ဟုတ်ရဲ့လား"

"ဟုတ်ကဲ့၊ ကျောင်းကကောင်တွေလဲ အရင်ကလို အနိုင်မကျင့်ရဲတော့ဘူး"

"အေး ဒီသဘောမျိုးပေါ့ကွာ" ကိုထွန်းအောင်က စကားမဆုံး သေးမီပင်

"ဘခွေးက ကျွန်တော် အနိုင်ကျင့် တာလဲ ဒီဘဝ၊ သူ ကျွန်တော့်ကို ပြန်ကြောက်ရတာလဲ ဒီဘဝပဲ၊ မေမေ နဲ့ ကျွန်တော်ကျတော့ ဘာပြုလို့ ဟိုဘဝ ဒီဘဝဖြစ်နေတာပဲ ဟင်"

ကိုထွန်းအောင်လည်း အတာ မေးလိုက်သော ကတ်သီးကတ်သတ်အတွေးကြောင့် ရုတ်တရက် မဖြေ တတ်အောင် ယောင်တွေတွေ ဖြစ်သွားတော့၏။ အတော်ကလေး အချိန်ယူစဉ်းစားနေမိပြီးမှ

"ဒါက ဒီလိုလေကွာ၊ မင်းနဲ့ ဘခွေးတို့က ရွယ်တူ ကလေးချင်းအနေနဲ့ အနိုင်ကျင့်တာ ရန်စတာမျိုး မဟုတ်လား၊ ဒီတော့ ဒီဘဝမှာတင်ဝဋ်လည်တာပေါ့ကွ၊ မင်းနဲ့ မင့်အမေက သားအမိအနေမျိုးနဲ့ဆိုတော့ ဥပမာ ဟိုဘဝတုန်းက မင့်အမေက မင့်သမီး ဒါမှမဟုတ် သား တစ်ခုခုပေါ့ကွာ၊ မင်းက သူ့အမေ ဒါမှ မဟုတ် အဖေ၊ ဒါမှမဟုတ်ဘဲ မိထွေး၊ ပထွေး တစ်ခုခုဖြစ်လိမ့်မယ်၊ အဲ ဟိုဘဝတုန်းက သူ့ကို မင်း အမျိုးမျိုး နှိပ်စက်ခဲ့လို့ ဒီဘဝကျတော့ မင်းက သူ့သားလာဖြစ်ပြီး သူက မင်းကိုနှိပ်စက်သလို လုပ်နေတာ ဖြစ်မှာပဲ" ယခုမူ အတာသည် အတော်အတန် သဘောပေါက်နေပြီကဲ့သို့ ခပ်တွေတွေကလေး နားစွင့် နေ၏။

"ဒီလိုဆိုရင် နောက်တစ်ခါဘဝကျတော့ မေမေက ကျွန်တော့်ကလေးလာဖြစ်ပြီး ကျွန်တော်က ပြန်ပြီး နှိပ်စက် ရဦးမလား ဟင်" ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ အတာလည်း သို့လျှင် ကောက်ကာငင်ကာ မေးလိုက်သောကြောင့် ကိုထွန်းအောင် က တစ်စုံတစ်ခုကို ရုတ်တရက် သတိရသလိုဖြင့် "ကဲ အတာ၊ ငါ မေးမယ်၊ ခု မင်းအမေဟာ မင်းအပေါ်မှာ အတော့်ကိုဆိုးတယ်နော်၊ အဲဒါ မင်းသူ့ကို စိတ်မဆိုး ဘူးလား၊ မမုန်းဘူးလား"

"ဟင့်အင်း၊ ကျွန်တော် စိတ်မဆိုးဘူး၊ ချစ်တယ် မေမေ့ကို ကျွန်တော် သိပ်ချစ်တယ်၊ နောက်ဘဝ ကျွန် တော့် ကလေးဖြစ်လာရင်လဲ ကျွန်တော် ချစ်မှာပဲ၊ မနှိပ်စက်ဘူး၊ ရိုက်လဲ မရိုက်ဘူး၊ အော်လဲ မအော်ဘူး၊ မုန့်တွေ ဘာတွေ အများကြီး ဝယ်ကျွေးမယ်၊ အင်္ကျီလှလှလေးတွေ ဝယ်ပေးမယ်၊ ပြီးတော့"...

"တော်ပါတော့ အတာရယ်၊ မင်း မင်း"

ကိုထွန်းအောင်မှာဆက်၍ ပြောရန်ပင် စကားစရှာမရနိုင်တော့ဘဲ အတာ့ပါးကလေးနှစ်ဖက်ကို လက်ဝါး နှစ်ခုဖြင့် စုအုပ်ဆွဲခါလျက် ကြင်နာ အရိပ်အယောင်ကိုပြရင်း ပြုံးလိုက်မိ၏။ ကိုထွန်းအောင်တွင် အဘယ်မျှလောက် ကြည်နူးဝမ်းမြောက်သွားသည်မသိ။ မျက်လုံးများထဲတွင် ရေကြည်ကလေးသန်းလာသည် အထိ အတာအား တွေကြည့်နေမိပြီးမှ

"မင်းဟာ လူဆန်းကလေးပါလား အတာရယ် ဟင်၊ မင်း သိပ်ထူးခြားတဲ့ ကလေးပဲ" ကိုထွန်းအောင်လည်း မချင့်မရဲကြီးကြည့်ရင်း အာလုတ်သံဖြင့် ပြောလိုက်ကာ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် အမိန့်သား ဝမ်းမြောက်နေ၏။

"အင်း ဒီကောင်လေး ပြောလိုက်တဲ့ စကားကဖြင့် ဒီဘဝ ဒီမျှနဲ့ကြောပါစေဆိုတဲ့ သဘောမျိုးပဲ၊ အရွယ်နဲ့ မလိုက်အောင် မြင့်မြတ်လိုက်တဲ့ စကားနှယ်" ဤသို့လည်း ဝမ်းထဲမှ ရေရွတ်နေမိ၏။

"ဒီကလေး ပြောတဲ့ စကားတွေသာ သူ့အမေကြားရင် အို ကြားလဲ အပိုပါပဲ၊ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ပြော တယ် ဆိုပြီး ထရိုက်ချင် ရိုက်နေမှာ ခက်တယ်၊

လောကမှာ စာမတတ်တာလောက် လူဖြစ်ရှုံးတာ မရှိ တော့ဘူး" ဟူ၍လည်း မသိန်းမေအတွက် စိတ်ပျက်လက်ပျက် ညည်းညူနေမိ၏။

"အေး ငါ့သားက လိမ္မာတယ်"

"ငါ့သား"ဟူသော အသုံးအနှုန်းဖြင့် ပြောလိုက်သည်မှာ ကိုထွန်းအောင်အဖို့ ဤတစ်ကြိမ်သည် ပထမ ဖြစ်၏။ ထို့အရင်ကမူ သူ သုံးချင်၏။ သို့သော် သိတတ်နေပြီဖြစ်သော အတာကလေး အနေ ကြုံရမည် စိုးသောကြောင့်သာ

"မင်း မင်း"နှင့်ခေါ်ဝေါ်ပြောဆိုခဲ့ရာမှ ယခုမူ သူ့ စိတ်ထဲ၌ မချုပ်တည်းနိုင်လောက် အောင်ပင် အတော့အပေါ်၌ ကရုဏာအနှစ်ဖြင့် အချစ်ကြီး ချစ်မိသွားသည့်အတိုင်း သို့လျှင်

"ငါ့သား"ဟူ ၍ သုံးလိုက်သည်ဖြစ်ရာ အတာကလည်း သာယာသွားသလို အပြုံး ဖြင့် လက်ခံနေ၏။

"မင်း နောက်ကိုလဲ ဒီလိုပဲ စိတ်ထဲမှာထားနော်၊ မင့်အမေဟာ ခုဆိုးနေပေမဲ့ မင်းက သူ့အပေါ်မှာ မုန်း တဲ့စိတ်မျိုးမထားဘဲ မင်း ခုနပြောသလို သူက ဘယ်လိုပဲဆူဆူ ရိုက်ရိုက် ချစ်တဲ့စိတ်က အမြဲထားရင် တစ်နေ့ ကျ သူ ကောင်းလာမှာပဲ၊ သိလား"

"ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော်လေ ဘုရားရှိခိုးရင်လဲ မေမေ ကျွန်တော့်ကို ချစ်ပါစေလို့ အမြဲဆုတောင်းတယ်" အတာ့စကားမှာ ကိုထွန်းအောင်၏သြဝါဒထက်ပင် ပိုသွားသောကြောင့် အတော့်ခေါင်းကလေး ဆွဲပွတ် ကာ အညွတ်အနူးသဘောကျနေမိတော့၏။

"ဟို မနေ့တုန်းကလေ မေမေ ဈေးရောင်းတာ ပိုက်ဆံအများကြီးမြတ်တယ်တဲ့။ မနက်က မမသက်တို့ အောက်မှာပြောနေကြတယ်၊ ဟုတ်လား ဟင်၊ ကျွန်တော် သိပ်ဝမ်းသာတာပဲ" အတာက ပြုံးပြုံးကလေး မော်ကြည့်ရင်း မေးလိုက်သောကြောင့်

"အေး ဒါပေမဲ့ မင်း ဝမ်းမသာနဲ့ အတာ၊ အဲဒါ မတရားရတဲ့ပိုက်ဆံတွေကွ"

"ဟင်၊ ဈေးရောင်းလို့မြတ်တာ မဟုတ်ဘူးလား"

"ဈေးရောင်းလို့ မြတ်တာတော့ မှန်တယ်လေ၊ ဒါပေမဲ့ မသန့်ရှင်းဘူးကွ၊ ကဲ မင်းနားလည်အောင် ငါ ပြောပြမယ်။ ဥပမာ ဆိုပါတော့ကွာ၊ ထီးတစ်လက်ကို တစ်ကျပ် အရင်းကျတယ်၊ အဲဒါ ငါးမတ်နဲ့ရောင်း တော့ အဒီတော့ ဆိုရှင် ဘယ်လောက်မြတ်မလဲ"

"တစ်မတ်မြတ်တာပေါ့"

"အေး၊ အဲဒီတစ်မတ်ဟာ သန့်ရှင်းတဲ့ အမြတ်လို့ခေါ်တယ်"

"ကဲကွာ၊ မင်းက ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ ပိုးလုံချည်တစ်ထည် သွားဝယ်တယ် ဆိုပါတော့၊ အဲဒါ ဆိုင်ရှင်က ပိုး အတုလုံချည် ငါးမတ်လောက် တန်တာကို ပိုးအစစ်ဆိုပြီး မင့်ကို နှစ်ကျပ်ခွဲနဲ့ လိမ်ရောင်းတယ် ဆိုပါတော့၊ အဲဒီတော့ ဆိုင်ရှင် ဘယ်လောက်မြတ်မလဲ"

"ငါးမတ်တန်ကို နှစ်ကျပ်ခွဲနဲ့ရောင်းတော့ ငါးမြတ်တောင် မြတ်မှာပေါ့"

"အေး အဲဒါ မသန့်ရှင်းဘူး၊ ပိုးအစစ်မဟုတ်ဘဲနဲ့ မတရားလိမ်ရောင်းတာမို့ အမြတ်များများရပေမဲ့ အပြစ် ဖြစ်တယ်၊ မသန့်ရှင်းတဲ့အမြတ်လို့လဲ ခေါ်တယ်"

ဤတွင် အတာလည်း ဘာကို သတိရလိုက်သည်မသိ။ တန်းပေါ်တွင် လွှားလျက်သားပင်ရှိနေသေး သော သူ့ပိုးလုံချည်ကလေးကို ပြေးယူလာပြီး

”ကြည့်ပါဦး၊ ဒါကော ပိုးအစစ်ဟုတ်ရဲ့လား ဟင်"ဟု စိုးရိမ်သွားသလို အမူအရာကလေးဖြင့် မေးနေ သောကြောင့် ကိုထွန်းအောင်တွင် အားပါးတရ ရယ်နေမိရာမှ

”မင့်လုံချည်က ပိုးစစ်ပါတယ်ကွ၊ ငါ ခုန ငါ ပြောတာ ဥပမာ ပြောတာပါ။ ဒါနဲ့ ဒီလုံချည်ဝယ်တော့ မင့်ကို တစ်မတ်ပြန်ပေးလိုက်တယ်ဆို"

”ဟုတ်တယ်၊ သုံးကျပ်မတ်တင်း ရောင်းတာကို ကျွန်တော်မို့ မုန့်ဖိုး တစ်မတ် လျှော့ပေးတာတဲ့”

"အေး ဒါဆို အရင်းအတိုင်းလောက်ပဲရှိမယ်၊ သုံးကျပ်မတ်တင်းရောင်းမှ သူတို့ တစ်မတ်လောက်ပဲမြတ် မယ်။ အဲသလို ပိုးစစ်ဆို အစစ်၊ အတုဆို အတု ပြောပြီး မှန်မှန်ကန်ကန်နဲ့ အသင့်အတင့် အမြတ်ယူတာ ကတော့ အပြစ်မရှိဘူး၊ ကဲ တကယ်လို့ မင်းဝယ်လာတဲ့ လုံချည်ဟာ အတုဖြစ်နေရင် မင့်ကို လိမ်ရောင်း လိုက်တာဆိုရင် မင်း ဘယ်လိုနေမလဲ။ အတာ ပြောစမ်း"

”ကျွန်တော် စိတ်ဆိုးမှာပေါ့"

”အေး စိတ်လဲဆိုးမယ်၊ ဒီလုံချည်မြင်တိုင်းလဲ မင်းစိတ်ချမ်းသာမှာ မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီတော့ လိမ်ပြီးရောင်း တာ ကောင်းသလား"

”ဘယ်ကောင်းမလဲ၊ ဒါ မတရားလုပ်တာပေါ့ နော်”

"အေး၊ မင့်အမေ မနေ့က ပိုက်ဆံအများကြီးမြတ်တယ် ဆိုတာ အဲသလိုပဲကွ၊ ဘုရားဖူးလာတဲ့ တောသူ တောင်သားတွေကို လိမ်ပြီးရောင်းလို့ အများကြီး မြတ်တာပေါ့"

”ဘာရောင်းတာလဲတဲ့ ဟင်"

”အိန္ဒိယနိုင်ငံကလာတဲ့ ဘာဘူ ဘန်ကောက်လုံချည်ကို ယိုးဒယား ဘန်ကောက် အစစ်ဆိုပြီး လိမ်ရောင်း တာပေါ့ကွ"

”ဟင် သူတို့ကကော အစစ်နဲ့ အတုကို မသိဘူးလား"

”နို့ မင်းကော၊ မင့်လုံချည် ပိုးစစ်လား အတုလား ဆိုတာ သိလို့လား"

”ကျွန်တော်က ကလေးပဲဟာ" လူကြီးမှန်ရင် သိရမည်ဟူသည့်အတွေးဖြင့် အတာက မေး လိုက်သောကြောင့် ကိုထွန်းအောင် ပြုံးမိ သွား၏။

"အေးပေါ့ကွာ၊ တောသူတောင်သားဆိုတာ လူကြီးပေမဲ့ ရိုးတယ်၊ အတယ်၊ ဒါကြောင့် ဝယ်သွားတာ ပေါ့”

”သနားပါတယ်နော်" အတာလည်း ညည်းညည်းညူညူ ပင် ရေရွတ်လိုက်၏။

"အဲဒါ သူတစ်ထူးကို လိမ်ရောင်းလို့ မတရားရတဲ့ပိုက်ဆံမဟုတ်လား" သွက်သွက်ကလေး အတာက ခေါင်းညိတ် လိုက်၏။

”အေး အဲသလို မတရားရတဲ့ ပိုက်ဆံဟာ ဘယ်တော့မှ လက်ထဲမှာ ကြာကြာမနေဘူးကွ၊ ခဏလေးနဲ့ ကုန်တာပဲ"

”ဘာပြုလို့လဲ ဘယ်လိုကုန်တာလဲ ဟင်”

"မင့်အမေ ကြည့်ပါလား၊ မနေ့က ငွေခြောက်ကျပ် ခုနစ်ကျပ်လောက်မြတ်တယ်၊ အဲဒါ သူတစ်ထူးကို မတရား လိမ်ရောင်း လို့ ရတဲ့ပိုက်ဆံမို့ မြင်းလောင်း ၃၆ ကောင်ထိုးနဲ့ တစ်နေ့ထဲရှစ်ကျပ်ရှုံးလို့ သူ့အိတ်ထဲ က တောင် တစ်ကျပ်ပါသွားသေးတယ်" အတာကလေး စဉ်းစားသလို တွေနေပြန်၏။ ကိုထွန်းအောင်ကလည်း အတော်ကလေး ၏ တွေနေသည့် အမူအရာကိုကြည့်ရင်း

”ဘာတွေ ကတ်သီးကတ်သတ် မေးဦးမှာပါလိမ့်" ဟူသော အတွေးဖြင့် အကဲခတ် နေခိုက်မှာပင်

”တကယ်လို့ မေမေ ၃၆ ကောင် မထိုးရင်တော့ ဒီပိုက်ဆံ ကို မေမေ သုံးရမှာပဲ မဟုတ်လား" ကိုထွန်းအောင် ထင်သည့်အတိုင်းပင် အတာ၏ရှာရှာဖွေဖွေ မေးသံပေါ်လာတော့၏။

"၃၆ ကောင် မထိုးလဲ ဒီလို မတရားရတဲ့ပိုက်ဆံက တခြားနည်းနဲ့ ကုန်မှာပဲကွ" သို့ ပြောပြီး မှ ကိုထွန်းအောင်က ဆက်လက်၍

”ဒီမှာ အတာ၊ မင်းမှတ်ထား သူခိုးတို့ ခါးပိုက်နှိုက်တို့ဆိုတာ တစ်ခါတစ်ခါခိုးရင် အများကြီးရတယ်ကွ၊ တချို့များ အိမ်တစ်အိမ်ဝင်ပြီး ခားပြတိုက်ရင် ငါးရာ တစ်ထောင်ရတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့ဟာ ဘယ်တော့ မှ မချမ်းသာ ဘူး၊ ကြာကြာလဲ မစားရဘူးကွ၊ အဲဒါ ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့ သူခိုး ခားပြမှန်ရင် အရက် သောက်တယ်၊ ဖဲရိုက်တယ်၊ ဒီတော့ သူတို့ခိုးလို့ တိုက်လို့ရတဲ့ ပိုက်ဆံဟာလဲ အရက်သောက် ဖဲရိုက် တာ နဲ့ ကုန်တာပဲ၊ ကုန်တော့ ထပ်ပြီး ခိုး၊ ခိုးလို့ ရတော့ တစ်ခါ အရက်သောက် ဖဲရိုက်နဲ့ ကုန်ပြန်ရော" အတာလည်း စဉ်းစဉ်းစားစား နားစွင့်နေ၏။

"အဲဒါပဲကွ၊ မတရားရတဲ့ ပိုက်ဆံဟာ မကောင်းတဲ့ အလုပ်နဲ့ပဲ ကုန်တတ်တယ်၊ ခုန ပြောသလိုပေါ့ကွာ၊ သူခိုး ခားပြမှန်ရင် အရက်သောက် ဖဲရိုက်တတ်တဲ့ လူချည်းပဲ၊ အဲဒါ ဘာပြုလို့လဲ သိလား၊ သူတို့ခိုးလို့ တိုက်လို့ရတဲ့ မတရားပိုက်ဆံတွေ မြန်မြန်ကုန်ဖို့ အလိုလိုဖြစ်တာပဲ၊ မင်း ဟိုတစ်ခါပြောဖူးတယ် မဟုတ် လား အတာ၊ ခေါက်ဆွဲသည် အဒေါ်ကြီးရဲ့ ပိုက်ဆံတစ်ပဲကြောင့် မင်း သိပ်စိတ်ညစ်နေပြီး ပြန်ပေးလိုက် တော့မှ စိတ်အေးသွားတယ်ဆိုတာလေ၊ အဲဒီလိုပဲပေါ့ကွ၊ သူများကို မကောင်းကြံရင် ကိုယ်လဲ မကောင်းဖြစ်မှာပဲ၊ မင်း ခေါက်ဆွဲသည်ကို ပိုက်ဆံပြန်ပေးလိုက်တော့ မင့်ကို ချစ်သွားကြတယ် မဟုတ် လား၊ အေး ကောင်းတာ လုပ်ရင် ကောင်းတာဖြစ်မယ်၊ အဲဒါ မြဲမြဲမှတ်ထား”

"ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် မှတ်ထားပါ့မယ်"

”ကဲ ကဲ မင်းအင်္ကျီတွေဖွပ်မယ်ဆိုရင် သွားဖွပ်ချေတော့၊ ငါလဲ တစ်ရေးလောက် အိပ်လိုက်ဦးမယ်" ဤတွင် အတာလည်း အထပ်ခိုးဝရန်တာမှ အောက်ထပ်ရှိ နာရီကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ လက်တံတိုက ၁၁ ကိုပြ၍ လက်တံရှည်ကမူ ၂ နှင့် ၃ အကြားတွင်ရှိနေသောကြောင့်

”ဟင်၊ ဟိုမှ ၁၁ နာရီတောင် ထိုးပြီးနေပြီ၊ ရုံးမသွားတော့ဘူးလား" အတာ က အမှတ်မဲ့ နေတတ်သူမဟုတ်သည့်အတိုင်း သို့မေးလိုက်သောကြောင့် ကိုထွန်းအောင်တွင် ရုတ်တရက် မျက်နှာညှိုးသွား၏။ အတန်ကြာတွေနေပြီးမှ ခေါင်းကို ခပ်လေးလေးခါရင်း

”ဒီနေ့ ရုံးပိတ်လို့ပေါ့ကွာ"

”ဟင် တနင်္ဂနွေနေ့လဲ မဟုတ်ဘဲနဲ့”

"အိုကွာ ဘုရားပွဲတော်အတွက် ပိတ်တာပေါ့၊ သွား သွား အဝတ်သွားလျှော်ချေတော့" အတာလည်း ကျေနပ်ပုံမရလှသေး၊ သို့သော်လည်း ကိုထွန်းအောင်က မျက်စိကိုစုံမှိတ်၍ မှိန်းချလိုက် သောကြောင့် ဘာမျှမမေးသာတော့ဘဲ အတာ အောက်သို့ ဆင်းခဲ့ရတော့၏။ လူမှန်းမသိတသိအရွယ်ကစ၍ ကိုယ့်အဝတ်အစား ကိုယ်လျှော်ဖွပ်၍ ဝတ်ခဲ့ရသော အတာသည် ယခု အချိန်၌ အလျှော်အဖွပ် ကောင်းသော မိန်းကလေးခပ်ကြီးကြီးတစ်ယောက်လောက်ပင် ကျင်ကျင်လည် လည် လျှော်တတ်နေပြီ ဖြစ်၏။

ယနေ့ သူလျှော်ရသည်မှာ သူ့အဝတ်အစားသာမဟုတ်။ မသိန်းမေ၏ရှိသားအင်္ကျီနှစ်ထည်အပြင် ဘော်လီ သုံးထည် လည်း ပါသေး၏။ ကိုထွန်းအောင်မှာမူ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း မဖွပ်အား၊ အတာကိုလည်း မ ခိုင်းရက် သည်နှင့် အောက်ထပ်ရှိ ကုလားပင်းမင်းဆိုင်သို့သာ တွင်တွင်ပို့၍ ဝတ်ခဲ့၏။ အဝတ်အစား ရှိသူဖြစ်သည့် အတိုင်းလည်း ရှပ်တစ်ထည်ကို အနည်းဆုံး သုံးရက်လောက်ဝတ်သောကြောင့် ဒိုဘီခ မှာ တစ်နေ့ တ ပြားလောက်သာ ကျ၏။

အတာမှာကား အလိုက်သိတတ်သူကလေး ဖြစ်သည့်အတိုင်း ခိုင်းနေစရာပင်မလို၊ တန်းပေါ်တွေ့သော အဝတ်ဟောင်း ဟူသမျှ ဆွဲယူလျှော်ဖွပ်ထားလေ့ရှိ၏။ ဤလိုသိတတ်မှုကြောင့်လည်း ကိုထွန်းအောင်က အသည်းစွဲနေ၏။ သို့သော် တစ်ခါတစ်ခါ ဆပ်ပြာဖိုး အတွက် သူ့စုငွေကလေးထဲမှ ထွက်ရသောကြောင့် စိတ်ပျက် သလိုလို ရှိလာတတ်သေး၏။ သို့တိုင်အောင်လည်း စိတ်ကောင်းရှိသူလေးပီပီ

”အို ဒါလဲ ကု သိုလ် ရတာပဲ" ဟူသော ဖြေဖျောက်မှုကလေးဖြင့် ကျေကျေနပ်နပ်ပင် သူ ဆပ်ပြာသုံးဝယ်၍ မိဘများ အထည်အ ဝတ် ကိုပါ ဖြူဖြူစင်စင် လျှော်ဖွပ်ထားတတ်၏။ ယနေ့လည်း သူ ခါတိုင်းနည်းတူ လျှော်ဖွပ်နေ၏။ သို့သော် ယခင့်ယခင်နေ့များ အကြိမ်များကဲ့သို့ သီချင်း တအေးအေးဖြင့် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ကလေး မဟုတ်တော့ဘဲ တစ်စုံတစ်ရာကို စဉ်းစားသလို တွေတွေကလေး ငုံ့ရင်း တလှုပ် လှုပ်ဖွပ်နေ၏။ ကြည့်ရသည်မှာ စိတ်ပါလက်ပါ မရှိလှ။

မှန်၏။ သူ စိတ်ပါလက်ပါ မရှိနိုင်။

”အိုကွာ ဘုရားပွဲတော်အတွက် ရုံးပိတ်တာပေါ့" သို့ပြောလိုက်သော

ကိုထွန်းအောင်၏စကားနှင့် မျက်နှာထားအမူအရာကို သူ သတိထားမိခဲ့၏။ ဤလို ပြောလိုက်စဉ်က ကိုထွန်းအောင် မျက်နှာပျက်သွားသည်ကိုလည်းကောင်း၊ စိတ်ညစ်သွားသည့် လက္ခဏာ မျိုး ပေါ်လာသည်ကိုလည်းကောင်း သိသိသာသာ တွေ့ခဲ့ရသောကြောင့် အတော့်စိတ်တွင် မကောင်းနိုင် သလို ဖြစ်သွား၏။

”ကျုပ် အလုပ်က အမြဲတမ်းမဖြစ်သေးဘူး မဟုတ်လား၊ တစ်နေ့နေ့ လူလျှော့ပမယ်ဆိုရင် အမှန်မုချ ကျုပ် ပြုတ်မှာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်မကြောက်ပါဘူး မသိန်းမေ"

”ဒီအလုပ်ပြုတ်တော့ ဒီပြင်အလုပ် ရှာပေါ့ရှင်”

"ခုခေတ်မှာ ဘယ်လွယ်မလဲဗျ၊ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားကို ကျုပ်ပြောနေတာပေါ့၊ ဒိပြင်အရောင်းအဝယ်တစ်ခု ကို စဉ်းစားပါလို့၊ ကျုပ်ပါ ဝင်ပြီး ကူလုပ်နိုင် ဝိုင်းရောင်းနိုင်တဲ့ အလုပ်မျိုးပေါ့"

”အင်း၊ ရှင်က ပြောတော့ လွယ်လိုက်တာ၊ ဘယ်မလဲ အရင်းအနှီး ပိုက်ဆံ”

"အေးလေ၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်က ကြိုကြိုတင်တင် ပြောနေတာပေါ့ဗျ၊ တကယ်လို့သာ ခင်ဗျား ခုလို အလောင်းအစားတွေ ဘာတွေမလုပ်ဘဲထားမယ်ဆိုရင်"

”ပိုက်ဆံစုတဲ့စကား ကျွန်မကို မပြောနဲ့၊ ဒီနေ့ရရင် ဒီနေ့သုံးမှာပဲ၊ နက်ဖြန်အတွက် နက်ဖြန်မှရှာမယ်၊ ကျွန်မတို့ အမျိုး ဟာ ဂေါ်ရင်ဂျီကုလားလို ပိုက်ဆံကို ခါးကြားလိမ်ပြီး မစားရက် မသောက်ရက်စုတဲ့အမျိုး မဟုတ်ဘူး”

မသိန်းမေသည် သူတစ်ယောက်တည်းအနေဖြင့် အသုံးအဖြုန်းကြီး၍ မိုက်တွင်းနက်သည်ကိုမပြောဘဲ ဆွေမျိုးပါထည့်၍ အဖော်ညှိလိုက်ချေသေး၏။ ဤလို ကိုထွန်းအောင်တို့ မကြာခဏပြောတတ်ကြသည်ကို အတာ ကြားရဖူး၏။ သို့အလျောက်ပင် အသိအမြင်ထက်မြက်လှသော အတာလည်း ထိုစကားများနှင့် ယခု ကိုထွန်းအောင်ရုံးမသွားဘဲ အမူအ ရာပျက်နေသည့်အဖြစ်ကို ဆက်စပ်၍ တွေးနေမိ၏။ သူ သေသေချာချာ နားလည်သည်ကား ကိုထွန်း အောင်တို့ရုံးသည် စနေ နေ့တစ်ဝက်၊ တနင်္ဂနွေတစ်နေ့လုံးနှင့် ဘုရားပွဲ လပြည့်နေ့များနှင့် သင်္ကြန်ရက်များတွင်သာ နှစ်ရက်သုံးရက် ဆက်ပိတ်သည်ကို အတာမှတ်မိ၏။

သိမထား၍လည်းမဖြစ်ပေ။ သူ့အား အရေးလုပ် လက်ခံစကားပြောမည့်သူဆို၍ ကိုထွန်းအောင်နှင့် မခင် သက်တို့ ညီအစ်မ သာရှိရာ ကိုထွန်းအောင် ရုံးပိတ်လျှင် အတာ အလွန်ပျော်၏။ ထို့ကြောင့်လည်း ကိုထွန်းအောင် ရုံးပိတ်ရက် ကို အတာတွက်၍ မှတ်ထားခဲ့သည်ဖြစ်ရာ ယနေ့ ရုံးပိတ်သည်ဆိုရာ အတာ စဉ်းစား၍မရ၊ အခါကြီး ရက်ကြီးဖြစ်သော လပြည့်နေ့သာ ရုံးပိတ်လျက် လပြည့်ကျော်တစ်ရက်တွင် ပိတ် လေ့မရှိသည်ကို အတာ သိ၏။ သို့နှင့် ထိုအကြောင်း ဤအကြောင်းများ ပေါင်းစပ်တွေးတောရင်း တလှုပ်လှုပ် အဝတ်လျှော်နေရာမှ

”လူကြီး ကို ရုံးက အလုပ်ဖြုတ်လိုက်ပြီထင်ပါရဲ့

”ဟူ၍ပင် စိတ်ထဲမှကြိတ်၍ ရေရွတ်နေမိရှာ၏။

အတာမှာ တစ်စုံတစ်ရာကို သိလိုစိတ်ပြင်းထန်လာလျှင် မသိန်းမေကလွဲ၍ မည်သူ့ကိုမဆို ရဲရဲတင်း တင်း မေးတတ်၏။ ယခုလည်း ကိုထွန်းအောင်က အဘယ်ကြောင့် ရုံးမသွားသည်ကို သူ သိချင်၏။ သာ မာန် ရုံးမသွားခြင်းလောက်ကိုသာ သိချင်သည်မဟုတ်ဘဲ အလုပ်ပြုတ်မပြုတ်ကို

ပို၍သိချင်လာ၏။ သို့ နှင့် အအဝတ်များကို ခပ်သုတ်သုတ်လျှော်၍ ရေအမြန်ဆုံးချိုးကာ အပေါ်ထပ်သို့ ပြေးတက်လာခဲ့၏။ သို့ သော် ထိုအချိန်၌ ကိုထွန်းအောင်မှာ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်နေသည်ဖြစ်၍ သူ့ဆန္ဒကို စိတ်ကလေး မောသွားခြင်းဖြင့်ပင် အဆုံးသတ်လိုက်ရရှာတော့၏။

အတာက မမေးရဘဲနှင့် နောက်တစ်နေ့နံနက် လက်ဖက်ရည်ဝယ်၍ အပြန်တွင် မခင်သက်တို့ ပြောပြ ချက်အရ ကိုထွန်းအောင် အလုပ်ပြုတ်သွားပြီဖြစ်ကြောင်း အတာကလေး ဝမ်းနည်းစွာသိလိုက်ရ၏။ တစ်သက်နှင့် တစ်ကိုယ် ဤလိုစိတ်မချမ်းသာဖြစ်ရသည့်အကြိမ်သည် အတူအဖို့ ဤတစ်ကြိမ်သည် ပထမဖြစ်၏။ အမှတ် ၁ အနေဖြင့် အတာ တွေးပူလိုက်သည်မှာ သူ့အတွက် ကျောင်းလခဖြစ်၏။ ယခု ကိုထွန်းအောင် အလုပ်ပြုတ် သွားလေပြီ။ ကိုထွန်းအောင် မပေးနိုင်လျှင် သူ့မေမေက ပေးရတော့မည်ကို အတာသည် လွယ်လွယ် ပင် သဘောပေါက်ခဲ့၏။ မုန့်ဖိုးကလေး ခြောက်ပြားကိုပင် ဆောင့်၍ ဆောင့်၍ ဒေါနှင့် မော နှင့် မျက်နှာကြီး ရှစ်ခေါက်ချိုးထားပြီးမှ ပေးတတ်သော မသိန်းမေသည် ငွေနှစ်ကျပ်တည်းဟူသော အတော် များသည့် ကျောင်းလခကို ကြည်ကြည်ဖြူဖြူပေးပါမည်လော။

အတာ သံသယဖြစ်နေ၏။ ထိုအပူသည် သူ့ရင်ထဲတွင် ကမ္ဘာ့မီးတမျှ ကြီးကျယ်စွာ တောက်လောင်နေ ၏။ ယင်းသည့်အထဲတွင် ကိုထွန်းအောင် အလုပ်ပြုတ်ခဲ့သည်မှစ၍ မသိန်းမေ၏ဆူအောင့်မှုမှာ ပို၍ပြင်းထန် လာတော့၏။ သို့ ဆူပူမှုအကြိမ်များများ ဖြစ်လာလေ မြေစာပင်ဖြစ်သော အတာကလေး အနေရကြပ် လေ အကြောင်းမဲ့ မာန်မဲ ရိုက်နှက်ခံရလေ ဖြစ်နေတော့၏။ အိမ်ထောင်တစ်ခု၏ ပျော်ရွှင်ရေးမှာ ထိုအိမ်ထောင်၏ဝင်ငွေအပေါ်တွင် အများဆုံးတည်၏။ စီးပွားရေး ချောင်လည်မှ ထိုအိမ်ထောင်လည်း ကြည်လင်ရွှင်လန်းနိုင်မည်ဖြစ်၏။ မသိန်းမေတို့တွင်လည်း ထိုနည်း အတိုင်းပင် ဖြစ်ရာ ယခု ကိုထွန်းအောင် အလုပ်ပြုတ်ခဲ့သည်နှင့် တစ်လ လေးဆယ်ခန့်သောဝင်ငွေ သည် ဆုတ်ယုတ်သွားတော့မည် ဖြစ်၏။ သို့နှင့်အမျှ သူတို့တစ်တွေ၏ သာယာမှုသည်လည်း လျော့ပါး စ ပြုနေ ပြီဖြစ်၏။

အတူအဖို့တွင်သော်ကား မသိန်းမေ၏စီးပွားရေးတိုးတက်မှု၊ ဆုတ်ယုတ်မှုနှင့် ပတ်သက်၍ အကျိုးခံစား ခွင့်သည် ဘာမျှမရှိ။ မသိန်းမေ၌ဝင်ငွေကလေးဖြောင့်လာလျှင် အဆူအရိုက်ခံရမှုသက်သာ၍ မသိန်းမေ မြင်းရှုံးလာက အကြောင်းမဲ့ အကန်ကျောက် အကြိမ်းအမောင်း ခံရသည်သာ ခြားနား၏။

ယခင်ကဆိုမူ သုံးရက်တွင် နှစ်ရက်လောက်က သာသာယာယာနှင့် အိပ်ရာဝင်နိုင်ခဲ့ကြရသော်လည်း ယခု ကိုထွန်းအောင် အလုပ်ပြုတ်ခဲ့သည်မှစ၍ နေ့ရှိသလောက်ဆိုသလို သူတို့လင်မယား မျက်နှာချင်း ဆိုင်မိသည်နှင့် စကားများကြ၏။ ဆူဆူပူပူဖြစ်တတ်ကြ၏။

"ကျုပ်လဲ နေ့စဉ်နဲ့အမျှ အလုပ်ရှာနေတာပဲဗျ၊ မရတာတော့ ဘယ့်နဲ့မှ မတတ်နိုင်ဘူး၊ ဒါကြောင့် ကျုပ် ပြောတယ် မဟုတ်လား၊ ဒိုပြင်အရောင်းအဝယ် တစ်ခုခုလုပ်ပါ၊ ကျုပ်လဲ ဝိုင်းရောင်း ကူညီလုပ်မယ်လို့၊ ဒီလိုဆိုတော့လဲ ခင်ဗျား အရင်းအနှီးမရှိတာကို ပြောဦးမယ်၊ ခုလိုသာ အလောင်းအစားကို ခင်ဗျား မစွန့် လွှတ်နိုင်ရင်တော့ ဘယ်တော့မှ လူမွဲလူတောင် ပြောင်မှာမဟုတ်ဘူး"

"ဒါကို ထည့်မပြောနဲ့၊ ကျွန်မ မြင်းတောင်းတာ ၃၆ ကောင်ထိုးတာ စီးပွားရှာတာရှင့်၊ သိရဲ့လား"

"အင်း၊ ခင်ဗျားလက်ထက်ကျမှပဲ ကြားဖူးတော့တယ်၊ မြင်းလောင်းတာဟာ စီးပွားရှာတာတဲ့၊ အေး အဲ သလိုသာ စီးပွားရှာနေ ဘယ်တော့မှ ဒီအခြေက တက်မှာမဟုတ်ဘူး" ကိုထွန်းအောင် အလုပ်ပြုတ်ခဲ့ပြီးသည့် ဆယ်ရက်လောက်အတွင်း၌ ဤလိုစကားများသံကို ရှစ်ကြိမ် ထက် မနည်း အတာ ကြားခဲ့ရပြီဖြစ်၏။ စိတ်ညစ်လိုက်သည်မှာလည်း ပြောစရာမရှိ။ လွန်ခဲ့သော လေးငါးဆယ်လလောက်က ကုသိုလ်ကံသည် မသိန်းမေထံသို့ အဖော်အပေါင်းနှင့်ရောက် လာသည် ဟု ဆိုရမလောက် ၃၆ ကောင်လည်း ပေါက် မြင်းကလည်းနိုင် အရောင်းအဝယ်ကပါ မြိုင်ခဲ့ သောကြောင့် မသိန်းမေ တွင် ဝင်ငွေ အတော်ကလေး လှိုင်ခဲ့၏။

ယခုတစ်ဖန် အကုသိုလ်ကံက အဖော်တွေနှင့် လာပြန်ပြီ။ မြင်းရော ၃၆ ကောင်ပါ အမြဲလိုလိုရှုံး၍ အရောင်း အဝယ် လည်း နေရာမကျ၊ ဤအထဲတွင် ကိုထွန်းအောင်ကပါ အလုပ်ပြုတ်ရပြန်၏။ မသိန်းမေ ဝင်ငွေဖြောင့်ခဲ့စဉ်က အလှူကြီးပေးသလို ဘေးလူများအား အမျိုးမျိုး အမည်မည် ကျွေးမွေးခြင်း ရက်ရက်ရောရော အကုန်အကျခံခဲ့သလောက် အတာတွင် အကြွင်းအကျန်များသာ မဝတဝစားခဲ့ ရ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ အတာကလေး ကျောင်းနေသည်မှ ယခုထိ ဆယ်ပြားတန် စွပ်ကျယ်တစ်ထည်တ လေမှ ဝယ်ပေး ဖူးသည် မရှိခဲ့။ သို့လျှင် မသိန်းမေ ငွေကြေးချောင်လည်သော အခါများ၌ အတာတွင် ဘာမျှအကျိုးခံစားခွင့်မရသော် လည်း ယခုကဲ့ သို့ ဝင်ငွေရလမ်း ဆုတ်ယုတ်လာသောအခါတွင်မူ ထိုဒဏ်ကို အတာကလေးပါ ဝင်၍ခံရ ၏။

လွန်ခဲ့သော လေးငါးခုနစ်ရက်ခန့်ကစ၍ မနက်တစ်ပဲ ညတစ်ပဲမျှသော ထမင်းဖိုးပင် မှန်မှန်မရ။ နံနက် ဘက်တွင် ထမင်းဖိုး မပေးခဲ့သောနေ့များ၌ အတာသည် အချိန်ကျ၍ ဆာမှသာလျှင် သူ့မေမေဈေးသို့ သွားလျက် မယောင် မလည်နှင့် ကိုယ်ယောင်ပြရ၏။ စိတ်လိုလျှင် လွယ်လွယ်ထုတ်ပေး၍ စိတ်နှင့်အခန့် မသင့်သော နေ့များတွင်မူ

"ဘာလဲ"ဟု အော်မေးရင်း မသိန်းမေက မျက်လုံးပြူးပြလိုက်သည်နှင့် တစ်ကိုယ်လုံး တုန်သွားသော ထိတ်လန့်ခြင်းနှင့်အတူ သူကလေး လှည့်ပြန်ခဲ့ရ၏။ ကျောင်းကလည်း ပိတ်ထားသည်ဖြစ်၍ သူ့တွင် မုန့် ဖိုးမှန်မှန် မရသောကြောင့်လည်း စုပြီးဆောင်းပြီး ပိုက်ဆံမရှိ။ ယင်းသည့်နေ့များကဲ့သို့ မသိန်းမေ အော် လိုက်လျှင်သော်လည်းကောင်း၊ မသိန်းမေ မြင်းပွဲထွက်သွားပြီဖြစ်၍ မမီလိုက်သော အခါမျိုးနှင့် ကြုံခဲ့လျှင် သော် လည်းကောင်း အတာသည် တစ်ခါတစ်ရံ ကြိတ်မှိတ်၍ အငတ်ခံရ၏။ မဟန်နိုင်လွန်းလောက် အောင် ဆာလာသော အခါများတွင်မှ သူ့မမသက်တို့ရှိရာ သိမ်ကြီးဈေး ဘီရုံဘက်သို့သွား၍ တစ်ပြားစ နှစ်ပြားစ တောင်းလေ့ရှိ၏။

"ဘာလုပ်ဖို့လဲ အတာ၊ နင် ထမင်းကော စားပြီးပြီလား" အမှန်အတိုင်း မစားရသေးကြောင်းနှင့်ပြောပြလျှင် မမသက်တို့က ထမင်းသော်လည်း ဝယ်ကျွေးမည်။ စားလောက်အောင်လည်း တစ်ပဲမှုကို အနည်းဆုံးပေးလိမ့်မည်ဟု အတာသိ၏။ သို့သော် သူမပြောဝံ့။ မသိန်းမေ၏ခြိမ်းခြောက်ထားချက်ကိုလည်း တစ်ဖက်က ကြောက်နေရသေးသောကြောင့်

"ကျွန်တော် မုန့်ဆာလို့ပါ"ဟူသော သာမန်အကြောင်းပြချက်ကလေးဖြင့်သာ တစ်ပြား နှစ်ပြားစတောင်း ၍ သူ့ဖောက်သည်ဖြစ်သော အဖြူထည် ဆန်ပြုတ်ဆိုင်သို့ သုတ်ခြေတင်ရရှာ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ ထိုဆန် ပြုတ်မှာ သူ့အဖို့ ရိုးနေပြီဖြစ်သောကြောင့် စားလိုစိတ်မရှိသည့်အခါများတွင် ဘယာကြော်တစ်ခု

အာလူး ကြော်တစ်လုံးဖြင့် သူ့နံနက်စာကို ကိစ္စတုံးလိုက်ရရှာ၏။

အတူအဖြစ်မှာ လုပ်ကြံဖန်တီးထားသော ဒဏ္ဍာရီဝတ္ထုဖြစ်လေသလောဟူ၍ပင် ယုံမှား သံသယ ရှိ လောက်အောင် သူကလေး၌ နံနက်နှင့် ညစာထမင်းပင် စိတ်မချရ။ တစ်ခါတစ်ရံ နံနက်စာ ထမင်းဖိုးအဖြစ် မသိန်းမေက ကြည့်ကြည့်ဖြူဖြူ ပိုက်ဆံကလေး တစ်ပဲ ပေးသွား သောအခါများ၌ပင် အတာသည် ထိုပိုက်ဆံတစ်ပဲလုံးကို သုံးမပစ်ဝံ့။ သူ အလွန်ကြိုက်သော ကုလား ဆိုင် မှ အမဲသားနှပ်နှင့် ထမင်းဝယ်စားလျှင် ထိုတစ်ပဲသည် တက်တက်စင် ပြောင်သွားမည်ဖြစ်၏။ ထိုတစ်ပဲ သည်ပင် ထမင်းဖိုးအဖြစ် နည်းနေသေးပါလျက် အတာ အဘယ်ကြောင့်ကုန်အောင် မသုံးရက် မစားရက် ဖြစ်နေပါဘိသနည်း။ ယခင်နည်းတူပင် သူ့ပိုက်ဆံစုလို၍လော မှန်၏။ အကယ်ပင် ပိုသော ပိုက်ဆံ ကလေး ကို စုထားလို၏။

သို့စုထားလိုသည်မှာ ယခင်ကကဲ့သို့ သူ့အတွက်လိုအပ်သော အသုံးအဆောင်ကလေးများဝယ်ရန်အ တွက် မဟုတ်တော့။ သူ့အတွက် ရသောထမင်းဖိုးမှာ အရမမှန် တစ်ခါတစ်ရံ တစ်နပ်စာသာရ၏။ နောက်ထပ်လည်း သူမတောင်းဝံ့။ သို့နှင့် အတာသည် နံနက်စာရသော တစ်ပဲကို ကုန်သွားအောင် စား မပစ်ရဲ။ ညဘက်တွင် ရမည် မရမည် မသေချာသောကြောင့် ထိုတစ်ပဲထဲမှ နှစ်ပြားသာ သူ သုံးဝံ့၏။ အကယ်၍ ညဘက်တွင် မရပါက ပိုသောနှစ်ပြားဖြင့် ညစာအတွက် အသက်ဆက်ရဦးမည် မဟုတ်ပါ လော။

အတာကလေး၏ဖြစ်အင်သည် သို့မကြားဝံ့လောက်အောင်ပင် ဆိုးဝါးနေသည့်အထဲက တစ်ခါတစ်ရံ

”ဟော့ကောင် ရော့ အကြွေမရှိဘူး။ သုံးပြားပဲယူ" မသိန်းမေ က သူ့လက်ဝါးပေါ်တွင် ဖြန့်တင်၍ ရွေးနေရာမှ မတ်စေ့နှင့် မျိုးစေ့များကို အိတ်ထဲပြန်ထည့်ပြီး အကြွေသုံးပြီး မျှသာ ပေးခဲ့သောအခါများ၌

”ညစာအတွက်ပါ မူးစေ့ကလေးပေးခဲ့တော ဘာဖြစ်သွားမှာတဲ့လဲ"ဟု အတာသည် စိတ်ထဲမှ ရေရွတ် ရင်း မကျေမနပ်ဖြစ်ရင်းနှင့် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်မှာလည်း အကြိမ်ကြိမ်။ ဤလို သုံးပြားမျှသာ ပေးသွားသောနေ့မျိုး၌ အတာတွင် အတော်ကလေး အသုံးရခက်၏။ ညဘက်တွင် ထမင်းဖိုး ရ မရကလည်း မသေချာသောကြောင့် ထိုသုံးပြားအနက်မှ ညစာအတွက်လည်း ချန်ရဦးမည် ဖြစ်၏။ သို့နှင့် အတာသည် သိမ်ကြီးဈေး ဈေးချိုထိပ်သို့သွားကာ ပါတာနီ၊ မြေပဲလှော် သို့မဟုတ် ကုလားပဲခြမ်းစသည့် တစ်ခုခု ကို တစ်ပြားဖိုး ဝယ်၏။ ထိုဆိုင်မှာ လက်ကားရောင်းသောဆိုင်ဖြစ်၍ တစ် ပြားဖိုးဆိုလျှင် ကလေး တစ်ယောက် စာ တဝစားနိုင်လောက်အောင် ပေါပေါများများရ၏။

ထိုပါတာနီဆိုင်မှာ ညဘက်တွင် ဆိုင်ပိတ်သောကြောင့် မနက်စာထမင်းအတွက်ကို အဆိုပါ ကုလားပဲ ခြမ်းလှော်၊ ပါတာနီ တစ်ခုခုဖြင့် ကိစ္စပြီးအောင် စီမံရပြီး ညဘက်တွင်မှ ကျန်သောနှစ်ပြားကို ထမင်းနှင့် တန်းတူ အာသာပြေ သည့် အစာ တစ်မယ်မယ်ကို ဝယ်စားရ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ မုန့်ဟင်းခါးဟင်းရည် တစ်ပြားဖိုးဝယ်၍ နံပြားတစ်ခြမ်းနှင့် ကိစ္စပြီးရ၏။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် လည်း များများ ရသော အဖြူထည်ဆန်ပြုတ်ထက် အရသာရှိသော ငါးရံ့ ဆန်ပြုတ်ကို ဝယ်စား၏။ သို့ သော် ထမင်းနှင့် ဟင်း စားရသကဲ့သို့ အာသာပြေရုံသာရှိ၏။ ဝကား မဝရှာပေ။

ယနေ့သည် အတာတို့ ကျောင်းဖွင့်သောနေ့ ဖြစ်၏။ အတာလည်း ထုံးစံအတိုင်းပင် သူတို့သားအမိ သားအဖ သုံးယောက် သောက်ပြီးခဲ့ပြီဖြစ်သော

လက်ဖက်ရည်ချိုင့်နှင့် ပန်းကန်များ ဆေးကြော၍ ပြန် တက်အလာတွင်

"ဟင် မေမေသွားပြီလား"

"အေး၊ ခုပဲ ဆင်းသွားတယ်"ဟု ကိုထွန်းအောင်က ပြောလိုက်သည်နှင့် အတာတွင် မသိမသာ မျက်နှာ လေး ပျက်သွားရာမှ

"ကျွန်တော့်ဖို့ ကျောင်းမုန့်ဖိုးရော ပေးမသွားဘူးလား ဟင်"

"ဟော၊ မင်းကလဲ သတိပေးမထားတော့ ငါလဲ မတောင်းလိုက်မိဘူး၊ မင်း ကျောင်းသွားတော့ ဈေးကို ဝင်ပြီး တောင်းသွားပေါ့ကွာ"

"ဟင်"

အတာလည်း ဤသို့လျှင်

"ဟင်"အရှည်ကြီးဖြင့် ညည်းညူလိုက်ပြီးမှ

"ကျွန်တော် ဈေးကိုတော့ လိုက်သွားပြီး မတောင်းချင်ဘူး၊ တော်ကြာ ဆူနေဦးမယ်" ဤစကားမှန်သည် ကို ကိုထွန်းအောင် မငြင်းနိုင်။ သို့နှင့်ပင်

"ကဲ ဒီလိုလုပ်၊ မင်းတို့ကျောင်း နေ့လယ် ဘယ်အချိန် မုန့်စားလွှတ်သလဲ"

"၁၂ နာရီ"

"အေး၊ ၁၁ နာရီခွဲလောက် ငါ လာပို့မယ်၊ မင့်အမေဆီ ငါပဲသွားတောင်းပြီး လာပို့မယ်၊ ဟုတ်လား"

ဤလို အထစ်ထစ်အငေါ့ငေါ့ ကိစ္စကလေးများနှင့် အမြဲတစေ ရင်ဆိုင်နေရသော အတာကလေး၌ ပညာ သင်ရသည်မှာ အဘယ်သို့လျှင် ရွှင်ရွှင်လန်းလန်းရှိနိုင်ပါတော့မည်နည်း။ သို့သော် ထူးခြားသော အတာသည် ဤလို စိတ်မချမ်းမြေ့ဖွယ်ရာသော ဒုက္ခကြားထဲမှပင် စာကို ကြိုး ကြိုးစားစား လေ့ကျက်၏။ ဂရုတစိုက် မှတ်သား၏။ စာသင်ချိန်တွင် စိတ်ကို အတတ်နိုင်ဆုံး ကြည် ကြည်လင်လင်ထား၏။

ဤလိုနှင့် ကိုထွန်းအောင် အလုပ်ပြုတ်ခဲ့ပြီးနောက် အရက် ၂၀ လောက်အရတွင် ကိုထွန်းအောင်လည်း မသိန်းမေ ခွင့်ပြုချက်အရ ကျောက်ထိုးအတတ်ပညာသင်တန်းတက်ရန် ယနေ့ညပင် မိတ္ထီလာသို့ ခရီး ထွက်ရမည်ဖြစ်၍ ရှိစုမဲ့စု အဝတ်အစားကလေးများကို သံသေတ္တာတစ်လုံးတွင် တရိုတသေထည့်ရင်း အလုပ် ရှုပ်နေ၏။ ထိုအချိန်နှင့် အတာကလေး ကျောင်းမှပြန်လာခိုက် ကြုံကြိုက်နေသည်တွင် အတာ လည်း ကိုထွန်းအောင်၏အပြုအမူများကို မြင်လိုက်ရသည်နှင့် စိတ်ထိခိုက်သလို တွေနေရာမှ

"မိတ္ထီလာ ကို သွားတော့မလို့လား ဟင်" သို့ အတာ က အနီးတွင် လာထိုင်ရင်း မေးလိုက်သည်တွင် ကိုထွန်းအောင်က ရုတ်တရက်မ။ အတာ အား ကြင်နာ လှသော အမူအရာဖြင့် တွေကြည့်နေပြီးမှ

"အေးကွာ၊ ငါ ဒီညပဲ သွားရလိမ့်မယ်"

ကိုထွန်းအောင်က ဝမ်းနည်းသံကြီးနှင့်ပင် ပြောရင်းအ တာ့ကိုယ်ကလေးကို စုဖက်ဆွဲယူတော့ကာ

"မကြာခင် ငါ ပြန်လာမှာပါကွာ၊ ငါ မိတ္ထီလာကပြန်လာရင် ကျောက်ထိုးဆရာဝန် အလုပ်ရမယ်၊ ဒီတော့ မှ လခလဲ များများ ရမယ်၊

အဲဒီအခါကျတော့မှ မင့်ကိုလဲ အဝတ်အစားတွေ ဘာတွေ ကောင်းကောင်း ဝယ်ပေးနိုင် မှာကွ၊ သိလား" အတာတွင် မျက်ရည်လည်ရွဲနှင့် ဝမ်းနည်းနေရှာ၏။ ကိုထွန်းအောင်တွင်လည်း စိတ်မကောင်းနိုင်။ သူ သွားနေသည့် ရက်၊ လ အပိုင်းအခြားအတွင်း၌ အတာကလေး ကြုံတွေ့ ရနေရမည့် ပြဿနာကို မတွေး ဝံ့အောင် ပင် ရှိနေ၏။

"ဟိုရောက်ရင် ကျွန်တော့်ဆီကို စာရေးပါနော်"

"ရေးမှာပေါ့ကွာ၊ မင်းကလဲ ငါ့ဆီကို စာရေး ဟုတ်လား"

"ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော်ကတော့ ခဏခဏ ရေးမှာပဲ" ထိုအခိုက်တွင် မသိန်းမေ၏အသံကြားလိုက်ရသည်နှင့် အတာလည်း ကိုထွန်းအောင် အနီးမှ ခပ်သုတ် သုတ် ဆုတ်ခွာလိုက်ရတော့၏။

နောက်တစ်နေ့ မိုးလင်းသည်နှင့် မသိန်းမေလည်း ရှောရှောရှူရှူပင် အတာအား မုန့် ဖိုးခြောက်ပြား ပေးပြီးမှ ဈေးသို့ထွက်သွား၏။ အတာ၌ မုန့်ဖိုးအတွက် စိတ်မထင်ရဘဲနှင့် လွယ်လွယ် ရလိုက်သော ကြောင့် ရုတ်တရက် ဝမ်းသာသွားပြီးမှ ခါတိုင်းကဲ့သို့ လက်ဖက်ရည်နှင့် နံပြားထောပတ်သုတ် ဝယ် မခိုင်းတော့သဖြင့် သူ့တွင် နံနက်စောစောအတွက် ဘာမျှမစားရတော့ဘဲ ဝမ်းအဟာသား ကျန်ရစ် ခဲ့တော့ ၏။ ယမန်နေ့ညကလည်း ကိုထွန်းအောင် မိတ္ထီလာသွားရေးကိစ္စဖြင့် အလုပ်ရှုပ်နေသောကြောင့် မသိန်းမေက ထမင်းဖိုးပေးရန် မေ့သွားသဖြင့် အတာတွင် နံနက်ပိုင်းက ချန်ထားခဲ့သော ပိုက်ဆံနှစ်ပြားဖြင့် ညစာ ပြီးခဲ့ ရသောကြောင့် အိပ်ရာမှနိုးသည်နှင့် သိသိသာသာကြီး ဆာနေ၏။ သို့နှင့် မသိန်းမေ ပေးခဲ့သော ကျောင်းမုန့်ဖိုးခြောက်ပြားထဲမှပင် ပိုက်ဆံနှစ်ပြားနှုတ်၍ ခပ်သုတ်သုတ် ဆင်း သွားကာ အကြောကွေးနှင့် ဆန်ပြုတ်ကို တစ်ပြားဖိုးစီ ရောထွေး၍ ဝမ်းအေးအောင် မြိုခဲ့ရ၏။

သူတို့နေရသည့် မောင်ခိုင်လမ်း (ယခု ဗိုလ်ရွဲလမ်း)မှာ တရုတ်ရပ်ကွက်လို ဖြစ်နေသည်နှင့်အညီ စား သောက်ဖွယ်ရာ ဆို၍လည်း တရုတ်အစားအစာဆိုင်သာ များ၏။ မြန်မာအစားဆို၍လည်း မုန့်ဟင်းခါးနှင့် ကြာဆံကြီးကလွဲ၍ ဘာမျှမရှိ။ မုန့်ဟင်းခါးမှာလည်း အနည်းဆုံး တစ်ပန်းကန် နှစ်ပြား၊ ဘူးသီးကြော် စသော အကြော်တစ်ခုခုနှင့်ဆိုမှ သုံးပြား ပေးရ၏။ ကလေးဖြစ်၍ မုန့်တစ်ပြား၊ အကြော် တစ်ပြားဖိုး စား လျှင် ရနိုင်သော်လည်း အကြောကွေးနှင့် ဆန်ပြုတ်လောက် များများမရ၊ ဝလည်း ဝမည်မဟုတ်သော ကြောင့် အတူအဖို့တွင် အရသာရှိသော အစားအစာထက် ဗိုက်တင်းမည့်အစာကိုသာ ဦးစားပေး၍ ရွေးရရှာ၏။

ကိုထွန်းအောင် ထွက်သွားပြီးနောက် လေးရက်မြောက်သောနေ့တွင် တစ်တစ်စောင်ရောက်လာ၏။ စာအိတ်ထဲတွင် စာ ၂ စောင်ပါလာ၏။ တစ်စောင်မှာ မသိန်းမေအတွက်ဖြစ်ပြီး အခြားတစ်စောင်မှာ အတ္တံ ရေးလိုက်သော စာဖြစ်၏။ နှစ်စောင်စလုံးကိုပင် အတာက ဖတ်ပြရ၏။ မသိန်းမေအား ပေးစာတွင် သူ မိတ္ထီလာသို့ ချောချောမောမောရောက်ကြောင်း ကံအားလျော်စွာ သူနှင့် ငယ်ရွယ်စဉ်က အလွန်ရင်းနှီးခဲ့ဖူးသော မိတ်ဆွေတစ်ဦး မိတ္ထီလာတွင် အိမ်ထောင်ကျ၍ ကြီးပွားနေသ ဖြင့် သူ့အဖို့ အစစ အကူအညီရနိုင်ကြောင်းအပြင် ကျောက်ထိုးပညာသည် လာဘ်မြင်တတ်သော သူ့ အဖို့ပဲ၌ ခယဉ်းမည်မဟုတ်၍ လွယ်လွယ်နှင့် တတ်မြောက်အောင်မြင်မည်ဖြစ်ကြောင်းများကို ရေးသား ထား၏။

အတ္တံ ပေးစာတွင်မူ သားလေး အတာ ငါ မိတ္ထီလာကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန်ပဲ ရောက်တယ်၊ မင်း ပညာကို ကြိုးစားပါ၊ လိမ်လိမ်မာမာ နေပါ။ ခု တန်ဆောင်တိုင်ပွဲမှာ လမ်းထဲ အငြိမ့်တွေ ဘာတွေခံလိမ့်မယ် မဟုတ်လား၊

ညဥ့်နက်အောင် မကြည့်နဲ့၊ အိပ်ပျက်မယ်၊ နေထိုင်မကောင်းရင် ကျောင်းပျက်မယ်၊ ငါ မကြာခင် ပြန်လာခဲ့မယ်၊ မင်း အား မငယ်နဲ့။ စာကိုသာ ကြိုးစားကွာ အဖေထွန်း အရေးတယူပို့လိုက်သော ပေးစာတစ်စောင်ဖြင့် အတော့်အဖို့၌ ပထမဆုံးအကြိမ် ဖတ်လိုက်ရသော ကြောင့် အတာသည် ချာချာလည်သွားမလောက် အူမြူးဝမ်းမြောက်နေ၏။ လူကြီးတစ်ယောက် ဖြစ် သွားသကဲ့သို့လည်း သူ့ကိုယ်သူ အထင်ရောက်သွား၏။ ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် သူ့မေမေ ရေးခိုင်းသော ပြန်စာနှင့်အတူ သူကလည်း ကိုထွန်းအောင်ထံ သီးသန့် စာတစ်စောင်ကို လှလှပပကလေး ရေးလိုက်သေး၏။

တန်ဆောင်တိုင်ပွဲတော်လည်း ပြီးစီးခဲ့လေပြီ။ အတာသည် ကိုထွန်းအောင် ရေးသားဆုံးမလိုက်သည့်အ တိုင်း လမ်းထဲရှိ တရုတ် ဗုဒ္ဓဘာသာအသင်းမှ ခင်းကျင်းကပြသော သူ့ အလွန်သဘောကျသည့် လူ့ရှင် တော် ဒန်ပေါက်နှင့် ညုပ်ကြီးတို့ပါသော အငြိမ့်ကိုပင် အတာသည် ပွဲသိမ်းသည်အထိ မကြည့်ဘဲ လက် ထောက်မင်းသမီး အပြီး ည ၁၀ နာရီလောက်တွင် အိမ်ပြန်အိပ်၏။ နောက်တစ်နေ့ အတာကလေး အိပ်ရာမှအနိုးတွင် ဈေးသွားရန် လှေကားထိပ်သို့ ရောက်နေပြီဖြစ်သော မသိန်းမေကို မြင်လိုက်သည်နှင့် အတာလည်း အလူးအလဲထကာ

”မေမေ ကျွန်တော် ဒီနေ့ ကျောင်းသွားရမယ်"ဟု အတာက မဝံ့တဝံ့နှင့် အရဲစွန့်ပြောလိုက်သည်ကို

”အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ”

မသိန်းမေက မျက်နှာထားတင်းတင်းနှင့် အတာအား သမင်လည်ပြန်လှည့်ကြည့်ရင်း မေးလိုက်၏။ အတာကလည်း ဘာဆိုလိုသည်မှာ မသိန်းမေ သိ၏။ သို့ သေသေချာချာ သိပါလျက်နှင့် ဤလိုမေးခွန်း မျိုး ထုတ်လိုက်သည်ကို အတာ မည်သို့ဖြေရမည်နည်း။

"ကျောင်းသွားတော့ ဈေးကိုဝင်ခဲ့" ယခုမှပင် လိုရင်းစကားကို မသိန်းမေ ပြောလိုက်တော့၏။ ခက်သည် ခက်သည်မှာ သာမန်ခက်ပုံမျိုး မဟုတ်။ ကိုထွန်းအောင် ပြောဖူးသည့်အတိုင်း

”မင်းအမေကို ငါ ဘယ်လိုနားလည်ရမှန်း ခုထိ မသိသေး ဘူး"ဟူသကဲ့သို့ပင် မသိန်းမေ၏စိတ်နေစိတ်ထားကို အကဲခတ်ရ ခက်နေတော့၏။

"ကျွန်တော် ဒီနေ့ ကျောင်းသွားရမယ် မေမေ"

”အေး မုန့်ဖိုး ဈေးမှာလာယူ" အဖြေသည် ဤအတိုင်းသာဖြစ်သင့်ပါလျက် အဘယ်သို့သော စိတ်ထားဖြင့်

”အဲဒါ ဘာဖြစ်သလဲ"ဟူ သော စကားမျိုးကို သုံးလိုက်သည်မသိ။ စင်စစ် ထိုစကားသည် သားသမီး၏ပညာရေးကို လျစ်လျူရှု၍ ဥပေက္ခာထားလိုက်သည့်သဘောမျိုး သက်ဝင်ရုံသာမက ဘေးလူအနေဖြင့်လည်း ကြား၍ မလျော်သည့် အတော် ကမောက်ကမနိုင်သော စကားမျိုးဖြစ်သည်ကို မသိန်းမေ ကိုယ်တိုင်သော်မှ သိပါလေ၏လော။ အတာကလေးအပေါ်၌ ဂရုတစိုက်ရှိလှသည့် ကိုထွန်းအောင်၏ အပြောအဆို အပြုအမူကို သက်သေ ထူ၍

”အဲဒါ ပထွေး"ဟု ပြောလျှင် ယုံနိုင်စရာမရှိသကဲ့သို့ မသိန်းမေ၏အမူအရာလက္ခဏာမှာလည်း

”အမေအရင်းပါ"ဟု ကျိန်တွယ်၍ ပြောစေကာမူ အကြောင်းမသိက

ယုံကြမည်ပင် မဟုတ်တော့ပေ။

အတာလည်း ရေမိုးချိုး၍ ကျောင်းလွယ်အိတ်ကို အသင့်ပြင်ကာ ရှစ်နာရီထိုးသည်နှင့် အိမ်မှထွက်ခဲ့၏။ မောင်ခိုင်လမ်း (ယခု ဗိုလ်ရှဲလမ်း)နှင့် သိမ်ကြီးဈေး မှာ ဝေးလှသည် မဟုတ်။ ပေသုံးရာသာသာမျှသာ ရှိ သော်လည်း ထိုခရီးကို အတာ သည် လေးငါးမိနစ်မျှအချိန်ယူ၍ လျှောက်နေ၏။ သူ့မေမေ သည် ကျောင်းမုန့်ဖိုး ကို အေးအေး လူလူ ပေးပါလေမည်လော။ မျက်လုံးမျက်ဆံပြူးပြဲရင်း

"ဘာလဲ" ဟု အော် လိုက်သော် ခက်ရချည့်ဟူသော အတွေးဖြင့် ရင်တလေးလေး လှမ်းလာခဲ့၏။ မသိန်းမေထိုင်၍ ရောင်း လေ့ရှိသောနေရာသို့ ရောက်သည်နှင့် အတာ သည် ရင်ထဲတွင်

"ဒိတ်"ခနဲ ထိတ်သွားရှာ၏။ ဈေးဗန်းကို သာ တွေ့ရပြီး မသိန်းမေကိုမူ အရိပ်အယောင် မျှ မမြင်ရသောကြောင့်

"မေမေ ဘယ်သွားလဲ ဟင်" အတာ လည်း ဆိုင်နီးချင်း ဘီးသည်တစ်ဦးအား မေးလိုက်သည်တွင်

"ပြောတတ်ဘူး အတာ၊ ခုလေးတင်ပဲ ပုလိပ်တစ်ယောက်နဲ့ ထွက်သွားတယ်"

ထိုစကားကြားလိုက်ရသည်နှင့် အတာကလေး တွေသွား၏။ အချိန်အကန့်အသတ်မရှိ၊ အဘယ်အခါ တွင်မှ ပြန်လာမည်လည်း မသိသောကြောင့်

"ကျောင်းမှ မီပါ့မလား"ဟူသော စိုးရိမ်မှုကလေးဖြင့် အတာသည် လူကြီးတစ်ယောက်ကဲ့သို့ပင် သက်ပြင်းကလေးကို ဟင်းခနဲ ချလိုက်မိရှာ၏။ နာရီ၏စက္ကန့်သံနှင့်အတူ အတာ၏ရင်ကလေးသည် တဒုဒုခုန်လျက်ရှိ၏။ တဒေါင်ဒေါင်နှင့် ကိုးချက်တိ တိတီးလိုက်သော သိမ်ကြီးဈေးနာရီသံကြောင့် အတာတွင် အဘယ်ပုံ စိတ်ထိခိုက်သွားသည် မသိ။ မျက်ရည်ကလေးပင် တဝေဝေလည်လာကာ တောင်မြောက်လေးပါးသို့ မျက်လုံးကစားရင် သူ့မေမေကို ရှာနေ မိ၏။

ကိုးနာရီထိုးပြီးသွားပြီဖြစ်၍ အတာတွင် ပို၍ လှုပ်ရှားလာ၏။ ကျောင်းသည် ကိုးနာရီခွဲတိတိတွင် တက် သည်ဖြစ်သောကြောင့် ခြေကျင်လျှောက်သွားရမည့် အချိန်နှင့်ဆိုလျှင် ယခုသွားပါမှ အချိန်မီရုံသာ ရှိ မည်ဖြစ်၏။ သာမန် ကျောင်းသားတစ်ယောက်ဖြစ်က ကျောင်းတက်မှ ရောက်သည့်တိုင် အရေးမကြီးလှ သော်လည်း အတာမှာမူ မော်နီတာဖြစ်နေသည့်အလျောက် သူများ ထက် စောစောရောက်ရမည်။ ကျောင်းသင်ပုန်း သုတ်ရမည်၊ အတန်းကို သပ်ရပ်အောင် ရှင်းလင်း ထား ရမည် ဖြစ်၏။

သို့တွေးမိလေ အတာတွင် နေမထိထိုင်မထိ ရှိလေဖြင့် မုန့်ဖိုးကိုပင် စောင့်မတောင်းတော့ဘဲ ထွက်သွား ရကောင်းနိုးနိုး၊ သူ့တွင်လည်း စုပြီးဆောင်းပြီး ပိုက်ဆံမရှိ၍ သူ့မေမေလာသည် အထိ ပင် စောင့်နေရ ကောင်းနိုးနိုးဖြင့် စိတ်မောလူမောဖြစ်နေရှာ၏။

"ဟော့ကောင်၊ မသွားသေးဘူးလား ကျောင်းကို" သို့လျှင် ဈေးကြားထဲမှထွက်လာရင်း မသိန်းမေ အော်မေးလိုက်မှ အတာလည်း ချာခနဲလှည့်ကြည့်မိ တော့၏။ မုန့်ဖိုးမရသေး၍ လာစောင့်နေသည် ကို သိသင့်ပါလျက် မသိန်းမေသည် ဤလိုကမောက်ကမ မေးခွန်းကိုပင် ထုတ်လိုက်ပြန်ချေသေး၏။

"သွားမယ် မေမေ၊ ကျွန်တော် ခု ကျောင်းသွားမလို့ပဲ" အတာလည်း သို့လျှင်

အဖြေပေးရင်း သူ့မေမေအနီးသို့ မရဲတရဲ ကပ်သွား၏။ မသိန်းမေကမူ မုန့်ဖိုးပိုက်ဆံကို ရုတ်တရက် ထုတ်မပေးသေး။ စျေးဗန်းကို ဖုန်ခါလျက် ဗန်းထဲရှိ ပစ္စည်းများကို ဟိုရွှေ့ သည်ရွှေ့ နေရာပြင်လိုက်ဖြင့် သူ့ကိစ္စတွင်သာ တလှုပ်လှုပ် စိတ်ဝင်စားနေပြီးမှ

"ရော့" ဟူသော အသံနှင့်အတူ ပိုက်ဆံတစ်ခု ပစ်ပေးလိုက်၏။

အတာ လည်း ပျာပျာသလဲ ကုန်းကောက်၍ လက်ထဲရောက်မှပင် မတ်စေ့ကလေးဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ ရသည်နှင့်

"သွား အမ်းရမလား မေမေ"

"ဘာလဲ။ မအမ်းလို့ အကုန်ယူသွားချင်သေးသလား၊ သွားအမ်း"

ကျောင်းသွားရန် အချိန်မရှိသလောက် နည်းနေပြီဖြစ်သော အတာ့အဖို့၌ ပိုက်ဆံလျှောက်အမ်းရမည့် အလုပ်တစ်ခု ပိုလာပြန်တော့၏။ သို့သော် အတာ ဘာကိုမျှမစဉ်းစားနိုင်။ မတ်စေ့ကလေးတကိုင်ကိုင် နီးရာစျေးသည်များထံ အကြွေပိုက်ဆံ လည်အမ်းရတော့၏။ မုန့်ဟင်းခါးသည်ကလည်း သူ့တွင် အကြွေများများရှိမှ သူ့အဖို့ ထအမ်းရမည့်ဒုက္ခမှကင်းမည်ဖြစ်၍ အတော့ကိုမအမ်းနိုင်။ သတင်းစာသည် ကုလား ကည်း ထို့အတူ၊ ရှာလပတ်ရည်ဆိုင်ကလည်း ခေါင်းခါပြ၏။ နာချောင်းကြယ်သီး သည်ကလည်း စျေးဦး ပင်မပေါက်သေးဟု ပြောလိုက်သောကြောင့် နောက်ဆုံး၌ အတာလည်း သူ့အားထားရာဖြစ်သော မမ သက်ဆိုင်သို့ ခြေကုန်သုတ်ရတော့၏။

အကြွေကား ရခဲ့၏။ သို့သော် ကျောင်းချိန်မှာ အတော်ကလေး နောက်ကျသွားပြီဖြစ်၍ အတာလည်း ပိုက်ဆံ မနှမြောနိုင်တော့ဘဲ ကျောင်းသို့ အမြန်ရောက်စေရန် တစ်ပြားအကုန်ခံ၍ ဘတ်စ်ကား စီးသွားရ တော့၏။ ထိုခေတ်က သိမ်ကြီးစျေးနှင့် မော်တင်ကို အာအီးတီပိုင် ဘတ်စ်ကားများက နှစ်ပြားယူသော် လည်း မြန်မာပိုင် ဘတ်စ်ကားများက တစ်ပြားနှင့်ပို့၏။ ထို့ကြောင့်လည်း အတာတွင် တစ်ပြားသက်သာ သွားတော့၏။ အတာကလေး အဖို့၌ အနှောင့်အယှက်သည် လက်မလည်နိုင်အောင် များနေတော့၏။

ကျောင်းရောက်သည့် အချိန်၌ တစ်ကျောင်းလုံးပင် ဘုရားရှိခိုးတက်နေကြပြီဖြစ်၍ အတာလည်း ဘုရားရှိခိုးရန် တက်လိုက်မသွားတော့ဘဲ ကျောက်သင်ပုန်းသုတ်၊ အတန်းရှင်းဖြင့် သူ့ဝတ္တရားကို သူပွန် လျက်ရှိ၏။

ဘုရားရှိခိုးပြီးကြ ၍ ဆရာမနှင့်တူ အတန်းသားများ ရောက်လာပြီးနောက် မကြာမီပင် ဆရာမက

"ကျောင်းလခ ယူလာတဲ့လူ လာပေးကြ" သို့လျှင် ဆရာမပြောလိုက်မှ ကျောင်းလခကို အတာ သတိရလာတော့၏။ ယခင့်ယခင် လများကမူ အတာသည် ကျောင်းလခပေးရမည့်ရက်ကို ထူးထူးထွေထွေ မှတ်သားမထားခဲ့မိဘဲ လဆန်း ၁ ရက်နေ့ ညနေတိုင်း ကိုထွန်းအောင်က ပေးအပ်ထားလေ့ရှိသောကြောင့် နောက်တစ်နေ့တွင် သူက ဆရာမကို ပေးလိုက်ခြင်းဖြင့် လွယ်လွယ်ပင် ကိစ္စပြီးခဲ့၏။

ဆရာမသည် လဆန်း ၁ ရက်နေ့တိုင်း အတန်းသားများကို ဤလို သတိပေးတောင်းဆိုဖူး၏။ ထိုစဉ်က အတာ မတုန်လှုပ်ခဲ့။ နှစ်ရက်နေ့တွင် ပေးနေကျဖြစ်သောကြောင့် စိတ်အေးလက်အေးဖြင့်ပင် နောက် တစ်နေ့မှ ပေး၏။ မှန်မှန်လည်း ပေးနိုင်ခဲ့၏။

သို့သော် ယနေ့သည် လဆန်း ၁ ရက်နေ့ မဟုတ်။ ပွဲတော်ရက်များ ခံနေသောကြောင့် ယနေ့ တနင်းလာနေ့ သည် လဆန်း ၄ ရက်ပင် ရှိခဲ့ပြီဖြစ်၏။ သူ ကျောင်းလခ မပေးနိုင်သေး။ နောက်တစ်နေ့ တွင် ပေးနိုင်လိမ့်မည်ဟူ၍လည်း အတာ မျှော်လင့်ချက် မထားနိုင်။ ကျောင်းလခအတွက် အားထား ရာ ဖြစ်သော ကိုထွန်းအောင်သည်လည်း တစ်ရပ်တစ်ကျေးအဝေးသို့ ရောက်နေ၏။ ထိုကျောင်းလခနှင့်ပတ်သက်၍ အတာသည် အခြားအားကိုးဖွယ်ရာ မတွေ့တော့သည်တွင်မှ မလှသော မရှောင်သော သူ့မေမေကို မြင်လာရတော့၏။ သို့သူ့မေမေကို မြင်လာသည်မှာလည်း ဧကန်မုချ သူလိုနေ သော ကျောင်းလခကို ရလိမ့်မည်ဟူသော ယုံကြည် ချက်ဖြင့် မြင်ခြင်းမျိုးကားမဟုတ်။ နောက်ဆုံးဖြစ် သော အားကိုးရာအနေဖြင့် ရလို ရငြား မျှော်လင့်ချက်ကလေး ထားမိခြင်းသာဖြစ်၏။

”မုန့်ဖိုးကလေးတောင် ဆဲဆိုပြီးမှ ပေးတာ၊ ခုလို ငွေနှစ်ကျပ်တောင် ဆိုတော့" အတာ ဆက်မတွေးဝံ့။ ထိုနေ့တစ်နေ့လုံးအဖို့ သူ့ ကျောင်းလခပြဿနာကိုသာ တွေးရင်း စိတ်မောရင်း ရှိနေခဲ့ရသောကြောင့် သူလုပ်သမျှ အားလုံးလိုလိုပင် အမှားမှား အယွင်းယွင်းဖြစ်နေတော့၏။

"အတာ ဒီနေ့ မင်း ဘာဖြစ်နေသလဲ၊ ခါတိုင်းဆိုရင် ဘယ်လိုခက်တဲ့ပုဖြစ်ဖြစ် မင်း အားလုံးမှန်အောင် တွက်နိုင်တယ်၊ ပထမဆုံးပြီးတယ်၊ ခု အင်မတန်လွယ်တဲ့ အတွက်ကျမှ မင်း ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ကြည့် စမ်း၊ အားလုံး အမှားချည်းပဲ" အတာတွင် မျက်နှာပင် မဖော်ဝံ့အောင် ရှက်သွားရှာ၏။

”ဘာလဲ မင်း နေမကောင်းဘူးလား အတာ"

”ကောင်းပါတယ် မမ”

"မဟုတ်ဘူး၊ မင်းတစ်ခုခုတော့ ဖြစ်ပြီ၊ မင့်ကြည့်ရတာလဲ မျက်နှာမသာမယာနဲ့၊ သွား မျက်နှာသွားသစ် ချည်၊ ပြီးမှ ပြန်တွက်”

နေ့လည် မုန့်စားလွှတ်၍ သူ့ဆရာမကိစ္စပြီးစီးခဲ့သော်လည်း အတာသည် မုန့်ဆိုင်တန်းသို့မသွားဘဲ တစ်ခုသော သံုးပန်လုပင်ကလေးအောက်တွင် ထိုင်ရင်း ငိုင်နေပြန်၏။ ကျောင်းလခအတွက် ရင်မအေး နိုင်သည်နှင့်အမျှ အဏုတွင် သောကဖြင့်သာ တွေးနေတော့၏။

ထိုနေ့အဖို့ အတာ ဘာလုပ်လုပ် ကပေါက်ကချာနှင့် ဆရာမ၏အဆူကိုပင် မခံရစဖူး ခံခဲ့ ရတော့၏။

ကျောင်းလွှတ်၍ ဆရာမအား ထုံးစံအတိုင်း ကားဆိပ်လိုက်အဖို့တွင်

”ဒီနေ့ မင်း ဘာဖြစ်တယ် မသိဘူး၊ အားကြီးညံ့တာပဲ၊ နက်ဖြန် ဒီလိုမဖြစ်စေနဲ့နော်"

”ဟုတ်ကဲ့ မမ၊ ဒီနေ့ ကျွန်တော် ခေါင်းနည်းနည်းကိုက်လို့ပါ"ဟု မလိမ်စဖူး လိမ်လိုက်မိ၏။

”မနက် က မမ မေးတော့ ဘာမှမဖြစ်ဘူးဆို၊ အေး နက်ဖြန် နေမကောင်းရင် မလာနဲ့" ထိုစကားအတွက်မူ အတာ ဘာမျှပြန်မဖြေသေးဘဲ ခေါင်းကလေး ငုံ့ကာ ငြိမ်နေပြီးမှ

”မနက်ဆို ကျွန်တော် နေကောင်းသွားမှာပဲ" ထိုအခိုက်တွင် ဘတ်စ်ကားလည်း ထိုးဆိုက်လာသဖြင့် ဆရာမ ကားပေါ်တက်၍ မော်တော်ကားထွက် သွားမှ အတာလည်း အိမ်ဘက်သို့ လျှောက်လာခဲ့၏။

မသိန်းမေသည် ပြင်ပကိစ္စသွားစရာရှိသည့်တိုင်အောင် ဆယ်ကြိမ်တွင် ရှစ်ကြိမ်လောက်က အိမ်သို့ပြန် လာပြီးမှ ကိုထွန်းအောင်နှင့်အတူ ပြန်ထွက်သွားတတ်သော်လည်း ယခုမူ ကိုထွန်းအောင် မရှိတော့ သောနေ့မှစ၍ မသိန်းမေသည် ညနေ ဆိုင်သိမ်းပြီးသည့်တိုင်အောင် ညဦးပိုင်းတွင် အိမ်ပြန် လာလေ့ မရှိ တော့ဘဲ ည ဆယ်နာရီ ဆယ့်တစ်နာရီလောက်တွင်မှ အိပ်သည်ဆိုရုံ ပြန်အိမ်၏။ မသိန်းမေ သည် အိမ်ခင်တတ်သူ (ဝါ) အိမ်ကို ကိုယ့်လင်ကိုယ့်သားနှင့် ပျော်ပျော်ပါးပါး အပန်းဖြေရာ ရိပ်သာ တစ်ခုဟူ၍ သဘောထားသူ မဟုတ်လေရော့သလား မသိ။ အိမ်ကို နေချင့်စဖွယ် တန်ဆာ ဆင် လေ့မရှိ၊ သူကိုယ်တိုင်လည်း အိမ်တွင် အချိန်ကြာကြာမနေဘဲ မိုးလင်းသည်နှင့် ဆိုင်ထွက်၍ ဆိုင်သိမ်း ပြီးသော်လည်း အိမ်သို့မပြန် ထမင်းကို ကြုံရာတွင်ဝယ်စား၏။ ညဆယ်နာရီ ဆယ့်တစ်နာရီ အထိသော အချိန်များကို လမ်းထိပ်ရှိ လက်ဖက်ချင်းသုပ်ဆိုင် ဆေးလိပ်ဆိုင် နန္ဒင်းမကင်းဆိုင် ထမင်းဆိုင် စသည် တို့တွင် တစ်လှည့်စီထိုင်ရင်း စကားပြောရင်းနှင့် အချိန်ကုန်တတ်၏။

သို့ အိမ်ကိုမခင် အိမ်နှင့် တူအောင်လည်း မွမ်းမံလေ့မရှိစေကာမူ မသိန်းမေတွင် ထူးခြားချက်တစ်ရပ်ရှိ ၏။ မြင်သူတိုင်း ခုတ်သိသူတိုင်းက လက်ဖျားတခါခါ ချီးကျူးရသော မသိန်းမေ၏ ထူးခြားချက်မှာ အိမ် ကိုသာ ယေယျာလကန် ထားသော်လည်း ဘုရားပန်းကိုမူ အဘယ်သောအခါမျှ အပြတ်မခံ အညှိုး အ နွမ်းမခံဘဲ သုံးရက်တစ်ကြိမ်ဆိုသလို ပန်းသစ်လဲ၍ အမြဲဆည်းကပ် ပူဇော်လေ့ရှိ၏။ မသိန်းမေ၏စိတ် ထား သဘောကား ဩချယူရလောက်အောင်ပင် ဆန်းနေချေ၏။ အတာ ကျောင်းမှပြန်ရောက်၍ ရေမိုးလည်း ချိုးခဲ့ပြီးပြီ၊ ကျောင်းစာများလည်း ရေးသားလေ့ကျက်ပြီးခဲ့ပြီ၊ အချိန် သည် ခုနစ်နာရီပင် ကျော်ခဲ့ပြီဖြစ်သော်လည်း မသိန်းမေ ပေါ်မလာသေး။ လမ်းထိပ် မုန့်ဟင်းခါး ဆိုင် တွင်ပင် ထိုင်၍ စကားကောင်းနေသလောဟူသောအတွေးဖြင့် အတာသည် လမ်းထိပ်သို့ထွက်လာ ခဲ့၏။

ကံအားလျော်စွာပင် ရယ်ကာမောကာနှင့် စကားလက်ဆုံကျနေသော မသိန်းမေကို လက်သုပ်ဆိုင် တွင် တွေ့ရသောကြောင့် အတာလည်း မယောင်မလည်အနီးသို့ ချဉ်းကပ်သွား၏။ ရယ်လိုက်မောလိုက်နှင့် ဟားတိုက်ရင်း စကားပြောနေသော မသိန်းမေလည်း အတာကလေးကို မြင် လိုက် သည်နှင့် ရုတ်တရက် မျက်နှာထားပြောင်းသွားကာ

”ဘာလဲ ထမင်းမစားရသေးဘူးလား၊ သွားစားချည်း ဟိုဆိုင်မှာ" မပြုံးမရယ် ထည်လုသောမျက်နှာပေးဖြင့် တစ်နေရာဆီသို့ မေးငေါ့ပြရင်း ပြောလိုက်ပြီးမှ

”မပုလေးရေ၊ ဒီကောင်ကို ထမင်းကျွေးလိုက်စမ်းပါ၊ ပိုက်ဆံ ကျွန်မပေးမယ်"ဟု ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ ထမင်း ဆိုင် သို့ လှမ်းအော်ပြောလိုက်ရင်း

”သွားလေ သွားစားချေ”

သို့လျှင် မသိန်းမေက ထပ်၍ပြောလိုက်မှ အတာသည် ခပ်လောလောကလေး ထမင်းဆိုင်သို့လျှောက် သွားကာ ထောင့်တစ်နေရာ ခုံလွတ်တွင် ရှို့နေသော အမူအရာကလေးဖြင့် ထိုင်ချလိုက်မိ၏။

”ဟဲ့ ဘာဟင်းနဲ့ စားမလဲ" ထမင်းသည်က သို့မေးလိုက်သောကြောင့် အတာသည် ဟင်းထည့်ထားသော ဇလုံပန်းကန်များကို တစ်ခု စီကြည့်နေမိ၏။ အဆီတဝင်းဝင်းထနေသော ဝက်သားဟင်းကိုလည်း သူစားချင်၏။ ငါးမြင်းရင်း သား ချဉ်ရည် ကိုလည်း မျက်စိကျနေမိ၏။

"ကြက်သားဆီပြန်နဲ့များ စားလိုက်ရရင်" ဟူ၍လည်း စိတ်ထဲ မှ ရေရွတ်နေမိ၏။

သို့သော် သူစားလိုသော ထိုထိုဟင်းလျာများကား ဈေးကြီးလှဘိ၏။ ဟင်းချည်းသက်သက် တစ်ခါပြင် တစ်ပန်းကန် လျှင် တစ်မူးယူသည်ကို အတာသိ၏။ ထမင်းပါဆိုလျှင် တစ်ပွဲပြင် သုံးပဲကျသောကြောင့် အတာ သည် ဤဆိုင်မျိုးကို မကပ်နိုင်ခဲ့။ ကုလားဆိုင်တွင်သာ ထမင်းနှစ်ပြား ဟင်းနှစ်ပြားဖြင့် ကိစ္စပြီးခဲ့ ရ၏။

ယခု သူ့မေမေက သွားစားချည်ဟု ကန့်သတ်ချက်မပါဘဲ ခွင့်ပြုလိုက်သည်တိုင်အောင် အတာသည် ဘာနှင့် ဘယ်လောက်ဖိုးစားရမည်ကို မမှန်းဆတတ်အောင် ဖြစ်နေ၏။

"တစ်ခါတစ်လေမှ ဒီလိုစားရတာ၊ ငါ ကြက်သားဟင်းနဲ့ပဲ အဝတုတ်လိုက်မယ်"ဟု စိတ်ထဲမှ ရေရွတ် ဆုံး ဖြတ်မိပြီးမှ မတော်တဆ သုံးပဲတစ်မတ်လောက်ကျသွားရင် ဟူသော အတွေးက ပေါ်လာပြန်ကာ

"သုံးပဲ ဆို နှမြောစရာကြီး" ဟု ချီတုံချတုံ ရှိနေစဉ်မှာပင်

"ပြောရင်လဲ ပြောပါတဲ့၊ ဘာဟင်းနဲ့ စားမှာလဲ"

"ဟုတ်ကဲ့ အမဲနှပ်ဟင်းပဲ ပေးပါ" ဆိုင်ရှင်လည်း အခြားသော ထမင်းစားသူများကဲ့သို့ ဟင်းကို သီးသန့်ပန်းကန်နှင့်ပင် မပေးတော့ဘဲ ထမင်းပေါ် တွင် ပုံထည့်လိုက်၏။

စားသောက်ပြီးစီး၍ အထတွင် အတာက

"ခု ကျွန်တော်စားတာ ဘယ်လောက်ကျသလဲ ဒေါ်ဒေါ်ပု၊ ဟင်"

"ထမင်းတစ်ပဲ ဟင်းတစ်ပဲ၊ တစ်မူးပေါ့" အတာ၌ စိတ်ကလေးမောလောက်အောင် နှမြောသွားရှာ၏။ တစ်မူးဆိုသည်မှာ သူ့အဖို့ ထမင်းနှစ်နပ် စာဖြစ်၏။ ထိုနှစ်နပ်စာ ပိုက်ဆံသည် ယခု တစ်နပ်တည်းနှင့် ကုန်သွားသည်သာမက သူ့တွင်လည်း တစ်ပြား မှ မစုလိုက်ရသည့်အတွက် အတော်ကလေး စိတ်ပျက် ဝမ်းနည်းသွား၏။

ညစာ အတွက်ကား ပြီးစီးခဲ့ပြီဖြစ်သော်လည်း အတာတွင် အကြီးဆုံးသော ပြဿနာတစ်ခုရှိနေသေး၏။ ထိုသည်မှာ အခြားမဟုတ်၊ယနေ့အဖို့ တစ်နေ့လုံး စိတ်ညစ်ခဲ့ရသည့် ကျောင်းလခဖြစ်၏။ ထမင်းဆိုင်မှ မသိ မသာ ခွာထွက်လာသော အတာလည်း သူ့မေမေထိုင်နေရာ လက်သုပ်ဆိုင်ဆီသို့ မယောင် မလည် လျှောက်လာကာ ကျောင်းလခကိစ္စကို ပြောသင့် မပြောသင့် ချင့်နေသေး၏။ နောက်ဆုံးတွင်မူ

"အိမ် ပြန်လာမှပဲ ငါ ပြောတော့မယ်"ဟူသော ဆုံးဖြတ်ချက်ကလေးဖြင့် ထိုကိစ္စကို မသိန်းမေအား ဘာမျှမ ပြောတော့ဘဲ

"ကျွန်တော် ပြန်တော့မယ် မေမေ"ဟူသော စကားမျှဖြင့်သာ အတာ လှည့်ပြန်ခဲ့၏။ မသိန်းမေ ပြန်ရောက်လာသော ည ဆယ်နာရီခွဲလောက်တွင်မူ အတာ အိပ်ပျော်နေရှာ ပြီဖြစ်လျက် နောက်တစ်နေ့နံနက် အတာ အိပ်ရာမှနိုးသော အချိန်တွင်လည်း မသိန်းမေ အိမ်တွင် မရှိတော့သည်နှင့် မနေ့ကနည်းတူ ဈေးသို့ပင် လိုက်သွားရတော့၏။

မသိန်းမေကို အဆင်သင့်ပင် တွေ့ ရ၏။ သူ့မုန့်ဖိုးလည်း အလွယ်တကူပင်

ထုတ်ပေးသော်လည်း အတာ ဝမ်းမသာနိုင်သေး။ သူရင်လေးနေသော ကျောင်းလခအတွက်ကို မပြောလျှင်လည်း ပြီးတော့မည် မဟုတ် သည်နှင့်

"မေမေ ကျွန်တော့်အတွက် ကျောင်းလခပေးရတော့မယ်၊ အဲဒါ" တထိတ်ထိတ်နှင့်ပင် မသိန်းမေ၏အရိပ်အခြည်ကိုကြည့်ရင်း အတာက ပြောလိုက်သည်နှင့်

"ဒီနေ့မှ ဘယ်နှစ်ရက်ရှိသေးလို့လဲ"

"လဆန်း ၅ ရက်ရှိပြီ မေမေ"

"သွား ၁၀ ရက်နေ့မှ ပေးမယ်လို့ပြော"

ရပင် မရသော်လည်း အော်လားငေါက်လား မလုပ်ဘဲ ဤလိုပြောဖော်ရသည်ကိုပင် အတာ့အဖို့ ဝမ်း သာ၍ မဆုံးနိုင် ရှိသွားတော့၏။ လဆန်း ၁၀ ရက်နေ့တွင် ပေးနိုင်လိမ့်မည်ဟူသော မျှော်လင့်ချက်က လေး ရသွားသည့်အတိုင်းလည်း ကျောင်းတက်သည်မှ ညနေ ကျောင်းပြန်လွှတ်သည်အထိ ယခင် စံ ချိန် အတိုင်းပင် သွက်လက်ချက်ချာနှင့် အတာကလေး ရွှင်နေပြန်တော့၏။ အတာ ပြောဖူးသည့်အတိုင်း သူပင် ကံဆိုး၍လော၊ သို့တည်းမဟုတ် မသိန်းမေသည်ပင် သားသမီးအပေါ်၌ အကြင်နာတရား ခေါင်းပါးလွန်း၍လောမသိ။ အတာကလေးတွင် တစ်ခုမဟုတ်လျှင် တစ်ခု စိတ် မချမ်းမြေ့ဖွယ်ရာသည် သူ့အလှည့်နှင့်သူ ဆိုသလို ပေါ်၍ပေါ်၍ လာတတ်၏။

ကျောင်းလခအရေးနှင့်ပတ်သက်၍ အတာသည် အလွန်အမင်း စိတ်ညစ်ခြင်းကြီးစွာဖြင့် ညစ်ခဲ့ရာမှ မသိန်းမေ ၁၀ ရက်နေ့ချိန်းသဖြင့် ထိုကိစ္စအတွက် နေသာထိုင်သာရှိသွားသော်လည်း ညစာထမင်းအ တွက် မသိန်းမေ ကို ရှာရသည်မှာ အတော့်အဖို့၌ ဒုက္ခတစ်ခုလို ဖြစ်လာပြန်တော့၏။

အိမ်သို့လည်း ရောက်မလာသေး၊ ညဈေးတန်းထွက်ရှာသော်လည်း မရှိ။ အဘယ်သို့သွားနေသည် လည်း မသိ။ နေ့ရှိသမျှလိုလိုပင် အတာသည် ညစာအတွက် မသိန်းမေကို မျှော်နေခဲ့ရ၏။

"ဘာလဲ ထမင်းလား၊ သွားစားချည်လေ မပုလေးဆိုင်မှာ၊ ပိုက်ဆံ ငါ ပေးလိမ့်မယ် ပြော" ယနေ့ပါနှင့်ဆိုလျှင် မပုလေးဆိုင်သို့ ညွှန်ကြားအစားခိုင်းသည်မှာ လေးကြိမ်တိတိရှိပြီဖြစ်၏။ သို့သော် အတာ ထမင်းဆိုင်သို့ ဝင်ထိုင်လိုက်တိုင်း ဆိုင်ရှင်သည် သုန်သုန်မှုန်မှုန်နှင့် နှုတ်ခမ်းတစူစူ ဖြစ်နေတတ် သည်ကို အတာ အကဲခတ်မိ၏။

"ကဲ ပြော၊ ဘာဟင်းနဲ့ စားမှာလဲ"

"ချဉ်ပေါင်ကြော်ပဲ ပေးပါ မမ" အတာသည် ပထမဆုံးအကြိမ် စားစဉ်ကကဲ့သို့ ဟင်းရွေးနေစရာမလိုတော့ပေ။ ထမင်းတစ်ပဲ ဟင်းတစ် ပဲနှင့် တစ်မူးဖိုးတိတိ စားခဲ့မိသည့်ညက အတာသည် တော်တော်နှင့်အိမ်မပျော်။ ထိုတစ်မျိုးကို နှမြော၍ မပြီးနိုင်လောက် တမျှော်တခေါ် တွေးနေခဲ့မိ၏။ နောက်တစ်နေ့ ထိုမပုလေးဆိုင်တွင်ပင် စားရန် အမိန့် ကျခဲ့စဉ်ကမူ အတာသည် ထမင်းကို နှစ်ပြားဖိုးမှစ၍ ထည့်ခိုင်းခဲ့၏။ အမဲနှပ်ဟင်း တစ်ပဲဖိုးတွင် လက်နှစ် လုံး ပတ်လည်ခန့် အတုံးကလေး နှစ်တုံးရသည်ကို အတာ မှတ်မိခဲ့သည်ဖြစ်ရာ ဒုတိယနေ့၌

"ဒေါ်ဒေါ် အမဲသားတစ်တုံးပဲ ပေးပါ"ဟု တစ်တုံးချွေတာလျှင် နှစ်ပြားသက်သာမည်ဟူသော ရည်ရွယ် ချက်ဖြင့် လျှော့စားမည်ကြံခဲ့ပါသော်လည်း။

"နှစ်ပြားဖိုး မရောင်းဘူး"ဟူသော ငြင်းချက်နှင့်အတူ တစ်ပဲဖိုးပင် ထည့်ပေးသောကြောင့် ပထမနေ့ ထက် ပိုက်ဆံနှစ်ပြားသာ သက်သာခဲ့၏။ သို့သော် နှစ်ပြားဖိုးသော ထမင်းမျှဖြင့် အတာမဝခဲ့။ ကုလား ဆိုင်မှ ထမင်း နှစ်ပြားဖိုးဆိုလျှင် တစ်ခါတစ်ရံ သူ ကုန်အောင်ပင် မစားနိုင်။ အတော်ကလေး များများရ ၏။ အမဲသားဟင်းနှစ်ပြားဖိုးသည်လည်း မပုလေးဆိုင်မှ တစ်ပဲဖိုးနှင့် တန်းတူလောက်ရ၏။ ကုလားဆိုင် မှ ဆန်ညံ့၍ အမဲသားကလည်း အရွတ်များသည်ကို အတာ မစဉ်းစား။ သူ့အဖို့ ဈေးပေါပေါနှင့် ဝဝစားရ သည် သာ အဓိကဖြစ်၏။ တတိယနေ့မှစ၍ အတာသည် ဟင်းပြောင်း၍စားခဲ့၏။ ထမင်းတစ်ပဲနှင့် ချဉ်ပေါင်ကြော်နှစ်ပြားဖိုးသည် ထမင်းနှစ်ပြား အမဲနှပ်တစ်ပဲဖိုးထက်ပို၍ ဝ၏။ သို့သော် ချဉ်ပေါင်ကြော်နှင့် စားရသည်မှာ ခြောက်ကပ် ကပ်ရှိလှ၍ မျိုမကျနိုင်သဖြင့် ထိုနေ့က ဟင်းချိုနည်းနည်းတောင်း၍ သောက်ရ၏။ ဟင်းချိုမှာ တစ်ခါ ပြင် သုံးပဲ ဖိုးလောက် အနည်းဆုံးစားသူများကိုသာ ထည့်ပေးလေ့ရှိသောကြောင့် အတာလို ကလေး လည်းဖြစ်လျက် ခြောက်ပြားဖိုးမျှသာစားသူကို ဟင်းချိုပေးချင်ဟန် မတူ။

"ဟင်းချိုက အကာပေးတာမဟုတ်ဘူးကွဲ

” ဟူသော မှတ်ချက်ဖြင့် မလွဲသာ ၍ ပေးရသကဲ့ သို့ လေးဇွန်း လောက်မျှသာ ထည့်ပေး၏။ ယနေ့သော် အတာသည် ဟင်းချိုမတောင်းတော့ဘဲ ထမင်းကို ချဉ်ပေါင်ကြော်ဖြင့် အားပါးတရနယ်ကာ ဟင်းချို အစား ရေတစ်ခွက်ဘေးတွင် ချ၍ ထိုညအဖို့ ညစာပြီးလိုက်ရတော့၏။

”ကျွန်တော် သွားတော့မယ်နော် မမ" လက်ဆေးသုတ်သင်ပြီးသည်နှင့် အတာက သို့ နှုတ်ဆက်လိုက်သည်ကို

”ထမင်းဖိုးကော" ဆိုင်ရှင်မိန်းမပျိုက ဣန္ဒြေတင်းတင်းနှင့် မေးလိုက်သောကြောင့် အတာတွင် ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနှင့် တစ် မျက်နှာလုံး အမ်းထူသွားကာ ရုတ်တရက် အဘယ်ပုံဖြေရမည်ပင် မသိတော့သလို တွေသွားရှာ၏။ အတန်ကြာမှပင် နင်နေသောတံတွေးကို မျိုချလိုက်ရင်း

”မေမေက သူပေးမယ်တဲ့”

"အင်း သူကတော့ အမြဲတမ်း ပါးစပ်ကပေးနေတာပဲ၊ ခု မင်းသုံးလေးရက် စားတဲ့ပိုက်ဆံကို တစ်ပြားမှ ရသေးတာ မဟုတ်ဘူး၊ အရင် သူတို့စားထားတဲ့ အကြွေးတွေလဲ"

”ဟဲ့ ဘာတုံး မြမြ" သို့ ပြောနေသူ ဆိုင်ထိုင်မိန်းမပျို၏စကားမဆုံးမီပင် ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ အဒေါ်ကြီးတစ်ယောက်က ဤသို့ မေးလိုက်သောကြောင့် "ဟုတ်ဘူး မေမေ၊ ဒီကောင်လေး ထမင်းလာစားပြီး ပိုက်ဆံလဲမပေးဘူး၊ မေမေပေးလိမ့်မယ် မေမေပေး လိမ့်မယ် နဲ့ အရင်ပိုက်ဆံတွေလဲ ခုထိမရသေးဘူး"

”အို သမီးရယ် သူက ကလေးပဲ၊ သူ့ပြောလို့ အပိုပေါ့၊ ကဲ အတာ သွား သွား၊ နောက်တစ်ခါ လာစား ရင် တော့ ပိုက်ဆံပါယူခဲ့နော်”

ထမင်းစားနေသူ လူလေးငါးယောက်ကလည်း ဝိုင်းကြည့်နေကြသောကြောင့် အတာတွင် မျက်နှာမထား တတ်အောင် ဖြစ်နေရှာ၏။ တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် မကြုံဖူးလောက်အောင်လည်း သူ အရှက်ကြီးရှက် သွားမိ၏။ သူ့မေမေအကြွေးထူသည်မှာ အတော့အဖို့ ဆန်းလှသည်မဟုတ်။ လမ်းထဲရှိ ကျူးလယာ ဆိုင်မှ ရေနံဆီကြွေး၊ ဆီကြွေး၊ ဆန်ကြွေးနှင့် အခြားသော ဒိုဘီကြွေးများပါ အတာအာ မကြာ ခဏပြော၍ တောင်းခိုင်းတတ်ကြ၏။

ဤသို့ အကြွေးကိစ္စများ အတော့်အဖို့ ရှိုးနေသလောက် ယခုကဲ့သို့ ထမင်းကြွေးကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ အပြောခံရသည့်တွင်မူ အတာသည် မျက်နှာပင် မဖော်ဝံ့လောက်အောင် ရှက်သွားရှာ၏။ မျက်ရည်စက် လက်နှင့် လမ်းထဲသို့ ပြန်ဝင်ခဲ့သော အတာလည်း ခါတိုင်းကဲ့သို့ တအောင့်တနားထိုင်၍ သူ့ မမသက် တို့ နှင့်ပင် ထိုထို့ဤဤ မပြောနိုင်တော့ဘဲ အထပ်ခိုးပေါ် ပြေးတက်ခေါင်းအုံးထက်တွင် မျက်နှာမြှုပ်၍ တရှုံ့ရှုံ့ဖြစ်နေရှာတော့၏။

"ချာ မပုလေး ဆိုင် မှာ သွားစားချည်၊ ပိုက်ဆံ ငါပေးလိမ့်မယ်လို့ပြော" ဤသို့ လွယ်လွယ်ကလေး ညွှန်ကြား အစားခိုင်းပြီး ပိုက်ဆံကိုမူ မပေးဘဲ ထားတတ်သော မသိန်းမေ ကား အဘယ် ဆီသို့ ရောက်နေသည်မသိ။

မသိန်းမေက ၁၀ ရက်နေ့တွင် ကျောင်းလခပေးမည်ဟု ပြောခဲ့သည့်နေ့မှစ၍ အတာ သည် ပြက္ခဒိန်ကို နေ့စဉ်ကြည့်၏။ ထိုနေ့မှ ၈ ရက်နေ့ သောကြာဖြစ်သောကြောင့် မသိန်းမေပြောသော ၁၀ ရက် သည် ကျောင်းပိတ်ရက်ဖြစ်သည့် တနင်္ဂနွေနေ့နှင့် ဆုံနေသောကြောင့် ကျောင်းလခကို ယနေ့ ပင် တောင်းရ ကောင်းလေမည်လားဟု စဉ်းစားနေမိ၏။ သို့သော် သူ မတောင်းဝံ့။ နက်ဖြန် စနေနေ့၊ သူ့မေမေ မြင်းပွဲသွားမည်ဖြစ်ရာ သူ့တွင် စောင့်စည်းရမည့် ဝတ္တရားက ရှိနေ၏။ ထိုဝတ္တရားသည်ကား အခြားမဟုတ်။ စနေနေ့တိုင်း သူ့ မမေမြင်းပွဲသွားတတ် သောကြောင့် ထိုနေ့နံနက်တွင် ထမင်းဖိုးကို ပေးမှယူရ၏။ သတိမေ့၍ မပေးခဲ့စေကာမူ ဈေးသို့လိုက်၍ မတောင်းရ။

မြင်းပွဲသွားမည့်နေ့တွင်ဖြစ်သောကြောင့် ပိုက်ဆံတောင်းခြင်းသည် လာဘ်မကောင်းဟု မသိန်းမေက ယူဆ၏။ ဝါတွင်း၌ အတာတို့ကျောင်းသည် တနင်္ဂနွေနှင့် ဥပုသ်နေ့တွင် ကျောင်းပိတ်လေ့ ရှိသည်ဖြစ်ရာ စနေနေ့တွင် ကျောင်းသွားရမည့်နေ့နှင့် ကြုံစေကာမူ ကျောင်းသွားရမည့်နေ့တွင် စနေ့နေ့ နှင့် ကြုံသော်လည်း ထိုနေ့သည် မသိန်းမေမြင်းပွဲသွားမည့်နေ့ဖြစ်သည့်အတိုင်း ကျောင်းမုန့်ဖိုးကိုပင် ပေးမှ ယူရ၏။ လိုက်မတောင်းရ။

တစ်ကြိမ်သော စနေနေ့ကမူ အတာသည် သူ့တွင် ပိုက်ဆံစုပြီးသားလည်းမရှိ၊ ခဲတံကလည်း ကုန်နေ သောကြောင့် မသိန်းမေ မုန့်ဖိုးမပေးဘဲ ဆင်းသွားမည်ကို စိုးရိမ်ပြီး ကြိုကြိုတင်တင်ကလေးပင်

"ဒီနေ့ ကျောင်းမပိတ်ဘူး မေမေ"ဟု သွယ်ဝိုက်သောနည်းဖြင့် သတိပေးလိုက်မိ၏။

စနေနေ့ဖြစ်သည့်အတိုင်း မုန့်ဖိုးအဖြစ် တိုက်ရိုက်တောင်းလျှင် မရသည်သာမက အကန်အကျောက်ပင် ခံရတတ်သောကြောင့် သို့ကလို ပရိယာယ်ကလေးဖြင့် ပြောလိုက်သည့်တိုင်အောင် အတာကလေး မသက်သာ

"မြင်းပွဲသွားမယ့်နေ့မှာ ပိုက်ဆံမတောင်းရဘူးဆိုတာ သိရက်သားနဲ့ ဟင်း၊ လက်မလောက်ရှိသေးတယ်၊ ပရိယာယ်တွေ မာယာတွေနဲ့ ဉာဏ်များချင်တဲ့ အကောင်၊ လာစမ်း ဒီနားကို" နားရင်းတွင် ထူပူသွားသည်အထိ ဘယ်ပြန်ညာပြန် အရိုက်အနှက်ခံရဖူးသည်ကို အတာ မမေ့နိုင်။ ထို့ကြောင့် စနေနေ့ဆိုလျှင် အထူး သတိထားရ၏။ မသိန်းမေသည် လူတစ်မျိုးလိုဖြစ်နေသည့်အတိုင်း တစ်ခါ တစ်ရံ သောကြာနေ့၌ပင်ဖြစ်စေ ပင်းမင်းဆိုင်က အကြွေးတောင်းခြင်း ပြောမိလျှင်ပင်

"နက်ဖြန် မြင်းပွဲသွားမဲ့နေ့ဆိုတာ နင် မသိဘူးလား ဟင်၊ အမျိုးယုတ်ကလေး"

ဤသို့လည်း မေးမေးပြောကြုံနှင့် အတူ ကျောနုနုကို တအုန်းအုန်းထုတတ်သေး၏။ ထို့ကြောင့်လည်း အတာ သည် သောကြာနေ့ကိုပင်

မသိန်းမေ မြင်းပွဲသွားမည့် အကြိုနေ့အဖြစ် အပြောအဆို အထူးဆင်ခြင် ရ၏။ သို့ တွေးမမိသည့်အတိုင်းလည်း အတာသည် ကျောင်းလခကိစ္စ အကြံအစည်ကို ချက်ချင်းပင် ရုပ်သိမ်းလိုက်မိတော့၏။ သို့သော် မုန့်ဖိုးမရသေးသည့် ကိစ္စက ရှိနေသေးသည်နှင့် အတာ လည်း ခုနစ်နာရီခွဲလောက်တွင် အိမ်မှထွက်၍ ဈေးသို့ လျှောက်လာခဲ့။ လွန်ခဲ့သော တနလ်ာကနည်းတူပင် မသိန်းမေကို မတွေ့ရ။ သူ့ဆိုင်နေရာတွင် အညာစောင် တစ်ထည်ဖြင့် လွမ်းအုပ်ထားသော သန့်စင်ပန်းများ ထည့်ထားသည့် ဗန်းကိုသာ မြင်ရသဖြင့် အတာလည်း အနီးရှိ လိပ်ခွံဘီးသည် တစ်ဦးအားမေးရတော့၏။

"နင့်အမေလား အတာ၊ အေး အခုပဲ လန်ခြားကုလာတစ်ယောက် ကားတိုက်ခံရလို့ ဆေးရုံသွား ပို့လေရဲ့

"

ဤစကား ကြား လိုက်ရသည်နှင့် အတာတွင် စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် ကျောင်းသွားရန် ကိစ္စ အနှောင့် အယှက် ဖြစ်ရပြန်တော့၏။ မသိန်းမေသည် အတာ့အပေါ်၌ အတော်ဆိုး၏။ ဆိုးသည်မှာ သာမာန်ဆိုးပုံမျိုးမဟုတ်။

"တုတ် သည် မောင်ဘကို ရိုက်သည်" ဟူသော ဝါကျကဲ့သို့ ဘာမျှ အဓိပါယ်ဆက်စပ်၍ မရလောက် အောင်ပင် မိဘဝတ္တရား ခေါင်းပါးစွာဆိုးခဲ့။ သို့သော် မသိန်းမေသည် အိမ်ကို အိမ်နှင့်တူအောင် သပ်သပ်ရပ်ရပ် နှင့် နေချင်စဖွယ် မထား တတ်စေကာမူ ဘုရားပန်းကိုကား အနွမ်းမခံဘဲ အမြဲတမ်း အသစ်လဲလေလေ့ရှိသည့် နည်းတူပင် သူ့၌ အခြားသော ချီးကျူးဖွယ်ရာကလေးလည်း ရှိချေသေး၏။

မသိန်းမေသည် အတာနှင့် ကိုထွန်းအောင်အပေါ်၌ ဆိုးသလောက် အခြားသောသူများအဖို့ တွင် အလွန်ကောင်းသော မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ကဲ့သို့ အားကိုးရသူဖြစ်၏။ လူတစ်ဖက်သား ဒုက္ခရောက်လျှင် ကူညီတတ်၏။ တစ်ဦးတစ်ယောက်က တစ်စုံတစ်ဦးကို အနိုင်ကျင့်လျှင် အနိုင်ကျင့်ခံသူဘက်မှ ကူညီ ကာကွယ်လေ့ရှိ၏။ ယခု လန်ခြားကုလားတစ်ယောက် ကားတိုက် ခံရ၍ ဆေးရုံပို့လိုက်သည်ဆိုသည်မှာ အတူအဖို့ မဆန်းတော့ပေ။ ဤလို တစ်ဦးတစ်ယောက် ဒုက္ခနှင့်တွေ့ နေ လျှင် မသိန်မေ ဤအတိုင်း ကူညီအကျိုးဆောင်တတ်သည်မှာ မသိန်းမေ၏ ဝါဒပါ ဖြစ်သည်ကို အတာ သိ၏။ ထိုကဲ့သို့သော ကိစ္စမျိုး နှင့်ကြုံ၍ မသိန်းမေက ကိုယ်ထိ လက်ရောက် လိုက်ပါကူညီဆောင်ရွက်ပြီဆိုလျှင်လည်း အစအဆုံး ဆောင်ရွက်ပြီးစီးမှ ပြန်လာ တတ်သည်ဖြစ်သောကြောင့် အတာတွင် သူ့ကိုစောင့်ရအခက် မစောင့်ရ အခက်နှင့် စိတ်ပျက် သလို ရတက်ကလေး ပွေနေရှာတော့၏။

"နင့်အမေကတော့ ဒီအတိုင်းပဲ အတာ၊ ဘယ်လိုမှ ပြောလို့မရဘူး၊ ကိုယ်နဲ့မဆိုင်ဘဲနဲ့ ကိုယ့် အလုပ်ပျက်ခံပြီး ဒီလို သွားသွားနေတာ ဘယ်လိုဝါသနာလဲ မပြောတတ်ဘူး" ခွေးခြေကလေးတစ်ခုတွင် ထိုင်၍ အငိုင်သားစောင့်နေသူ အတာကလေးအား လိပ်ခွံဘီးသည် က ပြောလိုက်ပြန်သဖြင့်

"ဟုတ်ပါရဲ့

"ဟု အတာလည်း စိတ်ထဲမှာ ရေရွတ်မိပြီးမှ သူ တစ်စုံတစ်ရာကို သတိရလာ၏။

"မင်းတို့တစ်တွေ ကျောင်းကို လာတဲ့အခါမှာဖြစ်စေ၊ အိမ်ပြန်တဲ့အချိန်မှာဖြစ်စေ ဘယ်လို အခါမျိုးမှာပဲဖြစ်ဖြစ် လူတစ်ဦးတစ်ယောက်မှာ အကူအညီလိုနေတာတွေ့ရင် အမြဲကူညီရမယ်၊ ဥပမာ ဈေးသည်တစ်ယောက်ဟာ

သူ့ဈေးဗန်းကို မနိုင့်တနိုင် မနေတယ်ဆိုပါတော့ အဲ့သလို အခါမှာ ဝင်ပြီး ကူညီရမယ်၊ ဝိုင်းပင့်ပေးရမယ်၊ ပင့်ပေးတယ်ဆိုတာ သိကြသလား၊ ပင့်တယ် ဆိုတာ မပေးတာကို ခေါ်တယ်၊ နောက်ပြီး အဘိုးအို အဘွားအိုတို့ မျက်စိမမြင်တဲ့လူတို့ ချာချာ ဖြစ်နေရင် သူတို့ လမ်းဖြတ်မကူးတတ်ဘူးဆိုတာ နားလည်ရမယ်၊ အဲဒီအခါမှာ မင်းတို့က တတ်နိုင်သလောက် ကူညီရမယ်၊ မင်းတို့က လမ်းဖြတ်ကူးတတ်ရင် မကူးတတ်တဲ့လူကို လက်တွဲပြီး လိုက်ပို့ပေးရမယ်၊ လူတစ်ဦးတစ်ယောက် မတော်တဆ ချော်လဲတာတွေ့ရင် ချက် ချင်း ဝိုင်းထူပေးရမယ်၊ ဖုတ်တွေ ဘာတွေပေရင် ခါပေးရမယ်၊ လူတစ်ယောက် ချော်လဲတာမြင် ရင် ဘယ်တော့မှ မရယ်ရဘူး၊ ကိုယ် မတော်တဆ လဲကျလို့ သူများတွေက ဝိုင်းရယ်ရင် ရှက်တယ်မဟုတ်လား၊ အဲသလိုပဲ သူများချော်လဲ ရင်ဖြစ်စေ၊ ခလုတ်တိုက်မိရင် ဖြစ်စေ၊ ဘယ်တော့ မှ မရယ်ရဘူး၊ ရယ်တဲ့လူဟာ လူလိမ္မာ မဟုတ်ဘူး၊ လူလိမ္မာ မဟုတ်ရင် ဘာလဲ သိကြလား”

“လူမိုက်ပါ မမ”

”အေး မှတ်ထားကြ၊ ခုန မမပြောတာမျိုးတွေ လူတစ်ဦးတစ်ယောက် အကူအညီလိုနေတာမျိုး တွေ မြင်ရင် ကိုယ်နဲ့ မဆိုင်ဘူး လို့ သဘောမထားရဘူး" သို့လျှင် အခါအားလျော်စွာ ဆရာမက သင်ကြားဆုံးမ ဩဝါဒပေးခဲ့ဖူးသည်ကို အတာ သတိရ လာ၏။ ထို့ကြောင့်လည်း

”ကိုယ်နဲ့လဲမဆိုင်ဘဲနဲ့”ဟူသော လိပ်ခွံဘီးသည်အဒေါ်ကြီး၏ စကား ကို အတာသည် မကျေမနပ် ဖြစ်သွားမိ၏။

”တကယ်လို့ မေမေသာ လန်ခြားကုလားကြီးကို ဆေးရုံမပို့ရင် သေသွားမှာပေါ့" မုန့်ဖိုးအတွက် ရတက်မအေးနိုင်သော အတာလည်း ရုတ်ခြည်းပင် လူတစ်ဖက်သားအား ကူညီ တတ်သည့် သူ့မေမေ အပြုအမူကို သဘောကျသလို ပြုံးမိ၏။ သို့နှင့် ရှဏ်နာရီခွဲလျှင် ခွဲချင်း လန်ခြားတစ်စီးနှင့် မသိန်းမေ ရောက်လာသည်ကို တွေ့ရသည်နှင့် အတာလည်း ကြောက်ရ လန့်ရမည်ကိုပင် သတိ မရနိုင်တော့ဘဲ မသိန်းမေဆီသို့ အပြေးကလေး လှမ်းသွားကာ

”လန်ခြားကုလားကြီး သေဘူးဟုတ်လား မေမေ"ဟု စိုးရိမ်တကြီးဆီး၍ မေးလိုက်၏။

“ဒါ နင့်အရာလား”

ဤလိုစကားမျိုးဖြင့် ယခင့်ယခင် အခါများကဲ့သို့ မျက်နှာထား သုန်သုန်မှုန်မှုန်နှင့် ငေါက်လား ငမ်းလား မလုပ်ဘဲ ခပ်ပြုံးပြုံး အမူအရာနှင့်ပင်

”မသေပါဘူး" ဟု ကြည်ကြည်လင်လင် ပြန်ဖြေလိုက်ပြီးမှ အနီးရှိ ရောင်းဖော်ရောင်းဖက် များဆီသို့ မျက်လုံး ကစားရင်း

”ဒဏ်ရာက အတော်ကြီးတယ်ရှင့်၊ ကျွန်မ သွားပို့ပေးလို့ သာပေါ့ ဆေးရုံကား ကို သာ စောင့် နေရင် သွေးလွန်တာနဲ့ ကုလားသေမှာပဲ၊ ဒါတောင် ခုထက်ထိ စကားမေး မရဘူး" လူတစ်ဦးတစ်ယောက် အသက်ကို အောင်မြင်ထမြောက်စွာ ကယ်ဆယ်သည်နှင့်တန်းတူ ကူညီခဲ့ရသဖြင့် မသိန်းမေတွင် အတော်ကလေး ရွှင်နေ၏။ အတာအားလည်း ယခင်ကလို မှင် သေသေ မျက်နှာထား ကြီးဖြင့် မကြည့်တော့။

“ရော့ ကျောင်းသွားတော့" ဟူသော ချိုအေးသည့် အသံနှင့်အတူ အတူလက်ထဲသို့ မုန့်စေ့ ကလေးထည့်ပေးလိုက်၏။ အတာလည်း သူ ရနေကျမှာ

ခြောက်ပြားမျှသာဖြစ်သောကြောင့် မျိုးစေ့ကို အမ်းရန်ဟူသော ရည်ရွယ် ချက်ဖြင့် မလှမ်းမကမ်းရှိ ကွမ်းယာဗန်းကလေး လွယ်ထားသော ကုလားရှေ့တွင် ရပ်လိုက်သည်နှင့်

”အတာ မအမ်းနဲ့တော့လေ၊ အားလုံး ယူသွားတော့”

သူတစ်ထူးအတွက် ရက်ရက်ရောရော အကျိုးဆောင်ခဲ့ရသဖြင့် ခံစားနေရသော မသိန်းမေ၏။ ကြည်နူးမှုသည် အတာသို့ပင် ကူးစက်သွားတော့၏။ ယနေ့သည် အတာကလေးအဖို့ ကံကောင်းသောနေ့ဖြစ်၏။ မုန့်ဖိုးကို လွယ်လွယ်ကူကူသာ မဟုတ်ဘဲ နှစ်ပြားပင် အပိုရခဲ့သေး သည်ဖြစ်ရာ သူ့တစ်မျက်နှာလုံးမှာလည်း ကျောင်းရောက်သည်အထိ တပြုံးပြုံး ဖြစ်နေတော့၏။ ယခု တလောအတွင်း၌ အတာသည် နံနက်မုန့်ဖိုးကိုလည်း မှန်မှန်မရ။ ညစာအတွက်လည်း မပုလေး ဆိုင်တွင်သာ စားနေရသောကြောင့် သူ့တွင် စုမိသည်ဟူ၍ မရှိခဲ့။ ယနေ့မူ သူ၏ မေမေစိတ်လိုလက်ရ တစ်မျိုးလုံး ပေးလိုက်သဖြင့် အားလုံးကိုပင် စုတော့မည်ဟု အတာ ဆုံး ဖြတ်ချက်ချလိုက်၏။ ယနေ့အဖို့တွင်၌ အတာသည်ပင် ပါတာနီသည်ကုလားလည်း ဈေးရောင်း ရန်အလာ ကျောင်းဝင်းတံခါးဝတွင် ဆုံမိသွားကြ။

ပါတာနီကုလားလည်း အတာအား မြင်သည်နှင့် အတူလွယ်အိတ်ကလေးကို လှမ်းပုတ်ရင်း ရယ်ပြသွားသဖြင့် အတာကလည်း ချစ်စဖွယ်ကလေး ပြုံးလိုက်၏။ နောက် အတန်းထဲရောက် ၍ လွယ်အိတ် ကို ပခုံးမှ ဖြုတ်ပြီး ခုံထဲထည့်မည်အလုပ်တွင်မှ လွယ်အိတ်ထဲတွင် ခိုးလိုးခုလု ဖြစ်နေသည်ကို သတိထား မိသည်နှင့် အတာလည်း လွယ်အိတ်နှုတ်ခမ်းဝကလေး ဟ၍ ကြည့် လိုက်မိ၏။ ချက်ချင်းပင် ထိုးခိုးလိုးခုလု ဖြစ်နေသော အရာဝတ္ထုကို ဆွဲထုတ်ကြည့်လိုက် သည်၌ စက္ကူကတော့ကလေးဖြင့် အပြည့်အကျပ် ထည့်ထားသော မြေပဲလှော်ထုပ်ကလေး ဖြစ် နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ စောစောက ပါတာနီကုလား လွယ်အိတ်ကို ပုတ်သွားသည်ဟု အထင်ရှိခဲ့သည်မှာ လွယ်အိတ်ကို ပုတ်ခြင်းမဟုတ်ဘဲ မြေပဲလှော်ထုပ်ကလေး ထည့်သွားခြင်းဖြစ်သည်ကို ယခုမှ သိလိုက်ရတော့၏။ နံနက် အိပ်ရာမှ နိုးကတည်းက ဘာမှ မစားရသေးသော အတာသည် မုန့်ဖိုးရခဲ့သော်လည်း မျိုးစေ့ ပျက်မည်စိုး၍ မစားတော့ ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ အငတ်ခံရတော့မည် ကြံခဲ့ရာမှ ယခုကဲ့သို့ စားရက်ကြုံလိုက်ရသဖြင့် အတာ လည်း အနင့်သား ပျော်သွားရှာတော့၏။

နေ့လယ် မုန့်စားလွှတ်သော အချိန်တွင်လည်း မမှန်သေး။

”ကဲ အတာရေ ရော့၊ ဟာဒီပေါင်မုန့်ထောပတ်သုတ် နှစ်ခုကို မင်းပဲစားလိုက်တော့ နော်၊ မမဖို့ လက်ဖက်သုပ် ပဲမှာပေး ဟုတ်လား၊ ကြက်သွန်ဖြူလေးတော့ မမေ့နဲ့ဟေ့" နေ့လယ်ဘက်တွင်လည်း အတာသည် လျှာကလေးမြက်သွားသေး၏။ ပေါင်မုန့်သာမက ပိုသော ကော်ဖီတစ်ခွက်ကိုလည်း ပေါင်းမုန့်နှင့် မိတ်ဖက်၍ ဆိမ့်သက်သက်ကလေး သောက် လိုက်ရ၏။ ဆရာမ စားသောက်၍အပြီး လက်ဖက်သုပ်သည်ထံ ပန်းကန်များသွားအပို့တွင် လည်း

”မင်း ငါ့သားလေး ပဲ ဖြစ်လိုက်ပါတော့" ဟု အမြဲတမ်း ပြောလေ့ရှိသော အဆိုပါ လက်ဖက်သုပ်သည်က အတော့ လက်တစ်ဖက်ကို ဆုပ်ဆွဲထားပြီး ပဲလုံးကြော်နှစ်ခုကို ပါးစပ်ထဲ အတင်းသွတ်၍ မစားမနေရ ခွံ့ လိုက်ပြန်သောကြောင့် ထိုနေ့အဖို့ အတော့ကံကလေးမှာ ညွန့် သည်ထက် ညွန့်သွားပြန်တော့၏။

ညနေဘက်တွင် ကျောင်းလွှတ်ခေါင်းလောင်းတီး၍ လေးမိနစ်သာသာပင် ကျော်လွန်ခဲ့ပြီ ဖြစ် သောကြောင့် သူ၏ ဆရာမသည် အိမ်ပြန်ရန်အတွက်

ဘာမှပြင်ပြင်ဆင်ဆင် မရှိသေးဘဲ စားပွဲတွင် ထိုင်မြဲ ထိုင်နေသောကြောင့် ကားဆိပ်အထိ လိုက်ပို့ရမည့်တာဝန် ရှိနေသေးသည့် အတာတွင်လည်း သူ့ခုံတွင်ပင် ထိုင်၍ ဆရာမ အရိပ်အကဲကို ကြည့်နေရရှာ၏။

ခါတိုင်းဆိုလျှင် ၃ နာရီခွဲရန် ၅မိနစ်အလိုလောက်ကစ၍ ဆရာမသည် လွယ်အိတ်၊ ကော်ဖီဘူး၊ ထီး စသည်တို့ကို အရံသင့် ပြင်ထားတတ်ပြီး ခေါင်းလောင်းထိုး၍ ကလေးများကုန်သည်နှင့် သူပါ ထွက်လေ့ ရှိခဲ့ပါလျက် ယနေ့မူ အဘယ့်ကြောင့် သူ့ဆရာမ ထိုင်ရာမှမထသေးသည်ကို အတာတွေးရ ကြပ်နေ၏။

“အတာရေ ခဏနေဦးနော်၊ မမ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်နဲ့ ချိန်းထားလို့ သူလာမှ သွားကြရ အောင်"

”ဟုတ်ကဲ့ မမ" သူ့ ဆရာမ မထသေးသည်မှာ

”

ဒါကြောင့်ကိုး“ ဟု ယခုမှ အတာရှင်းသွား၏။ အတာလည်း တောင်မြောက်နှင့် ‌ေးနေမိရာမှ စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ဆွဲထုတ်ကာ ပါးစပ် တလှုပ်လှုပ် နှုတ်ခမ်းတရွရွဖြင့် တစ်ရွက်ပြီးတစ်ရွက်လှန်လှော ဖတ်ရှုနေ၏။ စာအုပ်ကို သူ့ခုံ ပေါ်တင်၍ ဖတ်နေရာမှ ရုတ်တရက် သူ့ကိုယ်လေးကို နောက်သို့မှီရင်း စာအုပ်ကြားထဲမှ စာရွက်ခေါက် ကလေးတစ်ခု သည် သူ့ပေါင်ပေါ်သို့ ကျသွား။ အတာလည်း ထိုစာရွက်ခေါက်ကလေးကို ပျာပျာသလဲ ကောက်ကာ

”ဘာပါလိမ့်” ဟူသော အမူအရာဖြင့် ဖြန့်၍ ကြည့်နေမိပြီးမှ နောက် အားပါးတရကလေး ရယ်လိုက်၏။ အတန်း ထဲတွင် သူတို့နှစ်ယောက်မှ လွဲ၍ အခြား မည်သူမျှမရှိ။ ဆရာမတွင်လည်း ချိန်းထား သည် ဆိုသော မိတ်ဆွေကို စောင့်ရင်း ပျင်းနေဟန်တူ၏။ သို့နှင့် တစ်ခုတည်းသော အာရုံစိုက် စရာ ရှုခင်းအဖြစ် ဆရာမ သည် အတာကိုသာလျှင် စိုက်ကြည့်နေမိလျက် အတာ၏ လှုပ်ရှားမှု ကို အစမှအဆုံး တပြုံးပြုံးနှင့် အကဲခတ်နေမိ၏။

နောက်ဆုံး လှုပ်ရှားမှုဖြစ်သော စာကလေးတစ်စောင်ကို ဖတ်၍ သဘောကျနေသည့်အတူ အမူအရာကို ဆရာမသည် မသင်္ကာအသွင်ဖြင့် ပြုံးရွှင်နေရာမှ မှင်သေသေ မျက်နှာထားသို့ ပြောင်းလိုက်ပြီး

”အတာ လာဦး ခဏ" သို့ ခေါ်လိုက်သော ဆရာမအသံကြားသည်နှင့် အတာလည်း စာရွက်ကလေးကို စာအုပ်ကြား တွင်ပင် ပြန်၍ ညှပ်ပြီး အထလိုက်တွင်

”ခုန မင်းဖတ်နေတဲ့ စာပါယူခဲ့”

ဆရာမသည် ကလေးကျောင်းသားနှင့် လားလားမျှမဆိုင်သင့်သော စာများဖြစ်နေလေမည် ဟူသည့် သံသယမျက်နှာထားဖြင့် ပြောလိုက်သောကြောင့် အတာလည်း ထိုးစာရွက်ခေါက် ကလေးကိုပါ စာအုပ်ကြားမှ ယူ၍ သုတ်သုတ်ကလေး လှမ်းလာခဲ့၏။

“အဲဒါ ဘာစာလဲ"

”မဟုတ်ပါဘူး၊ ဟို" သို့ပြောရင်း၊ အထစ်ထစ် အငေါ့ငေါ့ဖြင့် မသိမသာ မျက်နှာကလေးပျက်နေသောကြောင့်

”ပေး မမကို ပြစမ်း" ဟု ဆရာမလည်း အတော့ဆီသို့ လက်ဖြန့်၍ တောင်းလိုက်သောကြောင့် အတာတွင် မငြင်းသာ မပယ်သာတော့ဘဲ စာရွက်ခေါက်ကလေးကို လှမ်းပေးလိုက်ရတော့၏။ စာရွက်မှာ ကျောင်းသုံးကော်ပီ

စာအုပ်ထဲမှ ဆုတ်၍ ခဲတံဖြင့် ရေးသားထားသော စာဖြစ်လျက် စာမှ နည်းနည်းနှင့်ကျဲကျဲ ရေးထားသည်ကို တွေ့ရ၏။ လက်ရေးမှာလည်း အရေး တကြီး သော့ရေးထားဟန်ရှိသဖြင့် ဆရာမတွင် တစ်လုံးချင်း ဂရုစိုက်၍ ဖတ်နေရ၏။ သုံးလေးကြောင်း မျှသာ စာ ကို ဖတ်၍ဆုံးသည်နှင့် ဆရာမလည်း သိသိသာသာကြီး ပြုံးလာ၏။

"ဒါက ဘာလုပ်တာတုံး အတာ"ဟု ဆရာမက အတာအား သူ့အနီးသို့ ဆွဲယူရင်း မေးလိုက် သည်နှင့် အတာ တွင် ရှက်အမ်းအမ်း အမူအရာကလေးဖြင့် မဝံ့တဝံ့ ပြုံးတဲ့ပြီးမှ

"ဟို တန်ဆောင်တိုင်ပွဲတော် တုန်းက ကျွန်တော်တို့ လမ်းထဲမှာ အငြိမ့်ခံတယ်ခင်ဗျ"

"အင်း ဘာအတွက်တဲ့လဲကွဲ၊ မင်္ဂလာဆောင်လား အလှူလား၊ ဘာအငြိမ့်လဲ" ဆရာမလည်း လိုက်လိုက်လျောလျော အမူအရာဖြင့် အတာ၏ ပုခုံးကလေးအပေါ် လက်တင် ထားရင်း သို့ မေးလိုက်သဖြင့်

"တရုတ်ဗုဒ္ဓဘာသာအသင်းက နှစ်တိုင်း ဒီလိုပဲ အငြိမ့်ခံတယ် မမ"

"ဩဩ၊ ပွဲတော်အတွက် ဆိုပါတော့"

"ဟုတ်ကဲ့၊ အငြိမ့်က အိုင်စီအက်စ် မတင်ရှွေဆိုလား၊ ကျွန်တော်မေ့နေပြီ ခင်ဗျ လူပြက်တွေ တော့ သိတယ်၊ ဒန်ပေါက်နဲ့ ညုပ်ကြီး"

"အေး၊ ပြောပါဦး၊ အဲဒီတော့" ထိုအငြိမ့်ကသည့်နေ့က အတာသည် ထိုထွန်းအောင်၏ ဆုံးမစာအရ ညဥ့်နက်အောင် မကြည့်ဘဲ ပွဲဦးထွက် မင်းသမီးအသိမ်းတွင် အတာ အိမ်ပြန်အိပ်သည်ကို ဖော်ပြခဲ့ပြီး ဖြစ်၏။ ထိုနေ့ကဆိုလျှင် သူ့မမသက်ကပါ အငြိမ့်ကြည့်ချင်သည်ဆို၍ အတာလည်း ရတတ်သမျှ သော ကုလားထိုင်နှင့် ခွေးခြေများကို သူကိုယ်တိုင်သယ်ပိုး၍ အကောင်းဆုံးနေရာတွင် အစီ အရီ ချထားခဲ့၏။ လက်ထောက် မင်းသမီး ထွက်လုလုအချိန် ရောက်သည်နှင့် မခင်သက်တို့ ညီအစ်မတစ်စု အပြင် ပွဲကတော်ကြီး သမီးနှစ်ယောက် ပါ ပွဲခင်းရှိ အတာယူထားသော နေရာသို့ ရောက်လာ ကြ၏။

အငြိမ့်ထုံးစံ အတိုင်းပင် လူရွှင်တော်များဖြစ်သော ဒန်ပေါက်နှင့် ညုပ်ကြီးတို့ လည်းခေါင်းပေါင်းပါင်း ၍ တောင်ရှည်ပုဆိုးများလဲပြီး ပွဲခင်းဘက်သို့ ထ၍ မျက်နှာမူလိုက်သည်နှင့် အတာလည်း ထိုင်ရာမှ ထိုင်ရာ မှ ထကာ လက်ခုပ်တဖျောင်းဖျောင်းတီးနေတော့၏။

"ဟဲ့ ကောင်လေး"ဟု မခင်သွယ်က ဟန့်လိုက်မှပင် အတူလက်ခုပ်သံ တန့်သွားလျက်

"ကိုယ့်မမတွေနဲ့ ကြည့်တဲ့ အခါမှာ ဒီလိုမလုပ်ရဘူး အတာရဲ့၊ ရှက်စရာကြီး" မခင်သက်ကမူ ဤလို ဖျောင်းဖြောင်း ဖျဖျ ပြောလိုက်၏။

"ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် နောက်ကိုမလုပ်တော့ပါဘူး" စင်စစ် သို့ကလို အတာ လက်ခုပ်ထ၍ တီးလိုက်သည်မှာ ပျော်သောကြောင့်သာဖြစ်၏။ သူသည် အငြိမ့် ကို အလွန်ကြိုက်၏။ အတာ အငြိမ့်ကြိုက်သည်မှာ မင်းသမီး ကသည်ကို ကြိုက်ခြင်းမဟုတ်။ အက ကောင်းမကောင်းကိုလည်း သူ နားမလည်။ လူရွှင်တော် (ဝါ) လူပြက်ကိုသာ သူသဘော ကျခြင်းဖြစ်၏။ ဒန်ပေါက်၊ ညုပ်ကြီး၊ ခတ်ဆီ၊ ခတ်ဆံနှင့် ဦးဗေဒါ၊ ကျင်ခဲဆိုလျှင် သူ့အသည်းစွဲများဖြစ်၏။ ပွဲစတော့မည်

ဖြစ်သည့်အတိုင်း လူရွှင်တော်များလည်း တစ်ဦးက တေးထပ်၊ တစ်ယောက်က လေးချိုး စသဖြင့် တစ်မျိုးစီသီဆိုနှုတ်ခွန်းဆက်လိုက်ပြီးမှ ယခုကဲ့သို့ ဂုဏ်သရေရှိလူကြီးများရှေ့တွင် လာရောက် ကပြ အသုံးတော်ခံရသဖြင့် ဝမ်းမြောက်ကျေးဇူးတင်ကြောင်း အစရှိသဖြင့် ပဏာမခံလိုက်သေး၏။

"ဘယ့်နဲ့ ကိုညှပ်ကြီးရေ့ ကြွရောက်လာကြတဲ့ ပရိသတ်ကိုကြည့်ရတာဖြင့် အမျိုးသားထက် အမျိုးသမီး ပရိသတ် က ပိုများနေတာ တွေ့ရပါလားဗျ၊ ဟင်"

"ဟုတ်ပေါ့ ကိုဒန်ပေါက်ရဲ့၊ ကျွန်တော်တို့ အငြိမ့်ကို အာသီသထားလို့မို့ အားပေးတဲ့အနေနဲ့ ခုလိုလာ ရောက်ချီးမြှင့်ကြတာ ဝမ်းသာစရာ မကောင်းပါလားဗျာ"

"ဝမ်းမြောက်စရာ ပဲပေါ့။ အဲသလို အမျိုးသမီးတွေက ကျွန်တော်တို့အငြိမ့်ကို ခုလို လာရောက်ပြီး စေတနာရှေ့ထားလို့ အားပေးအားမြှောက် ပြုကြတယ်ဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့ကလဲ သက်စွန့်ကြိုးပမ်း အမှုတော်ထမ်းရပေလိမ့်မဗျ"

"မှန်သပေါ့။ ဒါမှလဲ ကျွန်တော်တို့ဘက်က ဝတ္တရားကျေပွန်ပေမှာပေါ့ ကိုဒန်ပေါက်ရဲ့

"

"အဲ နောက်ပြီးတော့ ခုကြွလာတဲ့ ပရိသတ်ထဲကြည့်ရတာ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် အပျိုပရိသတ်ကလဲ အတော်များတာ တွေ့ရတော့ သူတို့ ခုလိုလာပြီး ချီးမြှင့်တာကို ကျေးဇူးဆပ်တဲ့အနေနဲ့ ကျွန်တော် နည်း ကောင်းကလေး တစ်ခုလောက်ပေးရရင် မကောင်းဘူးလား ကိုညှပ်ကြီးရေ"

"အလို ဘယ်လို နည်းကောင်းများပါလိမ့်"

"ဩော် အမျိုးသမီးများအဖို့ အသုံးဝင်တဲ့နည်းပေါ့။ မိန်းမတို့ဘုန်း ဆံထုံးလို့ ဆိုသမဟုတ်လားဗျ"

"မှန်ပေပေါ့ဗျာ၊ နို့ ကိုဒန်ပေါက်က ဘယ်လိုနည်းနဲ့များ ပေးချင်လို့ပါလိမ့်"

"အမျိုးသမီးများအဖို့မှာတော့ အမြတ်တနိုးထားပြီး အလှပြင်ရတာရယ်လို့ ဆံထုံးဆံပင်နဲ့ မျက်နှာပဲ ရှိတယ်မဟုတ်လား၊ အဲဒီတော့ ကျွန်တော် ဆံပင်ရှည်တဲ့ နည်းကောင်းလေးတစ်ခုတော့ ပေးခဲ့ချင်သဗျ"

"သြ သြ၊ ကျေးဇူးဆပ်တဲ့အနေမျိုးဆိုပါတော့၊ ကောင်းပေါ့ဗျာ ကောင်းပါ့ ကောင်းပါ့"

ဤတွင် လူရွှင်တော် ကိုဒန်ပေါက်က ပရိသတ်ဘက်သို့လှည့်၍

"ကဲ ဆံပင်ရှည်တဲ့နည်းကို အလိုရှိကြတဲ့ အမျိုးသမီးများ သေသေချာချာ နားထောင်ကြပေတော့။ အဟမ်း" သို့လျှင် အစချီလိုက်သဖြင့် မြန်မာရော တရုတ်အမျိုးသမီးများပါ စိတ်ဝင်တစား နားစွင့်လာကြတော့၏။

"ကိုင်း ပြောတော့မယ်နော်၊ ဩော် ဒါနဲ့ အမျိုးသမီးတွေက စိတ်ထဲမှ မှတ်ထားရလို့ မတော် တဆ မေ့သွားမှာလဲ စိုးရသေးတယ် ထင်ပါရဲ့၊ ကဲ အဲဒီတော့ ဒီလိုလုပ်ရင် မကောင်းဘူးလား၊ စာရွက် ကလေး တစ်ခုမှာ ရေးပြီးမှတ်ထားကြရအောင်လေ နော်၊ ကဲ ကဲ၊ ခဲတံတို့ ဖောင်တိန်တို့ စက္ကူတို့ နီးစပ်ရာ မိတ် ဆွေကာလသားများဆီက ခဏငှားကြပေါ့ ဟုတ်လား၊ ရေးမှတ်ထားတာက ပိုကောင်းပါတယ်" ကိုဒန်ပေါက်က ဤလိုစကားကို ပြင်ပြောလိုက်သည်နှင့် အမျိုးသမီးပရိသတ်မှာ ပို၍လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ် သွားတော့ ၏။

လက်လှမ်းမီရာ အမျိုးသားများထံမှ ဖောင်တိန်ငှားသူ ကလေးများကို ခဲတံနှင့် စက္ကူ ပြန်အယူခိုင်းသူက ခိုင်းဖြင့် ပွဲခင်းတစ်ခုလုံး မငြိမ်မသက် ယောက်ယက်ခတ်နေတော့၏။

"သွား အတာ၊ ခဲတံနှင့် စက္ကူတစ်ရွက် သွားယူချည်နော်၊ သွားပါတဲ့ မြန်မြန်လုပ်ပါ" မခင်သက်က သို့ပြောရင်း အပူတပြင်းခိုင်းနေသည်နှင့်

"အလကားပါ မမသက်ရာ၊ လူပြက်တွေပြောတဲ့စကားများ မမက ယုံနေသလား"ဟု အတာက ထိုင်ရာမှ မထသေး ဘဲ ငြင်းလိုက်သည်ကို

"ဟု သူ မဟုတ်တာပြောပါ့မလား၊ တကယ်မို့သာ ခဲတံတွေ ဘာတွေနဲ့ ရေးမှတ်ခိုင်းတာပေါ့၊ သွားပါ ထလေ သွားယူချည် ပါ ခဲတံနှင့် စက္ကူ

" အတာလည်း မခင်သက်၏ဇွတ်အတင်း နားပူမှုကြောင့် အမြန်ဆုံး အိမ်ပြန်၍ ခဲတံနှင့် စက္ကူကို ကမန်း ကတန်း ယူ၍ ဆင်းလာခဲ့ရ၏။ ကိုဒန်ပေါက် လည်း ပရိသတ်အကဲကို သေသေချာချာ ခတ်နေပြီးမှ

"ကဲ ရေးမှတ်ထားကြနော်၊ ပြောတော့မယ်"ဟု နိဒါန်းပျိုးလိုက်ကာ (မြင်လေလျှင် ရှုကာမက်စေဖို့)

"ကဲ ရေးကြနော်၊ ထပ်ဆိုဦးမယ်၊ ဖြည်းဖြည်းပေး လိုက်ရေးကြ" (မြင်လေ လျှင် ရှုကာမှတ်စေဖို့) ဤတွင် ကိုဒန်ပေါက်လည်း ပရိသတ်အရေးကို စောင့်သကဲ့သို့ အတန်ကြာ နားနေသေး၏။ အမျိုးသမီး များလည်း သူ့အသိုက် သူ့အအုပ်ဖြင့် တလှုပ်လှုပ်ရင်း အလုပ်ရှုပ်ထွေးနေကြတော့၏။

"တဲ့ အတာ သေသေချာချာ လိုက်ရေးနော် ပြစမ်း၊ မှန်ရဲ့လား"ဟု မခင်သက်က အတူလက်ထဲရှိ စာ ရွက် ကို ဆွဲယူဖတ်ကြည့်လိုက်သေး၏။

"မှန်ပါတယ် မမရဲ့ ပေးပါ၊ ဟိုမှာ ပြောတော့မယ်"ဟု အတာက စာရွက်ကလေးကို ပြန်တောင်းလိုက် သည့် အခိုက်မှာပင် "ကဲ ပထမအပိုဒ်တော့ ပြီးလောက်ကြရောပေါ့နော်၊ မှတ်ရတာ လွယ်အောင် လင်္ကာကလေးလို စပ်ထား တာမို့ မခက်ပါဘူးနော်၊ ကဲ ဆက်ရေးလိုက်ကြပါဦး၊ ခုနက အပိုဒ်ကို ပြန်စပြီး ဆက်ပြောမယ်" လည်ချောင်းရှင်း သလို အဟမ်းဟု ဟန့်လိုက်ပြီးမှ

"(မြင်လေလျှင် ရှုမက်စေဖို့) ပြီးပြီနော်၊ ကဲ ဆက်ကြဦး၊ (မြင်လေလျှင် ရှုကာမက်စေဖို့၊ ခင် ဆွေ တင် နု မာ သက်တို့ရဲ့) ကိုင်း၊ ပြန်ဆိုဦးမယ်နော်၊ (ခင် ဆွေ တင် နု မာ သက်တို့ရဲ့.)" စောစောကနည်းတူ ကိုဒန်ပေါက်လည်း စကားကိုရပ်၍ ပရိသတ်အား အကဲခတ်နေ၏။ အမျိုးသမီးများ သည် လည်း ရှုပ်ယှက်ခတ်မှု ရေးမှတ်နေကြ၏။

"အတာ လိုက်ရေးနော်"

"အင်းပါ မမရဲ့

"ဟု ဖြေရင်း သူ့ရေးသားချက် မှန်မမှန်ကို ပြန်ဖတ်နေ၏။

"ပြီးကြပြီနော်၊ ကဲ လိုက်ရေးထားတာ မှန် မမှန် ပြန်စစ်ကြဦး ဟုတ်လား၊ (မြင်လေလျှင် ရှုကာမက်စေဖို့ ခင် ဆွေ တင် နု မာ သက်တို့ရဲ့) က မှန်ကြရဲ့ နော်၊ ခု နောက်ဆုံးတစ်ပိုဒ်ပဲ ကျန်တော့တယ်" ကိုဒန်ပေါက်လည်း အလွန် ခံ့ထည်သော မျက်နှာထားဖြင့် မှင်သေသေ ပြောလိုက်ပြီးမှ

"ကိုင်း၊ ကိုယ်ရေးထားတာ ကိုယ်ပြန်ကြည့်ကြဦးနော်၊ မှားနေလဲ ပြင်ပေါ့၊ နောက်ဆုံးကျန်တဲ့အပိုဒ်ကိုပါ ဆက်ပြောတော့မယ်၊ အဟမ်း"

”မြင်လေလျှင် ရှုကာမက်စေဖို့၊ ခင် ဆွေ တင် နု မာ သက်တို့ရဲ့ ၊ ဆံပင်ရှည်ချင်ရင် ဆံစုသာ ဆက်ကြ ပေတော့” ဤသို့လျှင် အဆုံးသတ်လိုက်သည်နှင့် ပွဲခင်းတစ်ခုလုံး တဝုန်းဝုန်း တအုတ်အုတ်နှင့် ပတ်တုတ်၍ မစဲ အောင် တဟဲဟဲ ပွဲကျသွားတော့၏။

စာရွက်စကလေးများတွင် လည်းကောင်း၊ စီးကရက်ဘူးခွံလွတ်ကလေးများတွင် လည်းကောင်း အကောင်း ထင်၍ ရေးခြစ်မှတ်သားနေကြသော အပျိုစု အပျိုသိုက်မှာလည်း ခေါင်းငိုက်စိုက်နှင့်သာ ရယ် နေကြရတော့၏။

ပရိသတ်၏တဝါးဝါးအသံ မစဲသေးသည်နှင့်အမျှ မခင်သက်တို့တွင် လည်း ခေါင်းမဖော် ဝံ့ကြသေးဘဲ မျက်နှာကို လက်ဝါးဖြင့်ကာလျက် ရှက်ရှက်နှင့်ပင် ရယ်နေကြရတော့၏။

”ကဲ ကျွန်တော် မပြောဘူးလား” ဟု အတာသည် သူ့တွက်ကိန်းမှန်သွားသောကြောင့် ဟန်ကလေး ကျော့ကျော့ဖြင့် မေးလိုက်သေး၏။ အတာလည်း ယင်းသည့်အဖြစ်အပျက်ကို သူ့ဆရာမအား သွက်သွက်ကလေး ရှင်းပြလိုက်၏။ ဆရာမ တွင်လည်း လက်ကိုင်ပဝါလေးထုတ်၍ မျက်ရည်သုတ်ယူရသည်အထိပင် ရယ်မောနေမိပြီးမှ

”ဪ ဒီစာက အဲဒီလို ပြက်ပြောတာကို လိုက်ရေးထားတာဆိုပါတော့” ဆရာမ လည်း စောစောက အတူစာရွက်ကလေး၏ တစ်နေရာကို ထောက်ပြရင်း မေးလိုက်၏။

"ဟုတ်ပါတယ် မမ"

”အဲဒီလို လူပြက်က ပြက်တာကို မင်း သိပ်သဘောကျတာပဲလား အတာ"

”ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော်လေ ရယ်ရတဲ့ လူပြက်ဆိုရင် သိပ်ကြိုက်တာပဲ"

”နို့ အဲသလို လူပြက်က ဆံပင်ရှည်ချင် ဆံစုသာ ဆက်ကြပေတော့လို့ အဆုံးသတ်လိုက်တော့ အဟုတ် ထင်ပြီး မင့်ကိုရေးခိုင်းနေတဲ့ မင်းတို့မမ ဘယ်သူ"

”မမသက်”

"အဲ အဲ့ဒီ မင့်မမသက်ရော ဒိပြင် ခဲတံတို့ ဖောင်တိန်တို့နဲ့ စာရွက်ပေါ် ကူးရေးနေတဲ့ မိန်းမပျိုလေးတွေ ရှက်မသွား ကြဘူးလားကွယ်"

”ရှက်သွားတာပေါ့၊ ကျွန်တော်တို့ မမသက်ဖြင့် အိမ်ကို ချက်ချင်းပြန်ပြေးတာပဲ"

”အေး အဲဒါ သိပ်ရှက်သွားလို့ပေါ့ကွဲ

”

"ကျွန်တော်ကတောင် ပြောသေးယ် မမရဲ့ ဒီ လူပြက်တွေဟာ အကောင်းဘယ်တော့မှ မပြောဘူး၊ မမ တို့ မယုံပါနဲ့လို့ အဲဒါ မရဘူး၊ ကျွန်တော့်ကို ဇွတ်ပဲ ခဲတံနဲ့စက္ကူ ယူခိုင်းတယ်၊ အဲ့ဒါ မမသက်တို့အပြစ်ပေါ့ သူတို့က ယုံတာကိုး”

"ဒီလိုလဲ ဘယ်ဟုတ်မလဲ အတာရဲ့ လူပြက်က အတည်နဲ့ပြောတော့လဲ ယုံမိတာပေါ့။ တကယ်လို့ မမပါ အဲ့ဒီပွဲမှာရှိရင် ယုံချင်ယုံမိမှာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ လူပြက်တွေက ပွဲကြည့်ပရိသတ်ကို ခဲတံယူခိုင်းလား၊ စက္ကူရှာ ခိုင်းလားနဲ့ ဣန္ဒြေပျက်အောင် လုပ်ဖို့မကောင်းဘူးပေါ့ကွယ်"

”ဒါဖြင့် လူပြက်က အဲသလို ရယ်စရာလုပ်တာ မကောင်းဘူးပေါ့နော် မမ"

”ရယ်စရာ လုပ်တာ၊ ပြက်လုံးထုတ်တာကတော့ ကောင်းသားပဲ၊ ရယ်လဲ ရယ်ရပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အတည် ပေါက်ကြီးနဲ့ ခဲတံ တွေ ဘာတွေ ရှာခိုင်းငှားခိုင်းတာတော့ မကောင်းဘူးကွဲ၊ ဒါဟာ ပွဲကြည့် ပရိသတ် ကို မလေးစား ရာရောက်တာပေါ့ကွယ်”

ထိုထိုဝေဖန်ချက်များမှာ စင်စစ် အတော့အဖို့ မြင့်လွန်းနေသည်။ ဉာဏ်မမီနိုင်အောင် ရှိနေသည်မှန်သော် လည်း ဆရာမသည် ထိုအချက်ကို မစဉ်းစားမိ။ သူ့စိတ်ထဲရှိသည့်အတိုင်း ပွဲကြည့်ပရိသတ်အပေါ် မတော်မလျော် ကာယိန္ဒြေပျက်အောင် အရိုအသေတန်ရကောင်းလားဟူသော မကျေနတ် ချက် ဖြင့် ပြောနေမိဟန်တူ၏။

”ဟေး မြင့်မြင့်၊ စောင့်နေရတာ အတော်ကြာသွားလို့ ပျင်းနေ့ထင်ပါရဲ့၊ ဟုတ်လား" ဟူသော နှုတ်ဆက် သံနှင့် အတူ ဆရာမနှင့် မတိမ်းမယိမ်းအရွယ် မိန်းမပျိုတစ်ဦး အတန်းထဲသို့ ဝင်လာတသည်နှင့် ဆရာမ လည်း အတော့ စာရွက်ကလေးကို လှမ်းပေးလိုက်၏။

"ကိုယ်လဲ လာတော့ အချိန်မီလာတာပဲ သူငယ်ချင်းရဲ့ ၊ အရေးထဲကားက စက်ဘာပြုလို့ရယ် မသိပါဘူး၊ လမ်းမှာရပ်ပြီး ပြင်နေတာနဲ့ ခုလို ကြာသွားတာ၊ ကိုယ် သိပ်အားနာတာပဲ" အဆိုပါ ဧည့်သည် မိန်းမပျိုကပင် ဆက်လက်၍ ပြောနေသောကြောင့်

”ဒီလိုပေါ့ အဆင်မသင့်တဲ့အခါ၊ ကဲ ထိုင်လေ"

”မထိုင်တော့ဘူး၊ လာ ကားနဲ့ပဲ မြင့်မြင့်ကို အိမ်အထိ လိုက်ပို့မယ်၊ ပြောစရာရှိတာလဲ လမ်းမှာပဲ ပြော သွားကြ တာပေါ့ နော်" ဆရာမကလည်း ဤအစီအစဉ်ကို သဘောတူလိုက်ကာ ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ထိုင်နေသော အတာက လေးကို အနီးသို့ခေါ်ယူပြီး

”ကဲ မင်းပြန်တော့နော်၊ မမ သူ့ကားနဲ့ပဲ လိုက်သွားတော့မယ်"

”ဟုတ်ကဲ့”

သို့တိုင်အောင် ရုတ်တရက် မပြန်သေးဘဲ သူ့ဆရာမ ကားပေါ်တက်သွားမှပင် ကျောင်းဝင်းအပြင်သို့ အတာ ထွက်လာတော့၏။

ထိုနေ့သည် စနေနေ့ဖြစ်သည့်အတိုင်း ကျောင်းအားသည်နှင့် အတာလည်း စောစောစီးစီးပင် သူ့အဝတ် အစားကလေးများကို ခပ်သုတ်သုတ်လျှော်ကာ ရေချိုးပြီးသည်နှင့် သူ့မေမေရှိရာ ဈေးသို့ ထွက်လာခဲ့၏။ ထိုအချိန်၌ မသိန်းမေလည်း ဈေးဗန်းကို သူ့ရှေ့တွင်ချရင်း သန့်စင်ပန်းများကိုအကောင်းအညံ့များ သီး သန့် ရွေးဖယ်နေသောအချိန်ဖြစ်၍ အတာကလေးအဖို့ အခွင့်ကောင်းကြုံသွားတော့၏။ အကယ်၍သာ အတာကလေးအား ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ကြုံ၍မြင်ရမည်ဆိုလျှင်

”ဘာလဲ၊ ဒါ ထမင်းစားချိန် လား"ဟူသော စကားမျိုးဖြင့် အမှန်ပင် အတာ အငေါက်ခံရမည်ဖြစ်၏။

ယခု အတာရောက်လာသည်မှာ ရှစ်နာရီသာသာမျှသာ ရှိသေးသောကြောင့် အတော်ကြီးစောနေ၏။ သို့သော် သူ ထမင်းဆာ၍ လာခြင်း မဟုတ်။ ထမင်းဖိုးတောင်းရန်လည်း မဟုတ်။ ဤသို့ စနေနေ့မျိုး၌ ယခုလို စောစောစီးစီးပိုက်ဆံလာ တောင်းလျှင် အဘယ်သို့သော ဘေးဒဏ်နှင့်တွေ့မည်ကိုလည်း သူသိ၏။ ယခုလာသည်မှာ ကောင်း

သောရည်ရွယ်ချက်နှင့် လာခြင်းဖြစ်၏။ ယနေ့သည် စနေနေ့ဖြစ်သည့်အလျောက် မသိန်းမေကလည်း ၁၁ နာရီလောက်တွင် မြင်းပွဲသွားမည်ဖြစ် ၏။ သို့မြင်းပွဲသွားတိုင်းလည်း သူ့စျေးဗန်းကို ဆိုင်နီးချင်းများ အပ်ထားခဲ့ပြီး

”ကြည့်ရောင်းလိုက်ကြပါနော်" ဟု မှာထားခဲ့တတ်၏။ ဤသည်ကို အတာ သိ၏။

ယနေ့ နံနက်က အိပ်ရာမှနိုးနိုးချင်း အတာ စိတ်ကူးရခဲ့သည်မှာ သူ့မေမေမြင်းပွဲသွားနေသည့်အချိန် အတွင်း သူ့မေမေဆိုင်ကို သူထိုင်၍ ရောင်းပေးမည်ဆိုက သူလည်း မျက်နှာကောင်းရမည်၊ သူ့မေမေ လည်း ရောင်းသင့်သလောက် ရောင်းရမည်ဟု သူတွေးမိ၏။ ကြိုးစား၍လည်း ရောင်းရအောင် ရောင်း မည်။ နောက်ဆုံး သူ့မေမေ၏လိုက်လျောဖော်ရွေမှုဖြင့် ခွင့်ပြုလျှင်ပင် သူအလွန် ဝမ်းမြောက်မည်ဖြစ်၏။ ထိုရည်ရွယ် ချက်ဖြင့် ထွက်လာခဲ့၍ ပန်းများကို ငုံ့ရွေးနေသော မသိန်းမေအနီးသို့ ရောက်သည်နှင့်

”မေမေမြင်းပွဲသွားရင် ကျွန်တော် ဒီပန်းတွေ ထိုင်ရောင်းနေမယ်နော်”

အတာလည်း မရဲတရဲနှင့်ပင်ပြောရင်း သူ့မေမေရှေ့တွင် ထိုင်ချလိုက်၏။ ဤတွင်မှ မသိန်းမေက မော့ ကြည့် တဲ့ပြီး

”နင် ရောင်းတတ်လို့လား”

"ဘယ်အထုပ်က ဘယ်လောက်ရောင်းရမယ်ဆိုတာ မေမေပြောခဲ့ရင် ကျွန်တော် ထိုင်ရောင်းနေမှာပေါ့” ဟု အတာ ကလည်း သွက်သွက်ကလေး ပြန်ဖြေလိုက်၏။ သန့်စင်ပန်းများမှာ တစ်ရာထုပ်၊ ငါးဆယ်ထုပ်စသဖြင့် အခက်များကို ရေတွက်၍ ငှက်ပျောဖက်များဖြင့် ထုပ်ရောင်းကြသည်ဖြစ်သောကြောင့် အထုပ်လိုက် စျေးနှုန်းပြောရောင်းလျှင် ဘာမျှခဲယဉ်းစရာမရှိ၊ ဤ သည်ကို အတာကလည်း သိ၏။

”အေး ဒါဖြင့် နင် အိမ်မပြန်နဲ့တော့" ထိုစကား ကြားလိုက်ရသည်နှင့် အတူ တစ်မျက်နှာလုံးမှာ ပီတိဖြင့် ဖုံးသွားတော့၏။ ယနေ့အဖို့ သူ ထမင်းမစားရသော်လည်း အရေးမကြီး၊ ယခု ခံစားလိုက်ရသော ကြည်နူးမှု အရသာနှင့်ပင် သူ တင်းတိမ် မည်ဖြစ်၏။ ထို့မျှလောက် အတာ ပျော်သွား၏။

"အတာ နင် မခင်သက်တို့ဆိုင် သိတယ်မဟုတ်လား၊ အဲဒီဆိုင်တန်းလမ်းကနေပြီး ဟိုဘက်ရုံထဲကို တည့်တည့်ကြီး ဝင်သွားရင် ငှက်ပျောဖက်ရောင်းတဲ့ ဆိုင်တွေ တွေ့လိမ့်မယ်"

”ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် သိတယ် မေမေ၊ သရက်သီးသနပ်ရောင်းတဲ့ဆိုင်တွေနားမှာ ဟုတ်လား"

”အေး သွား၊ ငှက်ပျောဖက်တစ်မတ်ဖိုး သွားဝယ်ချည်၊ ကောင်းကောင်းတာပေးပါလို့ ပြော”

ခေါင်းထဲမှ လွှတ်လိုက်သော မြင်းကလေးပမာ အတာလည်း တစ်ဟုတ်တည်း ထပြေးတော့ ၏။ ပြန် ရောက်သောအခါ၌မူ သူ့ရင်ညွန့်ကလေးမှာ တလှုပ်လှုပ် တရှုရှုနှင့် လှိုင်းထသလို မောနေ၏။ သို့သော် သူ့မျက်နှာထားမှာ အပြုံးမပျက် အရွှင်ကြီး ရွှင်လျက်ပင်ရှိ၏။

မသိန်းမေလည်း ပန်းများကို အနွမ်းအသန့်ရွေးရင်း ဝယ်သူကိုရောင်းရင်း ဖက်သစ် ဖက်ဟောင်း လဲထုပ် ရင်းဖြင့် ၁ဝ နာရီလောက်တွင်

"လာဦး အတာ၊ သေသေချာချာ မှတ်ထားနော်၊ ဒီဘက်က ငါးဆယ်ထုပ်က ခြောက်မူးရောင်း၊ ဒီတစ်ရာ ထုပ်တွေက တစ်ကျပ်စီ၊ ဟောဒီအထုပ်တွေက တစ်ရာစီပဲရှိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ နည်းနည်းညံ့လို့ ပြောရောင်း၊ သုံးမတ် စီ၊ အဲဒါ ဘယ်ဟာက ဒီဈေးထက် မလျှော့နဲ့ မှတ်မိရဲ့လား"

"မှတ်မိပါတယ် မေမေ"

"ကဲ ငါသွားမယ်၊ ရော့ ထမင်းဖိုးယူထား၊ ဆာရင် မလုတို့ကို ခဏကြည့်ခိုင်းထားခဲ့ပြီး သွားစားချည်" ဤလို ချိုသာသော မျက်နှာထားဖြင့် မသိန်းမေက စကားရှည်ရှည်ပြောခဲ့ဖူးသည်မရှိသောကြောင့် အတာတွင် မကြုံဘူးအောင် ဝမ်းမြောက်နေတော့၏။

"မေမေလဲ မြင်းနိုင်လာမယ်၊ ငါလဲ ဒီပန်းတွေ ကုန်သွားအောင် ရောင်းရမယ်ဆိုရင် ဘယ်လောက် ကောင်းလိုက်မလဲ"ဟူ၍ပင် အတာသည် သားရွှေအိုးထမ်း သဘောမျိုးဖြင့် ရည်စူးရင်း စိတ်ကူး ကလေး ယဉ်နေရှာ၏။ မသိန်းမေ ထွက်သွားသည့်အချိန်မှ ညနေ ၂ ချက်တီးလောက်အထိ ငါးကျပ်နှင့် ခြောက်မူးဖိုးတိတိ အတာ ရောင်းရ၏။ အတော့ဆုတောင်းကား တစ်ချက်ပြည့်သွားလေပြီ။

"ကြည့်စမ်း၊ ငါ ခဏလေးရောင်းတာ ငါးကျပ်နဲ့ခြောက်မူးတောင်ရတယ်၊ ဒါနဲ့များ မေမေက ဘာလို့ မြင်း ပွဲသွားချင်ရတာလဲ မသိဘူး၊ မြင်းပွဲဆိုတာက ရှုံးချင် ရှုံးမှာ၊ ဒီမှာဈေးထိုင်ရောင်းတာကမှ ကောင်းသေး တယ်"

အတာသည် သူရောင်းရသော ပိုက်ဆံများကို မကြာခဏဆိုသလို ရေတွက်ကြည့်၏။ သို့ရေတွက်ပြီး တိုင်း လည်း သုံးနာရီမျှ ရောင်းရုံဖြင့် ငွေခြောက်ကျပ်နီးပါးရသည်ဖြစ်ရာ ထိုအထဲမှ အနည်းဆုံး တစ်ကျပ် လောက်မြတ်မည်ဟု အတာတွက်နေမိ၏။ ထို တစ်ကျပ် မြတ်သည်မှာ သေချာသောအလုပ် ဖြစ်လျက် မမြတ်သည့် တိုင်အောင်လည်း အရှုံးမရှိ။ ယနေ့ မရောင်း ရသော် နက်ဖြန် ရောင်းနိုင်သေး၏။ ဤမည် သော သန့်စင်ပန်းများမှာ ထားတတ်လျှင် သုံးလေးရက် အထိ မညှိုးမနွမ်းဘဲ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်ရှိ တတ်သည်ကို အတာ သိ၏။ မသိန်းမေသည် ပစ္စည်း တစ်ခုကို အမြဲစွဲ ပုံသေရောင်းလေ့မရှိ။ ဒူးရင်းသီး ပေါ်ချိန်တွင် ဒူးရင်းသီးရောင်း၍ မိုးရာသီဆိုလျှင် ထီး ဆိုသလို ပေါ်ပင်လိုက်၍ ရောင်းတတ်သောကြောင့် မည်သည့်ပစ္စည်းကို မည်သည့်ရာသီတွင် ရောင်း၍ အဘယ် ပစ္စည်း ကို မသိန်းမေ အဘယ်သို့ ပြုပြင် တတ်ကြောင်း အတာ ကောင်းကောင်းသိ၏။

အတာလည်း သူထိုင်ရောင်းနေသော သန့်စင်ပန်းထုပ်များကိုကြည့်ရင်း ပန်းတစ်ထုပ်ရောင်းရလျှင် တစ် မူးတည်းသာ မြတ်သည်ထားဘိဦး ဆယ်ထုပ်ရောင်းရက ငါးမတ်မြတ်မည်ဖြစ်၏။ မြင်းပွဲဆိုသည်မှာ တစ်ခါ တစ်ရံ သူ့မေမေ နှစ်ဆယ်အစိတ်ရှုံးခဲ့သည်ဟုကြားဖူးသဖြင့် မြင်းပွဲဆိုလျှင် အတာ အလွန်မုန်း၏။

"ဘာအသုံးကျ သလဲ၊ ခင်ဗျား မြင်းပွဲက ဟင်၊ ကစားဖို့ ဝင်တယ်ဆိုကတည်းက ဝင်ခ နှစ်ကျပ် ရှုံးနေပြီ" ဟု ကိုထွန်းအောင် မကြာခဏပြောဖူးသည်ကို အတာ အမှတ်ရလာ၏။

"ငါ မုန့်ဖိုးတွေ စုသလိုသာ မေမေလဲ ဒီမြင်းရှုံးမယ့် ပိုက်ဆံတွေသာ စုထားရင် သူများတွေလို ဆိုင်ကြီး တစ်ခုတော့ ဖွင့်နိုင်မှာပဲ"

သို့လျှင် သူ့မေမေအတွက် တစ်ဖက်က တွေးလိုက်၊ ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ

ဈေးသည်များကို ကြည့်ကာ မည်သို့ ပြော၍ မည်သို့ရောင်းပြီး ဝယ်သကို မည်သို့ခေါ်ပုံများကိုပါ အတာသည် ဂရုတစိုက် လေ့လာနေမိ၏။ သူ့ထံသို့ ငွေတစ်ကျပ်တန် လာအမ်းသော ပရုပ်လုံးရောင်းသည့် ကုလားကလေးကိုလည်း အတာသည် သူ့အနီးသို့ခေါ်၍ မေးလားမြန်းထားဖြင့် စုံစမ်းသမှု ပြုနေသေး၏။

"မင်း တစ်နေ့လုံး ပရုတ်လုံး ဘယ်လောက်ဖိုးလောက် ရောင်းရသလဲကွ"

"တစ်ခါ တလေ တစ်ကျပ်ခွဲရတယ်၊ ရောင်းကောင်းတဲ့နေ့မှာနော် နှစ်ကျပ်သုံးကျပ်ဖိုး ရောင်းရတယ်" အတာနှင့် ရွယ်တူလောက်ရှိသော ပရုတ်လုံးသည် ကုလားကလေးက အတာအား စိတ်ရှည် လက်ရှည် ပြောပြ၏။

"ဒါဖြင့် တစ်နေ့ကို အမြတ်တွေ အများကြီးရမှာပေါ့နော်"

"အများကြီးမရဘူး၊ တစ်ကျပ်ဖိုးရောင်းရရင်နော် သုံးမူးလောက် မြတ်တယ်" အတာလည်း နောက်ထပ် ဘာမျှမမေးနိုင်တော့ဘဲ သူ့တွက်ကိန်းနှင့် သူ စဉ်းစားခန်းဝင်နေမိ၏။

"တစ်ကျပ်ဖိုးရောင်းရရင် သုံးမူးမြတ်တယ်ဆိုတော့ တစ်နေ့ကို တစ်ကျပ်ခွဲဖိုး ရောင်းရတောင်"ဟု လက် ကလေးချိုး၍ ရေတွက်နေပြီးမှ

"တစ်နေ့ကို ငါးမူးတစ်ပဲမြတ်မယ်၊ မနက်တစ်ပဲ ညတစ်ပဲ ထမင်းစားလိုက်ရင် အိုလေ တစ်နေ့သုံးပဲဖိုး စားတောင် သုံးမူးစုနိုင်မှာပဲ၊ တစ်နေ့ သုံးမူးဆိုတော့ တစ်လကြာရင်" အတာတွင် သူ့စိတ်ကူးနှင့်သူ့မြတ်ပြီး ဆိုင်ကြီးတွေပါ အတွေးနှင့်တည်နေတော့၏။ အရောင်းအဝယ်ကို ညီး သူ စိတ်ဝင်စားလာ၏။ ကျောင်းပညာကို အမြတ်တနိုး လိုလားသည်မှန်သော်လည်း မုန့်ဖိုးကအစ ဆိုသလို အထစ်ထစ်အငေါ့ငေါ့ ရှိနေသောကြောင့် အတော် စိတ်ပျက်ခဲ့သည်မှာ ကြာပြီဖြစ်သည့်အတိုင်း စောစောက ကုလား ကလေး ကဲ့သို့ ဈေးရောင်းရလျှင် ကောင်းလေမည်လားဟု စိတ်ကူးလေးယဉ်နေမိ ၏။

"မင်းကြီးလာရင်ကော ဘာလုပ်မလဲ အတာ"

"ကျွန်တော်ဝတ်လုံလုပ်မယ်"ဟု အတာသည် ကိုထွန်းအောင်အမေးကို ခပ်သွက်သွက်အဖြေပေးခဲ့ဖူး၏။ စနေနေ့ ကျောင်းအားရက်များတွင် ကိုထွန်းအောင်သည် အတာအား မကြာခဏဆိုသလို ရုံးသို့ခေါ်သွားဖူး၏။ ပုလိပ်ရုံးပေါ်တွင် သွားလာနေကြသော ဝတ်လုံကြီးများ ရှေ့နေများကို အတာ အလွန် သဘောကျ၏။ သူ့မျက်စိထဲ၌ ဝတ်လုံကြီးများ ဝတ်ဆင်သည့် ဝတ်ရုံနက်ကြီးများသည် အလွန်ခန့်ညား ထည်ဝါ၍ ကျက်သရေရှိသည်ဟု သူ ယူဆ၏။ သူကိုယ်တိုင်လည်း ဝတ်ချင်လာ၏။

"အဲဒီ ကွတ်အင်္ကျီအနက်တွေနဲ့ လူကြီးတွေက ဘာလဲ ဟင်" ထိုထိုဝတ်စုံများကို ပထမဆုံးအကြိမ် မြင်ဖူးစဉ်က အတာသည် ကိုထွန်းအောင်အား ဤသို့ မေးခဲ့၏။

"အဲဒါ ဝတ်လုံခေါ်တယ်ကွ" ဟု ကိုထွန်းအောင်က သာမန်မျှပင် ဖြေလိုက်သည်ကို

"သူတို့က ဘာလုပ်ရသလဲ ဒီရုံးက စာရေးတွေလား"

"မဟုတ်ဘူးလေကွာ၊ သူတို့က အမှုဖြစ်တဲ့လူတွေကို အမှုက လွတ်အောင် ပြောပေးရတဲ့ လူတွေပေါ့ကွ"

"ဘယ်လိုလဲ၊ သူတို့ပြောပေးရင် ဘာမှမဆို လွတ်တာပဲလား"

ထိုမေးခွန်းအတွက် ကိုထွန်းအောင် အတော်ကလေး ဦးနှောက်ခြောက်သွားခဲ့ရ၏။

"ဒီလို ဘယ်ဟုတ်မလဲကွ၊ မတရားသဖြင့် အထင်မှားပြီး အဖမ်းခံရတဲ့ လူတွေကိုသာ လွတ်အောင် လုပ် ပေးတာပေါ့။

"သူတို့ကိုကော လွတ်အောင်ပြောပေးတဲ့အတွက် ပိုက်ဆံပေးရလား ဟင်"

"ပေးရတာပေါ့" အတာကလေး ရုတ်တရက် တွေသွားရာမှ "မတရား အဖမ်းခံရတဲ့လူတွေက ကိုယ့်ဟာကိုယ်လွတ်အောင် ပြောလို့မရဘူးလား၊ ဟင်"

"ဟာ ဒီကောင်လေး"ဟု ကိုထွန်းအောင်လည်း အတော့် မေးခွန်းကို သဘောကျသွားသလို ပါးကလေးဆွဲ လိမ်ရင်း ရေရွတ်လိုက်ပြီးမှ

"တချို့က ကိုယ့်ဟာကိုယ် မပြောတတ်ဘူးကွ၊ ဒါကြောင့် သူတို့ကို ငှားပြီး ပြောခိုင်းရတာပေါ့၊ ဒီမှာ အတာ၊မင်းနဲ့ ပွဲကတော်ကြီးသား ဝင်းမောင်နဲ့ဘယ်သူက စကားတတ်သလဲ"

"မမသက်တို့က ပြောတော့ ကျွန်တော် စကားတတ်တယ်တဲ့"

"အေး အဲသလိုပေါ့ကွ၊ ဒီဝတ်လုံဆိုတဲ့ လူတွေဟာ သိပ်စကားတတ်တယ်၊ ဒါကြောင့် သူတို့ကိုအပြောခိုင်း ရတာပေါ့။ ကဲ အတာ၊ မင်းကော ကြီးလာရင် ဘာလုပ်မလဲ"

"ဝတ်လိုလုပ်မယ်"

"ဘာပြုလို့လဲကွ"

"ဝတ်လုံဆိုတာ ဒုက္ခရောက်နေတဲ့ လူတွေကို ကယ်ဆယ်ရတယ်မဟုတ်လား၊ ကုသိုလ်လဲရတယ်၊ ပိုက်ဆံလဲရတယ်၊ ပြီးတော့ သူတို့ ကွတ်အကျီကြီးတွေက သိပ်လှတာပဲ"

"အေး ဒါဖြင့် မင်း ပညာကို ကြိုးစားပြီးသင် ဟုတ်လား" ဤသည့် နောက်ကြောင်းကလေးများကို တွေးမိပြန်သောအခါ၌လည်း အတာသည် ပရုပ်လုံးကုလားက လေးကဲသို့ ဈေးရောင်းချင်သော စိတ်များပျောက်ပျက်သွားပြန်တော့၏။ သို့အရွယ်နှင့် မမျှအောင် ညနေ ငါးနာရီထိုးခဲ့ပြီ ဖြစ်သဖြင့် သူများနည်းတူပင် ဈေးဗန်းကို ကူလီနှင့်သယ်၍ အိမ်သို့ပြန်ခဲ့၏။

ည ၇ နာရီထိုးသည့်တိုင်အောင် မသိန်းမေ ပြန်ရောက်မလာသေး၊ နံနက်ပိုင်းက သူ့မေမေပေးခဲ့သော ပိုက်ဆံတစ်ပဲမှာ နံနက်စာဝယ်စားခဲ့ ကုန်ပြီဖြစ်ရာ ညစာအတွက် အခုထိ သူမစားရသေး။ ဈေးရောင်း ထားသော ပိုက်ဆံများ လက်ထဲ၌ရှိသည်မှန်သော်လည်း ထုတ်နုတ်သုံးစွဲရန် သူမဝံ့။ မပုလေးတို့ဆိုင် သွားစားရမည်မှာလည်း

"နောက်တစ်ခါ လာစားရင် ပိုက်ဆံယူခဲ့နော်"ဟူသော စကားအရ သွားစား၍မဖြစ်။ သူ့တွင် ယမန်နေ့က စုထားခဲ့သော ပိုက်ဆံတစ်မျိုးထဲမှ စိုက်ထုတ်စားထားနှင့်ပြီး သူ့မေမေပြန်လာ ၍ ထမင်းဖိုးပေးမှ ပြန်ဖြည့်လိုက်လျှင်လည်း ပြီးနိုင်သည်ဟု အတာသည် ဆာဆာနှင့် ဤလို အကြံရစေ ကာမူ

"အို ဒီလိုလဲ မဖြစ်သေးပါဘူး၊ တော်ကြာ မေမေ ထမင်းဖိုးမပေးဘဲ ဒေါ်ပုလေးတို့ဆိုင် သွားစားချည်ဆို မှဖြင့်"

အတာလည်း သူ့ပိုက်ဆံကလေး အချောင်သုံးရမည့်ဘေးကိုလည်း

တွေးပူမိသဖြင့် အဆာခံ၍ပင် သူ့ မမေအား မျှော်မိနေတော့၏။

အတာကလေး အိမ်ပေါ်တွင် စာကျက်နေခိုက် ၈ နာရီ လောက်တွင်မှ မသိန်းမေ ပေါက်လာကာ

”ဘယ်မလဲ အတာ၊ ရောင်းရတဲ့ ပိုက်ဆံတွေပေး"ဟု အေးအေးလူလူ အမူအရာဖြင့်ပင် မသိန်းမေက တောင်းလိုက်သောကြောင့် ခြောက်ကျပ်တစ်မတ်တိတိသော ရောင်းရငွေများကို အတာလည်း ရောင်းရ သည့် ပန်းထုပ်အရေအတွက်နှင့်တကွ ပေးအပ်လိုက်၏။

”မေမေ နိုင်လာတယ်ထင်ပါရဲ့" စူစူအောင့်အောင့် မဟုတ်သော သူ့မမေ၏အမူအရာကိုကြည့်လျက် ဤသို့မှတ်ချက်ချလိုက်၏။ သို့ သော သူ မမေးဝံ့။

"ဒေါ်ဒေါ်၊ ဒီည ဘာစားရမှာလဲ၊ ဒေါ်ဒေါ် တွဲပွဲတိုက်လာတယ်ဆို”

အောက်ထပ်မှ လှမ်းမေးလိုက်သော မခင်သွယ်၏အသံကြောင့်

”တွဲပွဲ တိုက်တာသာ နာမည်ကြီးတာပါအေ၊ လျော်တော့ ငွေကလေး ဆယ့်ရှစ်ကျပ်ရယ်"

”ဒါ ခြောက်ဆယ်လောက် နိုင်တယ်ဆို"

”တောက်တီးတောက်တဲ့အေ၊ စုစုပေါင်း သုံးဆယ့်ငါးကျပ်လောက်ပဲနိုင်တာပါ" ထိုစကားအရ သူ့မမေ နိုင်လာသည်ကို အတာ အသိအမှတ်ပြုလိုက်၏။ သူ့တွက်ကိန်းလည်း ကိုက် သွားသောကြောင့် ဝမ်းသာအားရနှင့် ပထမဆုံး သူသတိရသည်မှာ

”ဒီလိုဆို တနင်းလာနေ့တော့ မေမေ ကျောင်းလခပေးနိုင်မှာပဲ"ဟူ၍ပင် ဖြစ်၏။

"နင် ထမင်းစားပြီးပလား"

”မစားရသေးဘူး မေမေ၊ ကျွန်တော့်ဆီ ပိုက်ဆံမှ မရှိဘဲ"

”ဒါဖြင့် သွား မပုလေးဆိုင်မှာ သွားစားချည်”

အတာ ကြိုတင် ထင်မြင်ခဲ့သည့်အတိုင်း မပုလေးဆိုင်သို့ အစားခိုင်းပြန်လေပြီ။ အတာကား မသွားလို ကြောင်း ပြောပြရန်မှာ ယနေ့သည် အခွင့်အသာဆုံး ဖြစ်သည့်အတိုင်း

”မနေ့တုန်းက ကျွန်တော် ထမင်းသွားစားတော့လေ" ဤသည်ကို အစချီ၍ အတာလည်း ယမန်နေ့ညက ကြုံရသည့်အဖြစ်ကို ရှင်းပြလိုက်၏။

"ဟင် သူတို့က ဒီလိုပဲ ပြောသလား၊ နေပေ့စေ၊ ငါ ထိပ်ဝ သွားမှ ဒင်းတို့သိမယ်"ဟု စိတ်ဆိုးသွား သလို ရေရွတ်လိုက်ပြီးမှ အတာအား မူးစေ့ကလေးတစ်စေ့ကို ပစ်ပေးရင်း

”သွား နင့်ဟာနင် စားချင်တာ သွားစား၊ ပြန်မပေးနဲ့တော့" အတာ လည်း ထခုန်မိတော့မလောက် ဝမ်းမြောက်သွားရှာ၏။ အပျော်တမျိုး ဆင်းလာခဲ့သော အတာ လည်း လမ်းထိပ်သို့ရောက်သည့်တိုင်အောင် သူ ဘာစားရမည်ကို ဝေခွဲမရသေး။ နောက်ဆုံး၌ ယခုအ တောအတွင်း သူ့စုငွေမှာ ကျေနပ်အားရဖွယ် ကောင်းလောက်အောင် မရှိသေးသည် ကို တွေးမိသည်၌ အတာသည် ဝက်ရိုးဝက်ခေါက်တို့ဖြင့် ဗုန်းပေါလအော ကျိုထားသည့် ဆန်ပြုတ်နှစ်ပြား ဖိုးနှင့်ပင်

ထိုည အဖို့ ထမင်းကိစ္စ ပြီးလိုက်တော့၏။

မနေ့က သူ့မေမေ မြင်းပွဲသွားစဉ် ဈေးရောင်းခဲ့သော အတွေ့အကြုံနှင့် ပတ်ဝန်းကျင်၏အရောင်းအဝယ် ကိစ္စ များကို စိတ်ဝင်စားခဲ့သော အတာသည် ယနေ့ တနင်္ဂနွေနေ့တွင်လည်း ခပ်စောစောပင် သူ့မေမေ ရှိရာ ဈေးသို့ ထွက်လာခဲ့၏။ ထိုခေတ်ကဆိုလျှင် ကုန်တိုက်ဖြစ်စေ၊ ဈေးဆိုင်ဖြစ်စေ ဖွင့်ချင်သောနေ့တွင် ဖွင့်ရောင်းနိုင်၏။ ပိတ်ချင် သာနေ့တွင် ပိတ်နိုင်၏။ ထို့ကြောင့်ပင် တနင်္ဂနွေနေ့ဖြစ်သော်လည်း သိမ်ကြီးဈေးနှင့်တကွ ပတ်ဝန်း ကျင်ရှိ အထည်တိုက်ကြီးများပါမကျန် အားလုံးလိုလိုပင် ဖွင့်လှစ်ရောင်းချနေကြ၏။ တနင်္ဂနွေနေ့ဖြစ်၍ ရုံးအလုပ်သမားများ အားလပ်ခွင့်ရသောကြောင့်လည်း ဈေးမှာ ခါတိုင်းနေ့များထက် ပို၍ စည်ကားနေ၏။

တစ်ဖန် ထိုခေတ် ထိုအခါကဆိုလျှင် ယခု ကာလမှာကဲ့သို့ လူအများလမ်းလျှောက်၍ မရနိုင်လောက် အောင် ပလက်ဖောင်း များပေါ်တွင် ဆိုင်များတည်ခင်း ရောင်းချရန်မဆိုထားဘိ၊ ဗန်းကလေး တစ်ခုမျှပင် လူသွားစင်္ကြံပေါ်၌ ချ၍ မရောင်းရ၊ ရောင်းလျှင် မြူနီစပယ်ပုလိပ်များက ဖမ်း၏။ တနင်္ဂနွေနေ့၌မူ ရုံးများပိတ်သဖြင့် မြူနီစပယ်ပုလိပ်များလည်း အလုပ်ပိတ်သောကြောင့် ဈေးသည်များ မှာ ထိုနေ့တစ်နေ့ တည်းပင် လူသွားပလက်ဖောင်းများတွင်ချ၍ ရောင်းနိုင်ကြ၏။ သို့တိုင်အောင် စိတ်အေးလက်အေး မရောင်းရ၊ အလစ်အလစ်တွင် မြူနီစပယ်ပုလိပ်က လာ၍ ဖမ်းတတ်သောကြောင့် သတိနှင့် ရောင်းကြရ၏။ မြူနီစပယ်ပုလိပ်များလာလျှင် ကိုယ့်ပစ္စည်းကိုယ်သယ်၍ ထွက်ပြေးကြရ၏။ ယနေ့လည်း တနင်္ဂနွေနေ့ဖြစ်သည့်အတိုင်း သိမ်ကြီးဈေးတစ်ဝိုက်ရှိ လူသွားစင်္ကြံများမှာ ဈေးသည်မျိုးစုံ ဖြင့် ပြည့်ကျပ်နေတော့၏။

"တစ်ကိုက်တစ်မတ်စီ လျှော့ဈေး၊ တစ်ကိုက်တစ်မတ်"ဟု တကြော်ကြော်အော်နေသည့် ရှင်ဖုင်ရောင်း သော ကုလားများအသံသည်လည်းကောင်း၊

"ငါးမူးစီ ငါးမူးစီ ကြိုက်တာယူ တစ်ထည်ငါးမူး"ဟူသော မြန်မာလုံချည်သည် အသံများကိုလည်းကောင်း

"ခြောက်ပြား စီ ခြောက်ပြားစီ"ဟုအော်ရင်း ထင်းရှူးပြားတစ်ချပ်ပေါ်တွင် ဖန်ခွက်ဖင်ပိုင်းကို ရိုက်ပြနေသံ များကို လည်းကောင်း ကော်စမတစ်၊ ပေါင်ဒါ၊ ရေမွှေး၊ သွားပွတ်တံ၊ ကော်ဘီး၊ မှန်စသည့် ပစ္စည်း အမျိုးပေါင်း နှစ်ဆယ်ကျော် လောက်ကို ဖြန့်ကြဲခင်းကျင်းထားပြီး

"လိုချင်တာယူပါ ဆယ်ပြား၊ ကြိုက်တာယူပါ ဆယ်ပြား၊ လက်ပတ် ကြိုးလဲ ဆယ်ပြား၊ ပုလဲပုတီးလဲ ဆယ်ပြား"စသဖြင့် အမျိုးမျိုး ဟစ်အော်ရောင်းချနေသော အသံများကို လည်းကောင်း အတာသည် အလွန့်အလွန် သဘောကျသော အမူအရာဖြင့် နားစွင့်လျက်ရှိ၏။ မျက်လုံးကလည်း အငြိမ်မနေ တောင်မြောက်လေးပါးကို အကဲခတ်ရင်း အရောင်းအဝယ်လုပ်ငန်းတွင် အတော်ကလေး စိတ်ဝင် စားနေမိ၏။ သူ့စိတ်ထဲတွင် ပျော်စရာကောင်းသော အလုပ်ဟူ၍လည်း မှတ်ချက်ချမိ၏။

မနေ့က ဈေးကူရောင်းပေးခဲ့သော အရှိန်ကြောင့်လားမသိ။ အတာကလေး ဈေးသို့လိုက်လာ၍ သို့လျှင် ပူးပူးကပ်ကပ်ရှိနေသည်ကို မသိန်းမေလည်း တစ်စုံတစ်ရာ ဘာမျှမပြောဘဲ ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ ခွင့်ပြု ထားရာမှ

"အတာ ရော့၊ ဟောဒီ လက်မှတ်တွေ ကြည့်စမ်း"ဟု ပြောရင်း မသိန်းမေက အပေါင်လက်မှတ် သုံး လေးတောင် ကို လှမ်းပေးလိုက်၏။

အတာ ကလေး ကျောင်းရောက်၍ ပထမတန်းတွင် လေးငါးလသင်မိသည်ဆိုလျှင်ပင် ဇန်နဝါရီ၊ ဖေဖော်ဝါရီ စသော အင်္ဂလိပ်လအမည်များကို သွက်လပ်စွာ ရွတ်ဆိုနိုင်ခဲ့သည်သာမက စာလုံးပေါင်းကိုလည်း ကျင်လည် စွာ ရေးသားနိုင်ခဲ့၏။ အိမ်တွင်လည်း လေ့ကျက်ရွတ်ဆိုနေတတ်သောကြောင့် ထိုအတတ်ပညာကို မသိန်းမေသည် အပေါင်ဆိုင်လက်မှတ် နေ့စွဲကြည့်ခိုင်းခြင်းအားဖြင့် ရေးဦးစွာ အသုံးချလေတော့၏။

ယခုလည်း အတာသည် အပေါင်လက်မှတ်များကို ကြည့်၍

"ဒါက ဩဂုတ်လ ခြောက်ရက်နေ့က ပေါင်တာ မေမေ၊ ဒီနေ့ ဒီဇင်ဘာလ ဆယ်ရက် ဆိုတော့ လေးလ ကျော်ပြီ"

"ဒါဖြင့် ငါးလတွက်ပေးရမှာပေါ့၊ အဲဟို တစ်စောင်ကကော"စသဖြင့် မသိန်းမေက မေးလိုက်၊ အတာက တွက်ပေး လိုက်ဖြင့် နောက်ဆုံးတွင် အပေါင်လက်မှတ် လေးစောင်နှင့်အတူ ငွေဆယ့်ရှစ်ကျပ်ကို အတူ လက်အပ်ရင်း

"ကဲ အဲဒါ သွားရွေးချည်"

အတာလည်း လက်မှတ်နှင့် ပိုက်ဆံများကို ဂရုတစိုက် ဆုပ်ကိုင်ကာ မောင်ခိုင်လမ်း (ယခု ဗိုလ်ရွှေလမ်း) ထိပ်ရှိ အပေါင်ဆိုင်ဘက်သို့ လျှောက်လာခဲ့၏။

"ဒီလုံချည်တွေ ခုရွေးပြန်ပြီ၊ တော်ကြာ မြင်းပွဲသွားစရာရှိရင် ပေါင်ဦးမှာပဲ"ဟု ညည်းညည်းညူညူ ရေ ရွတ်ရင်း ပင် အပေါင်ဆိုင်ထဲသို့ လှမ်းဝင်သွားတော့၏။ ထိုခေတ်ကဆိုလျှင် မည်သည့်ကုန်တိုက် ဈေးဆိုင်မဆို မည်သည့်အချိန်ဖွင့်၍ မည်သည့်အချိန်ပိတ်ရ မည်ဆိုသော စည်းကမ်းသတ်မှတ်ချက်မျိုး မရှိ။ အပေါင်ဆိုင်များပင်လျှင် နံနက် ခုနစ်နာရီလောက်တွင် ဖွင့်၍ ည ရှစ်နာရီမှ ပိတ်၏။ တနင်္ဂနွေနေ့ပင်ဖြစ်စေ တစ်နေ့လုံးဖွင့်ထားပြီး ည ရှစ်နာရီမှပင် ပိတ်၏။

အပေါင်ဆိုင်စည်းကမ်းတွင် အပေါင်ရော အရွေးပါ ကလေးများကို လက်မခံရသော်လည်း မသိန်းမေ မှာ ဖောက်သည်လိုဖြစ်နေသည်နှင့် မသိန်းမေ၏မှာကြားထားချက်အရ အတာကို သိနေကြ၏။ ပေါင် ပေါင် ရွေးရွေး လက်မနှေးဘဲပေးလိုက်တတ်သည်ဖြစ်သောကြောင့် အတာလည်း သူ့မေမေ မှာသည့်အတိုင်း ပင် ရွေးလာသော လုံချည်ခြောက်ထည်ကို အိမ်တွင် ဝင်ထားခဲ့ပြီးမှ သူ့မေမေထံ ပြန်လာ၏။ ပိုလာသော အကြွေများကို အတွက်ကျ ပြန်အပ်သည်နှင့် မသိန်းမေက ပဲစေ့တစ်စေ့ပြန်ပေးပြီး ထမင်း စားခိုင်း လိုက်သောကြောင့် ဈေးချိုဘက်သို့ ထွက်သွားကာ ခေါက်ဆွဲကြော် နှစ်ပြားဖိုးမျှသာ စားပြီး စု လိုက်ချေသေး၏။

တကြော်ကြော် အော်ဟစ်ရောင်းချနေသော ဈေးတန်းတစ်လျှောက် လျှောက်လာခဲ့ရာမှ အတာသည် ဆိုင် တစ်ဆိုင်ရှေ့တွင် ရုတ်တရက် တန့်သွားကာ အတန်ကြာသည့်တိုင်အောင် တွေကြည့်နေမိ၏။ ထိုဆိုင်မှာ လူကြီးဝတ်စွပ်ကျယ်အင်္ကျီများက တစ်ပုံ၊ ကလေးဝတ်များက တစ်ပုံ၊ မျက်နှာသုတ်ပဝါများ က တစ်ပုံစသဖြင့် သူ့အပုံနှင့်သူ ခင်းထားပြီး

"တစ်မတ်စီ၊ သုံးပဲစီ"စသဖြင့် ဟစ်အောင်ရောင်းချနေ သော စွပ်ကျယ်ဆိုင်ဖြစ်၏။ အတာ၏မျက်လုံးများသည် သုံးပဲစီဆိုသော ကလေးဝတ်စွပ်ကျယ်များဆီ တွင် အာရုံ စိုက်နေ၏။

အတာ သဘောကျမည်ဆိုကလည်း ကျစရာပင်။ ထိုကလေး စွပ်ကျယ်များမှာ အတာတို့ အရွယ်ဝတ် ခေါင်းစွပ် လက်စကဖြစ်လျက် လက်ဖျားနှင့် လည်ပင်းအကွပ်များမှာ အနီ၊ ချော့ကလက်၊ အစိမ်း၊ အပြာ စသည်ဖြင့် ရောင်စုံဆိုးထားသည်ဖြစ်သောကြောင့် ကိုယ်ထည်အဖြူနှင့် အလွန်ပန်ရလှ၏။ အထူးသ ဖြင့် ကလေးကြိုက် အဆင်ကလေးများ ဖြစ်သည့်အတိုင်းလည်း အတာသည် ထိုစွပ်ကျယ်ဆိုင် နားမှ မခွာနိုင်အောင် ဖြစ်နေတော့၏။

ကြည့်၍ ဝသလောက်ရှိမှ အတာလည်း ထိုဆိုင်အနီးမှ ထွက်အလာတွင် မလှမ်းမကမ်း၌ ပစ်ထားသော စွပ်ကျယ်သေတ္တာအလွတ်များကို မြင်သည်နှင့် အတာလည်း ကလေးတို့သဘာဝအတိုင်းပင် သေတ္တာ လွတ် များ ကို ကောက်ရန် စွပ်ကျယ်ဆိုင်ဘေးမှ ကွေ့သွားပြီး

"အရာကြီး ဟိုသေတ္တာတွေ ပစ်ထားတာလား ဟင်"ဟု ဆိုင်ရှင်အား မေးလိုက်သေး၏။

"အေး မင်းလိုချင်ရင် ယူသွား"ဟု ဆိုင်ရှင်ကုလားက ခွင့်ပြုလိုက်သည်နှင့် အတာလည်း တပွေ့တပိုက် ပင် သူနိုင်သလောက် ရွေးကောက်ယူသွား၏။

အတာလည်း ထိုသေတ္တာအလွတ်ကလေးများကို မသိန်းမေရှိရာသို့ ယူမသွားဘဲ

"အိမ်ရှပ်တယ် မယူ သွားရဘူး"ဟု တားမြစ်မည်ကိုလည်း စိုးရိမ်ရသေးသည်နှင့် မသိန်းမေ မမြင်နိုင်သည့် လမ်းတစ်ဖက် မှ ကွေ့ယူသွား၏။ မောင်ခိုင်လမ်း (ယခု ဗိုလ်ရွှေလမ်း) ထိပ်သို့ ရောက်သည်နှင့် "ဟေ့ ကောင်လေး အဲ့ဒီသေတ္တာ ရောင်းမယ်လား"ဟု တရုတ်ဖိနပ်ဆိုင်မှ ခေါ်မေးသဖြင့် အတာက ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။

"ဘယ်လောက်လဲ ကောင်လေး"

"ကျွန်တော် မသိဘူး၊ ထောင်ကဲ ပေးချင်းသလောက်ပေးပါ"

အတာ လည်း အရသလောက်အမြတ်ပဲဟု သဘောထားက ရိုးရိုးပင်ပြောလိုက်သည်နှင့် အတာလည်း စွပ်ကျယ်ဆိုင်နား ဆီသို့ သုတ်ချေတင်လေတော့၏။ သို့သော် အတာကလေး ထိုဆိုင်နား မရောက် တ ရောက်မှာပင် ၎င်းသေတ္တာလွတ်များကို ကျကျနနကြိုးဖြင့် စည်း၍ ထမ်းလာသော တရုတ်ဘိန်းစားတစ် ဦး ကို တွေ့လိုက်ရသည်နှင့် အတာတွင် အကြီးအကျယ် စိတ်ပျက်သွားရှာတော့၏။

"တောက် ငါ နည်းနည်းကလေးနောက်ကျသွားတယ်"ဟု မချင့်မရဲ ရေရွတ်မိပြီးမှ

"ဒီဘိန်းစား ကောက်လာတာ ဟိုဆိုင်နားကမှ ဟုတ်ရဲ့လားမသိဘူး"ဟူသော သံသယကလေးဖြင့် အတာ လည်း အပြေးကလေး သွားကြည့်လိုက်မိသေး၏။ သေတ္တာလွတ်ဆို၍ အစုတ်အပြတ်တစ်လုံတ လေပင် မတွေ့ ရတော့မှ လက်မှိုင်ချ၍ အတာ ပြန်လာခဲ့တော့၏။

"ခုန ဘိန်းစား သယ်သွားသလောက်ဆိုရင် အနည်းဆုံး တစ်ပဲလောက်တော့ ရမှာပဲ" ဤသို့လည်း အားမလို အားမရဖြင့် ရေရွတ်လိုက်မိသေး၏။

"တဲ့ အတာ လာစမ်း" စိတ်ပျက် လက်ပျက်နှင့် လျှောက်လာခဲ့၍ မသိန်းမတို့ဆိုင်နှင့် မျက်စောင်းထိုးနေရာသို့အရောက်တွင် ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှ ခေါ်လိုက်သဖြင့်

”ဘာလဲ ကြီးကြီး ဟင်"

”လာဦး၊ ဒီမှာ ခဏထိုင်ရောင်းနေစမ်း၊ ကြီးကြီး အိမ်သာခဏသွားချင်လို့နော်၊ တစ်ထည်ကို ခြောက်မူး၊ သိတယ် မဟုတ်လား"

”ဟုတ်ကဲ့၊ ဒါပေမဲ့ မေမေ့ကိုပြောပါဦး”

"ဩော် အေး၊ ဟော့ မသိန်းမေ ညည်းသားကို ခဏစောင့်ခိုင်းထားမယ်နော်" မသိန်းမေ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်မှ အတာလည်း ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ထိုင်လိုက်တော့၏။ ပထမသော် အတာ လည်း အောင်၍ရောင်းရမည်ကို ရှက်နေသဖြင့် ရိုးရိုးပင်ထိုင်နေ၏။ သို့သော် ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ ဆိုင်တိုင်း လိုလိုက ပင် တကြော်ကြော် အော်ဟစ်ရောင်းချနေသဖြင့် သူ တဖြည်းဖြည်း စိတ်ပါလာကာ

”လုံချည်လေးတွေ ခြောက်မူးစီ”ဟု အစမ်းသဘောမျိုးအော်ကြည့်၏။ ရှက်သလိုလိုရှိနေသောကြောင့် အသံမှာ တုန်ခါခါဖြစ်နေ၏။ တစ်ကြိမ်မှ နှစ်ကြိမ်စသည်ဖြင့် လေးငါးကြိမ်လောက် အော်မိသောအခါ အတာ ရဲလာ၏။

လျှာကလေးပါ သွက်နေပြီး

”ဟောဒီမှာ အင်းလေးဆင် လင်မနစ်လုံချည်ကလေးတွေ၊ ခြောက်မျိုးစီ လျှော့စျေးနဲ့ ရောင်းနေပြီနော်" ဟူ၍ပင် အော်ဝံ့ဟစ်ဝံ့သည်အထိ လျှာရဲအာရဲဖြစ်လာတော့၏။ ဆိုင်ရှင်ဖြစ်သူ ပြန်ရောက်လာသည့် ဆယ်မိနစ်လောက် အတွင်း၌ အတာသည် လုံချည်သုံးထည်တိတိ ရောင်းလိုက်၏။

"အမယ် ငါ့တူက အဟုတ်ကြီးပဲ၊ ကဲ မင်း အားနေတာပဲ မဟုတ်လား အတာ၊ ထိုင်ရောင်းနေနော်၊ ကြီး ကြီး ဟိုဘက်စျေး ခဏသွားလိုက်ဦးမယ်" ထိုဆိုင်ရှင်ထွက်သွား၍ လေးငါးမိနစ်ပင်မရသေးမီ ဘတ်စ်ကားတစ်စီးဖြင့် အပြည့်ရောက် လာသော မြူနီစပယ်ပုလိပ်များက ပလက်ဖောင်းပေါ် ရှိ စျေးသည်များ ကိုတွေ့မရှောင် လိုက် ဖမ်းသောကြောင့် ဤ အဖြစ်မျိုး ကြုံဖူးနေပြီဖြစ်သော အတာလည်း ခင်းထားသော ဖယောင်း ပုဆိုး ကို ထောင့်လေးစသိမ်းဆွဲပြီး စျေးထဲသို့ ပြေးဝင်သွားတော့၏။

မိသူမိ၊ ပြေးသူပြေးနှင့် ရှုပ်ထွေးနေစဉ်မှာပင် လုံချည်သည်ရောက်လာကာ သူ့လုံချည်တွေပင် ဖမ်းသည့် အထဲ ပါသွားလေပြီလား ဟူသော စိုးရိမ်မှုဖြင့် အတာအား ဖျာပျာသလဲ လိုက်ရှာ၏။

”ဒီမှာ ကြီးကြီး"ဟု လှမ်းခေါ်လိုက်သော အတာကလေးအား ဖယောင်းပုဆိုးဖြင့် သပ်ရပ်စွာထုပ်ထား သော လုံချည် များနှင့်အတူ တွေ့လိုက် ၍

”အမယ်လေး အတာရယ်၊ ကြီးကြီးဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံးကို ထူပူသွားတာပဲ၊ ငါ့တူက အတော်လည်တာပဲပါ လား၊ ဟေ”

ဝမ်းသာအားရပြောရင်း အတော့ကိုပါ ဖက်၍နမ်းလိုက်ပြီးမှ "ရော့ မင်းမုန့်ဝယ်စား"ဟု ပြောရင်း လုံချည်သည်က အတော့လက်ထဲ ထည့်ပေးလိုက် သည်မှာ ငွေမတ် စေ့ကလေးဖြစ်သောကြောင့် အတာတွင် အံ့ဩဝမ်းမြောက်သွားသော မျက်နှာ ကလေးဖြင့် မော်ကြည့် နေမိရှာ၏။

"ကဲ အတာ၊ ပြန်တော့"

”ဟင် ကြီးကြီး၊ မရောင်းတော့ဘူးလား၊ မြူနီစပယ်ပုလိပ်တွေက ခု ပြန်သွားကြမှာပဲ"

”နေပစေတော့၊ ကြီးကြီးလဲ သွားစရာရှိသေးတယ်၊

နောက်တနင်္ဂနွေနေ့ကျတော့လဲ မင်း လာဦးနော်၊ ကြီးကြီး နဲ့ ဝိုင်းရောင်းရအောင် ဟုတ်လား”

ထိုနေ့ကဆိုလျှင် သူ့မေမေပေးသော ထမင်းဖိုးနှင့် သေတ္တာအလွတ်ရောင်းရသော ပိုက်ဆံအပြင် လုံချည်သည်အဒေါ်ကြီးက ပေးသွားသော မုန့်ဖိုးနှင့် စုစုပေါင်း သုံးမျိုးလောက် အတာ စုမိသွား၏။

”နောက် တနင်္ဂနွေနေ့ကျရင် ချောကလက်ရောင် အနားကွပ်ထားတဲ့ စွပ်ကျယ်ကလေးတစ်ထည် ဝယ် မယ်၊ ကြီးကြီးမေကလဲ ငါ့ကို လုံချည်ဝိုင်းရောင်းဖို့ ခေါ်ထားသေးတော့ မုန့်ဖိုးလဲရဦးမှာပဲ၊ ပြီးတော့ သေတ္တာလွတ်တွေလဲ ဘိန်းစားထက် ဦးအောင် ကောက်ထားမယ်၊ အဲဒါကလဲ တစ်ပဲ တစ်မူးလောက် တော့ရမှာပဲ" လာမည့်တနင်္ဂနွေနေ့အတွက် ဤလို အကွက်ချတွေးနေရသည်နှင့်ပင် အတာသည် ထိုညက ၁၀ နာရီ လောက်တွင်မှ အိပ်ပျော်ရှာတော့၏။

နံနက်မိုးလင်း၍ ကျောင်းတက်ရန် ထွက်လာခဲ့ပြီးနောက် သူ့မေမေထံရောက်သည်နှင့် မသိန်းမေလည်း အလွယ်တကူပင် မုန့်ဖိုးခြောက်ပြားထုတ်ပေးလိုက်၏။ သို့တိုင်အောင် အတော့်မျက်နှာသည် သာယာ သွားခြင်း မရှိလှသေးဘဲ တစ်စုံတစ်ရာကို စဉ်းစားသလို တွေးနေပြီးမှ

”မေမေ ကျောင်းလခ ဒီနေ့"ဟူသော အတာ့စကားကလေးမှ မဆုံးသေးမီ

”ပေးနိုင်သေးဘူး၊ သွား ၁၅ ရက်နေ့မှ ပေးမယ်လို့ပြော”

မသိန်းမေ၏အမူအရာမှာ စနေ တနင်္ဂနွေနေ့များက မျက်နှာထားမျိုးမဟုတ်တော့ဘဲ ခပ်တင်းတင်း ပင် ဖြစ်လာပြန်သောကြောင့် အတာတွင် နောက်ထပ်ဘာတစ်ခွန်းမျှ မပြောဝံ့တော့ ဘဲ ခြေလှမ်းကျဲဖြင့် ထွက်လာခဲ့ရတော့၏။

ဘုရားရှိခိုး၍ အတန်းထဲရောက်ကြသည်ဆိုလျှင် ဆရာမသည် အတာအား လှမ်းခေါ်လိုက်ပြီး

”မင်း ကျောင်းလခ ပါသလား အတာ"ဟု မေးလိုက်သောကြောင့် အတာတွင် မျက်နှာမထားတတ် အောင် ဖြစ်သွားရှာ၏။

”ကျွန်တော်တို့မေမေက ၁၅ ရက်နေ့မှ ယူပါတဲ့"

”အေး အေး၊ နို့ ခါတိုင်းဆိုရင် မင်း အစောကြီးပေးနေကျပဲ၊ ဒီလမှာတော့ ဘာဖြစ်လို့ နောက်ကျတာလဲ ကွဲ

”

”ကျွန်တော် တို့ဖေဖေ အလုပ်ပြုတ်သွားလို့ပါ၊ ခါတိုင်းဆို ကျွန်တော်တို့ဖေဖေက သူလခထုတ်ရင် ချက် ချင်းပေးတာပဲ”

ဆရာမလည်း စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသလို ညည်းညူလိုက်ပြီးမှ

”ခု မင့်အဖေ အလုပ်မရသေးဘူးပေါ့"

”မရသေးဘူး၊ ခု သူ့ မိတ္ထီလာမှာ ကျောက်ထိုးတဲ့ကျောင်းသွားတတ်တယ်၊ ပြန်လာရင် လခများများရ မယ် ပြောတာပဲ"

”မင့်အမေကကော ဘာမှမလုပ်ဘူးလား"

”စျေးရောင်းပါတယ် မမ၊ ဒါပေမဲ့ မေမေက အားကြီး မြင်းလောင်းတာပဲ၊ ၃၆ ကောင်လဲ ထိုးတယ်”

"ဟင်”

အတာ့စကား ကြားလိုက်ရသည်နှင့် ဆရာမတွင်

”ဟင်"ခနဲ စိတ်ပျက်သွားတော့၏။ ပညာရေးတွင် ထူးချွန် သလောက် အဖက်ဖက်တွင် သွက်လက်ဖျတ်လတ်၍ လိမ္မာရေးခြားရှိလှသော အတာလို ကလေး တစ်ယောက် သည် တိုင်းပြည်၏နောင်ရေးအတွက် အထူးမြှောင့်အားထားလောက်သည် မဟုတ်ပါလော ဟူ၍ ဆရာမသည် ခေတ်ပညာတတ်တစ်ယောက် အနေမျိုးဖြင့် မြင်၏။

သူမြင်သလို မမြင်ရကောင်းလားဟု ဆရာမသည် အတာ့မေမေအား ကရုဏာဒေါသဖြစ်မိ၏။ သားသမီး ၏နောင်ရေးကို ဂရုစိုက်ရကောင်းမှန်းမသိဘဲ အတာ့စကားအရဆိုလျှင် အတော့မေမေသည် ကျောင်းလခပင် ပေးချင်စိတ်ရှိဟန်မတူကြောင်း (ယနေ့ထိ မပေးသည်ကို အထောက်အကူပြု၍) ဆရာမသည် သိသိ သာသာ ရိပ်မိလိုက်၏။ မိမိတို့၏သားသမီးများအပေါ်တွင် စိတ်ဝင်စားရကောင်းမှန်းမသိ။ ပညာရေးဘက်တွင်လည်း ဖိဖိစီးစီး သင်ကြားအားပေးရကောင်းမှန်းမသိသော မိဘများရှိနေသေးသမျှ မြန်မာပြည်၏နောင်ရေးသည် တွေးဝံ့စရာပင်မရှိတော့လောက်အောင် ဆရာမသည် သူ့ အသိ သူ့အမြင်ဖြင့် ရင်လေးသွားမိတော့၏။

"အေး အေး၊ သွားတော့ အတာ၊ ၁၅ ရက်နေ့ကျတော့ ကျောင်းလခယူခဲ့နော်" အတာကလေး သူ့နေရာပြန်ရောက်သွားသည့်တိုင်အောင် ဆရာမသည် ရုတ်တရက် စာမသင်နိုင်ဘဲ အတာနှင့် ပတ်သက်သည့် အတွေးလက်စကို ပြန်ကောက်ရင်း ရောက်တတ်ရာရာ တွေးနေမိပြန်၏။

နောက် တစ်ဖန် အတာအား သူ့အနီးသို့ ခေါ်လိုက်ပြန်ကာ

”မင့်မှာ ညီအစ်ကို မောင်နှမ ဘယ်နှစ်ယောက်ရှိသလဲ"

”ကျွန်တော်နဲ့ ကျွန်တော့်ညီမလေး နှစ်ယောက်ပဲ ရှိပါတယ် မမ"

”မင့် ညီမလေးကော ကျောင်းမနေဘူးလား"

”သူ ရန်ကုန်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ မော်လမြိုင်က ဘွားဘွားတို့ဆီမှာ”

ဆက်လက်၍ ဆရာမသည် အတာ၏နေရေးထိုင်ရေးနှင့် စားသောက်ရေးပြဿနာများကို စေ့စေ့စပ်စပ် ကလေး မေးမြန်းနေမိ၏။ အတာကလည်း တစ်လုံးမကျန် အမှန်ကိုသာ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောပြလိုက် သဖြင့် ဆရာမ တွင် မသိမသာ မျက်ရည်ကလေး လည်သယောင်ရှိလာပြီး

”အေး မင်းကတော့ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်လေးနဲ့ ဒုက္ခရောက်နေရတယ်နော်၊ မမတို့ကတော့ ငယ်ငယ်က ဆို သိပ်ချမ်းသာတာပေါ့ကွယ်၊ ဒါပေမဲ့ မမတို့ဖေဖေက မြင်းချည်းလောင်းပြီး ရှိသမျှပစ္စည်းတွေ ဖြုန်းပစ် လို့ ခုတော့ မမတို့ ဆင်းရဲသွားပြီ အတာ၊ အင်း မင်းနဲ့ မမနဲ့ဟာ အဖြစ်ချင်းတူနေလို့ မမဖြင့် နည်းနည်းမှ စိတ်မကောင်းဘူး၊ တကယ်လို့သာ မမတို့ဖေဖေ မြင်းတွေဘာတွေ မလောင်းတတ်ရင် ခုနေဆို အနည်း ဆုံး ကိုယ်ပိုင်ကားနဲ့တော့ ကျောင်းတက်နိုင်မှာပဲကွ”

အတာကမူ ဆရာမစကားနှင့်ပတ်သက်၍ အဆင်ပြေအောင် မည်သို့ပြန်ပြော ရမည် မသိ။ ယောင်ချာချာ နှင့် တွေကြည့်ရင်းသာ ငြိမ်နေရတော့၏။ ဆရာမလည်း ဤလိုစကားကိုဖြတ်၍ အတာ ကိုလည်း သူ့နေ ရာသူ ပြန်ရန် ပြောလိုက်ပြီး လူတွေအား ဒုက္ခပေးသော မြင်းပွဲပြဿနာကို အထပ်ထပ် အခါခါ တွေးနေမိ၏။ သို့ လျှင် တဝကြီးတွေးနေပြီးမှ ဆရာမလည်း ကျောင်းသင်ခန်းစာကို စတော့၏။ အချိန်မှာ ဂဏန်း သင်္ချာချိန်ဖြစ်သည့် အတိုင်း ကျောက်သင်ပုန်းကြီးပေါ်တွင် အောက်ပါပုစ္ဆာတစ်ပုဒ်ကို စိတ်ပေါက်ပေါက် နှင့် ထိပ်ဆုံး မှ ရေးချလိုက်တော့၏။

၁။ ရုံးစာရေးတစ်ယောက်သည် မြင်းလောင်းကစားရန် ငွေ ၂၀ ကျပ် အိတ်ထဲထည့်၍ ထွက် သွား၏။ မြင်းပွဲသို့ရောက်သော် ဝင်ခ ၂ ကျပ်ပေး၍ ဝင်သွားကာ ကျန်ငွေဖြင့် တစ်နေ့လုံးလောင်း ကစားပြီး အိမ်သို့ပြန်လာသောအခါ ငွေ ၁၈ ကျပ်ပါလာ၏။ သို့ဖြစ်လျှင် ထိုစာရေးသည် မည်မျှရှုံး၍ မည်မျှ နိုင်သနည်း။ ကျန်ပုစ္ဆာများမှာမူ ရိုးရိုးပင်ဖြစ်လျက် ကလေးများ တွက်ချက်ပြီးစီး၍ အသီးသီးလာပြကြသောအခါ၌ အတာနှင့် အခြား သုံးလေးယောက်သာလျှင် အမှတ် ၁ ပုစ္ဆာအဖြေ၌ ကျပ် ပဲ ပိုင် ရုံးစာရေးယူသွားသောငွေ ၂၀ ၀ ၀ ဝင်ခပေးရသောငွေ ၂ ၀ ၀ ကျန်ငွေ ၁၈ ၀ ၀ အိမ်ပြန်လာသောအခါ၌ ပါလာငွေ ၁၈ ၀ ၀ ၀ ၀ ၀ သို့ဖြစ်၍ ထိုစာရေးသည် ရှုံးလည်း မရှုံး၊ မြတ်လည်း မမြတ်ပါ။ သို့သော် သွားစဉ်က ၂၀ ကျပ်ယူသွားပြီး ပြန်လာသောအခါ ၁၈ ကျပ်သာ ပြန်ပါလာသဖြင့် ကျပ် ပဲ ပိုင် ၂၀ ၁၈ ၀ ၀ ၀ ၀ ၂ ၀ ၀ ထိုအတိုင်းတွက်၍ ပြကြ၏။ အတာတစ်ယောက်တည်းကသာ (ငွေနှစ်ကျပ်ရှုံးခဲ့ပါသည်)ဟု တိကျစွာ အဖြေတွင် ရေးလိုက်၏။ ကျန်အခြားသော ကလေးများအနက် အတော်များများက မရှုံးပါ မမြတ်ပါဟု ဖြေကြပြီး အချို့ကမူ လုံး လုံး မတွက်တတ်သလို ရှိနေကြ၏။

ဆရာမလည်း မှားလာသူများကို ခါတိုင်းကဲ့သို့ပင် အချိန်စေ့သည် အထိ ပြန်မတွက်ခိုင်းတော့ဘဲ ကျောက်သင်ပုန်းကြီးအနီးသို့လာ၍ ဝိုင်းရန် ကလေးများ ကိုခေါ် လိုက်၏။ နောက် အတာအား အမှတ် ၁ ပုစ္ဆာကိုချိန်၍ ကျန်အားလုံးကို အဖျက်ခိုင်းပြီးမှ အတာအား သူ့နည်း အတိုင်း ကျောက်သင်ပုန်းကြီးတွင် အတွက်ခိုင်းလိုက်၏။

”ဒီဂဏန်းပုဏ္ဏာဟာ ခါတိုင်းမင်းတို့ကို ပေးတာမျိုးမဟုတ်လို့ အမှတ်များကြတာကို မမ စိတ်မဆိုးဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဒီအတွက် ဟာ အလွယ်ကလေးပဲ၊ အတာ တွက်ပြတာကို ကြည့်၊ ဘာမှမခက်ဘူး" ဆရာမက သို့ပြောရင်း ကြိမ်လုံးဖြင့် ထောက်ပြကာ သေချာသည်ထက် သေချာအောင် ရှင်းပြလိုက်ပြီးမှ

”ကဲ နားမလည်သေးရင် မမကို ပေးနိုင်တယ်၊ ဘယ်သူမေးချင်ကြသလဲ”

တစ်ယောက်သော မိန်းကလေးက လက်ညှိုးထောင်ပြသဖြင့်

”အေး မစွမ်ကြည် က ဘာသိချင်သလဲ"

”အဲဒီ ရုံးစာရေးဟာ ဝင်ခ ၂ ကျပ်ပေးပြီး ဝင်သွားတော့ ၁၈ ကျပ် ကျန်တယ်မဟုတ်လား မမ၊ အဲ့ဒီ ၁၈ ကျပ် နဲ့ ကစားတာ ပြန်လာတော့ ၁၈ ကျပ်ပဲ ပြန်ပါလာတယ်၊ ဒီလိုဆို ဘယ်မှ ၂ ကျပ်ရှုံးလို့လဲ၊ အရင်းပဲ ပေါ့ မမရဲ့

”

”ကဲ အတာက မစွမ်ကြည် နားလည်အောင် ရှင်းပြလိုက်စမ်း" ဟု ဆရာမက ပြောလိုက်သည်နှင့်

”နင် သေသေချာချာမှ ပုဏ္ဏာကိုမကြည့်ဘဲ၊ သူ ယူသွားတာက ငွေ ၂၀ ကျပ်မဟုတ်ဘူးလား၊ ပြန်လာ တော့ ၁၈ ကျပ် ပဲ ပါလာတယ်ဆိုတော့ နှစ်ကျပ်ရှုံးတာပေါ့ဟ”

"ဟို နှစ်ကျပ် က ဝင်ခပေးရတာပဲ၊ အဲဒါက ကစားလို့ရှုံးတာမှ မဟုတ်တာ" မစွမ်ကြည်ကလည်း အလျှော့မပေးသေးဘဲ အတာအား ရန်တွေ့ သလို မျက်နှာထားကလေးဖြင့် ပြော လိုက်သောကြောင့် ဆရာမတွင် သဘောကျသလို ပြုံးပြုံးကြီးဖြစ်သွား၏။

"ဟ ဝင်ခပေးရတာလဲ ပိုက်ဆံပဲ၊ ဘယ်လိုဖြစ်ဖြစ် သူ သွားတုန်းက ယူသွားသလောက် ပြန်ပါမလာရင် အဲဒါ ရှုံးတာချည်း ပဲပေါ့၊ တို့အဖေ ခဏခဏပြောဖူးတယ် သိလား"

”အောင်မယ်”

"ဘာ အောင်မယ်လဲ၊ တို့မေမေက အပတ်တိုင်း မြင်းပွဲသွားနေတာ နားလည်လား၊ ဒါတွေ နင့်ထက် ငါ ပိုသိတယ်”

အတာကလေးနှင့် မစွမ်ကြည်တို့မှာ ဆရာမကိုပင် သတိမရတော့သလို အချီအချပြောနေကြ၏။ ဆရာမ ကလည်း ရယ်ကာမောကာဖြင့် အကဲခတ်နေပြီးမှ

”ကဲ တော်ကြတော့၊ မစွမ်ကြည်ပြောတာ နည်းနည်းတော့ မှန်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ စာမေးပွဲမှာဆိုင်ရင် အမှတ် ရမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့ ဒီပုဂ္ဂက လိမ္မော်သီး ၁၉ လုံးကို တစ်ကျပ်နဲ့ ဝယ်ပြီး တစ်လုံးကို တစ်ပဲနဲ့ ပြန်ရောင်းတော့ ဘယ်လောက်မြတ်သလဲဆိုတဲ့ မေးခွန်းလို မလွယ်ဘူး၊ နည်းနည်း ဉာဏ်ထုတ် ပြီး စဉ်းစားရတဲ့ ပုစ္ဆာမျိုးကွဲ၊ နို့မို့ဆိုရင် မျက်စိလည်သွားတယ်" ဆရာမလည်း စိတ်လိုက်မာန်ပါ မြင်းပွဲဆိုသည်ကို စိတ်နာနာနှင့် ဤလိုပုစ္ဆာမျိုးကို ပေးလိုက်မိပြီးမှ သူ့ပြဿနာကိုသူအတော် ဖြေရှင်းနေရတော့၏။

"ခု ပုစ္ဆာကို မမပေးတာက တခြားကြောင့် မဟုတ်ဘူးကွဲ၊ မြင်းလောင်းတာတို့၊ ဖဲရိုက်တာ တို့ ဆိုတဲ့ လောင်းကစားခြင်းဟာ မကောင်းတဲ့အကြောင်းကို မင်းတို့သိအောင်လို့ပဲ၊ ကဲ ခုန မြင်းလောင်း ဖို့သွားတဲ့ ရုံးစာရေးဟာ ငွေ ၂၀ ကျပ် ပါသွားပေမဲ့ ဝင်ခ ၂ ကျပ်ပေးလိုက်ရတော့ ဘယ်လောက် ကျန်သလဲကွဲ

”

”၁၈ ကျပ် ကျန်ပါတယ် မမ"

”အေး အဲဒီ ၁၈ ကျပ်နဲ့ ကစားလို့ အိမ်ပြန်လာတော့ ၁၈ ကျပ်ပဲ ပြန်ပါလာတာကို မင်းတို့က ရှုံးလဲ မရှုံး ဘူး၊ နိုင်လဲ မနိုင်ဘူးလို့ အပြတယ်၊ မစွမ်းကြည်ကတော့ အရင်းပဲလို့ ခုနပြောတယ်၊ အမှန်တော့ အတာ ပြောသလိုပဲ နှစ်ကျပ် ရှုံးခဲ့တာပေါ့ကွဲ၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ပါသွားတာက ငွေနှစ်ဆယ်၊ ပြန်လာတော့ ဆယ့်ရှစ်ကျပ်ပဲ ပါလာတာကိုး၊ ရှင်းရဲ့ လား မမပြောတာ"

”ရှင်းပါတယ် မမ”

"အေး ဒါတောင် လမ်းစရိတ်တွေ ဘာတွေနဲ့ဆို ရှုံးတာနှစ်ကျပ်မကတော့ဘူးပေါ့ကွယ်၊ အေး ဖဲရိုက်တာ တို့ ဘာတို့လဲ အတူတူပဲကွဲ ၊ ဥပမာ လူလေးယောက်ဟာ ငွေ တစ်ယောက်တစ်ဆယ်စီ ကိုင်ပြီး ဖဲရိုက်ကြတယ်ဆိုပါတော့၊ အဲဒါဖဲဝိုင်းထောင်တဲ့အိမ်က တစ်လှည့်ကို တစ်မတ်အကောက်ကောက် တယ်ဆိုပါ တော့ကွယ်၊ အဲ သေသေချာချာနားထောင်နော်၊ မမ မေးမယ်၊ ခုနပြောသလို အဲဒီ လူလေးယောက်ဟာ တစ်ကြိမ်ကို တစ်မတ်ကောက်ပေးပြီး အကြိမ်ပေါင်းနှစ်ဆယ် ကစားတယ်ဆိုပါ့တော့၊ နောက်ဆုံးဖဲဝိုင်း ပြီးတော့ ဒီလူလေးယောက်လက်ထဲမှာ ပိုက်ဆံညီတူညီမျှကျန်တယ်တဲ့၊ ကဲ အဲဒီတော့ လူတစ်ယောက် မှာ ဘယ်လောက်စီရှိမလဲ”

ဤပုစ္ဆာကိုမူ အလွန်တော်သော အတာပင် ယောင်ချာချာဖြစ်သွားတော့၏။ သို့လျှင် အဖြေထုတ်နိုင်မည့် သူ ပေါ်မလာ သဖြင့် ကိုယ်တိုင်ပင် ကျောက်သင်ပုန်းတွင် ရေးခြစ်ပြရပြီး

”ခု မမ တွက်ပြထားတဲ့အတိုင်း တစ်ကြိမ်ကို အကောက်တစ်မတ်ပေးရတော့ အကြိမ်နှစ်ဆယ်ကို ငါးကျပ်ပေးရမယ် မဟုတ်လား၊ အဲဒီတော့ ဒီငါးကျပ်ကို ဘယ်သူက ပေးရတယ်ထင်သလဲ"

”ကစားတဲ့ လူလေးယောက်က ပေးရပါတယ် မမ"

”အဲ ဟုတ်ပြီ၊ ဒီတော့ ခုန လူလေးယောက်ဆီက ငွေတွေပေါင်းလိုက်ရင် ၄၀ ကျပ်ရမယ်နော်၊ ဒီ ၄၀ ကျပ်ထဲ က ငါးကျပ်နှုတ်လိုက်တော့ ၃၅ ကျပ်ကျန်မယ် မဟုတ်လား၊ ဒီတော့ အဲဒီငွေ ၃၅ ကျပ်ကို အညီ အမျှ ခွဲလိုက်စမ်း၊ လူလေးယောက်အတွက် တစ်ယောက် ဘယ်လောက်ရမလဲကွယ်”

အတန်ကြာ ငြိမ်သက်နေပြီးမှ

”ဆယ့်ရှစ်ကျပ် နှစ်ပဲစီရမယ် မမ" ထိုအဖြေကို အတာပင် ပထမဆုံး ပြောလိုက်၏။

”အဲဒီတော့ လေးယောက်ကစားတာ တစ်ယောက်မှ မနိုင်ဘူးမဟုတ်လား”

"အားလုံးပဲ ငါးမတ်စီ ရှုံးတာပေါ့နော် မမ"ဟု မစွမ်းကြည်က ဖျတ်ခနဲ မေးလိုက်သေး၏။

”အေး ဘယ်နိုင်မလဲကွဲ၊ အကောက်တွေ ပေးလိုက်ရတာကိုး၊ ဘယ်လောင်းကစားတာပဲဖြစ်ဖြစ် အကောက်အခွန် ဆိုတာ ရှိတာပဲ၊ ဒီတော့ လေးယောက်ကစားကစား ဆယ်ယောက် ကစားကစား စ ကစား ထဲက အကောက်ပေးလိုက်ရလို့ ရှုံးနေတာပဲ၊ ဒါကြောင့် မင်းတို့ကြီးလာတဲ့အခါ

အလောင်းအစား နဲ့ သူများ ပိုက်ဆံ လဲ မလိုချင်နဲ့၊ သူများပိုက်ဆံ လိုချင်ရင် ကိုယ့်ပိုက်ဆံလဲ ပေးရတတ်တယ်၊ နားလည် ကြရဲ့လား၊ မမ ပြောတာကို”

"နားလည်ပါတယ် မမ"

”ကဲ အရှင်းဆုံးဥပမာနဲ့ မမ ပြောမယ်၊ တကယ်လို့ အတာ့မှ ငွေတစ်ကျပ်ရှိတာကို သူက လောဘကြီးပြီး နှစ်ကျပ်ဖြစ်ချင်တာနဲ့ ကစားဝိုင်းတစ်ခုမှာ သွားလောင်းတယ်ဆိုပါတော့၊ အဲဒီ လောင်းတယ် ဆိုက တည်းက သူ့ငွေတစ်ကျပ်နဲ့ချပြီး လောင်းရမယ်နော်၊ ကဲ မနိုင်ဘဲနဲ့ ဒိုင်က စားသွားပါပြီ တဲ့ကွယ်၊ အတူ ပိုက်ဆံတစ်ကျပ်ဟာ နှစ်ကျပ်ဖြစ်လာပါ့မလား"

”ဘယ်ဖြစ်မလဲ မမ၊ ရှုံးသွားပြီပေါ့" အတာကပင် ဖျာပျာသလဲ ပြောလိုက်၏။

"ကဲကွယ်၊ အတာက သူ့ဆီရှိတဲ့ တစ်ကျပ်ကို နှစ်ကျပ်ဖြစ်ချင်တဲ့ လောဘလဲမရှိဘူး၊ ကစားလဲ မကစား ဘူးဆိုပါ့တော့၊ အဲဒီတစ်ကျပ်ဟာ ဘယ်ရောက်သွားမလဲ"

”အတော့်ဆီမှာပဲ ရှိမှာပေါ့ မမရဲ့" မစွမ်ကြည် ဖြေလိုက်သဖြင့်

”အေး၊ အဲသလို လောဘမကြီးဘဲ မကစားဘဲနေလို့ ဒီတစ်ကျပ်ဟာ လျော့မသွားဘူးကွဲ့၊ လောဘကြီး လို့ ကစားရင်တော့ နိုင်ချင်နိုင်မပေါ့ကွယ်၊ ဒါပေမဲ့ လက်ထဲရှိပြီးသား တစ်ကျပ်လောက် မသေချာဘူး၊ ရှုံးချင်လဲရှုံးနိုင်တယ်၊ ဒါကြောင့်" ဆရာမသည် စကားကို ဤတွင်ဖြတ်၍ တစ်နေရာသို့ ဆတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီးမှ

”ဟေ့ စံဝင်း၊ မင်း မုန့်ဈေးတန်းကို ငေးနေတာ ဘာလဲဆာလှပြီလား ဟင်" သို့ဆရာမ လှမ်းမေးလိုက်မှပင် စံဝင်းဆိုသူကလေးလည်း မုန့်ဈေးတန်း ဘက် မျှော်ငေးကြည့်နေရာမှ ပြုံးပြုံးပျာပျာ လှည့်လာတော့၏။

"ဘယ်စာပဲ မေးလိုက်မေးလိုက် မင်း နောက်ဆုံးကချည့်ပဲ၊ ဒါနဲ့လဲ မကြိုးစားချင်ဘူး၊ ဆရာမ သင်ပြနေ လဲ မင်း ငေးနေမယ်၊ ဆော့နေမယ်၊ သူများကို နောက်ပြောင်နေမယ်၊ ဒါပဲ မင်းတတ်တယ်၊ လာဦး ဒီနား ကို" စံဝင်း သည် ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့နှင့်ပင် ဆရာမအနီးသို့ ကပ်လာ၏။

”စံဝင်း ဒီအတိုင်းသာဆို ခက်သေးတယ် သိလား၊ ကဲ မင်းကြီးလာရင် ပညာမတတ်ဘဲနဲ့ ဘာလုပ်စားမလဲ ဟင်"

”ကျွန်တော် ဂျော်ကီ လုပ်မယ် မမ" ဆရာတွင် သက်ပြင်းချရင်း ဟင်းခနဲ မောသွားတော့၏။

”ဘာပြောတယ် စံဝင်း၊ မင်း ဂျော်ကီလုပ်မယ်"

”ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော်တို့ဦးလေးက မြင်းပွဲမှာ ပြိုင်မြင်းတွေမွေးထားတယ်၊ ခြောက်ကောင်တောင်၊ အဲဒါ ဦးလေး ကပြောတယ်၊ မင်းကြီးလာရင် မြင်းစီးတဲ့ ဂျော်ကီလုပ်ရမယ်တဲ့" ထိုစကား ကြားလိုက်ရသည်နှင့် ဆရာမလည်း အသက်ရှူကြပ်သလို မတ်တတ်မှ ထိုင်ချရင်း စိတ်ပျက် သလို ငိုင်သွားတော့၏။

"ကဲ၊ ကိုယ့်နေရာ ကိုယ်ပြန်ကြတော့၊ မြန်မာစာအုပ်ထုတ်ပြီး ဖတ်နေကြ၊ တော်ကြာ မမ အလွတ်မေးမယ်" ဆရာမလည်း စိတ်မောလူမောရှိနေလျက်ကပင် ထိုပြဿနာကို ဦးခေါင်းထဲမှ ထုတ်မပစ်နိုင်သေး။ လက်ရှိ ကျောင်းသားမိဘများအတွက် စိတ်အပျက်ကြီးပျက်နေမိတော့၏။ မိမိတို့ သားသမီးများသည် မည်သည့်အတတ်ကို ဝါသနာပါ၍ အဘယ်သာသာရပ်ကို စိတ်ဝင်စား ကြောင်း စူးစမ်းမှုမရှိ။

"မင်းကြီးလာရင် ဂျော်ကီလုပ်၊ မင်း ဆယ်တန်းအောင်ရင် ငါ့လက်အောက်မှ စာရေးဝင်လုပ်၊ မင်းက ဆရာဝန်လိုင်းလိုက်၊ မင်းကတော့ အင်ဂျင်နီယာဘက်သို့သွား" စသဖြင့် မိမိတို့ကြိုက်ရာပုံကိုသာ ဇွတ် အတင်းသွင်းနေကြသောကြောင့် လောကာဓာတ် ပညာဘက်တွင် စိတ်ဝင်စားသူက ဝတ်လုံဖြစ်နေရ၏။ အင်ဂျင်နီယာဘက်၌ စိတ်ထက်သန်သူမှာ ဆရာဝန်ကြီးအဖြစ် စခန်းသွားနေရသည်နှင့်ပင် မြန်မာထဲမှ ကမ္ဘာကျော်လောက်အောင် ဘာတစ်ခုမျှ ထူးထူးချွန်ချွန်ပညာရပ်တစ်ခု မပြနိုင်ဘဲရှိခဲ့သည်ကို ဆရာမ သည် ကြိတ်၍ အသည်းနာနေတော့၏။ သူကိုယ်တိုင်ပင်လျှင် ဆရာဝန်ဘက်ကို စိတ်သန်ခဲ့ပါလျက် ဖခင်ပညာဝန်ထောက်၏ အမွေပုံသွင်းချက်ကြောင့် စိတ်ဝင်စားမှုမရှိပါဘဲလျက် ကျောင်းဆရာမဖြစ်နေရ သည်ကိုလည်း တွေးမိတိုင်း ဝမ်းနည်းမဆုံး ဖြစ်နေရ၏။ သို့တွေးရင်း စိတ်ထိခိုက်ရင်းနှင့်ပင် စာကိုသော်မျှ ဆက်မသင်နိုင်တော့ဘဲ မှန့်စားခေါင်းလောင်းထိုး သည်အထိ ဆရာမသည် တွေးမိတွေးရာ တွေးနေဆဲပင် ရှိသေး၏။

"မမ ဘာစားမလဲ ဟင်"

ဝတ္တရားအတိုင်း အတာကလေး လာမေးမှပင် ဆရာမတွင် လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်လာပြီး

"အေး မမဖို့ အုန်းထမင်းနဲ့ ဆိတ်သားပြုတ်ကြော် တစ်ပန်းကန်မှာနော်၊ ဟို ပဲတီချဉ်နဲ့ ငါးပိချက်ကို ပန်း ကန်တစ်ချပ်နဲ့ သပ်သပ်ထည့်ပေးပါလို့ပြော၊ မင်းလည်း စားချင်တာ ယူစားပေါ့၊ မမ ပိုက်ဆံပေးမယ်" ဆရာမအတွက် လိုလေသေးမရှိအောင် မှာပေးပြီးသည်နှင့် သူ့ပိုက်ဆံနှင့်သူပင် ခေါက်ဆွဲကြော်တစ် ထုပ် ဝယ်စား၏။ အတာ၏ရိုးသာမှုကြောင့် ချစ်နေပြီဖြစ်သော ခေါက်ဆွဲသည်အဒေါ်ကြီးက နှစ်ပြားဖိုးနီး နီးလောက် နောက်ထပ် အပိုထည့်ပေးလိုက်သည်နှင့် အတာတွင် နှစ်ပြားဖိုးမျှဖြင့် ဝအီသွားတော့၏။ နေ့လယ် ကျောင်းပြန်တက်သည်နှင့်ပင် ကျောင်းဒရဝမ်က စာတစ်စောင်လာပေးသဖြင့် ဆရာမလည်း လိပ်စာကိုဖတ်ကြည့်ကာ ချက်ချင်းပင် အတာအား ခေါ်ပေးလိုက်၏။

"ဒီစာပို့တဲ့လူက ကိုထွန်းအောင် မိတ္ထီလာတဲ့၊ အဲဒါ မင်းတို့ဖေဖေမဟုတ်လား အတာ"

"ဟုတ်ပါတယ် မမ"

"အေး အေး သွား၊ မင့်နေရာကိုယူသွားပြီး ဖောက်ဖတ်ချည်" သူ့ခုံရှိရာပြန်ရောက်သည်နှင့် အတာလည်း ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖောက်ဖတ်ကြည့်၏။ ထုံးစံအတိုင်းပင် သူ့မေမေအတွက် စာတစ်စောင်နှင့် သူ့အတွက် စာတစ်စောင် ပါလာသည်ကို တွေ့ရ၏။

သားလေး အတာ မင်း ထည့်ရေးပေးလိုက်တဲ့စာကို ဖတ်ရလို့ ငါ ဝမ်းသာမိတယ်၊ မင့်အတွက် စာ များ များတော့ ရေးစရာမရှိဘူး၊ မင်း စာကိုသာ ကြိုးစားသင်ဖို့ပဲ၊ ငါ နောက် နှစ်လကြာရင် ပြန်လာခဲ့မယ်။ ဒါနဲ့ မင့်အမေ ဒီလအတွက် ကျောင်းလခပေးရဲ့လား၊ အဲဒါ ငါ့ဆီ စာရေးလိုက်ဦး ဟုတ်လား။ ခု စာကို မင်းကျောင်းလိပ်စာနဲ့ထည့်လိုက်တာဟာ ဒီစာကိုမင့်အမေက ဒိပြင်လူကို ဖတ်ခိုင်းမှာ စိုးလို့ပဲ။ ကတယ် လို့ မင်းကို ဖတ်ခိုင်းရင်လဲ ကျောင်းလခ အကြောင်းကိုထည့်ပြီး ဖတ်မပြနဲ့၊ (နောက် နှစ်လကြာရင် ငါ ပြန်လာခဲ့မယ်)ဆိုတဲ့အထိပဲ ဖတ်ပြပေါ့ကွာ။

အဖေထွန်း အတာလည်း ထိုစာကို သုံးကြိမ်တိတိဖတ်ပြီးမှ

စာအိတ်ထဲပြန်ထည့်ကာ

”ဒါ တို့အဖေဆီက ရေးလိုက် တဲ့ စာကွ သိလား"ဟု အနီးရှိ သူငယ်ချင်းများကို ရင်တကော့ကော့နှင့် ကြွားနေတော့၏။ ဆရာမ၏မျက်လုံးများသည် အတာ့ဆီတွင်သာရှိနေပြီး အတူစာရွက်ကိုခေါက်၍ စာအိတ်ထဲထည့် လိုက်ပြီးမှပင် သင်စရာရှိသည်ကို အစပြုတော့၏။

တစ်နေ့တစ်နေ့နှင့် မသိန်းမက ကျောင်းလခပေးမည်ဟု ချိန်းဆိုထားသောနေ့သို့ ရောက်လာခဲ့ပြီဖြစ် သည်။ မနေ့ကတည်းက နေ့ရက်ကို တွက်ထားခဲ့သော အတာသည် ယနေ့နံနက်မိုးလင်းသည်နှင့် သူ့ ကျောင်းလခ ပြဿနာသည် ခေါင်းထဲတွင် စွဲနေ၏။ မုန့်ဖိုးတောင်းရန် ဈေးဘက်သို့ လျှောက်လာခဲ့၍ မသိန်းမေရှိရာသို့ ရောက်လုလုမှာပင် အတာသည် တစ်စုံတစ်ရာကို သတိရလာ၏။ ကျောင်းလခကို စိတ်ထဲတွင် စွဲလမ်းနေရသည်နှင့် သူ့ဆရာမ မှာလိုက် သော ကျောက်ဆူးတံဆိပ်ဇာလုံချည်ဝယ်ရန်ပင် မေ့နေတော့မလိုရှိကာ ယခုမှ သတိရ သည်နှင့် ၂၅ လမ်းကြားတွင် သုတ်သုတ်ကလ သွားဝယ်ခဲ့ရ၏။

"ဟင် ဒီနေ့ မိန်းကလေးတွေ အချုပ် ချုပ်ရမဲ့နေ့ဆိုတော့”

ယနေ့သည် သောကြာနေ့ဟူ၍ အတာသည် ယခုမှ သတိထားမိတော့၏။ ယနေ့ သောကြာဖြစ်သော ကြောင့် နက်ဖြန်ဆိုလျှင် သူ့မေမေမြင်းပွဲသွားမည်။ သို့ဆိုက ယနေ့ သူ ကျောင်းလခတောင်း၍ဖြစ်ပါ မည်လော။ အဆူအရိုက်ခံ၍ တောင်းသည့်တိုင်အောင် ရလျှင် ကား တော်သေး၏။ စနေ့ ကို မဆိုထားဘိ၊ သောကြာနေ့တွင်ပင် အကြွေးလာတောင်းက မသိန်းမေ အော်မောင်းလွှတ်တတ် သည် ကို အတာ သိ၏။ သို့ဖြစ်သည့်အတိုင်းလည်း ယနေ့ ကျောင်းလခတောင်းလျှင် ပေးလိမ့်မည်မ ဟုတ် သည် သာမက လောလောဆယ် အရိုက်အနှက်ခံရရုံမျှဖြင့် မပြီးသေးဘဲ မုန့်ဖိုးကိုပင် ထိခိုက်သွားစရာ ရှိလျက် နက်ဖြန် မြင်းရှုံးပါကလည်း

”နင့်ကြောင့်"ဟူ၍ နောက်ဆက်တွဲ အကန်အကျောက် ခံရမည် မှာ သေချာ၏။

သို့ တမျှော်တခေါ် တွေးမိလိုက်သည်နှင့် အတာလည်း

”သူပေးမှပဲ ယူတော့မယ်လေ"ဟူသော အား လျော့မှုကလေးဖြင့် သူ့မေမေအနီးသို့ အရိပ်အခြည်ကြည့်ရင်း ကပ်သွား၏။ ယနေ့လည်း အတာသည် ကုသိုလ်ကောင်း၏။ မုန့်ဖိုကို မသိန်းမေက ကျေကျေနပ်နပ်နှင့်ပင် ထုတ်ပေး လိုက်၏။ သို့သော် ကျောင်းလခနှင့်ပတ်သက်၍မူ ဘာတစ်ခွန်းမျှမပြော၊ သတိပင်ရဟန်မတူပင် ခပ်အေးအေး အမူအရာဖြင့် ဈေးဗန်းကို ပြုန်နေသောကြောင့် အတာတွင်လည်း ယောင်၍မျှ စကားမဟ ဝံ့သည့် အတိုင်း ကြာကြာပင် မဆိုင်းဘဲ ထွက်လာခဲ့ရတော့၏။ ယနေ့သော် အတာသည် ဆရာမခေါ် မေးသည်ကိုပင် မစောင့်တော့ဘဲ ဆရာမစားပွဲတွင် သွားရပ်ကာ

”ကျွန်တော်တို့မေမေက ကျောင်းလခကို ၁၅ ရက်နေ့ပေးမယ်ပြောပြီး ဒီနေ့လဲ မပေးလိုက်သေးဘူး မမ”

"ဟေ ဘယ်နေ့ပေးမယ်လို့ကော မပြောဘူးလား"

”ဘာမှကို မပြောလိုက်ဘူးခင်ဗျ။ ကျွန်တော်လဲ မမေးရဲဘူး၊ ရိုက်မှာကြောက်တာနဲ့"

”ဖြစ်ရလေကွယ်၊ မင့်မေမေက ကျောင်းလခတောင်းတာကိုပဲ ရိုက်ရသေးသတဲ့လား”

သောကြာနှင့် စနေများတွင် ပိုက်ဆံတောင်းခြင်းနှင့်ပတ်သက်၍ သူစောင့်စည်းရသော ဝတ္တရားများကို အတာ က ရှင်းပြလိုက်သည်၌ ဆရာမတွင် စုတ်တသတ်သတ်ဖြင့် စောစောကထက်ပင် စိတ် မကောင်း ဖြစ်သွားရတော့၏။

အတာကလေး သူ့နေရာသူပြန်ရောက်၍ မကြာမီပင် ဆရာမသည် စားပွဲကို ကြိမ်လုံးဖြင့် သုံးလေးချက် ရိုက်လိုက်ခြင်းအားဖြင့် အတန်းသားများ သူ့ဆီသို့ အာရုံစိုက်စေလျက်

"ကျောင်းသားကျောင်းပြန် ဘတ်စ်ကားစီးဖို့ စာရင်းပေးထားတဲ့လူတွေ သေသေချာချာ နားထောင်ကြ၊ ဒီနေ့ ညနေ ကျောင်းလွှတ်ချိန်ကစပြီး အဲ့ဒီစာရင်းပေးထားတဲ့လူတွေကို ဘတ်စ်ကားနဲ့ ပို့ပေးလိမ့်မယ်၊ အဲဒီတော့ ညနေ ကျောင်းလွှတ်ရင် ကိုယ့်အတန်းထဲမှာပဲ ကိုယ်ထိုင်နေကြရမယ် ကြားရဲ့လား"

"ကြားပါတယ် မမ" အသွားအပြန် ကျောင်းကားစီးမည်ဟု စာရင်းပေးထားသော ကလေးများက ဝမ်းသာအားရသို့လျှင် ဖြေလိုက်ကြ၏။

"နောက်ပြီး နက်ဖြန်ကျရင်လဲ မင်းတို့ကို ကျောင်းကားနဲ့ လာကြိုလိမ့်မယ်၊ မနက် ရှစ်နာရီတိတိမှာ မင်း တို့အဆင်သင့်ပြင်ထားရမယ်နော်၊ အဆင်သင့်လုပ်မထားတဲ့လူကို ကျောင်းကားက စောင့်နေမှာမဟုတ် ဘူး၊ မှတ်မိရဲ့လား"

"မှတ်မိပါတယ် မမ"

"အေး ကျောင်းကားအတွက် တစ်လကို သုံးကျပ်ပေးရလိမ့်မယ်ဆိုတာ မင်းတို့သိပြီနော်၊ ဒီနေ့ ၁၅ ရက် ဆိုတော့ တစ်လရဲ့ တစ်ဝက်၊ အဲဒီတော့ လဆန်းရင် မင်းတို့လဝက်ခပဲ ပေးရမယ်၊ လဝက်တွက်ဆိုတော့ ဘယ်လောက်ကျ မလဲဟေ့"

"တစ်ကျပ်ခွဲပါ မမ"

"အဲဒီတော့ လဆန်းလို့ ကျောင်းလခ ယူလာတဲ့နေ့မှာ ကျောင်းကားအတွက် တစ်ကျပ်ခွဲကိုပါ ယူခဲ့ကြရ မယ်"

ကျောင်းသားမိဘများ၏တောင်းဆို နားပူချက်အရ ကျောင်းအုပ်ကြီးတွင် ကျောင်းဘတ်စ်ကားထားရန် အတွက် အပူတပြင်း စီမံရတော့ကာ အလွယ်ကူဆုံးနှင့် အမြန်ဆုံးဖြစ်သွားစေရန် ခရီးသည်တင်ကားအ ဖြစ် သွားလာနေသော ဘတ်စ်ကားတစ်စင်းကိုပင် ခပ်သုတ်သုတ်ဝယ်လိုက်ရတော့၏။ စျေးသက်သက် သာသာနှင့်လည်းရ၊ ကျောင်းသားမိဘများလည်း ကျေနပ်မှုရသွားစေရန် ကျောင်းအုပ်ကြီးသည် လကုန် အထိပင် မစောင့်တော့ဘဲ ၁၅ ရက်နေ့မှပင် စတင်၍ ကားဖြင့်ပို့ပေးရန် စီမံလိုက်တော့၏။

လဆန်းစလောက်ကပင် စတင်ကြေငြာ၍ စာရင်းသွင်းစေခဲ့ရာ၌ ကျောင်းကားဖြင့် ကျောင်းတက်ရန် အတာတို့အတန်းမှ ကိုးယောက်စာရင်းပေး၏။ ထိုအထဲတွင် စံဝင်းနှင့် ရာမာဆိုသူ ဂေါ်ရင်ဂျီကုလား ကလေး တစ်ယောက်လည်းပါ၏။

အခြားသော ကလေးတို့မှာ များသော အားဖြင့် ကျောင်းပတ်ဝန်းကျင် အနီးအနားတွင် သာနေကြနေသော ကြောင့် ကျောင်းကားကို စီးရန်မလို။ အတာကလေး အဖို့တွင် မူ ကျောင်းနှင့်အတော်ကလေး အလှမ်း ဝေးသည်ဖြစ် ၍ ကျောင်းကားစီးရန် လိုအပ်သည် မှန်သော်လည်း ကျောင်းလခပင်အနိုင်နိုင်ဖြစ်နေသော ကြောင့် အတာ မှာယောင်၍ စိတ်မကူးဝံ့ခဲ့ဘဲ ဆရာမ က အိမ်ရှိလူကြီးများအား မေးမြန်းခဲ့ရန်မှာသည်ကို ပင် အတာသည် မမေးခဲ့။

ကျောင်းကား ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ သူ့မေမေကို ဘာတစ်ခွန်းမျှ စကားရိပ် မသန်းခဲ့၊ သို့သော် သူ စီးချင်ရှာ၏။ သို့ စီးချင်သည်မှာလည်း စစ်စစ် ကျောင်းတက်ကျောင်းပြန် ခြေကျင်ချည့် သွားလာနေရ၍ ညောင်းညာ ပင်ပန်းသောကြောင့်မဟုတ်၊ ကလေးတို့သဘာဝအတိုင်းပင် အညံ့မခံလိုစိတ် အများနည်းတူ စီးလို သည့်စိတ်ကြောင့်သာဖြစ်၏။

ရာမာဆိုသူ ဂေါ်ရင်ဂျီကုလားကလေးမှာ ကျောင်းနှင့် ငါးမိနစ်လောက်လျှောက်လျှင် ရောက်နိုင်သည့် ဘုန်းကြီးလမ်း တွင် နေ၏။ အတော့အဖို့မူ ခပ်သုတ်သုတ်သွားနိုင်ပါမှ ဆယ့်သုံးလေးမိနစ်ကြာ၏။ ရာမာ တို့နှင့် အခြေအနေချင်း နှိုင်းယှဉ်လိုက်သော် အတာတို့ကသာ၏။ ရာမာ၏အဖေမှာ တစ်နေ့တစ် ကျပ်ပင် မနည်းကြီးဝင်အောင် ကြိုးစားရသော သင်္ဘောကြီးကူလီဖြစ်၏။ ရာမာ၏အမေက မဆလာ ကြိတ်ရောင်းခြင်းဖြင့် တစ်ဖက်တစ်လမ်းရှာ၏။

ဂေါ်ရင်ဂျီကုလားတို့မည်သည် သားသမီးများကို အင်္ဂလိပ်ကျောင်းထား၍ ပညာသင်ပေးသည်မှာ ရှားမှ ရှား၏။ သို့သော် ရာမာ၏ဖခင်မှာမူ အခြားသော ဂေါ်ရင်ဂျီကုလားများကဲ့သို့ မိမိက ကူလီဆိုလျှင် သားကိုလည်း ကူညီလုပ်ခိုင်းလျက် မိမိက လန်ခြားဆွဲလျှင် သားသည်လည်း အရွယ်ရောက်သည်နှင့် လန်ခြားဆွဲခိုင်းချင်သော စိတ်မျိုးမရှိ။

"ကျွန်တော်နော် သင်္ဘောကြီးမှာ လုပ်တယ်၊ အများကြီး ဒုက္ခများတယ် အမာ၊ အများကြီး ပင်ပန်းတယ်၊ ရာမာနော် ဒီလိုမလုပ်ရဘူး၊ အင်းဂလိစာ၊ မြန်မာစာတတ်တယ်နော်၊ တစ်လကို နှစ်ဆယ်သုံးဆယ် ရပစီ တော်ပြီ၊ သူ ထမင်းစားဖို့ရမှာပဲ၊ ကရာနီအလုပ်လေ စာရေးအလုပ်နော် အများကြီးကောင်းတယ် အမာ၊ အလုပ် အများကြီးသက်သာတယ်၊ ကူလီ အလုပ်နော် အလကားပဲ" ရာမာ၏ ဖခင် ကုလားကြီးကိုယ်တိုင် ဆရာမထံသို့ မကြာခဏလာရောက်ကာ သို့လျှင် သူ့ဘဝ ကို ပြော ပြတတ်၏။ သူ့သားအပေါ်၌ အဘယ်မျှမေတ္တာထားသည်ကို အစီရင်ခံရင်း ရာမာ စာမကြိုးစားက သွေး ထွက်အောင်ရိုက်သည်ဖြစ်စေ၊ သူစိတ်ဆိုးမည် မဟုတ် ကြောင်း တောင်းတောင်းပန်ပန်နှင့် သူ့သားအား ဂရုစိုက်သင်ကြားပေးရန် မေတ္တာရပ်ခံလေ့ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် လည်း အတာသည် ရာမာတို့၏အခြေအနေ ကို ရေရေလည်လည် သိခွင့်ရခဲ့၏။

အဏုမေမေနှင့် ရာမာတို့မေမေ ဝင်ငွေချင်း သိသိသာသာခြားနား၏။ ကိုထွန်းအောင်သည် တစ်လ လေးဆယ့်နှစ်ကျပ်မှန်မှန်ရ၏။ ရာမာတို့အဖေမှာမူ တစ်လ သုံးဆယ်ပင် မသေချာ။ သို့သော် ရာမာတည်းဟူသော ဂေါ်ရင်ဂျီကုလားကလေးသည် အတာထက် အစစအရာရာတွင်သာ၏။ ရာမာသည် နံနက်ကျောင်းတက်တိုင်း ခေါက်ရိုးမကျိုးသော ဒိုဘီကျ ရှပ်အင်္ကျီအကောင်းစားကို ထည် လဲနှင့် လာတတ်၏။ မိုးရာသီတွင် မိုးကာအင်္ကျီနှင့် ဆောင်းဦးပေါက်လျှင် သက္ကလတ်ကွက် သက္ကလတ် ဆွယ်တာနှင့်ဆိုသလို ဘာမျှလိုလေသေးမရှိအောင် သူ့မိဘများက ဆင်ပေးလေ့ရှိ၏။ မုန့်ဖိုးအနေဖြင့် လည်း အိမ်တွင်အဝ နံနက်စာကို ကျကျနနစားခဲ့ရသည့်အပြင် တစ်မူးတိတိ အိတ်ထဲတွင် ပါလာချေ သေး၏။ တစ်ခါတစ်ရံ အတော့ကိုပင် တစ်ပဲမှ တစ်မူးဖိုးအထိ ဖောဖောသီသီ ဝယ်ကျွေးနိုင်လောက် အောင် တစ်မတ်ငါးမူး ပါလာတတ်သေး၏။

"တို့အဖေကလေ ငါ ကျောင်းမနေတော့ဘူးဆိုရင် တစ်ခါထဲငိုတာပဲကွ၊ မင်း ကျောင်းမနေရင် ငါလိုပဲ ကူလီဖြစ်တော့မှာပဲဆိုပြီး တစ်ခါထဲအော်ငိုတာပဲ၊ တို့အဖေက ငါ ကူလီဖြစ်မှာ သိပ်ကြောက်တာပဲ၊ ဒါ ကြောင့် ငါ ပိုက်ဆံပိုလိုင်ချင်ရင်

ကျောင်းမသွားတော့ဘူးလို့ ပြောလိုက်တာပဲ၊ အဲသလိုဆိုရင် ငါတောင်း သလောက် ပေးတယ်ကွ၊ ဒီနေ့လေ ငါ ငါးပဲတောင်ရတယ် ဆရာ" အကြောင်း ဆိုက်တိုင်း ရာမာသည် အတော့်အား ဤလိုပြောပြလေ့ရှိ၏။

ယခုလည်း ရာမာသည် ကျောင်းတက် ကျောင်းပြန် ကားနှင့်သွားရတော့မည်ဖြစ်၍ အတာထက် သာ သွားပြန်လေပြီ။ သို့သော် အတာသည် ရာမာ့အပေါ်၌ မနာလိုစိတ်မရှိ။ ရာမာသည် ဂဏန်းသင်္ချာနှင့် မြန်မာစာမှလွဲလျှင် အားလုံးသောဘာသာ၌ သူဖြစ်သောကြောင့် အတာသည် သူ့အား သနား ၏။ အမြဲလိုလို အားလပ်ချိန်ရတိုင်း အတာက စာပြပေးလေ့ရှိ၏။ သို့ကြောင့်လည်း ရာမာက အတာ အား ချစ်၏။ အတာကလည်း ချစ်၏။

"ဟေ့ ရာမာ၊ မင့်ဖိနပ် ဘယ်လောက်ပေးရသလဲကွ" တစ်နေ့သော် ရာမာစီးလာသည့် ပန်းရို ခေါ် ဖဲကြိုးတပ်သားရေပြောင် ဖိနပ်အသစ်ကလေးကိုကြည့်ရင်း အတာက မေးသည်ကို

"လေးကျပ်လေ၊ စပယ်ရှယ် မှာချုပ်တာပေါ့၊ ဒီဖိနပ်မျိုး ငါစီးချင်နေတာ ကြာပြီကွ၊ တို့အဖေက ဈေးများ တယ်ဆိုပြီး ချုပ်မပေးဘူး၊ ဟိုစနေနေ့ကတော့ ငါလဲ သိပ်စီးချင်တာနဲ့ ဒီဖိနပ်ချုပ်မပေးရင် ကျောင်းထွက် တော့မယ်လို့ ပြောတာနဲ့ တို့ဖေဖေက သူ စုထားတဲ့ ပိုက်ဆံဘူးကလေးဖောက်ပြီး လိုက်ချုပ်ပေးတယ် ကွ၊ ကောင်းတယ်နော်"

"အေး သိပ်လှတာပဲ"

"မင်းကော တစ်ရန်ချုပ်ပါလားကွ" ရာမာက လွယ်လွယ်ကလေး ပြောလိုက်သလောက် အတာတွင်မူ စိတ်ရောလူပါ မောသွားတော့၏။

"ငါ မချုပ်နိုင်ပါဘူး ရာမာရာ" အတာတွင် ထိုမျှသာ ပြန်ပြောနိုင်၏။

"မင်း လိုချင်ရင် ဒီဖိနပ်ယူလေ၊ ငါ တို့အဖေကို ဖိနပ်ပျောက်သွားပြီဆိုပြီး အသစ်ထပ်ချုပ်ခိုင်းမယ်" ထိုစကားအတွက် အတာကလေး ငိုင်သွား၏။

"ဟေ့ကောင် မင်း ဒီလိုမလုပ်နဲ့ကွ၊ မင်းတို့အဖေဟာ ဘယ်လောက်တောင် သနားဖို့ကောင်းသလဲ၊ မင်း ပူဆာရင် ဘာမဆို ဝယ်ပေးတာပဲမဟုတ်လား၊ ဒီလို သဘောကောင်းတဲ့ အဖေ အမေကို ခဏခဏ စိတ် ညစ်အောင်လုပ်ရင် မင်း ငရဲကြီးလိမ့်မယ်ကွ၊ နားလည်လား"

"ဒီလိုဆိုလဲ မင့်စကားကို ငါ နားထောင်မှာပေါ့ကွာ၊ ငါကတော့ မင့်ကို ချစ်လို ဒီဖိနပ်ပေးချင်တာပါ" ရာမာ၏ မိဘများသည် သားကို ပညာတတ်စေလိုသောစေနှင့် မေတ္တာစိတ်ကြောင့် ဤမျှအလိုလိုက် ယုယ သည်နှင့်ပင် မပြီးသေး၊ တစ်ခါတစ်ရံ မုန့်ဖိုးပေးပြီးဖြစ်ပါလျက် နေ့လယ် မုန့်စားလွှတ်သောအခါ များ၌ ရာမာ၏မိခင်ကြီးရောက်လာကာ ဝယ်လာသော ဖွယ်ဖွယ်ရာရာမုန့်ကလေးများကို ပေးသွားကျွေး သွား တတ်သေး၏။

သို့လျှင် ဂရုတစိုက်ရှိပုံကို အတာသည် သူ့မေမေနှင့်နှိုင်းယှဉ်ကြည့်မိရာမှ တစ်ခါတစ်ခါသော်

"ငါသာ ရာမာတို့အမေဝမ်းထဲ ဝင်စားမိရင် ကောင်းမှာပဲ"ဟူ၍ပင် ကယောင်ကတမ်း ရေရွတ်မိရှာ၏။

အချိန်မှာ ညနေကျောင်းလွှတ်ချိန် ၁ဂ မိနစ်ခန့်သာ လိုတော့သောအချိန်ဖြစ်၏။ ဆရာမသည် မိန်းကလေးများကို ခေါင်းအုံးစွပ် ပန်းထိုးပညာကို သင်ပြပေးနေ၏။ အတာမှာမူ ယောကျ်ားလေးတစ် သိုက်နှင့်

အခန်းထောင့်တစ်နေရာတွင် မြန်မာဖတ်စာအုပ်တစ်အုပ်ကိုင်၍ ဆရာမလေသံမျိုးအတိုင်း ဖတ်ရင်း အဓိပ္ပာယ်ရှင်းပြရင်းဖြင့် အလုပ်ရှုပ်နေ၏။ မကြာမီ ပင် ကျောင်းဝင်းထဲသို့ မောင်းဝင်လာသောဘတ်စ်ကားကြီးနှင့်အတူ စကင်သံသည် တစ်ကျောင်း လုံး ဆူညံသွားတော့၏။ ဤတွင် ကျောင်းကားနှင့် ပြန်ကြရမည်ဖြစ်သော ယောကျ်ားလေးများ၏ ဝမ်း မြောက်ပျော်မြူးသံ မှာ ထိန်းမရအောင် ညံနေသည်နှင့်

”အတာ မင့်ဘက်က ဘာလို့ ဒီလောက်ဆူနေသလဲ၊ ပြောလို့မရရင် ရိုက်လို့ မမ မှာထားတယ်မဟုတ်လား" ဟု ဆရာမက လှမ်းပြောလိုက်မှ စကားဖြင့်သာ ဖျောင်းဖျောင်းဖျဖျ ပြောလေ့ရှိ၏။

"မင်းတို့ ငါ့ကိုချစ်ရင် မဆူကြနဲ့ ကွာ”

ထိုစကား သည် အတာ၏လက်သုံးစားဖြစ်၏ ယခုတစ်ကြိမ်မှာမူ သူတို့ စီးရတော့မည် ဘတ်စ်ကား ကြီးရောက် လာသောကြောင့် ပျော်ရွှင်ဝမ်းမြောက်သံဖြင့် ဆူညံသွားခြင်းဖြစ်လျက် အတာကိုယ်တိုင် ပင် ထိုကားကြီး ကိုကြည့်၍ အလိုလို ကြည်နူးမိသေး၏။

ကျောင်းလွှတ်လိုက်လေပြီ။ ဘတ်စ်ကားတစ်စင်းလုံး ကလေးများဖြင့် ပြည့်ကျပ်၍ တပုန်းပုန်းဖြစ် နေတော့၏။ ရုတ်ရက်စီမံလိုက်သည်ဖြစ်၍ ထုံးစံအတိုင်း ကလေးများကိုလာကြိုနေသော မိဘနှင့် အုပ်ထိန်းသူများမှာ ယောင်ချာချာဖြစ်ကုန်တော့၏။

သို့ ရှိနေစဉ်မှာ အသင့်ရောက်လာသော လက်ထောက်ကျောင်းအုပ်ကြီးက ဤသို့ ရုတ်ရက် စီစဉ် သည်မှာ အခြားကြောင့်မဟုတ်။ ကလေးရော လာကြိုသူများကိုပါ တွဲ၍ ကားနှင့်ပိုရင်း ဒရိုင်ဘာနှင့် အဖော်တို့ အား မိမိတို့ နေထိုင်ရာအခန်းများကို အသေအချာပြထားရန်ဖြစ်ကြောင်း ရှင်းပြပြီးမှ ကလေးနှင့် လာကြိုသူများကို နှစ်သုတ်ခွဲ၍ ပို့ပေးလိုက်၏။ အတာလည်း တရှန်းရှန်းနှင့် ခုန်ပေါက် မြူးပျော်နေသော ကားကြီးပေါ်မှ သူငယ်ချင်းများကို ကြည့်ရင်း သူတို့နည်းတူ ပျော်နေမိ၏ "ဟေ့ အတာ၊ ဘာလဲကွ မင်းကော ကျောင်းကားနဲ့ ပြန်မလို့ လား"ဟု ပခုံးကိုလာဖက်ရင်း မေး လိုက်သောကြောင့် အတာက လှကြည့်တဲ့ကာ "ဟင် ကျော်ကျော်၊ မင်းကော မပြန်သေးဘူးလား"

”တို့ အိမ်က လာမကြိုသေးလို့ စောင့်နေတာကွ၊ ဘာလဲ မင်းကျောင်းကားနဲ့ ပြန်မှာလား" ဟု ကျော်ကျော်က ထပ်မေးလိုက်သဖြင့်

”မဟုတ်ပါဘူးကွ၊ ငါတို့ က ဆင်းရဲတာပဲ မစီးနိုင်ပါဘူးကွာ" ဟုအတာက အားငယ် သွားသည့် အမူအရာဖြင့် ပြောလိုက်ပြီးမှ

”ဒါနဲ့ မင်းတို့ က သူဌေးမဟုတ်လား၊ ကျောင်းကားနဲ့ ပြန်ပါလား မင်းတို့ က ပိုက်ဆံ လဲချမ်းသာ ရက်နဲ့"

”အေးပါကွာ၊ ခုငါခါတိုင်း လို လန်ခြားနဲ့ မပြန်ရတော့ဘူး၊ တို့ အိမ်က မြင်းလှည်းတစ်စီး ဝယ်ထားပြီကွ၊ ကြည့် တော်ကြာ လာကြိုလိမ့်မယ်”

"ဟုတ်လားဟေ့ ဒီလိုဆို ဟန်ကျတာပေါ့နော်"ဟု ပြောရင်း အတာသည် တစ်စုံတစ်ခုကို အလု အယက် တွေးနေမိ၏။

"ဟေ့ ကျော်ကျော် မင်းတို့ နေတာက ၂၂လမ်း၊ ငါကမောင်ခိုင်လမ်း (ယခုဗိုလ်ရွှေလမ်း) ဆိုတော့ လမ်းချင်းကပ်နေတာပဲ မဟုတ်လားကွ"

”ဒါ ဘာဖြစ်သလဲကွ၊ မင်းကလဲ ဒါများအဆန်းလုပ်ပြီး ပြောနေပြန်ပြီ"

အတာည်း ခပ်သုတ်သုတ်ကလေး တံတွေးကို မျိုချလိုက်ပြီးမှ

”ဟုတ်ဘူးလေကွာ၊ မင်းတို့ ပြန်ရင် မင်းတို့ မြင်းလှည်းနဲ့ ငါလိုက်ချင်လို့ ကွ၊ မလိုက်ရဘူး လား ဟင်၊ မင်းတို့ အိမ်ရောက်တော့ ငါဆင်းပြီးလျှောက်သွားမှာပေါ့"

”အေးလိုက်လေ၊ ဒါပေမဲ့ တို့ အမေကို မေးကြည့်ဦးမယ်နော်" သို့နှင့် သုံးမိနစ်ခန့် အကြာတွင် အသစ်စက်စက်ဖြစ်သော ကျော်ကျော်တို့ မြင်းရထား ကြီး ရောက်လာတော့၏။

”ကျော်ကျော် မင်းတို့ မေမေကို ပြောပါကွ နော်၊ ငါလဲလိုက်ပါရစေ”

ကျော်ကျော်ကလည်း သွက်လက်စွာပင် ခေါင်းညိတ်ပြရင်း မြင်းရထားဆီသို့ ပြေးကွာ ကာရုတ်ရက် အပေါ်မတက်သေးလဲ အသင့်ဖွင့်ထားသော ရထားတံခါးကိုကိုင်ရင်း ဖြူဖြူဝဝ အဒေါ်ကြီးတစ်ယောက်အား တီးတိုးပြောလိုက် အတာအား လှည့်ကြည့်လိုက်ဖြင့် အမူအရာအ မျိုးမျိုးဖြစ်နေ၏။ အတာတွင်လည်း ထိုရတားနှင့် လိုက်ခွင့်မရသည့်တိုင်အောင် လမ်းလျှောက်ပြန်ရ၍ ဂန်းလေးစရာ မရှိပါဘဲလျက် ရင်ကလေးတထိတ်ထိတ်ဖြင့် ကြည့်နေမိ၏။ မြင်းရထားပေါ်မှ အဒေါ်ကြီး၏ မျက်နှာထားမှာ မကျေနပ်သည့်အမူအရာဖြင့် တစူစူ တခါခါ ဖြစ်နေ၏။

ကျော်ကျော်ကလည်း သူ့ သူငယ်ချင်းအား ရထားဖြင့် တင်ခေါ်သွားလိုကြောင်း မရမကနားပူနေ သည့်အသွင် ခြေကလေးတဆောင့်ဆောင့်ဖြင့် ပြောနေ၏။ နောက်ဆုံး၌ ကျော်ကျော်လည်း လိုလားချက် ရသွားသည့် ပမာ အတာအား အပြုံးနှင့် လှည့်ကြည့်ရင်း လက်ယပ်ခေါ်လိုက်၏။

အတာ လည်း ကျောင်းဝင်းဝမှ ကဆုန်ချပြေးသွား။ ကျော်ကျော်ရှေ့က တက်နှင့်သဖြင့် အတာ ကလည်းရထားပေါ် လိုက်တက်မည်အပြုတွင် အဒေါ်ကြီးသည် တံခါးကို ရုတ်ရက် ဆွဲပိတ်လိုက်ပြီး

”ဟဲ့ကောင်လေး၊ သွားနောက်မြီးကတိုင်"ဟု မျက်နှာထားတင်းတင်းဖြင့်အမိန်းပေးလိုက် သောကြောင့် အတာတွင် ယောင်ချာချာဖြစ်သွားတော့၏။ ကျော်ကျော်ကလည်း သူ့အမေ၏အပြု အမူကို သဘောမကျ သကဲ့သို့ တစ်စုံတစ်ရာပြုတော့မည်မှာပင်

”ဟေ့ ဂါရီပါလား"ဟု ရထားမောင်းသည့် ကုလားကိုခေါ်ကာ

”ဒီကောင်လေးကို နောက်မှာတင်ပေးလိုက်၊ ဟိုကောင်လေး သေသေချာချာကိုင်ပြီးထားနော်”

သို့ လျှင်တစ်ဆက်တည်း အမိန့်ပေးလိုက်သည်နှင့် ရထားကုလားသည် အတာအား ရထားနောက် ပြီးရှိ တစ်ယောက်စာ ထိုင်ခုံကလေးပေါ်တွင် တင်ပေးကာ လက်ကလေးလည်း မြဲမြဲဆုပ်ကိုင်ထား ရန် သတိပေးပြီး မှ ရထားပေါ်တက်၍ မောင်းထွက်သွားတော့၏။ ရထားမှာ ကိုယ်ပိုင်အလှစီးရင် လုပ်ထားသည်ဖြစ်ပြီး မြင်းကိုလည်း အကောင်းဆုံး အပြေးဆုံးကို ဝယ်တပ်ထားသောကြောင့် ရထားထွက်သည်နှင့် မြင်းလည်း တလုစ်လုစ်ပြေးတော့၏။ အတာမှာ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှပင် အချို့သော ကလေးများကဲ့သို့ မြင်းလှည်းခိုစီးခြင်း စသည့်ဆော့ ကစားမှုမျိုးပြုလုပ်ခဲ့ဖူးသည် မရှိသောကြောင့် ယခုကဲ့သို့ အဟုန်နှုန်းပြေးနေသော မြင်းလှည်း နောက်မှထိုင်လိုက်ရသည်မှာ အတော့်အဖို့ ရောမစွန့်စားမှုကြီးလို ဖြစ်နေတော့၏။ ကြောက်လိုက် သည်မှာလည်း ပြောစရာမရှိ။

အဘယ်ကိုကြည့်ကြည့် တရိပ်ရိပ်နှင့် ထိတ်စရာဖြစ်နေသောကြောင့် နောက်ဆုံး၌ မျက်လုံးကို စုံမှိတ်ကာ အည်းတထိတ်ထိတ်နှင့်ပင် လိုက်ပါခဲ့ရတော့၏။

၂၂လမ်းရှိ ကျော်ကျော်တို့ အိမ်ရှေ့တွင် ရထားဆိုက်သည်နှင့် အတာလည်း ချွေးသီးနေသော မျက်နှာ ကလေးဖြင့် အမောတကြီး ခုန်ဆင်းလိုက်၏

”ဟင်း မေ့လို့ ငါစီးလာမိတယ်"ဟူ၍လည်း ညည်းညည်းညူညူ ရေရွတ်လိုက်မိ၏။

”ဟော့ကျော်ကျော် ငါပြန်တော့မယ်နော်" အဒေါ်ကြီးနှင့်အတူ ရထားပေါ်မှဆင်းလာသော ကျော်ကျော်အား အတာက ဤလို သွားရောက် နှုတ်ဆက်သည်ကိုပင် သဘောမကျနိုင်သလို အမူအရာဖြင့် အဒေါ်ကြီး သည် ကျော်ကျော်အား လှေကားပေါ်သို့ တွန်းပို့ရင်း "ဟဲကောင်လေး ပြန်တော့လေ"ဟု မျက်နှာထားမောက်မောက်နှင့်ခပ်ငေါက်ငေါက် ပြောလိုက် သောကြောင့် အတာတွင် ဝမ်းနည်းသွားသည့်အသွင်သို့ ရုတ်ချည်းပင် ပြောင်းလဲသွားကာ ဘာတစ်ခွန်းမျှမပြောတော့ဘဲ ချာခနလှည့်ထွက်ခဲ့၏။

ထိုနေ့သည် စနေနေ့ဖြစ်သည့်အတိုင်း ယခင်တစ်ပတ်ကနည်းတူ အတာသည် စောစောစီးစီးပင် သူ့ မေမေဆိုင်သို့ လျှောက်လာခဲ့၏။ အတာကလေးရောက်လာသည်နှင့် ကောက်ကာင်ကာ သူ့ မေမေသည် ထူးထူးခြားခြား သင့်ချုန်ထားသော နံပြားနှင့် ဟင်းပန်းကန်လှလှကို အတူရှေ့သို့ ချပေးလိုက်၏။ အတာ တွင်လည်း မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် အံ့သြသွားပြီးမှ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဆာဆာနှင့် စား လိုက်သည် မှာ သူ့ပါးစပ်ကိုပင် အနားပေးရမှန်းမသိအောင် အရသာတွေ့ အိသွားတော့၏။ မသိန်းမေမှာ ပေါပင်ကိုသာတင်၍ ရောင်းသူဖြစ်သည့်အတိုင်း ယနေ့သော် သူ့ဗန်းပေါ်မှာ သန့်စင်ပန်းမရှိတော့ဘဲ အဖုံးအဖန့်လှ၍ ပွပွနှင့်ဂင်းနေသော လိမ္မော်သီးများကို တွေ့ရ၏။ အချိန်ကျ သည်နှင့် မသိန်းမေလည်းလွန်းခဲ့သော အပတ်ကနည်းတူပင် လိမ္မော်သီးများကို သုံးပုံသုံး စားခွဲ၍ မည်သည့် အစား ကို မည်သည့်ဈေးရောင်းရန်စသဖြင့် အတာအား မှာကြားထားခဲ့ပြီး မြင်းပွဲ သို့ ထွက် သွားတော့၏။

ထိုစဉ်က မြူနီစီပယ်စည်းကမ်းမှာ လူသွားစင်္ကြံပေါ်တွင်ရောင်းမှ ဖမ်းသည်မဟုတ်ဘဲ ရောင်းကုန် ဖြစ်စေ၊ အခြားမည်သည့်ပစ္စည်းပင်ဖြစ်စေ၊ ရေမြောင်းများအပေါ်တွင် ထားပါက ဖမ်းနိုင်၏။ ဈေးပတ် ဂန်းကျင်၌သာ မဟုတ်၊ လူနေရပ်ကွက်များတွင်လည်း ရေမြောင်းပေါ်၌ မည်သည့်ပစ္စည်း ကိုမျှထားခွင့်မရ။ မသိန်းမေ တွင် ဆိုင်ဟူ၍ အတည်တကျမရှိ၊ သို့သော် ဗန်းတစ်ချပ်စာနေရာရလျှင် ကိစ္စပြီး၏။ ဈေးအဝင်အထွက်ပေါက်ရှိ ရွှေဆိုင်ဘေးတွင် ကပ်ကာမြောင်းပေါ် တစ်ဝက်၊ ဈေးပိုက်နက်မြေတွင် တစ်ဝက်စသည်ဖြင့် ဈေးဗန်းကို နယ်နိမိတ် တစ်ဝက်စီ ချ၍ မြူနီစီပယ်ပုလိပ် လာလျှင် ဈေးဘက်ကို ဗန်းကိုဆုတ်လိုက်၏။ ဈေးမန်နေဂျာက စကားများ မည်ကြဲလျှင်လည်း ဈေးဗန်းကို အပြင်ဘက်သို့ ရွှေ့ လိုက်ရုံဖြင့်ကိစ္စပြီးသွား၏။ ဤပရိယာယ်ကို အတာကလည်း ကျင်လည်နေပြီ ဖြစ်၍မသိန်းမေ စိတ်ချလက်ချ မြင်းပွဲသွားနိုင်ခြင်းဖြစ်စေ၏။

ထိုနေ့က အတူရောင်းရငွေမှာ စုစုပေါင်းခုနစ်ကျပ်ခွဲဖြစ်၏။ အတာကလေးဘက်က အရောင်းအ ဝယ်ဟန်ကျ သလောက် မသိန်းမေတွင်မူ ပါသွားသော ငွေနှစ်ဆယ်ကျော် တကတက်စင်ပြောင်းခဲ့ ရုံ သာမက နီးစပ်ရာမြင်းသမားချင်းထံမှ ဆွဲယူကစားခဲ့သော ငွေငါးကျပ်ပင် အကြွေးအဖြစ်တင်ခဲ့ သေး၏။ သို့သော် ယခင့်ယခင် မြင်းရှုံးခဲ့စဉ် အချိန်များသကဲ့သို့

အတာကလေးအဆူအကြိမ်းမခံရ။ သူရောင်း ထားသဖြင့် ဟန်ကျခဲ့သော ငွေခုနစ်ကျပ်ခွဲကြောင့် အမာန်အမဲမခံရမှုမှ သက်သာရာရ သွားတော့၏။ ယနေ့သည် အတာအထူးမျှော်လင့်ခဲ့သော တနင်္ဂနွေနေ့ဖြစ်သည့်အတိုင်း မသိန်းမေမထသေးမီ ပင်အတာ အိပ်ရာမှနိုးနေပြီး သူ့မေမေလုပ်လေ့ရှိသည့်အတိုင် လက်သုတ်ပဝါကို ရေဆွတ်၍ လိမ္မော်သီး များကို တစ်လုံးစီပွတ်သုတ်နေ၏။ လေးငါးဆယ်လုံးမျှသာ ကျန်တော့သောအချိန်တွင် မသိန်းမေနိုးလာပြီး မျက်နှာသစ်အဝတ်အစားလဲပြီး ဈေးထွက်ရန်အသင့်ရှိလောက်နေပြီကို တွေ့ရသည်နှင့် အတာလည်း ရုတ်တရက်ထိုင်ရာမှ ထကာ

”လိမ္မော်သီးတွေအားလုံးသုတ်ပြီးပြီ မေမေ၊ လန်ခြားသွားခေါ်ရတော့မလား”

ကလေး တို့ သဘာဝအတိုင်း မျက်နှာလိုမျက်နှာရ အမူအရာကလေးဖြင့် မေးလိုက်သည်ကို မသိန်းမေ ကလည်း ကြည်ကြည်သာသာပင် ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။ သားအမိနှစ်ယောက် လန်ခြား နှင့်ထွက် လာခဲ့၍ ဈေးရောက်သည်နှင့် မသိန်းမေက လက်ဖက်ရည်ကုလားတစ်ယောက်ကိုခေါ်ကာ လက်ဖက်ရည် နံပြားနှင့် မလိုင်တစ်ပန်းကန်ကို မှာလိုက်၏။ မကြာမီ လက်ဖက်ရည်ကုလား ရောက်လာကာ မသိန်းမှာသမျှကို ချပေးသွားသည်တွင် "အတာ လာစား”

မိဘတစ်ခုခုစားနေလျှင် ဝေးဝေးသို့ ရှောင်ရှားနေရသည့်ထုံးစံအတိုင်း မလှမ်းမကမ်းတွင် သွား၍ ရပ်နေသော အတာအား သို့ လျှင် မသိန်းမေကခေါ်လိုက်သောကြောင့် အတာတွင် အပျော်ကြီး ပျော်သွားရ၏။ သို့ ပျော်သွားသည်မှ စားရတော့မည်ဟူသော စိတ်မျိုးဖြင့်မဟုတ်။

”ငါ့မေမေက အရင်လို မဟုတ်တော့ဘူး၊ ကိုနည်းနည်းချစ်လာပြီ" ဟူသော ဝမ်းမြောက်မှုကြောင့် အလု အယက် ပျော်သွားခြင်းသာ ဖြစ်၏။ အချိန်မှာ ၇နာရီခွဲသာသာမျှသာ ရှိသေးသောကြောင့် သိမ်ကြီးဈေးတစ်လျှောက်ရှိ ဆင်ဝင်အောက် တွင်လူသွားလူလာနည်းသေးသလောက် ဈေးသည်များလည်း စုံစုံလင်လင် ရောက်မလာကြသေး။ တစ်ဦးစ နှစ်သည်။ လောက်သာ တံမြက်စည်းလှည်း၊ ဖယောင်းပုဆိုးခင်းဖြင့် ပြင်တုန်းဆင်တုန်း ရှိကြသေး၏။

အမျက်လုံး များမှာမူကား သူ့အတွက် ရပေါက်ရလမ်းရှိသော စွပ်ကျယ်ကုလားများအလာကို သာမျှော်ငေးရင်း သူ့အတွေးနှင့်သူ စိတ်ကူးဖြော်င့်နေတော့၏။

”ဒီနေတော့ စွပ်ကျယ်သေတ္တာအလွတ်တွေ အကုန်လုံး ငါရအောင်ကောက်ထားမယ်၊ အားလုံးစု ထားပြီ ညနေကျ သွားရောင်းရင် တစ်မျိုးလောက်တော့ ရမှာပဲ" သို့ တွေးနေခိုက်မှာပင် မသိန်းမေတို့ ဆိုင်နှင့် မလှမ်းမကမ်းနေရာလွှင် တစ်ခုတွင် စွပ်ကျယ်သည် တစ်ဦးရောက်လာသဖြင့် အတာတွင် သိသိသာသာသဘောကျသွား၏။ ဤလိုနေ့မျိုး၌ ဆိုင်ခင်းကြရာတွင် သူ့နေရာ ကိုယ့်နေရာဟူ၍ သတ်မှတ်ထား၍မရ။ ဦးရာလူက ကြိုက်ရာနေရာ တွင် တည်းခင်းရောင်းချတတ်၏။ ယခင်တနင်္ဂနွေနေ့ကဆိုလျှင် စွပ်ကျယ်ဆိုင် များမှာ အတာ တို့ နှင့် အတော်ကလေး အလှမ်းဝေးဝေးတွင် ရောင်းကြ၏။ ယနေ့ မူ ဆယ်ပေ လောက်ကွာသောနေရာတွင် လာခင်းသဖြင့် အတာလည်း နီးနီးနားနား ပင် သေတ္တာလွတ် များ ကောက်ရပေတော့မည်ဟု အတော်ကလေး ဝမ်းသာသွား၏။

သို့နှင့် ကိုးနာရီခွဲလောက်အရောက်တွင် စွပ်ကျယ်ဆိုင်မှာ သုံးဆိုင်ဆက်၍ တည်ခင်းပြီးဖြစ်သွား သောကြောင့်။

”ငါတော့ ပွတာပဲ၊ ဒီနားမှာ သုံးဆိုင်တောင်ဆိုတော့

သေတ္တာတွေအများကြီးရမှာပဲ"ဟု စိတ်ကူးနှင့် ရေရွတ်နေစဉ်မှာပင်

"အတာရေ"ဟု လှမ်းခေါ်လိုက်သောအသံကြောင့် အတာလှည့်ကြည့်လိုက်သည့်တွင် သူ့အား မုန့်ဖိုးတစ်မတ်ပေးခဲ့သော လုံချည်သည် ကြီးကြီးမေကို တွေ့ရသည်နှင့် အပြေးကလေး လှမ်း သွားကာလန်ခြားပေါ်မှ အထည်ထုပ်များကို ကူညီသယ်ချပေးရင်း

"ဘယ်နေရာမှာ ခင်းမလဲ ကြီးကြီး"

"နီးနီးနားနားမှာ အဲဒီစွပ်ကျယ်ကုလားဘေးမှာပဲ ခင်းပေါ့ကွယ်"

အတာလည်း ဖုန်များကို ဖယောင်းပုဆိုးနှင့်ပင် ရိုက်ခါလိုက်ပြီးမှ စန့်စန့်ပြန့်ပြန့် ခင်းလိုက်၏။ လိုလေသေး မရှိ အစစပြည့်စုံအောင် ခင်းကျင်းပြီးသည်နှင့်ပင် "ကဲ အတာ မင်းကလာဘ်ကောင်းတယ်၊ မင်းပဲ စပြီးဈေးဦးပေါက်အောင် ရောင်းပေတော့ ဟုတ်လား၊ ကြီးကြီး ကုန်တိုက်သွားပြီး အထည်ကလေးစုံသွားအောင် ဝယ်ချည်ဦးမယ်" ကြီးကြီးမေက ဤသို့မှာ၍ ထွက်သွားသည်မှာ သုံးလေးလှမ်းမျှသာ ရောက်သေးသည်။

"ဟောဒီမှာနော် သေသေချာချာထိုင်ကြည့်၊ သေသေချာချာကိုင်ကြည့် ကြိုက်မှဝယ်ပါ၊ ဇင်းမယ် ဆင် လင်နမစ် လုံချည်ကလေးတွေ တစ်ထည်မှခြောက်မူးစီခင်ဗျ"ဟူသော အတာ့အသံ စူးစူးက လေးသည်ပွဲဦးထွက်ပေါ်လာတော့၏။

အတာသည် အခြားသော ဈေးသည် တစ်ဦးတစ်ယောက် အော်ရောင်းသည်ကို ကြားခဲ့ရ၍လော၊ သို့တည်းမဟုတ် သူ့ပါးစပ်မှ အလိုအလျောက်ဖြစ်ပေါ်လာခြင်းလော ဟူ၍မသိ။ (ထိုင်ကြည့်၊ ကိုင်ကြည့်) စသော ကာရန်ငြိသည့်စကားလုံးများပင် ညှပ်၍ အော်တတ်နေပြီဖြစ်၏။

"လာ လာ လာ အဆင်ကလေးတွေ ကောင်းတယ်၊ လျှော့ဈေးလဲ ရောင်းတယ် ခင်ဗျနော်"ဟူ၍ လည်းကောင်း

"အင်းလေးဆင်ယူမလား၊ ဇင်းမယ်ဆင်ယူမလား၊ ကျေးတစ်ရာ၊ မြစကြာ ကြိုက်ရာအဆင်ယူ၊ တစ်ထည်ခြောက်မူး၊ တစ်ကျပ်တန်ပေးရင် သုံးမူးပြန်အမ်းမယ်ခင်ဗျ"ဟူ၍လည်းကောင်း

"ခြောက်မူးထဲနော်၊ တစ်ထည်မှ ခြောက်မူးထဲ၊ ခြောက်မူးဆိုပေမဲ့ မူးစေ့ ငါးမူးထဲပေးရင် လဲ ရောင်းပါတယ်ခင်ဗျာ"ဟူ၍လည်းကောင်း အတာသည် ပြက်လုံးကလေးပင် ညှပ်၍ရွတ်နေ လိုက် သေး၏။ အမှတ်မဲ့အားဖြင့်ဆိုသော် ကလေးမျှသာဖြစ်သော အတာ၏စကားကို ကြားရသူတို့က ရယ်စရာ အဖြစ်ပြီးသွားကြ၏။ အချို့က သဘောကျသလိုလိုရှိ၍ ဝယ်သွားကြ၏။

အကယ်၍သာ အယူအဆပြောင်းမြောက်ပြီး စေ့စေ့ပေါက်ပေါက်တွေးတတ်သော သတင်းစာဆရာ တစ်ဦး တလေသာ ထိုအနားရောက်လာ၍ အတာ့အော်သံကြားခဲ့လျှင် မျက်နှာမည်း စားလုံးကြီး ဖြင့် အတော့စကား အကြောင်းကို ခေါင်းပုံပါဖော်ပြ၍ ရေးကောင်း ရေးပေလိမ့်မည်။

"ခြောက်မူးဆိုပေမဲ့ မူးစေ့ငါးစေ့ပေးရင်လဲ ရပါတယ်" ထိုစကားကို အတာကိုယ်၌သာ ရယ်စရာသဘောမျိုး သုံးလိုက်ဟန်တူသည် မှန်သော် လည်း ခြောက်မူးဟု ခေါ်၍သုံးသော တန်ဖိုးထဲ၌ စင်စစ်မူးစေ့ငါးစေ့သာ ရှိပါတကားဟူ၍ အတာ အတွေး ပေါက်ခဲ့သည်ပင်။

အရွယ်နှင့်မမျှအောင် အံ့စရာ အံ့စရာ ဖြစ်နေတော့၏။

တစ်နည်းအားဖြင့်လည်း မူးစေ့လေးစေ့ ကို ငါးမူးဟု အမည်တပ်လျက် မူးစေ့ငါးစေ့ ကိုလည်း ခြောက်မူးဟူ၍ ခေါ်ဆိုသုံးနှုန်း နေကြသည့် မူးပစ်နစ်ကို ကလေးမျှသာ ဖြစ်သော အတာက ဟာသနှင့် သရော်လိုက်သလို ရှိနေတော့၏။ သို့သော် ထိုအချက်ကို နက်နဲသည့်စကား တစ်ခုအဖြစ် မည်သို့မျှ သတိမထားမိ။ အတာကိုကြည့်၍ ပြုံးကာ ပြုံး၍သာလျှင် ကြည့်သွားကြ၏။

အတာသည် ဤလို တကြော်ကြော်အော်၍ ရောင်းနေရာမှပင် စွပ်ကျယ်ဆိုင်များဘက်သို့ လည်း တစ်ချက် တစ်ချက်လှည့်ကြည့်ရသေး၏။ သေတ္တာအလွတ်တစ်ခုပစ်လိုက်သည်နှင့် အတာလည်း အအော်ရပ်၍ ဆတ်ခနဲ ပြေးကောက်လိုက်၏။ ဟစ်ကာအော်ကာဖြင့် အတော်ကလေး အာသွက်နေသော အတာလည်း ဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း အော်ပုံခေါ်ပုံ သုံးလေးမျိုး ကိုသာလျှင် တစ်လှည့်စီးရေပါတ်နေ ရာမှ

"လာ လာ လာ အဆင်ကလေးတွေ ကောင်းတယ်"ဟူသော ဝယ်ယူခေါ် ဝါကျကလေးကို အတာ လျှာတွေ့ နေ၏။ သူ့ဟာသူလည်းအတော်သဘောကျနေပြီး အတန်ကြာသော် တစ်စုံတစ်ရာကို အတာ စိတ်ကူး ရလာ၏။ ထိုရလာသော စိတ်ကူးမှာ အခြားအဟုတ်၊ သူရွတ်နေခဲ့သော ထိုကျ ကလေးကို သီချင်းအဖြစ် စပ်ဆို၍ အော်ရသော် ပိုကောင်းမည်ဟု တွေးမိလာ၏။

"ထိုစဉ် အချိန်က အတာတို့ ပါးစပ်ဖျားတွင် ခေတ်စားခဲ့ဖူးသော သီချင်းတစ်ပုဒ်ရှိ၏။ ထိုသီချင်းမှာ"

"တလည်လည် ပျိုအောက်မေ့တယ်၊ အိုကိုဟောင်းကြီးရယ်၊ မွေးရင်ပန်း နံ့တော့ပစ်မှာ အလွန် စိုးတယ်။ ကိုကိုရယ် ကြည်ကြည်ကို မေ့ပါနဲ့ လို့ မောင်မောင်ရယ်၊ မေ့ပါနဲ့လို့ ပျိုပျို တစ်မယ် ချစ်တယ် ကြိုက်တယ် ချစ်ပရစေကွယ် ဟူသော ကြင်စဦး အငြိမ့်သီချင်းဖြစ်၏။" စောစောက သူအော်ခဲ့သော

"လာ လာ လာ လျှော့စျေးရောင်းမယ်" ဟူသော စကားလုံးများကို ပထမရိုးရိုးပင် အော်ဟစ်ရွတ်ဆိုခဲ့သော်လည်းကြာသော် အသံနေအသံထားနှင့် ဖြစ်လာ၏။ သို့နှင့် ပင်အလိုအလျောက်အားဖြင့် ထို

"လာ လာ လာ လျှော့စျေးရောင်းမယ်"ဟူသော စကားမှာ

"တ လည်လည်ပျို အောက်မေ့တယ်"ဟူသည့် တေးသွားလို ဖြစ်လာ၏။ ဤတွင် နဂိုအခံဉာဏ်ကလည်း ထက်လှသောအတာသည် သီချင်းတစ်ပုဒ်မှ စာသားစကားလုံး များကိုဖြုတ်၍ အခြားသော စကားလုံးများကို အဆင်ပြေအောင် ဖြည့်စွက်လိုက်လျှင် ကိုယ်အလို ရှိသော အကြောင်းအရာပါသည့် သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို ဖြစ်လာနိုင်သည် ဟူသော အသိကလေး ဝင်လာ၏။

သို့ စိတ်ကူးကလေးရခဲ့သည့်အတိုင်း အတာလည်း ကြီးကြီးမေ၏ စာရင်းစာအုပ်ကြားမှ ခဲတံကို ဆွဲယူပြီး ချက်ချင်း ပင် စွပ်ကျယ်သေတ္တာကျောဘက်၌ ရေးခြစ်ရင်း သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို ကတိုက်က ရိုက်ရေး စပ်နေတော့၏။ ရေးလိုက် ဖျက်လိုက် ပြင်လိုက် ခြစ်ပစ်လိုက်နှင့်ပင် သူလိုချင်သော သီချင်းတစ်ပိုဒ်သည် အထိုက် အလျောက်ပြီးစီး သွားတော့၏။

"လာ လာ လာ လျှော့စျေးရောင်းမယ်၊ လာပါ အဆင်ကလေးကောင်းသည်၊ ကောင်းပေသည်၊ ဒီအဆန်းကလေး ကို အလွန်ကြိုက်တာ လိုချင်သည်၊ ကိုကိုယရယ် ဝတ်ချင်လုပြီ၊ မောင်မောင် ရယ် ဝတ်ချင်လုပြီ၊ လိုချင်သည်။ ကောင်းသည်၊ ရောင်းမည်၊ တစ်ထည်ခြောက်မူးပါ"

အတာသည် သူ့ သီးချင်းကို သူတိုးတိုးနှင့် ဆိုကြည့်ရင်း ပွဲမဝင်ခင် အပြင်က ကျင်းပနေ၏။ သို့ လေးငါးခြောက်ကြိမ်လောက် ဆိုကြည့်နေပြီးမှ ရဲရဲတင်းတင်းကလေး ထရပ်တဲ့ကာ

"လာ လာ လာ လျှော့ဈေးရောင်းမယ်" ထိုအပိုဒ်သည်သာ အသံနေအသံထားနှင့် ထွက်လာ၏။ နောက်ထပ်ဆက်ရမည့် စကား လုံးများကို ရုတ်တရက်မေ့ သွားသောကြောင့် အတာလည်း ကြောင်အမ်းအမ်းကလေး ဖြစ်သွားကာ သူရေး ထားသော သေတ္တာအလွတ်ကို ဆက်ခနဲ ကောက်ယူလိုက်ရသည်။

မထူးတော့ပြီ ဖြစ်သည့်အတိုင်း အတာသည် စောစောကကဲ့သို့ အလွတ်မဆိုတော့ဘဲ ရေးစပ် ထားသော စာကိုပင် ကြည့်ကာ ထစာစာအော်၍ ဆိုနေတော့၏။ သီချင်းအစအဆုံး ထိသုံးလေးခါလောက် ဆိုမိသည်တွင် မှ အတာကလေး အရှိန်ရလာ၏။ လေယူလေသိမ်း ရောအဖြတ်အတောက်ပါ အဆင်ပြေလာ၏။ သို့ လျှင် အတန်ကြာ အော်ဆိုပြီးမှ အတာလည်း တစ်စုံတစ်ရာ သတိရလာသလို စွပ်ကျယ်ဆိုင်များ ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ စွပ်ကျယ်သေတ္တာလွတ်ဆို၍ တစ်ဘူးတ လေမျှမတွေ့ရသောကြောင့် အတာတွင် အတော်ကလေး စိတ်ပျက်သွားတော့၏။ သူသီ ချင်းရေးစပ်နေခဲ့သည်မှာ ယခုထိဆိုလျှင် အချိန်သည် တစ်နာရီမျှ လစ်ဟင်းသွားသည် ဖြစ်၍သေတ္တာပေါင်း အဘယ်မျှလောက် အခြားသူများ ကောက်သွားလေပြီနည်းဟု အတာတွေးနေမိ၏။

သို့သော် သူ့တွင် ကြာကြာတွေးခွင့်မရ၊ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် လည်လည်ပတ်ပတ် အော် တတ်ပြောတတ်နေသည်ကို သဘောကျနေ၍လားမသိ၊ ဝယ်သူများမှာ အတော့ဆိုင်တွင် သာရုတ်ရက်ခတ်နေသောကြောင့် ပြောရဆိုရ၊ ဝယ်သော်လုံချည်ကို စာအိတ်ထဲ ထည့်ပေး ရဖြင့်သာ အလုပ် ရှုပ်နေရှာ၏။ လူအနည်းငယ် ရှင်းသွားသည်နှင့် အတာလည်း စွပ်ကျယ်ဆိုင်များသို့ ပြေးသွားကာ ဒီမှာ အရာကြီး၊ ဒီသေတ္တာအလွတ်ကို လွှင့်မပစ်ပါနဲ့ နော်၊ ဒီနားမှာပဲ ချထားပါ၊ ဟုတ်လား၊ ကျွန်တော် လာယူ ပါ့မယ် ဟုသုံးဆိုင်စလုံးကို အတာက တောင်းပန်သံကလေးဖြင့် ပြောလိုက်၏။

"မင်း ဘာလုပ်မလဲ၊ ကစားဖို့ လား"

"မဟုတ်ပါဘူး၊ ရောင်းစားမယ်၊ ဟိုတစ်ခါလေ သေတ္တာရှစ်ခု ရောင်းတာ နှစ်ပြားရတယ်"

စောစောက အတာကလေး တကြော်ကြော်အော်ရောင်းခဲ့သည်ကို ပရိသတ်ပွဲကျသလောက် ထိုကုလားများ ကလည်း သဘောကျမျက်မှန်းတန်းမိ နေသည်တစ်ကြောင်း၊ ယခုကဲ့သို့ ရိုးရိုးမှန်မှန်ပင် ရောင်းစားမလို့ ဟု ပွင့်လင်းစွာဝန်ခံသည်ကို နှစ်သက်သွားသဖြင့် တစ်ကြောင်း၊ သုံးဆိုင်စလုံး သောစွပ်ကျယ်ကုလားများက သေတ္တာများကို လွှင့်မပစ်ဘဲ သိမ်းထားပေးမည် ဖြစ်ကြောင်း မေးဆွဲ ပါးဆွဲဖြင့် ပြောလိုက်ကြ၏။ ဤတွင် အတာလည်း သူလိုချင်နေသော သေတ္တာများအတွက် တစ်ဖက်က စိတ်အေးသွားရပြီ ဖြစ်သည်နှင့်အမျှ လုံချည်ကိစ္စတွင်သာ စိတ်ဝင်စားခွင့်ရလာသောကြောင့် အတာသည် စောစော ကထက်အော်၍ ပျော်ပျော်ကြီး ရောင်းတော့၏။ ဆိုင်ရှင်ဖြစ်သူ ကြီးကြီးမေ ရောက်လာသော အချိန်၌ အတာလည်း စုစုပေါင်း လုံချည်ခုနစ်ထည်မျှ ရောင်းခဲ့ရပြီဖြစ်၏။

ဈေးအတွင်းမှ ထမင်းစားထွက်လာကြသော အထည်ဆိုင်အသီးသီးမှ အရောင်းစာရေးများလည်း အတာသီချင်း တအေးအေးနှင့် ဆိုရောင်းနေသည်ကို

တွေ့ရသည်နှင့် ပိုင်းအုံး ရပ်ကြည့်ရင်း သဘော ကျနေရာ မှ

”ဟော့ မသိန်းမေသားက အလာကြီးပါလား"

”အသံတွေ ဘာတွေလဲ မခေဘူးဗျ၊ လေယူလေသိမ်းကလဲ အတော်ပိုင်တဲ့ ငတိလေးပဲ" သို့ လျှင် တစ်ယောက်တစ်မျိုး ချီးကျူးနေကြ၏။ ထိုအချိန်နှင့် မသိန်းမေက ကြီးကြီးမေထံ အကြွေ လာ အမ်းခိုက် ကြုံကြိုက်နေသည်ဖြစ်၍ "ဘယ့်နဲ့ မသိန်းမေ၊ ခင်ဗျားသားက တယ်လုပ်နေပါလားဗျ"

”အစစ် ပဲ ဒီကောင်ကို ကောင်းကောင်းမွေးပါဗျာ၊ ခင်ဗျား တစ်နေ့ အားကိုးရမယ်" ထိုထို ဂုဏ်ပြုသံများကို မသိန်းမေက အပြုံးဖြင့် လက်ခံရင်း "အင်း ဒါကြောင့် ကျွန်မတောင် စိတ်ကူးနေမိသေးတယ်၊ ဒီကောင် ကို ကျောင်း ထုတ်ပြီး စျေး ရောင်းခိုင်းရ ကောင်းမလားလို့

” ထိုစကား ကြားလိုက်ရသည်နှင့် စားရေးအားလုံးလိုလိုပင်

”ဟာ"ခနဲ ရေရွတ်လိုက်မိကြလျက်

”ခင်ဗျား တော်တော်ခက်တဲ့ မိန်းမကြီးပဲကိုးဗျ၊ ခု ပညာသင်ချိန်မှာ သင်ပစေဦးဗျ"ဟု တစ်ယောက် ကပြော၍

”ကျွန်တော်တို့ ဆိုလိုတာက ဒီကောင်လေး သွက်သွက်လက်လက်နဲ့ လူစွမ်းလူစရှိလို့ ကြီးလာ ရင်ထူးချွန် မယ်ဆိုတဲ့ သဘောမျိုးပြောတာပါ"ဟု တစ်ဦးက ရှင်းပြကာ

”နင်ကတော့ ဒါပဲသိန်းမေ၊ ပိုက်ဆံသာရမယ်ဆိုရင် ဘာမှမစဉ်းစားတော့ဘူး ဟုတ်လား၊ ဒီအရွယ် ကလေးကို ကျောင်းကထုတ်ပြီး စျေးရောင်းခိုင်းတော့ကြီးလာရင် နလပိန်းတုံး စျေးသည်ပဲဖြစ်မှာ ပေါ့ဟ၊ ပညာကို ကောင်းကောင်းတတ်ပြီးမှ အရောင်းအဝယ်ခိုင်းချင် ခိုင်၊ အဲသလိုဆိုမှ ပညာ တတ်ကုန်သည်ကြီးဖြစ်လာမှာ၊ ကဲ နင့်ဟိုမှာ ဝယ်သူစောင့်နေတယ်၊ ပိုက်ဆံသွားအမ်းချေဦး" ဤလို အပြစ်တင်ကြိမ်းမောင်းလိုက်သူမှာ အသက်ငါးဆယ်ကျော် ဖြူဖြူ ခန့် ခန့် ယောကျာ်းကြီး တစ်ဦးဖြစ်၏။ ကြည့်ရသည်မှာ အထည်ဆိုင်ရှင်တစ်ယောက်နှင့်တူပြီး ကြည်ညိုလေးစား ဖွယ် မျက်နှာထားမျိုးတွင် ဩဇာရှိသည့်အသွင်ပါ ဆောင်နေသောကြောင့် မသိန်းမေ က ဘာတစ်ခွန်းမှပြန်မပြောပံ့ဟန် တူ၏။

"ဟေ့ အတာ၊ ခုန မင်းဆိုတဲ့ သီချင်းကို ဘယ်သူရေးပေးတာလဲကွ၊ ဟေ"ဟု တစ်ယောက်သော စာရေး က မေးလိုက်သည်တွင်

”ကျွန်တော့ဟာ ကျွန်တော် စပ်တာလေ" အတာက ရင်ကလေးကော့၍ ကြော့ကြော့မော့မော့ ဖြေလိုက်သဖြင့် အားလုံးပင် ပါခနဲ သဘောကျ သွားရာမှ

”မင်း တကယ်ပြောတာလား အတာ၊ ဟေ"

”ဘုရားစူးရစေရဲ့၊ ဒီမှာ ကြည့်ပါလား”

အတာသည် ပြောပြောဆိုဆို သူကိုယ်တိုင် ခဲတံကလေးဖြင့် ရေးခြစ်ထားသော သေတ္တာကလေးကို ကုန်းယူ၍ ပြလိုက်သဖြင့် စာရေးအားလုံးနှင့် ဖြူဖြူ ခန့်ခန့် လူကြီးပါ စိတ်ဝင်တစား ပိုင်းကြည့် လိုက်ကြ၏။

"တယ်ဟုတ်တဲ့ကောင်ပါလား အတာ၊ ဟေ"

”အေးဗျာ၊ ဒီကောင်လေး ခုမှ သူ့အသက် ဘာရှိဦးမှာလဲ၊ သီချင်းတွေ ဘာတွေတောင်မှ စပ်တတ် နေပြီ"

" ဒါတော့မပြောနဲ့ လေဗျာ၊ သူကငယ်ငယ်လေးပေမဲ့ ခေတ်ကိုကတရားဟော မောင်ထွန်းကြိုင်တို့ ခေတ်မဟုတ်လား၊ ကလေးပညာတတ် ထွန်းကားရောပေါ့" သို့လျှင် ဝမ်းသာအားရ သဘောကျသွားကြသည်နှင့်အမျှ အတာကလေးအား ထိပ်ပွတ်သူပွတ်၊ မေးဆွဲသူဆွဲ၊ ပါးလိမ်သူက လိမ်ဖြင့် တရုန်းရုန်းဖြစ်သွားကြတော့၏။ ထိုအချိန်ထိဆိုလျှင် လုံချည်သည်ပေါင်း ငါးဦးလောက်ရှိသည့်အနက် အတာတိုက ကြီးကြီးမေ ဆိုင်သည် ရောင်းအကောင်းဆုံးဖြစ်နေတော့၏။ သို့နှင့်တစ်ချက်တီးသာသာလောက်တွင် အရပ်ဝတ် အရပ်စားဖြင့် မြူနီစီပယ်ပုလိပ် တစ်ယောက်သည် မသိန်းမေအနီးတွင် ရုတ်ရက် ထိုင်လိုက်သောကြောင့်

"အမယ်၊ ငါ့ လူတွေဘာတွေမှားလို့၊ ဘာလဲလှမောင်၊ ဒီနေ့ မြူနီစီပယ်တွေ လာဦးမှာလား"

"အဲဒါ ကျွန်တော်လာပြောတာပဲ၊ ဒီနေ့ ၂ချက်တီးလောက်မှာ လာဖမ်းကြလိမ့်မယ်၊ ကျွန်တော့်ပါ ခေါ်ထားလို့ ၊ ခုရုံးကိုသွားရမှာပဲ၊ အဲဒါဈေးသည်တွေကို အစ်မကြီး ကြည့်သာပြော လိုက်ပါတော့ နော်၊ ကျွန်တော်သွားမယ်" အကယ်၍ မြူနီစီပယ် လာဖမ်းရာ၍ မိသွားပါက ဆိုင်တစ်ဆိုင်လျှင် တစ်ကျပ်မှ ငါးကျပ် တစ်ဆယ် အထိဆိုင်အကြီး အငယ်အလိုက် ဒဏ်ရိုက်လေ့ရှိသည်ဖြစ်ရာ ဈေးသည်များသည် ဤလိုစေတနာကောင်းဖြင့် လာရောက်သတင်းပေးသူများကို ကျေးဇူးတင်စွာဖြင့် တစ်ပဲမှ တစ်မတ် အထိဆိုသလို စု၍ လက်ဖက်ရည်ဖိုးအဖြစ် ကျေးဇူးဆပ်တတ်ကြ၏။ လာရောက်သတင်းပေးသူကလည်း ဈေးသည်များအပေါ် သနားကြင်နာသောစိတ်ထားဖြင့် သတင်း ပေးသွားခြင်းဖြစ်သောကြောင့် အလိုက်သိတတ်သော မသိန်းမေကလည်း အတာကောက် ထားသောသေတ္တာ လွတ် တစ်ခုကိုယူ၍ ထိပ်ဆုံးဆိုင်မှစ၍ အကျိုးအကြောင်းရှင်းပြရင်း လက်ဖက် ရည်ဖိုး အလှူခံတော့၏။ ဆိုင်များသည်လည်း နှစ်ပြားစ၊ တစ်ပဲစ စေတနာရှိသလောက် ထည့်ပြီး သည်နှင့် သူတို့ ဆိုင်များကို ခပ်သုတ်သုတ်သိမ်းဆည်း ထုပ်ပိုးလိုက်ကြတော့၏။

သို့နှင့် နာရီဝက်လောက်အတွင်းမှာပင် ဆိုင်အားလုံးလိုလို သိမ်းသွားပြီးပြန်သူပြန်၊ ချောင်ကပ် သူကပ်ဖြင့် တစ်တန်းလုံး ရှင်းသွားတော့၏။ အတာကလေးတစ်ယောက်သာလျှင် စွပ်ကျယ်သုံးဆိုင်မှ ပေးထားခဲ့သောစက္ကူသေတ္တာ အလွတ် များကိုစုကာသိမ်းကာဖြင့် အလုပ်ရှုပ်နေ၏။ ဘူလွတ်များမှာ စုစုပေါင်း အလုံးနှစ်ဆယ်ခန့် ဖြစ်သောကြောင့် တစ်ခေါက်တည်း သယ်သွားရန် မဖြစ်နိုင်သည်နှင့် အကြီးနှင့် အသေးသပ်သပ် စီပြန်ရွေးနေရပြန်၏။ သို့ ရွေး၍ အသေးသေတ္တာချင်းထပ်နေခိုက်တွင် အတာသည် ရုတ်ရက် အံ့အားသင့်သလို တွေ သွား၏။ လက်ထဲ တွင် ကိုင်လျက်သားဖြစ်နေသော သေတ္တာကိုလည်း ချိန်ဆသလို တလှုပ်လှုပ် ရှိနေရာမှ ချက်ချင်း ပင် သေတ္တာကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်၏။

အတာလည်း အတန်ကြာသည်တိုင်အောင် ကြောင်သွား၏။ သေတ္တာကိုသာ ငေးကြည့်နေမိ၏။

နောက်ပြီးလာ၏။ ထို့နောက် မျက်လုံးအပြူးသား၊ ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် ထူးထူးခြားခြား ဝမ်းမြောက် သွားရာ မှ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်မြင်သွားမည်စိုးသကဲ့သို့ သေတ္တာကလေးကို ပြန်ပိတ် လိုက်၏။ သေတ္တာ ထဲတွင် တွေ့လိုက်ရသည်မှာ လွန်ခဲ့သော တနင်္ဂနွေနေ့က အတာမျက်စိအကျကြီး ကျခဲ့သော စွပ်ကျယ် အကျိုကလေးများ ဖြစ်သောကြောင့် အတာ ဤမျှလောက်ဝမ်းသာသွားခြင်း ဖြစ်၏။ သူ့ပိုက်ဆံနှင့်ပင် သူသုံးပဲပေး၍ ဝယ်တော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည့်

သူ့အလွန်နှစ်ခြိုက် နေခဲ့သော ချော့ကလက်ရောင် အကွက်ကလေးနှင့် အင်္ကျီမှာ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် အင်္ကျီ အထပ် လိုက်၏ အပေါ်ဆုံးတွင် တွေ့ရလျက် အောက်ပိုင်းသို့ လက်ညှိုးကလေးဖြင့် မရှုကြည့်မိသည် ၌ လည်းအရောင်စုံပါနေသည်ကို တွေ့ရပြန်သောကြောင့် အတာတွင် မျက်ရည်လည် မတက်ပင် ရင်တလှပ်လှပ်နှင့် အူမြူးနေတော့၏။

သို့ပါသော်လည်း ရွှင်နေသော အတာ၏ မျက်နှာကလေးသည် အချိန်ကြာကြာ မကြည်လင်နိုင်ဘဲ ရုတ်ရက် ဆိုသလို ငိုင်သွားပြန်၏။

”ဘာပစ္စည်းပဲ ကောက်ရကောက်ရ ပိုင်ရှင်ကို ပြန်ရှာပြီး ပြန်ပေးရမယ်" အစရှိသော ဘုရားရှိခိုး တိုင်း ဆရာမဟောပြောသည့် ဩဝါဒကို အတာကြားယောင်လာ၏။

"လူလိမ္မာ ဆိုတာ သူများပစ္စည်းကို ခိုးလဲမခိုးဘူး၊ လိမ်ပြီးတော့လဲ မယူဘူး၊ ကောက်ရလို့ရှိရင်လဲ ဖွက် မထားဘူး" ထိုထို ဆုံးမစကားများ အရ အတာသည် လူမိုက်ဖြစ်ရမည်ကို အလွန်ကြောက်၏။ ငရဲခံရမည်ဆိုသည်ကို လည်း သူလန့်၏။ အထူးသဖြင့် တစ်ခါက သူအလွန်နှစ်သက်၍ ငါးပြားတိတိ ပေးဝယ်ထားသော ခဲတံ အဆန်း ကလေး တစ်ချောင်းသည် ဝယ်သည့်နေ့မှာပင် ကျပျောက်သွားခဲ့သောကြောင့် သူသည် မျက် ရည်တယိုယိုနှင့် ငိုမိသည်အထိ နှမြောခဲ့မိ၏။ နောက်တစ်နေ့ ဘုရားရှိခိုးအပြီးတွင် ပစ္စည်းပျောက်သူ များ လာကြည့် ရန် ဆရာမက ကြေညာသဖြင့် သေသေချာချာ ထကြည့်ခဲ့၏။ သူပျောက်သော ခဲတံဟူ၍ ဆင်တူပင် ပါသည်ကို မတွေ့ ရသောကြောင့် ထိုနေ့ကလည်း ဝမ်းပန်းတနည်းနှင့် သူ မျက်ရည်ဝဲခဲ့ ရရှာ သေး၏။

ဤသည်တို့ကို အစီအရီ တွေးမိလာသောကြောင့်သာ အတာ ယခုလို ငိုင်သွားခြင်းဖြစ်ဟန်တူ၏။

”ဟုတ်တယ်၊ ငါ ခဲတံပျောက်တုန်းက ဘယ်လောက် ဝမ်းနည်းခဲ့သလဲ၊ မျက်ရည်တောင်ကျတယ်၊ သုံး လေးငါးရက် ငါ စိတ်ညစ်သွားတယ်ဆိုတော့ စွပ်ကျယ်တစ်သေတ္တာလုံးပျောက်သွားတဲ့ ကုလားဆိုရင် ပိုပြီး စိတ်ညစ်မှာပဲ၊ သူ ဘယ်လောက် နှမြောမလဲ၊ ငါလိုနေမှာပေါ့" အတာသည် ငိုင်ငိုင်တွေတွေ စဉ်းစားနေရာမှ သို့လျှင် ရေရွတ်မိ၏။

”ငါ မယူဘူး၊ ဒီအင်္ကျီတွေ ငါမယူတော့ဘူး၊ ခေါက်ဆွဲသည် ကြီးကြီးတုန်းက ပိုက်ဆံပြန်ပေးသလို ဒီအင်္ကျီတွေလဲ ဥစ္စာရှင်ကို ပြန်ပေးလိုက်တော့မယ်" အတာသည် လူလိမ္မာကလေး ဖြစ်လိုသူပီပီ သို့လျှင် တိကျပြတ်သားစွာ ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ ဤလို ဆုံး ဖြတ်လိုက်သဖြင့်လည်း ခေါက်ဆွဲသည် မှား၍အမ်းလိုက်သည့် ပိုက်ဆံတစ်ပဲကို ယူထားခဲ့စဉ်ကကဲ့သို့ ပင် သူ့ရင်ထဲလေးနေရာ မှ တစ်ခါတည်း ယူပစ်လိုက်သလို ပေါ့သွားတော့၏။ စိတ်ကလေးလည်း ရှင်း သွား၏။ သို့နှင့် အတာလည်း ကြည်ကြည်လင်လင် အမူအရာကလေးဖြင့် အကြီးအသေး သေတ္တာများကို ရွေး၍ တစ်မျိုး တစ်ထပ်စီ စည်းလိုက်၏။ ပြီးသည်နှင့် ထိုသေတ္တာနှစ်စီးကို သူ့မေမေဆိုင်အနီးရှိ ရွှေဆိုင်ဘေး တွင် ကပ်ထား လိုက်စဉ်

”ဟဲ့ကောင်၊ ဒါက ဘာတုံး၊ အိမ်ကို သယ်သွားဦးမလို့လား"ဟု မသိန်းမေက လှမ်းမေးလိုက်သဖြင့်

”ဟုတ်ပါဘူး မေမေ၊ လမ်းထိပ်က ဖိနပ်ဆိုင်ကို ရောင်းမလို့ပါ"

”ဒါဖြင့် ပြီးရော၊ လာဦး ဒီမှာ ခဏထိုင်ရောင်းစမ်း”

မသိန်းမေ လည်း အတော့်ကို ဆိုင်တွင်ထားခဲ့ပြီး ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ နားချောင်းကြယ်သီးဆိုင်တစ်ဆိုင်ရှေ့ ထိုင်ချလိုက်၏။ ကြယ်သီးဆိုင်က မိန်းမကြီးကလည်း တစ်စုံတစ်ရာ ဘာမှမပြောရဘဲနှင့်ပင် မသိန်းမေ ၏ခေါင်း မှ ဆံထုံးကိုဖြေချကာ ဟိုရှာသည်စမ်းဖြင့် သန်းဥကောက်နေတော့၏။ အတာလည်း စွပ်ကျယ်သေတ္တာကလေးကို ပေါင်ကြားထဲဝှက်၍ ရုတ်တရက် ဖွင့်ကြည့် လိုက်ပြန်၏။

လေးဘက်လေးချက် ပိုးကြိုးကလေးဖြင့် ချည်တုပ်ထားသော လက်ရာပင်မပျက်သေးဘဲ စုစုပေါင်း ၁၂ ထည်တိတိပါသည်ကို အတာသည် သုံးကြိမ်မျှ ရေတွက်ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် သေသေချာချာသိလိုက်၏။

”တစ်ထည် သုံးပဲဆိုတော့ ဆယ့်နှစ်ထည်ဆိုရင် နှစ်ကျပ်နဲ့တစ်မတ်ဖိုးတောင် ရှိတယ်၊ နည်းတာမဟုတ် ဘူး" အတာသည် အသက်ရှူမောမတတ် နှမြောသွားရှာ၏။ သို့ နှမြော သွားသည်မှာ ပြန် မပေး လိုက်သော ကြောင့်မဟုတ်။ ပစ္စည်းရှင်ဘက်မှနေ၍ ကိုယ်ချင်းစာသော စိတ်ဖြင့် နှမြော သွားခြင်း သာဖြစ်၏။

”ငါ ပြန်ပေးလိုက်ရင် ဥစ္စာရှင်တော့ သိပ်ဝမ်းသာသွားမှာပဲ”

ပျောက်သောပစ္စည်းပြန်ရသဖြင့် ဆိုင်ရှင်ကုလားက ဝမ်းသာသွားသည်ကို မြင်လာ၏။ ထို့အတူ အတာ ကိုယ်၌လည်း ပျော်သွား၏။ ခေါက်ဆွဲသည်၏ပိုက်ဆံတစ်ပဲကို ပြန်စဉ်းစားကာ အတာသည် အရသာ တစ်မျိုးဖြင့် ပျော်ခဲ့ဖူးသည် မဟုတ်ပါလော။ စိတ်မချ သလို စွပ်ကျယ်သေတ္တာကလေးကို ဖင်ခုထိုင်ရင်း သို့တွေးနေပျော်နေရာမှ အဘယ်ကြောင့်ဟူ ၍ မပြောတတ်။ ရုတ်တရက်ဆိုသလို အတော့်မျက်နှာတွင် တစ်စုံ တစ်ရာ ဝေခွဲမရ သည့် အသွင်ကလေး ပေါ်လာပြန်၏။

”ကဲ စွပ်ကျယ်တွေ ငါ ပြန်ပေးပါပြီတဲ့၊ ဘယ်သူ့ကို ပေးရမလဲ၊ ဥစ္စာရှင်က ဘယ်ကုလားလဲ" အတာတွင် ပြဿနာတစ်ရပ် ပေါ်လာပြန်၏။ သူကောက်ယူခဲ့သော သေတ္တာပေါင်း အလုံး ၂၀ မှာ တစ် ဆိုင်တည်းမှရသည်မဟုတ်ဘဲ ဆိုင်သုံးဆိုင်စလုံးကပေးခြင်းဖြစ်သောကြောင့် ထိုအထဲတွင် ပါလာသော စွပ်ကျယ်သေတ္တာ မှာ မည်သူ၏ပစ္စည်းဖြစ်သည်ကို အတာမသိ။ သို့အလျောက်လည်း မည်သူ့ အားပြန် ပေးရမည်ကို အတာတွင် စဉ်းစားမရနိုင်အောင် ရှိနေရှာတော့၏။ သို့ စဉ်းစားမရ၍ မည်သူ့ကိုမျှ ပြန်ပေး ရန် မလို။ သူပင် ရတော့မည်ဟူ၍လည်း သူ ဝမ်းမသာနိုင်။ သို့လျှင် တွေး၍ အတော်ကလေး အကြံရကျပ်နေပြီးမှ "ဟုတ်ပြီ၊ ငါ ဉာဏ်ရပြီ၊ ကျောင်းမှာ ပစ္စည်းပျောက်တဲ့လူတွေကို ဆရာမကခေါ်ကြည့်ခိုင်းပြီး ပြန်ပေးသ လို ငါလဲ အဲဒီစွပ်ကျယ်ဆိုင်ရှင်ကုလားတွေကို ပြပြီး ဒါ ဘယ်သူ့ဟာလဲလို့ မေးမယ်၊ ဒီလိုမေးပြီး ပြန်ပေး လိုက်ရင် ပြီးတာပဲ" ဦးနှောက်ခြောက်မတတ် အကြံရကျပ်ခဲ့ရာမှ ယခုမှ သူအဖြေရလာပြန်ပြီဖြစ်၏။ သို့နှင့်အမျှလည်း သူ့ မျက်နှာကလေး ရွှင်ကာ ကြည်ကြည်လင်လင် ဖြစ်နေပြန်၏။

”ဒီလိုလဲ မဖြစ်သေးပါဘူး၊ ဒီကုလားသုံးဆိုင်စလုံး ဒါမျိုးတွေချည်း ရောင်းတာဘဲ၊ အဲဒီတော့ ငါ မေးရင် တစ်ယောက်လဲ သူ့ဟာ၊ တစ်ယောက်ကလဲ သူ့ဟာလို့ ပြောမှာပဲ၊ ဒီလိုဆို ဘယ့်နှဲ့လုပ်မလဲ" သူ့ဟာ သူတွေး၍ သူ့ကိုယ်သူမေးနေပြန်၏။ ဤသည်မှာ သူတွေး၍ရသမျှသော နောက်ဆုံးပြဿနာဖြစ် လျက် စောစောကစဉ်းစားရသော ကိစ္စများထက်လည်း အတော့်အဖို့ ခက်သလိုလို ရှိနေ၏။ စင်စစ်သော် နက်နဲ သလောက်လည်း ခက်ခဲသည်သာဖြစ်၏။ ပထမပိုင်းက ပြဿနာများသည် အတာအား ဦးနှောက်

ခြောက်မတတ် အကြံရကျပ်စေခဲ့၏။ ယခုပြဿနာမှာမူ သူ့အား ဦးနှောက်ခြောက်မတတ် မဟုတ်တော့ဘဲ ဦးနှောက်တွေပင် ခဲကုန်လုနီးပါး အတာတွင် မစဉ်းစား မတွေးတောတတ်အောင် စိတ်ရှုပ်သွားစေတော့၏။

"ဒီလိုဆိုရင်တော့ ငါ ဘယ်သူ့မှ ပြန်ပေးဖို့မလိုတော့ဘူး ထင်ပါရဲ့

" အပြစ် ကိုကြောက်တတ်သော အတာသည် မဝံ့တဝံ့နှင့် ဤလိုအရဲစွန့်၍ တွေးလိုက်မိပြန်၏။ သို့သော် ဤ အတွေးမှန် သည်ဟူ၍ကား (ပြန်ပေးရန် သင့်သည်ဟု ယူဆစဉ်ကကဲ့သို့) သွက်သွက်လက်လက် မဆုံးဖြတ်ရဲ သလို သူ့ရင်ကလေး ဖိုနေရှာ၏။

"ဟေ့ အတာ" ရုတ်တရက် အနီးကပ်ခေါ်လိုက်သော အသံကြောင့် အတာတွင် တစ်ကိုယ်လုံးတုန်သွားသည်အထိ လန့်သွားရာမှ ချာခနဲ လှည့်ကြည့်မိလိုက်သည်တွင် နေ့လယ်ပိုင်းက သူရေးသည့် သီချင်းနှင့်ပတ်သက် ၍ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ချီးကျူးသွားသော ဈေးထဲမှ အထည်ဆိုင်စာရေးတစ်ဦး ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရပြီး အတာက ဘာမျှမမေးရသေးမီပင်

"ဘယ်မလဲကွ၊ ခုန မင်းရေးထားတဲ့ သီချင်းကော၊ ဦးလေးကို ပြစမ်းပါဦး"ဟု ပြောရင်း အတာ့အနီးတွင် ထိုင်လိုက်၏။

အတာကလည်း အမြတ်တနိုး သီးခြားဖယ်ထားသည့် အဆိုပါသီချင်းရေးထားသည့် သေတ္တာကလေး ကို ဈေးဗန်းဘေးမှ ယူပေးလိုက်သဖြင့် စာရေးလည်း သီချင်းတစ်ပုဒ်လုံး ဂရုတစိုက် ဖတ်ရှုနေပြီးမှ ဖောင် တိန် ကို အသာဖြုတ်လျက်

"ဒီမှာ အတာ၊ မင်း စပ်ထားတာလေး ကောင်းတော့ ကောင်းတယ်၊ ဒါပေမဲ့ နည်းနည်းပြင်လိုက်ရင် ပို ကောင်းသွားမယ်၊ ဦးလေး ပြင်ပေးမယ်နော်"

"ဟုတ်ကဲ့" အတာကလည်း ဝမ်းသာအားရပင် သဘောတူလိုက်သောကြောင့် ထိုစာရေးလည်း အတာ့သီချင်း ထဲမှ ထောက်နေသော စကားလုံးကလေးများနှင့် ကာရန်လွတ်နေသည့် စာသားကလေး များ ကို စိတ်ရှည် လက်ရှည် ပြင်ပေးလိုက်သဖြင့် အတော့သီချင်းကလေးမှာ

"လာ လာ လာ အဆင်ကလေးကောင်း၊ လာ လျှော့ဈေးရောင်းမည် ကောင်းပေသည် ဒီအသွေးကို ပျို ကြိုက်သည် လိုချင်သည် ကိုကိုရယ်၊ ဝတ်ချင်လှပြီ၊ ဝတ်ပါအတည် ကောင်းသည် ရောင်းမည် တစ် ထည် ခြောက်မူးစီ"ဟူ၍ အနည်းငယ် ပြေပြေပြစ်ပြစ် ဖြစ်လာတော့၏။ အတာ ကလည်း ပြင်ပေးသည့်အတိုင်း ဆိုကြည့်ရာ၌ မူလ သူစပ်ထားသည်ထက် အဆိုရ သွက်လာ သောကြောင့် အတော်ကလေး သဘောကျသွားကာ

"သိပ်ကောင်းတာပဲ ဦးလေး၊ ခုမှ ဆိုလို့ ပိုကောင်းတယ်" သို့ပြောနေရာမှ အတာလည်း တစ်စုံတစ်ရာ တွေးမိသဖြင့် စာရေးဖြစ်သူမအား တစ်မျိုး မျက်နှာထား က လေးဖြင့် မော်ကြည့်တဲ့ကာ

"ဒါနဲ့လေ ဦးလေး၊ ဥပမာဆိုပါတော့၊ ကျွန်တော်လမ်းသွားရင်း ငွေတစ်ကျပ်ကောက်ရတယ် ဆိုပါတော့၊ အဲဒါ ကျွန်တော်က ငရဲကြီးမှ ကြောက်လို့ မယူဘဲနဲ့ ဟောဒီမှာ ငွေတစ်ကျပ်ကောက်ရတယ်၊ ဥစ္စာရှင် ဘယ်သူလဲ ပျောက်တဲ့လူ လာယူကြပါလို့ အော်ပြောတယ်ဆိုပါတော့၊ အဲဒီတော့ လူသုံးယောက်က ကျွန်တော့်ဆီ လာပြီး တစ်ယောက်ကလဲ သူ့ဟာ၊ နောက်တစ်ယောက်ကလဲ သူ့ဟာနဲ့ သုံးယောက်စလုံး က သူ့ဟာ လို့ ပြောတယ်ဆိုပါတော့၊ အဲဒါ ကျွန်တော် ဘယ်သူ့ကို ပေးရမလဲ" စာရေးတွင် ရုတ်တရက် ခေါင်းရှုပ်သလို တွေသွားတော့၏။

”နေပါဦးကွ၊ မင်းဟာက ဥပမာတွေ ဘာတွေနဲ့၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒါကို မေးရတာလဲ"

”ဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ကျောင်းက ဆရာမကပြောတယ်၊ သူများပစ္စည်းတွေ ဘာတွေကောက်ရလို့ ရှိရင် ဥစ္စာရှင်ရှာပြီး ပြန်ပေးရမယ်တဲ့၊ ဒါကြောင့် ခုနလိုဆို ဘယ့်နှယ်လုပ်မလဲ ဦးလေးဟင်”

"ခု မင်းကော ဘာကောက်ရလို့လဲကွ" အတာတွင် မျက်နှာကလေး မသိမသာ ပျက်သွား၏။ သို့သော် ပြန်ပေးတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားပြီးဖြစ်သည့်အတိုင်း အတာကလည်း မှန်သည့် အတိုင်း ပင် ပြောပြရင်း စွပ်ကျယ်သေတ္တာကလေးကိုပါ ထုတ်၍ပြလိုက်ပြီးမှ

”အဲဒါ ကျွန်တော် ဘယ်ကုလား ကို ပြန်ပေးရမလဲဟင်" ထိုစာရေးလဲ တအံ့တသြပင် အတာကို တွေကြည့်နေပြီးမှ သူ့ရိုးသားတည်ကြည်မှုကို ဂုဏ်ပြုသောအားဖြင့် အတွဲကလေးနှစ်ဖက်ကို ရက်ရက်ရောရော ပွေ့ဖက် နမ်းရှု့ လိုက်ပြီးမှ

”မင်း သိပ်လိမ္မာတဲ့ကောင်လေးပါလား၊ အတာ ဟင်" ဟု အားမလို အားမရနှင့်ပြောရင်း အတာ့ လက် မောင်းကလေးနှစ်ဖက်ကိုင်၍ လှုပ်နေပြန်သေး၏။

”အေး မင်းမေးတာကို ဦးလေး ပြောပြမယ် ဟုတ်လား၊ ခုန မင်းမေးသလိုဆိုရင် စိတ်ကောင်းမရှိတဲ့လူ မရိုးသားတဲ့ လူ သူတို့ပိုက်ဆံလို့ပြောမှာပဲ၊ တကယ် ပိုက်ဆံပျောက်တဲ့လူက မင်းမေးတဲ့အချိန်မှာ ရှိချင်မှ ရှိတော့မယ်၊ အဲဒီသဘောမျိုးပဲကွ၊ ခုန မင်းကောက်ရတဲ့ စွပ်ကျယ်တွေကိုလဲ ဘယ်ကုလား မေးမေး သူ့ဟာ လို့ ပြောမှာပဲ" အတာလည်း မျက်မှောင်ကလေးကြုတ်၍ တွေနေရာမှ

”ဒါပေမဲ့ ဒီစွပ်ကျယ် သေတ္တာကတော့ သူတို့ သုံးယောက် ထဲက တစ်ယောက်ယောက်ဟာတော့ အမှန်ပဲ မဟုတ်လား ဦးလေးရယ်၊ ဟင်" ဤ စာရေး လည်း ဟင်းခနဲပင် သက်ပြင်းချလိုက်မိလျက်

”မင်းတွေးပုံနဲ့ မင့်အသက်အရွယ်နဲ့ ဆိုဘာမှ မဆိုင်တော့ပါလား အတာ ဟေ အေး၊ တစ်ယောက်ယောက် ရဲ့ ပစ္စည်းဆိုတာတော့ မှန်တယ်လေ၊ ဘယ်သူ့ဟာရယ်လို့ မင့်သိသလား၊ ကဲ" အတာက ယောင်ချာချာကလေး ခေါင်းခါလိုက်၏။

” ဒီတော့ ဒီပစ္စည်းဟာ မင်းနဲ့ထိုက်လို့ ရတာပေါ့ကွ၊ ဘယ်သူ့မှ ပေးစရာလဲမလိုဘူး၊ ပြန်ပေးဖို့လဲ မလို တော့ဘူး၊ မင်းပဲယူပေါ့" အတော့်မျက်နှာကလေးသည် ဤတွင် ထင်ထင်ရှားရှားကလေးကြည့်လာ၏။

”ကျွန်တော် ယူရမယ်၊ ဟုတ်လား"

”အေးလေ၊ မင်း ကံကောင်းလို့ ရတာပဲ၊ မင်းပဲဝတ်ပေါ့ကွ"

”ဒီလိုဆို ကျွန်တော် အပြစ်မရှိဘူးလား ဦးလေး ဟင်" စာရေး သည် အတွဲကလေးနှစ်ဖက်ကို အသာဆွဲလိမ်ကာ နဖူးကို နမ်းလိုက်ပြီးမှ

”အပြစ်လဲ မရှိဘူး၊ ငရဲလဲ မကြီးဘူး၊ မင်း ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးကွ၊ မင်း ကုသိုလ်နဲ့ မင်း ရတာပဲ”

"ဟာ ဒါဖြင့် ပွတာပဲ"

”အေး မင်း ပွတာပေါ့ကွ၊ ကံကောင်းတာကိုး၊ ကဲ ဦးလေး သွားတော့မယ်နော်" ထိုစာရေးထွက်သွားပြီးနောက် မရှေးမနှောင်းမှာပင် မသိန်းမေ ရောက်လာ၏။

"ဒီမှာကြည့်စမ်း မေမေ၊ ကျွန်တော် ကောက်ရတယ်၊ စွပ်ကျယ်အကျီ တစ်ဒါဇင်တောင်မှ" အတာလည်း ဝမ်းသာအားရ မသိန်းမေကို သေတ္တာကလေး ဖွင့်ပြရင်း ပြောလိုက်သဖြင့်

"ဟင် ဘယ်က ကောက်ရတာလဲ" ကုလားများကို သေတ္တာလွတ်များစု၍ပေးရန် ပြောထားသဖြင့် ပေးသွားကြောင့် အတာက ရှင်းပြလိုက် သည့်တိုင်အောင်

"ခုပြောတာ အမှန်အတိုင်းပဲလား၊ ငါ့ကို လိမ်မပြောနဲ့နော်၊ ငါ့အကြောင်း နင် သိတယ်မဟုတ်လား၊ သူ များပစ္စည်း ကို မဟုတ်တာလုပ်တာ၊ ငါ နည်းနည်းမှ မကြိုက်ဘူးနော် ဒါပဲ"

"ဘုရားစူး မေမေ၊ အတာ လိမ်မပြောပါဘူး၊ တကယ်ပါ"

"ဒါဖြင့် ပြီးရော" မသိန်းမေ စကားမှန်၏။ သူသည် ဈေးရောင်းရာ၌ တစ်မတ်တန်ကို နှစ်ကျပ်နှင့်လိမ်ရောင်းသော် ရောင်း မည်။ သူတစ်ထူး၏ပစ္စည်းဥစ္စာကိုကား မည်သည့်အခါကမျှ ပြစ်မှားခဲ့သည်ဟူ၍ မရှိခဲ့။ ဤလိုကိစ္စမျိုး တွင် အလွန် ရိုးသားသူဖြစ်၏။ သို့သော် ပစ္စည်းတစ်ခုကို အကြွေးယူ၍ ရောင်းပြီးလျှင်မူ ငွေမလွယ်သေး သမျှ မဆပ် ဘဲ နေတတ်ပြန်၏။ မသိန်းမေ၏စိတ်ကား ဤသို့လျှင် ရှာမှုရှားလောက်အောင် ကမောက် ကမနှင့် နားလည်ရ ခက်လှတော့၏။

"ရော့ ဝတ်ကြည့်စမ်း" တစ်ဒါဇင်သော စွပ်ကျယ်ကလေးများအနက်မှ မသိန်းမေလည်း တစ်ထည်ကိုထုတ်၍ အတာအား ဝတ် ခိုင်းလိုက်သဖြင့် အတာလည်း သူဝတ်ထားသော ရှပ်အကျီကလေးကို ချွတ်ပြီးမှ ထိုစွပ်ကျယ်ကလေး ကို စွပ်လိုက်၏။

"အတော်ပဲ မေမေ နော်"

"အင်း၊ ကဲ ပြန်ချွတ်"

အတာ က ပြန်ချွတ်ပေးလိုက်သည်ကို မသိန်းမေလည်း နေထားတကျ ခေါက်၍ သေတ္တာကလေးထဲပြန် ထည့်လိုက်ပြီး

"ကဲ သွား နင်ပြန်တော့၊ နင့်သေတ္တာအလွတ်တွေ ယူသွား" သို့ အမိန့်ပေးလိုက်သည်နှင့် အတာလည်း သူ့သေတ္တာအလွတ်ကလေးနှစ်စီးကို တစ်ဖက်စီကိုင်၍ သူ့ မေမေရှေ့တွင် ရပ်တဲ့ကာ

"အဲဒီသေတ္တာကော မေမေ" အတာလည်း မရဲတရဲ အမူအရာကလေးဖြင့် မသိန်းမေပေါင်ပေါ်တင်ထားသည့် စွပ်ကျယ်သေတ္တာ ကလေး ကိုကြည့်ရင်း မေးလိုက်သည်ကို

"ဒါ ငါ ယူလာခဲ့မယ်" အတာ တွင် ဘာမျှထပ်မပြောဝံ့တော့ဘဲ သူ သီချင်းရေးထားသည့် သေတ္တာလွတ်ကလေးကိုသာ ကုန်း ယူ၍ ချိုင်းတွင် ညှပ်လိုက်ပြီး အခြားသေတ္တာနှစ်စီးကိုင်ကာ သူ့အကျီသေတ္တာကလေးကို ကိုယ်တိုင် ယူမလာရ၍ မကြည်မသာနှင့်ပင် ပြန်လာခဲ့၏။ ထိုညအဖို့ အတာမှာ ဝမ်းမြောက်သင့်သလောက် ပြည့်ပြည့်ဝဝ ဝမ်းမြောက်ရွှင်လန်းခွင့် မရရှာသေး၊ သူ့ အမေ ပြန်အလာကိုသာ တေဖြင့် မျှော်နေရှာ၏။ မသိန်းမေကား ည ရှစ်နာရီ ထိုးသည့် တိုင်အောင် ပေါ်မလာသေး၊ ထမင်းကိုပင် မအောင့်နိုင်လွန်းသောကြောင့် သူ့ပိုက်ဆံနှင့်ပင် သူစိုက်၍ စားလိုက်ရ ရှာ၏။ တစ်နေ့ကုန်သည် အထိ တကြော်ကြော်အော်၍ သီချင်းလည်းဆို ပြောလည်းပြောနှင့် အမောကြီးမောခဲ့

ရသောကြောင့် အတာလည်း ရှစ်နာရီခွဲလောက်တွင် အိပ်ပျော်သွားတော့၏။ အသက်အရွယ် နုနယ်သေးသည်နှင့်အမျှ မနေ့က ပင်ပန်းခဲ့ရသည့်ဒဏ်ကြောင့် အတာသည် ရှစ်နာရီ လောက်မှ အိပ်ရာကနိုးတော့၏။ နိုးသည်ဆိုလျှင်ပင် အတာလည်း သူ့စွပ်ကျယ်သေတ္တာ ကလေးကိုသာ အရေးတကြီးထား၍ လိုက်ရှာတော့၏။ သူ့ဖာကလေးထဲတွင်လည်း မတွေ့၊ အိပ်ရာအောက် တွင်လည်း မမြင်၊ နေရာအနှံ့ရှာသော်လည်း မရှိသဖြင့် မချိတင်ကာ မျက်ရည်ကလေးဖြင့် ငိုသွားရှာတော့၏။

"အတာရေ"

သို့ခေါ်ရင်း အပေါ်ထပ်သို့တက်လာသော သူ့မမသက်သံကိုကြားရသောကြောင့် အတာလည်း မျက် ရည်များ ကို ပျာပျာသလဲသုတ်၍

"ခင်ဗျာ"ဟု ထူးလိုက်သည့်အချိန်တွင် မခင်သက် အပေါ်ရောက် လာပြီ ဖြစ်လျက်

"မမသက် ကို သွေးဆေးတစ်ထုပ် ဝယ်ပေးစမ်း အတာနော်"

"ဟုတ်ကဲ့" သို့ပြောရင်း အတာကလေး ထရပ်ကာ မမသက်ဆီသို့ မျက်နှာမူလိုက်သည်နှင့်

"ဟင် မင်း ဘာဖြစ်သလဲ အတာ၊ မျက်ရည်တွေနဲ့၊ ဘာလဲ မင့်မိထွေးက ခေါက်သွားပြန်ပလား"ဟု မခင် သက်က အတာ့အနီးသို့ ကပ်လာရင်း မေးလိုက်၏။

"မဟုတ်ပါဘူး၊ မေမေ မရိုက်ပါဘူး"

"နို့ ဘာပြုလို့ မင်း ငိုနေတာလဲ"

"ဟို မနေ့တုန်းက" ဤသို့ အစချီတဲ့ကာ အတာလည်း သူ့ စွပ်ကျယ်သေတ္တာကောက် ရသည့်ဖြစ်စဉ် ကလေးကို ရှင်းပြလိုက် ပြီးမှ

"ခု အဲဒီစွပ်ကျယ်သေတ္တာမရှိတော့ဘူး မမရဲ့

"

"အို ရှိမှာပေါ့ အတာရဲ့၊ မင်း သေသေချာချာ ရှာပြီးပလား"

"ရှာပြီးပြီး မမ၊ လေးငါးခါရှိပြီ မတွေ့ ဘူး"

"ဟဲ ဟို ဘုရားစင်ပေါ်က သေတ္တာကလေး မဟုတ်လား"ဟု ပြောပြော မေးမေး လှမ်းယူလိုက်သဖြင့် အတာ တွင် အသည်းခိုက်အောင် ဝမ်းသာသွားတော့၏။

အတာလည်း မခင်သက်ပေးသည်ကိုပင် မစောင့်နိုင်တော့ဘဲ သေတ္တာကလေးကို သူ့မမသက်လက်ထဲမှ ဆတ်ခနဲ ဆွဲယူကာ ပြူးပြူးပျာပျာနှင့် ဖွင့်လိုက်၏။

"ဟင် နှစ်ထည်ပဲ ရှိတော့တယ် မမ" တုန်တုန်လှုပ်လှုပ် ပြောလိုက်သော အတာကလေးတွင် ယခု ဒုတိယအကြိမ် မျက်ရည် ကလေး ဝေလာ ပြန်၏။

"ဟဲ့ မင်း အကုန်ဝတ်ပစ်မှာစိုးလို့ မင့်အမေက သူ့သေတ္တာထဲ သိမ်းထားသလားမှ မသိဘဲ" မခင်သက် က ဤသို့ထင်မြင်ချက်ပေးလိုက်မှပင် အတာလည်း အနည်းငယ် စိတ်သက်သာသွား သလို သော့ခတ် ထားသော သူ့မေမေ၏သံသေတ္တာကို လှည့်ကြည့်လိုက်မိ၏။

"ပိုက်ဆံပေးလေ မမသက်၊ သွေးဆေးသွားဝယ်မယ်"

သွေးဆေး တစ်ထုပ် ခပ်သုတ်သုတ်ဝယ်ပေးပြီးမှ ဈေးဘက်သို့ ကတိုက်ကရိုက် ထွက်လာသော အတာ သည် သူ့မေမေဆိုင်တွင် ထိုင်မိသည်နှင့် ကျောင်းလခသောမုန့်ဖိုးသော အဘယ်"သော"ကိုမျှ ဦးစား ပေးနိုင် ဘဲ စွပ်ကျယ်ကိုသာ အရေးတကြီးထား၍

"မေမေ ကျွန်တော့် စွပ်ကျယ်တွေကော" ပြင်းထန်နေသော မကျေနပ် မှုကြောင့် ကြောက်စိတ်ကိုပင် နေရာမပေးနိုင်တော့ဘဲ သို့လျှင် အတာက ဗွံဗွံစားစား မေးလိုက်သည်ကို

"မတွေ့ခဲ့ဘူးလား၊ ဘုရားစင်ပေါ်မှာ" မသိန်းမေအသံက ထန်ထန်နှင့် မာလာတော့၏။ ဤတစ်ကြိမ်တွင်မူ အတာ လည်း ကြောက်ရုပ်ဖြင့် နောက်ဆုတ်သွားမည့်အမူအရာမပြ။ မကျေနပ်မှုသည် လူကို သွေးဆူအောင် ဆွပေးတတ်သည့်အတိုင်း

"နှစ်ထည်ထဲတွေ့တယ်၊ ဟို ကျန်တဲ့ ဆယ်ထည်ကို"

"ငါ ရောင်းပစ်လိုက်ပြီ" အတာ တွင် ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် ဝိုင်သွားရာမှ မျက်ရည်လည်း ပြိုင်ဖြိုင်ကျ လာတော့၏။

"ငိုတာက ဘာဖြစ်လို့လဲ ဟင်၊ နင့်နှမ သေလို့လား" ဤတွင် အတာလည်း စိတ်ထိခိုက်သွားသော အမူအရာကလေးဖြင့် မော့လာ၏။

"ကျွန်တော့် ညီမသေလို့ မဟုတ်ဘူး၊ မေမေ ကျွန်တော့်အကျီတွေ ရောင်းပစ်လိုက်လို့" အတာ လည်း သူ့ညီမကိုထိ၍ မချိအောင် နာသွားသည့်အလား အူလှိုက်သည်းလှိုက် ရှိုက်၍ငိုနေရာမှ ပင် ဤသို့ပြောလိုက်သောကြောင့်

"ဟင် ဘာပြောတယ်၊ နင် ငါ့ကို ပြန်ပက်သလား"ဟု ပြောပြောမေးမေး အတွဲးကလေးကို ဖျန်းခနဲ ရိုက် လိုက်သောကြောင့် အတာမှာ သူ့ကိုယ်သူ မဟန်နိုင်ဘဲ လယ်ယာဘက်သို့ ယိုင်ခနဲ ဖင်ထိုင်လဲကျ သွားရှာ၏။

မကျေနပ်မှုကြောင့် သွေးဆူနေသော အတာသည် သူ့မေမေ၏အပြောအဆိုနှင့် အပြုအမူကြောင့် သူ ပို ၍ မကျေနပ်ဖြစ်လာ၏။ သို့နှင့်အမျှလည်း သွေးသည် ပို၍ဆူလာ၏။ သို့သွေးဆူလာလျှင် လူသည် ကြောက်ရလန့်ရမှန်းမသိ ဖြစ်လာ၏။ အတာသည်လည်း လူဖြစ်သောကြောင့် ထို့အတူပင် ခံစားမိ ၍လား မသိ၊ သူ့မေမေအား တွေတွေကြီးစိုက်ကြည့်နေပြီးမှ

"မေမေ မတရားဘူး၊ မေမေကဖြင့် ဝယ်မပေးဘဲနဲ့ ကျွန်တော်ဟာ ကျွန်တော် ကောက်ရတော့လဲ ရောင်း စားပစ်တယ်"ဟု ပြောလိုက်သည်နှင့် "ဟင် ခုမှ တစ်မိုက်လောက်ရှိသေးတယ်၊ ခြေရာချင်း တိုင်းသလား က အဲဒါ မတရားတာပဲ၊ ကဲ ကဲ" ဒေါသတကြီးနှင့် အတူပါးကလေးကို နှစ်ချက်တိတိ ဆင့်ရိုက်လိုက်ပြန်သဖြင့် အတာလည်း ခွေလျက် သား ကျသွားရာမှ အလူးအလဲ ထရပ်လိုက်၏။ ပို၍ယိုကျစီးထွက်လာသော ပါးစပ်မှ သွေးများကို လွယ် အိတ် လက်ကိုင်စဖြင့် သုတ်ရင်း ရုတ်ခနဲ လှည့်ထွက်သွားတော့၏။

ပါးစပ်မှ တစိမ့်စိမ့်ထွက်နေသော သွေးများကို တပျစ်ပျစ်ထွေးလျက် မျက်ရည်ကိုလည်း လက်တစ်ဖက် ကသုတ်ရင်း လျှောက်လာသော အတာသည် ကျုံးကြီးလမ်းထိပ်သို့ရောက်သော် ခါတိုင်းနေ့ည်းတူ ကျောင်းဘက်သို့မတွေ့တော့ဘဲ ခြေဦးတည့်ရာ ရွှေတိဂုံစေတီတော်ဘက်သို့ ခေါင်းငိုက်စိုက်ဖြင့် လေး လေးမှန်မှန် လှမ်းနေတော့ ၏။ ကျောင်းဘက်သို့ မကွေ့ သည်မှာ သတိပင်မေ့၍လော၊

သို့တည်းမဟုတ် ယခုကြုံခဲ့ ရသော စိတ်ဒုက္ခနှင့် နာကြည်းမှုကြောင့် ရောက်ရာပေါက်ရာပင် သွားတော့မည်ဟု ခြေဦး တည့်ရာ ထွက်လာခြင်းလေလောဟူ၍ကား ခွဲခြားအကဲခတ်၍မရ။

နှုတ်ခမ်းပေါက်ပြဲနှင့် ပါးစပ်မှ သွေးထွက်လာသည်အထိ သူ့မေမေက ရိုက်လိုက်သောကြောင့် အတာ လည်း ခေါင်းငိုက်စိုက်နှင့်လျှောက်ခဲ့၍ ကော်မရှင်နာလမ်း (ယခု ဗိုလ်ချုပ်လမ်း)ထိပ် အစိုးရဟိုက်စကူး ကျောင်းထောင့်သို့ ရောက်မှပင် သူ လမ်းမှားလာခဲ့သည့်အဖြစ်ကို သတိရတော့၏။ သို့သော် ရုတ်တရက် ပြန်မလှည့်သေးဘဲ ဆေးကျောင်းထောင့် (ယခု ဗဟိုဈေးကွက်လပ်)ရှိ မန်ကျည်းပင်အောက်တွင် ရပ်၍ ခပ်တွေတွေ စဉ်းစားနေ၏။ အတာ၌ ပညာကို အလွန်လျှင် လိုချင်တပ်မက်သော စိတ်ကလေးပြင်းထန်ခဲ့သည့်အတိုင်း အတန်း သားချင်း ယှဉ်လိုက်လျှင် အညံ့ဆုံးသော အဝတ်အစားဖြင့်သာ ကျောင်းတက်နေရလင့်ကစား အတာ မမငြင်။ မုန့်ဖိုး မမှန်တမှန်နှင့် ထမင်းရက်ချိန် စားခဲ့ရသည့်တိုင်အောင် အတာ ကျောင်းတက်ရသည် ကို စိတ် မပျက်။

ကျောင်းဝင်းထဲ ဝင်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် စိတ်ညစ်စရာဟူသရွေ့ အတာ အကုန် မေ့သွား၏။ ထိုမျှလောက် ကျောင်းကိုခင်ကာ ပညာကိုလိုလားခဲ့၏။

ယနေ့သော်မူ အတာသည် ကျောင်းသို့ပင် သွားချင်စိတ်မရှိတော့လောက်အောင် သူ့တွင် စိတ်ကလေး ထိခိုက်နေ၏။ စိတ်မချမ်းသာဖြစ်မည်ဆိုကလည်း ဖြစ်စရာပေပင်။

အတာ ကျောင်းစ၍နေခဲ့သည်မှ ယခုအထိသော တစ်နှစ်ခွဲလောက်အတွင်း၌ အဖေ့မေမေသည် အဝတ်အစားဆို၍ သုံးပဲတန် စွပ်ကျယ်ပင် တစ်ထည်တလေမျှ ဝယ်ပေးခဲ့သည်မရှိဘဲ ကံအားလျော်စွာ တစ်ဒါဇင် မျှသော စွပ်ကျယ်များကို သေတ္တာလိုက် အတာကလေး ကောက်ရသည်တွင်လည်း ဆယ် ထည်းလုံးလုံး ရောင်းစား၍ သုံးပစ်လိုက်ပြန်၏။ ဤသည့်အပြုအမူကို အတာကဲ့သို့သော မိမိပစ္စည်းကို မက်မောတတ်သည့် မည်သည့်ကလေးပင်ဖြစ် စေ သဘာဝအတိုင်း ကျေနပ်လိမ့်မည်မဟုတ်၊ အတာကလည်း မကျေနပ်နိုင်။ သို့ မကျေနပ်နိုင်၍ မျက်ရည်ကလေး အိုင်မိသည်ကိုပင် မသိန်းမေက အပြစ်တစ်ခု ကဲ့သို့ ယူဆကာ ရိုက်မောင်းပုတ်မောင်းလုပ် သဖြင့် အတာကလေး တွင် ပို၍မကျေနပ်ဖြစ်လာ၏။ သူ့မေမေ က ရိုက်မောင်းပုတ်မောင်းလုပ်သည်ဆိုရာ၌လည်း သာမန်အားဖြင့် ကလေးကို တော်ရုံသင့်ရုံ ဆုံးမ သည့် သဘောမျိုးမဟုတ်ဘဲ ပါးစောင်အတွင်းသားကလေးပင် ပေါက်ပြဲသွားသည်အထိ ရိုက်လိုက် သည်ဖြစ်သောကြောင့် အတာကလေးတွင် ရိုးရိုးမကျေနပ်မှုမှ ကြီးစွာသော စိတ်ထိခိုက်ခြင်းဖြစ်ခဲ့ရ၏။

"သူကဖြင့် တစ်ထည်မှဝယ်မပေးဘဲနဲ့၊ ငါ့ဟာငါ ကံကောင်းလို့ကောက်ရတော့လဲ ရောင်းစားပစ်တယ်၊ ဒါ တရား သလား၊ ပြီးတော့လဲ ပါးစပ်က သွေးထွက်အောင် ရိုက်သေးတယ်" ပေါက်ပြဲသွားသော ပါးစပ်အတွင်းမှ ဒဏ်ရာကို လျှာဖျားကလေးဖြင့် တို့ကာထိကာဖြင့် မချိတရိစိတ်ထဲ မှ ရေရွတ်နေမိ၏။ အတန်ကြာသော် မျက်ရည်ကလေး ဝေကျလာရာမှ

"ငါ ကျောင်းနေလို့လဲ အလကားပါပဲ၊ ခုထိလဲ ကျောင်းလခ မပေးရသေးဘူး၊ နောက် ငါအတန်းကြီးသွား လို့ ကျောင်းလခလဲ များလာမယ်၊ စာအုပ်ဖိုးတွေ ဘာတွေလဲ ပိုကုန်မယ်ဆိုရင်" အတာကလေးတွင် အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် ရင်လေးသွားရှာတော့၏။ အမှန်ပင်။ မသိန်းမေသည် နှစ်ကျပ်မျှသော ကျောင်းလခကို ယနေ့တိုင် မပေးခဲ့သေး။ မပေးနိုင်၍လည်း မဟုတ်။ စနေ့နေ့တိုင်း

တစ်ဆယ်မှ နှစ်ဆယ်အစိတ်အထိ အရှုံးခံ၍ မြင်းကစားနိုင်သူ တစ်ယောက် အဖို့ နှစ်ကျပ်မျှသော ကျောင်းလခသည် ဘာမျှခယဉ်းစရာမရှိ။ သို့သော် မသိန်းမေ မပေး။ သို့ မပေးသေး သည်မှာ အဘယ့် ကြောင့်ဟူ၍ကား မသိန်းမေသာလျှင် အသိဆုံးဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

ယခု အတာကလေး တွေးခဲ့သည့်အတိုင်းပင် အတန်းကြီးလာ၍ ကျောင်းလခပါမြင့်ပြီး စာအုပ်ဖိုးပါ တရင်း တန်းပေးဝယ် ရမည့် အခြေမျိုးဆိုက်လာသော် သာ၍ပင် လက်ခက်ချေတော့မည်။

"ဟုတ်တယ်၊ ငါ ကျောင်းကထွက်ပြီး ပရုပ်လုံးတို့ ဘာတို့လည်းရောင်းတာပဲ ကောင်းမယ်၊ ဒီလိုဆို ကျောင်းလခလဲ မပူရဘူး၊ မုန့်ဖိုးတွေ ထမင်းဖိုးတွေလဲ အဆဲအဆိုခံပြီး ငါ မတောင်းတော့ဘူး၊ ငါ့ဟာငါ ဈေးရောင်းပြီး ငါ ရတဲ့အမြတ်နဲ့ပဲ ငါ ဝယ်စားမယ်၊ ငါ့အဝတ်အစား ငါ ဝယ်ဝတ်မယ်၊ ဒါပဲ ကောင်းတယ်၊ ငါ ကျောင်း မ နေ တော့" အတာ သည် နောက်ဆုံးဖြစ်သော စကားငါးလုံးကိုရေရွတ်ရာ၌ သွက်သွက်လက်လက်မရှိ။ တစ်လုံး ချင်း လေးလေးကြီး ထွက်လာရုံသာမက

"ဘူး"ဟူ၍ပင် မဆုံးမသတ်နိုင် ဖြစ်သွားရှာ၏။

ဤအတိုင်းပင် ဖြစ်ရပေမည်။ အကြောင်းသော်ကား အတာသည် ကျောင်းအလွန်ပျော်သူကလေးဖြစ်၏။ ပညာ ကိုလည်း မက်မက်မောမော လိုချင်သူဖြစ်သည့်အတိုင်း ကျောင်းမှ ထွက်ရန်မဆိုထားဘိ၊ ကျောင်း တစ်ရက်ပျက်မည် ကိုပင် သေရတော့မလောက် အတာကလေး ကြောက်၏။ တစ်ခါတစ်ရံ ကျောင်းရက် ရှည်ပိတ် လိုက်သည်ကိုပင် ။

"ကျောင်းတွေကလဲ ဘာပြုလို့ ဒီလောက်အများကြီး ပိတ်တာလဲ မသိပါဘူး မမသက်ရယ်၊ ခုလဲ ပိတ် လိုက်ပြန်ပြီ၊ ဆယ့်ခြောက်ရက်တောင်"ဟု အတာသည် သူ့မမသက်အား ညည်းညည်းညူညူ ပြောခဲ့ဖူး ၏။

"တဲ့ ကျောင်းပိတ်တာ မင်းက ဝမ်းမသာဘူးလား အတာ"

"မသာပါဘူး မမရယ်၊ အိမ်မှာ အလကားပဲ၊ အဲသလို ကျောင်းကို ခဏခဏ ပိတ်မဲ့အစား ကျောင်းဖွင့်ပြီး စာတွေ များများသင်၊ ဟော နောက်တော့ ခြောက်လတစ်ခါ စာမေးပွဲကြီးစစ်ပြီး အတန်းတင်ပေးရင် ဘယ်လောက်ကောင်း မလဲ၊ အဲသလိုဆို ခုနေ ကျွန်တော် စတုတ္ထတန်းရောက်နေပြီ၊ ကဲ" ဤသို့ထိအောင် အတာသည် ပညာရေး၌လောဘကြီး၏။ ကျောက်တုံ့ကအစ အဝတ်အစားပါမကျန် ကိုယ့် မုန့်ဖိုး ကိုယ်စု၍ အဝတ်အပြတ်ခံကာ ကိုယ့်ကြမ္မာ ကိုယ်ဖန်တီးနေရသည့်တိုင် အတာ၌ စိတ်ပြို ငြင်ခြင်း မရှိခဲ့သော် လည်း ယနေ့ ကြုံခဲ့ရသော သူ့မေမေ၏အပြုအမူကြောင့် အတာတွင် စိတ်ကလေး နောက်သွားမတတ် ထိခိုက်ဝမ်းနည်းနေ၏။ ထို့ကြောင့်လည်း ကျောင်းတက်ရမည်ပင် အတာ စိတ်ပျက် သလို ဖြစ်သွားရှာသေး၏။

သို့သော် "ဟဲ အတာ၊ စာမတတ် ဘာမတတ်နဲ့ အရောင်းအဝယ်လုပ်ရင် နလပိန်းတုံးဈေးသည်ပဲဖြစ်မှာပေါ့။ ပညာ ကောင်းကောင်းသင်ပြီး တတ်ပြီး အရောင်းအဝယ်လုပ်မှ ပညာတတ် ကုန်သည်ကြီးဖြစ်မှာ" တစ်ခါက သိမ်ကြီးဈေးအတွင်းရှိ အထည်ဆိုင်ရှင်တစ်ဦးသို့ ပြောခဲ့ဖူးသည်ကို အတာ ကြားယောင်လာ ၏။ တစ်ဖန် လည်း သူအလွန် သဘောကျသော ဝတ်လုံကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်လာနိုင်ရေးမှာလည်း ပညာ တတ်ရန် သည်သာ အဓိကဟူ၍ ကိုထွန်းအောင် ဆုံးမပြောကြားခဲ့သည့် အားပေးစကားများကိုလည်း အတာ ကြားယောင်လာ၏။ အလွန်လျှင် ခံညားပြီး ကျက်သရေရှိလှသော

ဝတ်လုံကြီးများကိုလည်း သူ့ မျက်စိထဲ တွင် မြင်ယောင်လာ၏။ သို့လျှင် ကြားယောင် မြင်ယောင်လာသည်နှင့်အမျှ အသိတရားလည်း ရလာ၏။ သတိတရား ဝင်လာသည်နှင့်အမျှ အမြင်လည်း မှန်လာ၏။

"ငါ ကျောင်းကိုပဲ သွားမယ်၊ စာတတ်အောင် သင်မယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ ဘကြီးညိုပြောတာ မှန်တယ်၊ စာမတတ်ဘဲ နဲ့ ဈေးရောင်းရင် ပရုပ်လုံးသည်ပဲ ဖြစ်မှာပဲ၊ စာတတ်မှ ငါ ကုန်သည်ကြီးဖြစ်မှာ" ဤဆုံးဖြတ်ချက်နှင့်အတူ ကျောင်းတက်ရန် ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ခြေကလေးအသာလှမ်းလျှက် မန့်ကျည်းပင်အောက် မှ ထွက်လာရင်း အတာသည် ရုတ်တရက်ပြုံးလိုက်၏။ သို့သော် ယခင်ကလောက် ဟက် ဟက် ပက် ပက်မရှိလှ။ ဤသည်မှာ ကျောင်းတက်ရန် စိတ်မပါ့တပါ ရှိနေသေးသောကြောင့် မဟုတ်။ သူ့ မေမေ ရိုက်သော ဒဏ်ချက်ကြောင့် ပေါက်သွားသည့်အတွင်းပါးစောင်နှင့် ရောင်နေသောပါးကလည်း တင်းနေ နာနေ၍ သာ အားရပါးရ မပြုံးနိုင်ဖြစ်နေဟန်တူ၏။

အတာ ကျောင်းရောက်ချိန်မှာ ၉ နာရီနှင့် မိနစ် ၂ဝ မျှသာ ရှိသေးသဖြင့် သူ့တာဝန်ဖြစ်သော ကျောက်သင်ပုန်း သုတ်ရန် စားပွဲကုလားထိုင် ရှင်းလင်းရန် အစရှိသော ကိစ္စများ ဆောင်ရွက်ရန် အချိန် ရသေး သောကြောင့် စိတ်ညစ်ခဲ့ရသော ပြဿနာများပင် ကြက်ပျောက် ငှက်ပျောက် ပျောက် သွားတော့လျက် သွက်သွက်လက်လက်နှင့် ပျော်ရွှင်စွာပင် ခါတိုင်းနည်းတူ သူ့တာဝန်ကို သူ ကျေကျေပွန်ပွန် ထမ်း ဆောင်နေဆဲမှာပင် သူ့ဆရာမ ရောက်လာပြီး

"ဘယ့်နဲ့ ငါ့မောင်က ဒီနေ့ နောက်ကျတယ် ထင်ပါရဲ့၊ ဟုတ်လား အတာ" အလွန်ဆုံး ကိုးနာရီဆိုလျှင် အတာ လုပ်ဆောင်ဖွယ်ရာဟူသမျှ ပြီးစီးနေတတ်သည်သာဖြစ်သော ကြောင့် ယနေ့ အတာ နောက်ကျသည်ကို ဆရာမက အတတ်သိလိုက်၏။

"ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော် ဒီနေ့ နည်းနည်းနောက်ကျသွားတယ် မမ ဟို"

"ဟင် အတာ"

ဆရာမသည် အတာ့စကားကို မဆုံးသေးမီပင် သို့လျှင် အံ့သြသံနှင့် ရေရွတ်ရင်း အတော့အနီးသို့ ကပ် လာကာ မေးကလေးကို အသာကိုင်၍ ပင့်တဲ့ပြီး

"မင့်ပါး ဘာဖြစ်တာလဲ အတာ၊ ကြည့်ရတာ ရောင်နေသလိုပါပဲလား၊ ပြီးတော့လဲ နီလို့" ဆရာမ က သို့လျှင် တယုတယကို၍ မေးလိုက်သည်နှင့် ရွှင်နေသော အဏုမျက်နှာကလေးမှာ သိသိ သာသာ ညှိုးသွားပြန်လျက် မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် ဖြစ်နေသော သူ့မေမေ၏အပြုအမူကိုလည်း ချက်ချင်း ဆိုသလို မျက်စိထဲတွင် မြင်လာမိ၏။ မနက်က ကြုံရသော နောက်ကြောင်းကို ပြန်ပြောင်း၍ တွေးနေမိ သည်နှင့် ဆရာမ အမေးကို ရုတ်တရက် မဖြေနိုင်ရှိနေဆဲမှာပင်

"ကြည့်စမ်း၊ မင့်အင်္ကျီ ကော်လာမှာလဲ သွေးစက်ထင်ပါရဲ့၊ ဟုတ်လား အတာ၊ မင်း ဘယ်သူနဲ့ ရန်ဖြစ်သလဲ"

"မဖြစ်ပါဘူး မမ"

အတာသည် ဆရာမ၏နောက်ဆုံးမေးခွန်းကို သို့လျှင် ခပ်သုတ်သုတ်ဖြေလိုက်၏။ ကျောင်းသားချင်း ရန် ဖြစ်သည်မှာ လူလိမ္မာတို့၏အလုပ်မဟုတ်ကြောင်းနှင့် ဆရာမက မကြာခဏဆုံးမခဲ့ဖူးသည်ဖြစ်၍ အတာ က ဖျာပျာသလဲ ငြင်းဆိုလိုက်ခြင်းဖြစ်လျက် ရှေ့ဆက်ရမည့်စကားကမူ

အလုအယက် ရှာနေဆဲ ပင် ရှိသေး၏။

"နို့ ဘာဖြစ်တာလဲ"

"မနက်က ဟို အိပ်ရာကထကာ နေမြင့်သွားတာနဲ့ ကျောင်းနောက်ကျမှာစိုးလို့ ကမန်းကတန်း ထွက် လာတာ လန်ခြား နဲ့တိုက်မိပြီး"

"ဖြစ်ရလေ အတာရယ်၊ ကျောင်းနောက်ကျတော့ကော ဘာပြုသလဲ" အတာ က မ။ တွေတွေကလေး စို့နေ၏။

"အေး နောက်ကို ဒီလို ဘယ်တော့မှမလုပ်နဲ့ သိလား၊ မင်းနဲ့ တိုးမိတာက လန်ခြားမို့ပေါ့၊ မော်တော်ကား သာဆို မခက်သေးဘူးလား ဟင်၊ ကျောင်းနောက်ကျချင် ကျပစေပေါ့)၊ နောက်ကို မှန်မှန်သာလာ၊ လမ်းတွေ ဘာတွေ သတိထား ဟုတ်လား၊ နို့ ဒီကော်လာက သွေးက ဘယ်ကထွက်တာလဲ၊ ခေါင်း ကိုကော ထိသွားသေးသလား အတာ"

"ခေါင်းကိုမထိပါဘူး မမ၊ ပါးကိုပဲ ခိုက်မိပြီး ပါးစပ်ထဲမှာ နည်းနည်းပေါက်သွားတာပါ" ထိုအခိုက် မှာပင် ကျောင်းတက်ခေါင်းလောင်း တီးလိုက်သဖြင့် ဆရာမ အမေးကို အဖြေပေးရင်း ရင် လေးနေသော အတာတွင် ခေါင်းလောင်းသံပေါ်လာမှ သူ သက်သာရာ ရသွားတော့၏။ အတာ ရင်လေးသည်မှာ အခြားမဟုတ်။ လိမ်လည် ပြောဆိုခြင်းသည် အပြစ်ဟူ၍ နားလည်ထားသော အတာ သည် ယခု ဆရာမအား ခပ်ပြောင်ပြောင်ပင် လိမ်ပြောနေမိသဖြင့် ထိုအတွက် အပြစ်ဖြစ်တော့ မည်ကို တွေး၍ ရင်လေးနေမိခြင်းဖြစ်၏။

မည်သည့်အခါကမျှ သူ ဆရာမကို အတာလိမ်လည်၍ မပြောခဲ့ဖူးပေ။ ယခုလည်း အမှန်အားဖြင့် သူ မလိမ်ချင်။ သို့သော် အတော့တွင် အမှန်ကို ပြောရမည်ခက်နေ၏။ သူ့မေမေက ဤမျှလောက် ရက်ရက် စက်စက် ရိုက်လိုက်သည်ကို အမှန်အတိုင်း ဖွင့်ပြောလိုက်ချေက ဆရာမသည် သူ့မေမေအား မိန်းမဆိုး တစ်ယောက်အဖြစ် ယူဆ မုန်းတီးသွားမည်ကို အတာစိုးရိမ်၏။ တစ်ဖန် သူ့မေမေက သူ့အား မချစ်၍ သာ ဤမျှလောက် ပြင်းပြင်းထန်ထန် ရိုက်ခြင်းဖြစ်မည်ဟု ဆရာမ ထင်မှတ်သွားမည်ကိုလည်း အတာ မခံလို။ ထို့ကြောင့် ပင် အတာ လိမ်ပြောမိခြင်းဖြစ်လျက် ဤလို လိမ်ပြောမိသည့်အတွက်လည်း သူ့တွင် တစ်ဖက် က ဖြစ်လာမည့်အပြစ်ကို ကြောက်နေမိပြန်၏။

ထိုနေ့အဖို့ အတာကလေး စာသင်ရသည်မှာ ကြည်ကြည်လင်လင် လုံးဝမရှိ။ ဆရာမကို လိမ်မိသည့် အပြစ်နှင့် သူ့မေမေ၏အပြုအမူ၊ ထိုနှစ်ခုသည်သာ သူ့အတွေးထဲတွင် ချာချာလည်နေ၏။ မတွေးဘဲ နေ လည်းမရ၊ တစ်ခါတစ်ခါတွင်မူ စာထဲ၌ နှတ်မိုတ်၍ စိတ်ဝင်စားလိုက်သဖြင့် မေ့ပျောက်သလောက်ရှိသွား ပြီးမှ ပါးစပ်အတွင်းရှိ ဒဏ်ရာကလေးကို လျှာဖြင့် ထိလိုက်မိသည်ဆိုလျှင်ပင် သူ့မေမေကို သတိရလာ ၏။

သို့ သတိရမိသည်နှင့် အတာ ဆက်မတွေးဘဲ မနေနိုင်တော့ပေ။ မော်၍မျှ မကြည့်ဝံ့လောက်အောင် ကြောက်နေခဲ့သူဖြစ်ပါလျက် နံနက်ကမှ အတာသည် မပြောစဖူး သူ့မေမေအား ခွန်းတုံ့ပြန် ၍ ပြောမိခဲ့ သည်ဖြစ်ရာ ဒေါသကြီးသော သူ့မေမေသည် ညနေကျောင်းမှ အပြန်၌ သူ့အား အခံမကျေ ဘဲ အသေ အလဲ ထပ်၍ ရိုက်နေလေမည်လားဟု အတာလည်း စိတ် တလေးလေးနှင့် တွေးပူနေ၏။ မသိန်းမေ သည် စိတ်မထင်က အိမ်ပေါ်မှပင် နှင်ချချင် ချမည်ဖြစ်၏။

သို့လျှင် အမြင့်တစ်တန်း တွေးနေခိုင် မုန့်စားလွှတ်ခေါင်းလောင်းတီးလိုက်သဖြင့် ထိုအတွေးပျောက် သွား ကာ

အတာလည်း ဆရာမအနီးသို့ရောက်လာ၏။

”မင်း နေကောင်းရဲ့ လား အတာ”

ကျောင်းတက်ချိန်မှစ၍ အတော့အရိပ်အကဲကို မသိမသာ ဂရုစိုက်နေခဲ့သည်ဖြစ်သောကြောင့် အတာ၏ ငိုင်တွေတွေ အမူအရာကို ဆရာမသည် ကောင်းကောင်းကြီး သတိထားမိ၏။ သို့ကြောင့်လည်း ဤသို့ မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်ဟန်တူ၏။

”ကောင်းပါတယ် မမ၊ ကျွန်တော် ဘာမျှမဖြစ်ပါဘူး"

”အေး မင်းကသာ ဘာမှမဖြစ်ဘူး ပြောတယ်၊ မင့်ကြည့်ရတာတော့ တမှိုင်မှိုင် နဲ့ နေမကောင်း ရင်လဲ ပြန် လေ”

"ကိစ္စမရှိပါဘူး မမ၊ ဘာစားမလဲ ဟင်" ဆရာမက ရုတ်တရက် ဘာမျှမပြောသေးဘဲ သနားကြင်နာသော အမူအရာဖြင့် အတာအား စိုက်ကြည့် နေပြီးမှ

”မင့်ကိုကြည့်ရတာ မမဖြင့် စိတ်မကောင်းပါဘူးကွယ်၊ ဒီနေ့တင်မဟုတ်ဘူး၊ နေ့တိုင်းလိုလိုပင်၊ မင်းဟာ တစ်ခုခုကို တွေးတွေးပြီး ပူနေတယ်လို့ မမ ထင်တယ်၊ ဟုတ်ကဲ့လား အတာ" ထို စကားကြောင့် အတာတွင် မျက်ဆံတပြူး အံ့အားသင့်သွားတော့၏။

”မမ ဘယ်လိုသိနေပါလိမ့်"ဟူ၍ လည်း စိတ်ထဲ မှ ရေရွတ်မိလျက် ရုတ်တရက် ဘာမျှမဖြေတတ်အောင် ရှိနေစဉ်မှာပင်

”ဘာလဲ အတာ၊ မင့်ကျောင်းလခအတွက်ကို မင်း တွေးပူနေတယ် ထင်ပါရဲ့၊ ဟုတ်လား" ထိုစကားမှာ သူ့အတွက် ဆရာမကပင် တမင်ဖြေပေးသလို ရှိသွားသောကြောင့် အတာလည်း သွက် သွက် ကလေး ခေါင်းညိတ်လိုက်မိ၏။

အတာလည်း ထိုစကားကို ကြားလိုက်ရသည်နှင့် အထူးဝမ်းမြောက်သွားကာ ကျေးဇူးတင်သော အမူအ ရာဖြင့် ဆရာမအား မော်ကြည့်မိရှာ၏။

”ကဲပါ အတာရယ်၊ ခုလို ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်ကလေးနဲ့ ဒီလောက် ပူပင်သောကတွေ များနေရတယ်ဆို ဘယ်ကောင်းတော့ မလဲ၊ ဒီတော့ ခုလမှာ မပေးရသေးတဲ့ ကျောင်းလခကို မမပဲ စိုက်ပေးလိုက်မယ်၊ ဟုတ်လား အတာ" အတာတွင် သိသိသာသာ ပြုံးလာသလောက် မျက်လုံးထဲတွင်လည်း မျက်ရည်ကလေး ဝေလာ၏။ သို့ မျက်ရည်ကလေး ဝေနေရာမှ တဖြည်းဖြည်း ဝဲယိုကျလာသည်မှာ ဝမ်းသာလွန်းမက ဝမ်းသာ သွားသော ကြောင့် ကျရသည့် မျက်ရည်မျိုးဖြစ်သည်ကို ဆရာမကလည်း သိ၏။ ပီတိလည်း ဖြစ်သွား၏။

"အေး အရင်တစ်ခါ မမပြောဖူးတဲ့အတိုင်းပဲ အတာ၊ မမတို့လဲ သိပ်ချောင်လည်တာမဟုတ်ဘူးကွ၊ မမရဲ့ မောင်တစ်ယောက် ညီမတစ်ယောက်ရဲ့ ကျောင်းစရိတ်ကအစ မိဘတွေရဲ့ စားဝတ်နေရေးတာဝန်ကိုပါ မမတစ်ယောက်ထဲ ထမ်းနေရတယ် အတာ၊ ဒီတော့ ဒီတစ်လပဲ မမ စိုက်ပေးနိုင်တယ်၊ နောက် လတွေ ကျရင်တော့ မင့်မိဘဆီက ရအောင် တောင်းပေါ့ကွယ် နော်"

”ဟုတ်ကဲ့ မမ" အတာလည်း ဝမ်းမြောက်လွန်းအားကြီး၍ ယိုစီးလာသော မျက်ရည်များကို လက်ခုံကလေးဖြင့် အလော တကြီး သုတ်ရင်းကပ် ပြုံးပြုံးကလေး ဖြေလိုက်ကာ

”ကျွန်တော် သိပ်ကျေးဇူးတင်တာပဲ မမရယ်၊ ခုဆို ကျောင်းလခအတွက်

ကျွန်တော် စိတ်မညစ်ရတော့ဘူး"

"အေး နောက်လကျရင်တော့ တောင်းခဲ့နော်"ဟု ဆရာမက ယခုလအတွက်သာ တာဝန်ယူနိုင်မည်ဟူ သည့် သဘောကို အတာ ပို၍နားရှင်းသွားအောင် ထပ်၍ ပြောလိုက်ပြီးမှ

"ကဲ အတာ မမ ဖို့ ပုစွန်ခွက်ကြော် တစ်ပန်းကန်ပဲ မှာပေးတော့၊ မင်းလဲ စားချင်တာ ယူစား"

ယနေ့အဖို့၌ အတာသည် သူ့စွပ်ကျယ်ကိုစ္စနှင့် ဗျာများပြီး အိမ်မှကမန်းကတန်း ထွက်လာခဲ့ ရသော ကြောင့် ခြေစောင့် လက်စောင့်သဘောမျိုးဖြင့် ခါတိုင်းနည်းတူ သူ စုထားသော ပိုက်ဆံထဲမှ တစ်ပြား တစ်ချပ်ပင် ယူလာရန် သတိမရ။ သူ့မေမေကလည်း မုန့်ဖိုးပေးလိုက်သောကြောင့် ဆရာမ ပိုက်ဆံနှင့် ပင် ခေါက်ဆွဲစားမည်ကြံပြီးမှ

"ဒီလိုဆို ငါ ဘယ်တရားတော့မလဲ၊ မမက ကျောင်းလခလဲ ငွေနှစ်ကျပ်တောင် စိုက်ပေးရဦးမယ်ဆို တော့ ရှုပ်ပါတယ်လေ၊ မမ ပိုက်ဆံနဲ့ ငါ မစားဘူး"ဟူသော ဆုံးဖြတ်ချက်ကလေးဖြင့် ခေါက်ဆွဲကြော် ဆိုင်ရှေ့တွင် ရပ်တဲ့ကာ

"ကြီးကြီး ကျွန်တော် ဒီနေ့ မုန့်ဖိုးမပါလာလို့ အဲဒါ ခေါက်ဆွဲနှစ်ပြားဖိုး အကြွေးရောင်းပါနော်"ဟု မပွင့် တပွင့် ကလေး ပြောလိုက်သည်ကို

"အကြွေး ဆိုရင်တော့ ကြီးကြီး မရောင်းဘူး အတာ၊ စားချင်ရင် စား ကြီးကြီး အလကားကျွေးမယ်" ဟု ပြောလိုက်သောကြောင့် အတာတွင် ရှက်အမ်းအမ်းကလေး ဖြစ်သွားတော့၏။

ဤတွင် ခေါက်ဆွဲဆိုင်နှင့် ကပ်လျက်ရှိသော လက်သုပ်သည်အဒေါ်ကြီးက

"ဘာလဲ သားလေး၊ လာ သူ့ခေါက်ဆွဲ မစားနဲ့ မေမေ့ လက်သုပ်လာစားလှည့်၊ လာ"ဟု ပြောပြောဆိုဆို အတာ၏လက်တစ်ဖက်ကို ဆွဲခေါ်နေ သည်နှင့်

"အောင်မယ်၊ ဒီက ပြောင်ပြောနေတာကို ဘာလဲ ရှင်က လွှတ်ပါ၊ ဒါ ကျွန်မသားရှင့်"ဟု ခေါက်ဆွဲသည် ကြီးကပါ အားကျမခံ ထတဲ့ပြီး အပြန်အလှန်ဆွဲနေကြသောကြောင့် ဈေးတန်းတစ်ခုလုံး တရုန်းရုန်း ပွဲကျနေတော့၏။

ရိုးသားမှု လိမ္မာရေးခြားရှိမှု သွက်လက်ပေါ့ပါးမှု အလိုက်သိတတ်မှုကလေးများကြောင့် အတာဆိုလျှင် အလု အယက် ကျွေးချင်ကြ၏။ ယခုလည်း လက်သုပ်သည်နှင့် ခေါက်ဆွဲသည်တို့ သူကျွေးမည် ငါကျွေး မည်နှင့် သဲသဲမဲမဲ အတာကို ဆွဲကျွေးနေကြရာမှ နောက်ဆုံးတွင် ပုစွန်ခွက်ကြော်သည်၏ ဖြန်ဖြေချက် အရ ခေါက်ဆွဲတစ်ဝက် လက်သုပ်တစ်ဝက် စသည်ဖြင့် မျှ၍ ကျွေးကာ ထိုကိစ္စ ကို ပျော်စရာကြီး ကျေ အေးလိုက်ကြသောကြောင့် အတာတွင်လည်း တော်ကလေး မြက်သွားကာ ရှုလပတ်ရည် ကုလားကပါ စေတနာထွက်လာပြီး ကျောက်ကျောတစ်ခွက်ပေးသွားသည်နှင့် အတာ ဗိုက်ကလေး နင့်သွားရပြန် သည်။

ကျောင်းတက်ခဲ့ပြီး၍ ဘာသာရပ်တစ်ခုသင်ချိန်ပင် ကုန်လွန်ခဲ့သည့်တိုင်အောင် ဆရာမသည် ဘာမျှမ သင်သေးဘဲ ထိုအချိန်နှင့်ဆိုင်သော ကျန်းမာခြင်းစာအုပ်ကိုသာ တစ်တန်းလုံး အဖတ်ခိုင်းထား၏။ စာအုပ် ပင် လှန်ထားသော်လည်း အတာသည် တွေးမိတွေးရာ တွေးနေသကဲ့သို့ ဆရာမသည်လည်း တစ်စုံတစ်ရာ ကို စဉ်းစားရင်း ငေးမိငေးရာ နေ၏။

ဆရာမနှင့် အတာတည်းဟူသော သူတို့နှစ်ယောက်တွေးနေသည့် အကြောင်းအရာမှ တစ်ခုနှင့်တစ်ခု တူပုံမပေါ်စေကာမူ ပူပင်သောကခြင်းကား ခြားနားဟန်မရှိ။ ဆရာမသည် အတာကလေးအား မကြာခဏဆိုသလို လှမ်း၍ ငဲ့၍ မသိမသာ အကဲခတ်သကဲ့သို့ပင် အတာကလေးကလည်း ကျောင်းလခ တစ်လတွက် စိုက်ပေးမည်ဆိုသော လတ်လတ် ဆတ်ဆတ် ကျေးဇူးကြောင့် ကြည်ညိုလေးစားသော အမူအရာကလေးဖြင့် ဆရာမအလစ်တွင် လှမ်း၍ မျှော်၍ ကြည့်မိ၏။

အတာတွေးနေမိသည်မှာ ညနေ ကျောင်းလွတ်၍ အိမ်ပြန်လျှင် သူ့မေမေနှင့် အဘယ်ပုံ ရင်ဆိုင်ရပြီး အဘယ်သို့သော ပြဿနာမျိုးဖြင့် ကြုံရမည်ကိုတွေးရင်း ရင်ကလေး လေးနေရာသော်လည်း သူ့ဆရာမ ဘာတွေတွေး၍ အဘယ်သောကကြောင့် တင်းတငိုင်ငိုင် ဖြစ်နေသည်ကိုကား အတာ မသိ။

”ကဲ ကျန်းမာရေး စာအုပ်တွေ သိမ်းလိုက်ကြတော့" စားပွဲတွင် တဖျတ်ဖျတ် ရိုက်လိုက်သော ကြိမ်လုံးသံနှင့်အတူ ဆရာမက အမိန့်ပေးလိုက်ပြီး

”ဟိုတစ်ပတ်က မမပြုုစောထီးအကြောင်း ပြောခဲ့တယ်နော်၊ ဒီနေ့ တပင်ရွှေထီးအကြောင်း မမ ပြောပြ မယ်၊ သေသေချာချာ နားထောင်ကြ" ဆရာမလည်း ပြောပြောဆိုဆို ထလာကာ အတန်းသားများဘက်သို့ မျက်နှာမူလျက် စားပွဲဘက်တွင် ခပ်မှေးမှေး မှီ၍ ရပ်လိုက်၏။

"တပင်ရွှေထီးဆိုတာ ကြားဖူးကြတယ် မဟုတ်လား ဟေ့"

”ကြားဖူးပါတယ် မမ"

”အေး၊ သူရသတ္တိနဲ့ပြည့်စုံတဲ့ မြန်မာရှင်ဘုရင်တွေထဲက တပင်ရွှေထီးလဲ တစ်ယောက် အပါအဝင်ပေါ့ကွယ်။ စစ်တိုက်တဲ့နေရာ မှာလဲ အင်မတန် ကျွမ်းကျင်တယ်" ဆရာမသည် သို့ပြောရင်းကပင် အတန်းသားများဆီသို့ ဂရုတစိုက် နားထောင် မထောင် အကဲခတ် လှုက်ရှိ၏။ စံဝင်းနှင့် ရာမာသည် ဆရာမသင်ကြားနေသည်ကို လုံးဝစိတ်ဝင်စားခြင်းမရှိဘဲ ရယ်ကာ မောကာဖြင့် ပြောနေကြသည်ကို တွေ့ရသည်နှင့် ဆရာမသည် ရာမာတို့နှစ်ယောက်ကို ကြည့်နေရာမှ မျက်နှာလွှဲရင်း ကြိမ်လုံးသံပေးလိုက်၏။ ဤတွင်မှ စံဝင်းတို့ နှစ်ယောက် ကြောက်လန့်တကြား ဆရာမ ဆီသို့ အာရုံစိုက်လာကြ၏။ သို့သော် ဆရာမက မမြင်ဟန်ဆောင် ကာ ဆက်လက်၍ "အဲဒီ ဘုရင်ကို မင်းတရားရွှေထီးလို့လဲ ခေါ်တယ်ကွဲ၊ တပင်ရွှေထီးလို့ပဲ မှတ်ထားကြပေါ့ကွယ်၊ အဲဒါက မှတ် လို့ လွယ်တယ်နော်”

ဆရာမသည် စကားကို ခေတ္တဖြတ်၍ စံဝင်းတို့ဆီ မျက်လုံးကစားလိုက်ပြန်၏ ရာမာရော စံဝင်းပါ ငြိမ်ငြိမ် ဆိတ်ဆိတ် နားထောင်နေသည်ကို တွေ့ရမှ

”အဲဒါ တပင်ရွှေထီးမင်းမှာ ထူးခြားတာက ဘယ်လိုလဲဆိုရင် သူဟာ အသက်ငယ်ငယ်ကလေးနဲ့ ဘုရင် အဖြစ်ကို ရသတဲ့ကွဲ ၊ သူ ၁၅ နှစ်သားလောက်မှာ သူ့ရဲ့ ခမည်းတော်ကြီး နတ်ရွာစံတော်မူသွားတာနဲ့ အဲ နတ်ရွာစံ တယ်ဆိုတာ သိကြတယ် မဟုတ်လား"

”သိပါတယ် မမ၊ ရှင်ဘုရင် သေတာကို နတ်ရွာစံတယ်လို့ ခေါ်ပါတယ်"

”အေး ခမည်းတော် ဆိုတာကော"

”အဖေ ပါ မမ”

"အေး အဲသလို ခမည်းတော်ကြီးက တပင်ရွှေထီး ၁၅

နှစ်သားအရွယ်လောက်မှာ နတ်ရှာစံသွားတာနဲ့ တပင်ရွှေထီးဟာ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ နန်းတက်ရတာပေါ့၊ ဟော့ ခင်ခင် ထစမ်း၊ မင်း မမပြောတာကို နား မထောင်ဘူး၊ အလကား စကားများနေတယ်"ဟု တစ်ဆက်တည်းပင် ခင်ခင်ဆိုသူကျောင်းသူကလေး တစ်ယောက် အား မတ်တတ်ရပ်ခိုင်းလိုက်ပြီးမှ

”ကဲ ပြောစမ်း၊ တပင်ရွှေထီး ဘယ်အရွယ်မှာ သူ့ခမည်းတော်ကြီး နတ်ရွာစံသလဲ" ခင်ခင်တွင် ရုတ်တရက် ယောင်ချာချာလေး ဖြစ်သွား၏။ သို့သော် အနီးရှိ မစွမ်ကြည် က ခြေဖျားကလေး ဖြင့်တို့ရင်း အသံခပ်အုပ်အုပ်ထောက်ပေးလိုက်မှ

”၁၅ နှစ်အရွယ်ပါ မမ"

”ဒါဖြင့် သူ ဘယ်နှစ်နှစ်သားအရွယ်မှာ နန်းတက်ရသလဲ”

ထိုမေးခွန်းကိုမူ ခင်ခင်အားထောက်ပေးသူ မစွမ်ကြည်ပင် မျက်စိလည်သွားတော့၏။ ခင်ခင်တွင်လည်း ပါးစပ် အဟောင်းသားဖြင့် နေမိရာမှ မစွမ်ကြည်အား ငုံ့ကြည့်ရင်း မျက်စပစ်၍ မေးလိုက်သည်။

"ကဲ ထိုင်တော့၊ မမ ပြောနေတာကို သေသေချာချာ နားထောင်၊ ဒီတစ်ခါ စကားများနေရင် ခုံပေါ်တက် ပြီး မတ်တတ်ရပ်နေရမယ်"ဟု အားလုံးကိုပါ သတိပေးလိုက်ပြီးမှ

”၁၅ နှစ်သားမှာ ခမည်းတော် နတ်ရွာစံတယ်ဆိုတော့ သူ ၁၅ နှစ်သားမှာပဲ နန်းတက်ရတာပေါ့ကွဲ၊ ဘယ်လောက် ထိအောင် သူ သတ္တိကောင်းသလဲဆိုတော့ တပင်ရွှေထီးဟာ နန်းတက်ပြီး လို့ နှစ်နှစ် လောက်အကြာမှာ နားထွင်းဖို့ အချိန်တော်ပါပြီလို့ မှူးကြီးမတ်ကြီးတွေ က လျှောက်ထားကြတယ်ကွဲ၊ နားထွင်းတယ်ဆိုတာက မမတို့ မင်းတို့ မိန်းကလေးတွေ နားဖောက်ကြ သလိုပေါ့”

ဤတွင် အတာက လက်ညှိုးကလေးထောင်၍ တစ်စုံတစ်ရာ မေးလိုသည့် အထိမ်းအမှတ်ပြ လိုက်သော ကြောင့် ဆရာမ က မေးခွင့်ပြုသည်နှင့်

”တပင်ရွှေထီး ဟာ ယောကျ်ားမဟုတ်လား မမ၊ ဘာပြုလို့ မိန်းမတွေလို နားထွင်းရတာလဲ ဟင်"

”အေး ဒါက ဒီလိုကွဲ၊ ရှေးတုန်းကဆိုရင် ယောကျ်ားတွေလဲ နားထွင်းလေ့ရှိကြတယ်၊ နားချောင်းလဲ ပန် ကြတာပဲ၊ ကြည့်ပါလား၊ အရင်လတုန်းက မမ သင်ခဲ့တဲ့ ဟို ပျို့လေးတို့အိမ်ဦး ဆပ်သွားဖူးက တစ်ရှုံ့နှစ် ရှုံ့ ဆိုတာလေ၊ မှတ်မိကြတယ် မဟုတ်လား"

”မှတ်မိပါတယ် မမ”

"ကဲ မသင်းရီ ထဆိုစမ်း"ဟု ဆရာမက ကြိမ်လုံးဖြင့် ညွှန်ပြရင်း ပြောလိုက်သည်နှင့် ပျို့လေးတို့အိမ်ဦး၊ ဆပ်သွားဖူးက တစ်ရှုံ့နှစ်ရှုံ့၊ ကျေးတွေကအုံ၊ မအုံပါနှင့် ကိုရွှေကျေး၊ ပျို့တို့မောင် ရှင်လိင်ပြန်တော့၊ နားပန်ဖို့လေး၊ ကျောင်းသူကလေး မသင်းရီက သို့လျှင် ခပ်သွက်သွက်လေး ဆို၍ အဆုံးသတ်လိုက်သည်တွင် "အေး အဲဒီ အဓိပ္ပာယ်အားလုံးလဲ မမ ပြောပြခဲ့ဖူးပြီနော်၊ ကဲ မသင်းရီ ထိုင်၊ မဝေကောင်း ထစမ်း" တရုတ်ကပြားမ ကျောင်းသူကလေး ထရပ်လိုက်သည်နှင့်

”ရှင်လိင်ပြန်တော့ဆိုတာ ဘာလဲ"

”သင်္ကန်းဝတ်ပြီး လူထွက်လာတာကို ခေါ်ပါတယ် မမ”

"အေး၊ အဲဒီတော့ ပျိုတို့မောင် ရှင်လိုင်ပြန်တော့ နားပန်ဖို့လေး၊ ဆိုကတည်းက ရှင်းနေပြီမဟုတ်လား ကွယ်၊ ဘယ်သူ့နားမှ ပန်ဖို့လဲ မောင်ချစ်အောင်" ဟု ရှေ့ဆုံးတန်းမှ ကလေးတစ်ယောက်ကို လှမ်းမေးလိုက်သဖြင့်

"အဲဒီ ရှင်လူထွက်က ပြန်လာတဲ့ ငတိလေး ပန်ဖို့ပေါ့" ချစ်အောင် က တိုတိုပြတ်ပြတ်ပင် သို့ကလို ဖြေလိုက်သောကြောင့် တစ်တန်းလုံး ဝါးခနဲ ပွဲကျသွားတော့ ၏။ ဆရာမ တွင်လည်း ဣန္ဒြေမဆည်နိုင်၊ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် ရယ်နေမိရာမှ

"ကဲပါကွယ်၊ မင်းပြောတဲ့ ငတိလေးပဲ ထားပါကွယ်၊ အဲဒါ ယောကျာ်းလား မိန်းမလား"

"ယောကျာ်းလေးပေါ့ မမရဲ့"

"ကဲ ဒီလောက်ဆို မင်းတို့ ရှင်းလောက်ရောပေါ့ကွယ်နော်၊ ရှေးတုန်းက ယောကျာ်းလေးတွေလဲ နားထွင် တဲ့ အလေ့အထရှိပါတယ်၊ ဒါကြောင့် နားပန်ဖို့လေးလို့ စပ်ဆိုထားတာပေါ့။ ပြီး မမပြောတာကို မမေ့ရ ဘူးနော်၊ ရေးတော့"

"အမှန်"

"ဖတ်တော့ကော"

"အသံ"

"အဲဒါ မှတ်ထားကြ၊ ဆိုတော့ ဆပ်သဖူး ဟုတ်လား၊ ရေးတဲ့အခါကျတော့ ဆပ်သွားဖူး လို့ ရေးရတယ်၊ သေသေချာချာ မှတ်ထားကြနော်၊ ကိုင်း ခုနအကြောင်း မမ ဆက်ပြောမယ်၊ ရှေးတုန်းက ရှင်ဘုရင်တွေ ဟာလဲ သူ့အချိန်ကျရင် နားထွင်းရတယ်ကွဲ၊ ဥပမာ ဆိုပါတော့၊ ခုခေတ် အမှုဖြစ်ရင် အစိုးရရုံးတွေမှာ အမှုနိုင်အောင် ဆောင်ရွက်ရတဲ့ ဝတ်လုံတို့ ရှေ့နေတို့ဆိုတာ ရှိတယ်ကွဲ၊ အဲ ဝတ်လုံဆိုရင် ဝတ်လုံ အဝတ်အစားကို ဝတ်ရတယ်၊ ဒါမှ သူဟာ ဝတ်လုံအင်္ဂါနဲ့ ညီညွတ်တယ်၊ ဒီသဘောမျိုးပေါ့။ ရှေးတုန်းက ဘုရင်တွေဟာလဲ ဘုရင့်အင်္ဂါနဲ့ ညီညွတ်အောင် နားထွင်းရတယ်၊ ဦးသျှောင်ထုံး ရတယ်ဆိုတဲ့ စည်းကမ်း ထုံးစံတွေရှိတယ်"

ဆရာမပေးသော ဥပမာမှာ ဒုတိယတန်းကလေးများအဖို့ အတော်ကလေးမြင့်နေ၏။ ဝတ်လုံဟူသည်ကို လည်းကောင်း၊ အဝတ်အစားကိုလည်းကောင်း သိသူမြင်ဖူးသူမှာ အလွန်နည်းနေ၏။ မည်သို့ဖြစ်စေ၊ အတာတွင်သော်ကား အလွန့်အလွန် သဘောကျသွားတော့၏။

"ဝတ်လုံဆိုတာ မြင်ဖူးကြသလားဟေ့" အတာနှင့်တကွ အခြားသော သုံးလေးယောက်ကသာ မြင်ဖူးကြောင်း အဖြေပေး၏။

"အေး မမြင်ဘူးသေးတဲ့ မင်းတို့အတွက် နက်ဖြန်မှ မမ ဓာတ်ပုံယူလာပြီး ပြမယ်၊ ဟုတ်လား" သို့ ဆရာမက ပြောနေခိုက်တွင် အတာသည် သူ့ဘေးရှိ သူငယ်ချင်းအား သူ ကြီးလာက ဝတ်လုံလုပ် မည့်အကြောင်း ဝတ်လုံဆိုသူများ ဝတ်ဆင်သည့် အဝတ်အစားသည် မည်မျှခံ့ညားး၍ မည်သို့မည်ပုံ လှ ကြောင်းများကို အားပါးတရ ပြောပြလျက်ရှိစဉ် ဆရာမက ကြိမ်သံပေးလိုက်မှ အတာ ငြိမ်သွားတော့၏။

"အေး၊ အဲသလို နားထွင်းဖို့ကိစ္စပေါ်လာတော့ တပင်ရွှေထီးဟာ ဘယ်လောက် သတ္တိကောင်း သလဲဆို တော့ မွန်ဘုရင်တစ်ပါးအုပ်စိုးနေတဲ့ ပဲခူးမြို့မှာရှိတဲ့ ရွှေမောဓောဘုရား ကုန်းတော်ပေါ်မှာ နားထွင်း မယ် လို့ မိန့်တော်မူသတဲ့။ အဲဒါကို

မျှးတော် မတ်တော်တွေက သူတစ်ထူးရဲ့ တိုင်းပြည်ထဲမှာဝင်ပြီး နားထွင်း လို့ မသင့်တော်တဲ့အကြောင်း တောင်းပန်ကြတာကို တပင်ရွှေထီးက နားမထောင်ဘဲ ငါကဲ့သို့သော ဘုန်းတစ်ခိုးနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့မင်းကို သူတို့ ဘာလုပ်ဝံ့မှာလဲဆိုပြီး သတ္တာရုဇေယျ ဆိုတဲ့ အင်မတန် အပြေး ကောင်းတဲ့ မြင်းကိုစီးပြီး လက်ရွေးစင် စစ်သည်တော် ငါးရာနဲ့ ပဲခူး ရွှေမော်ဓောဘုရားဆီသို့ ချီတက် ရောဘဲ့" ထိုအချိန် တွင် မစွမ်ကြည်က လက်ညှိုးကလေးယမ်းရင်း ထရပ်တဲ့ကာ "တပင်ရွှေထီးက ဘယ်တိုင်းပြည်က ဘုရင်လဲ မမ၊ ဟင်"

”သော် အေး၊ မမ စကားကျန်သွားတယ်၊ ကေတုမတီ လို့ခေါ်တဲ့ တောင်ငူဘုရင်ပေါ့ ကွယ်၊ တောင်ငူက နေပြီး ရွှေမော်ဓောဘုရားမှာ လာပြီး နားထွင်းတယ်ပေါ့ကွယ်၊ အဲသလို တောင်ငူဘုရင် တပင်ရွှေထီး က ရွှေမော်ဓောကို ဘုရားရင်ပြင်တော်ပေါ်မှာ ဘုရားဖူးရင် နားထွင်းနေတယ်ဆိုတဲ့ သတင်း လဲကြားရော ပဲလူးဘုရင် သုရှင်တကာရွတ်ပိက သူ့ရဲ့ စစ်သည်တွေကို လွှတ်ပြီး တပင်ရွှေထီးကို ချက်ချင်း ဖမ်းစေ ဖို့ အမိန့်ထုတ်လိုက်သကွဲ

” စံဝင်းတို့လူစုနှင့် မိန်းကလေးတစ်သိုက်တို့ စကား များနေကြပြန်သောကြောင့် ကြိမ်လုံးဖြင့် စားပွဲကိုရိုက် ၍ သတိပေးလိုက်ပြီးမှ

”ဒါနဲ့ သုရှင်တကာရွတ်ပိ အိုကွယ် ဒီနာမည်က မင်းတို့ အမှတ်ရခက်ပါတယ်၊ ပဲခူးဘုရင်လို့လဲ မှတ်ထား ကြပါကွယ်၊ ဟံသာဝတီမင်းလို့လဲ ခေါ်နိုင်တယ်၊ ဒီဘုရင်အုပ်ချုပ်တဲ့ နယ်အားလုံးကို ဟံသာဝတီပြည်၊ ရုံးစိုက်တဲ့မြို့က ပဲခူး၊ အဲသလို မှတ်ထားပေါ့၊ အေး အဲဒီ ပဲခူးဘုရင်ရဲ့ အမိန့်အတိုင်းပဲ စစ်သည်သူရဲ ကောင်းတွေဟာ တပင်ရွှေထီးကို ဖမ်းမယ်ဆိုပြီး ရွှေမော်ဓောဘုရားခြေရင်းမှာ လာဝိုင်းထားကြတာကိုး၊ အဲဒါကို တပင်ရွှေထီးရဲ့ ဘက်သားတွေက သိတော့ ချက်ချင်းပဲ လာပြောကြတာ ကို တပင်ရွှေထီးက နည်းနည်းမှမတုန်လှုပ်ဘဲ ငါ့နားထောင်ကိုသာ တည့်အောင်ထွင်းကြ၊ ဒီကောင်တွေကို ငါတိုက်ပြမယ်လို့ ခပ်အေးအေးပဲ ပြောသတဲ့၊ ဘယ်လောက်သတ္တိကောင်းသလဲကွယ် နော်”

ရာမာနှင့် စံဝင်းမှလွဲ၍ အားလုံးပင် စိတ်ဝင်တစား နားစွင့်နေကြ၏။ ဆရာမလည်း ရာမာတို့အား ကြိမ်သံ ပေးလိုက်ပြီးမှ

”အဲ နားလဲထွင်းပြီးရော ဘာပြောကောင်းမလဲ၊ အင်မတန် ခွန်အားဗလနဲ့ ပြည့်စုံပြီး သိပ်အပြေးကောင်း တဲ့ သတ္တာရုဇေယျမြင်းကိုစီးပြီး တပင်ရွှေထီးကွ၊ မင်းတို့ ငါ့ကို ယှဉ်ပြိုင်ဝံ့ကြသလားလို့ မေးပြီး ထွက်လာ တော့ ဘုရား ကိုဝိုင်းထားတဲ့ ပဲခူးဘုရင်ရဲ့ စစ်သည်တော်တွေဟာ တပင်ရွှေထီးကို မြင်တာနဲ့ တစ်ခါ တည်း လမ်းဖယ်ပေးကြရသတဲ့၊ ကြောက်လို့ပေါ့ကွယ်၊ ဘယ်သူမှ အနားတောင်မကပ်ဝံ့ဘဲ အံ့သြ ပြီး ငေးကြည့်နေမိကြသတဲ့၊ တပင်ရွှေထီးက သတ္တိလဲရှိ ဘုန်းတန်ခိုးကလဲ ကြီးတာကိုးဘဲ့၊ ခားခုတ်၊ လုံထိုး လဲတော်၊ မြင်းစီးကလဲ သိပ်ကောင်းဆိုပဲ၊ ဒါကြောင့်မို့လို့ ဟံသာဝတီမင်းရဲ့ စစ်သားတွေက မဖမ်းဝံ့ တာ ပေါ့”

စံဝင်းနှင့် ရာမာမှာမူ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ထိပ်ပုတ်ခါးထိုးဖြင့် အမျိုးမျိုးဆော့နေဆဲပင်ဖြစ်၏။ သို့သော် အခြားသောကလေးများ အာရုံပြတ်သွားမည်စိုး၍ ဆက်လက်ကာ

”အဲဒီ တပင်ရွှေထီးမင်းရဲ့ ခမည်းတော်ဟာ မင်းကြီးညိုလို့လဲ ခေါ်တယ်၊ မဟာသီရိ ဇေယျသူရလို့လဲ ခေါ်တယ်။ မင်းကြီးညိုဆိုတာက အမှတ်ရလွယ်တာပေါ့ကွယ်နော်၊ သူ့မယ်တော် ကတော့ မင်းမျိုးမင်း နွယ်ထဲကမဟုတ်ဘူး၊ သာမန်ဆင်းရဲသား ငွေယ်ကုန်းသူကြီးရဲ့ သမီး တဲ့ဘဲ့၊ ဒါပေမဲ့ အဆင်းအင်္ဂါ လက္ခဏာနဲ့ ပြည့်စုံတာနဲ့ မင်းကြီးညိုက သဘောကျပြီး

ယူလိုက်တာကိုး၊ တစ်ခါတော့ တပင်ရွှေထီးကို မမွေး သေးခင်ပေါ့ကွယ်။ သူ့မေမေက မင်းကြီးညိုက ဘာဖြစ်တာလဲ လို့ မေးတော့ တပင်ရွှေထီးရဲ့ မေမေက သူ အိပ်ပျော်နေတုန်းမှာ ကောင်းကင်ပေါ်က နေမင်းကြီးက သူ့ဆီကို ဆင်းလာပြီး သူ့ဗိုက်ထဲခွဲဝင်သွား တယ်လို့ အိပ်မက်မက်တာနဲ့ လန့်အော်မိတာပါ လို့ လျှောက်ထားတော့ မင်းကြီးညိုက ဒါဖြင့် မင်းမွေးဖွား မဲ့ကလေးဟာ နေမင်း လမင်းလို ဘုန်းတန်ခိုး ထွန်းလင်း မှာ အမှန်ပဲဆိုပြီး သိပ်ဝမ်းသွားသတဲ့၊ နောက် မွေးဖွားလာတဲ့ကလေးဟာ ခုန မမပြောတဲ့ တပင်ရွှေထီး ပဲ ပေါ့ကွယ်၊ ဟော့ စံဝင်း မတ်တပ်ရပ်၊ ရာမလဲ ထ”

ဆရာမလည်း တစ်ချိန်လုံး စကားများ၍ ဆော့နေသော သူတို့နှစ်ယောက်အား ခပ်စပ်စပ်ကလေး ရိုက်တော့မည်ကဲ့ သို့သော အမူအရာဖြင့် စိုက်ကြည့်နေပြီးမှ

”စံဝင်း၊ တပင်ရွှေထီးရဲ့ အဖေနာမည် ဘယ်သူလဲ ပြောစမ်း" ဆရာမ လည်း ကြိမ်တဆတ်ဆတ်လှုပ်ကာ အနီးသို့လျှောက်သွားရင်း မေးလိုက်သည်ကို ကြောက်လန့် တုန်လှုပ်နေသော စံဝင်းက

”လှမောင်ကြီး" သို့လျှင် လွတ်ခနဲ ဖြေလိုက်သောကြောင့် တစ်တန်းလုံးပင် တဝုန်းဝုန်း ဆူသွားတော့၏။ ဆရာမလည်း ဟန်မဆောင်နိုင် ပါးစပ်တွင် လက်တစ်ဖက်အုပ်လျက် တစ်ကိုယ်လုံး လှုပ်ခါသွားသည်အထိ ရယ်နေမိ တော့၏။ အတန်ကြာမှပင် ဆူနေသော ရယ်သံများကို ကြိမ်ချက်ဖြင့် ငြိမ်သွားအောင် သတိပေးလိုက်ပြီး မှ စံဝင်း ဤလိုသည်မှာ သူ့အဖေနာမည် ကို မေးသည်ထင်၍ ဖြေလိုက်လေသလောဟု သံသယ ဖြစ် သွားသည်နှင့် ဆရာမက

”ဘာလဲ စံဝင်း၊ ကိုလှမောင်ကြီးဆိုတာ မင်းအဖေ နာမည်လား”

မျက်နှာကို ချိုချိုပြင်ထား၍ အနားကပ် မေးလိုက်သည်တိုင်အောင် စံဝင်းတွင် အကြောက်မပြေသေးဘဲ

”မဟုတ် မဟုတ်ဘူး မမ၊ ရာမာတို့အဖေ" စံဝင်းက သို့လျှင် အလန့်တကြားနှင့် အမှားမှားအယွင်းယွင်း ဖြေလိုက်သောကြောင့် ဤတွင်လည်း တစ် ဖန် ဝါးခနဲ ဆူသွားပြန်၏။

”အလကားပြောတာ မမ၊ ကျွန်တော့်အဖေနာမည် လှမောင်ကြီး မဟုတ်ဘူး စွပ်ပရား" ရာမကပါ ကယောင်ကတမ်းနှင့် လှမ်း၍ ငြင်းဆိုလိုက်ပြန်သောကြောင့် ရယ်ကြောမှာ အတော မသတ် နိုင်အောင် ရှည်သွားတော့၏။

ဆရာမကိုယ်တိုင်ပင် ကြိမ်ရိုက်၍ သတိမပေးနိုင်။ ကိုယ်ကလေးနဲ့ ယိုင်နှင့် တခစ်ခစ်ရယ်နေမိတော့၏။ အတန်ကြီးကြာမှပင် ရယ်ရလွန်းသဖြင့် လည်၍ဝေနေသော မျက်ရည်ကို လက်ကိုင်ပဝါလေးဖြင့်တို့ရင်း ကြိမ်သံပြင်းပြင်းကလေး ဆတ်လိုက်ပြီးမှ

”တစ်ချိန်လုံး မမ ကြည့်နေတယ်၊ မင်းတို့နှစ်ယောက် အကဲဆုံးပဲ၊ စာသင်တာကို နားမထောင်ဘူး၊ ဘာ တွေပြောပြီး သဘောကျနေကြတာလဲ ဟင်" နှစ်ယောက်လုံး မလှုပ်၊ ခေါင်းငုံ့လျက်သား ငြိမ်နေကြ၏။

"ပြောစမ်း ရာမာ၊ စံဝင်း ဘာတွေပြောနေသလဲ"

”သူ ဘိုင်စကုပ်အကြောင်း ပြောတယ် မမ၊ ကမ္ဘာ့ကြေးမုံဇာတ်ကားအကြောင်း သူကပြောတယ်"

”အင်း သူက ပြောတယ်၊ မင်းကတော့ ဘာမှမပြောဘူးလား"

"မပြောဘူး မမ၊ ကျွန်တော် နားထောင်နေတာပါ" ဤတွင်တစ်ဖန် ခစ်ခစ်သံက ညံသွားပြန်၏။ ဆရာမတွင်ပါ ပြုံးမိလျက်။ ယခုမှ စံဝင်းပြောသည့် လှမောင်ကြီးမှာ အခြားမဟုတ်ဘဲ ထိုခေတ်က ရုပ်ရှင်လောကတွင် နာမည်ကြီးလှသည့် မင်းသား ဘတင့်နှင့် လူကြမ်း လှမောင်ကြီးတို့ ပါဝင်သောဇာတ်ကားအကြောင်း ပြောနေကြရာမှ အယောင် ယောင် အမှားမှားနှင့် စံဝင်းဖြေကြားခြင်းဖြစ်သည်ဟူ၍ ဆရာမ သဘောပေါက်သွားတော့၏။

"အေး မင်းတို့နှစ်ယောက် ခုံပေါ်တက် မတ်တတ်ရပ်နေ၊ အတာ ဒီကိုလာစမ်း" ခပ်သွက်သွက် ပင် ဆရာမအနီးသို့ အတာ ရောက်လာသဖြင့်

"မင်းက သူတို့နှစ်ယောက်ကို တပင်ရွှေထီးအကြောင်း ပြန်ပြောလိုက်၊ ကဲ တော်ကြာကျရင် မင်းတို့နှစ် ယောက် ကို မမ ခေါ်မေးမယ်၊ မဖြေနိုင်ရန် ညနေကျ မပြန်ရဘူး၊ ဒါပဲ၊ ကဲ ဒီပြင် ကျန်တဲ့လူတွေ အားလုံး လက်ရေးလှစာအုပ်ထုတ်၊ တစ်မျက်နှာပြည့်အောင် လှလှကလေး ရေးကြ" သို့ ပြောလိုက်ပြီးသည်နှင့် ဆရာမလည်း စားပွဲတွင် ပြန်ထိုင်ကာ စောစောကနည်းတူ တစ်စုံတစ်ရာတွေး ရင်း တေးတငိုင်ငိုင် ရှိနေပြန်၏။ သို့နှင့်ပင် ကလေးများ လက်ရေးလှရေး၍အပြီး ဆရာမထံလာပြ သည်နှင့် စိတ်မပါ့တပါကြည့်ရှုရင်း မှားယွင်းသည် တို့ကို ပြင်ဆင်ပေးနေခိုက်မှာင် ကျောင်းလွှတ်ခေါင်း လောင်းသံပေါ်လာသည်နှင့် အတာမှအပ တစ်တန်းလုံး ကို ပြန်ခွင့်ပြုလိုက်၏။

"ဟို သောကြာနေ့က မမ ပြောတယ်မဟုတ်လား၊ ဒီနေ့ညနေကစပြီး ကျောင်းကားနဲ့ပို့မယ်၊ နက်ဖြန် မနက် လဲ အသင့်ပြင်ထားရမယ်ဆို့လို ကျွန်မတို့ စောင့်နေတာ၊ ကျွန်မတို့ဖေဖေက ဟို ဒီနေ့ စနေနေ့ ကျောင်း ပိတ်တယ် မဟုတ်လားလို့ ပြောမှ ကျွန်မလဲ"...

"အေးကွယ်၊ မမလဲ သတိမေ့ပြီး အမှတ်မဲ့ပြောလိုက်မိတယ်"

သောကြာနေ့ က ဆရာမပြောခဲ့သည့် အမှားကို မစွမ်ကြည်က ရယ်ကာမောကာ ပြောလာသည်နှင့် ဆရာမ ကလည်း ထိုမျှသာ ဝန်ခံ၍ လှည့်ထွက်သွားပြီး စာအုပ်များကို သပ်သပ်ရပ်ရပ် လွယ်အိတ်ထဲ ထည့်၍ သိမ်းနေသော အဏုအနီးတွင် ရပ်လိုက်ပြီး

"ဟိုတစ်ခါ ကားနဲ့လာတဲ့ မမသူငယ်ချင်းကို အတာ မှတ်မိတယ်မဟုတ်လား ဟင်"

"ဟုတ်ကဲ့ မမ"ဟု အတာက ရိုရိုသေသေ ထရပ်ရင်း ဖြေလိုက်သည်ကို

"အေး ဒီနေ့လဲ သူ့ မမ ချိန်းထားတယ်၊ မင်း ခဏစောင့်နေဦး အတာနော်"

"ဟုတ်ကဲ့ စောင့်ပါ့မယ်"

"မြင့်မြင့်ရေ"

ပြောဆဲဆိုတုန်းမှာပင် ဆရာမ သူငယ်ချင်းသည် ဤလိုအသံပြုရင်း ဖြုန်းခနဲရောက်လာ၏။ ဆရာမနှင့် သူ၏သူငယ်ချင်းတို့ စကားပြောနေကြသည်မှာ မိနစ်လေးဆယ်နီးပါးခန့် ကြာ၏။ အတာသည် အခြားသော အတန်းသားများ လက်ရေးလှရေးနေစဉ် သူ ကိုယ်တိုင်က ရာမာနှင့် စံဝင်းတို့ အား တပင်ရွှေထီးအကြောင်း ပြန်၍ ပြောပြနေရသည်နှင့် လက်ရေးလှမရေးနိုင်ရှိခဲ့ရသောကြောင့် ဆရာမနှင့် ညေ်သည့်တို့စကားပြောနေသည့်အချိန်၌ လက်ရေးလှစာအုပ်ကို ထုတ်၍ တကုတ် ကုတ် ရေးနေ၏။

အတာလည်း သို့ရေးနေရင်းကပင် ဆရာမတို့ စကားပြောနေသည်ကို မသိမသာ လှမ်း၍ ငဲ့၍ အကဲခတ် မိသည်၌ သူ့ဆရာမတွင် အသွင်အမျိုးမျိုးပြောင်းနေသည်ကို အတာ ကောင်းကောင်းသတိထားမိ၏။ သို့ ပြောင်းနေသော ဆရာမ၏အသွင်မှာ ကြည်လင်သည့် အမူအရာက နည်းလျက် စိတ်ထဲတွင် ရွှင်ရွှင်ပျပျ မရှိသော လက္ခဏာမျိုးသာလျှင် အမည်မည်ပြောင်းနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ ပြုံးလိုက်သော ဆရာမ၏ဟန်ကို ကြည့်ရသည်မှာလည်း မချိသောနှလုံးဖြင့် ရယ်လိုက်ရ၍လောမသိ။ ပြုံးသော်လည်း မရွှင်သလို ဖြစ်နေသည်ကို အတာ သတိထားမိလိုက်၏။ ဆိုခဲ့သည့်အတိုင်းပင် မိနစ်လေးဆယ်ခန့်ကြာသော် ဆရာမရော ဧည့်သည်ပါ ထိုင်ရာမှ ထရပ်လိုက်ကြ ၏။

"လာဟေ့ အတာ" ဆရာမ ခေါ်လိုက်သဖြင့် အတာလည်း ရုတ်ခြည်းပင် အနီးသို့ရောက်လာ၏။

"လာပါ မြင့်မြင့် ရဲ့၊ ကိုယ် လိုက်ပို့ပါမယ်လို့ ပြောနေမှာပဲ"

"မလိုက်ပါရစေနဲ့ သူငယ်ချင်းရယ်၊ ဟိုဘက်ရက်တွေတုန်းကတော့ အရေးမကြီး၊ ခု ဆိုရင် ပြောစရာဖြစ် နေလိမ့်မယ်၊ မကောင်းဘူး" သို့ အချီအချ ပြောနေသော စကားများကို အတာသည် ယောင်ချာချာဖြင့်သာ တစ်လှည့်စီကြည့်ရင်း နားစွင့်နေ မိ၏။ ဘာအဓိပ္ပာယ်ဟူ၍လည်း အတာ လုံးလုံးမသိ။

ပြောမရသည့်အဆုံး၌ ဧည့်သည်မိန်းမပျိုသည် ပြုံးကာရယ်ကာနှင့်ပင် ဆရာမအား နှုတ်ဆက်၍ ကားပေါ်တက် ထွက်ခွာသွားတော့၏။

"လာ သွားကြစို့ အတာ" ဆရာမနှင့် အတာတို့လည်း ကျုံးကြီးလမ်းဘက်မှ စဥ့်အိုးတန်းလမ်းအတိုင်း ဒါလဟိုဇီလမ်း (ယခု မဟာ ဗန္ဓုလလမ်း)ဘက်သို့ လျှောက်လာခဲ့ကြရာမှ အတာသည် တစ်လမ်းလုံးတွေးလာ၏။ နေ့လည်ဘက်က လည်း ဆရာမ သည် ကြည်ကြည်လင်လင်မရှိ။ ဧည့်သည်နှင့် စကားပြောကြစဥ်ကလည်း မရွှင်မပျ။ ယခု တိုင်အောင် ဆရာ၏မျက်နှာထား အမူအရာ သာယာခြင်းမရှိသေးသောကြောင့် အတာ စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေ၏။

သူ့ဆရာမ၌စိတ်လက် မကြည်မသာ ရှိနေသည်မှာ အဘယ်အတွက်ဟု အတာ သိလို၏။ သို့သော် မေး ရမည် ခက်နေရာ မှ တစ်စုံတစ်ခု စိတ်ကူးရသလိုဖြင့်

"မမ နေမကောင်းဘူးလား ဟင်"ဟု သွယ်ဝိုက်သောနည်းဖြင့် အတာက မေးလိုက်သောကြောင့် ဆရာမ ၏ မျက်နှာထား သည် ထူးထူးခြားခြား ကြည်လင်လာ၏။

"နေကောင်း ပါတယ်ကွယ်၊ ဘာပြုလို့ မေးတာလဲ အတာ"

"ဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီနေ့ တစ်နေ့လုံး မမ မျက်နှာမကောင်းလို့။ နောက်ပြီး မမ မှိုင်နေတယ်" ထိုစကားကြားလိုက်ရသည်နှင့် ဆရာမလည်း အတော့်ခေါင်းကလေးကို အသာကိုင်၍ ပွတ်နေရာမှ အားပါးတရ ပြုံးလိုက်ပြီး

"အဲဒါ မင်း ဘယ်လိုသိသလဲ အတာ"

"ကျွန်တော် မမကိုကြည့်တိုင်း မမဟာ စိတ်မကောင်းသလိုပဲ၊ မမ မှိုင်နေတယ်၊ ခုန မမသူငယ်ချင်း လာ တုန်းကလဲ ဒီလိုပဲ" ဤတွင် ဆရာမ က အတော့်ပါးကလေးကို ကြင်နာယုယစွာ ဆွဲလိမ်လိုက်ပြီးမှ

"အေး အဲသလို မမ မှိုင်နေတာတွေ့တော့ မင့်စိတ်ထဲ ဘယ်လိုဖြစ်သွားသလဲ

အတာ"

”ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းဘူးပေါ့ မမရဲ့" ဆရာမ လည်း နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်ကလေး ပြုံးလိုက်ပြီးမှ

”ဒါဖြင့် နောက်ကို မမ မမှိုင်တော့ဘူးနော်”

အတော့ပခုံးကလေးကိုဖက်၍ သူ့ပေါင်နှင့် ထိလုမတတ်ဆွဲကပ်ရင်းပြောလိုက်မှ အတာ သဘောကျသလို ငြိမ်သွားတော့၏။ လမ်းတစ်လျှောက်လုံးပင် ဆရာမလည်း အတော်ကလေးအား တငုံ့ကြည့်ကြည့်ဖြင့် သဘောကျ လျက် ရှိ၏။ အတာကလေး၏ အမှတ်တမဲ့မနေတတ်သော သဘောထားနှင့် အလိုက်သိ အကင်းပါး၍ ကြင်နာတတ်သောစိတ်ကို ဝမ်းထဲမှ ကြိတ်၍ ချီးမွမ်းရင်း အတာကလေး အား မေးဆွဲပါးဆွဲ နှင့် လျှောက်လာခဲ့ရာ၌ ပတ်ဝန်းကျင်က သဘောကျသလို ကြည့်၍ ပြုံးသွားသည်ကိုပင် ဆရာမက သတိမထားမိနိုင်ဘဲ စောစောကနှင့်စာရင် သာသာယာယာကြီး ကြည်နူးနေသည်ကို တွေ့ရ၏။

ထိုနေ့ညအဖို့၌ စိတ်လေးလေးနှင့် ပြန်လာခဲ့ရသော အတာသည် သူ့မေမေပင် ရောက်နေသည်နှင့်လေ မည်လောဟူသော အတွေးဖြင့် တထိတ်ထိတ် တက်လာခဲ့၏။ သို့သော် ထုံးစံအတိုင်း သူ့မေမေနှင့်တူ သည့် ဖြူဖြူအရိပ်ပင် မမြင်ရသည့်အတွက် အတာကလေး စိတ်သက်သာရာ ရသွားတော့၏။

သို့တိုင်အောင်လည်း အတာသည် ခါတိုင်းနည်းတူ ကျောင်းမှ အပြန် ရေမိုးချိုး ၍ ကျောင်းမှပေးလိုက် သောအိမ်စာကို သူ မလုပ်နိုင်။ သူ့မေမေနှင့် ရင်ဆိုင်ရမည် ကိုသာ တွေး၍ကြောက်နေ၏။ ယင်းသို့ပင် ရင်တဖိုဖိုနှင့် ရှိနေခဲ့ရာမှ အတာသည် သူ့မေမေနှင့် တွေ့ ရမည်ကို စိုးရွံ့နေသည်နှင့်အမျှ ညစာကိုပင် မစားတော့ဘဲ စောစောပင် အိပ်လိုက် ရကောင်းလေ မည်လားဟု ခပ်သုတ်သုတ် စဉ်းစားလိုက်၏။

ထိုအကြံမှာ ကောင်းသည်မှန်သော်ငြား ဤတစ်ညမျှသာ စိတ်သက်သာရာရမည်ဖြစ်လျက် နံနက် မိုးလင်းခဲ့သော မုန့်ဖိုးကိစ္စနှင့် ရင်ဆိုင်ရဦးမည်ကို တွေးမိပြန်သည်နှင့် ထိုအကြံကို အတာ လက်လျှော့ လိုက်ရ၏။ အတန်ကလေး ကြာသည့်တိုင်အောင် အမျိုးမျိုးအထွေထွေ စဉ်းစားနေပြီးမှ

”ငါ အိမ်ပေါ်မှာမနေဘဲ မမသက်တို့နဲ့ ဆင်းပြီးထိုင်နေမယ်၊ ဆယ်နာရီအထိ စောင့်လို့ ပြန်မလာမှ ငါ တက် အိပ်မယ်”

ယခင့်ယခင်ရက်များက ညစာအတွက် သူ့မေမေကိုရှာ၍ ထမင်းဖိုးတောင်းတတ်သော အတာသည် ယနေ့ည အဖို့ ထွက်ရှာရန်မဆိုထားဘိ၊ သူ့မေမေ ရောက်လာမည်ကိုပင် ကြောက်နေရှာ၏။ သူ့အကြံနှင့် သူ အောက်ထပ်သို့ဆင်းလာကာ သူ့မမသက်တို့အနီးတွင် ထိုင်၍ စကားတွေလှိုင်နေစဉ်မှာ ပင် မသိန်းမေ ရောက်လာ၏။

"အမယ် ဒီနေ့တော့ ဒေါ်ဒေါ်ပြန်လာတာ တယ်စောပါလား"ဟု မခင်သက်က လှမ်း၍ပြောလိုက်၏။ အတာ တွင်မူ ယောင်၍မျှ မော်မကြည့်ဝံ့ဘဲ ကြောက်ရွံ့သောစိတ်ကလေးဖြင့် တထိတ်ထိတ်ရှိနေရှာ၏။

”အေး”

မသိန်းမေ လည်း မခင်သက်အား ထိုမျှသာမဖြေပေးလိုက်ပြီး အတူဆီသို့ မျက်လုံးရောက်သွားကာ

”အတာ ရော့ ထမင်းသွားစားချည်" အလွန်ချိုသာလှသော အသံဖြင့်ပြောရင်း မတ်စေ့ကလေးတစ်စေ့ကို ပစ်ပေးလိုက်သောကြောင့် အတာ တွင် တထိတ်ထိတ်ဖြစ်နေသော စိတ်ကလေး ပေါ့ပါးသွားကာ ပျာပျာသလဲ သူ့မေမေအား မော့ကြည့်မိ ၏။

"ပြန်မပေးနဲ့တော့ နင် အကုန်ယူ”

ဤတွင် တစ်ဖန် မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင်ပင် အံ့သြသွားရပြန်။ ချိုသာသောစကားနှင့် မျက်နှာထား ကြည်ကြည် လင်လင်ကို အတာ မြင်ရခဲလှ၏။

”မနက်တုန်းက ငါ့ကို ရိုက်မိလို့ ခု မေမေငါ့ကိုသနားသွားတာ ထင်ပါရဲ့

” ဟူ၍လည်း အတာသည် သွက်သွက်ကလေး စိတ်ထဲမှ တွက်လိုက်မိ၏။ မသိန်းမေလည်း အတာအား ပိုက်ဆံပေးပြီးသည်နှင့် အပေါ်ပင်မတက်တော့ဘဲ တစ်ခါတည်း လှည့်ဆင်းသွားပြန်၏။

ဆယ်နာရီ ထက်စော၍ ပြန်လာလေ့မရှိသော မသိန်းမေသည် ယခု ရှစ်နာရီပင် မထိုးသေးမီရောက်လာ ရာ၌ စင်စစ်သော် အပြီးသတ်ပြန်လာခြင်းမဟုတ်ဘဲ အတာအား ထမင်းဖိုးပေးရန်သာ ဖြစ်သည်ကို အတာ သိလိုက်သောကြောင့် အလွန်အမင်း ဝမ်းသာသွားရှာ၏။ ယခင်ကဆိုလျှင် အမောတပန်းလိုက် ရှာ၍ ထမင်းဖိုး တောင်းရသည်သာမက တွေ့ပြန်လျှင်လည်း အေးအေးဆေးဆေးထုတ်ပေးသည်ထက် ဆူဆူအောင့်အောင့် လုပ်တတ်သည်ကချေသော မသိန်းမေသည် ယနေ့သော် အိမ်သို့ပင် အရောက် လာ၍ ချိုချို သာသာနှင့် ပိုက်ဆံပိုပေးသွားသည်မှာ အတာ ထင်သည့်အတိုင်းပင် နံနက်က ခြေလွန် လက်လွန် ရိုက်မိသည် ကို သနားသွား၍သာ ဖြစ်တန်ရာ၏။

နောက်နေ့နံနက်တွင်လည်း အတာသည် ထုံးစံအတိုင်း မုန့်ဖိုးတောင်းရန် ဈေးဘက်သို့ ထွက်ခဲ့၏။ ရောက်လျှင်ရောက်ခြင်း သူ့အတွက်ပင် ချန်ထားဟန်တူသော ပဲနှင့်ဆိတ်သားဟင်းကို နံပြား တစ်ခြမ်း နှင့်အတူ အတာအားချင် ပေးရင်း

”ပြစမ်း အတာ၊ မနေ့က ဘယ်နေရာမှ ပေါက်သွားတာလဲ" လုံးဝ မမျှော်လင့်ခဲ့သော မေးခွန်းမျိုးဖြင့် မသိန်းမေက အတော့ပါးကလေးကို အသာကိုင်မေးရင်း တယုတယ မေးလိုက်သောကြောင့် ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် အတာ မျက်ရည်ကလေးလည်လာတော့၏။ သို့သော် ဝမ်းနည်း တစ်ဝက် ဝမ်းသာတစ်ဝက်ကြောင့် ထွက်လာသည့် မျက်ရည်ဖြစ်သည့်အတိုင်း ထို မျက်ရည် သည် ။ ဝေကျလာခြင်းမရှိဘဲ အလိုအလျောက် မကြာမီပင် ပျောက်သွား၏။ ဤသည့်အဖြစ်ကို သူ့မေမေ ကလည်း ရိပ်မိလိုက်၏။

"ပါးစပ်ဟစမ်း”

"နည်းနည်းလေးပါ မေမေ”

သို့ပြောရင်းပင် အတာက ပါးစပ်ကလေး ဟပြလိုက်၏။ သူ့မေမေ စိတ်မကောင်းဖြစ် သွားမည်စိုးသော ကြောင့်လားမသိ၊

”နည်းနည်းလေးပါ"ဟု အတာ က ပြောလိုက်သော် လည်း

ပေါက်သွားသောဒဏ်ရာမှာ လက်မဝက်ခန့်ရှိသည်ကို တွေ့ရသောကြောင့် မသိန်းမေတွင် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားရသေး၏။ စားသောက်ပြီး သည်နှင့် မသိန်းမေသည် ကျော့ကျော့နပ်နပ်ပင် ပစ္စေ့တစ်စေ့ အကြွေလေးပြား ထုတ်၍ ပေး နေကျထက် နှစ်ပြားပိုပေးလိုက်သေး၏။

"နှင့် ဆရာမကိုပြော၊ ကျောင်းလခကို နောက်လမှပဲ နှစ်လတွက် ပေါင်းပေးပါ့မယ်လို့၊ ဟုတ်လား"

"ဟုတ်ကဲ့ မေမေ" ရုတ်တရက်သော် အတာသည် ယခုလအတွက် သူ့ဆရာမက စိုက်ပေးလိုက်ပြီဖြစ်ကြောင်းကို ပြောပါ ရန် ပါးစပ်ပြင်မိသေး၏။

"နေပစေ မပြောဘူး၊ နောက်လ မေမေ နှစ်လတွက်ပေးရင် မမ ပိုက်ဆံ နှစ်ကျပ် ပြန်ပေးလိုက်မယ်" သို့လျှင် အတွေးပေါက်လာသည်နှင့် အတာလည်း ဘာမျှမပြောတော့ဘဲ ထွက်လာခဲ့၏။ ခါတိုင်းနှင့် အတူ ထိုနေ့တစ်နေ့လုံး အတာသည် တပြုံးပြုံးနှင့်ပျော်နေသောကြောင့် သူ့အား မသိမသာ အကဲခတ်နေမိသော ဆရာမပင် တအံ့တဩဝမ်းသာနေမိ၏။ အတာကလည်း သူချစ်သောဆရာမသည် ယမန်နေ့ ကဲ့သို့ပင် တမှိုင်မှိုင်ရှိနေမည်လားဟု စိုးရိမ်မကင်းသော အမူအရာကလေးဖြင့် မကြာခဏလှမ်းကြည့် မိ၏။

ဆရာမတွင်လည်း ယနေ့အဖို့၌ ချိုချိုပြုံးပြုံးဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ ရမှ အတာ သဘောကျသွား၏။ စင်စစ် အတာကလေး ရွှင်နေ၍ ဆရာမပါ ကြည်လင်နေသည့်အဖြစ်ကိုကား အတာ မသိ။ ဆရာမ သည် တစ်ချိန်ကလေးမျှမနားဘဲ ယနေ့ အားပါးတရ စာပြလျက်ရှိ၏။ ယနေ့ စာသင်ရသည်မှာ ဆရာမ ရွှင်သလောက် အတာလည်း ပျော်နေ၏။ အခြားသော ကလေးများတွင်မူကား ယနေ့အဖို့၌ ဆရာမ စာအသင် သွက်လာသည်ကိုလည်းကောင်း၊ ကြည်ကြည်လင်လင်ရှိနေသည်ကိုလည်းကောင်း ထူးထူးထွေထွေ သတိထားမိကြဟန်မတူ။ ကျောင်းသူကျောင်းသားပေါင်း လေးဆယ်ကျော်ရှိသော ထို အတန်း၏ ယနေ့အခြေအနေမှာ အတာနှင့် ဆရာမ ထိုနှစ်ဦးမူနှင့် သာဆိုင်သော နေ့တစ်နေ့ လို ဖြစ်နေ တော့၏။ မုန့်စားလွှတ်ခဲ့လေပြီ။

"ဘယ့်နဲ့ ငါ့မောင်ကိုကြည့်ရတာ ဒီနေ့ တယ်ရွှင်ပါကလားကွဲ၊ ဟေ" ဝတ္တရားကျေပွန်စွာဖြင့် မုန့်မှာပေးရန် အသင့်ရောက်လာသော အတာအား ဆရာမက မေးလိုက်၏။

"မနေ့ ကလေ ကျွန်တော် မမကို လိမ်ပြောမိတယ်၊ ကျွန်တော့်ကို စိတ်မဆိုးပါနဲ့နော်" အလွန် လျှင် ရွှင်နေသော မျက်နှာကလေးဖြင့် ပြောလိုက်ရင်း ရုတ်တရက် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ကာ အတာ က ကန်တော့နေသည်နှင့် ဆရာမတွင် ဘာအဓိပ္ပာယ်ဟူ၍ စဉ်းစားမရအောင် အံ့အားသင့်သွား ရာမှ အတူလက်မောင်း ကလေးကို ဆွဲထူတဲ့ကာ

"မင်း ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ အတာ၊ မမ နားမလည်ဘူး"

"ဒီလိုလေ မမ။ မနေ့တုန်းက မမကို ကျွန်တော်ပြောတယ်မဟုတ်လား၊ လန်ခြားအတိုက်ခံရတယ်လို့ အဲ ဒါ ကျွန်တော် လိမ်ပြောတာ၊ လန်ခြားတိုက်တာ မဟုတ်ဘူး မမ၊ ကျွန်တော့်မေမေက ရိုက်လိုက်လို့" ထိုစကားကြောင့် ဆရာမတွင်

"အို"ခနဲ စိတ်လက်မကောင်း ရေရွတ်မိသွား၏။

"အဲဒါလေ မနေ့ညက မေမေ ကျွန်တော့်ကိုရိုက်မိတာ သနားသွားလို့လား မသိဘူး၊ ပိုက်ဆံလဲ တစ်မတ် တောင်ပေး တယ်၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကို

ဘယ်နေရာနာသွားသေးလဲတဲ့၊ ပါးကို ကိုင်ကြည့်ပြီး မေးတယ်၊ မေမေက ကျွန်တော့်ကို သိပ်ချစ်တာ မမရဲ့

" အတာ သည် အာလုတ်သံကလေးဖြင့် ဝမ်းသာအယ်လဲ ပြောပြနေ၏။ စင်စစ် ယနေ့နံနက် မသိန်းမေ ယုယလိုက်သော အပြုအမူမှာ အခြားသောကလေးများအဖို့၌ ရိုးနေလိမ့်မည်ပင်ဖြစ်သော်လည်း အတာ တွင်သော်ကား ဤသို့လျှင် ဂုဏ်ယူပြောကြားရမည့် ထူးခြားချက်လို ဖြစ်နေတော့၏။ အတာက တရွှင်ရွှင်တပြုံးပြုံး ပြောနေသောကြောင့် ဆရာမကပါ ပြုံးကာရယ်ကာ နားစွင့်နေရသော် လည်း ရင်ထဲတွင် မူ အတာကလေး စကားအတွက် စက်လက်မကောင်းဖြစ်နေရရှာ၏။

"ဩ ဩ ဒါကြောင့် မင်း သိပ်ပျော်နေတာကိုး ဒီနေ့။ ဟုတ်လား အတာ"

"ဒါတင်မကသေးဘူး မမရဲ့။ နောက်လကျရင် ကျောင်းလခနှစ်လတွက်စလုံး မေမေကပေးမယ်တဲ့၊ အဲဒါ မမစိုက်ပေးထားတဲ့ ငွေနှစ်ကျပ်ကို ကျွန်တော် ပြန်ပေးမယ်နော် မမ"

ထိုစကားကြောင့် ဆရာမတွင် အတော်ကလေး စိတ်ထိခိုက်သွားကာ မျက်ရည်ပင် မသိမသာလည်လာ ရာမှ

"ပြန်ပေးစရာမလိုပါဘူး ငါ့မောင်ရယ်၊ မမက စေတနာနဲ့စိုက်ပေးတာပဲ ဟာ" ဟုပြောရင်း အတာ ၏ ခေါင်းကလေးကို အသာအယာပွတ်သပ်နေပြီးမှ

"အေး တကယ်လို့ မင့်မေမေက နှစ်လတွက်ပေးရင် ယူလာပါကွယ်၊ တစ်ခါထဲ နှစ်လတွက်ပေးထား လိုက်ပေါ့ ဟုတ်လား၊ ကဲ မမ ဒီနေ့ ဘာစားရကောင်းမလဲ မသိဘူး" ထိုစကား ကို ဤတွင်ဖြတ်၍ အစားအသောက်ဘက်သို့ အာရုံပြောင်းရင်း တွေးနေ၏။ အတာကလည်း ဆရာမ အတွက် အဆန်းဖြစ်သော စားသောက်ဖွယ်တစ်ခုခုကို ဝိုင်းကူစဉ်းစားနေရာမှ

"ကော်ပြန့်လိပ် စားမလား မမ၊ ကျွန်တော် သွားဝယ်မယ်လေ၊ ဟို ၁၆ လမ်းထိပ်မှာ ပူပူနွေးနွေးရတယ်"

"ဟေ ကောင်းသားပဲ၊ ကဲ အဲဒါပဲ သွားဝယ်ချည် အတာ၊ ငရုတ်ချဉ်ရည် များများတောင်းခဲ့နော်၊ မင်းလဲ ဝယ်စားခဲ့"ဟု ပြောရင်း ဆရာမက မုန့်စေ့ကလေးတစ်စေ့ ထုတ်ပေးလိုက်၏။ အတာ လည်း ပိုက်ဆံကို လက်တွင်ဆုပ်၍ ၁၆ လမ်းထိပ်သို့ သုတ်ခြေတင်ခဲ့၏။

"ဒီမှာ စားမယ်လား ကောင်လေး"

"မဟုတ်ဘူးလေ၊ ဆရာမစားဖို့ ကျောင်းကိုယူသွားမယ်၊ နှစ်ခုပေးပါ"

"မင်း ဘာနဲ့ယူသွားမလဲ"ဟု ကော်ပြန့်သည် တရုတ်မေးလိုက်မှ အတာတွင် ထည့်စရာပါမလာသည့် အဖြစ် ကို သတိရတော့၏။

"လက်သုပ်သည် အဒေါ်ကြီးဆီက ပန်းကန်တစ်ချပ်လောက် ငှားခဲ့ရ အကောင်းသား ဟု တွေးနေမိစဉ်

"ဖက်နဲ့ထုပ်ပေးမယ်လေ၊ ဟုတ်လား ကောင်လေး"ဟု ကော်ပြန့်သည်က မေးသည်နှင့် အတာက ခေါင်း သွက်သွက်ခါပြတဲ့ပြီး

"ပန်းကန်နဲ့ပဲ ထည့်ပေးပါ။ ကျွန်တော် အခု လာပြန်ပေးမှာပေါ့"

သို့သော် ကော်ပြန့်သည် က ပန်းကန်နှင့် မပေးနိုင်ကြောင်း ငြင်းဆန်လိုက်သဖြင့် "ထောင်ကဲ မယုံဘူးလား၊ ရော့ ပိုက်ဆံတစ်မတ် ယူထားလေ၊

ပန်းကန် ယူလာမှ ပြန်ပေး" သို့တိုင်အောင် တရုတ်က ခေါင်းခါနေပြန်သည်နှင့်

"ကဲဗျာ၊ ရော့ ကျွန်တော့်အကျီပါ ယူထားလိုက်"ဟု သူ့ရှပ်အကျီကိုချွတ်၍ အပေါင်သဘောမျိုးပေးလိုက် မှ တရုတ် လည်း တိုက်ပန်းကန်တစ်ချပ်နှင့် ကော်ပြန့်ကြော်နှစ်လိပ် ထည့်ပေးလိုက်တော့၏။

"ဟု အတာ၊ မင်း ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ" အကျီမပါ ပလာကိုယ်လုံးဖြင့် ဖြုန်းခနဲရောက်လာသော အတာအား ဆရာမက အံ့အားတသင့် မေးလိုက်သဖြင့် အတာက အလုံးစုံပြောပြကာ

"ဒါနဲ့ ကျွန်တော် က အကျီကိုချွတ်ပေးထားခဲ့တာပေါ့"

"ဖြစ်ရလေကွယ်၊ ဒီတိုင်း ဖက်နဲ့ထုပ်ယူလာရောပေါ့"

"ဟာ ဘယ်ကောင်းမလဲ မမရဲ့၊ ငရုတ်သီးရည်တွေနဲ့ စိုပြီး ပွကုန်မှာပေါ့"

အတာမှာ သူ့မမသက်တို့က စားစရာအမျိုးမျိုးကို ဝယ်ပုံဝယ်နည်းနှင့်တကွ သင်ဝယ်ခိုင်းလေ့ ရှိခဲ့သော ကြောင့် ဤကိစ္စတွင် အတော်ကလေး ကျွမ်းကျင်နေပြီဖြစ်၏။ မုန့်ဟင်းခါးဝယ်ခိုင်းလျှင် ငရုတ်သီးမှုန့် နဲ့ နံနံပင်ကို မုန့်နှင့်မရောဘဲ သီးခြားသတ်သတ် အထုပ်ခိုင်းရသည်ကအစ စနစ်တကျ နားလည်နေ သည် ဖြစ်၍လည်း အတာက ဤသို့ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ ဆရာမတွင်မူ ဘာတစ်ခွန်းမျှ ထပ်၍မပြောနိုင်တော့ဘဲ အတာ၏ကျွမ်းကျင်နှံ့စပ်မှုကိုသာ စိတ်ထဲမှ ချီးကျူး ရင်း အနူးအညွတ် သဘောကျနေတော့၏။

ကျောင်းပြန် တက်ခဲ့ပြီးသည့်နောက် နှစ်နာရီသာသာလောက်ကြာသော် ဆရာမသည် သင်လက်စ စာကို ရုတ်တ ရက် ရပ်နားလိုက်ပြီး အားလုံးသော ကျောင်းသူကျောင်းသားများကို သူ့စားပွဲတွင် ဝိုင်း၍ ရပ်စေ လျက် "မနေ့တုန်းက မမသင်ခဲ့တဲ့ တပင်ရွှေထီးအကြောင်းကို မှတ်မိကြရဲ့ မဟုတ်လား"

"မှတ်မိပါတယ် မမ"

"အေး အဲဒါ မဆုံးသေးဘူး၊ နည်းနည်းကျန်တာ မမထပ်ပြောဦးမယ်၊ စံဝင်းနဲ့ ရာမာ သေသေချာချာနား ထောင်နော်၊ မနေ့ကလို လှမောင်ကြီးမလုပ်နဲ့ဦး"ဟု ဆရာမက အပြုံးနှင့် သတိပေး လိုက်သောကြောင့် အားလုံးပင် တရှုန်းရှုန်းဖြစ်သွားကြ၏။

"အေး အဲဒီတပင်ရွှေထီးမင်းဟာ အင်မတန် သတ္တိကောင်းတယ်၊ စစ်တိုက်ကျွမ်းကျင်တယ်၊ ဒါကြောင့် သူစစ်တိုက် ထွက်ပြီဆိုရင် နိုင်တာကများတာပဲဘွဲ့၊ ဒီတော့ကာ ဘုန်းတန်ခိုးလဲ သိပ်ကြီးလာတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ နောက်ဆုံးကျတော့ သူရဲကောင်းကြီး တပင်ရွှေထီးဟာ သေရည်သေရက်ကိုပဲ အမြဲသောက်စား မူးယစ်ပြီး ကိုယ်ကျင့်တရားတွေ ဖောက်ပြားလာပါလေရော့ကွဲ၊ မင်းတို့လဲ မှတ်ထားကြနော်၊ အရက် သေစာဟာ လူကို ဘယ်တော့မှ ကောင်းကျိုးမပေးဘူး၊ မင်းတို့အားလုံး အရက်မူး သမားကို မြင်ဖူးကြ တယ်မဟုတ်လားကွယ်" တစ်သံတည်း ပင် မြင်ဖူးကြောင်း ဝန်ခံကြ၏။

"ကဲ တချို့ အရက်သမားတွေဟာ ကျွတ်နေတဲ့လုံ့ချည့်တောင် မဝတ်နိုင်တော့ဘူးလေ့၊ ဒယိမ်းဒယိုင် နဲ့ လျှောက်သွားပြီး ဟိုနေရာလဲလိုက် ဒီနေရာလဲကျလိုက်နဲ့ ဘယ်လောက် ရှက်စရာကောင်းသလဲ ကွယ်၊ နော်"

"ဟုတ် မမ၊ အရက်မူးသမားတွေဟာ အားကြီးရန်ဖြစ်တာပဲ၊ တစ်ခါတုန်းက အရက်မူး သမားတစ် ယောက်ပေါ့ ကျွန်တော်တို့လမ်းထဲမှာ မိန်းမတစ်ယောက်ကို

လိုက်ဆွဲလို့ ဝိုင်းရိုက် တာ သေရော"

”အေး အရက်သောက်မိပြီဆိုရင် ဘာမှမသိတော့ဘူး၊ အရူးလိုဖြစ်သွားတာပဲကွဲ၊ နည်းနည်းမှ မကောင်း ဘူး၊ ဒါကြောင့်လဲ တပင်ရွှေထီးမင်းဟာ စွမ်းရည်သတ္တိနဲ့ပြည့်စုံပြီး အင်မတန် ဘုန်းတန်ခိုးကြီးတဲ့ သူရဲ ကောင်းဘုရင်ဖြစ်ပေမဲ့လဲ အရက်သောက်လွန်းအားကြီးတာနဲ့ ရန်သူတွေက သူအရက်မူးနေ တုန်း တောထဲကို လိမ်ခေါ်သွားပြီး သတ်ပစ်လိုက်ကြသတဲ့ဘွဲ့၊ အဲဒါ အရက်သောက်လို့ တွေ့ရတဲ့ဒုက္ခပဲ၊ ကဲ မမရွတ်ပြမယ် လိုက်ဆိုကြနော်"ဟု ပြောလိုက်ပြီးမှ

”သေရည်သေရက် လူကိုဖျက် အရက်ရမည်ကြောက်၊ ကိုင်း ဆိုကြစမ်း”

ဆရာမလည်း လေးကြိမ်တိတိ သံပြိုင်ဆိုခိုင်းလိုက်ပြီးမှ

”ကဲ တော်ပြီ၊ ဒါနဲ့ မနေ့တုန်းက မမပြောတယ်နော်၊ ဝတ်လုံဆိုတာ ဝတ်လုံအင်္ကျီနဲ့ညီညွတ်အောင် အဆောင် အယောင်ဖြစ်တဲ့ ဝတ်လုံအင်္ကျီဝတ်ရတယ်ဆိုတာ မှတ်မိကြရဲ့ မဟုတ်လား၊ အေး ဝတ်လုံ အင်္ကျီဆိုတာကို မမ ပြမယ်၊ အတာ ရော့ ဒီဓာတ်ပုံကို တစ်ယောက်စီလိုက်ပြ”

ဆရာမ ၏အမိန့်အတိုင်း အတာလည်း လူအားလုံးစေ့သွားသည်အထိ ဆရာမပေးသည့်ဓာတ်ပုံကို လိုက် လံပြသရင်း အတာသည် သူမြင်ဖူးခဲ့သည့်ဝတ်လုံ၊ ကြားဖူးခဲ့သည့် ဝတ်လုံတို့၏လုပ်ငန်းဆောင်းတာများ ကိုပါ တတွတ်တွတ် ပြောပြလိုက်ချေသေး၏။

မကြာမီ ကျောင်းလွှတ်လိုက်၍ ဆရာမနှင့် အတာ နှစ်ယောက်တည်းသာ ကျန်ခဲ့သည်တွင် ကားဆိပ် လိုက်ပို့ရန် အသင့်စောင့်ရပ်နေသော အတာအား အမူအရာတစ်မျိုးဖြင့် စိုက်ကြည့်နေပြီးမှ စောစောက ဓာတ်ပုံကိုထုတ်ကာ အတာအား လှမ်းပေးရင်း

”အဲ့ဒီဓာတ်ပုံထဲက လူဟာ ဘယ်သူနဲ့တူသလဲ သေသေချာချာ ကြည့်စမ်း" ဆရာမက သေသေချာချာ ကြည့်စမ်းဟုဆိုသော်လည်း အတာသည် ကြာကြာမကြည့်ရဘဲနှင့်ပင် ရုတ် တရက် သိလိုက်သလိုဖြင့်

”မနေ့လာတဲ့ မမသူငယ်ချင်း နဲ့ သိပ်တူတာပဲနော်၊ သူတို့မောင်နှမတော်သလား မမ ဟင်" ဟု ဖျတ်ခနဲ မေးလိုက်သောကြောင့်

”မင်းဟာ နေရာတကာ အကင်းပါးတဲ့ကောင်လေးပါပဲလား အတာ”

နှစ်ထောင်းအားရသံဖြင့် သဘောအကျကြီး ကျသွားသလို ပြောလိုက်ပြီးမှ

”မင်းပြောတာ မှန်တယ် အတာ၊ အဲဒါ မမ သူငယ်ချင်းရဲ့ အစ်ကိုတော်တယ်၊ သူ" ဆရာမသည် စကားကိုရုတ်တရက် ဆက်မပြောဘဲ အတန်ကြာအောင် တွေသွား၏။ အပြုံးနှင့်ပြောနေ ရာမှ အဘယ့်ကြောင့်ဟူ၍မသိ။ ချက်ချင်းဆိုသလို မျက်နှာထား အသွင်ပြောင်းသွားကာ အတာအား တွေကြည့်နေပြီးမှ

”အေးကွယ်၊ မင်းကိုတော့ မမ ပြောပြရမှာပဲ၊ မင်း ဝမ်းမနည်းနဲ့နော် အတာ"

”ဝမ်းမနည်းနဲ့နော်"ဟူသည့်စကားကြောင့် အတော့်မျက်နှာ၌ ဝမ်းနည်းသွားသည့် အရိပ်အယောင်ကလေး သန်းလာ၏။ ဤသည်ကို သူ့ဆရာမကလည်း အကဲခတ်မိသည့်တိုင်အောင် စကားက စမိနေပြီဖြစ် သည်နှင့်

”အဲဒါ ဒီလကုန်ရင် မမနဲ့ လက်ထပ်မယ့်လူပဲ အတာ”

ဆရာမသည် သို့ပြောသင့်သည် မပြောသင့်သည်ကိုပင် မချင့်နိုင်၊

သံယောဇဉ်ရင့်နေသည်နှင့်အမျှ အတာ့ အပေါ် တွင်လည်း လူကြီးတစ်ယောက်လို သိတတ်သူကလေးအဖြစ် ယူဆ၍လော မသိ။ ဆရာမ သည် သို့လျှင် တိတိကျကျကြီး ပြောချလိုက်သဖြင့် အတာတွင် ဘာပြန်ပြောရမည် ပင် တွေးမရအောင် ကြောင်အမ်းအမ်းကလေး ဖြစ်နေရှာ၏။

"မင်းက သဘောမတူဘူးလား၊ ဒီလူနဲ့ ဟင်၊ မမကိုပြောစမ်း"ဟု ဆရာမက ရယ်သွမ်းပေး၍ မေးလိုက်မှ ပင် အတာ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်လာလျက်

"တူတာပေါ့၊ သူက ဝတ်လုံနော် မမ" ဆရာမက ခပ်ပြုံးပြုံးပင် ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

"ဝတ်လုံဆိုရင် ကျွန်တော်က သိပ်သဘောကျတာ မမရဲ့၊ ကျွန်တော်လဲ ကြီးလာရင် ဝတ်လုံလုပ်မယ်၊ ဒီအင်္ကျီ မျိုး ကျွန်တော် သိပ်ဝတ်ချင်တာပဲ"

"ဒါဖြင့် မင်း စာကိုကြိုးစားသင်ပေါ့၊ ဟုတ်လား" အတာက ပြုံးပြုံးကြီး ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီးမှ ရုတ်တရက် မျက်နှာကလေးညှိုသွားကာ

"ဒီလကုန်ရင် မမတို့လက်ထပ်မယ် ဟုတ်လား မမ ဟင်"

"အေး၊ ဒီလကုန်ရင် မမ ကျောင်းက" ဆရာမ လည်း တစ်စုံတစ်ရာကို ချက်ချင်း သတိရလိုက်သည့်ပမာ အတာအား စိုက်ကြည့်နေပြီးမှ

"မမလေ ဒီလကုန်ရင် ကျောင်းက ခွင့်ခဏယူမယ်၊ လေးငါးရက်ဆိုပါတော့ကွယ်"

ထိုစကာကြားလိုက်ရမှ အတူတွင် မျက်နှာထား ကြည်လာနိုင်တော့ကာ

"ကျောင်းမထွက်ဘူး ဟုတ်လား မမ ဟင်" ဟု အလောတကြီး မေးလိုက်သည်နှင့်

"မထွက်ပါဘူးကွဲ

" သို့သော် ထိုအဖြေနှင့် ဆရာမ အမူအရာမှာ သိသိသာသာ ခြားနားနေ၏။ အမှန်အားဖြင့် ဆရာမသည် ယခုလကုန်တွင် ကျောင်းထွက်ရန် ရည်ရွယ်ပြီးဖြစ်နေပေမည်။ ထို့ကြောင့်ပင် သူ ချစ်မြတ်နိုးသော အတာ ကလေး အား ကြိုကြိုတင်တင် သတိပေးလိုသည့်ဆန္ဒဖြင့် ပြောပြရန် ကြံခဲ့ပြီးမှ အတာကလေး စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားမည်စိုး၍သာ စကားကို အဖျားရှူးပစ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်လိမ့်မည်။ သို့သော် အတာကား ဤအချက် ကို တစ်စိတ်ကလေးမျှ မရိပ်မိလိုက်ဘဲ ရွှင်မြဲပင် ရွှင်နေတော့၏။ ထိုနေ့ညနေဘက် တွင်လည်း ဆရာမ၏သူငယ်ချင်းရောက်လာသေး၏။ သို့သော် ယမန်နေ့ကလောက် မကြာလှ ဘဲ ခဏမျှသော တိုးတိုးပြောဆိုပြီး ပြန်ထွက်သွား၏။

ထိုနေ့မှာ လဆန်း ၁ ရက်နေ့ဖြစ်သည့်အတိုင်း အတာသည် ကျောင်းလခအတွက် ရင် တလေး လေးနှင့်ပင် ကျောင်းသို့ထွက်လာခဲ့၏။ သို့စေကာမူလည်း ၁၀ ရက်နေ့လောက်အထိ ရက်ချိန်း ရွှေ့နိုင်သည် ကို တွေးမိသည်နှင့် ရင်လေးမှုပေါ့သွားကာ ခြေလှမ်းပါ သွက်လာ၏။ ရှစ်နာရီ သာသာလောက် တွင် ကျောင်းသို့ရောက်ခဲ့၍ အတန်းထဲဝင်ထိုင်လိုက်မိသည်နှင့်

"ဟာ ကျော်ကျော်၊ မင်း ဒီနေ့အစောကြီးရောက်နေတယ်"

အတာလည်း ကျောင်းသို့ဤလိုအချိန် ရောက်လေ့မရှိဘူးသူတစ်ယောက်ကို အံ့အားသင့်စွာ မြင်လိုက်ရ သလို အသံမျိုးဖြင့် မေးလိုက်သည်ကို ကျော်ကျော်ဆိုသူ ဖြူဖြူသေးသေး ကျောင်းသားကလေးက

”အေးပေါ့။ ဒီနေ့ တို့မမ အလုပ် စဆင်းတဲ့နေ့မို့ စောစောလာတာကွ" အတာလည်း ကျော်ကျော်က ဘာဆိုလိုသည်ကို ကွဲကွဲပြားပြား နားမလည်လိုက်သောကြောင့်

”ဟေ့ ကျော်ကျော်၊ ဘာလဲကွ၊ မင်းတို့မမက ဘာအလုပ်ဆင်းတာလဲ"

” ဒီကျောင်း မှာ တို့မမ အလုပ်ရသွားပြီကွ၊ ကျောင်းဆရာမ အလုပ်ပေါ့၊ တို့အတန်းထဲမှာပဲ စာသင်ရလိမ့် မယ်လို့ ပြောတာ”

"ဟင်”

အတာလည်း သို့လျှင် ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် ရေရွတ်လိုက်မိပြီးမှ

”တို့အတန်းမှာ မင်းတို့မမက စာသင်လိမ့်မယ် ဟုတ်လား၊ ဒါဖြင့် တို့အရင်မမကော”

"တို့မမ ကပြောတော့ အရင်ဆရာမက ကျောင်းထွက်သွားပြီတဲ့ကွ၊ ဒါကြောင့် ငါတို့မမ အလုပ်ရတာပေါ့။ အရင်ဆရာမက ယောက်ျားယူသွားပြီလို့ ပြောတာပဲ" ထိုစကား ကြားလိုက်ရသည်နှင့် အတာလည်း လွယ်အိတ်ကို ဝုန်းခနဲပစ်ချရင်း စိတ်ရောကိုယ်ပါ နုံးသွား သလို ကပိုကရိုကြီး ထိုင်ချလိုက်တော့၏။ အတန်ကြာသည့်တိုင်အောင် ကြက်သေသေနေသော အတာ တွင် မသိမသာ မျက်ရည်ဝေလာ၏။

"ငါချစ်တဲ့မမ ငါ့ကိုချစ်တဲ့ မမ" အတာတွင် ထိုမျှသာ ရေရွတ်နိုင်၏။ ဝေနေသော မျက်ရည်များယိုကျမလာစေရန် သို့မြည်တမ်းရင်းက ပင် အံကလေးကြိတ်၍ စိတ်ကိုတင်ထားရှာ၏။ အတာတွင် ကျော်ကျော်ပြောလိုက်သော စကားကိုကြား ရသည့်အချိန် မှစ၍ အလွန်အမင်း ညိုးငယ်နေ၏။ ဝတ္တရားရှိသည့်အတိုင်း ကျောက်သင်ပုန်းသုတ်၍ စားပွဲကုလားထိုင် ရှင်းရသည်ပင် စိတ်မပါတော့သလို ဖြစ်နေ၏။ နောက်ကျောင်းတက်၍ ဘုရားရှိခိုးပြီး သည်အထိ သူ့စိတ်တွင် မကြည်လင်နိုင်သေး။ အတွေးပေါင်းချုပ်ဖြင့် စိတ်ရှုပ်နေရှာ၏။

ဘုရားရှိခိုးပြီးကြ၍ ကိုယ့်အတန်းရှိရာ ကိုယ်အသီးသီးပြန်ခဲ့ကြသည်၌ အတာတို့လည်း အတန်းထဲဝင် လိုက်သည်နှင့် ကျော်ကျော်ပြောသည့်အတိုင်း သူချစ်သောမမကို မတွေ့ရတော့ဘဲ အခြားဆရာမ အသစ် တစ်ဦး ထိုင်နေသည်ကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် အတာတွင် ပို၍ဝမ်းနည်းသွား၏။ မျက်ရည်လည်း ဝေ ကျလာ၏။

”ဒီအတန်းထဲက မော်နီတာ ဘယ်သူလဲ၊ လာစမ်းဟေ့၊ ဒီကိုခဏ"ဟု အတန်းသားများ ကိုယ့်နေရာကိုယ် မရောက်သေး မီပင် ကြိုကြိုတင်တင် ခေါ်လိုက်သောကြောင့် အတာကလေးတွင် ရုတ်တရက် မျက် ရည်သော် မှ မသုတ်နိုင်ရှာဘဲ ဖျာပျာသလဲ စားပွဲရှေ့တွင် ရပ်လိုက်ရတော့၏။

"မင်း မော်နီတာလား”

"ဟုတ်ကဲ့" ယခုမှပင် အတာ ဤလိုဖြေရင်း မျက်ရည်သုတ်ရင် သတိရတော့၏။

”မင့်နာမည်က ဘယ်လိုခေါ်သလဲ"

”အတာ လို့ ခေါ်ပါတယ် မမ”

ဆရာမ၏အမူအရာတွင် ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်မတွေ့ရ။ မေးပုံလေသံမှာလည်း ယခင်ဆရာမနှင့်စာသော် အနည်း ငယ် မာသည်ဟု ထင်ရ၏။

"မင်း ဘာပြုလို့ ငိုနေတာလဲ" သို့ မေးလိုက်မှ အတာတွင်

ပို၍ဝမ်းနည်းသွားသလို မျက်ရည်သည် ဒလဟော ယိုကျလာ။ ထိုဆရာမ ကလည်း အတာ ဘာ့ကြောင့်ငိုသည်ကို ရိပ်မိလိုက်၍လောမသိ။

”ဘာလဲ ကျောင်းထွက်သွားတဲ့ မင်းတို့ဆရာမဟောင်းကို သတိရလို့ ငိုတာလား" အဖြေရ ခက်နေသော အတာသည် ယခု ထိုစကားကိုကြားရမှ အသက်ရှူ ကလေး ချောင်သွား သလိုဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြရင်း

”ကျွန်တော် ဟိုမမ ကို အောက်မေ့လို့ပါ ခင်ဗျာ”

ထိုစကားကို လားလားမျှ မကျေနပ်သလို အမူအရာမျိုးဖြင့် ဆရာမသည် အတာအား တွေစိုက်ကြည့်နေပြီးမှ

”ဒီမမ အသစ်ရောက်လာတာ မင်း သဘောမကျဘူးလား" ထိုအမေးကြောင့် အတာ သုတ်သုတ်ကလေး မော်လာပြီး

”ဟုတ်ပါဘူး မမ၊ ကျွန်တော် မမကိုလဲ သဘောကျပါတယ်၊ ဟိုလေ ကျောင်းထွက်သွားတယ်ဆိုလို့ ဝမ်းနည်းပြီး"

”အေး နောက်ကိုမငိုနဲ့၊ အတန်းထဲမှာဆိုတာ မမ မကြိုက်ဘူး”

မျက်နှာထားတင်းတင်းနှင့်ပင် ဆရာမသည် တစ်လုံးချင်းပြောလိုက်၏။ ဆရာမတို့မည်သည် ဤလို သဘောထားသေး ရန်မဟုတ်။ ဤလိုမေးခွန်းမျိုးလည်း ထုတ်ရန် မလိုလားအပ်ပါဘဲလျက် နှစ်သက်ဖွယ် မဟုတ်သော စကားအပြုအမူဖြင့် သူသည် ပွဲဦးထွက် နှုတ်ဆက်လိုက်ချေ၏။ တစ်နံနက်ခင်းတစ်ချိန်လုံးပင် ဆရာမသည် အတာကိုသာလျှင် တစ်ယောက်တည်းသော အာရုံစူးစိုက် စရာသဖွယ် မကြာခဏအကဲခတ်လျက်ရှိတော့၏။ အတာတွင်လည်း ယနေ့အဖို့၌ မပျော်နိုင် မရွှင်နိုင် နှင့် တမှိုင်မှိုင် သာလျှင် ငေးနေမိ၏။

နေ့လယ် မုန့်စားလွှတ်ခဲ့လေပြီ။ အတာတွင်မူ အသစ်အဟောင်းမခွဲခြား၊ ဝတ္တရားရှိခဲ့သည့်အတိုင်းပင် ဆရာမ စားပွဲတွင်လာရပ်လျက်

”ဘာစားမလဲ မမ၊ ကျွန်တော် သွားမှာပေးမယ်လေ" အလွန်ပင် မျက်နှာလိုချင်နေသော အမူအရာကလေးဖြင့် အတာက ပြောလိုက်သည်ကိုပင်

”နေပေ့စေ"ဟု ဣန္ဒြေတည်တည်ဖြင့် ပြောရင်း သူ့မောင်ဖြစ်သူ ကျော်ကျော်အား လှမ်းခေါ်လိုက်၏။ ဆရာမ သည် သူ့ကို အလိုမရှိ။ သူ့မောင်ကျော်ကျော်ကိုသာ ခိုင်းမည်ဟူသော ဆရာမ၏ဆန္ဒကို ရိပ်မိ လိုက်သည်နှင့် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားကာ မသိမသာ ထွက်ခွာသွားရတော့၏။

သို့တိုင်အောင် မနေတတ်သော အတာသည် ကျော်ကျော် ထွက်သွားရာသို့ မလှမ်းမကမ်းမှ စောင့် ကြည့်နေ၏။ လက်သုပ်ပန်းကန်နှင့် ဟင်းခါးပန်းကန်၊ ထိုနှစ်ခုကို ကျော်ကျော်သည် မကိုင်တတ် မတွယ် တတ်နှင့် တုန်တုန်လှုပ်လှုပ်ရှိနေသောကြောင့် အပြေးကလေး လှမ်းသွားကာ

”ကျော်ကျော် ဟင်းခါးပန်းကန် ငါ့ကိုပေး၊ မတော်တို့ ဖိတ်ကျရင် အပူလောင်လိမ့်မယ်၊ ငါ့ကိုပေး၊ ငါကိုင် လာခဲ့မယ်" သို့နှင့် ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ဝင်လာခဲ့ကြ၍ ဆရာမစားပွဲပေါ် အသီးသီးချပေးပြီးသည်နှင့်

”ကျွန်တော်တစ်ယောက်ထဲ မနိုင်လို့ အတာပါ ဝိုင်းသယ်လာတယ် မမ”

အတာကလေးဆီသို့ တစ်မျိုးအမူအရာဖြင့် မော်ကြည့်နေသူ ဆရာမအား ကျော်ကျော်က သို့ လျှင် ပြောလိုက်ပြီးမှ

”မမ အတာလေ စာတွေဘာတွေ သိပ်တော်တာပဲ၊ နောက်ပြီး ဘာမဆို

သူလုပ်တတ်တာပဲ၊ ဒါကြောင့် ဟိုဆရာမ က သူ့ကိုသိပ်ချစ်တာပဲ၊ သူကလဲ ချစ်တယ်၊ မနက်ကတောင် ကျွန်တော့်ကို ပြောသေးတယ်၊ ဟို ဆရာမ ကျောင်းထွက်သွားတာ သူ သိပ်ဝမ်းနည်းတာပဲတဲ့" ကျော်ကျော်စကားကြောင့် အတာတွင် အနေရခက်သွား၏။

"ပြီးတော့လေ ကျွန်တော်တို့ကိုလဲ အတာက အားကြီးချစ်တယ်၊ စာတွေ ဘာတွေ မရရင်လဲ သူ ပြပေး တယ်"

"အေး သွားကြတော့" ဆရာမက သို့လျှင် တိုတိုပြတ်ပြတ် ပြောလိုက်သောကြောင့် နှစ်ယောက်စလုံးပင် ဆရာမအနီးမှ ထွက် ခွာလာခဲ့ကြ၏။ အတာတွင် စိတ်လက်မကြည်မသာရှိနေသလောက် ကျော်ကျော်တွင်မူ အတော် က လေး ပျော်နေဟန်တူ၏။ အတာအား လည်ပင်းကလေးကိုဖက်၍ ထွက်လာကြရာမှ

"ဟေ့ အတာ၊ မင်း မုန့်စားပြီးပလား"

ကျော်ကျော်မေးသည်ကို အတာ ရုတ်တရက် မဖြေ။ စားချင်စိတ်လည်း မရှိတော့စေကာမူ ဗိုက်ထဲမှ ဆာဆာ ရှိသည်နှင့် သူအလွန်ကြိုက်သော ခေါက်ဆွဲကြော်ဆိုင်ရှေ့တွင်ပင် ရပ်တဲ့ကာ

" ငါတော့ ခေါက်ဆွဲကြော်ပဲစားမယ်၊ မင်းကော"

"အေး ငါလဲ မင်းစားတာပဲ စားမှာပေါ့"

ခေါက်ဆွဲကြော်တစ်ထုပ်စီဝယ်၍ အတာ စားနေကျ နေရာဖြစ်သော ဆောင်တော်ကူး ပင်အောက် သို့ လျှောက်လာကြ၏။

"ဟေ့ အတာ၊ မင်း တို့မမကို သတိထားနော်၊ အားကြီးဆိုးတယ်ကွ၊ သိလား" ခေါက်ဆွဲ စားနေရင်း ကျော်ကျော်က ဤသို့ သတိပေးနေသောကြောင့် အတာ စိတ်ဝင်စားလာပြီး

"ဟုတ်လားကွ ဟင်၊ သူက ဘယ်လိုဆိုးတာလဲ"

"တို့အိမ်မှာ ခု ဒီမမရယ်၊ သူ့ထက်အကြီး မမရယ်၊ ငါရယ်၊ ငါတို့ညီမလေးရယ် အားလုံးလေးယောက်ရှိ တယ်၊ ခု ဒီမမဟာ ဘယ်သူနဲ့မှမတည့်ဘူး၊ ငါနဲ့ပဲ တည့်တယ်ကွ၊ ငါ့ကိုတော့ သူ သိပ်ချစ်တာပဲ"

ကျော်ကျော် စကားများမှာ ကျောင်းကိစ္စနှင့် ပတ်သတ်ခြင်းမရှိသောကြောင့် အတာ တွင် စောစော က လောက် စိတ်မဝင်စားတော့ဘဲ သာမန်အားဖြင့် သာ ခေါင်းညိတ် နားထောင်နေလိုက်၏။

"ခု ဒီမမဟာ သိပ်ရယ်စရာကောင်းတာပဲကွ၊ ငါ့ညီမလေးနဲ့လဲ သူ ရန်ဖြစ်ချင်ဖြစ်တာကွ၊ ဒါကြောင့် ဖေဖေတို့ကလေ သူ့ကို နင်ဟာ ကလေးလိုပဲတဲ့၊ နင် ကျောင်းဆရာမ လုပ်လို့ဖြစ်ပါ့မလားတဲ့၊ တော်ကြာ ကျောင်းက ကလေးတွေနဲ့ဖက်ပြီး ရန်ဖြစ်မနေနဲ့ဦးတဲ့၊ ခဏခဏသူ အဆူခံ ရတယ်ကွ" ဤတွင်တစ်ဖန် အတာကလေး စိတ်ဝင်စားလာပြန်၏။

"မင့်ကိုတော့ ချစ်တယ်ဆို"

"ဟား ဟား ငါက ညာပြီးတုပ်နေတာကွ၊ အိမ်မှာဆိုရင် ငါ့ညီမလေးနဲ့ ငါ့ကို အမြဲမေးတယ်ကွ၊ သူနဲ့ အစ်မကြီးကို ဘယ်သူ့ပိုချစ်သလဲတဲ့၊ ညီမလေးကတော့ အစ်မကြီးကို ပိုချစ်တယ်ပြောလို့ သူနဲ့ မတည့် ဘူး၊ ငါကတော့ ခု ဒီမမကို ပိုချစ်တယ်ဆိုပြီး ညာနေတာ၊ မုန့်တွေဘာတွေ ဝယ်ဝယ်ကျွေးတယ်ကွ၊ ဒါပေမဲ့ သူ စိတ်ဆိုး လာရင် အားကြီးရိုက်တာပဲကွ၊ ငါ မုန်းတယ်၊ ပြီးတော့ မေမေက

သူ့ကိုမချစ်ဘူးလို့ ပြောရင် တစ်ခါ တည်း အော်ငိုတာပဲကွ၊ သိပ် ဒေါသကြီးတာပဲ" အတာ ချက်ချင်း သတိရလာ၏။ နံနက် ကျောင်းတက်စက ယခင်ဆရာမအကြောင်းနှင့် ပတ်သက် ၍ ပြောခဲ့သည်တွင် ယခု ဆရာမ မျက်နှာထားမကြည်သည်မှာ ဤသို့သောအကြောင်းကြောင့်ပင်ဟု အတာ သည် ယခု သဘောပေါက်သွားပြီဖြစ်၏။

ညနေ ကျောင်းလွှတ်ရန် ဆယ်မိနစ်ခန့်သာလိုတော့သောအချိန်တွင် ဒရဝမ်အဘိုးကြီး စာလာပေးသ ဖြင့် ဆရာမသည် ကျောင်းအုပ်ကြီးရှိရာ အပေါ်ထပ်သို့တက်သွား၏။ ဆရာမကပင် မှာကြား တာဝန်မ ပေးခဲ့သော်လည်း အတာသည် ဆရာမထွက်သွားသည်နှင့် ထိုင်ရာမှထလာကာ စားပွဲအနီးတွင် ရပ် လျက် အတန်းမဆူအောင် ထိန်းနေ၏။ မကြာမီပင် ဆရာမ ပြန်ဆင်းလာသည်ကို တွေ့ရသည်နှင့် အတာလည်း သူ့နေရာသူပြန်ရန် ခြေလှမ်း ကလေး ပြင်လိုက်သည်နှင့်

"ဟေ့ ဘာလာလုပ်သလဲ ဒီစားပွဲနားကို"

"မမ အပေါ်တက်သွားလို့ အတန်းကို စောင့်နေတာပါ" ဤတစ်ကြိမ်တွင်မူ ဆရာမ အမူအရာသည် ပျူပျူငှာငှာဖြစ်လာသည် ကို တွေ့ရသောကြောင့် အတာ ဝမ်းအသာကြီး သာသွား၏။

"အေး အေး သွား" အပြုံးကလေးပါနော် ၍ ဆရာမက ပြောလိုက်သောကြောင့် အတာတွင်ပါ ရွှင်လျက် ကြည်ကြည်လင် လင် ဖြစ်သွားတော့၏။

ထိုနေ့သည် အသစ်ဖြစ်သော ဆရာမရောက်လာသည့် ၄ ရက်မြောက်နေ့ဖြစ်၏။ သွက်လက်ချက်ချာ၍ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးလှသော အတာ၏ အရည်အချင်း ကို ကောင်းကောင်းသိသွားပြီဖြစ်သော ဆရာမလည်း တတိယမြောက်နေ့မှာပင် စတင်၍ အတော့ကိုသာလျှင် စားသောက်ဖွယ်ရာ များ အမှာခိုင်းခဲ့၏။ ယနေ့ လည်း ကိတ်စ္စဥ္စသုံ အကုန်ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့ပြီး၍ အတာသည် ကျော်ကျော်၊ ရာမာ၊ ချစ်အောင် တို့နှင့် အတူ ကစားနေ၏။ ပထမသော် အေးအေးလူလူပင် ဆောင်တော်ကူးပင်အောင်၌ ခဲလုံးကြီးကြီးတစ်ခုကို ခဲလုံးသေးသေး ကလေး များဖြင့် သူထိငါထိပေါက်၍ ကစားနေရာမှ ကျော်ကျော်သည် ရုတ်တရက် ထသွား ကာ ဆောင် တော်ကူးပင်ပေါ်တက်၍ အကိုင်းတစ်လက်တွင် တွဲလောင်းခိုချ လိုက် သဖြင့် ကျော်ကျော်ခြေဖျားသည် ထိုင်နေသော အတာ့ခေါင်းကို ခတ်မိသွား၏။

"ဟေ့ကောင်"

အတာလည်း သို့လျှင် ရေရွတ်လိုက်ပြီးမှ ဖိနပ်နှင့်ထိသွားသော သူ့ခေါင်းမှ ဖုန်များကိုခါရင်း နာပင် မနာ စေကာမူကလေးတို့ သဘာဝအတိုင်း ကလဲ့စားချေသည့်သဘောမျိုးဖြင့် တွဲလောင်းကျနေသည့် ကျော်ကျော်ခြေနှစ်ဖက်ကို နောက်ပိုင်းမှစု၍ကာ ရှေ့တိုးနောက်ငင်လုပ်ရင်း

"ဟေ့ ကျော်ကျော် ကြောက်ပလား မင်း ဟင်"

"ကြောက်ပါပြီကွ၊ လွှတ်ပါ ငါ လိမ့်ကျလိမ့်မယ်၊ ဟေ့ အတာ လွှတ်ပါကွ"

ကျော်ကျော်မှာ အတာဆွဲရာသို့ ယိမ်းထိုးပါနေရာမှပင် ကြောက်လန့်တကြားအော်၍ တောင်းပန်လျက် ရှိ၏။ အတာကလည်း ကစားသည့်သဘောမျိုးဖြင့် ရယ်ကာမောကာပင် ဆွဲ ထားသော ကျော်ကျော် ၏

ခြေနှစ်ဖက်ကို မလွတ်သေးဘဲ ရှေ့တိုးနောက်ငင် ဆွဲလျက်ပင်ရှိနေရာမှ

”ကျော်ကျော် မင်း ငါ့ခေါင်း ကို ကန်ဦးမလား ပြော"

”မကန်ပါဘူးကွ၊ ငါ တမင်ကန်တာမဟုတ်ပါဘူး၊ မတော်လို့ပါကွာ လွတ်ပါ၊ ငါ ကျလိမ့်မယ်" သို့ပြောနေဆဲ မှာ ပင် တွဲလောင်းခိုနေရသည်မှာ ကြာပြီဖြစ်သည့်အတိုင်း ကျော်ကျော်တွင် လက်ကြာကြာ မမြဲနိုင်တော့ဘဲ အတာက နောက်သို့အဆွဲလိုက်တွင် ကျော်ကျော်မှာ တစ်ခါတည်း မှောက်လျက်သား လွတ်ကျ သွားတော့၏။

လက်ပင်ထောက်လိုက်သည်မှန်သော်ငြား စောစောက သူ့ကိုယ်ကို ထိန်းခဲ့ရသောကြောင့် လက်အံပင် သေနေ၍လော၊ သို့တည်းမဟုတ် ကျသည့်အရှိန်ပင်ပြင်း၍လော မသိ၊ ကျော်ကျော်၏ နဖူး တင်းတင်း လေးမှာ ကျောက်ခဲစွန်းတစ်ခုဖြင့် ဆောင့်မိပြီး ချက်ချင်းပင် သွေးများ စီးဖြာကျလာတော့၏။ အတာတွင်လည်း ရုတ်တရက်ဖြစ်သောကြောင့် ဘာလုပ်ရမည်မသိ ရှိနေစဉ် ကျောင်းသားကြီးကြီး တစ် ယောက် ပေါက်လာကာ ကျော်ကျော်အား ပွေ့ချီလျက် ကျောင်းအပေါ်ထပ်သို့ ပြေးတက်သွားတော့၏။ ကျောင်းအုပ်ကြီး အခန်းသို့ရောက်သည်နှင့် အင်္ဂလိပ်လူမျိုး ဒုတိယကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီး သည် ကော်ဖီသောက်နေရာမှ ဖျာပျာသလဲ စားပွဲလွတ်တစ်ခုပေါ်တွင် ပက်လက်လှန်၍ တင်စေလိုက်ပြီး မှ ရေ နွေး၊ ဂွမ်း၊ ဆေးပုလင်း၊ ပတ်တီးအစရှိသည်တို့ဖြင့် အတော်ကလေး အလုပ်ရှုပ်သွားတော့၏။

မည်သူပြော၍ သတင်းကြားလေသည်မသိ ကျော်ကျော်၏မမသည် မျက်စိပျက် မျက်နှာပျက်ဖြင့် အခန်း ထဲသို့ ရောက်လာကာ ဒဏ်ရာအခြေအနေကို လက်ထောက်ကျောင်းအုပ်ကြီးအား အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် မေးနေသဖြင့် ကျောင်းအုပ်ကြီးကလည်း ကျော်ကျော်၏ဦးခေါင်းကို ပတ်တီးကြိုးချည်ပေးနေရာမှ ဒဏ် ရာမှာ အနည်းငယ်ကြီးသော်လည်း စိုးရိမ်စရာမရှိသည့်အကြောင်း ပြောလိုက်၏။ သို့တိုင်အောင် ဆရာမ၏အမူအရာသည် တုန်တုန်ခါခါဖြစ်နေ၏။ မျက်နှာတွင်လည်း အလွန်လျှင် ဒေါသ ဖြစ်နေသည့်အသွင်မျိုး ဆောင်နေသောကြောင့် အခန်းထောင့်တွင် မှီရပ်နေသူ အတာကလေးမှာ ဆရာမကိုပင် မကြည့်ရဲအောင် ဖြစ်နေရှာ၏။

"ကျော်ကျော် မောင်လေး၊ ဘယ့်နှဲ့နေသလဲ ဟင်" ဆရာမ အသံသည် အသံကလေးတုန်တုန်ဖြင့် စားပွဲပေါ်တွင် မှိန်းနေသော ကျော်ကျော်အား ပခုံးကလေး လှုပ်ရင်း မေးလိုက်၏။

”မူးတယ် မမ၊ မူးတယ် ခေါင်းထဲက”

မျက်စိမဖွင့် တအင့်အင့် ညည်းရင်း ကျော်ကျော် ဤသို့ဖြေလိုက်မှပင် ဆရာမ၌ ပို၍မျက်နှာကြီးနီလာ၏။ အသားတွေ လည်း တဆတ်ဆတ်တုန်လာ၏။ သို့လျှင် ဖြစ်ပျက်နေသော ဆရာမ၏ လှုပ်ရှားမှု ကို နှစ် ယောက်စလုံးသော ကျောင်းအုပ်ကြီးနှင့်တကွ ခုနစ်တန်းမှ ဆရာမပါ မသိမသာ အကဲခတ်လျက် ရှိ၏။ အတန်လေးကြာမှပင် လက်ထောက် ကျောင်းအုပ်ကြီးက အတာအား အနီးသို့ ခေါ်ယူ လျက်ဖြစ်ပျက် ပုံ ကို စတင်စစ်ဆေးတော့၏။ အတာကလည်း မလိမ်မညာဘဲ မှန်သည့်အတိုင်း ပင် ပြောပြလျက် တံခါး၀ တွင် ပြူတစ်ပြူတစ်နှင့် ချောင်းကြည့်နေကြသော စံဝင်းနှင့် ချစ်အောင်ကိုပါ လက်ညှိုး ညွှန်ပြလျက်

”သူတို့လဲ အနားမှာ ရှိပါတယ် တီချာ၊ မယုံရင် ခေါ်မေးကြည့်ပါ"ဟု အတာက သက်သေပြလိုက်သေး ၏။

သို့သော် ချစ်အောင်တို့အား ခေါ်မေးရန်ပင်မလို။ ကာယကံရှင်ဖြစ်သော ကျော်ကျော်ကိုယ်၌က အတာ ပြောသည့် အတိုင်း မှန်ကြောင်း ဝန်ခံ၏။

"ဟုတ်ပါတယ် တီချာကြီး၊ ကျွန်တော်တို့ကစားနေတာပါ၊ အတာက တမင်လုပ်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ မတော် တဆ ဖြစ်တာပါ" ဤတွင် ကျောင်းအုပ်ကြီးက ဆရာမဘက်သို့ လှည့်ကြည့်တဲ့ကာ ယခု ဖြစ်ပျက်ရသောကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ ကျောင်းအုပ်ကြီးသည် လိုက်လိုက်လှဲလှဲ ဝမ်းနည်းကြောင်း၊ သို့သော် မည်သူကမျှ ဤသို့စိတ်မချမ်းမြေ့ဖွယ်ရာ ဖြစ်စေလို၍ တမင်လုပ်ခြင်းမဟုတ်သည်မှာ ထင်ရှား နေပြီဖြစ်သည့်အတိုင်း အားလုံးပင် ဘာမျှမတတ်နိုင်။ ကံအကြောင်းသာလျှင်ဟု ယူဆ ၍ ဖြေရန်သာ ရှိ တော့သည် စသည်ဖြင့် ကျောင်းအုပ်ကြီးက ရှင်းလင်းပြောပြနေ၏။ အင်္ဂလိပ် ဘာသာ စကားဖြင့် ပြောနေခြင်းဖြစ်သောကြောင့် အတာ ဘာမျှမသိ။ တစ်လုံးစ နှစ်လုံး စ လောက်သာလျှင် မတောက်တခေါက် အဓိပ္ပာယ်နားလည်လိုက်၏။

သို့လျှင် ကျောင်းအုပ်ကြီးက ကျေရာကျေကြောင်း ဖြောင်းဖျပြောပြနေသည်ကိုပင် ဆရာမတွင် ခွင့် လွှတ် သည် အမူအရာမျိုးပေါ်မလာသေး။ သို့ အခဲမကျေရှိနေသေးသည့်အဖြစ်ကို ရိပ်မိ၍လောမသိ။ လက်ထောက်ကျောင်းအုပ်ကြီး ကပါ ဆက်လက်၍ မတော်မဆဖြစ်သော ကိစ္စများသည် တစ်ခါတစ်ရံ အသက် ပင် ဆုံးရှုံးတတ်ကြောင်း၊ ယခုမှုအနည်းငယ် ပေါက်ပြဲသွားသည်သာရှိသဖြင့် ကံကောင်းသည် ဟုပင် ဆိုနိုင်ကြောင်း၊ မည်သို့ဆိုစေ ကာယကံရှင်ကိုယ်တိုင်က မတော်တဆဖြစ်ရကြောင်း ဝန်ခံထား သဖြင့် ခွင့်လွှတ်ရန်မှအပ အခြားဘာမျှမရှိကြောင်းတို့ကိုပါ အတော်ကလေး ရှည်လျားစွာ ပြောဆိုပြီးမှ

"ဆရာမကို တစ်ခုတော့ တောင်းပန်ချင်တယ်၊ အဲဒါ တခြားတော့မဟုတ်ပါဘူး၊ ခု ဖြစ်ပျက်ရတဲ့ကိစ္စကို လုံးလုံးမေ့ပျောက် လိုက်ဖို့ပါပဲ"ဟူ၍ အင်္ဂလိပ်စကားနှင့်ပင် လေးလေးနက်နက် မေတ္တာရပ်ခံသလို လက်ထောက်ကျောင်းအုပ် က ပြောလိုက်၏။

စကားမှာ ရိုးရိုးကလေးပင်ဖြစ်သော်လည်း အဓိပ္ပာယ်အနက်အကယ်ကို ဆရာမသည် အကွက် လည် အောင် သိလိုက်၏။ မိမိမောင် သည် အတော့ကြောင့် ယခုကဲ့သို့ ထိပ်ပေါက်ခေါင်းပဲဖြစ်ရသည်ဟူ၍ အတာအား ရိုက်နှက်ခြင်းမပြုရန်၊ အငြိုးမထားရန် အပြင် ပညာသင်ပြရေး၌လည်း လျစ်လျူမရှုဘဲ အများနည်းတူ ဂရုတစိုက် ရှိစေလို သော ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် လက်ထောက်ကျောင်းအုပ်က သတိပေး စကားပြော ကြားခြင်းဖြစ်ကြောင်း ဆရာမ သည် ကောင်းကောင်း နားလည်၏။ သို့တိုင်အောင်လည်း အမူအရာတွင် သိသိသာသာ စိတ်ပြေသွားသည့်အသွင်မျိုး မမြင်ရ။ သို့သော် စောစောကနှင့်စာလျှင်မူ ဖုံးဖော်ရယ်ဖော်ရလာသည်ဖြစ်သောကြောင့်

"ကဲ ဒီကလေး ကို ဒီမှာပဲ ခဏနေပါစေဦး၊ နည်းနည်းအမူးပြေမှ ခေါ်ရင်ကောင်းမယ်"

"ဟုတ်ကဲ့၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ကျောင်းလွှတ်မှပဲ ကျွန်မ လာခေါ်ပါ့မယ်"

ဆရာမသည် ပြောပြောဆိုဆိုပင် အခန်းထဲမှ လှည့်ထွက်သွား၏။ သူ့ကိုပင် ဆရာမသည် တစ်ပါတည်း ခေါ်သွားရန် သတိမရ။ ဟန်လောက်သော်မှ ကြင်နာမှုမပြုနိုင်ဘဲ အံကလေးခဲ၍ ဆင်းသွားသော ဆရာမ အား ကျောင်းအုပ်များသည် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားကာ အမူအရာဖြင့် ခေါင်း တညိတ်ညိတ်ကြည့်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့ကြ၏။ နောက် ထိုနှစ်ယောက်သော

ကျောင်းအုပ်များနှင့် ခုနစ်တန်းပြ မြန်မာစာဆရာမတို့လည်း အင်္ဂလိပ် စကားဖြင့် ပင် တီးတိုးရေရွတ်နေကြပြီးမှ အတာအား နောင်သောအခါတွင် ဤလိုအန္တရာယ်ဖြစ်စေနိုင် မည့် နည်းမျိုးဖြင့် မကစားရန် သတိပေးဆုံးမပြီး ပြန်လွှတ်လိုက်၏။

နောက်တစ်နေ့၌ ကျော်ကျော်သည် ဒဏ်ရာကြောင့် ကျောင်းမတက်နိုင်ဘဲရှိသည်ကို သိလိုက်ရသည် နှင့် အတာတွင် အလွန်အမင်း စိတ်ထိခိုက်သွား၏။ နံနက်ပိုင်းနေ့တစ်ဝက်ပိုင်းတွင် အတာ စာကို စိတ် မဝင်စားနိုင်ဘဲ မိမိကြောင့် ကျော်ကျော် နဖူးကွဲသွားရသည်ကိုလည်းကောင်း၊ ကျောင်းမတက်နိုင်ဖြစ်ရ သည်ကို လည်းကောင်း ဤနှစ်လီကိုသာ တွေးရင်း စိတ်ကလေးညစ်နေရှာ၏။

”ဒီမမက သူ့မောင်လေး ဒီလိုဖြစ်ရတာ ငါ့ကြောင့်ဆိုပြီး ငါ့ကိုများ မုန်းသွားမလား”

ဤသည်မှာ အတာ အစိုးရိမ်ဆုံးသော အချက်ဖြစ်၏။ ကြီးငယ်မဟူ မည်သူပင်ဖြစ်စေ သူ့ကိုချစ်စေချင် ၏။ သူကလည်း ချစ်အောင်လုပ်တတ်၏။ ကျော်ကျော်တို့မမ ကျောင်းသို့ရောက်စနေ့တွင် အတာအား ဆရာမဟောင်းနှင့်ပတ်သက်၍ ပြုငြင်သဃောင်ရှိခဲ့သည်ဖြစ်ရာ နှစ်ရက်လောက်အတွင်း ဆရာမအသစ် ၏ ချစ်ချင်ခြင်းခံရအောင် နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် ဆောင်ရွက်ခဲ့၏။ အောင်မြင်သလောက်ရှိကာမှ ယခု ကဲ့သို့ သော အဖြစ်မျိုးနှင့် ကြုံလိုက်ရသောကြောင့် အတာတွင် မူးနောက်သောဝေဒနာတစ်မျိုးကို ခံစား လိုက် ရသလို ဖြစ်သွား၏။ ယမန့်နေ့ညကလည်း ယင်းသည့်ကိစ္စကိုသာ တွေးရင် အိပ်ရေး တစ်ဝက်လောက် ပျက်ခဲ့ရ၏။ ဆိုခဲ့သည့်အတိုင်းလည်း အတာသည် ထိုကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ ဆရာမက သူ့အား မုန်းနေ မည်ကိုသာ သူစိုးရိမ်၏။

သို့သော် အတာ အားမလျှော့။

"ဒီမမ ငါ့ချစ်အောင် ငါ ကြိုးစားမယ်၊ အပြစ်လွှတ်အောင် ရှိခိုးပြီး တောင်းပန်မယ်” သို့လျှင် သူ့စိတ်ကလေးတင်းလာပြီး နေ့လယ်မုန့်စားလွှတ်လိုက်သည်နှင့် ဆရာမအနီးသို့ မရဲတရဲ ချဉ်း ကပ်သွားကာ ကျုံ့ကျုံ့ယုံယုံ ကလေးထိုင်လျက် သုံးလီသုံးကြိမ် ဦးနှိမ်၍ ကန်တော့ လိုက်သည်တိုင် အောင် ဆရာမတွင် အမူအရာမပျက်၊ တည်ခန့်သော ဣန္ဒြေဖြင့် ခပ်တွေတွေ စိုက်ကြည့်နေ ၏။

”မနေ့က ကျွန်တော်နဲ့ကစားရင်း ကျော်ကျော် ခေါင်းပေါက်သွားတာကို မမ စိတ်မဆိုးပါနဲ့နော်၊ ကျွန်တော် ရှိခိုးပြီး တောင်းပန်ပါတယ်" ကာကယ်မြောက် ထိုင်၍ ကန်တော့ခဲ့ပြီးပြီ ဖြစ်ပါလျက်လည်း အတာသည် ပြောရင်းကပင် လက်အုပ် က လေးချီကာ ကန်တော့သလို လှုပ်နေပြီဖြစ်၏။ ဆရာမကမူ ကျေနပ်သည့်အမူအရာမပြ၊ စောစောက မျက်နှာပေး အတိုင်းပင် အတာအား စူးစူးစိုက်ကြည့်နေ၏။

စကားဆို၍ ပါးစပ်လှုပ်ဖော်ပင် မရသော ကြောင့်

”ကျွန်တော် တမင်လုပ်တာမဟုတ်ပါဘူး မမရယ်၊ ဘုရားစူးပါ။ မတော်တဆ"

”အေး၊ မင့်မတော်တဆက ငါ့မောင်မှာ သေလုနီးပါးခံနေရတယ်ကွဲ၊ နားလည်လား" အသံပြတ်နှင့် ခပ်ဆတ်ဆတ်ပြောလိုက်သောကြောင့် အတာမှာ တွန့်ခနဲပင် ရှုံ့ ဆုတ် ကလေး ဆုတ်သွား မိရှာ၏။

"ပြဲသွားတာ နည်းနည်းလေးမဟုတ်ဘူးကွဲ၊ တစ်လက်မလောက်ရှိတယ်၊ နောက်ပြီး နဖူးမှာ နဖူး အလယ်တည့်တည့် မှာ၊ ဟောဒီလိုနေရာမှ ပြဲသွားတာ သိလား၊ မင်း ဟင်"

ဆရာမသည် သူ့လက်နှင့် သူ့နဖူးအလယ် ကို ထောက်ပြရင်း ငေါက်ဆတ်ဆတ် ကလေး ပြောလိုက်ပြန် သောကြောင့် အတာကလေး တွင် ဝမ်းလည်း နည်း၊ ရှက်လည်း ရှက်ဖြင့် မျက်နှာ မထားတတ်အောင် ရှိ နေရှာတော့၏။

ကျော်ကျော် ကံဆိုး၍ နဖူးပေါက်ခဲ့ရသည့်နည်းတူ၊ အတာတွင်လည်း ထိုနေ့မှစ၍ ကုသိုလ်ကံမှောက်ခဲ့ပြီဟု ဆိုရမလို ရှိနေတော့၏။ ကြီးငယ်မဟူ သူတစ်ထူး၏ချစ်ခြင်းကို အမြဲခံယူလိုသော အတာမှာ ယခု ကျော်ကျော်ဒဏ်ရာရခဲ့သည့်နေ့မှအစပြု၍ ဆရာမ၏အငြိုအငြင်ကို ခံနေရ၏။ ယခု ကဲ့သို့ ကျောင်းလခ မပေးနိုင်သည့် နေ့မျိုးတွင်သာ ဤလို အပြောအဆိုခံရသော်လည်း တစ်လတွင် သုံးလေးကြိမ် မျှသာ ကြုံရမည်ဖြစ်၍ မထောင်းသာ။ ယခုသော်မူ နေ့စဉ်နှင့်အမျှဆိုသလို တစ်နည်း မဟုတ်လျှင် တစ်နည်း အားဖြင့် အတာကလေး ငြိုငွေ့ စိတ်ညစ်နေရရှာ၏။ အတာ သည် အတန်း၏မော်နီတာပင်ဖြစ်သော်လည်း ထိုထိုအခင်းဖြစ်ပွားခဲ့သည့်နေ့မှစ၍ ဆရာမသည် သူ့အား မော်နီတာ အဖြစ် အသိအမှတ်မပြုတော့သကဲ့သို့ ကျောက်သင်ပုန်း ဖျက်ခိုင်းသည့်အလုပ်မျိုး၌ ပင် အတာ အား အသုံးမပြုတော့ဘဲ အခြားသော နီးရာကလေးတစ်ယောက်ယောက်ကိုသာ အဆင်သင့် သလို ခိုင်း သွားတော့၏။ မုန့်စားလွှတ်လျှင်လည်း အတော့အကူအညီကို ဆရာမ လက်မခံ၊ တတ်နိုင် သ လောက် မဆက်ဆံဘဲ နေတတ်သောကြောင့် ကြာသော် အတာကလေး အနေကျုံ့လာ၏။

ဤသည်မှာလည်း နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ဆရာမနှင့် ရင်ဆိုင်ရသည့် ကာလပတ်လုံးကြုံတွေ့နေရသည့် စိတ်မချမ်းမြေ့ ဖွယ်ရာ ပြဿနာတစ်ခု ဖြစ်နေသောကြောင့် အတာတွင် ကျောင်းနေချင်သည့်စိတ်ပင် ကုန်း ခန်းစ ပြုလာတော့၏။ သို့သော် ပညာကို မက်မောရာ၌ အရွယ်နှင့် မလိုက်အောင် ဇောသန်သူ ကလေးဖြစ်သည့် အတိုင်း နေ့စဉ် နှင့်အမျှ ကြုံတွေ့ရသော ထိုထို အခက်အခဲ များကို အတာသည် ဖွဲ့နှင့် ရင်ဆိုင်ခဲ့၏။ သည်းခံခြင်းဖြင့် ပညာကိုသာ အရယူခဲ့၏။

သို့ စိတ်ကလေး မချမ်းမသာနှင့်ပင် အောင့်အည်းသည်းခံ၍ ကျောင်းမှန်မှန်တက်ခဲ့ရင်း ကျောင်းလခ ရက်ချိန်းနေ့သည် ပြည့်မှန်းမသိ ပြည့်ခဲ့ပြန်ပြီဖြစ်ရာ ဆရာမလည်း ဆက်ရက်နေ့က နည်းတူပင် အတာ အား ကျောင်းလခ ကိစ္စ ကို ခပ်မာမာကလေး ဖိပြောတော့၏။

ထိုနေ့တိုင်အောင်လည်း အတာတွင် ကျောင်းလခ မပေးနိုင်သော လကုန်မှပင် ၂ လ အတွက် ပေးပါရစေဟု ချိန်းပြန်၏။ အမှန်အားဖြင့်ဆိုသော် ရှေ့လတွင်မှပေါင်းပေးလျှင် သုံးလ တွက်ဖြစ်သော် လည်း အတော့ဆရာမ မြင့်မြင့်က တစ်လတွက် စိုက်ပေးခဲ့သဖြင့် နှစ်လတွက်သာ ကျန်တော့ခြင်းဖြစ်၏။ ဤသည်ကို တွေးမိသော အတာလည်း သူ့မမကို ပို၍ လွမ်းလာ၏။

အကယ်တိ ယခုအချိန်၌ ယခင် ဆရာမဟောင်းသာရှိပါက ဤမျှလောက် စိတ်ညစ်ရမည်မဟုတ်။ ယခု ဆရာမ လိုလည်း ကျောင်းလခကို နားပူနားဆာနှင့် မာမာထန်ထန် တောင်းလိမ့်မည်မဟုတ်သည်ကို အတာ ကောင်းကောင်းသိ၏။

"ဒီမှာ အတာ၊ မင့်ကျောင်းလခနဲ့ ပတ်သက်လို့ အိမ်မှာတော့ ရအောင်တောင်းပေါ့ကွယ်၊ ဒါပေမဲ့ မရရင်လဲ ကျောင်းတော့ မလာဘဲမနေနဲ့၊

အတန်းထဲမှာ မင်း ဘယ်လောက်တော်တယ်၊ လိမ္မာတယ်၊ အကူအညီ ရတယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းရော၊ မင်း ဆင်းရဲတဲ့အကြောင်းတွေပါ တီချာကြီးကို မမပြောထား တယ်၊ သိလား၊ ကျောင်းလခကို သုံးလခလောက်အထိတော့ မပေးနိုင်လဲ ကိစ္စမရှိဘူး၊ မမလဲ ဝိုင်း ပြောပေး မပေါ့ကွယ်၊ နော်”

ယခင် ဆရာမမြင့်မြင့်က အားပေးခဲ့ဖူးသော စကားနှင့် ယခု ဆရာမ၏

”ကျောင်းလခ မပေးနိုင်ရင် ကျောင်းမလာနဲ့" ဆိုသော စကားမှာ ပညာကို အလွန်လိုလားနေသော အတာကလေး အဖို့၌ ရွှေရင်ဆို့ နှင့် ရွှေရင်အေးပမာ အတော်ကလေး ဆန့်ကျင် ကွာခြားနေတော့၏။ ထိုကိစ္စလောက်ဖြင့်သာဆိုလျှင် အတာ ခံနိုင်ရည်ရှိသေး၏။ ယခုမူ ကျောင်းလခပြဿနာတွင်သာ အတာ စိတ်ညစ် ရသည်မဟုတ်ဘဲ ဆရာမသည် အဘယ်မျှလောက် အသဲအမဲကြီးနေသည် မသိ။ စာသင်ရာ၌ပင် ကျမကောက် ပျောက်မရှာ ဝါးဆေးတံပမာကဲ့သို့ ပေယျာလကန် အတာအား ဝကွက်၍ ချန်ထားတတ်၏။ အချို့သော စကားလုံးဝါကျများကို အဓိပ္ပာယ်မရှင်း၍ အတာက ထမေးလျှင် ဆရာမသည် မကြား ဟန်ဆောင်နေသော် လည်း ဆောင်နေတတ်၏။

"ခုနှ ပြောတုန်းက မင်း ဘာလုပ်နေသလဲ၊ သေသေချာချာ နားထောင်နေပါလား၊ ငါ နှစ်ခါထပ်ပြီး မပြော နိုင်ဘူး" အတာက မရအရ မေးလျှင်လည်း လိုရင်းအဓိပ္ပာယ်ကို ရှင်းမပြဘဲ ယင်းသို့သာလျှင် ကြွပ် ဆတ်ဆတ် ဖြေလေ့ရှိတတ်၏။ သို့တိုင်အောင် အတာ သည်းခံ၏။ စိတ်အဆင်းရဲ လူအဆင်းရဲခံကာ ပညာကိုသာ မရအရယူခဲ့၏။ ဆရာမအားမေး၍ မရသည့်အဆုံး၌ ကျောင်းလွှတ်လျှင်လွှတ်ခြင်း အတန်းသား များကို မေး၏။

ငင်းတို့ကပါ သူ့နည်းတူ မသိကြလျှင် အတာသည် သူ့အား မကြာခဏခေါ်၍ ခိုင်းလေ့ရှိသော အေ အတန်းမှ ဆရာမကို သွား၍မေးလေ့ရှိ၏။

"မင်းဆရာမ သင်နေတုန်းကတော့ မင်း ဆော့နေသလား အတာ"

”မဟုတ်ပါဘူး၊ တစ်ခါတလေ မကြားလို့ပါ"

”မကြားတော့ ထမေးပါလားကွဲ

”

”မေးတယ် မမ၊ သူ မပြောဘူး"

”ဘာပြုလို့" ထိုမေးခွန်းကိုမူ အတာက မဖြေ။ ငိုင်တွေတွေလေး ငုံ့ချလိုက်၏။ လူသတင်း လူချင်းဆောင်ဟူသကဲ့သို့ အတာတို့၏ဘီတန်းဆရာမသတင်းကိုလည်း အခြားသော ဆရာမ များက ကြားသိနေ၍လော၊ သို့တည်းမဟုတ် ကျော်ကျော် နဖူးကွဲရသည့်ကိစ္စနှင့်ပင် ဆက်စပ် တွေးတော မိ၍လောမသိ။

"အင်း ခက်တာပဲ၊ ဆရာမရယ်လို့ ဖြစ်လာတဲ့အခါမှာ ဒီလိုစိတ်မျိုးထားလို့ ဘယ်ကောင်းပါ့ မလဲ၊ အေး လေ” ထိုမျှသာ ရေရွတ်လျက် အတာ သိလိုသည့်အဓိပ္ပာယ်ကို ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်းကလေး ရှင်းပြပေးလိုက် ၏။ ဤသို့ အတာ့ဆရာမက အတာကလေးမေးသော်လည်း အရေးတယူရှင်းပြလေ့မရှိသောကြောင့် အခြား သော ဆရာမတို့ထံ အသနားခံ၍ ပညာကိုယူရာ၌လည်း အတာတွင် အပြစ်မလွတ်။ ဆိုခဲ့သည့် နည်းမျိုး နှင့်ပင် လူသတင်း လူချင်းဆောင်ခဲ့၍လောမသိ။ ဆရာမနားသို့ အတာနှင့်ပတ်သက်သည့် သတင်း စကားရောက်လာပြန်ကာ

”မင်းက ဟိုအတန်း က ဆရာမကို စာသွားမေးတယ်ဆို"

”ဟုတ်ကဲ့၊ မေးပါတယ်"

”ဘာလဲ၊ ငါက မင့်ကို မသင်လို့လား”

ထိုအမေးကို အတာ မည်သို့ဖြေရမည်နည်း။ အမှန်ကို ရှင်းပြသည့်တိုင်အောင် ဆရာမသည် ကျေကျေနပ်နပ် လက်ခံပါမည်လော။ သို့သော် အတာက ဘာမျှမပြောဝံ့ဘဲ ခေါင်းကလေး အငုံးသားနှင့်ပင် ငြိမ် နေရ ရှာ၏။

"အေး ဒါပဲ၊ နောက်နောင်ကို ဒါ ငါ မကြားချင်ဘူး။ မင်း မြဲမြဲမှတ်ထားလိုက်”

နောက်ဆုံး၌ အပြစ်ဟူသမျှသည် အတော့်အပေါ်တွင်သာ ပုံကျလာတော့၏။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဤအခြေ ထိကား အတာ တင်းခံနိုင်နေသေး၏။ ဤလိုနှင့်ပင် အတာ၌ ကျောင်းလခသည် နှစ်လထပ်ခဲ့ပြန်ပြီ ဖြစ်၏။ မသိန်းမေမှာလည်း လေးကျပ် တည်း ဟူသော နှစ်လတွက် ကျောင်းလခကို မဆိုထားဘိ၊ မုန့်ဖိုးပင် မှန်မှန်မပေးနိုင်အောင် ရှိနေတော့ ၏။ မြင်းပွဲရုံး၊ ၃၆ ကောင်ရုံးဖြင့် လူလုံးမလှရှိရသည်တွင် ထိုမြင်းနှင့် ၃၆ ကောင်တွင်သာ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ စိတ်ဝင်စားနေရသောကြောင့် အရောင်းအဝယ်ဟူ၍လည်း မည်မည်ရရ မလုပ်နိုင်။ ကစားသမား တို့၏ဘဝကား ဤအတိုင်းပင်လျှင် ကျပ်တည်းကျဉ်းမြောင်းစွာ ချာချာလည်နေလိမ့်မည် သာဖြစ်သည်ကို မသိန်းမေကိုယ်တိုင် တွေ့ကြုံနေရပါလျက်လည်း သူ သတိမမူနိုင်သေး။

သို့ မသိန်းမေတွင် အခြေမလှသည်နှင့်အမျှ ငတ်တစ်လှည့် ပြတ်တစ်လှည့်ဒဏ်ကို အတာပါ ဝင်၍ခံနေ ရရှာ၏။ မုန့်ဖိုးမမှန်၊ ထမင်းမမှန်နှင့်ပင် ဖွသန်သန် ကျောင်းတက်ခဲ့ပါသော်လည်း အတာ ခါတိုင်းကဲ့သို့ မပျော်။ အခြားသော အတန်းသားများနှင့် ရယ်ကာမောကာ စကားပြောနေသော ဆရာမသည် အတာ့ ကိုမြင်လိုက်လျှင် ရုတ်ခြည်း မျက်နှာထား တင်းသွားတတ်၏။ အတာသည် သူ့တစ်ထူးအား ချစ်တတ်၏။ ကြင်နာတတ်၊ သနားတတ်၏။ ထို့အတူ သူ့ကိုလည်း ချစ်စေ လို၏။ ချစ်အောင်လည်း အမျိုးမျိုးကြိုးစားခဲ့ပါလျက် သူ့ဆရာမသည် ယနေ့ထိ စိတ်ထားမပြောင်း၊ အကောင်းကိုမမြင် အတာလုပ်သမျှ ဆိုးသည်ချည်း ထင်နေတတ်၏။

တစ်ခါကလည်း စာသင်ချိန်တစ်ချိန်တွင် ဆရာမသည် အားလုံးသော ကလေးများကို သူ့စားပွဲတွင်ဝိုင်း၍ မတ်တပ်ရပ်စေပြီး အင်္ဂလိပ်ဖတ်စာထဲမှ ဝါကျများကို အမေးအဖြေ သဘောမျိုးဖြင့်

”သိုးတစ်ကောင်ကို ဘယ်လိုခေါ်သလဲ၊ သိုး ငါးကောင်ကို ဘယ်လိုခေါ်သလဲ၊ သိုးငယ်လေးကို ဘယ်လို ခေါ်သလဲ၊ သိုးကျောင်းသား လက်ထဲမှာ ဘာရှိသလဲ”

အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ဤလိုမေးခွန်းများထုတ်ကာ ထုတ်ကာဖြင့် တစ်ယောက်စီ မေးမြန်းရင်း သင်ကြား နေ၏။ သို့သော် သို့အမေးခံရသည့်အထဲ၌ အတာကလေး မပါ။ အတာကို မမေး။ အတာရှိရာဘက် သို့ အရေးလုပ်၍ပင် ကြည့်ဖော်မရ။

အတာသည် အလွန်တော်၏။ သူ့ဝမ်းထဲတွင် သူတော်၍ သိနေသည်ထက် ဤလို စစ်မေးရာ၌ ရင် ကလေးကော့ကာ ခပ်ကြော့ကြော့ဖြေလိုက်ရသည်ကိုသာ အတာ အရသာခံလို၏။ ထို့ကြောင့်လည်း ဆရာမ မေးခွန်းထုတ်လိုက်တိုင်း အတာသည် လက်ညှိုးကလေး တယမ်းယမ်းထောင်ကာ ဆရာမမြင် လောက်သည်အထိ ရှေ့သို့ပင် တစ်လှမ်းလောက်ထွက်၍ သွက်သွက်လက်လက် ရပ်နေသော် လည်း သူ့ကြိုးပမ်းမှုသည် အချည်းနှီးသာလျှင် ဖြစ်ခဲ့၏။ တစ်ကြိမ် တွင်လည်း အတာနှင့်ကပ်လျက်ရှိ ချစ်အောင်အား

"ကဲ မင်း"ဟု ကြိမ်ဖြင့် ညွှန်ပြရင်း မေးလိုက်သည်ကို အတာက သူ့ကို မေးသည်အထင်နှင့် ဝမ်းသာအား ရ ဖြေလိုက်သည်ကို

"မင်း မေးတာမဟုတ်ဘူး"ဟူ၍ပင် အတာကလေး အငေါက်ခံလိုက်ရ၏။

တစ်ကြိမ်ကလည်း ထိုနည်းပင် ဝိုင်း၍ မတ်တတ်ရပ်စေပြီး ဂဏန်းသင်္ချာကို စိတ်တွက်မေးခွန်းထုတ်ရင်း သင်ကြားနေရာမှ ဆရာမသည် အတော်ကလေးခက်သော ပုစ္ဆာတစ်ခုကို မေးလိုက်မိ၏။ မည်သူမျှ မဖြေနိုင်။ အတာတစ်ယောက်တည်းသာလျှင် လက်ကလေးထောင်၍ ယမ်းပြနေ၏။ သို့သော် သူ့အား မမေး။ အခြားပုစ္ဆာတစ်ခုကို ပြောင်းပစ်လိုက်၏။ တစ်ခါတွင်မူ ရာဇဝင်နှင့်ပတ်သက်၍ အချက်အလက်အတိုချုပ်များကို တစ်ယောက်တစ်မျိုးစီ မေးလျက် ရှိ၏။ မေးခွန်းတစ်ခုမှာ အတော်ကလေးခက်သဖြင့် ဆရာမက မေးလိုက်သူတိုင်း မဖြေနိုင်ရှိနေကြ၏။ အတန်းထဲ တွင် စာအတော်ဆုံးသော ကလေးခြောက်ယောက်အနက် အတာကိုချန်၍ ကျန်ငါးယောက် ကို မေး၏။ သူတို့လည်း မဖြေနိုင်။ ဤတစ်ကြိမ်တွင်မူ အတာကလည်း လက်မထောင်နိုင်၊ အဖြေကိုရှာ ရင်း ငိုနေစဉ်။

"ကဲ အတာ မင်း ဖြေစမ်း"ဟု လှမ်း၍ ပြောလိုက်သည်ကို

"အဲဒါ ကျွန်တော် မဖြေတတ်ဘူး မမ"

"ဒါဖြင့် ဒူးထောက်နေ"

အတာ ရုတ်တရက် ကြောင်သွား၏။ ယောင်ချာချာနှင့်ပင် ဆရာမအား ငေးကြည့်နေမိစဉ်မှာပင်

"ဟေ့ ပြောတာ မကြားဘူးလား"ဟု ထပ်၍ မေးလိုက်မှ အတာလည်း ခပ်လေးလေးပင် ဒူးထောက်လိုက် ရတော့၏။

ချက်ချင်းဆိုသလို မျက်ရည်ကလေး ယိုစီးကျလာသည်ကို ထောက်၍ အတာ အဘယ်မျှလောက် ဝမ်း နည်းသွားသည်ကို ခန့်မှန်းနိုင်၏၊ အားလုံးသော အတန်းသား အတန်းသူတို့သည်လည်း အတာ၏ဖြစ် အင်ကို မြင်ရက်နိုင်သည့်အလား ကြင်နာမှုကိုယ်စီဖြင့် မကြည့်မရှုင် ငေးကြည့်နေမိ၏။

"မဝေကင်း၊ ခင်ခင်၊ မစွမ်ကြည်၊ အောင်ကျော်၊ ချစ်အောင် မင်းတို့ပါ ဒူးထောက်နေ"

မကောင်းတတ်လွန်း၍လောမသိ၊ ယခုမှပင် စောစောက မဖြေနိုင်သူများကိုပါ ဆရာမက ဒူးထောက်ခိုင်း လိုက်၏။ ထို့နောက် ဆက်လက်၍ မေးခွန်းများကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု ထုတ်နေပြန်၏။ မဖြေနိုင်သူကို ဒူး ထောက်ခိုင်းလျက်၊ ဒူးထောက်ဒဏ်ခံနေရသူအများထဲမှ ဖြေနိုင်သူကို ဒူးထောက်ဒဏ်မှ လွတ်၏။ သို့ သော် အတာတွင်ကား ထိုအချိန်ကုန်သွားသည်အထိ မချိအောင် ဒူးထောက်နေခဲ့ ရ၏။ နောက်ထပ် မေး သော မေးခွန်းများခက်၍ကား မဟုတ်။ ဆရာမက သူ့ကို လုံးလုံးမမေးသောကြောင့် အတာ မဖြေခဲ့ရ၊ မဖြေ ရသဖြင့်လည်း ဒူးထောက်နေရသည့်ဒဏ်မှ လွတ်ငြိမ်းခွင့်မရရှာခဲ့။ သို့ဖြစ်လျှင် အတာ သည် အဘယ်သို့သော စိတ်ထားဖြင့် စာဆက်၍ သင်ကြားရမည်နည်း။

"တဲ့ အတာ၊ ဘာလဲ မင်း အခုကျောင်းသွားမလို့လား ဟင်" တစ်ညက အတာကလေး အပြင်းဖျားခဲ့သည်ကို ကိုယ်ဖိရင်ဖိ ပြုစုခဲ့ရသော သူ့မသက်က လှမ်းမေး လိုက်သည်ကို

"ဟုတ်ကဲ့"

"မတော်တာဟယ်၊ မင်း ညက ဖျားတာ နည်းနည်းလေးမဟုတ်ဘူးတဲ့ သိရဲ့လား၊ တစ်နေ့တလေ နေ လိုက်ပါဦးလား အတာရယ်"

"ဟင့်အင်း ကျောင်းရောက်လို့ ကစားလိုက်ရင် ပျောက်သွားမှာပါ မမရဲ့၊ တစ်နေ့ကျောင်းမလာရင် ကျွန် တော် တစ်နေ့ စာနောက်ကျမယ်တဲ့၊ ဆရာမကပြောတယ်" မည်သို့အကြောင်းပြ၍ တားသော်လည်း မရ။ ဇွတ်အတင်းပင် လွတ်အိတ်ကလေးကိုလွယ်၍ ဆင်းသွား တတ်၏။ သို့ကလောက် ပညာကိုမင်၍ ကျောင်းကိုခင်သော အတာသည် ကျောင်းဘက်သို့ပင် ခြေဦးမလှည့်ချင် သလို ဖြစ်လာ၏။ ယခင်က ကျောင်းပိတ်သည်က မလိုလားသော အတာသည် ယခု ကျောင်း ဖွင့်မည် ကို ကြောက်နေ၏။

ယခင်က ကျောင်းသွားရမည်ဆိုလျှင် ဇောင်းမှလွတ်လိုက်သော မြင်းပေါက်ကလေးပမာ ဖျတ်လတ် ကြွ ရွနေသလောက် ယခုသော် ကျောင်းဘက်သို့ နီးလာလေ သူ့ခြေလှမ်းနေလေဖြင့် စိတ်ရော ကိုယ်ပါ လေးလာတတ်၏။ ဆရာမနှင့် ရင်ဆိုင်ရမည်ကိုလည်း ကြောက်နေ၏။ ငယ်ရွယ်သော ကျောင်းသူကျောင်းသားတို့မည်သည် ဆရာ ဆရာမဖြစ်သူတို့က အဘယ်မျှလောက် ရိုက်သည်ဖြစ်စေ၊ မည်သည့်နည်းမျိုးဖြင့် ဒဏ်ပေးသည်ဖြစ်စေ ထိုအခိုက်အတွင်းသာ စိတ်ဆိုးသော် ဆိုးမည်၊ ရန်ငြိုးဟူ၍ ရက်ရှည်လများ ထားတတ်သော စိတ်မျိုးမရှိ။ အတာတွင်ကား တတ်သိလိမ္မာသူ တစ်ယောက်ဖြစ်သည်နှင့် အညီ ဆရာမအပေါ်တွင် အငြိုးထားရန်မဆိုထားဘိ၊ သူ့ကိုချစ်ခင်အောင်ပင် အဆပေါင်း များစွာတိုး၍ ကြိုးစားခဲ့ချေသေး၏။ သို့သော် မအောင်မြင်။

ကလေးတစ်ယောက် ကျောင်းမသွားချင် သွားချင်အောင် စွမ်းဆောင်ရန်မှာ မိဘတာဝန်ဖြစ်သကဲ့သို့ ထိုကလေးကျောင်း မပျော် ပျော်အောင် ဖန်တီးရန်မှာ ဆရာ ဆရာမတို့၏ဝတ္တရားဟူ၍ အတူ ဆရာမ သည် သိတန်ကောင်း၏။ သို့သော် အတာကလေးကိုကား ကျောင်းမနေချင်အောင် တမင်မောင်းထုတ် သလို ပြုမူနေခဲ့၏။

ယနေ့သည် သုံးလတိတိ ထပ်သွားပြီဖြစ်သော ကျောင်းလခများပေးရမည့်ရက်ချိန်းဖြစ်သည့်အတိုင်း အတာ သည် အိမ်မှထွက်ရသည်ပင် ခပ်ဆိုင်းဆိုင်းဖြစ်နေ၏။ ကိုးနာရီလောက်တွင်မှ ထွက်လာခဲ့သော အတာသည် ထုံးစံအတိုင်း သူ့မေမေထံ မုန့်ဖိုးတောင်းရန် စောင့်နေရသည်နှင့် ၁၅ မိနစ်ခန့် အချိန်ကုန် သွား၏။ ၉ နာရီခွဲတွင် ကျောင်းတက်သောကြောင့် ၉ နာရီနှင့် ၁၅ မိနစ်အထိ မသိန်းမေ ကို စောင့်၏။ ရောက်မလာနိုင်သည်နှင့် အတာလည်း မုန့်ဖိုးမပါဘဲနှင့်ပင် ကျောင်းသို့ ထွက်လာခဲ့၏။

ခါတိုင်းကဲ့သို့ အတာ ခြေလှမ်းမသွက်နိုင်။ တငိုင်ငိုင် ကာ ကျောင်းလခပြဿနာ ကိုတွေးရင်း ခြေ လေးကလေးဖြင့် လှမ်းလာခဲ့ ရသောကြောင့် ကျောင်းတက်ပြီး မှ သူရောက်လာ၏။ အချိန်မှာ ဘုရားရှိခိုး ချိန်ဖြစ်၍ အတန်းထဲဝင်ထိုင်နေလိုက်လျှင်လည်း ကိစ္စပြီးနိုင်၏။ သို့သော် အတာသည် ကျောင်းဝင်းထဲ သို့ပင် မဝင်သေးဘဲ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ သူ့အတန်းရှိရာ သို့ စောင်းငဲ့ကြည့်လိုက်၏။ ကျောက်သင်ပုန်းကြီး တွင် တစ်စုံတစ်ရာ ရေးခြစ်နေသော ဆရာမကိုမြင် လိုက်ရသည်နှင့် အတာလည်း ကျောင်းဝင်းဘေးရှိ မြောင်းနှုတ်ခမ်းတွင် အေးအေးသားထိုင်ချလိုက်၏။

ဆရာမတစ်ယောက်တည်းရှိသော အခန်းထဲသို့ အတာ မဝင်လိုသေး။ ဆရာမနှင့် ရင်ဆိုင်ရမည်ကို အတာ မဝံ့။ ရွံ့ သလိုလို လန့်သလိုလို ဖြစ်နေ၏။

ဘုရားရှိခိုးချိန်ပြီး၍ အတန်းသားများ ဆင်းလာမှပင် ၎င်းတို့နှင့် အတူရောချ၍ ဝင်တော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ မြောင်းဘေးတွင်ပင် ထိုင်ရင်း ကျောင်းလခပြဿ နာကို အဘယ်သို့ ရှင်းရလျှင် ကောင်းလေမည်နည်းဟူသော အတွေးကြောတွင် မျှောနေမိ၏။ ထို့နောက် ၃ မိနစ်ခန့်ကြာလျှင် ဘုရားရှိခိုးချိန်စေ့သော ခေါင်းလောင်းသံပေါ်လာ၏။ အတာ ကြားလိုက် ဟန် မတူ။ ေမြဲ တွေးဆဲပင် ရှိနေသေး၏။ ပေ ၂ဝ ကွာလောက်မှတီးခေါက်လိုက်သော ခေါင်းလောင်း သံကိုပင် မကြားနိုင်လောက်အောင် အတာသည် သူ့ကျောင်းလခ ပြဿနာတွင် စိတ်ဝင်စားနေ၏။

အတန်ကလေးကြာမှ သတိရ၍ လှည့်ကြည့်လိုက်သော အချိန်တွင်မူ အတန်းထဲသို့ အားလုံးရောက်နေ ကြပြီ ကို ့ရသဖြင့် အတာတွင် ယခုမှပို၍ စိတ်ရှုပ်သွားတော့ ၏။ ကျောင်းလခ ကိစ္စသာ မဟုတ်။

ကျောင်းနောက်ကျသည့်အပြစ်ပါ ဆင့်လာတော့မည် ကို တွေးမိ သည်နှင့် ကျောင်းမတက်တော့ ဘဲ ထိုင် နေရာမှပင် လှည့်ပြန်ရန် ကြံမိသေး၏။ သို့သော် ထိုအကြံ မထမမြောက်။ ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့နှင့်ပင် အတန်းထဲသို့ မရဲတရဲလှမ်းဝင်သွား ကာ

”ကျွန်တော် နည်းနည်းနောက်ကျသွားပါတယ်၊ ခွင့်လွှတ်ပါ မမ”ဟု မျက်နှာငယ်ကလေးဖြင့် တောင်းပန် လိုက်သည်ကို

”ဘာပြုလို့ နောက်ကျသလဲ”

" ကျွန်တော် ကျွန်တော် မုန့်ဖိုးစောင့်ပြီးတောင်း"

”မင်း ငါ့ကိုမလိမ်နဲ့၊ ခုန ဟိုမြောင်းဘေးမှာ ဘာထိုင်လုပ်နေသလဲ" အတာ ဘာမျှပြန်မဖြေနိုင်။ လက်ဆုပ်လက်ကိုင်နှင့် မိသွားပြီဖြစ်သောကြောင့် ခေါင်းကလေးငုံ့ကာ မလှုပ်ဝံ့အောင် ကြောက်နေရှာတော့၏။

"သွား ခုံပေါ်တက်ပြီး မတ်တတ်ရပ်နေ" အတာလည်း မျက်ရည်ကလေးတလည်လည်နှင့် သူ့နေရာသို့ ထွက်သွား ကာ ခုံပေါ်တက်၍ လက်ပိုက် ရပ်နေရတော့၏။

”ကျောင်းလခ ပါသလား ဒီနေ့”

သို့လျှင် ဆရာမက လှမ်းမေးလိုက်သည်ကို အလွန်အမင်း ဝမ်းနည်းနေ၍လား မသိ။ အတာသည် ပါးစပ် မှပင် မပြောနိုင်ဘဲ ခေါင်းကလေးသာ ခါပြလိုက်သောကြောင့်

”ပါးစပ်က ပြောပါကွဲ

”

”ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့၊ မပါဘူး မမ" တုန်တုန်ရီရီနှင့်ပင် အတာက ဖြေလိုက်သဖြင့် ဆရာမလည်း ချက်ချင်း ဆိုသလို ထိုင်ရာမှထ၍ အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွား၏။ မကြာမီပင် ဆရာမ ပြန်ဆင်းလာလျက် အတာ အား ကျောင်းအုပ်ကြီးက တွေ့ လို ကြောင်းပြောလိုက်သဖြင့် အတာတွင် မျက်လုံးတွေ ပြာသွားတော့၏။

"ကျောင်းလခတွေ မပေးနိုင်လို့ ငါ့ကိုကျောင်းများ ထုတ်ပစ်မလို့လား"ဟူသော စိုးရိမ်မှုကလေးဖြင့် အတာ သည် ကျောင်းအုပ်ကြီးအခန်းထဲသို့ မရဲတရဲ ဝင်လာ၏။ ကျောင်းအုပ်ကြီးလည်း အတာကလေးကို မြင်လိုက်ရသည်နှင့် ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင် ခေါင်းညိတ်ခေါ်ကာ အတာကလေး သူ့အနီးသို့ရောက်လာသည်နှင့် ရုတ်တရက်

မျက်နှာထားပြောင်းသွားပြီးမှ တပ်ထားသော မျက်မှန် ကို မကာ အတာအား သေချာစွာ ကြည့်လိုက်ပြီးမှ

”မင့်ဆရာမက မင့်ကို ဘာပြောလိုက်သလဲ"

”တီချာကြီးခေါ်တယ်လို့ ပြောပါတယ်"

”ခု မင်းငိုလာတာကကော ဘာဖြစ်လို့လဲ" အတာမ။ ဤသို့မေးလိုက်မှပင် အတာ၌ ပို၍ဝမ်းနည်းသွားသည့်ပမာ မသိမသာကလေး ရှိုက်လာ၏။

"ပြော၊ တီချာကြီးကို မကြောက်နဲ့၊ မင်း ခု ဘာဖြစ်လို့ ငိုတာလဲ ပြောစမ်း ကလေး" သို့တိုင်အောင် အတာ ဘာမျှမပြောသေး။ ရှိုက်သံသည်သာ ပို၍ကျယ်လာ၏။ သုံးလေးကြိမ်မျှ ထပ်၍ မေးသော်လည်း အတာ ဖော်မရသည်နှင့် ကျောင်းအုပ်ကြီးလည်း ဒရဝမ်ကိုခေါ်၍ စာတစ်စောင် ရေး ပေးလိုက်၏။ မကြာမီပင် လက်ထောက်ကျောင်းအုပ် ရောက်လာသဖြင့် "ဒီ ကလေးဟာ ကျောင်းလခမပေးတာ သုံးလရှိပြီ၊ အဲဒါ ဘယ်လိုအရေးယူမလဲဆိုတဲ့အကြောင်း သူ့ဆရာမက လာမေးတယ်၊ ဒါနဲ့ ဒီကလေးကို လွှတ်လိုက်ပါဆိုလို့ ခု သူတက်လာတော့ ငိုလာတယ်၊ ဘာ ကြောင့် ငိုတယ် ဆိုတာလဲ မေးလို့မရဘူး၊ အဲဒါကြည့်ပြီး မေးစမ်းပါဦး၊ အကြောင်းတော့ ရှိလိမ့်မယ် ထင် တာပဲ”

ကျောင်းအုပ်ကြီးက သူ့လက်ထောက်အား အင်္ဂလိပ်စကားဖြင့် သို့လျှင် ပြောလိုက်သောကြောင့် လက် ထောက်ကျောင်းအုပ် လည်း အတော့မေးကလေးကို အသာအယာပင့်ခါ ပါးကလေးဆွဲကာဖြင့် အမျိုးမျိုး ချော့၍မေးလိုက်မှပင် ယနေ့ နံနက် သူ ကျောင်းနောက်ကျ၍ ဒဏ်ခံရသောကြောင့် ဝမ်းနည်း၍ ငိုခြင်း ဖြစ်သည်ကို မြောင်းဘေးတွင် ထိုင်နေခဲ့သည်ပါမကျန် အတာသည် အမှန်အတိုင်း ပြောပြလိုက်၏။

”အဲဒီလို ဘုရားရှိခိုးချိန်မှာ မင်းရောက်သားနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ အတန်းထဲ ဝင်ထိုင် မနေဘဲ မြောင်းဘေးမှာ ဆော့နေရသလဲ" မဟုတ်ဘူး တီချာကြီး၊ ကျွန်တော် ဆော့နေတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အတန်းထဲမှာ ဆရာမရှိလို့ ကျွန်တော် မဝင်တာပါ"

”ဘာဖြစ်သလဲ၊ ကျွန်တော် နောက်ကျသွားပါတယ်လို့ တောင်းပန်လိုက်ပေါ့”

"မရဘူး တီချာကြီး၊ အရှင် ဆရာမဆိုရင် ရတယ်၊ ခု ဆရာမဟာ ကျွန်တော့်ကို မချစ်ဘူး၊ ကျွန်တော် အများကြီးကောင်း တာလုပ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒါပေမဲ့" အတာသည် စကားကို ရှေ့မဆက်နိုင်။ အသံကလေး တုန်နေရာမှ တဖြည်းဖြည်း ကြိုက်လာ၏။ ကျောင်း အုပ်နှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ကာ အတာဆိုလိုသည့် အဓိပ္ပာယ်ကို နှစ်ဦးလုံးကပင် ရည်ရည်လည်လည် သိလိုက် သကဲ့သို့ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ရှိနေကြ၏။

ဤတွင် တစ်ဖန် လက်ထောက်ဆရာမကြီးက အတာကလေးအား ချော့ချော့မော့မော့ဖြင့် အမျိုးမျိုး မေးခွန်းများ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ထုတ်တော့၏။ တစ်နည်းဖြင့် မေးမရလျှင် တခြားတစ်နည်းဖြင့် လှည့်၍မေး လိုက်သောကြောင့် လုံးစေ့ပတ်စေ့ မဟုတ်သည်တိုင်အောင် တစ်စွန်းတစ်စ ဖြစ်သော ဆရာမ၏ ဆရာမ မပီသမှုများကို ကျောင်းအုပ်ကြီးနှစ်ယောက် သိခွင့်ရသွားတော့၏။ ဤတွင် ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီးများလည်း အတာကို ခေါ်ယူရသည့် မူလကိစ္စကို ပြောသင့် မပြောသင့် တိုင်ပင်နေကြ ရပြန်လျက်

”ကျွန်မကတော့ သူ့ကျောင်းလခကိစ္စကို မပြောသင့်ဘူး ထင်တာပဲ။ ခုအတိုင်းဆိုရင် ဒီကလေးဟာ သူ့ဆရာမ ရဲ့ အပြုအမူကြောင့် အတော်ဝမ်းနည်း

အားငယ်နေပုံရတယ်"

"ဟုတ်တယ်လေ၊ ကျုပ်လဲ သူ့ကို ကျောင်းလခကိစ္စ ထပ်ပြောလိုက်ရင် ဒီကလေး ပိုပြီး စိတ်ညစ်သွား မလားဆိုတာ စဉ်းစားနေရတာပဲ"

"ဒါဖြင့်လဲ ကျောင်းလခကိစ္စကို နောက်မှပြောကြရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်"ဟု အင်္ဂလိပ် စကားဖြင့် ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ကြပြီးနောက် အတာကလေးအား ချော့ကလက်တစ်ခုပေး၍ စာကြိုးစားရန် စိတ်မညစ် စေရန် မှာကြားပြန်လွှတ်လိုက်တော့၏။ အတာ အတန်းထဲရောက်၍ တအောင့်လောက်အကြာမှာပင် ဒရဝမ်က စာလာပေးသဖြင့် ဆရာမထ၍ လိုက်သွားပြန်၏။ ဤတစ်ကြိမ်တွင်မူ အတော်ကလေးကြာလျက် ဂဏာန်းသင်ချိန်ကုန်သလောက်ရှိမှ ဆရာမပြန်ရောက်လာ၏။ မျက်နှာထားအမူအရာလည်း သိသိ သာသာ ပြောင်းလဲလာသည် ကို တွေ့ရ သောကြောင့် အတော့်တွင် သို့လော သို့လောနှင့် တွေးတောရင်း ရင်ကလေး တဒိတ်ဒိတ် ခုန်နေရှာတော့ ၏။

အလစ်အလစ်တွင် လှမ်းကြည့်လိုက်တိုင်း ဆရာမသည် ရွှေကိုင်းမျက်မှန်ကိုမ၍ လက်ကိုင်ပဝါစ ကလေး ဖြင့် မျက်လုံးများကို တို့ကာထိကာ သုတ်နေသည်ကို တွေ့ရပြီး မကြာခဏဆိုသလိုလည်း အတာအား လှမ်း၍ လှမ်း၍ကြည့်၏။ ယင်းသည့်အဖြစ်ကို အတာကလေး အကဲခတ်မိလျက် ဤကိစ္စသည် ဤမျှနှင့် ပင် ပြီးပါမည်လောဟု သူသည် စိုးရိမ်မှုကလေးဖြင့် မောနေရှာ၏။ ပထမက ဆရာမငိုနေလေသလောဟု စိတ်မကောင်းကြီးစွာဖြင့် သံသယဖြစ်နေမိသော အတာသည် ယခုမှ တဖြည်းဖြည်း နီရဲလာသော ဆရာမ၏မျက်လုံးများကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် လည်းကောင်း၊ ကျောင်းလွှတ်ချိန်နီးလာသည်အထိ ဘာစာမျှမသင်နိုင် ရှိနေသည် ကို ထောက်ခြင်းအားဖြင့်လည်း ကောင်း သူ့တွက်ကိန်းမှန်နေပြီကို အတာ သိလိုက်၏။ နှုတ်ခမ်းကလေး ကိုက်လိုက် အံကြိတ်လိုက် လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် မျက်စိကိုတို့လိုက် အတာအားလှမ်းကြည့် လိုက်ဖြင့် အသွင်အမျိုးမျိုးပြောင်းကာ စိတ်မကောင်းသလို ဝမ်းနည်းနေဟန် ဆရာမအမူအရာကို မြင်ရ သည်၌ အတာ လည်း မကြည်လင်နိုင်။

"မမ ဘာလို့ ငိုနေပါလိမ့်"ဟူသော တွေးပူမှုဖြင့် ယူကျုံးမရဖြစ်နေရှာ၏။ စိတ်သည်လည်း ပို၍ညစ်လာ ၏။ မရေးမနှောင်းမှာပင် မုန့်လွှတ်ခေါင်းလောင်းသံ ပေါ်လာ၏။ အခြားသော ကလေးများသည် ဆရာမက

"သွားနိုင်ပြီ"ဟူသောအထိမ်းအမှတ်ဖြင့် ခေါင်းကလေး ဆတ်ပြလိုက်သည်ဆိုလျှင်ပင် ကြက်ပျောက် ငှက်ပျောက်တစ်တန်းလုံး ပျောက်သွားလျက် အတာတစ်ယောက်သာလျှင် အိုင်သားကျန်ခဲ့၏။

မိနစ်ပိုင်းလောက် အတွင်းမှာပင် အတာကလေး အဘယ်ပုံစိတ်ကူးပေါက်သွားသည် မသိ၊ ဆရာမရှိရာ သို့ မဝံ့တဝံ့ လှမ်းလာကာ

"မမ ဘာစားမလဲ ဟင်၊ ကျွန်တော် မှာပေးမယ်လေ"

မျက်စိမျက်မှာ မကောင်းဖြစ်နေသော ဆရာမအား သူကပင် ပြန်ချော့သလို အမူအရာမျိုးဖြင့် ခိုင်းလိုခိုင်း ငြား မေးလိုက်သည်ကို

"ဟင်"ဟူသော ရေရွတ်သံနှင့်အတူ အတာအား ဆတ်ခနဲ မော်ကြည့်လိုက်ပြီးမှ

"မင်း မင်း တီချာကြီး ကို ဘာတွေသွားပြောသလဲ" ဟု ကောက်ကာငင်ကာ

မာမာ ကလေးမေး လိုက် သောကြောင့် အတာ တွင် ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် သွားတော့၏။

”အင်း လူကလေးငယ်သလောက် မင်း အတော်လည်တဲ့ကောင်ပဲ၊ တီချာကြီးကို ငါ့အကြောင်းတွေ သွား တိုင်တယ်ပေါ့လေ"

”မ မဟုတ်ပါဘူး မမ၊ ကျွန်တော် သွားမတိုင်ပါဘူး၊ တီချာကြီးခေါ်တယ်ဆိုလို့ ကျွန်တော်သွားတာ၊ တီချာကြီး က ဘာလို့ ငိုသလဲဆိုပြီး မေးတာနဲ့ ကျွန်"

”ကဲ သွားတော့ကွယ် မင်း" အတာ ကြာကြာရပ်မနေဝံ့တော့ပေ။ ခပ်သုတ်သုတ်ကလေးပင် လှည့်ထွက် သွားတော့၏။

ယနေ့ မုန့်ဖိုးပင်မရခဲ့သော်လည်း လိုရမယ်ရဟု သူစုထားသည့်အထဲမှ ထုတ်ယူလာသော ပိုက်ဆံ နှစ်ပြားပါသော်လည်း အတာတွင် ဘာမျှ စားချင်စိတ်မရှိတော့ဘဲ သူထိုင်နေ ကျ ဆောင်တော်ကူး ပင် အောက်သို့ ခေါင်းငိုက်စိုက်နှင့် ရောက်လာ၏။ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ဆိုသလို ကျော်ကျော်နှင့် ရာမာလည်း ဘယာကြော်တစ်ထုပ်စီဖြင့် ရောက်လာလျှင်

”ဟေ့ အတာ မင်းဘာဖြစ်ပြန်ပလဲကွ၊ နေ့တိုင်း နေ့တိုင်းပဲ မင်းငိုနေတာပဲ"ဟု ရာမာ က အတော့ဘေးတွင် ဝင်ထိုင် ရင်း ပြောလိုက်သောကြောင့်

”မင်း မသိဘူးလားကွ၊ သူ ငိုနေတာ တီချာကြီး ခေါ်ရိုက်လို့ဖြစ်မှာပေါ့။ မနက်က မမ ဘာသွားတိုင်သလဲ မှ မသိဘဲ"ဟု ကျော်ကျော်က တစ်ဖန် ထင်ကြေး ပေးလိုက်ပြန်သဖြင့်

”မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ တီချာကြီး ငါ့ကို မရိုက်ပါဘူး၊ ချောကလက်တစ်ခုတောင် ပေးလိုက်သေးတယ်”

"ဒါဖြင့် ဘာလို့ငိုတာလဲကွာ ဟင်"

”စိတ်ညစ်လို့ပေါ့ ရာမာရ၊ မင်းတို့ သိသားပဲ မဟုတ်လား၊ ငါ ကျောင်းနောက်ကျလို့ ဒဏ်ခံရတာလေ အဲဒါ" သို့လျှင် အစချီတဲ့ပြီးမှ အစအဆုံးပြောလိုက်ကာ

”အဲဒါ မမက ငါ သွားတိုင်တာဆိုပြီး"

”ကဲ ငါမပြောဘူးလား၊ တို့မမဟာ ဒီလိုပဲ အားကြီးဆိုးတယ်ကွ၊ ဟိုတစ်နေ့ကတောင် တို့ညီမကလေးက စာနည်းနည်းပြပေးပါ ဆိုတာကို နင်မှ ငါ့ကိုမချစ်ဘဲဆိုပြီး ပြမပေးလို့ တို့ဖေဖေက ဆေးတံဘူးနဲ့ပေါက် လိုက်တာ ကံကောင်းလို့ပေါ့ကွာ"

”ဟေ့ ကျော်ကျော် မမကို မုန့်မှာပေးပြီးပလား" ကိုယ့်ပြဿနာနှင့်ကိုယ် ဤလို စိတ်ရှုပ်နေရသည့်အထဲကပင် အတာသည် ဆရာမ၏စားသောက်ရေး အတွက် တစ်ဖက်က ပူလိုက်ချေသေး၏။

"ဒီနေ့ သူ မုန့်မစားတော့ဘူးတဲ့ကွ" ဤတွင် အတာလည်း

”ငါ စိတ်ညစ်လို့ မုန့်မစားချင်သလို မမလဲ စိတ်ညစ်နေတယ်ထင်ပါရဲ့

” ဟူ၍ လည်း ဝမ်းနည်း စွာ တွေးလိုက်မိရှာသေး၏။ အခြေအနေ ကား အတာ့အဖို့ပြေလည်သွားသည်ဟူ၍ မရှိဘဲတစ်နေ့တခြား ဆိုးဝါးလာတော့၏။ သို့နှင့် အမျှ လည်း ကျောင်းနေချင်သောစိတ်သည် ယခု သိသိသာသာခန်းခြောက်လာကာ နောက်တစ်နေ့ မိုးလင်းသည်နှင့် အတာသည် ကျောင်းသွားသင့် မသွားသင့်ကို ပြတ်ပြတ်သားသား ဆုံးဖြတ်ရန် စဉ်းစားလာရတော့၏။ အတူအရွယ်သည်

မိဘနှင့်ဆရာသမားတို့က ရှေ့ဆောင်လမ်းပြ၍ ညွှန်ကြားထိန်းသိမ်းသွားရမည့် အရွယ် ပင် ဖြစ်သသော်လည်း ယခုမူ အတာသည် သူ၏ရှေ့ရေးကို မြော်မြင်ဉာဏ်နုနယလှသေးသော သူ့ဦးနှောက်ဖြင့် သူ စဉ်းစားဆုံးဖြတ်ကာ သူ့ကြမ္မာကို မှားမှားမှန်မှန် သူသာလျှင် ဖန်တီးရမည် ကဲ့သို့ ဖြစ်နေတော့၏။

"ဘာထူးဦးမှာလဲ၊ မုန့်ဖိုးလဲ မှန်မှန်မရဘူး၊ ကျောင်းလခလဲ သုံးလရှိပြီ မပေးနိုင်ဘူး၊ ပြီးတော့ ဆရာမကလဲ" ကြုံတွေ့ခဲ့ရသော ဆရာမ၏အပြုအမူ မတော်မလျော်သည့် အရေးများကို တစ်မျှော်တစ်ခေါ်တွေးကာ အတာလည်း တိကျသော အဆုံးအဖြတ်ဖြင့် ဆတ်ခနဲ ထလာခဲ့၏။

ယခင်ရက် များက ကျောင်းမုန့်ဖိုးတောင်းရန် ထွက်လာတိုင်း အနည်းနှင့်အများ စောင့်ရရှာသော သူ့ မေမေကို ယခုမူအဆင်သင့်ပင်တွေ့ ရ၏။ ခါတိုင်းမုန့်ဖိုးတောင်းရန် လာစဉ်က ရဲရဲတင်းတင်း မကပ်ဝံ့ သော်လည်း ယနေ့ အတာသည် ဝံ့ဝံ့စားစားပင် သူ့မေမေအနီးတွင် ထိုင်ချလိုက်၏။

"ဟိုကောင် လွယ်အိတ်ကော"

”မပါဘူး မေမေ၊ ကျွန်တော် ကျောင်းမသွားချင်တော့ဘူး၊ အဲဒါ မေမေ့ကို ကျွန်တော် လာပြောတာ”

ကျောင်းလခနှင့် ပတ်သက်၍ စကားစပ်မိတိုင်း မသိန်းမေသည်

”ရှုပ်ပါတယ် နင် ကျောင်းထွက် လိုက် တော့ အပိုပဲ"ဟု ပြောခဲ့ဖူးသောကြောင့် အတာလည်း ထိုစကားကို ရဲရဲတင်းတင်း ပင် ပြောချလိုက်၏။

”ဘာ ကျောင်းမသွားချင်တော့ဘူး၊ ဟုတ်လား"

”ဟုတ်ကဲ့၊ ဆရာမက ကျောင်းလခပဲ နေ့တိုင်း တောင်းတောင်းနေတယ် မေမေရဲ့

”

”အေး၊ ဒါဖြင့်ပြီးရော၊ မသွားနဲ့တော့" မသိန်းမေ လည်း ထမင်းစားပြီး ရေသောက်သလို ခပ်လွယ်လွယ်ပင် ပေါ့ပေါ့ကလေး ပြောလိုက်၏။ မသိန်းမေ မှာ သူ့ကိုယ်၌က ပညာတတ်သူမဟုတ်သောကြောင့် ပညာ၏တန်ဖိုးကို မသိ။ သားသမီး၏ ပညာရေး ကိုလည်း မစဉ်းစား၊ သူ့အဖို့၌ ကျောင်းလခငွေ အပေးသက်သာသွားသည်ကိုပင် စိတ်ထဲ ၌ ပျော်သလိုလို ရှိသွားချေသေး၏။

အတာကလေး ကျောင်းမလာတော့သည်မှာ တစ်ပတ်မျှရှိသွားပြီကို ဆရာမ၏အကြောင်းကြားချက် အရ ကျောင်းအုပ်ကြီးများ သိသွားသည်နှင့် ချက်ချင်းပင် အရေးတယူဆွေးနွေးကြကာ စာပေး၍ စုံစမ်း၏။ စာထဲ ၌ အတာ အဘယ်ကြောင့် ကျောင်းမတတ်သည်ကို သိလိုကြောင်း၊ နေထိုင်မကောင်း၍ မလွှတ်ခြင်းဖြစ် လျှင် ခွင့်ပေးမည်ဖြစ်လျက် အကြောင်းကြားစေလိုကြောင်း၊ သို့သော် ကျန်းကျန်းမာမာ ရှိပါလျက်နှင့် ကျောင်းမလာဖြင်းဖြစ်ဘိမူ ကျောင်းအုပ်ကြီးက ဝမ်းနည်းမည်ဖြစ်လျက် ချက်ချင်း ပင်ကျောင်းတက်စေချင်ကြောင်း စသည်ဖြင့် ပါလာသော်လည်း မသိန်းမေသည်

”အတာအား ယနေ့မှ စ၍ ကျောင်းထုတ်လိုက်ပြီဖြစ်ကြောင်း" ဖြင့်သာ စျေးထဲမှ စာရေးတစ်ယောက်အား အရေးခိုင်းလျက် ထိုအတိုင်း ပင် စာပြန်လိုက်တော့၏။

"လာ လာ လာ အဆင်ကလေးကောင်းသည်၊ လာ လျှော့စျေးရောင်းမည်၊

ကောင်းပေမည်၊ ဒီအသွေး ကလေး ကို ပျိုကြိုက်သည်၊ လိုချင်သည်၊ ကိုကိုရယ်၊ ဝတ်ချင်လှပြီ၊ မောင်မောင်ရယ် ဝတ်ချင်လှပြီ၊ ဝယ် ပါ အတည်ကောင်းသည် ရောင်းမည်၊ တစ်ထည်ခြောက်မူးစီ" သို့လျှင် အသံနေအသံထားဖြင့် စူးစူးဝါးဝါးကလေး အော်ဆိုလိုက်သော အတာ၏သီချင်းသံသည် အနီး အနားတစ်ဝိုက် တွင် ပွဲတင်ရိုက်လျက်ရှိတော့၏။
တနင်္ဂနွေနေ့ဖြစ်သည့်အတိုင်းလည်း အားလပ်ခွင့် ရ သော အစိုးရအမှုထမ်းများသည် ယနေ့မှပင် အေးအေးလူလူ သွားလာဝယ်ခြမ်း လျက်ရှိသောကြောင့် ဈေးတန်တစ်လျှောက်မှာ ခါတိုင်းထက် စိုစိုပြည်ပြည် စည်ကားလျက်ရှိ၏။ အသားချင်းတူ ဈေးနှုန်းနှင့် အဆင်ချင်းတူလျှင် အတာ့ထံတွင်သာ ဝယ်ကြ၏။ အချို့သော လူချမ်းသာ နှင့် တူသူများကမူ အတာဆိုနေသော သီချင်းကို သဘောကျ၍ လည်းကောင်း၊ မေးကိုင် ပါးဆွဲနှင့် ဝင်ဝယ် သွားကြသည်လည်းရှိ၏။

ဝယ်သူပါးသွားသည်ဆိုလျှင် အိုင်သားစဉ်းစားနေတတ်၏။ ယခု သူ ရောင်းပေးနေရသည်မှာ ကြီးကြီး မေဆိုသူ၏အထည်ပစ္စည်းများဖြစ်လျက် နှစ်နာရီသာသာလောက် ရောင်းလိုက်ရုံမျှဖြင့် ငွေလေးကျပ်ခန့် အမြတ် ခပါနေပြီကို အတာ တွက်မိ၏။ တစ်ထည်လျှင် ခြောက်မူးဖြင့် ရောင်းနေသော လင်မနစ်လုံချည် များမှာ ဆယ်ထည်ဝယ်လျှင် ငါးကျပ်သာပေးရကြောင်း၊ ကြီးကြီးမေက သူ့အား အဝယ်ခိုင်းဖူးသဖြင့် တစ်ထည် ငါးမူး သာ အရင်းကျသည်ကို အတာ သိ၏။

"ငါ့ပိုက်ဆံ နဲ့ ငါ ဝယ်ရောင်းနိုင်ရင် ဒီလေးကျပ်ဟာ ငါမြတ်တဲ့ပိုက်ဆံဖြစ်မှာပဲ" ဤသို့လည်း စိတ်ထဲမှ ရေရွတ်ရင်း လောဘကလေး ညွတ်နေမိ၏။ သို့သော် တစ်ရာကျော်မျှသော အထည်များ၏ တန်ဖိုး ကို တွေးမိ တွက်မိလာသောအခါ၌မူ အတာ မျက်လုံးပြူးသွား၏။

ထိုနေ့က ညနေဆိုင်သိမ်း၍ ကြီးကြီးမေအပြန်တွင် အတာအား မုန့်ဖိုးငါးမူးအပြင်

"အဲဒါ မင်းချုပ်ဝတ်"ဟု လုံချည် တစ်ထည် ပါ ပေးသည်ကို အတာလည်း ပိုက်ဆံသာလက်ခံလျက် လုံချည်ကိုမူ ပြန်ပေးလိုက်၏။ ကြီးကြီးမေ ပြန်သွားသည်နှင့် အတာအား မသိန်းမေက ခေါ်ကာ

"လုံချည်ကို ဘာပြုလို့ ပြန်ပေးလိုက်ရသလဲ ဟင်"

"ကျွန်တော်မှ မဝတ်ချင်ဘဲ မေမေရဲ့၊ မိန်းမတွေဝတ်တဲ့ အဆင်ကြီး"

"ဘာဖြစ်ဖြစ်ပေါ့။ ပေးတာကို ယူမထားဘူး၊ ဒီလောက်ပဲ အ ရသလား၊ နင် မဝတ်ချင် ငါ့ကိုပေးပေါ့။

ရောင်းစားရင် အနည်းဆုံး ငါးမူးတော့ရမှာ သိရဲ့လား" ဟူသော ငေါက်သံနှင့် အတူ ဒေါက်ခနဲ ခေါက် လိုက်သေး၏။

ယခုမှ အတာ တွေးမိ၏။ ကြီးကြီးမေပေးသည့် လုံချည်မှာ မိန်းမဆင်ပင်ဖြစ်သော်လည်း အပွင့်အခက် များမဟုတ်ဘဲ အကွက်ကလေးဖြစ်သောကြောင့် သူလို ငယ်ရွယ်သူတစ်ယောက် ဝတ်မည်ဆိုက ဝတ် နိုင်၏။

"ဟုတ်ပါရဲ့ ၊ ငါ မိုက်သွားတယ်၊ ယူထားလိုက်ရင် အကောင်းသား၊ ကိစ္စမရှိဘူးလေ၊ နောက်တနင်္ဂနွေကျမှ ငါ ပြန်တောင်းမယ်"

တနင်္ဂနွေနေ့များတွင် အတာသည် ကြီးကြီးမေနှင့် ဝိုင်းရောင်းခွင့်ရ၍ ပျော်သလိုလိုရှိခဲ့သော်လည်း အ ခြားသောနေ့ များတွင်မူ သူ့တွင် ဘာအလုပ်မျှ

မည်မည်ရရမရှိ။ မသိန်းမေမှာလည်း ဆိုင်ဆို၍ အတည် တကျ ရောင်းချလေ့မရှိဘဲ တစ်ခါတစ်ရံ တွင် တောစျေးသည်များ ထံမှ စျေးပေါပေါနှင့် ရတတ်သော သနပ်ခါးတုံးများကို ရောင်း၍ တစ်ခါတစ်ရံတွင်မူ

”ဘာရှာကြ သလဲ ဟင်၊ ဘာအလိုရှိလို့လဲ၊ ဝယ်ချင်တာပြောပါ စျေးပေါပေါနဲ့ရအောင် လိုက်ဝယ်ပေး မယ် လေ" ပစ္စည်းတစ်ခုခု ပင် ဝယ်လိုသော်လည်း မည်သည့်စျေးရုံတွင် မည်သည့်ကုန်ရောင်းသည်ကို မသိ၍ ယောင်လည်လည်ဖြစ်နေတတ်သော စျေးဝယ်များကို မသိန်းမေသည် သို့လျှင် ဆီးကြိုသည် ၎င်းတို့ အလိုရှိရာသို့ မေးမြန်းစုံစမ်းကာ လိုက်လံဝယ်ခြမ်းပေးလေ့ရှိ၏။ အရောင်းအဝယ်ဖြစ်သွားလျှင် ဆိုင်ရှင် က မသိန်းမေအား ပွဲပေး၏။ ရောင်းနေကျ စျေးမှန်အတိုင်းသာ အရောင်းအဝယ်ဖြစ်မည် ဆိုက ငွေတစ် ဆယ်လျှင် ငါးမူးသာ မသိန်းမေ ပွဲခရ၏။

တစ်ခါတစ်ရံတွင်မူ ကိုထွန်းအောင် ပြောဖူးသကဲ့သို့ မသိနားမလည်သော တောနယ်မှ ခရီးသည်များ အား ကုလားဘန်ကောက်အတုကို အစစ်ဟု လိမ်လည်၍လည်းကောင်း၊ သက္ကလတ်အညံ့စားများကို အကောင်းဆုံး အသားဟူ၍လည်းကောင်း မတန်တဆစျေးဖြင့် ရောင်းလိုက်သော အခါများတွင်မူကား မှန်တန်းရောင်းစျေးထက် ပိုသမျှငွေကို သူပင်အကုန်ရ၏။ ဤနည်းမျိုးဖြင့် မသိန်းမေသည် တစ်ခါတစ်ရံ တစ်ထိုင် တည်း ဆယ့်လေးငါးကျပ်အထိ အမြတ်ပေါ်သွားတတ်၏။

ဤလို မတရားသဖြင့် လိမ်လည်ရောင်း၍ အမြတ်ယူခြင်းကို ကိုထွန်းအောင် အလွန်စက်ဆုပ်၏။ မလုပ် ပါရန် အတန်တန်ပြောသော်လည်း မရ။ အရောင်းအဝယ်နှင့်ပတ်သက်လာလျှင် နှစ်ကျပ်တန်ပင်ဖြစ်စေ ရှစ်ကျပ် တစ်ဆယ်ရအောင်လည်း လိမ်ရောင်းတတ်၏။ မတရား အမြတ်ကြီးစားတတ်၏။ ထိုငွေမှာ တရားသဖြင့် ရသောငွေမဟုတ်သောကြောင့်လည်း သူ၏ဝတ်ရေးစားရေးတွင် မသုံးလိုက်ရဘဲ မြင်းပွဲ နှင့် ၃၆ ကောင်တွင် ရှုံးသွားရသည်က များ၏။ သို့ မသိ နားမလည်သူ တောခရီးသည် စျေးဝယ်များအား အရောင်းအဝယ်လုပ်ရာ၌ မတရားအမြတ်ယူ ပစ္စည်းအတု လိမ်ရောင်းခြင်း အလွန်မကောင်းစွာ ပြုမူတတ်သော်လည်း မသိန်းမေ တွင် နှစ်လိုဖွယ် ရာ သော စိတ်ကောင်းကလေးများလည်း ရှိလေသေး၏။

ကုန်သည်ပွဲစား ဝယ်သူများတည်းဟူသော ငွေကြေးရှင်သူတို့ စည်ကားရာ ရပ်ကွက်ဖြစ်သည့်အတိုင်း သိမ်ကြီးစျေး တစ်ဝိုက်သည် သူခိုးနှင့် ခါးပိုက်နှိုက် အလွန်ပေါ၏။ တစ်လလျှင် အနည်း ဆုံး လေးငါးကြိမ် လောက် တောခရီးသည်များ ခါးပိုက်နှိုက်ခံရတတ်၏။ ခုံးထောက်၍သော်လည်း အလု ခံ ရတတ်၏။ ဤသည်ကို မသိန်းမေ ကြားလိုက် သိလိုက်ရသည်နှင့် ချက်ချင်းရောက်လာကာ အတတ်နိုင်ဆုံးသော အကူအညီပေးလေ့ရှိ၏။ ဂတ်တိုင်လိုသည်ဆိုကာ အရောင်ပို့ပေးလျက်

”ကျုပ်တို့က တောသားတွေပဲဗျာ၊ ဂတ်လဲ မတိုင်ချင်တော့ပါဘူး၊ ရုံးတွေ ဘာတွေ တက်ဖို့လဲ အချိန်မရ ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားတို့ ရန်ကုန်က ခါးပိုက်နှိုက်တွေ တယ်ဆိုးသဗျာ၊ လမ်းစရိတ်တောင် မကျန်တော့ ဘူး၊ အကုန်နှိုက်သွားတာပဲ" ခါးပိုက်နှိုက်သူ များက လမ်းစရိတ်ချန်၍ပင် နှိုက်သင့်သကဲ့သို့ အချို့သော တောခရီးသည်များက ဤလို ရိုးရိုးအအကြီး ပြောတတ်ကြသေး၏။

"ကဲ လာ လမ်းစရိတ်လောက်တော့ ကျွန်မ ရအောင် ဆောင်ရွက်ပေးမယ်" ဤကဲ့သို့သော ဒုက္ခမျိုးနှင့် ကြုံနေရသူများကိုတွေ့က မသိန်းမေ မနေတတ်၊

နီးရာဆိုင်မှ ထမင်းချိုင့် အလွတ် တစ်ခုဆွဲကာ ခါးပိုက်နှိုက်ခံရသူနှင့်အတူ လမ်းစရိတ်အဖြစ် ဆိုင်တိုင်းစေ့ အလှူခံ၍ပေးလိုက် တတ်၏။ သို့ကြောင့် မသိန်းမေ၏စိတ်ဓာတ်ကို အကဲခတ်မရဟု ကိုထွန်းအောင် ပြောလေ့ရှိခြင်းဖြစ်ဟန် တူ၏။ ဆိုခဲ့သည့်အတိုင်းပင် မသိန်းမေသည် ဆိုင်တစ်ဆိုင်အဖြစ် အတည်တကျ ထိုင်ရောင်းရသည်ထက် ပါး စပ်ပွဲစား လုပ်ရခြင်းက ငွေရင်းလည်းမလို၊ အမြဲတစေလည်း ထိုင်ရောင်းနေရသည် မဟုတ်သောကြောင့် ပို၍သဘောကျ၏။ သူ့အချိန်နှင့်သူ သွက်သွက်ကလေး ရောင်းရတတ်သော ဒူးရင်းယို၊ သနပ်စင်ပန်း၊ ဖဲထီး အစရှိသော ပစ္စည်းများကိုသာလျှင် ရာသီလိုက်၍ ဆိုင်ထိုင်ရောင်းလေ့ရှိ၏။

သို့အလျောက်လည်း အလွန်စျေးရောင်းချင်နေသော အတာမှာ နေ့ရှိသလောက် ဟိုယောင်ယောင် သည်ယောင်ယောင်ဖြင့်သာ အချိန်ကုန်နေတော့၏။ တနင်္ဂနွေနေ့တွင်မှ သူ့ကြီးကြီးမေနှင့်အတူ လုံချည် ရောင်းခွင့် ရတော့၏။ တစ်ခါတစ်ရံ ရွယ်တူ ကုလားကလေးများကဲ့သို့ ပရုတ်လုံး လည်ရောင်းရန် ကြံ စည်မိသေး၏။ သို့သော် သူ့တွင် အရင်းအနှီးမရှိ။ ယခု သူကျောင်းထွက်ခဲ့ပြီးမှ ထမင်းဖိုးအဖြစ် ပိုက်ဆံ ဟူ၍ ရသည်ကနည်းပြီး တစ်ဆိုင်ဆိုင်သို့ လက်ညှိုးညွှန်၍ အစားခိုင်းခြင်း သို့မဟုတ် သူ့မေမေနှင့်ပင် အတူစားလိုက်ရခြင်းက များသောကြောင့် သူ့တွင် ပိုက်ဆံစုရန် အခွင့်အလမ်းမရှိဘဲ နေခဲ့၏။ တစ်ဖန် တနင်္ဂနွေနေ့တိုင်း ကြီးကြီးမေ ပေးလေ့ရှိသော ငါးမူးမှာလည်း စုရဆောင်းရသည်ဟူ၍ မရှိဘဲ

"ဒေါ်မေပေးသွားတဲ့ ပိုက်ဆံရှိသေးတယ် မဟုတ်လား၊ အဲဒီပိုက်ဆံနဲ့ ထမင်းသွားစားချည်၊ နောက် တော့ ငါပြန်ပေးမယ်"ဟူ၍ တစ်နည်း

"နင့် ပိုက်ဆံ ဘယ်လောက်ကျန်သေးသလဲ၊ တစ်မူး ခဏပေးစမ်း"ဟူ၍ တစ်ဖုံ ဤလိုဖြင့် အတော့ ငါးမူးစေ့သည် ကုန်သွားလေ့ရှိ၏။ တစ်ခါတစ်ရံတွင်မှ သူ့ကြီးကြီးမေ ပေးသွားတတ်သော ပိုက်ဆံငါးမူးကို ပူအောင်ပင် မကိုင်လိုက်ရဘဲ အားလုံးပင်ယူ၍ ၃၆ ကောင် ထိုးပစ်လိုက်တတ်သေး၏။

အတော့်အနေနှင့်ဆိုသော် ကျောင်းထွက်လိုက်ခါမှ အခြေအနေ ပို၍ဆိုးနေတော့၏။ ကျောင်းနေစဉ်ကဆို လျှင် မုန့်ဖိုးမမှန်ဟု ဆိုသည့်တိုင်အောင် ရက်ခြားလောက်ကား ရတတ်သေးသည်ဖြစ်၍ တစ်ပတ်လျှင် တစ်မတ် အနည်းဆုံး စားရသည့်အကြိမ်က များသောကြောင့် ပိုက်ဆံစုရန် ဆိုသည်မှာ အတော့်အဖို့ လေ ဖမ်း ၍ တန်းချိုင်းသလို ဖြစ်နေတော့၏။

တစ်ပတ်လျှင် တစ်ကြိမ်ကျ ကိုထွန်းအောင်က စာရေးလေ့ရှိသည့်အတိုင်း ယနေ့လည်း မသိန်းမေထံသို့ စာတစ်စောင်ရောင်လာ၏။ အတာကလေး အဝတ်လျှော်နေစဉ် စာရောက်လာသဖြင့် ပျော့ပျော့ သလဲ ဖောက်၍ ဖတ်လိုက်သည်၌ သား အတာ ငါ မင်းဆီ စာရေးတိုင်း ထည့်ရေးဖို့ မေ့မေ့သွားတယ်၊ အဲဒါ တခြားတော့မဟုတ်ဘူး။ မင့် အတန်းမှာ မင်းဟာ မော်နီတာဖြစ်သလို ငါလဲ လူလေးဆယ်ရှိတဲ့ ငါတို့ကျောင်းထိုးသင်တန်းမှာ ငါ မော်နီတာအဖြစ်နဲ့ ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်နေရတယ်၊ မင်းနဲ့ငါ စိတ်ကောင်းရှိတာချင်း တူလို့ပေါ့ကွာ၊ ဒါနဲ့ မင့်အမေ ကျောင်းလခ မှန်မှန်ပေးရဲ့ လား၊ မုန့်ဖိုး နေ့တိုင်းရရဲ့ လား၊ ငါတော့ ဒီကိစ္စကို အမြဲ ပူနေရတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ မင်းစာထဲမှာ အားလုံး မှန်မှန်ပေးတယ်ဆိုတာပါလို့ ငါ ဝမ်းသာမိတယ်၊ တကယ် ကော ပေးရဲ့ လားကွာ။

ဒါနဲ့ အတာ၊ မင်း ဝမ်းမနည်းနဲ့နော်၊ မင်းတို့အတွက်ပဲ ငါတော့ စွန့်စားလိုက်ပြီ၊ အဲဒါ အခြား တော့မဟုတ်ဘူး၊ ဒီနေ့ပဲ ငါ ယိုးဒယားကို လိုက်သွားတော့မယ်၊ လခကောင်းလို့ ငါလိုက်သွားတာပဲ၊ ပြန် လာရင် ငွေသုံးလေးရာလောက် စုမိမယ်၊

ဒါမှ အရောင်းအဝယ်လုပ်ဖို့ အရင်းအနှီးရမယ်၊ မင်း လိမ္မာပါ၊ စာကြိုးစားပါ။

အဖေထွန်း စာမပြန်နဲ့၊ ငါ မိတ္ထီလာမှာ မရှိတော့ဘူး။

ထိုစာမှာ အတော့်အတွက် သီးခြားတစ်စောင်ဖြစ်ပြီး မသိန်းအတွက် ပေးစာတွင်မူ အတော်ကလေး စုံအောင် ရေးထား၏။ ကျောက်ထိုးသင်တန်း သုံးလပြီး၍ စာမေးပွဲစစ်ရာတွင် သူသည် ချီးကျူးလောက် သော ဂုဏ်ထူးဖြင့် အောင်ခဲ့သောကြောင့် ယိုးဒယားပြည် မှ တောင်းဆိုငှားရမ်းထားသော ကျောက်ထိုး ဆရာနှစ်ယောက်အနက် အပါအဝင်အဖြစ် ကိုထွန်းအောင် အား ရွေးချယ်လိုက်ကြောင်း၊ သို့သော် မလိုက်လိုကလည်း နေနိုင်စေကာမူ တစ်လလျှင် ၁၀၀ ကျပ်တိတိ ရမည်ဖြစ် ၍ လိုက်မည်ဟု သဘော တူလိုက်ကြောင်း၊ သို့မဟုတ်ဘဲ မြန်မာပြည်မှာပင် အလုပ်လုပ် လိုသော် လစာငွေ ၄၀-၄၅ ကျပ်ခန့်သာ ရမည်ဖြစ်ပြီး အလုပ်ရရန်မှာလည်း မလွယ်ကူလှ၊ အတန် ကြာကြာ စောင့်ရမည်ဖြစ်၍ သေချာပြီး ငွေများ များရမည့်အလုပ်ကို လက်ခံလိုက်ခြင်းတို့ကို အကျယ် တဝင့်ရေး လိုက်၏။ ထိုစာကို အတာက ဖတ်ပြစဉ် ရှိုက်သံကလေးဖြင့် မျက်ရည်တစမ်းစမ်းဖြစ်နေသော်လည်း မသိန်းမေ တွင်မူ သူ့အား မတိုင်ပင်ဘဲ ဆုံးဖြတ်ရကောင်းလားဟု အလွန်အမင်း ဒေါသဖြစ်လျက်ရှိ၏။ ချက်ချင်းပင် မိတ္ထီလာသို့ လိုက်သွားမည် တကဲကဲလုပ်နေသောကြောင့် မခင်သက်တို့က သံကြိုးရိုက်၍ မေးရန် ဝိုင်း ဝန်း အကြံပေးကြ၏။ ကိုထွန်းအောင် မိတ္ထီလာ၌မရှိတော့ပြီဟူသော သံကြိုးပြန်လာမှပင် မသိန်းမေ လည်း ထိုအကြံ ကို လက်လျှော့လိုက်တော့၏။

ကိုထွန်းအောင်ထံမှ စာရောက်လာလျှင် များသောအားဖြင့် အတာသာ ဖတ်ပြရသကဲ့သို့ ပြန်စာကို လည်း အတာ ပင် ရေးပေးရ၏။ မသိန်းမေ ပြန်စာရေးပို့တိုင်လည်း အတာသည် သူ့အနေဖြင့် စာတစ် စောင်သတ်သတ် ရေးထည့်လေ့ရှိ၏။ ကိုထွန်းအောင်၌ စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်နေမည်လားဟူသော စိုးရိမ် မှုကလေးဖြင့် ကျောင်းလခကိစ္စကို ဘယ်သောအခါကမှ အမှန်ကို မသိစေဘဲ ရပါသည်၊ ပေးပါသည်ဟူ ၍သာ လိမ်ခဲ့၏။

အတာသည် ကိုထွန်းအောင်အား ရင်းရင်းနှီးနှီးနှင့် ရဲရဲတင်းတင်းချစ်၏။ မသိန်းမေကိုမူ ဖော်ဖော်ရွှေရွှေ မချစ်၊ မိခင်ကို ချစ်မြတ်နိုးရာ၌ပင် အတာသည် ကြောက်ကြောက်လန့်လန့် ချစ်နေရ၏။ ကိုထွန်း အောင် မှာ ပထွေးပင်ဖြစ်စေကာမူ အတာကလေးအပေါ်၌ သားအရင်းတစ်ယောက်နှင့်မခြား ချစ်မြတ်နိုး ၏။ ဂရုစိုက်၏။ အတာ့ ရှေ့ရေးအတွက်လည်း လေးလေးနက်နက် စိတ်ဝင်စားခဲ့သလောက် မအေ ရင်း ဖြစ်သော မသိန်းမေ မှာမူကား ဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း အတာ ကျောင်းထွက် သည်ကိုပင် ကျောင်းလခ တည်း ဟူသော တာဝန်တစ်ခု ပေါ့သွားပြီဟူ၍ပင် သဘောကျခဲ့သူ ဖြစ်၏။

အတာသည် ကျောင်းနှင့် ကင်းဝေးခဲ့သလောက် ဆုံးမသြဝါဒနှင့်လည်း ကင်းဝေးခဲ့ပြီဖြစ်၏။ မသိန်းမေ ကလည်း ရေမှန်မှန်ချိုးခိုင်းသည့် ကိစ္စလောက်ပင် သွန်သင်ခြင်းမရှိ၊ လုံးဝ လျစ်လျူရှုထားခဲ့သော ကြောင့် လူလိမ္မာလေး အတာသည် ယခု တဖြည်းဖြည်း တေပေစ ပြုလာပြီဖြစ်၏။

ကျောင်းသားဘဝက အားလပ်ခွင့်ရသော ကျောင်းပိတ်ရက်များတွင်ပင် ကျောင်းစာကိုသာ ဖတ်ရင်း ရေးရင်းဖြင့် အချိန်ကုန်ခဲ့တတ်သော အတာသည် ယခုသော် ကျောင်းဟူသည်ကို စိတ်ပျက်ခဲ့သည့်အမျှ စာတွင်လည်း စိတ်မဝင်စားတော့ဘဲ လတ်လျားလတ်လျားနှင့် လမ်းသလားနေပြီဖြစ်၏။

အကယ်၍ မသိန်းမေသာ ဆိုင်အတည်တကျနှင့် မှန်မှန်ရောင်းနေခဲ့သော်

အတာကိုပါ ထိုင်ခိုင်းခြင်း အား ဖြင့် စိတ်ကလေး မလေမလွင့်ဘဲရှိမည်ဖြစ်၏။ ယခုသော် မသိန်းမေတွင် ပါးစပ်ပွစား အဖြစ်သာ စခန်း သွားနေသောကြောင့် အတာတွင် တနင်္ဂနွေနေ့မှတစ်ပါး နေ့စဉ် အားလပ်ခွင့် ရနေသည်ဖြစ်ရာ ကလေး တို့မည်သည် အားလျှင် အကစားနှင့်သာ အချိန်ဖြုန်းတတ်သည့်အတိုင်း ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ ကလေးများနှင့် ပေါင်းကာ ကောင်းကောင်းကြီး ဆော့ခွင့်ရတော့၏။

ဘခွေး အပါအဝင်ဖြစ်သော သူ့ကစားဖက်များမှာလည်း အတာကဲ့သို့ပင် ကျောင်းမထားနိုင်သော မိဘ များမှပေါက်ဖွားလာခဲ့သူ ကလေးများဖြစ်လျက် အထူးသဖြင့် စာဆို၍ အတာလောက်ပင် မသင်ဖူးသေး သော လူပေလူတေကလေးများဖြစ်သည်နှင့်အညီ တံငါနားနီး တံငါ ဟူသကဲ့သို့ အတာသည်လည်း သူတို့နှင့်ပေါင်းကာ အကြောင်းမလှအောင် တေစ ပေစပြုလာတော့၏။ နံနက်စာ ထမင်းစားပြီးသည်နှင့် အတာကလေး မည်သည့်အရပ်ရောက်နေသည်ဟု မည်သူမျှ အတပ် မပြောနိုင်။ အရှိန်နှင့်သွားနေသော ခေတ်ရထားပေါ်မှ ခုန်တက်လိုက် ပြေးဆင်းလိုက်ဖြင့် ဆော့နေ သည်ကိုလည်း တွေ့ရတတ်၏။ မြင်းလှည်းနောက်မြီးခိုစီးရင်း ရောက်ချင်ရာရောက်နေသည်ကိုလည်း တွေ့ရတတ်၏။ ယခု တိရစ္ဆာန်ရုံ၌ ကျားကို သစ်ကိုင်းခြောက်ဖြင့် ထိုးစနေသော အတာကို နောက်တစ် နာရီခန့်အကြာတွင် ကန်တော်ကြီး၌ ရေကူးချင်ကူးနေမည်ဖြစ်၏။ နေ့လယ်ပိုင်းက သဘော်ဆိပ်၌ ဟို ပြေးသည်လွှား ကစားနေသော အတာ အပါအဝင် လူပေလူတေကလေးတစ်ခုကို ညနေဘက် ၌ ရွှေတိဂုံဘုရားပေါ်တွင် ခိုကလေးများကို လောက်လေးနှင့် ပစ်ခတ်မှုကြောင့် ဘုရားပုလိပ်လိုက်၍ ထွက် ပြေးနေရ သည်ကိုလည်း တွေ့ရတတ်၏။

မကြာခဏဆိုသလိုလည်း အတာတို့လူသိုက်သည် တစ်ယောက်က လန်ခြားကုလားခေါင်းပေါင်းကို ဆွဲ ချွတ်၍ တောင်ဘက်သို့ထွက်ပြေးလျှင် အခြားတစ်ယောက်က လန်ခြားမီးခွက်ကိုဖြုတ်ပြီး မြောက်ဘက် သို့ ယူပြေးသောနည်းဖြင့် ဆော့ကြရာ၌ လန်ခြားကုလားမှ တောင်ဘက်လိုက်ရမလို မြောက်ဘက် လိုက်ရမယောင်ဖြင့် ဟိုပြေးဒီပြေးဖြစ်နေသည်ကို အတာတို့ကြည့်ကာ အလွန်ပျော်နေတတ်ကြ၏။ သို့ လျှင် အဆော့မျိုးစုံ ကမြင်းစရာကုန်သွားလျှင် ဖဲရိုက်ကစားကြ၏။ မျောက်ပန်းလှန်၏။ ယခုသော် အတာအား အလွန်လိမ္မာ၍ ဣန္ဒြေသိက္ခာရှိသော အတာအဖြစ် မမြင်ရတော့ဘဲ အခြားသော လူပေလူတေ ကလေးများနည်းတူ အလွန်အော့နှလုံး နာစရာကောင်းသော အတာအဖြစ် သာ တွေ့ရ တော့၏။

တရုတ်ဟိုတယ်များတွင် သွားရောင်းက ခိုတစ်ကောင်လျှင် တစ်မူးရသောကြောင့် အတာတို့လူသိုက် သည် နေရာမှာ မဂိုလမ်း (ယခု ရွှေဘုံသာလမ်း)ရှိ ခိုအလွန်ပေါသော ကုလားဗလီတစ်ဝိုက်ဖြစ်၏။ သက်မဲ့ဖြစ်သော ပန်းပင်ကလေးများကိုသော်မှ ညှိုးနွမ်းသွားမည်ကို မကြည့်ရက်နိုင်ခဲ့သော အတာ၊ ပိုးဟပ် ကလေးများ မြောင်းထဲတွင် ရေနစ်နေသည်ကိုတွေ့က မရအရ ဆင်းဆယ်၍ အသက်ကယ်ခဲ့ ဖူး သော အတာ သည် ယခု လူမိုက်လူပေကလေးများနှင့်ပေါင်းကာ စာကလေး၊ ခို၊ ဆက်ရက် စသည်တို့ ကို ရက်ရက် စက်စက် လောက်လေးနှင့် ပစ်သတ်နေပြီဖြစ်၏။

ည အိပ်ခါနီး တွင် ထိုနေ့အဖို့ သူဆော့ခဲ့သည်များကို ပြန်လှန်သတိရရင်း သူ့လောက်လေးဒဏ်ကြောင့် မချိမဆန့် နှင့် တဖျတ်ဖျတ်လူးကာ သေပွဲဝင်သွားရရှာသော ခိုကလေးများကို မျက်စိထဲတွင် မြင်ယောင် လာ၏။

"ဒီဘဝမှာ မင်းတို့က ပိုးကောင်ကလေးတွေ ဘာလေးတွေကို သတ်ရင် နောင်ဘဝကျတော့ မင်းတို့က ပိုးကောင်တွေဖြစ်ပြီး သူတို့က လူပြန်ဖြစ်ရော၊ အဲဒီအခါမှာ မင်းတို့ကို ပြန်သတ်လိမ့်မယ်၊ တချို့ ကလေးတွေ ဟာ ပိုးကောင်တွေ ဘာတွေလဲ တွေ့တိုင်းသတ်မယ်၊ ငှက်ကိုလဲ လောက်လေးနဲ့ပစ်မယ်၊ အဲသလို သူများအသက်ကို များများသတ်တဲ့လူကျတော့ နောက်ဘဝအထိ မနေတော့ဘူး၊ ခုဘဝမှာပဲ ငှက်ကလေး ကို လောက်လေး နဲ့ပစ်လို့ ခြေကျိုးသွားရင် ပစ်တဲ့လူကလဲ လှေကားပေါ်က ကျလို့ဖြစ်စေ၊ ကားတိုက် လို့ဖြစ်စေ တစ်နည်းနည်းနဲ့ ခြေကျိုးလက်ကျိုး ဖြစ်တတ်တယ်" ချက်ချင်းပင် ကျောင်းနေစဉ်က နားထောင်ခဲ့ရသော ဆရာမတို့၏ဩဝါဒစကားကို ကြားယောင် လာ၏။

ကြောက်လည်း ကြောက်လာ၏။ သွေးအေးအေးနှင့် တွေးမိမှ သူ့လက်ချက်ဖြင့် သေ သွားရရှာသော ခို ကလေးများကိုသနားလာ၏။ ဆရာမပြောဖူးသကဲ့သို့ ယခုဘဝမှာပင် ဝဋ်လည်မည်ကို လည်း အတာ တွေး၍ လန့်လာ၏။

"တော်ပြီ တော်ပြီ၊ နောက်ကို ငါ မပစ်တော့ဘူး၊ ဘခွေးတို့ ညွှန့်မောင်တို့ အပိန်တို့နဲ့လဲ ငါ ခိုပစ်မလိုက် တော့ဘူး"ဟု ထိုင်ရာမထ ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်တော့၏။ နောက်တစ်နေ့ မိုးလင်း၍ အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းလာသည်နှင့် အတာသည် သူ့အပေါင်းအသင်းဖြစ်သော ဘခွေး တို လူ့သိုက်ကို ရှာ၏။ တစ်ယောက်မျှမတွေ့သည်နှင့် ထုံးစံအတိုင်း မသိန်းမေရှိရာ ဈေးသို့ထွက် သွားကာ ၁၁ နာရီသာသာလောက်တွင်မှ ထမင်းစားပြီး ပြန်လာခဲ့၏။ ၂၄ လမ်းထိပ်ရောက်သော် ကုလား တစ်ယောက် မြွေအလမ္ပာယ်ပြနေသည်ကို တွေ့ သည်နှင့် ရှေ့ဆုံးမှ ဝင်ထိုင်ကာ ဒူးတနန့်နန့် နှင့် ကြည့်နေ၏။

အလမ္ပာယ်ကုလားလည်း အစအဆုံးပြုပြီးသည်နှင့် ကြေးဖလားတစ်လုံးကိုင်ကာ ပိုက်ဆံလိုက်ခံတော့ ၏။ ဝိုင်းကြည့်နေသော ပရိသတ်များ အကုန်လောက်နီးနီး ရှင်းသွားသည်တိုင်အောင် အတာသည် အငိုင်သားနှင့် မြွေပချုပ်ကိုကြည့်ကာ တစ်စုံတစ်ရာ စဉ်းစားနေ၏။ နောက် အတာသည် အတော်အ လှမ်းဝေး သို့ ရောက်နေသော် အလမ္ပာယ်ကုလားကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်တဲ့ပြီးမှ ရုတ်တရက်ထိုင်ရာမှ ထလိုက် ၏။

ချက်ချင်းပင် မကြောက်မရွံ့ မြွေပချုပ်အနီးတွင် ဆတ်ခနဲ ထိုင်ချလိုက်ပြီး အလမ္ပာယ်ပြကုလား မြွေ (ပထွေး) ကို ပဒြပ်ပေါ်မှ ကောက်တဲ့ကာ တပ်ပီနှင့် မှုတ်လေတော့၏။ နေရာ မှာ ယဉ်အသွားအလာ အလွန်ရှုပ်သော ရပ်ကွက်ဖြစ်သည့်အတိုင်း ခာတ်ရထားသံ မော်တော် ကားဟွန်းသံ လှည်းရထားသံများဖြင့် ဆူညံနေသည်ဖြစ်ရာ ပေသုံးလေးဆယ်လောက် အကွာ သို့ ရောက်နေသော ကုလားသည်လည်း ပြွေသံကို ကြားဟန် မတူ။ ပိုက်ဆံကိုသာ ဆလံပေး ရင်း လျှောက် ခံနေ၏။

ဆောင့်ကြောင့်ကလေးထိုင်ကာ မြွေအလမ္ပာယ်ကုလားစတိုင်ဖြင့် ပြေကြီးကိုကိုင်ပြီး ဘယ်ယိမ်းညာယိုင် အရမ်း ကာရော မှုတ်နေသည့် အတာကိုလည်း အနီးအနားရှိ လူစုသည် ရယ်စရာကောင်းသော ရှုခင်း ကလေး အဖြစ် ခပ်ပြုံးပြုံးရပ်ကြည့်နေကြ၏။

သို့နှင့် တစ်မိနစ်ခန့်ပင် မကြာမီ ပြွေသံကြောင့် ပခြုပ်ထဲမှ တိုးထွက်လာသော မြွေဟောက်နှစ်ယောင် သည် အတူရှေ့ တွင် ပါးပျဉ်းတထောင်ထောင်ဖြင့် ပြွေတိမ်းရာသို့ ညီညီညာညာ ယိမ်းနေတော့၏။ ထိုအခြင်းအရာ ကို အတာ မမြင်သေး။ သူ့အား သဘောကျနေသည့် လူများကိုသာ ကြည့်ရင်း နောက်

ပြောင်သော အမူအရာဖြင့် မှုတ်နေ၏။ သို့လျှင် မြွေများထွက်လာသည်ကို မြင်ရသည်နှင့် ရပ်ကြည့်နေသူများ ရှဲခနဲ နောက်ဆုတ်၍ လှုပ်ရှား သွားသည် ကိုပင် အတာ က သူ့အား ပြောင်သည်အထင်ဖြင့် ပို၍ပင် ကျယ်လောင်စွာမှုတ်ရင်း အလမ္ပာယ် ကုလား၏ အမူအရာအတိုင်း ပဒြပ်ဆီသို့ ငုံ့ကြည့်လိုက်မှ ပါးပျဉ်း ထနေသော မြွေဟောက်နှစ် ကောင် ကို မြင်ရတော့၏။

ချက်ချင်းပင် အတာလည်း မျက်လုံးအပြူးသားနှင့် တွန့်ခနဲ နောက်ဆုတ်လိုက်မိသဖြင့် ဆောင့်ကြောင့် မှ ဖင်ထိုင်ရက် ကျသွား၏။ မြွေများကလည်း အတာဆုတ်ရာသို့ တိုးလိုက်လာ၏။ ပါးပျဉ်းလည်း ပို၍ ထောင်လာ၏။ အတာတွင် ဘာလုပ်ရမည့် မသိတော့ဘဲ မြွေများကို သာလျှင် ကြောက်ကြောက်လန့်လန့် နှင့် ကြည့်နေမိလျက် ပြွေကိုလည်း လက်ကမချထုံ့။ ပါးစပ်မှလည်း မဖြုတ်ရဲ၊ ကြောက်လေ မှုတ်လေ၊ မှုတ်လေ မြွေများကလည်း ပါးပျဉ်းပို၍ ထောင်လာလေဖြင့် အတာမှာ မျက်လုံး များ ကျွတ်ကျမတတ် ပြူး နေတော့၏။

သတိကောင်း၍ ဖျတ်လတ်သော တရုတ်တစ်ယောက်က အလမ္ပာယ်ကုလားကို ပြေးခေါ်လာမှပင် အတာကလေး သက်သာရာ ရသွားတော့၏။ ကုလားမှာလည်း အလွန် အမင်း ဒေါသဖြစ်သွား သည့်တိုင် အောင် ကလေးဖြစ်နေ၍ ဘာမျှမတတ်သာ။ သူ့မြွေများကိုသာ ချော့မော့ သိမ်းဆည်း လိုက်ရတော့၏။

အတာတွင်မူကား အတန်ကြာသည်အထိ ထိုင်ရာမှ မထနိုင်သေးဘဲ တစ်ကိုယ်လုံး ဆတ်ဆတ် တုန်နေ ၏။ ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ လူများသည်လည်း သူ့ကိုသာကြည့်၍ ဝိုင်းရယ်နေ၏။ မနေတတ် သူ တစ်ဦးကသာ အတာအား ရုတ်တရက်ဆွဲထူလျက် ရှာလပတ်ရည်တစ်ခွက် ဝယ်တိုက်ပြီး

”သွား အိမ်ပြန်တော့၊ နောက် ဒီလိုမဆော့နဲ့၊ သေတတ်တယ်ကွ" ဟု ဆုံးမ၍ လွှတ်လိုက်၏။

ထို့နောက် တစ်နာရီခန့်ကြာသော် အတာသည် သူ့အပေါင်းအဖော်ဖြစ်သော ဘဒွေးတို့အား စောစောက သူကြုံခဲ့ရသည့် အဖြစ်ကို တခစ်ခစ်ရယ်ရင်း ပြောပြနေ၏။ သူ့အမူအရာတွင်လည်း ကြောက်ရွံ့ စိတ် လုံး လုံး မရှိတော့ပေ။

”ဟေ့ အတာ လာလေကွာ သွားမယ်၊ ခိုသွားပစ်ရအောင်" မငြင်းမပယ် အလွယ်နှင့်ပင် လိုက်သွားတော့၏။ သူတို့သွားရောက်ပစ်နေကျ နေရာဖြစ်သည့် မဂိုလမ်း (ယခု ရွှေဘုံသာလမ်း) ဗလီ၏နောက်ဖေးလမ်းကြားသို့ ရောက်သည်နှင့်

”ဟေ့ ဟိုမှာ ကုလားတွေလာပြီ၊ ပြေး ပြေး"ဟူသော အသံကြောင့် အတာလည်း ပြေးမိပြေးရာ စွတ်ပြေး ခဲ့ရာ၌ ထွက်ပေါက်မရှိသော လမ်းကြားဘက်သို့ ပြေးမိလျက်သားရှိနေသည်နှင့် ဗလီထဲမှ ထွက်လိုက် လာသော ကုလားတစ်ယောက်လည်း အလဲ့ဇက်ပိုးကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းဆုပ်ဖမ်း၍ ဗလီထဲသို့ ဆွဲခေါ်သွားတော့၏။

"နောက်ကို ဒီမှာလာပြီး ခိုတွေပစ်ဦးမလား"ဟူသော မေးခွန်းနှင့်အတူ ကုလားဗလီဆရာက အတော့နား ရွက်ကို ခပ်နာနာကလေး ဆွဲလိမ်လိုက်တော့၏။ အတာတွင် နာလွန်းသဖြင့် မျက်ရည်ကလေးလည်လာ ရာ ခိုပစ်မည့် သူမဟုတ်ကြောင်း၊ သူ့တွင် လောက်လေးလည်း မပါကြောင်းဖြင့် အမျိုးမျိုး ငြင်းချက် ထုတ် သော်လည်း ကုလားကမူ

”မင်းတို့ အတူတူလာတာပဲ"ဟူသော စွပ်စွဲချက်ဖြင့် အဏဇက် ကို ခပ်စပ်စပ်

ကလေး ရိုက်လိုက်၊ နားရွက်ဆွဲလိုက်၊ လက်ကိုလိမ်လိုက်ဖြင့် မှတ်လောက်အောင် ဆုံးမပြီး မှ ပြန်လွှတ် လိုက်၏။ အဆွဲအရိုက်ခံခဲ့ရသော နားရွက်နှင့် ဖက်ကို တစ်လှည့်စီပွတ်ရင်း မျက်ရည်လည်ရွှဲနှင့် ပြန်လာခဲ့သော အတာ လည်း ယခုမှတစ်ဖန် ဆရာမ ဆုံးမဖူးသည့် ဩဝါဒသံများကို ကြားယောင်လာပြန်၏။

”မင်းတို့အသား ကို အပ်ကလေးနဲ့ ဖြည်းဖြည်းလေးပဲ ထိုးကြည့်စမ်း၊ နာမှာပဲ မဟုတ်လား၊ အေး ပိုးကောင် ကလေးတွေ ငှက်ကလေးတွေလဲ ဒီလိုပေါ့ကွဲ၊ လောက်လေးနဲ့ ပစ်တာမပြောနဲ့၊ အပ်ကလေးနဲ့ ထိုးလဲ သူတို့နာတာ ပဲ။ အဲဒါ မြဲမြဲ မှတ်ထားကြ၊ မလုပ်ကြနဲ့။ ဝဋ်လည်တတ်တယ်" သို့လျှင် ကြားယောင်နေသည်နှင့်အမျှ နောင်တလည်း ရလာဟန်တူ၏။

"ဝဋ်လည်တယ်ဆိုတာ ဒါပဲထင်ပါရဲ့

” အတာလည်း ဤလိုရေရွတ်ရင်းကပင် ထုပူသွားသော အဆွဲအလိမ် အရိုက်အနှက်ခံခဲ့ရသော နားရွက် နှင့် ဖက်ကိုစမ်းကာ ဤသည့်ကို ဝဋ်လည်ခြင်းဟု အသိအမှတ်ပြုလိုက်၏။ သို့ တွေးရင်း ငေးရင်း လျှောက်လာခဲ့ပြီး လမ်းတစ်လမ်းကို ဖြတ်အကူးလိုက်တွင် ကျီခနဲ ဆူသွားသော အသံကြီးနှင့်အတူ မော်တော်ကားတစ်စီး သူ့အနီးတွင် တုံ့ခနဲရပ်သွားသည်ကို မြင်လိုက်ရကာ

”ဟဲ့ ကောင်လေး၊ ဘာလို့ ဒီလောက်ဝေးရသလဲ၊ သေသွားလိမ့်မယ် သိလား"ဟူ၍ပင် ကားဒရိုင်ဘာက ကြိမ်သွားသေး၏။ ဤအဖြစ်သည် အတာကလေးအား ပို၍ပင် ချောက်ချားသွားစေတော့၏။

ထိုနေ့မှစ၍ အတာသည် လောက်လေးကိုပင် မကိုင်တော့ပေ။ သို့သော် ဤမည်သော လူတေလူပေ ကလေး များနှင့် ပေါင်းသင်းသွားလာလျက်ပင် ရှိနေသေး၏။ ဘခွေးဆိုသူမှာ ဆုံးမ၍ မရနိုင်အောင် တေ လွန်းပေလွန်းသဖြင့် သူ့အား မွေးစားထားသည့် တရုတ်ဆိုင်မှပင် မောင်းထုတ်လိုက်ပြီဖြစ်သောကြောင့် အခြေမဲ့ အနေမဲ့ ဘဝဖြင့် ညအခါတွင် လမ်းဘေး၌ အိပ်ပြီး နေ့အခါများတွင် ခိုပစ်၍ရောင်းရသော ပိုက်ဆံဖြင့် ထမင်း စားရ၏။

ခုပစ်၍မရသောနေ့များ၌ ဘခွေးသည် သိမ်ကြီးဈေးဘက်သို့ သွားကာ ထီး၊ ဖိနပ်၊ စွပ်ကျယ်သေတ္တာ လုံချည်အစရှိသော ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပစ္စည်းများကို ဆိုင်ရှင်အလစ်တွင် ဆွဲပြေးလေ့ရှိ၏။ တစ်ခါတစ်ရံလည်း အထည်ပစ္စည်းဝယ်သူများက ကူလီငှား၍ တောင်းနှင့်ထည့်လာသည်ကို ကူလီကုလား မသိအောင် နောက်မှ အလစ်နှိုက်ပြေးတတ်၏။ ဤလိုဖြင့် သူ၏ စားဝတ်နေရေးပြဿနာကို ဖြေရှင်းရသည်ဖြစ်ရာ ကြာသော် ဘခွေးနှင့်သာ အမြဲပေါင်းသင်းသွားလာ နေတတ်သည့် အတာကလေး ပါ ဘခွေးကဲ့သို့ အလစ်သမားကလေး တစ်ယောက်ဖြစ်သွားမည်ကို စိုးရိမ်နေရသော အခြေ သို့ ဆိုက်လာရပြီဖြစ်၏။

”ဟေ့ အတာ လာကွ၊ သိမ်ကြီးဈေးသွားရအောင်”

"ဘာလုပ်ဖို့လဲကွ၊ ဈေးတော့ ငါ မလိုက်ချင်ဘူးကွာ၊ တို့အမေရှိတယ်”

"လာပါကွ၊ မင်းတို့အမေ မမြင်အောင် သွားမှာပေါ့၊ ငါ လုံချည်သွားဝယ်မလို့ပါ" ဟု မရမကဆွဲခေါ်သဖြင့် အတာ တွင် မလိုက်ဘဲနေက ဖြစ်သော်လည်း တစ်ယောက်တည်း ပျင်းကျန်ရစ်မည်စိုးသောကြောင့် ဘခွေး ခေါ်ရာ သို့ လိုက်ပါသွားတော့၏။

”မင်း ဒီနား မှာ စောင့်နေနော်" အတာတွင်လည်း ဘုမသိ ဘမသိနှင့်

ဘခွေးက စောင့်ခိုင်းထားသည့် အထည်တန်း ထောင့်ချိုးတစ်နေ ရာတွင် ရပ်စောင့်နေမိ၏။ လေးငါးရှစ်မိနစ်ခန့်အကြာတွင် အနက်ရောင်စက္ကူချောဖြင့် ထုပ်ထားသော အထုပ်ကြီး တစ်ထုပ် ကို ရင်တွင်ပိုက်၍ ကတိုက်ကရိုက် ရောက်လာသော ဘခွေးကိုတွေ့ရပြီး

”ဟေ့ အတာ ရော့ အဲဒါယူပြီး မင်းလစ်တော့၊ သွားကွ မြန်မြန် ပြေးလေကွာ"ဟု ပြောရင်း ပေးထားခဲ့ပြီး မှ ဘခွေး လည်း အတာနှင့် လမ်းခွဲ၍ အခြားဘက်သို့ သုတ်ခြေတင်လေတော့၏။ ရုတ်တရက် အဓိပ္ပာယ် မရှင်း ၍ အကြောင်သား ပင် အထုပ်ကြီးပိုက်၍ ရပ်နေမိသော အတာလည်း ဆူဆူညံညံအသံပေါ်လာမှ ပင် သူ့လက်ထဲ မှ အထည်ထုပ်သည် ဘခွေးအလစ်သုတ်လာသော ပစ္စည်းဖြစ်ကြောင်း သဘောပေါက် သွားကာ ဤနေရာ တွင် ရပ်နေ၍ မဖြစ်တော့သည်ကို တွေးမိပြီး ခြေဦးတည့်ရာသို့ ခပ်သုတ်သုတ် ထွက် သွားရတော့၏။

နောက်မှ လိုက်လာသော လူအုပ်ကြီးလည်း အတာ သွားရာဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ၌ အတာ သည် သုတ်ခြေတင် ၍ ပြေးနေသည်မဟုတ်ဘဲ လမ်းလျှောက်လာသည်ထက် မြန်ရုံသာ လှမ်းနေသည် ကို တွေ့ ရသောကြောင့် လူအုပ်သည် အတ္တိသို့ မလိုက်တော့ဘဲ အားကုန်ပြေးနေသူ ဘခွေးနောက် သို့သာမဲ ၍ လိုက်တော့၏။ ပြေးလည်း ပြေး၊ မောလည်း မမောပါဘဲလျက် အတာသည် ဇောချွေးများ ပြန်လျက်ရှိ၏။ ကြောက်လန့် တုန်လှုပ်မှုဖြင့် သူ့ရင်ကလေးလည်း တဒိတ်ဒိတ် ခုန်နေရှာ၏။ ဟိုကွေ့ သည်ကောက်ဖြင့် ကြောက် ကြောက်နှင့် လျှောက်လာခဲ့၍ ၂၄ လမ်းထဲသို့ သုတ်သုတ်ကလေး ဆွဲခေါ် သွားတော့ ၏။

"ဟေ့ကောင် ဘခွေး မင်း ဘာလုပ်တာလဲကွ၊ ဟင်" တုန်တုန်လှုပ်လှုပ်ကြီး အတာက မေးလိုက်သည်ကို ဘခွေးက ရယ်ကာမောကာဖြင့်

”ငါလဲ အစတုန်းကတော့ မင်းလိုပဲ သိပ်ကြောက်တာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ နှစ်ခါ သုံးခါလောက်ဆို မကြောက် တော့ဘူး၊ ဒါက ခိုပစ်တာထက် ဟန်ကျတယ်ကွ၊ မင်းကြည့် တော်ကြာ သိလိမ့်မယ်"

”မင်း ဘာတွေပြောနေတာလဲကွ၊ ငါ မေးတာက”

"မင်း မသိဘူး၊ အလစ်သုတ်တယ်ဆိုတာ ဒါပေါ့ကွ၊ လာ ဟိုမှာ ရောက်ပြီ" ပြောပြောဆိုဆိုပင် ဘခွေး လည်း ဘိန်းခန်းနှင့်တူသော တရုတ်အိမ်တစ်အိမ်ထဲ လှမ်းဝင်တော့မည်အပြု အတာလည်း လက်ထဲမှ အထုပ်ကို ပစ်ချကာ ဘခွေး၏အင်္ကျီရင်ဘတ်ကို စုဆွဲပြီး သဲသဲမဲမဲ ထိုးတော့မည်ကဲ့သို့ လက်သီးဖြင့် ရွယ်လိုက်သည်နှင့် တရုတ်တစ်ယောက်ထွက်လာကာ

”ဟေး ကောင်လေး၊ ရန်မီဖြစ်နဲ့လေ၊ လာ လာ"ဟု အထုပ်ကိုပါ ကောက်၍ နှစ်ယောက်စလုံးကို ဆွဲခေါ်သွား၏။

လေးငါးမိနစ်ခန့်ကြာ၍ အတာတို့နှစ်ယောက် ထွက်လာသောအခါတွင်မူ စောစောကအထည်ထုပ် ပါမ လာတော့ ဘဲ

”ဟေ့ အတာ၊ ဘယ့်နဲ့လဲ ကဲ ခု ခဏလေး နဲ့ မင်း ခြောက်ကျပ် ငါ ခြောက်ကျပ် ရတယ်။ မနိပ်ဘူးလား" အတာကမူ ဘာတစ်ခွန်းမျှ ပြန်မပြောသေးဘဲ သူ့လက်ထဲတွင် ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားသော ငွေဒင်္ဂါး ခြောက်ကျပ်ကို အသာအယာဖြန့်၍ ကြည့်လိုက်၏။ ကြောက်ရွံ့ခြင်း၊ ထိတ်လန့်ခြင်း တို့ကြောင့် အတူလက်ဝါးထဲ ရှိ ငွေဒင်္ဂါးများမှာ သွေးများဖြင့် နစ်ရွှဲနေ၏။ ထိုပိုက်ဆံ ကိုင်ထားသော လက်သည် လည်း ဆတ်ဆတ်ခါအောင် တုန်နေ၏။

"ဟော့ကောင် မင်းကြောက်နေသလား၊ ဒါ အစမို့ နောက်ဆိုရင် မင်း"...

”တော်တော့ကွာ ဘခွေး၊ မင်း ဘာမှမပြောနဲ့ ငါ စိတ်ညစ်နေတယ်၊ ထထိုးမိလိမ့်မယ် သိလား" အတာ က မျက်လုံးအပြူးသားနှင့် မာန်လိုက်မှပင် ဘခွေးငြိမ်သွားတော့၏။ သို့နှင့် မောင်ခိုင်လမ်း (ယခု ဗိုလ်ရွှေလမ်း) ထိပ် ရောက်လာသည်တွင်

”ဟေ့ ဘခွေး ငါ ပြန်တော့မယ်၊ မင်းကော"

”ငါတော့ မဂိုလမ်း (ယခု ရွှေဘုံသာလမ်း)မှာ ဒန်ပေါက်ထမင်း သွားစားမယ် ဆရာ၊ ဒီနေ့ ငါ ပွတယ် မဟုတ်လား၊ ကောင်းကောင်းသွားစားမယ်၊ လိုက်ခဲ့ပါလားအတာ၊ မင်းကို ငါ့ပိုက်ဆံနဲ့ပဲ ကျွေးပါ့မယ်ကွ" အတာက ခေါင်းကို သွက်သွက်ကလေး ခါလိုက်၏။ ယခု တွေ့ရသော အတာ့အမူအရာ မှာ စောစောက လောက် တုန်တုန်လှုပ်လှုပ် မရှိတော့သည်နှင့်

”ဟို တစ်နေ့တုံးကဆို ငါ ခဏလေး နဲ့ ငွေသုံးဆယ်လောက် ရလိုက်တယ် ဆရာ" ငွေသုံးဆယ် ဆိုသော စကားကိုကြားလိုက်ရသည်နှင့် အတာ လည်း ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်မိ၏။

"ဘယ်ကရတာလဲ"

”သိမ်ကြီးဈေးကပေါ့ကွ၊ မိန်းမကြီးတစ်ယောက် ဈေးဝယ်နေတုန်း သူ့သားရေအိတ်ကို ဘေးမှာချထား တာ ငါ အသာကလေး သုတ်ယူခဲ့ပြီး ဖွင့်ကြည့်တော့ တစ်ဆယ်တန်ရော အကြွေတွေပါ အားလုံး သုံး ဆယ်လောက်ရတယ်ကွ၊ နောက်ပြီး ရွှေစကလေး တစ်ခုလဲ ပါတယ်၊ ရွှေဆိုင်မှာ သွားရောင်းတာ လေး ကျပ်ရတယ်" ထိုစကားကြားလိုက်ရသည်နှင့် အတာတွင် စိတ်ညစ်သွားသလို မျက်နှာကလေး ရှုံ့နေမိပြီး

”ဒါဖြင့် အဲဒီ ပိုက်ဆံတွေကော"

”မရှိတော့ဘူးကွ၊ ဖဲရိုက်လို့ ရှုံးသွားပြီ"

”ဟင် ဒါဖြင့် မင်းဟာ ဘာထူးသေးလဲကွ"

”အောင်မာ၊ အလကားရတဲ့ ပိုက်ဆံပဲ ရှုံးကော ဘာဖြစ်လဲ၊ ဟော ဒီနေ့ ခြောက်ကျပ်ရပြီ မဟုတ် လား၊ တော်ကြာ လေးကောင်ဂျင် သွားကစားမယ်၊ တစ်ဆယ်နှစ်ဆယ် နိုင်ချင် နိုင်မှာကွ"

”ကဲ ဘခွေး၊ မင်း သွားတော့ကွာ၊ ငါ စိတ်ရှုပ်လာပြီ၊ သွားတော့ ငါ ပြန်မယ်”

တေပေလေလွင့်နှင့် ဖြစ်ချင်တိုင်း ဖြစ်နေခဲ့သော အတာသည် သုံးလေးရက်မျှဆက်၍ ရေချိုးပျက်ခဲ့ပြီး ယခုမူ မကြုံဘူးလောက်အောင် ထိတ်လန့်ခဲ့ရသည်နှင့်အမျှ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ချွေးစေးများနှင့် နင့်နေ ခဲ့သည့် အတိုင်း ရေချိုးချင်စိတ်ပေါက်လာဟန်တူ၏။

ရေချိုးပြီး၍ စိတ်ကလေး ကြည့်ကြည်လင်လင် ရှိလာသည်နှင့် သူ့မေမေ ရှိရာ သိမ်ကြီးဈေးသွားဦးမည် ဟု ထလိုက်ပြီးမှ

”ငါ ခုန အထည်ထုပ်ယူသွားတာကို မှတ်မိတဲ့လူက မတော်လို့ တွေ့သွားရင်" သို့ အထိတ်တလန့် တွေးလိုက်မိသည်နှင့် အတာ ပျော်ပျောသလဲ ထိုင်ချလိုက်၏။ ကြည်လင်နေသော စိတ်ကလေး မှာလည်း အတွေးပေါင်းချုပ်ဖြင့် ရှုပ်စပြုလာတော့၏။ မတော်တရော် လုပ်ခဲ့မိသည့် အထည်ထုပ် ကိစ္စကို တွေးရင်း အတာသည် အတော်ကလေး ချောက်ချားသွားရာမှ

”ဒါ ငါ ခိုးတာလား၊ မဟုတ်ဘူး၊ ခိုးမယ်ဆိုတာလဲ ငါ မသိဘူး၊ ဘခွေးလုပ်တာ၊ ဘခွေး ခိုးတာ”

ဤသို့လည်း အကြောက်တလန့် ရေရွတ်နေမိ၏။ ချက်ချင်းပင် သူ့ဖာကလေးကိုဖွင့်လျက် အဝတ်အစား များကို ထုတ်ကာ အောက်ဆုံးသတင်းစာစက္ကူကိုလှန်ပြီး အစီအရီ ဝှက်ထားသော တစ်ကျပ်တန် ဒင်္ဂါး ခြောက်ခု ကို တဆတ်ဆတ်တုန်နေသော လက်ကလေးများဖြင့် ကိုင်ကြည့်နေမိပြန်၏။

ရှက်ခြင်း၊ ကြောက်ခြင်း၊ သူတစ်ထူး၏ပစ္စည်းကို ခိုးမိလေခြင်းဟူသော နောင်တဖြင့် အတော့်မျက်နှာက လေးမှာ ချွေးသီးများဖြင့် ဖုံးနေတော့၏။ ခြောက်ကျပ်ဆိုသော ငွေသည် သူ့အဖို့ သွားရည်ယိုစရာပင်ဖြစ်၏။

ကျောင်းနေစဉ်က နေ့စဉ် အငတ်ခံ၍ စုခဲ့သည်တိုင်အောင် တစ်လလုံးနေ၍မှ တစ်ကျပ်ရရန်ပင် အနိုင်နိုင်ဖြစ်ခဲ့ရာ ယခု နာရီဝက်အတွင်း ခြောက်ကျပ်မျှ ရလိုက်သောကြောင့် စောစော က နောင်တ တရားပင် ပျောက်ပျယ်သွားတော့မည့်ပမာ ဤငွေ အရလွယ်သော မကောင်းမှု ဘက်သို့ စိတ်ကလေး မသိမသာ လည်လာပြန်၏။

"တောက် တစ်ခါတည်းနဲ့ ငွေ လေးငါးဆယ်လောက် ရမယ်ဆိုရင် အကောင်းသား၊ ကြီးကြီးမေလို အထည်ဆိုင်ကလေးဖွင့်ဖို့ အရင်းရမှာပဲ"ဟူ၍ပင် လောဘရိပ်ကလေးဖြင့် စိတ်ထဲမှ ရေရွတ်နေချေသေး ၏။ တစ်ဖန် သိမ်ကြီးဈေးတစ်ဝိုက်၌ သူခိုး ခါးပိုက်နှိုက်မိလျှင် မချိမဆံ့ ဝိုင်းရိုက်တတ်သည် ကို လည်းကောင်း သွေးသံရဲရဲနှင့် တစ်မျက်နှာလုံး ပေါက်ကွဲစုတ်ပြတ်သွားသည့် ခါးပိုက်နှိုက် အလစ်သမားများ ကိုလည်း ကောင်း၊ သူကိုယ်တိုင် မကြာခဏမြင်ခဲ့ဖူး၏။ ဤသည်ကို စဉ်းစားမိပြန်သော အခါ၌လည်း သူ စော စောကတွေးခဲ့သော တစ်ချီတည်းနှင့် အရင်းအနှီးအမည်ဆိုက တစ်ကြိမ်လောက် နောက်ထပ် စွန့်စား လိုက်ချင်သည့်စိတ်ကူးကို အတာသည် မျက်လုံးအပြူးသားနှင့် စွန့်လွှတ် လိုက်မိပြန်၏။ သို့လျှင် အမျိုးမျိုး အမည်မည်ကို အပြန်အလှန်တွေးရင်း စိတ်မောရင်းနှင့်ပင် ထိုနေ့အဖို့ ညစာထမင်း ပင် မစားနိုင်တော့ဘဲ အတာကလေး အိပ်ပျော်သွားရှာတော့၏။

"ဟေ့ အတာ ဘယ်လဲကွ”

နောက်တစ်နေ့ မိုးလင်းသည်နှင့် လမ်းထိပ်တွင် ဆုံမိကြရာမှ ဘခွေးက စတင် မေးမြန်းလိုက်သည်ကို

”တို့ အမေဆီ သွားမလို့ပါ"

”ဘယ့်နဲ့လဲ၊ ဒီနေ့ လုပ်ဦးပလား”

"ဘာကိုလဲကွ"ဟု အတာက ဘခွေး ဘာကိုဆိုလိုသည်ကို နားမလည်သည့် အမူအရာမျိုးဖြင့် မျက်နှာ ကလေး ကြုတ် ၍ မေးလိုက်သည်ကို

”မနေ့ပကလိုလေကွာ၊ အလုပ်သစ်ပေါ့ကွာ"

”ဘာအလုပ်သစ်"

”အလုပ်သစ်ဆိုတာ အလစ်သုတ်ပေါ့ကွ၊ ဟဲ ဟဲ" ဟု ဘခွေးက တဟဲဟဲရယ်ရင်း ပြောလိုက်သည်နှင့် အတာ တွင် ရုတ်တရက် ငိုင်သွား၏။ ကြည့်ရသည်မှာ အတော့်စိတ်ထဲ၌ ချီတုံချတုံ ဖြစ်နေဟန်တူလျက်

”ဟာကွ မလုပ်ချင်ဘူး၊ မင့်ဟာမင်း သွားတော့၊ ငါ မလိုက်ဘူး”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် အတာလည်း ခေါင်းတယမ်းယမ်းနှင့် ချာခနဲလှည့်ထွက်သွားတော့၏။ ခေါင်းငိုက် စိုက်နှင့် တစ်စုံတစ်ရာ စဉ်းစားရင်း လျှောက်လာခဲ့သော အတာလည်း သိမ်ကြီးဈေး ဘက် သို့ ဖြတ်ကူး တော့မည်ပြုပြီးမှ တစ်ခုခုကို တွေးမိသကဲ့သို့ တုံ့ခနဲ ရပ်သွားကာ ယမန်နေ့က ဘခွေးနှင့် အလစ်သုတ်ခဲ့သည့်အဖြစ်ကို သတိရလာပြီး ဈေးဘက်သို့ပင် ဖြတ်မကူးဝံ့အောင် သူ့စိတ် သူ မလုံဖြစ်နေပြန်တော့၏။ သူလုပ်ခဲ့သည့် ယမန်နေ့က ကိစ္စအတွက်လည်း မှတ်မိသူ တစ်စုံ တစ်ယောက်တွေ့ သွားလျှင် အမှန်မုချ စွပ်စွဲပေတော့မည်ဟု တစိမ့်စိမ့်တွေးကာ ကျောတချမ်းချမ်း လန့်နေစဉ်

”ဟဲ့ ကောင်လေး၊ မပြေးနဲ့ မိပြီ၊ မင်း" ထိုအသံနှင့်အတူ တစ်စုံတစ်ယောက်သည် နောက်မှနေ၍ အကျႌဇက်ကလေးကို ဆတ်ခနဲ ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်နှင့် အတာတွင် အသည်းရောအူပါ သွက်သွက်ခါမျှ တုန်သွားပြီး"

”ကျွန် ကျွန်တော် မဟုတ်ပါဘူး၊ ဘခွေး" သို့ အထစ်ထစ် အငေါ့ငေါ့ပြောရင်း သမင်လည်ပြန် မော့ကြည့်လိုက်သည်နှင့် သူ စပ်ဆိုခဲ့သော သီချင်း ကို ကာရန်ညီသွားအောင် ပြင်ပေးခဲ့ဖူးသည့် ဈေးထဲမှ စာရေးဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရမှ အလန့်ကလေး ပြေသွားတော့၏။

"ဟေ့ အတာ သိပ်လန့်သွားသလားကွ၊ ဟင်"

”အင်း၊ ဦးလေးကလဲ လန့်သွားတာပေါ့" အတာ ဘာဖြေရမည် မသိအောင် ရုတ်တရက် ကြောင်နေပြီးမှ

”ဟုတ်ပါဘူး ဟီး ဟီး၊ ကျွန်တော်က ဦးလေး ကို ဘခွေးဆိုတဲ့ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း အောက်မေ့လို့ပါ”

"မင်း ခုတလော ကျောင်းပြေးနေတယ်ဆို၊ လာခဲ့ မိပြီ၊ မင့်အမေဆီ ခေါ်သွားမယ်”

”ဟာ၊ ကျွန်တော် ကျောင်းပြေးတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျောင်းထွက်လိုက်တာပါ ဦးလေးရဲ့၊ နှစ်လကျော်ပြီ"

”ဟေ ကျောင်းက ဘာလို့ထွက်လိုက်တာလဲ အတာ၊ ဒီလိုဆို မင်းတော့ တေလေ ကလေး ဖြစ်သွား တော့မှာပဲ"

”ကျောင်းလခ မှ မပေးနိုင်ဘဲ ဦးလေးရဲ့

”

ထိုစာရေးလည်း စိတ်မောသွားသလို အတာအား တွေကြည့်နေပြီးမှ

”အေး မင့်အမေကတော့ ခက်တာပါပဲကွာ၊ ၃ဖ ကောင်တော့ နေ့တိုင်းထိုးနိုင်တယ်၊ ကျောင်းလခတော့ မပေးနိုင်ဘူး တဲ့လား" အတာ ဘာမျှမဖြေ၊ ခေါင်းကလေးငုံ့ကာ လက်သည်းချင်းကုတ်နေ၏။

”အေးကွာ၊ မင်း ကျောင်းမနေရပေမဲ့ စာအုပ်တွေရှိတယ် မဟုတ်လား၊ အိမ်မှာပဲ ဖတ်ပေါ့ကွာ၊ ဂျပိုး ကလေးတွေ နဲ့ မပေါင်းနဲ့ကြားလား၊ မင်းပါ ဂျပိုးဖြစ်သွားမယ်၊ အေး တော်ကြာ ဂျပိုးလေးကနေပြီး သူခိုး လေးဖြစ်သွားရင် မကောင်းတော့ဘူးကွ၊ ကဲ ခု မင်း ဘာလုပ်နေတာလဲ ဒီမှာ"

”မေမေ့ဆီ သွားမလို့ပါ”

"ကဲ လာ”

ထိုစာရေးဖြစ်သူ ယုယုယယ ဖက်ခေါ်သွားမှ ထိတ်ထိတ်လန့်လန့်နှင့်ပင် ယောင်ချာချာ ပါသွားတော့၏။ မသိန်းမေ ကလည်း အတော့်ကို မြင်လိုက်သည်နှင့်ပင်

”အတော်ပဲ လာဦး အတာ၊ ကိုစိန့် ဆီသွားစမ်း၊ လိပ်ကလေးနဲ့ လိပ်ကြီး တစ်ဒိုင်တစ်မူးဖိုးစီ ထိုးခဲ့၊ ရော့" မသိန်းမေ လည်း သို့ပြောရင်းပင် အိတ်ထဲမှ ရှိသမျှပိုက်ဆံအကုန် တစ်ပြားမကျန် နှိုက်ထုတ်ပြီး အတာ အား ပိုက်ဆံသုံးမတ်ပေးလိုက်၏။ ဤတွင် မသိန်းမေ လက်ထဲ၌ ပိုက်ဆံအကြွေနှစ်ပြားသာ ကျန်တော့ လျက် ထိုနှစ်ပြား ကို အိတ်ထဲပြန်ထည့်ရာမှ

”ဟော့ကောင် မှတ်မိရဲ့ လား၊ လိပ်ကြီးနဲ့ လိပ်ကလေးနော်"

”ဟုတ်ကဲ့”

ကိုစိန်ဆိုသူမှာ ၃၆ ကောင်မှာ စာရေးဖြစ်လျက် မသိန်းမေက ထိုကိုစိန်ဆိုသူထံ၌ ၃၆ ကောင် အမြဲထိုး ခိုင်းလေ့ ရှိခဲ့သည့်အတိုင်း အတာသည် ဤကိစ္စ၌ အတော်ကလေး ကျင်လည်နေပြီဖြစ်၏။ ဆယ်မိနစ်မျှပင်မကြာမီ အတာ ပြန်ရောက်လာပြီး ဖြတ်ပိုင်းကလေးတစ်ခုကို မသိန်းမေအား လှမ်းပေးလိုက်သည် နှင့်

”နင် နေဦးနော်၊ ဒေါ်ဒေါ်ရင် တို့ ထမင်းစားပြီးပလား မသိဘူး၊ ငါ သွားကြည့်ဦးမယ်" ပြောပြောထထ မသိန်းမေ ထ၍သွားပြီးနောက် ချက်ချင်းလောက်ဆိုသလိုပင် မသိန်းမေလက်ထဲ၌ ထမင်းချိုင့်ကြီးတစ်ခုပါလာပြီး ရွှေဆိုင်ဘေးတွင် ချကာ မသိန်းမေသည် ထမင်းချိုင့်များကို တစ်ခုပြီးတစ် ခု ဖြုတ်နေ ၏။

ပုစွန်ခေါင်းနှစ်ခုပါသော ထမင်းချိုင့်တစ်ခုနှင့် အခြားသော ချိုင့်ဆင့်တစ်ခုထဲရှိ ပန်းကန်ကလေးတစ်ချပ် ထဲ၌မူ ကြက်အတောင်ပံ သုံးခု၊ ခြေထောက်ရိုးတစ်ခုကို တွေ့ရလျက် ငါးပိရေနှင့် သခွားသီး တို့စရာ အပြင် ချိုင့်တစ်ခု၌လည်း ချဉ်ပေါင်ဟင်းချို အနည်းငယ်ပါသေးသည်ကို တွေ့ရ၏။ ထမင်းကား လုံးလုံး မပါ။

”ကဲ အတာ ထမင်းသွားဝယ်ချည်၊ နှစ်ပြားဖိုးစီး နှစ်ထုပ်ပေးပါလို့ ပြော" မသိန်းမေသည် စောစောကကျန်သော ရှိစုမဲ့စု ပိုက်ဆံနှစ်ပြားကို ထုတ်ပေးရင်း

”နှစ်ပြားကျန်တာ ညနေမှယူပါလို့ပြော”

အတာလည်း ရုတ်တရက်သော် တစ်စုံတစ်ရာ ပြောတော့မည်ဟန်ပြင်လိုက်သေး၏။ သို့သော် သူ ဘာမျှမပြောတော့ဘဲ ချက်ချင်းပင် ထထွက်လာပြီး မသိန်းမေ မမြင်နိုင်လောက်သည့်နေရာရောက် သည်နှင့် ခြေကုန်သုတ်၍ အိမ်ပြန်ကာ သူ့ငွေခြောက်ကျပ်ထဲမှ ဒင်္ဂါးတစ်ခု ယူဆင်းလာပြီး ထမင်းကို သူ့မေမေ အတွက် တစ်ပဲဖိုးတစ်ထုပ်နှင့် သူ့အတွက် နှစ်ပြားဖိုးပေါင်း ခြောက်ပြားဖိုးကို သူ့အင်္ဂါး တစ်ကျပ် နှင့်ပင် စိုက်ဝယ်ခဲ့၏။

”ဒီမှာ မေမေ ဒါက နှစ်ပြားဖိုး၊ ဒီ ထမင်းထုပ်ကတော့ မေမေ မဝမှာစိုးလို့ တစ်ပဲဖိုးဝယ်လာခဲ့တယ်၊ ပိုက်ဆံလဲ အားလုံးပေးပြီးပြီ၊ ကျွန်တော် စုထားတဲ့ ပိုက်ဆံနဲ့ စိုက်ဝယ်ခဲ့တယ်"

”အေး ဒါဖြင့်ပြီးရော"

”ဘယ်ကရ တဲ့ ပိုက်ဆံနဲ့ စုထားတာလဲ"ဟူ၍ မပေးတော့သည်ကိုပင် အတာ

ကျေးဇူးတင်မိသေး၏။

"ကဲ စား"

မသိန်းမေကား ဤမျှလောက်ပင် အလောင်းအစားနှင့် အကစားမက်သူ တစ်ယောက်ပါပေ။ ၃၆ ကောင်ကို သုံးမတ်ဖိုး တစ်ထိုင်တည်းလောင်းလိုက်၏။ ဝါသနာကြောင့် လောင်းကစားကိုကား ထား ဦးတော့။ ယခုသော် ထမင်းဖိုးပင်မချန်ဘဲ ရှိသမျှအကုန် ကစားပစ်ပြီး ဝမ်းရေးအတွက်မူ အရှက် ကို သော်မှ မငဲ့တော့ဘဲ သူတစ်ထူးစားပြီးသည့် ဟင်းကျန်တောင်းကာ ထမင်းမျှသာဝယ်လျက် လွယ် သလို ကိစ္စပြီးလိုက်၏။ ထို့နောင် တအောင့်မျှမကြာတွင်ပင် အတာ ထပြန်ခဲ့၏။ လမ်းထိပ်သို့ရောက်သည်နှင့် ဘခွေးအပြင် အပိန်း ဆိုသော ဆယ့်လေးငါးနှစ်သားအရွယ် တရုတ်ကလေးတစ်ယောက်ကိုပါ ရင်ဆိုင်တွေ့ လိုက်ရပြီး

"ဟေ့ အတာ၊ မင်း မနေ့က ငွေခြောက်ကျပ်တောင် ရတယ်ဆို၊ ဘခွေး ပြောတယ်"

ထိုသို့ အမေးခံလိုက်ရသည်နှင့် အတူတစ်မျက်နှာလုံး ဖြန်းခနဲ နီရဲလာ၏။ ဒေါသကြောင့်မဟုတ်၊ အလွန့် အလွန် ရှက်သွားသောကြောင့်သာ ဖြစ်လျက်

"ငါ မသိဘူးကွ၊ ငါ ဘာမှသိတာမဟုတ်ဘူး၊ ဘခွေးက ငါ့ကိုလိမ်ခေါ်သွားပြီး"

"ဟေ့ကောင် အစကတော့ မင်း မသိဘူး၊ နောက်တော့ သိတာပဲ မဟုတ်လားကွ"

"အေးလေ နောက်မှ သိတာကိုး၊ ငါ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ"

"ဘာလဲ ကွ အတာ၊ မင်းက သူတော်ကောင်းကလေး ကျနေတာပဲ"

"ဟုတ်တယ်၊ ငါ သူတော်ကောင်းကွ၊ သူခိုး မဟုတ်ဘူး" အတာ က မာမာကလေးပင် ပြောလိုက်၏။

"ဟား ဟား ဟား၊ သူတော်ကောင်းကလေး၊ ဒါကြောင့် ခိုးလို့ရတဲ့ ပိုက်ဆံခြောက်ကျပ် မင်း ယူသွား တာ ပေါ့ ဟုတ်လား၊ သူတော်ကောင်းကလေး"

အပိန်းဆိုသူ တရုတ်ကလေးလည်း သို့ပြောရင်းကပ် အဏာမေးကလေးကို ဆွဲကိုင် လှုပ်ခါလိုက်သည် တိုင်အောင် အတာတွင် ဘာမျှမပြောနိုင်၊ အငံ့သား ငိုင်ကျသွားတော့၏။

"အလကား မင်းကို ပြောင်တာပါကွ၊ လာ သွားရအောင်"ဟု အပိန်းက အတာ့လက်မောင်းကလေးကိုဆွဲ ရင်း ခေါ်နေသည်နှင့်

"ဘယ်ကိုလဲကွ"

"အလုပ်သစ်လေကွာ"ဟု ဘခွေးက ဝင်ထောက်လိုက်၏။ အပိန်းကလည်း

"ဟေ့ကောင်၊ ဒီနေ့ ငါ ပွဲပေါက်တစ်ခု တွေ့ထားတယ်ကွ သိလား၊ ဟန်ကျရင် တို့သုံးယောက် အနည်း ဆုံး တစ်ယောက်ကို နှစ်ဆယ် အစိတ်စီလောက်ရမှာကွ" ဟု ထပ်၍ ဆွယ်နေသည်ကို အတာက အပိန်း၏လက်ကို ပုတ်ချလိုက်ရင်း

"မလိုက်ဘူး၊ ငါ ဘယ်တော့မှ မလုပ်ဘူးကွ သိလား၊ မင်းတို့ မင်းတို့သွား၊ ငါ မလိုက်ဘူး"ဟု မျက်နှာ ထားတင်းတင်းနှင့် ငြင်းလိုက်သည်တွင်

"တကယ် ပြောတာလား မင်း ဟင်"

”ဟော့ အပိန်း သွားကွာ၊ ငါ မလိုက်ဘူးဆို မလိုက်ဘူး"

”အေး ဒါဖြင့်ပြီးရော၊ နောက်တော့ မင်း ငါ့ကို စိတ်မဆိုးနဲ့၊ ဒါပဲ" အတာသည် ထိုစကားကြောင့် ပါးစပ်အဟောင်းသားကလေး ကြောင်သွားရာမှ

”ဘာလဲကွ အပိန်း”

"မင်း ဒီနေ့ တို့နဲ့မလိုက်ရင်တော့ မနေ့က အထည်ထုပ်လစ်ပြေးတာရော၊ ငွေခြောက်ကျပ်ရတာပါ မင်း အမေကို သွားတိုင်မယ်"အတာလည်း ထိတ်လန့်တကြား မျက်လုံးပြူးသွားတော့၏။

”နောက်ပြီး ဒီလမ်းထဲမှာလဲ ငါ လျှောက်ပြောမယ်" ထိုစကားသည် အတာအား ပို၍ပင် ချောက်ချားသွားစေတော့၏။ အကယ်၍သာ ဤစကားမျိုးကို ဘခွေး က ပြောခဲ့လျှင် နားရင်းပါးရင်း ပူအောင် ပိတ်ထိုးမိမည်ဖြစ်၏။ ယခုသော် သူ့ထက် သုံးလေးနှစ်ကြီးနေ သူ ဖြစ်နေသောကြောင့် မကြောက်ရသည်တိုင်အောင် ယှဉ်ပြိုင်က သူ အနိုင်ရရန် ခဲယဉ်းသည်ကို အတာ သိ၏။ နိုင် မနိုင် အပထား၍ ထိုးလားကြိတ်လား ဖြစ်ပြီးသည်၏။ အဆုံး၌ အပိန်းသည် ပို၍စိတ် ဆိုးကာ သူ့စကားအတိုင်း အတာ၏ခြောက်ကျပ်ကိစ္စကို လူတကာအား လျှောက်ပြောခဲ့သော် အတာ ကလေး ရှေ့ဆက်၍ မတွေးဝံ့။ မည်သို့ကြံရမည်ကိုလည်း စဉ်းစားမရနိုင် ရှိနေစဉ်

”အေး၊ မင့်အကြောင်း ဘယ်သူမှ မပြောစေချင်ရင် တို့နဲ့လိုက်ခဲ့ ဟုတ်လား”

"ဟာကွာ" အတော့လေသံသည် သိသိသာသာ ပျော့လာပြီဖြစ်၏။

”လာပါကွ၊ မင်း ဘာမှမလုပ်ရဘူး၊ မင်းက ဒရဝမ်ကုလားတွေကို စောင့်ကြည့်ရုံပဲကြည့်နေ၊ ငါတို့လုပ် မယ်"

”ဘာလုပ်မှာတုံးကွ"

”ဒီနေ့ သောကြာနေ့ မဟုတ်လားကွ၊ သိမ်ကြီးဈေးပေါ်က ကုလား အထည်တိုက်တွေ နေ့တစ်ဝက်ပိတ် ထားလိမ့်မယ်၊ အဲဒါ လာပါကွာ၊ ဟိုရောက်တော့ မင်း သိမှာပေါ့၊ မင်းက အပြင် ကစောင့်ရုံ စောင့်ရမှာပါ ကွ၊ လာပါ”

ကြောင့် အပိန်းရော ဘခွေးကပါ မရမက ဆွဲခေါ်နေ၏။ အတာကမူ လုံးဝလိုက်လိုစိတ်မရှိ။ သို့သော် အပိန်း၏ ခြိမ်းခြောက်ထားမှုကိုလည်း တစ်ဖက်ကကြောက်ရသေးသည်တစ်ကြောင်း၊ ဘခွေးတို့စကားအရ သူ ကိုယ်တိုင်ကမူ ဘာမျှစွန့်စွန့်စားစားမလုပ်ရဘဲ စောင့်ရုံသာစောင့်ရမည်ဟု ဆိုထားသည် တစ်ကြောင်း အတာတွင် မလိုက်ချင် လိုက်ချင်နှင့် အပိန်းတို့ခေါ်ရာ ပါခဲ့ရရှာတော့၏။ သို့သော်

”တကယ်လို့သာ အပိန်းပြောသလို ငွေနှစ်ဆယ်လောက် ရမယ်ဆိုရင် ငါ့ဆီရှိတဲ့ ငါးကျပ်နဲ့ဆိုရင် ငွေ အစိတ်ဖြစ်ရော၊ လင်မနှစ်လုံးချည် ဆယ်ထည်ကို ငါးကျပ်၊ အစိတ်ဖိုးဝယ်ရင် ငါး ငါးလီ နှစ်ဆယ့်ငါး၊ အင်း နှစ်ဆယ့်ငါးကျပ် ရမယ်၊ ဒီလိုဆို ကြီးကြီးမေလို ဆိုင်တစ်ဆိုင် ဖွင့်နိုင်တာပဲ" ဤ သို့လည်း စိတ်ကူးယဉ်ကာ စိတ်ထဲတွင် ရွှင်သွားမိသေး၏။

အတာသည် ဈေးရောင်းဝါသနာပါ၏။ အထူးသဖြင့် သူ့ပစ္စည်း သူ့အပိုင် သူ့ဆိုင်အဖြစ်ကို မျှော်မှန်းခဲ့ သည်နှင့် အမျှ သူသည် ငွေအရင်းအနှီးကို တောင့်တ၏။ စောစောက အပိန်းတို့အကြံကို ကြောက်လန့် တကြား ငြင်းပယ်ခဲ့သလောက် ယခုကဲ့သို့ အရင်းအနှီးအဖြစ် တွေးမိသောအခါတွင်မူ အတာသည် မသိ မသာ စိတ်ပါလာ၏။

မကောင်းမှု ဒုစရိုက်ဟူသည် ပထမသာလျှင် ခက်ယောင်ရှိသော်လည်း စမိပြီဆိုက အရှက်ရော အကြောက်ပါ မသိမသာ ပျောက်သွားတတ်၏။ ခါးပိုက်နှိုက်စားသူတစ်ယောက်အဖို့၌ ထို့ထက်တစ်ဆင့် တက်ရှားပြတိုက်ရင်

အလုပ်မှာ ခဲယဉ်းတော့သည်မဟုတ်။ ထို့အတူ သူ့ခိုးကို အစောင့်အဖြစ် အကူ အညီပေးရမည့် အတာသည် ကြာသော် သူပါ ဝင်ခိုးရန် ဝန်လေးတော့မည် မဟုတ်။ လုပ်စရှိလျှင် တ ဖြည်းဖြည်း ရိတင်းလာတော့မည်ဖြစ်ရာ ဤအတိုင်းသာဆိုပါက အတာကလေး၏ရှေ့ရေးကား ရင်လေးစရာပါ။

"ဟိုကောင်လေး အတာ ဘယ်လဲ" အတာတို့သုံးယောက် ဈေးအပေါ်ထပ်သို့ တက်လာခဲ့ကြ၍ မုန့်ဗီရိုပတ်လည်ရံထားသည့် ခုံထည့်လှ သော အဖိုးတန်အထည်ဆိုင်အနီးသို့ ရောက်လာသည်နှင့် သို့ ခေါ်လိုက်သော အသံသည် အတာ တို့ နောက်နားဆီမှ ပေါ်လာသောကြောင့် အတာရော ဘခွေးတို့ပါ ချာခနဲ လှည့်ကြည့်မိကြလျက်

”ဘယ်သွားမလို့လဲ ဦးလေး”

နောက်မှ လှမ်းခေါ်လိုက်သူမှာ နံနက်ကပင် သူ့အား အထိတ်တလန့် ဖြစ်စေခဲ့သော သီချင်းပြင်ပေး သည့် စာရေးဖြစ်နေသည် ကို တွေ့ရသည်နှင့် အတာက ရပ်စောင့်ရင်း မေးလိုက်သည်ကို

”ငါ မင့်ကို လိုက်ရှာနေတာပေါ့၊ မင်းအမေက ရှာခိုင်းလို့"

”ဟင်"

”ဟင် လုပ်မနေနဲ့၊ လာ လိုက်ခဲ့”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် စာရေးလည်း အတူလက်မောင်းကလေးကို ဆုပ်ကိုင်ဆွဲခေါ်သွားသောကြောင့် အပိန်းတို့နှစ်ယောက်သာ ထိုနေရာတွင် ကျန်ခဲ့တော့၏။

”မင်း အတော်မိုက်တဲ့ ကောင်လေးပါလား အတာ ဟင်၊ မနက်ကပဲ ငါ ပြောထားတယ်၊ ဂျပိုး ကလေး တွေနဲ့ မပေါင်းနဲ့လို့၊ မင်း ဒီကောင်လေးတွေနဲ့ ဘယ်သွားမလို့လဲ" အတာ တွင် ရုတ်တရက် အဖြေရကြပ်သွား၏။

”အဲဒါ အလစ်သမားတွေကွ သိရဲ့လား၊ မနေ့က အထည်ထုပ်လစ်ပြေးတာ မင်းနဲ့ပါလာတဲ့ ပုပုကောင် ကလေးပေါ့" ထိုစကား ကို ကြားလိုက်လျှင်ကြားလိုက်ချင်း အတော့ကိုယ်ကလေးမှာ ဖြန်းခနဲ ကြက်သီးထသွားတော့၏။

"ဟုတ်လား ဦးလေး ဟင်၊ ဦးလေး ဘယ်လိုသိတာလဲ" အတာလည်း အသံမတုန်အောင် မနည်းကြီးသတိထား၍ မေးလိုက်ရ၏။

"သိတာပေါ့ကွ၊ ငါတို့ဆိုင်ဘေးကပဲ ဒီကောင်လေး ဖြတ်ပြေးတာ၊ ငါတောင် ထလိုက်သေးတယ်၊ အတော်မြန် တဲ့ကောင်၊ ချက်ချင်း ဘယ်ရောက်သွားမှန်း မသိလိုက်ဘူး" အတာလည်း အတန်ကြာ တွေနေပြီးမှ

”ဒါဖြင့် ခုနတွေ့ တော့ ဘာဖြစ်လို့ မဖမ်းလိုက်တာလဲ ဦးလေးက"

”ဘယ် ဒီလိုဖမ်းလို့ရမလဲကွ၊ သူ့လက်ထဲမှာ ခိုးသွားတဲ့ အထည်ထုပ်ပါ တစ်ခါတည်းမိမှ ဖမ်းလို့ရတယ်၊ ခုလို သူ ရောင်းစားပြီးရောပေါ့"

”အထုပ် ပါ တစ်ခါတည်းမိမှ" ဆိုသော စကားသည် အတော့အား စောစောကထက်ပင် အသည်းရော အူပါ တုန်သွားစေတော့ ၏။

”မနေ့ကသာ မိလိုက်ရင်တော့ ဘယ်သက်သာမလဲကွာ၊ ဒီကောင်လေးတော့ ဖနောင့်နဲ့ ချည်း ဆောင့် ဆောင့် ပေါက်လိုက်မှာပဲ" အတာတွင် တစ်ကျောလုံး စိမ့်သွားပြန်၏။

"အဲဒီကောင်လေး လစ်ပြေးတဲ့အထုပ်ဟာ တောကလာတဲ့ အဘွားကြီးတစ်ယောက် ရဲ့ အထုပ်ပေါ့ ကွ၊ ဘေးနားချပြီး ဆေးလိပ်ညှိနေတုန်း ဒီကောင်လေး သုတ်ပြေးတာပဲကွ၊ အဘွားကြီးလဲ ရှိတာလေး ကုန်ပါပြီ ဆိုပြီး ငိုလိုက်တာကွာ၊ သိပ်ကို သနားဖို့ကောင်းတာပဲ" ထိုစကားကို အဆုံးသတ်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်တည်းလိုလိုပင် အတာလည်း ဝမ်းနည်းပန်းနည်းနှင့် မျက်ရည် ကလေး ရွဲလာတော့၏။ စိတ်ထဲတွင်လည်း အတော်ကလေး ထိခိုက်သွားသည် ထင်ရ၏။

"မင်း အခု ဘယ်သွားမလို့လဲ အတာ"ဟု စာရေးဖြစ်သူက သူ့ဆိုင်အရောက်တွင် အတာအား မေးလိုက် သည်ကို

"ဟင် ဦးလေးကပဲ မေမေ ခေါ်ခိုင်းလို့ဆို"

"ငါ အလကားပြောတာ၊ မင်း ဟိုကောင်လေးတွေနဲ့ လိုက်သွားမှာစိုးလို့ ညာပြီးခေါ်လာတာကွ၊ ကဲ သွား၊ မင့်အမေဆီ သွားချင်သွား၊ ဒါမှမဟုတ် အိမ်ပြန် စာဖတ်နေပေါ့ကွာ၊ ခုန ကောင်လေးတွေနဲ့ မပေါင်းနဲ့ နော် ကြားလား"

"ဟုတ်ကဲ့ ဦးလေး၊ ကျွန်တော် သွားတော့မယ်နော်" အတာလည်း ထိုနေရာမှထွက်လာခဲ့ကာ သူ့မေမေရှိတတ်သော ဈေးအပြင်တန်းရှိ ဆိုင်များတွင် မယောင်မလည် လိုက်ရှာနေမိ၏။ သို့သော် ဘာအတွက် ရှာသည်ဟူ၍ ရည်ရွယ်ချက်မရှိ။ သူ့စိတ်ထဲ တွင် အသည်းတဖိုဖိုဖြင့် ကပိုကရိုဝေဒနာတစ်မျိုးကို မရေမရာ ဆိုးစွာ ခံစားနေရသကဲ့သို့ တရင်လုံး လေးနေ၏။

"အဘွားကြီးလဲ ရှိတာကလေး ကုန်ပါပြီဆိုပြီး ငိုလိုက်တာကွာ၊ သိပ်သနားဖို့ကောင်းတာပဲ"ဟူသော အသံသည် သူ့နားထဲမှ ယခုတိုင် မထွက်သေး။ မျက်စိထဲတွင်ပင် သို့ရှိုက်ကြီးတငင်နှင့် ငိုနေသော အဘွားကြီး တစ်ယောက်၏သဏ္ဌာန်ကို မှန်းဆ မြင်ယောင်နေမိ၏။

"ဟဲ အတာ လာဦး" ဆိုင်တစ်ဆိုင်ရှေ့တွင် စောစောကအတွေးဖြင့် ဝိုင်း၍ ဝေးနေရှာသော အတာအား ဖိနပ်ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှ လှမ်းခေါ်လိုက်၏။

"လာ ကြီးကြီးကို ခြေသလုံးတစ်ချက် နှစ်ချက် နင်းပေးစမ်း"ဟု ပြောရင်း ခြေနှစ်ဖက်ဆင်းပေးလိုက် သည်ကို အတာကလည်း အဒေါ်ကြီး၏ပခုံးကိုကိုင်ကာ စိတ်မပါ့တပါနှင့် နင်းပေးနေခိုက်မှာပင် ဆူဆူ ညံညံအသံများနှင့်အတူ လူတစ်အုပ်သည် ခပ်လှမ်းလှမ်းဆီမှ လျှောက်လာကြသည်ကို တွေ့ရ၏။

"ဟဲ့ ဘာဖြစ်တာပါလိမ့်၊ အတာ ခဏဆင်းစမ်း" အဒေါ်ကြီးလည်း ဆိုင်ပေါ်မှ ထရပ်ကာ ထိုလူစုစုဆီသို့ လှမ်းကြည့်နေ၏။ အတာသည်လည်း ကလေး တို့ ဝါသနာအတိုင်းပင် ထိုလူအုပ်ဆီသို့ပြေးသွားပြီး တိုးဝှေ့ကြည့်လိုက်သည်၌ ဘန်ကောက်နှင့်တူသော ပိုးလုံချည် အထပ်လိုက်ကိုင်ကာသည့် ဒရဝမ်ကုလားတစ်ယောက် ကို ရှေးဦးစွာမြင်ရပြီး နောက်နား၌မူ အခြားသော ဒရဝမ်သုံးလေးယောက်လက်ထဲ၌ မလူးသာမလွန့်သာနှင့် ရှုံ့ရှုံ့မဲ့မဲ့ပါလာသော အပိန်းနှင့် ဘခွေး တို့ကို တွေ့လိုက်ရသောကြောင့် အတာရင်ကလေးမှာ မာကျောသော အရာတစ်ခုခုနှင့် ထုလိုက် သလို ဒုန်း မြည်သွားသည် ထင်လိုက်ရ၏။ အပိန်း၏ ပါးစပ်တွင် သွေးများပေနေသည်ကိုလည်းကောင်း၊ ဘခွေး၏မျက်နှာ၌လည်း ဖူးရောင်နေသည် ကို လည်းကောင်း၊ မြင်မကောင်းအောင် တွေ့ လိုက်ရပြန်သောကြောင့် အတာတွင် ပို၍ထိတ်လန့်သွား ၏။

မျက်လုံးတွေ လည်း ပြာဝေသွားကာ ဘာတွေမျှမမြင်ရတော့ဘဲ လူအုပ်နှင့်အတူ ရောညပ်၍ ဆယ့် လေးငါးပေလောက် ပါသွားပြီးမှ တစ်စုံတစ်ရာကို

သတိရသလိုဖြင့် အတာတွင် မျက်လုံးကလေး ဝိုင်း သွား၏။

"ဘခွေးတို့က ငါ့ကို မြင်သွားရင်တော့ ငါပါ ပါတယ်ဆိုပြီး" ချက်ချင်းပင် အတာလည်း လူအုပ်ထဲမှ တိုးဖယ်ထွက်ကာ အိမ်ရောက်သည်အထိ ဒုန်းပေါက် ၍ ပြေး တော့လေ၏။

"ဟင်း ငါ ကံကောင်းလို့၊ ဦးလေးသန်းမောင် ငါ့ကို လာခေါ်သွားလို့ပဲ၊ နို့မို့ဆိုရင်တော့ အပိန်းတို့လိုပဲ ငါ အရိုက်လဲ ခံရမယ်၊ ဂုတ်တဲလဲ အပို့ခံရမယ်၊ ပြီးတော့ ထောင်ထဲမှာလဲ ငါ သွားနေရမှာ" အတာ လည်း အထပ်ခိုးပေါ် ရှိ သူ့မေမေ၏မွေ့ရာလိပ်ကို မှီထိုင်ရင်း သို့လျှင် အသည်းတယားယားဖြင့် စဉ်းစားနေမိ၏။

"ထောင်ဆိုတာဟာတဲ့ အဖေထွန်းပြောဖူးတယ်၊ ကူလီလိုပဲ အလုပ်လုပ်ရတယ်တဲ့၊ ဘယ်သူနဲ့မှလည်း မတွေ့ ရဘူး၊ အပြင်ကိုလဲ မထွက်ရဘူးတဲ့၊ ဒီလိုဆို ငါ မေမေတို့နဲ့ တွေ့ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ငါ့ ညီမလေးနဲ့လဲ" အတာ သည် သို့တွေးရင်းပင် ကြက်သီးတဖြန်းဖြန်း ထနေတော့၏။ အပိန်းနှင့် ဘခွေးတို့အား ဖမ်းသွား စဉ် ဟိုလူက ဝင်ကန်လိုက် သည်လူက ဝင်တိုးလိုက်ဖြင့် နှစ်ယောက်စလုံး အရိုက်အနက်ခံသွားရသည် ကိုလည်း မြင်ယောင်လာကာ လက်ကလေးများပင် တဆတ်ဆတ်ခါနေသည်အထိ ထိတ်လန့်နေ၏။

တစ်ဖန် ယမန်နေ့က အထည်တုပ်၊ နောက် တောမှ အဘွားကြီးစသည်ဖြင့် အစီအရီ တွေးနေမိပြန်၏။

"မယူဘူး၊ ငါ မယူတော့ဘူး၊ ဒီပိုက်ဆံတွေ ပြန်ပေးလိုက်မယ်၊ အဲဒီ အဘွားကြီးကို ငါ ပြန်ပေးမယ်"ဟု အသံ ထွက်အောင်ပင် ကယောင်ကတမ်း ရေရွတ်နေမိရာမှ ဆတ်ခနဲ ထရပ်လိုက်၏။

"အဲဒီ အဘွားကြီးကို ငါလဲ မမြင်ဘူးဖူး၊ သူ ဘယ်သူလဲ ဘယ်မှာနေတာလဲ ငါ မသိဘူး" သို့လျှင် ဝမ်းထဲမှ ရေရွတ်ရင်း တွေးမိလိုက်သောကြောင့် အတာလည်း စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် ငိုင်သွား ပြန်တော့၏။ ရည်ရွယ်ချက် မရှိပါဘဲလျက်ပင် ထိုပိုက်ဆံများ ထည့်ထားသည့် သူ့ဖာကလေး ဆီသို့ သွားကာ ချက်ချင်းဆိုသလို စင်းနေသော အဏုမျက်လုံးကလေးများသည် ရုတ်တရက် ဝိုင်း လာ၏။

သူ့ဖာကလေးသည် သူ ပိတ်ဖုံးထားခဲ့သည့်အတိုင်း သပ်သပ်ရပ်ရပ် မရှိတော့ဘဲ အဖုံးအံသည် တစ်မိုက် သာသာလောက် တစ်ဖက်ကို စောင်းနေ၏။ စွပ်ကျယ်အကျီ၏လက်တစ်ဖက်သည်လည်း ဖရိုဖရဲနှင့် အပြင် သို့ လွဲထွက်နေ၏။

ရုတ်ချည်းပင် အတာလည်း ဖာကလေးအနီးတွင် ထိုင်ကာ သူထည့်ထားသော ဒင်္ဂါးများကို မသက်ာ စိတ်ကလေးဖြင့် ရေးကြီးသုတ်ဖြု ခပ်လောလော လှန်လိုက်၏။ ဒင်္ဂါးနှင့်တူ၍ အဝိုင်းဖြူဖြူပင် မတွေ့ ရတော့ပေ။ ပထမသော် တစ်ဖက်ခန်းမှ တရုတ်လင်မယားပင် ခိုးလေသလောဟု သံသယဖြစ်မိကာ ထိုအခန်းဆီသို့ လှည့်ကြည့် လိုက်၏။ သော့ခတ်ထားသည်မှာ ရှစ်ရက်ခန့်ရှိခဲ့ပြီဖြစ်ပြီး ၎င်းတရုတ်လင်မယားသည် ထုံးစံ အတိုင်း အရောင်းအဝယ်အတွက် တောနယ်သို့ သွားနေကြသည်ကို တွေးမိမှ သူ့သံသယ ကလေး ပျောက် သွားကာ ဖျာပျားသလို အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့၏။

"ဒီနေ့ အိမ်ပေါ်ကို ဘယ်သူ တက်တာတွေ့ သလဲ မမ ဟင်" အတာက ပွဲကတော်ကြီး၏ ထမင်းချက်ဖြစ်သူ မိန်းမရွယ်တစ်ယောက်ကို တုန်တုန်လှုပ်လှုပ် မေးလိုက်မိ ၏။

"အေး စောစောကတော့ မင်းတို့အမေ တက်သွားတာပဲ၊ ဘာပြုလို့လဲ အတာ"

”ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ ဘယ်သူတက်သလဲ သိချင်လို့ပါ" ချက်ချင်းပင် မီးဖိုထဲမှ လှည့်ထွက်လာပြီး အိမ်ပေါ်ပြန်တက်ခဲ့၏။ စိတ်ကလေးညစ်သွား၍လော မသိ။ မွေ့ရာပေါ် ကိုယ်လုံးပစ်ထိုင်ချလိုက်ရင်း

”ငါ ငွေငါးကျပ်တော့ ကုန်ပါပြီ"ဟူသော ရေရွတ်သံကလေးနှင့်အတူ အတာသည် တရှိုက်ငင်ငင် ဝမ်း နည်းနေ၏။

သို့လျှင် ညည်းညည်းညူညူ မြည်တမ်း၍ ငိုနေမိရာမှ တစ်စုံတစ်ရာကို သတိရသွားသလိုဖြင့် ရှိုက်သံ ကလေး ရပ်ကာ ကိုယ်ကလေးပါ ရုတ်တရက် မတ်လာ၏။

”ရှိတာကလေးတော့ ကုန်ပါပြီဆိုပြီး အဘွားကြီးလဲ ငိုလိုက်တာကွာ၊ သိပ် သနားဖို့ကောင်းတာပဲ" ခပ်စောစော က သူ့ဦးလေးသန်းမောင် ပြောခဲ့သည့်စကားကို အတာ ချက်ချင်း သတိရလာ၏။ မျက်စိထဲ တွင်လည်း အဘွားကြီး ငိုနေဟန်ကို မြင်ယောင်လာကာ "ခု မေမေ ယူသွားတဲ့ ပိုက်ဆံငါးကျပ်ဟာ အမှန်ကတော့ ငါ့ပိုက်ဆံအစစ်မဟုတ်ဘူး၊ ဟိုအဘွားကြီးရဲ့ အထည်ကို ခိုးရောင်းလို့ရတဲ့ပိုက်ဆံပဲ၊ ဒါတောင် ငါ ဒီလောက် နှမြောမိသေးရင် ဥစ္စာရှင်အဘွားကြီးဆို ဘယ်လောက် နှမြောလိုက်မလဲ”

အတာလည်း တဖြည်းဖြည်းနှင့် အမှန်တရားကို မြင်လာပြီဖြစ်၏။ အပိန်းနှင့် ဘခွေးတို့ ဒလဝမ်ကုလား များ လက်တွင် အရိုက်အနှက်ခံရင်း ပါသွားရသည်မှာ သူတစ်ထူးကို မတရားကြံ၍ လက်ငင်းဝဋ်ခံရ သွားရခြင်း ဖြစ်သည်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ မသုံးရက် မစားရက်ဘဲ ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဝှက်ထားခဲ့သော သူ့ငွေငါးကျပ်မှာလည်း မတရားရသော ပိုက်ဆံဖြစ်၍ သူ့မေမေကပင် မတရားယူသွားခြင်းဖြစ်သည်ဟူ ၍လည်းကောင်း ဆရာမများ ပြောကြားဖူးသည့် သြဝါဒနှင့် ယှဉ်ကာ သို့လျှင် အတာ တွေးနေမိ၏။

"ငါ မတရားသဖြင့် ရတဲ့ပိုက်ဆံကို မေမေက မတရားသဖြင့်ဘဲ ယူသွားပြီ၊ ကြည့်၊ ဒီပိုက်ဆံဟာ မြင်း လောင်းတာနဲ့ ကုန်သွားဦးမှာပဲ" ယခုမှ သူဝှက်ထားသော ငွေငါးကျပ် မရှိတော့သည်ကို စောစောကလောက် စိတ်ထိခိုက်ခြင်းမရှိတော့ ဘဲ အမှန်ကို မြင်လာကာ ဘုရားစင်ရှေ့သို့ ရုတ်တရက် ရွှေ့ ထိုင်လိုက်ပြီး

”ဘုရားတပည့်တော် ဒီနေ့ကစပြီး မတရားတာ မမှန်တာကို ဘယ်တော့မှ မလုပ်တော့ပါဘူး ဘုရား"ဟု ဦးသုံးကြိမ်ချလိုက်ပြီး ဘုရားစင်မှ မဟာမြတ်မုနိရုပ်ပွားတော်ကို အတွေသား စိုက်ငေးနေမိ၏။ သူ့စိတ် ထဲတွင်လည်း မဟာမြတ်မုနိ ကိုယ်တော်သည် သူ့အား စိန်းစိန်းကြီး ကြည့်နေရာမှ တဖြည်းဖြည်း ပြုံး တော်မူလာသယောင်ယောင် ထင်လိုက်မိသည်နှင့်အမျှ အတူမျက်နှာကလေးသည်လည်း သိသိသာ သာ ကြည်လင် လာတော့၏။

ဤလိုနောင်တ တရားလေးရပြီးခဲ့သည့် နောက်တစ်နေ့မှစ၍ အတာသည် ယခင်ကျောင်းသား ဘဂ နည်းတူ အမူအရာကလေး တည်ငြိမ်လာ၏။ အတာဆိုလျှင် အော့ကြောလန်အောင် မျက်စိ နောက်ခဲ့သော အရပ်ထဲ မှ လူကြီးများပင် အပြောင်းမြန်လှသည့် အတာ့အမူအရာကို လက်ဖျား တခါခါဖြစ်နေကြလျက်

” ဒီကောင်လေး ငြိမ်သွားမှပေါ့။ ဟိုမျောက်ကောင်တွေမှ မရှိတော့ဘဲ"ဟူ၍လည်း အချို့က မှတ်ချက် ချလိုက်၏။

အမှန်စင်စစ်သော် အတာကိုယ်၌က သူ့ကိုယ်သူ ဆုံးမ၍ သူ့စိတ်ကိုသူပြင်ခဲ့၍

ယခုလိုတည်ငြိမ် သွားသည်ပင် ထားဦး၊
အထက်ပါစကားသည်လည်းမှန်သင့်သလောက် မှန်၏။ အကယ်တိ ယမန်နေ့ကသာအပိန်း တို့ အဖမ်းမခံခဲ့ရလျှင် တစ်နေ့ တစ်ချိန်ချိန်၌ အတာနှင့် တွေ့ကြမည်ဖြစ်၏။ တွေ့လျှင်ခိုးသွားပစ်ရန်သော်လည်းကောင်း၊ အလစ်သုတ်ရန်၊ တစ်နေရာ သွားခိုးကြရန်သော် လည်းကောင်း ချော့၍ဆွယ်လျှင် ဆွယ်မည်၊ ယမန်နေ့ ကက္ကသို့ နိုင်ပေါက်နှင့် ခြောက်၍လည်း မရမကခေါ် ချင်ခေါ်မည်။ အတာသည် လည်း ကြောက်ကြောက်နှင့် လိုက်မိပေမည်။ တစ်ခေါက် က နှစ်ခေါက် ဆိုသော် ကြောက်၍လိုက်ရခြင်းမဟုတ်တော့ဘဲ ငွေရပေါက်ချောင်၍ လိုက်သည့် သဘောမျိုးဖြစ် လာမည် မှာတော့ သေချာ၏။ ယင်းသည်အဖြစ်မျိုးကို ရည်ညွှန်းတွေးဆကာပင် တံငါနားနီး တံငါဟု စာထုံးတစ်ခု ပြုခဲ့ဟန်တူ၏။

အတာကလေးတွင်ကား သူထားခဲ့ဖူးသော စိတ်ကောင်းကလေးတစ်ခုကြောင့် ကုသိုလ်ကံ ပင် ထောက်မလာ၍လား မပြောတတ်၊ လတ်တလောချင်းပင် အခြေအနေ သည် ပြောင်းလဲသွားရ တော့၏။ အပိန်းတို့ အဖမ်းအဆီး ခံရမည့်နေ့က ကြံကြံဖန်ဖန် ကံအားလျော်စွာ စာရေးဖြစ်သူ ဆွဲခေါ်သွားသဖြင့် အတာသက်သာခွင့်ရသွား၏။ ငွေခြောက်ကျပ် ဝေစုရသဖြင့် ပထမ အကြိမ်နှင့် ပင်အတာကလေး စိတ်ပါသလိုရှိခဲ့ပြီး နှစ်ကြိမ်အထိသာ အောင်မြင်ခဲ့မူ သူသည်အမှန်မုချ မကောင်းဘက်တွင် ဆက်လက်၍ ပျော်မွေ့သွားစရာရှိသော် အဖမ်းခံသွားရသဖြင့် အတူတွင် ပါအမှားနှင့် အမှန်ကိုအချိန်မီ သိခွင့်ရလိုက်၏။

ထိုမျှသာ အတာကံကောင်းသည်မဟုတ်။ ရုတ်ရက်ဆိုသလို ကိုထွန်းအောင် မမျှော်လင့် ဘဲ ရောက်လာသောကြောင့် အတာတွင်မျက်ရည်အပေါက်ပေါက် ကျမိသည်အထိဝမ်းသာအားရ ရှိသွားတော့ ၏။

"ကိုင်း၊ ပြီးခဲ့တာတွေကို ပြောမနေပါနဲ့ တော့ မသိန်းမေရယ်" သူ့ အား မတိုင်ပင်ပဲ သွားရကောင်းလားဟု ရန်တွေ့နေသော မသိန်းမေလည်း ထ၍ပင် ထုတော့မ လောက်သူ့အတွင် အဘယ်မျှစိတ်ဒုက္ခရောက်ခဲ့ရသည်တို့ကို စီကာပတ်ကုံးပြောနေသည်နှင့် ကိုထွန်းအောင် က သို့ကလိုကရုဏာသံဖြင့် တားမြစ်ရင်း

"တကယ်တော့လဲ ကျုပ်ဘယ်ခွဲသွားချင်ပါ့မလဲဗျာ၊ ခုဟာက ခင်ဗျားတို့ အတွက်ပဲ မဟုတ်လား၊ မသိန်းမေပြောပြောနေတဲ့ အရင်းအနှီးအတွက်ကြောင့် ကျုပ်ခွတ်ထွက်သွားတာပဲ၊ ကျုပ် ဝင်ပြီး နှုတ်ဆက်မယ်တောင် ကြံမိသေးတယ်၊ ဒါပေမဲ့"

"ကျွန်မ တားမှာ စိုးလို့ မဝင်တာမဟုတ်လား၊ စိတ်ချွတ်ဖျက်မှာပဲ"

"ကဲ ဒါတွေထားပါတော့လေ၊ ကျုပ်လဲအမှန်ဆိုရင် ခြောက်လအနည်းဆုံးလုပ်ရမဲ့ စည်းကမ်းနဲ့ လိုက်သွားတာကျုပ်မပျော်ဘူး၊ ဒီကိုပဲစိတ်ကရောက်နေတယ်၊ ဒါန်ကအတော်တောင်းပန်ပြီး ထွက်ခဲ့ ရသပေါ့။ ခုကျုပ်မှာ ငွေနှစ်ရာလောက် ပါလာတယ်၊ အဲဒါအရောင်းအဝယ်တစ်ခုခုလုပ် ဖို့ စဉ်းစားကြ ရအောင် ဟုတ်လား"

"အေးလေ၊ ရှင်က ဘာရောင်းရင် ကောင်းမယ်လို့ ထင်သလဲ"

"ခင်ဗျားပဲ စဉ်းစားပပေါ့ မသိန်းမေ၊ ရောင်းမှာက ခင်ဗျားရောင်းရမှာပဲ၊ ကျုပ်က အိမ်ကနေ ပိုင်းကူ လုပ်ပေး ရုံသာ တတ်နိုင်တာဆိုတော့"

"ကဲ ထမင်းရောင်းရရင် မကောင်းဘူးလား ကိုထွန်းအောင်၊ ရှင့်သဘောကကော"

”ဟာ သိပ်ကောင်းပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ထမင်းရောင်းတဲ့အလုပ်က ဗာဟီရသိပ်များတော့...”

”အလုပ်လုပ် တာပဲရှင် ကြောက်နေလို့ ဖြစ်မလား”

”ဒါဖြင့်လဲ လုပ်လေ၊ ကောင်းတော့ဖြင့် သိပ်ကောင်းတဲ့အလုပ်ပဲ၊ မြန်မြန်လဲ ပိုက်ဆံဖြစ် လွယ်တယ်၊ ကိုယ့်ဝမ်းရေး လဲ လုံးလုံးမပူရတော့ဘူးပေါ့” သို့ မိဘနှစ်ပါး အားရဝမ်းသာနှင့် ကြည်ကြည်ရွှင်ရွှင် ဤလိုတိုင်ပင်နေကြသည်ကို အတာသည် လည်တိုင် ကလေး အကော့သားနှင့်ခပ်မော့မော့ နားစွင့်နေရင်းကပင် ထမင်းဆိုင်တည်း ဟူသော ပေါ်မလာသေးသည့် အကောင်အထည်ကို မယောင်မလည်တွေးကာ ဟင်းကောင်းကောင်း နှင့် လေ့ ရတော့ မည့် အခင်းကို အသာတငင်းငင်း စိတ်ကူးယဉ်နေတော့၏။

”ကဲဒီလိုဆိုရင် ဒီထပ်ခိုးကလေးနဲ့ ဖြစ်မှာမဟုတ် ကိုထွန်းအောင်ချက်ဖို့ ပြုတ်ဖို့က နေရာကျယ် ကျယ်ဝန်းဝန်း နဲ့မှ ဖြစ်လိမ့်မယ်

”လာ မသိန်းမေ၊ ပြောနေကြာတယ်၊ အိမ်တစ်ခန်းလောက် လျှောက်ကြည့်ရအောင်”

ပြောပြောဆိုဆို ပြိုင်တူထကာ အိမ်အခန်းရှာရန်အတွက် ခပ်သွက်သွက် ဆင်းသွားကြတော့၏။ အတာ လည်း ကိုထွန်းအောင် ပစ်ပေးခဲ့သော မုန့်စေ့ကိုအသာချကာ ထ၍ပင် ကျွမ်းထိုးလိုက်မိတော့၏။

ကိုထွန်းအောင် ၏ အစီအစဉ်တွင် ပထမအရေးအကြီးဆုံးသည် အတာ အား ကျောင်းပြန်အပ်ရန် ဖြစ်သည့်အတိုင်း နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် ရှစ်နာရီခွဲသည်နှင့် အတာ အားကျောင်း သို့ ခေါ်သွား တော့၏။

”မင်းလဲ မကောင်းဘူး အတာ၊ တကယ်သို့ သာ ကျောင်းလခမပေးတဲ့ အကြောင်းငါ့ဆီကို ရေးလိုက်ရင် ငါကြံဖန်ပြီး ပို့ပေးမှာပေါ့”

”ဟုတ်ကဲ့၊ အစတော့ ကျွန်တော်ရေးမလို့ ပဲ၊ ဒါပေမဲ့”

အတာ က စကားကိုရှေ့မဆက်သေးဘဲ တွေတွေကလေးမော့ကြည့်နေသောကြောင့်

”ငါသိပါတယ်ကွာ၊ ငါ့မှာပိုက်ဆံမရှိဘူးဆိုတာ မင်းသိလို့ မရေးတာဟုတ်လား” အတာ က မျက်နှာသေကလေးဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်တွင်

”အေး၊ မင်းအဲသလို လိမ္မာလေ ငါအသည်းကွဲလေ”

”ဗျာ”

အသည်းကွဲဆိုသော စကားကြောင့် သို့ ရေရွတ်ရင်း စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသလို မော်ကြည့် လိုက်သည်နှင့် ကိုထွန်းအောင်လည်း အတာကလေး အဓိပ္ပာယ်ကောက် လွဲသွားပြီကို ချက်ချင်း သိလိုက် ၏။

”ဒီလိုပါ၊ စိတ်ညစ်လို့ အသည်းကွဲတာမျိုး မဟုတ်ဘူး၊ ဥပမာဆိုတော့ကွာ၊ မင်းစိတ်ညစ်ရင် ဝမ်းနည်း ရင် မျက်ရည်ကျတယ် မဟုတ်လား”

”ဟုတ်ကဲ့”

”နို့ ငါပြန်လာတာ မြင်တော့ကော ဘာလို့ မျက်ရည်ကျသလဲ” အတာလည်း အတန်ကြာတွေနေပြီးမှ

”ဟာ ဟုတ်တယ်နော်၊ သိပ်ဝမ်းသာရင်လဲ မျက်ရည်ကျတယ်၊ တစ်မျိုးပဲ”

”အေးအဲသလိုပဲ ပေါ့ကွာ၊ မင်းလိမ္မာ တာဟာ အသည်းကွဲမတတ်ဘဲလို့ ခုနပြောတာ အဲဒီအဓိပ္ပာယ်ကွ" အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့်ပင် ဖြစ်ဟန်တူ၏။ အတာသည် ကြည်ကြည်လင်လင် ရွှင်နေရာမှ ရုတ် တရက် မျက်နှာကလေးညှို့သွားကာ

”ဟိုတလောတုန်းကလေ ကျွန်တော် ကျွန်တော် သိပ်မိုက် ခဲ့တာပဲသိလား၊ ကျွန်တော် အမျှားကြီး ငရဲကြီးသွားပြီ”

အတာ့ စကားကြောင့် ကိုထွန်းအောင်တွင် အံ့အားတသင့် ငုံ့ကြည့်မိရာမှ

”ဘာလဲ အတာ၊ မင်းဘာတွေ မိုက်ခဲလိုကလဲ" ဟုမေးလိုက်သည်နှင့်

”ဟော့ လန်ခြားဟိုး၊ ကျောင်းရောက်နေပြီ၊ ကျွန်တော် အိမ်ကျမှပဲ ပြောတော့မယ်နော်”

ကိုထွန်းအောင်တို့ ကျောင်းထဲဝင်လာသည်နှင့် အတော့်ကိုမြင်လိုက်သော သူငယ်ချင်းများလည်း အားရ ဝမ်းသာ ပြေးလာနှုတ်ဆက်နေကြသောကြောင့် အတာတွင်လည်း မျက်ရည် တလည်လည် ဖြင့်ပြန်လှန်ဖြေကြားရင် ဖက်လဲတကင်းဖြစ်နေတော့၏။

”ဟော့ ကျော်ကျော်၊ မင်းတို့ မမကော"ဟု အတာက အမှတ်တရမေးလိုက်သည်ကို

”အပေါ်ထပ် မှာကွ၊ တီချာကြီးအခန်းမှာ ခုပဲတက်သွားတယ်" အကယ်၍ အတူ သဘောအတိုင်းသာ ခွင့်ပြုထားမည်ဆိုက တော်ရုံဖြင့် သူတို့ ချင်း စကားပြတ် မည်မဟုတ် ဟု တွေးမိ၍လားမသိ၊ ကိုထွန်းအောင်လည်း ထိုအခိုက်မှာပင် အတာအားဆွဲခေါ်ကာ အပေါ်ထပ် သို့ တက်လာခဲ့ရတော့၏။

အဆင်သင့်ပင် စာရေးစားပွဲအလယ်၌ ဇာချည်လုံး သိုးမွေးချည်ခင်များကိုထား၍ တစ်စုံတစ်ရာ တိုင်ပင်နေကြ ဟန်တူသော ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီးနှစ်ယောက်အပြင် ကျော်ကျော်တို့ မမ ကိုပါ တွေ့ရသောကြောင့် ကိုထွန်းအောင်လည်း တံခါးဝမှပင်ရပ်၍ အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် နှုတ်ဆက် လိုက်၏။ ဆရာမကြီး ကလည်း ပြန်လှန်နှုတ်ဆက်လိုက်ရင် ဝင်လာရန်ဖိတ်ခေါ်လိုက်ပြီး စောစောက ကိုထွန်းအောင် ဆီတွင်သာ အာရုံစိုက်နေမိကြသောကြောင့် အတာကလေးကို မမြင်ဘဲ ယခုအနီး သို့ ရောက် မှ သိလိုက်ရသည်နှင့်

”ဟလို ဟလို"ဟူသော အသံများသည် ဆရာမကြီး နှစ်ဦးစလုံးထံမှ အံ့အားတသင့် ထွက်ပေါ် လာ ပြီးအနီးသို့ ခေါ်ယူကာဖက်ယူက ဖက်၊ နမ်းသူက နမ်းဖြင့် အတော်ကလေး ဝမ်းမြောက်သွားသလိုပြုမူနေကြတော့၏။

ဆရာမမှာမူ အတော့်အပေါ်၌ ခင်ခင်တွယ်တွယ်နှင့် တောင့်တောင့်တတ ရှိခဲ့ဖူးသည်မဟုတ်၍လား မပြောတတ်၊ ပထမသော် ယောင်ချာချာပင်ငေးကြည့်နေမိသေး၏။

တစ်ကြိမ်သော အခါက အတော့အပေါ်တွင် မည်မျှလောက် စိတ်ထားကလေးကောက်ခဲ့သည်ဖြစ်စေ၊ ယခုလို ရက်ရှည်လများ ကွဲသွားရပြီးမှ ရုတ်ရက်ပြန်တွေ့လိုက်ရသည်၌ ဆရာမသည် သီးခြားကိန်း အောင်းနေသည့် ဆရာမတည်းဟူသည့်စိတ်ဓာတ်ဖြင့် အတာအားနှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် ကြီး ပြုံးပြလိုက် ၏။ဤသည့်အမူအရာကို ဆရာမကြီးတို့ ကလည်း ကြည်နူးဝမ်းသာ အကဲခတ်လိုက်မိ၏။ ချက်ချင်းလောက် နီးနီးပင် ကိုထွန်းအောင်က အတာဤသို့

ဖြစ်ရသည့် အကြောင်းရင်းကို သူကျောက်ထိုးကျောင်း တက်သည်ကအစ ယိုးဒယားရောက်သည်အထိ ရှင်းပြလိုက်၏။

”မနေ့က တစ်ချက်တီးလောက်မှ ကျွန်တော်ရန်ကုန်ရောက်ပါတယ်၊ ရောက်ရောက်ချင်းပဲ ဒီကလေး ကိစ္စ သိလိုက်ရတော့ အတော်ပဲ ယူကျုံးမရဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်" သူပြောလိုက်သော စကားနှင့်လျော်ညီစွာပင် ကိုထွန်းအောင်၌ မျက်ရည်မလည်အောင် အနိုင်နိုင် ထိန်းနေရသည့် အသွင် ပေါ်နေ၏။

"အင်းပေါ့လေ၊ စိတ်မကောင်းစရာပဲပေါ့၊ အတော့်မိဘမှာ ငွေကြေးကြပ်တည်းလို့ သာ ကျောင်းလခ မမှန်တာပဲ လို့ ဆရာမကြီးနဲ့ ကျွန်မတို့ တောင် တိုင်ပင်ဆွေးနွေးပြီး ချက်ချင်း စာရေး မေးမြန်းပါ သေးတယ်၊ အဲဒီတုန်းက အကျိုးအကြောင်းလာပြောခဲ့ရင် ဆရာမကြီးကလဲ ဖွတ်တောင်း မှာ မဟုတ်ပါဘူး တစ်နည်းနည်းနဲ့ ဖြစ်လာအောင် စီစဉ်ပေးမှာပါပဲ"

”ဟုတ်ပါတယ်၊ မနေ့ကပဲ သူ့အမေပြောပြပါသေးတယ်၊ သူ့အမေက စာမတတ်ဘူးဆရာမကြီး၊ ဒီတော့ စာရဲ့ တန်ဖိုးကိုလဲ မသိသလို ဖြစ်နေတာပေါ့"

”မှန်ပါတယ်ဆရာမကြီး၊ ဒါကြောင့်ကျွန်တော်ချက်ချင်းပဲခေါ်လာခဲ့တာပါ၊ ကျွန်တော်ရှိနေ သမျှ တော့နောက်နောင်ကို ဒီလိုမဖြစ်စေရပါဘူး"

”ဝမ်းသာတယ်၊ ကျွန်မအများကြီးဝမ်းသာပါတယ်၊ ဒီလိုအစစအရာရာတော်တဲ့ ကလေးတစ် ယောက်ကို အင်မတန် ဂရုစိုက်ပြီး မွေးပါနော်၊ စောင့်ရှောက်ပါ၊ ကောင်းကောင်းစောင့်ရှောက်ပါ၊ ကျွန်မတို့ အင်္ဂလိပ် လူမျိုးမှာ ကလေးကိုသိပ်ဂရုစိုက်ပါတယ်၊ ဘာပြုလို့လဲဆိုရင် မိဘတိုင်း အုပ်ထိန်းသူတိုင်း ဆရာ ဆရာမတိုင်း ကလေးများကို အများကြီး ဂရုစိုက်ပြီး စောင့်ရှောက်မှ တိုင်းပြည်ကို အုပ်ချုပ်ဖို့ လူကောင်းကောင်း ရနိုင်ပါတယ်”

ပညာသင်ကြားရေး၌ စရိတ်ကြီးလေးလှသော ခေတ်ဖြစ်သည့်အတိုင်း အတာလေးအား ရှေ့နေ တစ်ယောက်ဖြစ်လာရေးအထိပင် ရရဲ့ဝံ့ဝံ့မမှန်းနိုင်သော ကိုထွန်းအောင်မှာ သို့ လျှင် ဆရာမ ကြီး ပြောလိုက်သည့်

”တိုင်းပြည်အုပ်ချုပ်ဖို့ လူကောင်းကောင်းရနိုင်ပါတယ်" ဆိုသည့် စကားကြောင့် ကြက်သီး မွေးညင်းတောင် ထသွားလျက်

”ဒီလိုစိတ်ထားမျိုးကြောင့်လဲ ဒင်းတို့ အင်္ဂလိပ်တွေ ကမ္ဘာမှာအကြီးဆုံး အင်ပါယာကြီးကို ချုံ့ထွင် အုပ်စိုးနေနိုင်တာပဲ"ဟူ၍ပင် စိတ်ထမှရေရွတ်နေမိ၏။

”အဲဒီတော့ ဦးထွန်းအောင် အတာလိုစိတ်ကောင်းရှိတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ဟာ နောက် ၂၅နှစ် လောက်ကြာလို့ ဝန်ကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်လာမယ်ဆိုရင် တိုင်းပြည်အများကြီး ကောင်းမှာပဲ၊ ပညာကို အများကြီးပေးပါ၊ တက်နိုင်သလောက် များများပေးပါ။”

ထိုစကားကြောင့် ကိုထွန်းအောင်တွင် ပို၍ပင်ခေါင်းကြီးသွားတော့၏။ ကျောထဲတွင်စိမ့်ခနဲချမ်း သွား၏။

”ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော်အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားပါ့မယ်"

”ခုလိုဆိုရင် အများကြီး ဝမ်းသာစရာပဲ၊ ဆရာမကြီးတို့ လူမျိုးဟာ ဒီလိုအားလုံးဘက်က တော်တဲ့ ကလေးကို အင်မတန် ဂရုစိုက်ပါတယ်၊ ကောင်းကောင်းနေပါတယ်၊ ဒါကြောင့်ဒီကလေးကို အားပေး တဲ့အနေ နဲ့ နောက်ပြီးတော့ကာ ကိုထွန်းအောင်တို့မှာ ငွေသိပ်မလွယ်ဘူးဆိုတဲ့အတွက် အရင်က

ကျောင်းလခတွေ မယူပါဘူး"

"ဗျာ၊ ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ ဆရာမကြီးရယ်၊ သိပ်ကျေးဇူးတင်တာပဲ"

"ခု ကျွန်မ တို့ ကျောင်းဖွင့်ထားတာဟာ ကလေးချစ်တတ်လို့ပါ။ ကလေးတွေနဲ့ နေရတာ ပျော်လို့ ပါ။ ပိုက်ဆံကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး၊ ပြီးတော့ကျွန်မက မြန်မာကိုချစ်တဲ့ အင်္ဂလိပ်မကြီးပါ ဦးထွန်းအောင်" ပြောပြော ဆိုဆို ဆရာမကြီးက အညွှတ်အနူးနှင့် မြူးရွှင်သွားသလို အသံထွက်အောင် ရယ်လိုက် သောကြောင့်အားလုံးပင် တပြုံးပြုံးကြဖြစ်သွားကြတော့၏။

အကယ်၍သာ ကျောင်းသားသစ်တစ်ယောက် လာအပ်သည့်ကိစ္စမျိုး ဖြစ်ခဲ့လျှင် (ဤလိုအချိန်၌ လက်ခံသည် ပင် ထားဘိဦး)ဤမျှလောက်အချိန်အကုန်ခံကာ ဤလိုလည်း ရင်းရင်းနှီးနှီး ရယ်ကာ မောကာရှိနေလိမ့်မည်မဟုတ်။ ယခုသော် စာတော်သည်၊ လိမ္မာသည်၊ စိတ်ကောင်း ရှိသည်ဟူ သောတော်၏ ဂုဏ်သတင်းကလေးများကြောင့် အတန်ကြာသည့်တိုင် အရေးတယူ ဆွေးနွေး နေမိကြ၏။

မြန်မာစကား မပီတပီနှင့်ပင် ပြောဆိုနေရာမှ ဆရာမကြီးသည် ရုတ်ရက်အားဖြင့် အင်္ဂလိပ်စကား သုံးကာ ခပ်ပြုံးပြုံး အမူအရာဖြင့်

"ခုဒီကလေး ကျောင်းမလာဘဲနေတာဟာ ကျောင်းလခအတွက်ကလွဲပြီး ဒီပြင်ဘာတွေ များ ပြောပါသေးသလဲ၊ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းသိပါရစေ"

ဆရာမကြီးသည် အနီးတွင်ထိုင်နေသော ကျော်ကျော်မမအား မသိမသာပြုံးပြလိုက်ပြီးမှ သို့ မေး လိုက်သည် ကို

"ဘာမှ မပြောပါလား ဆရာမကြီးရဲ့

" ။

"ဒီလိုလေ၊ ဆရာမကြီးဆိုလိုတာက ဒီကကျောင်းသူကျောင်းသား ဆရာမအစရှိတာတွေနဲ့ ပတ်သက်လို့ ဘာတစ်ခုမှ သဘောမကျတာရယ်လို့ မရှိခဲ့ပါဘူး၊ ပြောလဲ မပြောဖူးပါဘူး၊ ဘာဖြစ် လို့ ပါလိမ့်"

"မဖြစ်ပါဘူး၊ ရှိခဲ့ရင်ဘာကို မကျေနပ်ဘူးဆိုတာ ကျွန်မတို့ သိထားချင်လို့ပါပဲ"ဟု လက်ထောက် ဆရာမကြီး ဖင်ဖြေလိုက်ပြီးမှ အတာ့ဘက်သို့ လှည့်ကာ

"ကဲ အတာ၊ ခုမင်းကျောင်းပြန်ရောက်လာပြီးနော်၊ ကောင်းပြီ၊ မင်းဘယ်အတန်းမှာ နေချင်သလဲ"

"အရင်အတန်း မှာပဲ နေမယ်တီချာလတ်၊ ဒီမမအတန်းမှာပဲ နေချင်ပါတယ်" အတာသည်ယောင် ၍မျှပင် စဉ်းစားခြင်းမပြုဘဲ သူ့ဆရာမအားလက်ညှိုးကလေးညွှန်ကာ ပျော့ပျော့ သလဲပြော လိုက်၏။

သူ့အားစိတ်ဆင်းရဲအောင် အမျိုးမျိုးပြုမူခဲ့သော်လည်း အတာသည်ဆရာမအပေါ်၌ အငြိုးမထား၊ အချစ် မပျက်၊ နှစ်သက်ခင်မင်လျက်ပင်ရှိသည်ကို ထိုအပြော ထိုအမူအရာဖြင့် ပြလိုက်၏။ ဤသည် ကိုသူ့ဆရာမ ကလည်း အရှက်ကလေးဖြင့်နှောကာ သဘောပေါက်သွား၏။ တစ်ဦးမေတ္တာ တစ်ဦး မှာဆိုသကဲ့ သို့ ပင် မပျက်သောအဏုမေတ္တာက ဆရာမသို့ ကူးစက်သွားသည့်အတိုင်း ချက်ချင်း ပင်အတာကလေး အား လှမ်း၍ဆွဲတဲ့ပြီး အတွါးကလေးနှစ်ဖက်ကို သူ့လက်နနဖြင့် စုအုပ်ခါ ယမ်းရင်း

အငမ်းမရကြည့်နူးနေမိသလောက် ဆရာမကြီးနှစ်ယောက်တွင်ကား ပြောစရာပင်မရှိ။ သိသိသာသာ ရွှင်လန်း အားရ ရှိနေကြတော့၏။

နေ့လယ်ကျောင်းလွှတ်သည်ဆိုလျှင်ပင် အတာသည် သူ့ ဂတ္တရားကို မမေ့ဆရာမအနီးသို့ ရွှေ့ ခန်ရောက် လာကာ

"မမ ဘာစားမလဲဟင်၊ ကျွန်တော်မှာပေးမယ်လေ" သို့ အတာ မေးနေခိုက်မှာပင် ချစ်အောင် ရောက်လာပြန်သောကြောင့်"ကဲ မောင်ချစ်အောင်၊ ဒီနေ့ တော့ အရင်ရောက်တဲ့လူကို ခိုင်းရမှာပဲ၊ မင်းသွားတော့၊ အတာကအရင်ရောက်တယ်"ဟု ချစ်အောင် ကို ကျေနပ်အောင်ပြောလိုက်ပြီးမှ အတာအား ဂမ်းသာဝမ်းနည်း ခွဲခြား၍မရသော အမူအရာဖြင့်တွေကြည့်နေပြီးမှ

"အတာ မင်းမမကို မမုန်းဘူးလားကွယ် ဟင်"ဟု မေးလိုက်သောကြောင့် အတာတွင်မျက်တောင် ကလေးတဖျတ်ဖျတ် ခတ်နေမိရာမှ

"ဟင် ကျွန်တော် ဘာလို့ မုန်းရမှာလဲ၊ မမကို ကျွန်တော်ချစ်ပါတယ် မမရဲ့၊ ကျွန်တော်မမုန်း တတ်ပါဘူး"

ဤစကားကြောင့် ဆရာမတွင် တစ်ဖန်မသိမသာရှက်သွားရပြန်၏။

"ကဲမင်းက မမကိုချစ်တယ်၊ နို့ မမကကော မင့်ကိုချစ်သလား မုန်းသလား၊ မင်းဘယ်လိုထင်သလဲ အတာ"

"ဟို အရင်မမက ပြောတယ်၊ ဆရာမဆိုတာ ဘယ်ကလေးကိုမှ မမုန်းဘူးတဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ပြောစကား နား မထောင်ရင် စာမကြိုးစားရင်တော့ စိတ်ဆိုးတယ်တဲ့၊ ဒီလိုဆို မမလဲ ကျွန်တော့်ကို ချစ်တယ် လို့ ထင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့" အတာ လည်း စကားကို ရှေ့မဆက်ဘဲ ဆရာမအား မသိမသာမော်ကြည့်လိုက်သောကြောင့်

"အင်း၊ ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်သလဲ အတာ၊ ပြောမမကို မကြောက်နဲ့

"ဟုအပြုံးနှင့် ခွင့်ပြုလိုက်မှ

"ကျွန်တော့်ကို မမချစ်သားပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်ကြောင့် ကျော်ကျော်နဖူးပေါက်သွားလို့ မမ ကျွန်တော့်ကို စိတ်ဆိုးနေ တယ် ဟုတ်ဖူးလားဟင်"

ဆရာမအဖို့၌ ထိုစကားကြောင့် အဟောင်းသည် အသစ်ကဲ့သို့ ဖြစ်လာဟန်တူ၏။ မျက်နှာထား အမူအရာလည်း ပြောင်းသွားကာ

"ဒီမှာအတာ၊ မမ မင့်ကိုမမုန်းတော့ဘူး ဟုတ်လား၊ ကဲ မမဖို့ ဟို" ဆရာမသည် ဘာစားရကောင်း မည်ကို စဉ်းစားနေသလို တွေနေသည်နှင့်

"ကော်ပြန့်လိပ် စားပါလား မမဟင်၊ ကျွန်တော် သွားဝယ်ပေးမယ်"

"ဟေ့ ဒီမှာ ရလို့လား"

"၁၆ လမ်းထိပ်မှာရတယ်လေ" ယခင်ဆရာမ အား ဝယ်ပေးခဲ့သည့်နည်းတူ အတာလည်း အပြေးအလွှားသွားပယ်ခဲ့၏။ တစ်မြန် နေ့က ထမင်းဝယ်ရင်း ဖျက်ခဲ့သော ငွေတစ်ကျပ်မှပိုသည့်အကြွေကို သူ့မေမေရန်ကြောင့် အိမ် တွင်မထားပံ့တော့ ဘဲ သူ့အိတ်ထဲတွင်ပါလာခဲ့သည့်အတိုင်း ထိုပိုက်ဆံနှင့် အပေါင် ထားယူခဲ့ သည် နှင့်ယခင်ကကဲ့သို့ အကျိုးချွတ်၍မပေးခဲ့ရဘဲ ကိစ္စပြီးသွား၏။ အတာ သည် ယနေ့အဖို့၌ ရတ်ရက်ဘဝသစ်ရောက်ခဲ့ရသည့်ပမာ သာသာ ယာယာကြီး ပျော်နေ တော့၏။ အထူးသဖြင့်သူ့အား မကြည်မဖြူနှင့် ကြုံစုခဲ့သော ဆရာမက ရယ်ကာ မောကာနှင့် စကားလက်ခံပြောလာသည့်အဖြစ်ကို အတာသည်နှစ်နှစ်ကာ

ဂမ်းအသာဆုံးဖြစ်၏။

ညနေ ကျောင်းလွှတ်ရန် မိနစ်ပိုင်းမျှသာ လိုတော့သည့် အချိန်တွင်အတာသည် ခါတိုင်းနှင့်မတူ တလှုပ်တရွရွဖြင့် ဟိုထ သည်ထ လုပ်နေသောကြောင့်

”အတာ၊ လာဦးဒီကို" အလွန်ကျိုးနွံသောအမူအရာဖြင့် အတာရောက်လျှင်ပင်

”မင်း ဘာထလုပ်နေတာလဲ၊ ဟိုသွားဒီသွားနဲ့ ဟင်၊ အရင်လိုမင်းစည်းကမ်း၊ မသေဂပ်တော့ဘူး လား"

”မ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော် ဆော့နေတာမဟုတ်ပါဘူး၊ ကောင်းပျက်ခဲ့တုန်းက စာတွေပြန်ကူး ချင်လို့ မစွမ်းကြည်တို့ ဆီမှာ စာအုပ်ငှားတာပါ မမ" အပြစ်တင်စော သွားမိသော ဆရာမသည် ယခုမှပင် ချစ်ချင်ဖွယ်ရာသော အတာ့လုံ့လ ဝီရိယကို စိတ်ထဲ မှ ချီးကျူးမိကာ

”အေး အေး၊ ဒါဖြင့်သွား"ဟု အတာအား ခပ်ပြုံးပြုံးခွင့်လွှတ်လိုက်၏။

အိမ်သို့ ပြန်ရောက်သည်ဆိုလျှင်ပင် အတာသည် ရောသော်လှဂအောင် မချိုးနိုင်၊ သူ့စိတ်ထဲတွင် ပြန်ကူးရမည့် ကျောင်းစာများကိုသာ စွဲလမ်းနေသည်နှင့် ရေသုတ်သုတ်ချိုးကာ စာကိုသာ အပြင်း ကူးရေးနေတော့၏။ သူနှင့် ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်လောက် ရောက်လာသော ကိုထွန်းအောင်ကိုပင် ဟက်ဟက်ပက်ပက် စကားမပြောနိုင်ဘဲ တကုတ်ကုတ်နှင့် ရေးနေသည်မှာ ၄နာရီမှသည် ည၇နာရီခွဲအထိ အတာမထ သေး၊ ရေးမြဲပင် ရှိနေသေးသောကြောင့် "ဟေ့ အတာ၊ တော်ပါတော့လားကွ၊ တော်တော့ နက်ဖြန်မှဆက်ရေး"ဟု ခပ်ပြင်းပြင်းကလေး ငေါက်လိုက်မှ အတာလည်း အရေးရပ်တော့၏။ အတာကလေးထမင်းစားပြီး ပြန်လာသောအချိန်မှာ ရှစ်နာရီသာသာခန့် ရှိနေပြီဖြစ်၍ သူ့အိပ်ရာ သူအသာခင်း ၍ အစင်းသားလှဲချလိုက်၏။ ရတ်တရက်မပျော်၊ အတော်ကြာသည့်တိုင်အောင် အတွေးကြော တွင် မျောနေသေး၏။

အထူးသဖြင့် သူ၏တေလေဘဂနှင့် ကျောင်းသားဘဂကို အမျိုးမျိုးနှိုင်းယှဉ်၍ တွေးနေမိ၏။ အပိန်း တို့နှင့်အတူ တိစ္ဆာန်ရုံ၊ ကန်တော်ကြီး၊ ဗိုလ်တထောင်သဘော်ဆိပ်စသည်တို့ကို သွားလာ လတ်ပတ်ရာ ၌ တစ်ခါတစ်ရံခုတ်ရထား၊ ဘတ်စ်ကားစသည် စီးသွားရာတွင် မည်သူကမျှ သူတို့ တစ်သိုက် ကို အရေးမလုပ်၊ မျက်နှာသာလည်းမပေး၊ သူခိုး ခါးပိုက်နှိုက်ကလေးများကဲ့သို့ သဘောထားပြီး သူ့တို့ ဂင်ထိုင်သည့် ခုံတန်းမှ ခရီးသည်များလည်း ကိုယ့်အိတ်ကို ဖုံးသူဖုံး၊ ပါလာသောပစ္စည်းကို ပေါင်ပေါ်ယူတင်လိုတင်ဖြင့် မသင်္ကာသလို ကြည့်တတ်ကြ၏။

ဈေးတန်း ထဲ သို့ ရိုးရိုးတန်းတန်း လျှောက်သွားကြသည်ကိုပင် ဆိုင်ရှင်အပေါင်း တို့ ၏ မောင်းထုတ်အော်ငေါက် ခြင်းကိုခံရတတ်၏။ ဤကားတေလေဘဂ၏ အတော့်ကိုယ်တွေ့ များဖြစ်လျှက် ကျောင်းသားဘဂ ကမူ တစ်ခါတစ်ရံ ကျောင်းနောက်ကျမည်စိုး၍ ဘတ်စ်ကားစီးသွားသော အချိန် နှင့်ကားထဲ ၌ လူပြည့်နေသောအခိုက် ကြုံကြိုက်နေသည့်တိုင်အောင်

”ဟဲ့ ကလေး၊ လာဦးလေးပေါင်ပေါ်ထိုင်"ဟူ၍လည်းကောင်း

”ဟေ့ဟေ့၊ ဟိုကလေးကိုဒီပို့ လိုက်ပါကွယ်၊ အပေါက်ဝမှာမတော်လို့ လိမ့်ကျသွားမှဖြင့်လာလာ၊ ဒေါ်ဒေါ့ပေါင်ပေါ်ထိုင်" ဟူ၍ တစ်ဖုံ

”ငါ့မောင်ကလေး က ဘယ်ကျောင်းမှာနေသလဲ ဟင်၊ ဘယ်နှစ်တန်းရောက်ပလဲ"ဟူ၍ တစ်နည်း သို့ လျှင် ရင်းနှီးနှီး ဖော်ဖော်ရွေရွေနှင့် အရေးတယူ ပြုစုကြသည်၊ ဂရုစိုက်ကြသည်ကို အတာ တွေးမိ လာ၏။ မည်သည့်နေရာပင်သွားသွား၊ ကျောင်းသားဆိုလျှင် တွေ့မြင်သူတိုင်းက ချစ်ခင်ကြသည် ကိုလည်း အတာသည် အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ကိုယ်တွေ့ကြုံခဲ့ဖူးပြီး ဖြစ်သည့်အတိုင်း ထိုမည်သော တေလေဘဝနှင့် ကျောင်းသားဘဝ၏ ခြားနားချက်ကို ယခုမှပင် အကွက် လည် အောင်တွေးမိတော့၏။

စိတ်နေသဘောထားအားဖြင့် တွက်စစ်မိပြန်သည်၌လည်း အတာသည် တေလေဘဝကဆို လျှင်ဆော့နည်းမျိုးစုံဖြင့် ကမ်းကုန်အောင် ဆော့ခဲ့၏။

”ဟဲ့ ကောင်လေးတွေ သိပ်မဆော့ကြနဲ့ ကွယ်"ဟု မျက်စိနောက်သူ လူကြီးသူမများက ဆုံးမကြ သည်ကိုပင်အတာသည် ရှိသေတတ်သည့်စိတ် ပျောက်ကာ ပြောင်နောက်၍ ပြေးလွှေ့ရှိခဲ့ဖူး၏။ မိုးသောသူနှင့် ပေါင်းခဲ့သော ကြောင့်လည်း မိုက်သောအလုပ်ဖြစ်သည့် ခိုပစ်၊ ငါးဖမ်းဖြင့် သူတစ်ထူး အသက် ကို ပရမ်းပတာ သတ်ခဲ့၏။ သို့ လျှင် လူလိမ္မာကျောင်းသားနှင့် လူဆိုးလူတေ လူပေဘဝတို့ စိတ်ထား၊ ကိုယ်နှုတ် အမူအရာ နှင့်တကွပတ်ဝန်းကျင်၏ အရေးပေးလေးစားမှုခြင်းပါ အဘယ်မျှခြားနားသည်ကို ယခုမှပင် ဂဃနဏနှင့် ကွဲကွဲပြားပြား သဘောပေါက်တော့၏။

သို့ လျှင် အမှားနှင့်အမှန်ကို သိ၍တိတိကျကျ တွေးမိသည်မှာလည်း လူလိမ္မာကျောင်းသားဘဝဖြင့် သာတွေးတော ဆင်ခြင်မိခြင်းဖြစ်ရာ လူလိမ္မာသည် ပို၍လိမ္မာရေးကိုသာ ရှေ့ရှုစဉ်းစား၍ လူမိုက် တို့ သည်မူ အဘယ်ပုံတေရမိုက်ရမည်ဟူသည်၌သာ ပို၍စိတ်ဝင်စားတတ်၏။ ဤသည်မှာ ဓမ္မသာ ဟုငယ်ရွယ်သော အတာသည် ယခုသဘောမပေါက်နိုင်သေးသော်လည်း အသက်အရွယ် အ လျောက် တစ်နေ့နေ့ တွင်ကား ဤသဘောကိုသူအမှန် ခေါက်မိမည်သာ ဖြစ်၏။

အတာကလေးအား ကျောင်းပြန်အပ်ခဲ့ပြီးသည့်နောက် ၄ရက်မြောက်သောနေ့မှာပင် ခင်စိုးလု တို့ နေထိုင်ရာလမ်းထဲသို့ ပြောင်းသွားကြတော့လျက် ထိုလမ်းထဲသို့ ရောက်ခွင့်ကြုံရသည်ကို အတာ့ စိတ်ထဲ၌ လည်း အတော်ကလေး ကြည်နူးသွားမိ၏။ ယခင် အတာတို့ နေထိုင်ခဲ့သော မောင်ခိုင်လမ်း (ယခု ဗိုလ်ရှုလမ်း)မှာ လမ်းအနေအားဖြင့် လူရည် သန့် များသာ နေထိုင်ကြသည်မှန်သော်လည်း ထိုလမ်း၏ ဝဲယာဘက်ရှိ ၂၁၊ ၂၂၊ ၂၃၊ ၂၄ အစရှိ သည့် လမ်းတို့မှာ များသောအားဖြင့် ဆင်းရဲသား တရုတ်များဖြင့်သာ ပြည့်ကျပ်နေခဲ့သည့်အတိုင်း ဘိန်း၊ အရက်၊ အနီထောင်၊ လေးကောင်ဂျင်၊ ကော်ကင်း အစရှိသည့် လုပ်ငန်းဖြင့်သာ အသက် မွေးကြသော အရပ်ဖြစ်၏။

ဒုစရိုက် ပစ္စည်းထွန်းကားရာအရပ်ဖြစ်သည့် အလျောက်လည်း ထိုရပ်ကွက်တစ်ပိုက်သည် ဒုစရိုက် သမားဖြင့်သာ အမြဲပြည့်နှက်နေ၏။ သူခိုး၊ ခါးပိုက်နှိုက်၊ တေလေ၊ ဘိန်းစား၊ အလစ်သမား တို့ ပေါက်ဖွားရာဒေသလည်း ဖြစ်ရာ လူနေအဆင့်အတန်း ညံ့သလောက် ရပ်ကွက်လည်း မသန့် ၊ အလွန့် အလွန်ညစ်ပတ်ရှုတ်ပွေလှ၏။ (ဤသည်မှာ လွန်ခဲ့သော အနှစ်သုံးဆယ်လောက်က အခြေ အနေကို ဆိုလိုရင်းဖြစ်၏။) နံနက်မိုးလင်း၍ အိမ်မှထွက်လိုက်သည်နှင့် ပြတင်းပေါက်များတွင် လုံးများထုတ်၍ ရုပ်ယှက်ခတ် အောင်လှန်းထားသည့် တရုတ်မဘောင်းဘီတန်း များဖြင့်သာ ပြည့်နှက်နေသည့် ရှုခင်းကိုတွေ့ ရပြီးဆူသံဆဲသံ၊ ရန်ဖြစ်သံ၊ ပုလိပ်လိုက်သံတို့ဖြင့်သာ အမြဲတစေ ညံနေသည်ကိုသာ

ကြားရ တတ်သည့် ယခင်ရပ်ကွက်မှ ပြောင်းလာခဲ့သော အတာသည် ယနေ့နံနက် လက်ဖက်ရည်ဝယ် ရန်ဆင်းလာခဲ့ရာ၌ လမ်းပေါ်ခြေချမိသည်နှင့် အတာတွင် ယောင်ချာချာ ကလေး ငေးနေမိ၏။

ဆူသံပူသံဆို၌ ကလေးငိုသံပင် သဲ့သဲ့မကြားရ။ မည်သည့်ဘက်သို့ လှည့်၍ကြည့် လိုက် သည်ဖြစ် စေကျောက်သရေအတိပြီးနေသော ကုန်တိုက်၊ ဈေးဆိုင်တို့ဖြင့် သာမြိုင်နေသည် ကို တွေ့ရ၏။ လူကုံတံ လူရည်သန့်တို့ နေထိုင်ရာ အချက်အဆံ ကုန်သည်ရပ်ကွက်ဖြစ်သည့်အတိုင်း သွားလာဝင်ထွက်နေကြ လူများသည်လည်း လူခန့် လူသန့်များသာ ဖြစ်သည်ကိုတွေ့ရ၏။ အတာလည်း အံသြသာယာသွားသော အမူအရာကလေးဖြင့် အထူးအဆန်းသဖွယ် ပတ်ချာလည် အနှံ့ ကျေနပ်အောင်ကြည့်နေပြီးမှ ကြည်ကြည်နူးနူး လမ်းတစ်ဖက်သို့ လက်ဖက်ရည်ဝယ်ရန် ကူးသွားတော့ ၏။ ဝယ်ပြီး၍ ပြန်အလာ လမ်းလယ်သို့ မရောက်တရောက်တွင် ရုတ်တရက် ဘော လုံးလေး တစ်လုံးပေ့လာသည်ကို တွေ့ရသည်နှင့် အတာသည် ချာခနဲ မော့ကြည့်လိုက်၏။ နှစ်ထပ်တိုက် တစ်လုံး၏ တစ်ခန်းသောဂရန်တာတွင် သုံးနှစ်ခန့် အရွယ် ကလေးငယ်တစ်ယောက် သည် ကျသွားသော ထိုဘော်လုံးကို လက်ညှိုးထိုးပြရင်း ငိုနေသည်ကို တွေ့ ရသောကြောင့် အတာလည်း ပျာပျာသလဲ ပင် ဘောလုံးကို ကုန်းကော်လိုက်၏။

"ဟဲ့ကောင်လေးဘာလို့ယူတာလဲ၊ ဒါတို့ ဘော်လုံး"ဟူသော အသံတစ်ခုပေါ်လာပြန်သည်နှင့် အတာ သည် ဘော်လုံးကလေးကိုင်လျက်ပင် မော့ကြည့်လိုက်၏။ စောစောကငိုနေသော ကလေး ငယ်၏ဘေး တွင်ပင် ဂါဝန်ပြာကလေးနှင့်ရပ်နေသော အတာနှင့်အရွယ်တူလောက် မိန်းကလေး ဖြူဖြူ တစ်ယောက် ကို တွေ့ရလျက်

"ထားခဲ့လေ၊ ဘောလုံးကို ဘာလို့ ယူတာလဲ"

အဆိုပါ မိန်းကလေးသည် အတာမော့ကြည့်လိုက်မှပင် မျက်နှာထားကလေး မောက်မောက်ဖြင့် သို့ လျှင် ဂေါက်ဆက်ဆက်ပြောလိုက်ပြန်သောကြောင့်

"နှင် သေသေချာချာကြည့်ပြော၊ ငါကအကောင်းကောက်ပြီး အပေါ်ကိုပစ်တင်ပေးမလို့ နားလည်လား" အတာ ကလည်း မခံ၊ ခပ်ထန်ထန်ကလေးပင် ပြန်ပြောလိုက်သည်၌ မိန်းကလေးတွင် ပို၍စိတ်ဆိုး သွားဟန်ဖြင့်

"အမယ် နင်ကလားငါ့ကိုဒီလိုပြောတာဟင်"ဟု မိန်းကလေးကလည်း ကက်ကက် လန် ပြန်မေးလိုက်၏။

"ပြောတော့ဘာဖြစ်သလဲ၊ နင်အစက ကောင်းကောင်းပြောပါလား၊ ငါလဲကောင်းကောင်းပြောမှာ ပေါ့"

"ဘာလဲ မင်ကလူပါးဝလို့ ဟင်၊ မနေ့တစ်နေ့ကရောက်တဲ့ ကောင်လေးက"

"နင်ကကော ဘာလူပါးဝတာလဲ၊ အကြာကြီးက ရောက်နေတဲ့ ကောင်မလေးက၊ ဟင်" ဤတွင် မိန်းကလေးလည်း နောက်ထပ်ဘာပြောရမည်မသိတော့သကဲ့သို့ အောက်နှုတ်ခမ်းပါးပါး ကို အပေါ်သွား ကလေးဖြင့် ဖိကိုက်၍မျက်လုံးအပြူးသားကြည့်နေပြီးမှ

"ထားခဲ့၊ ငါတို့ ဘော်လုံး" ဤသို့ လှမ်းအော်လိုက်သည်နှင့် အတာလည်း မိန်းကလေးအား မဲ့ပြုံးနှင့်မခိုးမခန့် ကြည့်ရင်းက ပင်ကိုင်ထားသော ဘော်လုံးကိုအတော်ဝေးဝေးသို့ လွှင့်ပစ်လှည့်ထွက်သွားသောကြောင့် မိန်း က လေး

တွင် အံ့တခဲခဲနှင့် မချင့်မရဲကြည့်ရင်း ကျန်ရစ်တော့၏။

အတာသည် ထိုမိန်းကလေး၏ အပြောအဆိုကို မုန်းသွားသောကြောင့်သာ ဘော်လုံးကိုလွှတ် ပစ်မိသော်လည်း အခြားတစ်စုံတစ်ဦးက ကောက်သွားမည်ကိုမူ သူစိုးရိမ်မိပုံမှန်တူ၏။ သို့နှင့်ပင် အပေါ်မတက်သေးဘဲ ဘော်လုံးလိမ့်သွားရာဆီသို့ မသိမသာကြည့်နေမိလျက် ထိုအထပ်မှ မိန်းကလေးငယ်ငယ်တစ်ယောက် ဆင်းကောက်ယူသွားမှပင် အတာလည်း အပေါ်ထပ်သို့ တက်ခဲ့တော့ ၏။ ထိုနေ့ညနေ ကျောင်းမှပြန်လာ၍ လမ်းထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်နှင့် အတူမျက်လုံးများသည် နံနက် က ဘုကျခဲ့သည့် အပေါ်ထပ်သို့ မသိမသာလှမ်းကြည့်မိ၏။ သို့ သော်မည်သူကိုမျှ မတွေ့ ရသော ကြောင့်မျက်နှာကိုလွှဲလိုက်တော့မည် အပြုတွင် ရုတ်တရက်ထိုတိုက်လှေကားရင်းသို့ မော်တော် ကားတစ်စီး ဆိုက်လာ၏။

နံနက်ပိုင်းက ဘော်လုံးကိစ္စကြောင့် ကတောက်ကဆဖြစ်ခဲ့ရသော ဂါဝန်ပြာနှင့် မိန်းကလေး သည် လှေကားရှိရာ ပလက်ဖောင်းဘက်မှ မဆင်းဘဲ ကတ္တရာလမ်းဘက်ရှိ တံခါးကိုဖွင့်၍ ဆင်း ခဲ့သော ကြောင့် အခြားတစ်ဖက်မှ လျှောက်လာသူအတာနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မိသွားကြ၏။

မိန်းကလေးလည်း အတော့်ကိုမြင်လိုက်သည်နှင့် မျက်မှောင်ကလေးကျုံ့တဲ့ကာ ဖြုတ်ခနဲ ကိုယ်ကို လှည့်လိုက်၏။ အတာကမူ မည်သို့ သောလက္ခဏာမျှမပြဘဲ ဣန္ဒြေရရပင် လျှောက်လာပြီး သူ့ အိမ်ပေါ်သူတက်ခဲ့၏။ ရေမိုးချိုး၍ ရေးစရာရှိသော ကျောင်းစာများပြီးသည်နှင့် အတာသည် ဝရန်တာတွင်ရပ်ကာ ထိုထို ဤဤကြည့်ရင်း ရပ်ကွက်၏ သာယာခြင်းကိုတေတမော အရသာခံလျက်ရှိ၏။ သို့ တောင် မြောက်ကြည့်နှင့် ပီတိကလေးဖြစ်နေစဉ်မှာပင် မျက်နှာချင်းဆိုင် ခပ်စောင်းစောင်းရှိ တိုက် ဝရန်တာ သို့ ဂါဝန်ပြာမလေး ထွက်လာသည်ကိုတွေ့ရသည်၌ ဤတစ်ကြိမ်တွင်မူ အတာကပင် ဦးဦး ဖျားဖျား မျက်နှာကို ချာခနဲလှည့်ပစ်လိုက်၏။

သို့ မျက်နှာကို လှည့်ပစ်လိုက်သည်နှင့်ပင် အတာ၏မျက်လုံးများသည် အတော်လှမ်းလှမ်း၌ ဘော် လုံးကစားနေကြသော ယောကျ်ားကလေးတစ်သိုက်ဆီသို့ အာရုံစိုက်သွားကာ ကြာကြာပင် ကြည့် မနေတော့ဘဲ ချက်ချင်းဆိုသလို အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းထွက်သွားတော့၏။

ဘော်လုံး ကန်နေကြသည့် ရှစ်ယောက်မျှသော ကလေးတစ်စုတွင် အတူထက်အနည်းငယ်ကြီး သူ ဟူ၍ နှစ်ယောက်လောက်သာပါပြီး ကျန်လူငယ်များမှာမူ အတာနှင့် ရွယ်တူဖြစ်၏။ ၎င်းတို့ ကစားနေ ကြသည့် ပလက်ဖောင်းဘေးတွင် အတာရပ်၍ ကြည့်နေသည်မှာ ဆယ်မိနစ်သာသာပင် ရှိပြီဖြစ်သော် လည်း မည်သူကမျှ အဏာအားကစားရန်မခေါ်။ သို့သော်အားလုံးလိုလိုပင် ဣန္ဒြေရရ နှင့် ခါးထောက် ကြည့်နေသော အတာအား မသိမသာ အကဲခတ်နေမိကြ၏။

နောက်လေးငါးမိနစ်အကြာတင် တစ်ယောက်သော ကလေးကိုထမင်းစားလာခေါ်သွားသဖြင့် တစ်ဖက် သုံးယောက်နှင့် လေးယောက်ကစားရတော့မည့်ကဲ့သို့ မညီမျှဖြစ်ကာ ရုတ်ရက်အက စား ရပ်သွားသည်နှင့်

"ငါ ဒီဘက်က မပါရဘူးလားကွ" အတာလည်း ၎င်းတို့ အနီးတွင် သွားရပ်ကာ ခပ်ပြုံးပြုံးမေးလိုက်၏။ မည်သူမျှပင် ခေါင်းခါ ခေါင်း ညိတ် မလုပ်ဘဲ အတာအား တစ်ချက်သာလှည့်ကြည့်လျက် သူတို့ ချင်းသာ ဆက်၍ဆွေးနွေးနေ ကြသောကြောင့်

အတာက ဘာမျှ ထပ်မပြောတော့ဘဲ ပလက်ဖောင်းပေါ် ပြန်တက် ၍ စောစောက နေရာတွင်ပင် ရပ်နေလိုက်တော့၏။

နောက်ထိုလူငယ်များလည်း အခြားသော ကလေးငယ် တစ်ယောက်ကိုထည့်၍ ကစားရန်သဘောတူသွားကာ ဆက်လက် ကစားနေကြ၍ လေးငါးမိနစ်ပင် မရှိသေးမီ တောင်ဘက်ဆီမှ လူငယ်တစ်သိုက် သည် ဘော်လုံးကလေးတစ်လုံးပိုက်၍ လျှောက် လာကြကာလောလောဆယ် ကစားနေကြသည့် လူငယ်တစ်စု အနီးသို့ ရောက်သည်နှင့် ခပ်ကြီးကြီးလူငယ်တစ်ယောက်က

"ဟေ့ကောင်တွေ ဖယ်ကြ၊ ဒါတို့ ကစားတဲ့နေရာ"ဟု ခပ်မာမာပင် ပြောလိုက်သောကြောင့် ပထမ ကစားနေသည့်အစုလည်း သူ့ ငါကြည့် ငါ့သူကြည့်ဖြစ် ကစားရပ်သွားကြတော့၏။

"သွားကြလေကွာ၊ မင်းတို့ အပိုင်း မှာ မင်းတို့ သွားကစားပါလားကွ၊ ဒီမှာဘာလို့ လာကစားရသလဲ" ဟု ဒုတိယအစု ၏ ခေါင်းဆောင်က သို့လျှင်ထပ်၍နှင်နေရုံသာမက တွန်းလားဖယ်လားပင် နိုင်လို မင်းထက် လုပ်လာသောကြောင့် ထိုဒုတိယအစုကို ကြောက်ရဟန်တူသော ပထမအစုမှ လူငယ် များလည်း ထိုနေရာ မှ ထွက်ခွာသွားကြတော့မည့်ကဲ့သို့ ဖိနပ်ကလေးများချွတ်၍ စုပုံထားသည့် နေရာသို့ အသီးသီး ခြေလှမ်းပြင်လိုက်ကြစဉ်

"ဟေ့ကောင်တွေ လာကြ၊ မသွားနဲ့ ကစားသာ ကစား"ဟု ထိုလူငယ်နှစ်စု၏အလယ်တွင် ခပ်တည်တည် ရပ်ရင်း အတာကပြောလိုက်သောကြောင့် နှစ်ဖက်စလုံးပင် အတ္တိသို့ မျက်လုံး ရောက်သွားကြတော့၏။

"ကစားသာ ကစားကွ၊ ဒီနေရာကို မင်းတို့ အရင်ရောက်တာ မဟုတ်လား၊ မင်းတို့ ပဲ ကစားပေါ့ ကွ၊ ဘာလို့ ဖယ်ပေးရမှာလဲ မဖယ်နဲ့" ဣန္ဒြေရရ ပင် အတာကပြောလိုက်ပြန်သောကြောင့် ဒုတိယအစုမှ ခေါင်းဆောင်လည်း အတော့အနီး သို့ ကပ် လာကာ အဏုကိုရင်ဘတ်ကို ဆတ်ခနဲ ဆုပ်ကိုင်ရင်း "မင်းက ဘာလဲ"

"မင်းကကော ဘာလဲ"

အတာကလည်း သို့ ပြန်မေးရင်း ထိုလူငယ်၏ လက်ကိုဖတ်ခနဲ ပုတ်ချလိုက်သဖြင့် ၎င်းလူငယ်တွင် ရုတ်ရက်ကြောင်သွား၏။ မျက်နှာကို ခပ်စောင်းစောင်းထားက မျက်နက်ကလေးများကို ထောင့် ကပ်လျက် မျက်တောင်မခတ် ကြည့်နေသော အဏုအမူအရာ၌ ကြောက်စိတ်ဆို၍ အရိပ်မျှပင် မမြင်ရသည် တွင်

"မင်း ဘယ်ကလဲ၊ မင်းနဲ့ ဘာဆိုင်လို့ ဝင်ရှုပ်တာလဲကွ"ဟု မေးလိုက်သော ထိုလူငယ်၏ အသံသည် သိသိ သာသာ ပျော်လာပြီ ဖြစ်၏။

"ငါလား၊ မနေ့က ဒီလမ်းထဲကို ပြောင်းလာတဲ့အကောင်ပဲ သိလား၊ ငါဝင်ရှုပ်တာ မဟုတ်ဘူးကွ၊ သူတို့ က အရင်ရောက်လို့ ကစားနေတာ ဘာဖြစ်လို့ မင်းကမတရားဖယ်ခိုင်းရတာလဲ" ထိုလူငယ် တွင် ရုတ်ရက်အဖြေမပေးနိုင်ဘဲ သူ့ဘက်သားများကို စစ်ကူခေါ်သည့် အမူအရာ မျိုး ဖြင့်လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ မည်သူမျှလှုပ်ဖော်မရ ဝင်ပြောမည့်လူလည်းမရှိ၊ အတူသတ္တိကို မလေး မစားလုပ်ဝံ့ကြဟန်မတူ

”ဒါ တို့ အမြဲကစားနေတဲ့ နေရာကွ" ယခုမှပင် ထိုလူငယ်က ထပ်ပြောပြန်သဖြင့်

”ဘာလဲကွ၊ ဒီနေရာမှ မင်းတို့ ချည်းပဲ အမြဲကစားဖို့ ပိုက်ဆံပေးပြီး ဝယ်ထားတာလား”

အတာမေးလိုက်ပုံ အချက်ပိုင်သလောက် ထိုလူငယ်ငိုင်သွား၏။ ထိုအခိုက်တွင် ဒုတိယအစုထဲမှ စူရတီ ကုလားကလေး တစ်ယောက်သည် ရုတ်ရက် အတူအနီးသို့ ကပ်လာသဖြင့် အတာက ဆတ်ခနဲ ဆောင့်တွန်းရင်းလက်သီးကလေး ပြင်လိုက်သည်နှင့်

”ဟေး မင်းကိုဘာမှမလုပ်ဘူးလေ၊ ဟိုဟာကောက်မလို့လေ"ဟု ထိုကုလားကလေး က ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့ပြန်ပြောရင်း အတာ့ခြေထောက်အနီးရှိ စီးကရက်ဘူးခွံကလေးကို လက်ညှိုးထိုးပြလိုက် မှ အတာကပင် ကုန်းကောက်ပစ်ပေးလိုက်ပြီး

”ဒီနေရာ ကို မင်းတို့က အရင်ရောက်လို့ ရှိရင် မင်းတို့ ကစား၊ သူတို့ကဖယ်ခိုင်းရင်လဲ ငါမခံဘူး၊ သူတို့ ကိုဆော်မှာပဲ၊ မတရားတာတော့ မလုပ်နဲ့" ပထမအစုမှ လူငယ်များလည်း ထူးခြားသော အဏုသတ္တိကိုလည်းကောင်း၊ တရားမျှတသော သူ့စကားကိုလည်းကောင်း အတော်ကလေးသဘောကျနေသော်လည်း ဒုတိယအစုကမူ အတာ၏ သတ္တိကောင်းပုံကိုသာ နှစ်သက်၍ သူတို့ ကစားရန် နေရာမရတော့သည့်အတွက်မူ မကျေနပ် နိုင်ရှိနေ ကြသေး၏။

သို့ နှင့် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အတန်ကြာ စောင်နေကြပြီးမှပင်

”မင်းတို့ ဘယ်ကလဲ၊ ဒီလမ်းထဲကလား”

မနေ့က မှ ရောက်လာသော အတာကဤသို့မေးလိုက်သဖြင့် လူငယ်အားလုံးပင် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်ကြည့် ၍ ပြုံးနေမိကြ၏။

"တို့ ဒီလမ်းထဲကပေါ့ကွ" ဟု ဒုတိယအစုခေါင်းဆောင်က ဖြေလိုက်သဖြင့် အတာလည်း ပထမအစု ဘက်မှ ခေါင်းဆောင်နှင့်တူသူကိုပါ ထိုအတိုင်းမေးလိုက်ပြန်၏။ အဖြေမှာ အတူတူ ပင် ဖြစ်နေသော ကြောင့်

”ဒီလိုဆိုလဲ ကိုယ့်တစ်လမ်းတဲသားချင်းပွဲကွာ၊ အတူတူကစားကြပါလား"ဟု ယခုပြောလိုက်သော အတော့ အမူအရာ မှာ စောစောကကဲ့သို့ တင်းတင်း မာမာမဟုတ်တော့ဘဲ လိုက်လျောဖော်ရွေသည့် အသွင်မျိုးဆောင်နေ၏။

အကယ်၍သာဤကိစ္စ၌ ထိုသူငယ်နှင့်အတာတို့ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက်အရှုံးအနိုင် ဆုံး ဖြစ်တ်ကြသည်အထိ တင်းနေကြမည်ဆိုလျှင် ရှေ့အဖို့ လည်း သင့်မြတ်ကြတော့မည် မဟုတ်ပေ။ ယခုအတာဤသို့ပြောလိုက်ရာ၌ ယင်းသည့်ရှေ့ရေးကို တွေးမိ၍ပင်ဟုတ်ဟန်မတူသော်လည်း သူ့တွင်စုစုစည်းစည်းနှင့် ရင်းရင်းနှီးနှီး ညီညွတ်စေလိုသော သန္ဓေပါ စေတနာကောင်းကလေး ဖြစ်၏။ သို့ အပြောက်လည်း ဤလိုညီညွတ်ရေးစကားမျိုးကို လိုက်ပြီးမှ

”ကဲ ဟေ့ကောင်တွေ လာကြကွ သူငယ်ချင်း၊ မင်းတို့ ကောင်တွေလဲ ခေါ်ကွာနော၊ အားလုံးအတူ တူရောပြီး ကစားကြရအောင်”

အတာလည်း သူနှင့်ရင်ဆိုင်ရသူ တစ်ဖက်မှ ခေါင်းဆောင်ကိုပါ လည်ပင်း ဖက်ရင်း ပြုံးပြုံးရယ်ရယ် ပြောလိုကသောကြောင့် ထိုသူငယ်တွင်လည်း အတာအား

အရှုံးပေးမည့် ဆဲဆဲတွင် ယခုကဲ့သို့ သိက္ခာမပျက်သော သင့်မြတ်မှုကို ရလိုက်သောကြောင့်လားမသိ။ အတော့အကြံ ကိုခြွင်းချက်မရှိ လက်ခံကာ

”ဒါဖြင့် ကပ္ပတိန်နှစ်ယောက် အရင်ရွေးဟုတ်လား"

”အေးလေကွာ၊ ထုံးစံအတိုင်းလုပ်ပေါ့။ မင်းတို့ ချင်းရွေးကြ၊ ဟုတ်လား ငါနဲ့ သူနဲ့ နာမည်သွားမှည့် မယ်" အတာလည်း ပြောပြောဆိုဆိုပင် လက်လှမ်းမှီရာ တရုတ်ကပြားကလေးတစ်ယောက်ကို ဖက်၍ ငယ်သား သဖွယ် နာမည်မှည့်ရန် ထွက်သွားမည်ပြုသည်နှင့် ပထမအစုမှ လူငယ်များက အတား အားပိုင်းဆွဲကာ

”ဟေ့ မင်းကတိုကပ္ပတိန်လုပ်ကွာ"ဟု တိုက်တိုက်တွန်းတွန်း ပြောကြသည်ကိုပင်

”ဟင့်အင်းကွာ၊ မင်းတို့ထဲက တစ်ယောက်ယောက်ကိုရွေးပေါ့၊ ငါ့လူသစ်ပဲဟာ”

သို့ ငြင်းပယ်သည့်တိုင်အောင် မည်သူကမျှ လက်မခံဘဲ ဇွတ်အတင်း ကပ္ပတိန်ခန့် လိုက်သော ကြောင့် မနေ့ ကမှ လမ်းထဲရောက်လာသော အတာမှာ သူ၏မဟုတ်မခံစိတ်၊ ထက်မြက်သော သတ္တိ၊ လိုက်လျောဖော်ရွေ တတ်သည့် စိတ်ကောင်းကလေးများကြောင့် မိနစ်ပိုင်းလောက်အတွင်း မှာပင်ခေါင်းဆောင် အဖြစ်တင်မြှောက်ခြင်း ခံလိုက်ရတော့၏။ ဤလိုဖြင့် တစ်ဖက်နှစ် တစ်ဖက်အညီအမျှ လူခွဲလိုက်ရာတွင် တစ်ယောက်က ပိုနေ၏။ ပိုသော တစ်ယောက်မှာလည်း မရှိဆင်းရဲသားဟန်တူသော အကျီပင်မဝတ်နိုင်ရှာသည့် တရုတ်ကလေး ဖြစ်၏။

”မင်းမပါနဲ့ တော့ တစ်ယောက်ပိုနေတယ်၊ ဘေးကပဲထိုင်ကြည့်"ဟု သူတို့ ချင်း ပြောလိုက်သော ကြောင့် ထိုတရုတ်ကလေးမှာ မျက်နှာငယ်ကလေးဖြင့် ပလက်ဖောင်းပေါ် တက်သွားစဉ်

”ဟေ့ ပါပါစေကွာ၊ သနားပါတယ်၊ သူလဲ ကစားချင်မှာပေါ့"ဟု အတာက ထောက်ခံချက်သွင်းလိုက် သည်ကို

”လူမှမညီဘဲကွ”

"မညီ ဘာပြုလဲကွာ၊ အလကားကြေးကစားတာပဲ၊ ကဲမင်းတို့ ဘက်က ထည့်ကစားကွာ၊ တို့ဘက် ကခြောက်ယောက် နဲ့ပဲ ကစားမယ်”

အတာ လည်း လူတစ်ဖက်သားအတွက် သူ့ဘက်မှပင် အနာခံ၍ ခွင့်ပြုလိုက်သောကြောင့် ထိုတ ရုတ် ကလေး မှာလည်း အတာအား အသည်းစွဲဖြစ်သွားလေတော့၏။ ထိုအစီအစဉ်အတိုင်း စတင်ကစားခဲ့ကြ၍ ဆယ်မိနစ်ခန့် အကြာတွင် အတာက ဘောလုံးယူအပြေး လူငယ်တစ်ဦး က နောက်မှနေ၍ ခြေဖမ်းချိန်လိုက်သောကြောင့် ပြေးနေသော အရှိန်ပြင်းသည်နှင့် အမျှ အတာတွင် ဒလိမ့်ခေါက်ကွေး လဲကျသွားတော့၏။

စောစောကပြခဲ့သော အတာ့သတ္တိအရှိန်အဝါကို လန့်၍လောမသိ၊ ခြေချိတ်သူ ကုလားကလေး လည်းအတာလဲကျသွားသည်ကို မြင်သည်နှင့် သူ့ဖိနပ်ကလေး ကောက်၍ ရုတ်ရက် ထွက်ပြေး တော့မည်အပြုတွင် လူပိုသည်ဟု အပယ်ခံရသော တရုတ်ကလေးကနောက်မှနေ သိမ်းဖက် ကာ အတာလဲကျရာဆီသို့ ဆွဲခေါ်လာခဲ့၏။

”ဟေ့ အတာ ဒီကောင်ကွ၊ မင့်ကို ခြေထိုးတာ ဒီကုလားကွ၊ သူထွက်ပြေးမလို့

”ဟု တရုတ်ကလေး ကပြောလိုက် သဖြင့် အတာလည်း ထိုကုလားကလေးကို

ဆတ်ခနဲ မော့ကြည့်တဲ့ကာ

”မင်းမကောင်းဘူးကွာ၊ ဒီမှာကြည့်စမ်း”

အတာက သို့ ပြောရင်း လက်ဝါးနှင့်ဖိအုပ်ထားသော ဒူးထိပ်တစ်နေရာကို ပြလိုက်၏။ ဤတွင်မှ ကုလားကလေး တွင် ပို၍ကြောက်လန့် သွား၏။ ငါးမူးစေ့ပိုင်းခန့် အတာ့ဒူးတွင်အသားနီလန်၍ ရဲနေသည် ကိုတွေ့ရလျှင် တွေ့ရချင်းပင် ကုလားကလေး၌ တုန်းတုန်ခါခါ ဖြစ်သွားပြီး

”အတာ စိတ်မဆိုးပါနဲ့ နော်၊ ငါလေ ငါတမင် လုပ်တာမဟုတ်ဘူးကွ"ဟု မပီကလာ ပီကလာနှင့် အတာ ထထိုး မည်ကို ကြောက်နေသည့်အလား ပြူးတူးပြတ် တောင်းပန်နေ၏။

အတာက သို့ ပြောရင်း လက်ပါးနှင့်ဖိအုပ်ထားသော ဒူးထိပ်တစ်နေရာကို ပြလိုက်၏။ ဤတွင်မှ ကုလားကလေး တွင် ပို၍ကြောက်လန့် သွား၏။ ငါးမူးစေ့ပိုင်းခန့် အတာ့ဒူးတွင်အသားနီလန်၍ ရဲနေသည် ကိုတွေ့ ရ လျှင် တွေ့ရချင်းပင် ကုလားကလေး၌ တုန်းတုန်ခါခါ ဖြစ်သွားပြီး

”အတာ စိတ်မဆိုး ပါနဲ့နော်၊ ငါလေ ငါတမင် လုပ်တာမဟုတ်ဘူးကွ"ဟု မပီကလာ ပီကလာနှင့် အတာ ထထိုး မည်ကို ကြောက်နေသည့် အလား ပြူးတူးပြဲတဲ တောင်းပန်နေ၏။ ကို ဆက်ဖတ်ရန် "ငါသိပါတယ်ကွာ၊ မင်းအသလွတ်ခြေချိတ်ပါ"

”အား မဟုတ်ပါဘူးလေ" ပို၍ပင် တုန်တုန်လန့်လန့် ပြောလိုက်သည်နှင့်

”ဘာမဟုတ်ဘူးလဲ၊ မင်းဘောလုံးကန်ရင် အမြဲဒီလိုပဲ ခြေချိတ်တယ် တွန်းတယ်၊ ဖော့အတာ ချကွာ"ဟု အခြားတစ်ယောက်က ဝင်ပြောလိုက်ပြန်သည်နှင့်

”မချပါဘူးကွာ ကစားရင်းဖြစ်တာပဲ၊ အေးကွ၊ မင်းနောက်ကိုတော့ ဒီလိုမလုပ်နဲ့ ကွာ၊ ဘောလုံးကန်ရင် ဘောလုံးကိုလှုပေါ့၊ လူကိုလုပ် တာယောကျ်ားမဟုတ်ဘူး၊ သိလား"

”အေး ငါနောက်မလုပ်ဘူးနော်”

အတော့ဒဏ်ရာမှာ ဒူးတွင်သာမက တံတောင်ဆစ်တွင်လည်း ပွန်းသွားလေ၏။ သူဆက်၍ မကစား နိုင်တော့သဖြင့် ဘေးမှပင်ထိုင်ကြည့်တော့မည် ဖြစ်ကြောင်း ပြောရာတွင် အားလုံးက သဘောမတူသူတို့ လဲ မကစားတော့ပြီဟု ဆုံးဖြတ်ကာ အတူအနာတွက် တင်ချာ၊ အဂတ်စုတ်၊ ဂွမ်းစသည် တို့ကို တာဝန်ခွဲ ၍ ယူလာကြပြီး အတော့ဒဏ်ရာကို ရယ်ကာမောကာ သူနာပြုနေကြတော့၏။ ထိုလမ်းထဲရှိ လူငယ်အားလုံးပင် ပထမအနေဖြင့် အဏုသတ္တိကို လေးစားခဲ့ကြ၏။ နောက်ဆက် တိုက်ဆိုသလိုပင် မတရားလျှင် မကြိုက်သော မဟုတ်မခံစိတ်ကို ပြခဲ့၏။ နေရာလုရသည့် အနှောင့် အယှက်ကို စည်းလုံးညီညွတ်မှုဖြင့် ပြေလည်သွားစေခဲ့၏။ ဘောလုံးကပွဲတိန် ရွေးရာ၌ လည်းခေါင်းဆောင် ကိုမူ အနိုက်အထက်မယူ၊ သူတို့ က ဗွတ်အတင်း တင်မြှောက်မှသာ သဘောတူ လက်ခံခြင်းအားဖြင့် အနိုင်ကျင့်မှု ကင်းကြောင်း သက်သေပြခဲ့သည်။ သူမပါရ ငါမပါရ ဟူသောပြဿနာကိုလည်း ကိုယ်ချင်းစာ စိတ်ကလေးဖြင့် ဖြေရှင်းပေးခဲ့သည်။

ယင်းသို့ သော် စံပြလောက်သည့် စိတ်ကောင်းကလေးတို့ ကြောင့်ပင် လူငယ်အားလုံးလိုလို အတာ ကလေး အား ထိုင်ရာမထ လေးစားချစ်ခင်သွားကြ၏။

ဒူးမှအနာကို ပျာပျာသလဲ ဆေးထည့် စည်းနှောင်၍
ကိစ္စအဝဝပြီးသည့်တိုင်အောင်လည်း လူငယ်တို့ သည် အတူအနီးမှမခွာ၊ အတာကို
ဗဟိုပြုလျက် ပိုင်းဖွဲ့ စုထိုင်ကာ အတာ၏နောက်ကြောင်းရာဇဝင်ကို ခင်ခင်မင်မင်
မေးခွန်းထုတ် လျက်ရှိကြ၏။ အတာကလည်း သူလူမှန်းသူမှန်း
သိသည့်အရွယကစ၍ ယနေ့ အထိ ကြုံခဲ့တွေ့ခဲ့ရသော သူ့ဘဝ ဇာတ်ကြောင်းကို
မှတ်မိသလောက် ဖောက်သည်ချလျက်ရှိသည်ကို သူတို့ ထိုင်နေရာအနီးမှ ခါတ်တိုင်
မီးပွင့် လာသည့် အထိပင် အားလုံးပင် မပျင်းမရိ နားထောင်နေကြ၏။

"ကဲကွာ ငါသွားတော့မယ်၊ ဒီမှာထိုင်ပြီး လေပန်းနေတာနဲ့ အိမ်မှာ
မီးခွက်ထွန်းဖို့ တောင် ငါမေ့ သွားပြီ" ဟု ပြောပြောဆိုဆို ထလိုက်သည်နှင့်

”ဟေ့ အတာ၊ ညကျရင် လာပါဦးလားကွ၊ မင်းနဲ့ စကားပြောရတာ တို့
ပျော်တယ်" မြန်မာသာမက တရုတ်ကုလားလေးများကပါ အတာအား
ပွဲတောင်းလိုက်ကြပြန်၏။

"အေးကွာ၊ လာနိုင်လဲ လာခဲ့မယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငါကကျောင်းစာတွေ
သိပ်နောက်နေတယ်ကွ၊ ကျက်ရ ရေးရ ဦးမယ်”

နောက်တစ်နေ့ ညနေ အတာကျောင်းမှ ပြန်လာသည်နှင့် လေ့ကားရင်းတွင်
စုပြုံရပ်နေသော အရပ်ထဲမှ သူငယ်ချင်း များကို တွေ့ ရပြီး

”ဟေ့ အတာ၊ လွယ်အိတ်ထားပြီး လာခဲ့ကွာနော်၊ ဘောလုံးကန်ရအောင်"ဟု
ကြိုတင် စောင် ခေါ် နေကြတော့၏။

ထိုလူငယ်များ သည်လည်း အားလုံးလိုလိုပင် ကျောင်းသားများဖြစ်ကြပြီး
ကိုယ်ပိုင်ကား၊ ကျောင်း ကား စသည်တို့ ဖြင့် ပြန်ကြသောကြောင့်
ခြေကျင်လျှောက်ပြန်ရသော အတာထက်အနည်းဆုံး နာရီဝက် ခန့် စော၍
ရောက်ကြ၏။ သို့ အလျှောက်လည်း နေ့စဉ်နေ့တိုင်း အတာပြန်မရောက်မီက
ပင်လှေကား ရင်းတွင် ထိုင်သူထိုင်၊ ရပ်သူရပ်ဖြင့် အတာအား လည်တဆန့်ဆန့်
မျှော်ကာ အတာရောက်လာသည်နှင့် မရအရ ဆွဲတတ်ပြန်သောကြောင့် အတာ တွင်
ကျောင်းမှပြန်ရောက် ရောက်ချင်း ကျောင်းစာများ ကို ပြီးစီးအောင်
ရေးလေ့ဖတ်လေ့ရှိသော သူ့မူကလေး တစ်ခု သည် ပင်ပျက်မှန်းမသိ ပျက်သွား
ရတော့၏။ သို့ညနေတိုင်း တပျော်တပါး ကစားခဲ့ရသည်မှာ အတာက လေးအဖို့
ခြောက်ရက်မျှသာ အသက် ရှည်၏။ ယင်းသည့်နောက်ပိုင်း ရက်များ တွင်မူ သူ့
မေမေ ထမင်းစ၍ရောင်းပြီဖြစ်သော ကြောင့် အတာတွင်ပါ အားလပ်ခွင့်
မရနိုင်ရှိလာတော့၏။ ထမင်းချက် ရောင်းသော လုပ်ငန်းမှာ သာမန်အားဖြင့်
မသိသာသော်လည်း လက်တွေ့ တွင်မူ အလွန့်အလွန် ကျယ်ဝန်းရှုပ်ထွေးသော
လုပ်ငန်းတစ်ရပ်ဖြစ်၏။

ငါးမြင်းရင်းဆီပြန် ဟင်းတစ်ခွက်သည် အမြင်အားဖြင့်ဘာမျှမဟုတ်၊
မည်သူကမျှည်း များသော အားဖြင့် ခရာ ခဲဆစ် ဟု
သဘောထား၍စားသောက်လေ့မရှိ။ သို့သော် ထိုငါးမြင်းရင်းဆီပြန် တစ်အိုး
ဖြစ်လာရန်မှာ ဆီ၊ နနွင်း၊ ငရုတ်၊ ကြက်သွန်နီ၊ ဖြူ၊ ဆား၊ ငါးပိ၊ ချင်းစိမ်း၊ စပါးလင်၊
ကြက်သွန်မြိတ် အစရှိသည့် အမယ်မယ်သော ဟင်းခတ်များသာမက
အဆီအငေါ်တဲ့အောင် အချိန် အဆ တတ်ရန် ကလည်း လိုသေး၏။ ဟင်းခတ်
အမယ်တစ်မည်ဖြစ်သော ကြက်သွန်တစ်ခု တည်းက အဘယ်မျှလောက်
ဗာဟိရများသည်ကိုကြည့်လျှင် ထိုကြက်သွန်ကို အလုံးအတိုင်း ထည့်လိုက်ရုံဖြင့်
ကိစ္စပြီးသည် မဟုတ်။ ရှေးဦးစွာ အခွံကိုခွါရသေး၏။

ထောင်းရသေး၏။ မညက် တညက်ထောင်းရည် လည်းရှိ၊ ညက်ညက်ထောင်း ရသည်လည်းရှိ၏။ ကြက်သွန်သာမဟုတ် ငါးခုတ်ရာ၌ပင် အတုံး လှအောင်နှင့် မလေအောင် ခုတ်တတ်ရသေး၏။ အခြားသော ငရုတ်၊ နံနံ စသည်တို့မှာလည်း ထိုနည်းနှင်နှင် အနုစိတ်ရသေးသည်ဖြစ်ရာ ဟင်းတစ်အိုးမှုအတွက် ဤမျှ လောက်ဗာဟီရများနေမှု ဆယ်မျိုးဆယ်မည် ထက်မနည်း ချက်ပြုတ်ရသော ထမင်းဆိုင်လုပ်ငန်း၌ အလယ်အလုပ်ရှုပ်မည်ကို မှန်းဆ ကြည့်ရန်သာ ရှိတော့၏။

သို့ အလုပ်ရှုပ်သလောက်လည်း သုံးယောက်မျှသာရှိသော အတာတို့ မိသားတစ်စုမှာ သူ့တာဝန် သူထမ်း၍ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ အားရသည်မရှိအောင် ပန်းနေကြရတော့၏။ ကိုထွန်းအောင် မှာလည်း သူတတ်မြောက်အောင်မြင်လာသော ကျောက်ထိုးပညာဖြင့် တစ်ဖက် တစ်လမ်း ဝင်ငွေ ရှာရန် မှာလည်း ပညာတတ် အလုပ်လက်မဲ့ အသင်းဟူ၍ပင် ဖွဲ့ စည်းနေ ရသော ခေတ်ဖြစ် သည်နှင့် အညီ အလုပ်သည်လွယ်လွယ်ကူကူ မရ။ ရသောအလုပ်မှာလည်း ရန်ကုန်တွင် မဟုတ်၊ တောင်တန်း ဒေသ အစ ရှိ သည့် အစွန်အဖျားတောမြို့များတွင် သွားရောက်လုပ်ကိုင် ရမည်ဖြစ် ၍ အိမ်မကိုက် ရှိနေသည်နှင့် ထမင်းဆိုင်ကိစ္စတွင်ပင် ပိုင်းဝန်းလုံးပမ်းနေတော့၏။

ကိုထွန်းအောင်၏ တာနသည်လည်း မသေးလှ။ အားသွန်ခွန်စိုက်လုပ်ရသည့် လေးလေးပင်ပင် ချီမချက်ပြုတ်ရသော အလုပ်ဟူသမျှလည်း သူ့တာဝန်ဖြစ်၏။သို့ တိုင်အောင် လေးပြည်ဝင် ကြေး အိုးကြီးနှစ်လုံးကို ကိုယ်တိုင်မကိုယ်တိုင်ချ၍ ချက်ပြုတ် ငါ့ နှပ်ပြီးလျှင်

"ငါ့တာဝန် အေးပြီ"ဟု ထိုင်နေ၍မရ။ ကြက်သော်လည်း ဝင်ခုတ်ပေးတန်ပေးရ၏။ ဒန့်ဒလွန်သီးသော်လည်း ကူခြစ်တန် ခြစ်ပေးရ၏။ အတ္တာဝန်သည်လည်း မငယ်။ အရွယ်နှင့် မလိုက်အောင် လုပ်ကိုင်ပေးရရှာ၏။ ညနေကျောင်း မှ ပြန်လာသည်နှင့် မသိန်းမေအသင့်ရေစိမ်ထားသော ငရုတ်သီးတပုံတခေါင်းကို လက်အံသေ မတ်ထောင်း ရ၏။ ပြီးလျှင် သုံးပိဿာနီးပါးမျှသော ကြက်သွန်ဖြူနီများကို တစ်ယောက်တည်း ဒိုင်ခံ ၍နွှာ ရ၏။ ဤကိစ္စပြီးလျှင် တစ်ဖန်အရံသင့်ပြုတ်ထားသော အမဲအူများကို ဓားတစ်စင်းကိုင်၍ အရိအရွဲများ ထိုင်ခြစ် ရသေး၏။ အတာစိတ်အညစ်ဆုံးကား ဖော့ချိတ်ပုစွန်ကို အခွံခွာရသော အလုပ်ဖြစ်၏။ တစ်ခါတစ်ခါ ပုစွန်အခွံနွှာ ရလျှင် နှစ်ပိဿခွဲသည် အနည်းဆုံးဖြစ်သောကြောင့် တညောင်းကြီး ထိုင်၍ နွှားရ၏. စိတ်ရောကိုယ်ပါ မအားရရုံမက အလွန်လည်းလက်ဝင် ပျင်းလဲ ပျင်းစရာ ကောင်းသောကြောင့် သူ့မေမေ ပုစွန်ဝယ်လာပြီဆိုလျှင် အတာ နှာခေါင်းရှုံ့တော့၏။

"ဟိုကောင် အတာ ထလေ၊ လက်ဖက်ရည်သွားဝယ်ချည်"

ညင်ညင်သာသာ မဟုတ်၊ မထမချင်း ခြေနှင့်ကန်နိုးတတ်သော မသိန်း၏အသံသည် နံနက် ၄နာရီ ၄နာရီခွဲလောက် ဆိုလျှင် ကြားရပြီဖြစ်၏။ အတာတွင်လည်း အိပ်ရေးမဝတဝနှင့်ပင် ထ ရတော့ကာ ရှေးဦးစွာ လက်ဖက်ရည်ဝယ်ရ၏။ ပြီးလျှင် ဟင်းလျာအတွက်လိုအပ်သော ငရုတ်သီးစိမ်း၊ ခရမ်းချဉ်သီး၊ နံနံပင် စသည်များကို ဝယ်ထားသည်နှင့် မလောက်လျှင် အတာပြေးဝယ်ရ၏။ တစ်ခါ တစ်ရံ ချင်းစိမ်း၊ နနွင်း၊ ငံပြာရည် စသည်တို့မှာလည်း ရုတ်တရက်ကုန်သွားတတ်သောကြောင့် အတာ ပင်ပြေးရ၏။

ဤလိုဖြင့်မပြီးသေး။ ကြိုတင်လုပ်ထား၍ မဖြစ်သော ချင်ပေါင်ရွက်ခြွေ၊ အာလူးနွှာ၊ ဘဲဥအခွံချွတ် စသည်ဖြင့် လည်း ပိုင်းဝန်းကူညီရရှာသေး၏။ သူတို့ မိသားစု သုံးယောက်စလုံးပင် ၈နာရီလောက် တွင်မှ အသက်ရှူးပေါက် ကလေး

ရကြတော့လျက် မသိန်းမေတွင်မူ အချက်အပြုတ်ကိစ္စသာ ပြီးသွားသည်။ သူ့တာဝန်ကား မကုန်သေး၊ ဈေးသွား၍ ရောင်းရဦးမည် ဖြစ်၏။ ခါတိုင်း ရှစ်နာရီလောက်တွင် ကျောင်းရောက်နေတတ်သော အတာသည် ယခု အစောဆုံး ကျောင်း ရောက်ချိန်မှာ ဇနာရီဖြစ်လျက် တစ်ခါတစ်ရံ ကျောင်းတက်ပြီးမှ အတာ ရောက် သွားတတ်၏။

"မမ ကျွန်တော် နောက်ကျသွားလို့ ခွင့်ခွတ်ပါနော်"

ကျောင်းရောက် နောက်ကျတိုင်း အတာသည် ဆရာမအား ဤလိုခွင့်ပန်လေ့ရှိ၏။ ဆရာမလည်း ဒုတိယ အကြိမ် အတာကျောင်းပြန်ရောက်ပြီး အတော့အပေါ်တွင် အတော်ကလေး စိတ်ထားပြောင်း နေပြီဖြစ်၏။ သို့သော် အတာကလေး လိမ္မာသည်နှင့် ထေမိလောက်အောင်ကား နှစ်နှစ်ကာမရှိ လှသေး။ ဂဏန်းသင်္ချာ တွက်ပြီး၍ဖြစ်စေ ကူးခိုင်းသောစာများ ရေးပြီး၍ဖြစ်စေ ဆရာမထံ သို့ ပြရာ ၌ ကျော်ကျော်နှင့် အတာပြိုင်တူလိုရောက်လာတိုင်း ဆရာမသည် ကျော်ကျော်နဖူးမှ အမာရွတ် ကို မြင်လိုက်သည်နှင့် အတာအား မျက်မှောင်တကြုတ်ကြုတ်နှင့် ကြည့်ကာ မသိမသာ အားဖြင့် နိုင်သည့်အသွင်သို့ ပြောင်းသွားတတ်၏။ သို့တိုင်အောင် လည်း အတော့အပေါ်၌ ဤလိုတငြိငြိငြင်ငြင်ဖြစ်မိတတ်သည့် စိတ်ကိုဆရာမသည် တတ်နိုင် သလောက် ဖျောက်ဖျက်ပစ်သည့် လက္ခဏာကို သူအမြဲပြလေ့ရှိ၏။

ယနေ့လည်း ကျောင်းတက်၍ ဘုရားရှိခိုးပြီးချိန်လောက်မှ ရောက်လာသော အတာသည် ဂင်လျှောင် ဂင်လာခြင်း ထုံစံအတိုင်း သူနောက်ကျရသည့်အကြောင်း ဆရာမကိုခွင့်ပန်လိုက်၏။ ယခင်က အတာ ကလေး ဤလိုခွင့်ပန်တိုင်း

"အေးအေး"ပြုံးပြုံးရယ်ရယ်နှင့် ခွင့်လွှတ်တတ်သော ဆရာမ သည်ယနေ့မူ အတာ ဂင်လာချိန်၌ သူ့အနီးတွင်ရပ်နေသော ကျော်ကျော်နဖူးမှအမာရွတ်ကို တစ်စုံတစ်ရာသော ဆေးဖြင့်ပွတ်လူးနေသည်ကိုတွေ့ ရ၏။ ထိုအခိုက် တွင် အတာရောက်လာပြီး ခါတိုင်းနည်းတူ ခွင့်ပန်လိုက်သည်ကို ဆရာမလည်း ဘာတစ်ခွန်းမှပြန်မပြော ဘဲ မျက်စောင်းခဲ၍ပင် ကြည့်လိုက်သောကြောင့် အတာတွင်လည်း ယောင်အမ်း အမ်းကလေးနှင့် ပင် လှမ်းထွက်သွားရရှာတော့၏။

ဤလိုမျက်နှာငယ်ကလေးဖြင့် လှည့်ထွက်သွားသော အတာ့အမူအရာကို သတိထားမိပြန်သော အခါ၌ လည်း ဆရာမတွင် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေ၏။ ချက်ချင်းပင် မျက်နှာကလေး အညှိုးသားနှင့် ထိုင်နေသော အတာအား ဆရာမသည် အပြုံးကလေးဖြင့် လှမ်းခေါ်လိုက်၏။

"ခုတလော မင်း ခဏခဏကျောင်းနောက်ကျတယ်ပါလား၊ အတာဘာဖြစ်လို့လဲ" ချိုချို ရွှင်ရွှင် မျက်နှာထားဖြင့် ဆရာမက မေးလိုက်သည်ကို အတာလည်း သူ့မေမေ ထမင်းရောင်း နေသည်ဖြစ်၍ ပိုင်းကူညီလုပ်ကိုင်ပေးနေရသောကြောင့် တစ်ခါတစ်ရံ နောက်ကျရသည်ကို အတာ က ရှင်းပြ၏။

"နို့ မမရောက်တိုင်း ကျောက်သင်ပုန်းကတော့ အမြဲပြောင်နေပါလားအတာ၊ ဘယ်သူသုတ်သလဲ ဒါဖြင့်"

"ကျွန်တော် ပဲ သုတ်ပါတယ်မမ၊ ညနေ ကျောင်းလွှတ်ပြီးရင် ကျောက်သင်ပုန်းကို ကျွန်တော် တစ်ခါထဲ သုတ်ထား ခဲ့ပါတယ်၊ မနက်ကျရင် နောက်ကျမှာစိုးလို့

" ဆရာမလည်း အတာ၏လာဘ်မြင်ပုံ၊ ဂတ္တရားသိတတ်ကျေပွန်ပုံကို ချီးကျူးသောအားဖြင့် အတူ လက်မောင်း ကလေးကို

အသာအယာဆွဲလှုပ်လိုက်ရင်းက

”မင်း သိပ်တော် တဲ့ ကလေးပဲကိုးကွယ် ဟင်၊ အေး သွား သွား"
အတာလှည့်ထွက်သွားသည်နှင့်ပင် ဆရာမလည်း ဟင်းခနဲ သက်ပြင်းချကာ သူ့ကိုယ်သူ တစ်စုံ တစ်ရာ မကျေနပ်သလိုဖြင့် ဆရာမသည် သူ့ပေါင်သူထုရင်း တစ်ခုခုကိုတွေးမိသလို ငေးနေမိပြန် ၏။

”မကောင်းဘူး မကောင်းဘူး၊ နည်းနည်းမှကို မကောင်းဘူး၊ ဒီစိတ်ကို ငါဘယ်လိုလုပ်ပြီး ပျောက် ရ မလဲ၊ တောက်”

ဆရာမသည် တက်တခေါက်ခေါက်နှင့် စိတ်ထဲမှ ရေရွတ်ရင်း အားမလို အားမရ သက်ပြင်းတချချ ဖြစ်နေတော့၏။ ဆရာမသည် သူ့မောင်ကလေးကျော်ကျော် အား အတော် ကလေး ချစ်မြတ်နိုးပုံရ ၏။ သို့ အလျောက်လည်း ကျော်ကျော်တွင် ရရှိခဲ့သော နဖူးမှဒဏ်ရာအတွက် ရင်မသက်သာ ရှိ ခဲ့သည်မှာ ယခုအထိဖြစ်၏။ ဆရာမ အား ကြည့်ရသည်မှာ အလှအပကို အတော်ကလေး မြတ်နိုးဟန်တူ၏။ ထို့ကြောင့်ပင်

”ငါ့မောင်လေး မင်းကြောင့် အရုပ်ဆိုးသွားပြီ"ဟု အတာအား ရွယ်တူချင်း ရန်တွေ့သလို အခင်း ဖြစ်ပွားစဉ်က ပြောခဲ့ဖူးသည်ဖြစ်ရာ ယခုအထိလည်း ဆရာမသည် ကျော်ကျော်အမာရွတ်အတွက် စိတ်မသက်မသာ ရှိနေသေးဟန်တူကာ ပျောက်နေပြီဖြစ်သော ထိုဒဏ်ရာကိုပင် အဘယ်သဘော ဟူ၍မသိ။ နေ့ရှိသလောက် သတိရတိုင်း ကျော်ကျော်အား ခေါ်၍ဆေးလိမ်းပေးဆဲ ရှိနေသေး၏။ သို့ ကျော်ကျော် အမာရွတ်ကို ဆေးလိမ်းပေးတိုင်းလည်း အတာကလေးအား တစ်မျိုး မျက်နှာထား ဖြင့်လှမ်း၍ စောင်း၍ကြည့်နေတတ်သေး၏။

”ဒင်းကြောင့် ငါ့မောင်လေး ဒီလိုဖြစ်ရတယ်" ဟူသော အကျိတ်အခဲသည် ဆရာမ၌ အစွဲအလမ်းကြီးနေသေးဟန်လည်း တူ၏။

သို့ သော်လည်း ဤစိတ်သည် မကောင်းမှန်း သူသိ၏။ သိ၍လည်း ပျောက်၏။ အတော်ကြိုးစား၍ ပင်ထိုအငြိုးကိုဖျောက်၏။ မပျောက်၊ ဖျောက်၍လည်းမရ၊ မရတိုင်းလည်း သူ့ပေါင်သူထုကာ သူ့ကိုယ် လည်း မကျေမနပ်ဖြစ်နေတတ်၏။ အိပ်ချိန်သည်သာလျှင် အတာ၏အားလပ်ခွင့်ဟု ဆိုရမလောက်ပင် နေ့စာသင်၍ ညနေပြန်လာ သည်နှင့် သူ့တာဝန်သူထမ်းနေရပြီး ညဘက်တွင် စာကျက်၊ နံနက် ငနာရီထ၊ မီးဘကို ပိုင်းကူး ဖြင့် အတာတွင် နေ့ရက်ကိုပင် မမှတ်မိနိုင်အောင် ရှိခဲ့သည့်အတိုင်း ဆရာမတောင်းမှပင် ကျောင်း လခကို သတိရတော့၏။ နောက်တစ်ကြိမ် ကျောင်းအပ်ပြီးစ ပထမလကမူ မသိန်းမေသည် ကျောင်းလခကို စိတ်လိုလက်ရ ကြည်ကြည်ဖြူဖြူပင် ပေးလိုက်၏။ မသိန်းမေ တွင်လည်း ထမင်းစရောင်းလျှင် ရောင်းခြင်းပင် အခြေအနေသိသိသာသာ တိုးတက်လာ ၏။ လက်မလည်နိုင်အောင် ရောင်းကောင်းခဲ့သည်နှင့် အမျှလည်း ၈နာရီတွင် ဆိုင်ထွက်သော မသိန်းမေ၏ ထမင်းဟင်းများသည် ၁ဝနာရီခွဲသည်နှင့် တက်တက်စင် ပြောင်သွားတတ်၏။

"ကဲ မသိန်းမေ၊ ထမင်းတစ်ပွဲထည့်ဗျာ"

”ကုန်ပြီလေ"

”ဟင် ခုမှ ၁ဝနာရီတောင် မရှိသေးဘူး၊ ကုန်နေပြီလား"

” ဒါကြောင့် ရှင်တို့ ကိုအပြောသားပဲ၊ ၉နာရီကကျော်ရင် အာမမခံဘူးလို့

” မသိန်းမေ၏ ထမင်းဆိုင်သည် သို့ ထိအောင်ပင် အရောင်းအဝယ်သွက်ခဲ့၏။

ဤသည်မှာလည်း ထိုဈေးတစ်ဝိုက်တွင် ထမင်းဆိုင်ရှားပါး၍ မသိန်းမေရောင်းကောင်းနေခြင်းမဟုတ်၊ အချက် အပြုတ် ကောင်း၍ အစပ်အဟပ် တည့်ပြီး လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်လည်း ရှိသောကြောင့်သာ ထမင်း ဆိုင် ပေါင်းများစွာရှိသည်အနက်မှ မသိန်းမေတစ်ဦးသာ သွက်သွက် လက်လက် ရောင်း နေရခြင်းဖြစ် ၏။

"မသိန်းမေရဲ့ စိတ်ကို ကျူပ်တော့ဖြင့် ဘယ်လိုမှ အကဲခတ်လို့ မရဘူး" သို့ လျှင် ကိုထွန်းအောင် ပြောခဲ့ဖူးသည့်အတိုင်း အမှန်ပင် သူ့စိတ်နားမလည်နိုင်အောင် ရှိရတော့၏။

မသိန်းမေသည် အဂတ်အထည် အစရှိသည်တို့ကို ရောင်းချခဲ့ရာ၌ ပိုးသက္ကလတ်အတုများကို အစစ်ဟု လိမ်ရောင်း ခဲ့၏။ မတန်တဆအမြတ်ယူခဲ့သည်လည်း ရှိ၏။ သို့သော် အစား အသောက် နှင့်ပတ်သက်လာမူ သူ့တွင် စိတ်ကောင်းရှိ၏။ ယခင်ပါးစပါပွဲစားအဖြစ် စီးပွားရှာခဲ့စဉ် ကပင် ငွေ ကလေးရွှင်လာပြီဆိုက အမျိုးမျိုး ချက်ပြုတ်၍ မိတ်သင်္ဂဟတို့ အား တဂကြီးကျွေးတတ်ခဲ့၏။ သူလည်း ကောင်းမှ စားသကဲ့သို့ သူတစ်ထူးကိုလည်း (အတာမှလွဲရင်)အကောင်း ချည့်ကျွေးတတ် ၏။ ယခု ထမင်းသည်ဘဝရောက်သည်၌လည်း မသိန်းမေသည် ဟင်းချက်ရာတွင် အထည်ရောင်းစဉ် ကကဲ့ သို့ အမြတ်ကို များများစားလိုစိတ်မရှိ၊ သူကောင်းကောင်းစားတတ်သကဲ့သို့ပင် သူတစ်ထူး ကို လည်းကောင်းကောင်း စားစေလိုသော စေတနာဖြင့် ဝေဝေဆာဆာ ချက်လေ့ရှိ၏။

ဆီပြန်ဟင်းဆိုလျှင် မျက်နှာပြင်ထက်သို့ ဆီလက်နှစ်လုံးလောက်တက်နေမှ မသိန်းမေသဘောကျ ၏။ မသိန်းမေ ဆိုင်မှ ချဉ်ပေါင်ကြော်သည် အခြားသောထမင်းဆိုင်များကဲ့သို့ ကုလား ပုစွန်ခြောက် နှင့် ဆီပါရုံကြော် ထားသော ချဉ်ပေါင်ကြော်မျိုး မဟုတ်။ အစိုပုစွန်ခြောက်ကို နိုပ်နိုပ်စင်းကာ ဆီနှင်း ချင်းနှင့်ကြော်လေ့ ရှိ၏။ အခြားသော ထမင်းဆိုင်များက တို့စရာအဖြစ် အပေါစားငံပြာရည်ဖျော်နှင့် သခွားသီး ကိုသာ ပေးလေ့ရှိသော်လည်း မသိန်းမေကမူ ငါးပိရည်ကျိုကောင်းကောင်းကို အိမ်ထောင်းငရုတ်သီး မှုန့်ဖြူး လျက် ပုစွန်ခြောက်မှုန့် ကောင်းကောင်းပါစွက်ကာ အရသာမြက်သွားအောင် ပေးလေ့ရှိ၏။ တို့စရာအဖြစ်မူ သခွားသီးကိုသူလည်းမကြိုက်၊ တို့ ရသည် လည်း မိုးကြိုးမြက်မြက် မရှိသော ကြောင့်သခွားသီးနှင့် စာ လျှင် ဈေးသာပိုဝယ်ရသော ဟင်းရွက်စုံချည်ဖတ်ကို ကြိုက် သလောက် နိုက်စား ဟု ဗုံးပေါလအောာ စေတနာဒလဟောဖြင့် အခမဲ့ပေးတတ်၏။

ဤသို့ သော သူတစ်ထူးအား ကောင်းကောင်းစားစေချင်သည့် စေတနာဖြင့် ချက်ပြုတ်ရောင်း ချခဲ့ သောကြောင့်လည်း မသိန်းမေတွင် ယခုလိုနာမည်ကောင်း၍ အရောင်းတွင်ကျယ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

သို့ လက်မလည်နိုင်အောင် အရောင်းတွင်ကျယ်ခဲ့သည်နှင့်အမျှ ဘေးလူ့အမြင်တွင် အားရဖွယ်ရာ ကြီးဖြစ်သော်လည်း ကိုထွန်းအောင်၌မူ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲဝမ်းမသာနိုင်ရှိနေရာ၏။ မသိန်းမေသည် ယခင်က ပိုက်ဆံရှိ ရှိသလို တစ်ကျပ်မှ နှစ်ကျပ်ဖိုးအထိ ၃ဖကောင်ထိုးပြီး ငါးကျပ်မှ ဆယ့်ငါးကျပ် ဖိုးအထိ အပတ်စဉ်မြင်းလောင်းလျက် ယခုမူ အရောင်းအဝယ်ဖြောင့်၍ ငွေကလေးတောင့်လာ သည့်နှင့်အမျှ လောင်းကစားမှုရေချိန်သည်လည်း သိသိသာသာ တက်လာတော့၏။ တစ်ခါတစ်ရံ လေးငါးကျပ်ဖိုးအထိ ၃ဖကောင်ထိုး၍ အစိတ်သုံးဆယ်ပင် အကုန်ခံမြင်းလောင်းနေပြီဖြစ်၏။ ရှေးနည်း

အတိုင်းပင် မသိန်းမေ၌ စီးပွားကျပ်လျှင် အတာပါရော၍ အငတ်ခံရသော်လည်း မသိန်း မေ၌ ငွေကြေးချောင်လည်လာ မှု ကြောင့် အတာတွင် ဘာမျှအကျိုးခံစားခွင့်မရ။ ရှိသမျှသော အဂတိ အစား ဟောင်းကလေးများနှင့်ပင် ကျောင်းတတ်နေရရှာ၏။

ကျောင်းလခပေးရမည့်ရက်ကို ရောက်လာပြန်ပြီဖြစ်၏။ ယနေ့သည် ၁၀ ရက်နေ့လည်းဖြစ်၊ ဆရာမ ကလည်း ယမန်နေ့က သတိပေးလိုက်သည်ဖြစ်သောကြောင့် ကျောင်းလခတောင်းရန် သတိပင် ရ သော်လည်း သူ့မေမေ ပန်းဖျားဖျားနေသောကြောင့် အတာတွင် အတောင်းရခက်နေ၏။ နေ့စဉ်ရက်ဆက် ပင်ပန်းမှုဒဏ်ကြောင့် မသိန်းမေ ပန်းဖျား ဖျားခဲ့သည့်နှစ်ရက်အတွင်း၌ အတာ သည် ရှစ်နာရီ ဆိုလျှင် ကျောင်းရောက်နေပြီဖြစ်၏။ ယနေ့လည်း မသိန်းမေ မသက်သာသေး၍ ဈေးမထွက်နိုင် ရှိနေသည့် အတိုင်း အတာတွင်လည်း အားလပ်ခွင့်ရနေကာ စောစောပင် ကျောင်း သို့ထွက်လာခဲ့၏။ အတာ ကျောင်းသို့ ရောက်သည်နှင့် စောလွန်းအားကြီးနေသည်ဖြစ်သောကြောင့် ကျောင်းသားဆို ၍ သူနှင့် ငါးတန်းမှ မိန်းကလေးတစ်ယောက်သာ ရှိသေး၏။ ရောက်ရောက်ချင်းပင် ဆရာမ၏စားပွဲ ကုလားထိုင် များကို သုတ်သင်ရှင်းလင်းကာ ပျင်းပျင်းရှိသည်နှင့် အတန်းထဲမှ ထွက်လာ၏။

အခန်းပြင်သို့ သုံးလေးလှမ်း လှမ်းမိလျှင်ပင် ခေါင်းပေါ်သို့ လွှစာမှုန့်များ၊ ကျလာသည်နှင့် အတာ လည်း လွတ်ရာ သို့ ခပ်သုတ်သုတ် ပြေးထွက်လာကာ အပေါ်ထပ်သို့ မော့ကြည့်လိုက်သည်၌ ပြတင်းပေါက်မှ ပျက်နေဟန် တူသော တံခါးရွက်များကို ပြင်နေသည့် တရုတ်လက်သမားတစ် ယောက်ကို တွေ့ရသဖြင့် အတာ လည်း အမှတ်မထင် ငေးကြည့်မိတော့၏။

”အမယ် ဒီနေ့တော့ တယ်စောပါလား အတာ" ပျင်းပျင်းနှင့် ရပ်ကြည့်နေမိသည်မှာ အဘယ်မျှကြာသွားသည်မသိ၊ ထိုအသံကြားမှပင် ရုတ်တရက် လှည့်ကာ "ဟုတ်ကဲ့ မမ၊ ကျွန်တော်တို့မေမေ နေမကောင်းလို့ ဆိုင်မထွက်နိုင်ဘူး၊ သုံးရက်ရှိပြီ”

ထိုမျှသာ ရေရွတ်ရင်း ဆရာမလည်း အတန်းဘက်လှမ်းထွက်သွား၏။ ကျော်ကျော်မှာမူ အတာနှင့် အတူ ကျန်ရစ်ခဲ့သဖြင့်

”ဟေ့ ကျော်ကျော်၊ မင်းတို့ကော ဒီနေ့ ဘာကြောင့် အစောကြီးလာတာလဲကွ"

”သိပါဘူးကွာ၊ မမကတော့ စာမေးပွဲအတွက် လုပ်စရာတွေရှိလို့လို့ ပြောတာပဲ" ဤတွင်ပင် စကားပြတ်သွားကြကာ အတာ မော့ကြည့်နေမိသကဲ့သို့ပင် တရုတ်လက်သမား ရှိရာသို့ ကျော်ကျော်ပါ ရောယောင် ငေးမောလျက်ရှိ၏။

”ဒါနဲ့ကွာ၊ ငါ မင်း ကို မေးမလို့ဟာ မေ့မေ့နေတယ်၊ မင်းတို့မမက မင့်နဖူးက အမာရွတ်ကို ဘာတွေ လိမ်းလိမ်းပေး တာလဲကွ၊ ဟင် အနာလဲပျောက်နေပြီ မဟုတ်လား"

”အလကား ပါကွာ၊ ဒီအမာရွတ်ထင်နေတာ ပျောက်အောင်လို့တဲ့၊ ဘာတွေမှန်းလဲ မသိဘူးကွ၊ ငါ သိပ်စိတ်ညစ် တာပဲ၊ ပျောက်လဲ ပျောက်တာမဟုတ်ဘဲနဲ့"

”တစ်နေ့နေ့တော့ ပျောက်ရင် ပျောက်မှာပေါ့ကွာ၊ လိမ်းပစေပေါ့၊ သူက အကောင်းလုပ်ပေးတာပဲ ကွာ"ဟု အတာ က ပြောရင်း ကျော်ကျော်နဖူးမှ အမာရွတ်ကို စမ်းကိုင်ကြည့်ရှုနေမိ၏။

ဤသည့် အပြုအမူကို အတန်းထဲတွင် ထိုင်နေသော ဆရာမကလှမ်း၍ မြင်လိုက်သည်နှင့် ရုတ်တရက် မျက်နှာပျက် သွားကာ ပျာပျာသလဲ ထလာပြီး တံခါးဝတွင် ရပ်လိုက်ရာမှ

"ကျော်ကျော် လာခဲ့ ဒီကို၊ ဒီမှာလာထိုင်နေ နင့်ကို ငါ ဘာမှာထားသလဲ"ဟု မျက်နှာထားတင်းတင်း ဖြင့် သို ပြောရင်း လှမ်းခေါ်လိုက်သောကြောင့် ကျော်ကျော်လည်း အတာအား တစ်ချက်မျှပင် လှည့်ကြည့်ကာ ချာခန် ပြေးထွက်သွားတော့၏။

ဆရာမလည်း ကျော်ကျော်အနီးသို့ ရောက်လာသည်နှင့်

"နင့်ကို ငါ ဘယ်နှစ်ခါပြောရမလဲ ကျော်ကျော်၊ နင့်နဖူးကို နင်ပြန်စမ်းကြည့်စမ်း၊ တစ်ပဲ က နှစ်ပဲ ဖြစ်ချင် လို့လား၊ အတာနဲ့ သွားကစားတာ မင်း"

"မကစားပါဘူး မမ ရဲ့၊ ရပ်နေတာပါ"

"ဘာဖြစ်ဖြစ် သွား ထိုင်နေချည်" ထိုစကားများ ကို အတာ လုံးဝမကြား။ မည်သို့သော အဓိပ္ပာယ်ဖြင့် ဆရာမက ကျော်ကျော်အား လှမ်းခေါ် လိုက်သည်ဟူ၍လည်း အတာ မသိ။ တရုတ်လက်သမား တံခါးပြင်တပ်နေသည်ကိုသာ တေတမော ကြည့်နေ၏။ တရုတ်လက်သမား လည်း တံခါးရွက်ကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့်ထိန်းကာ အခြားလက်က ပတ္တာ တွင် ဝက်အူထည့်၍ လှည့်နေရာမှ ရုတ်တရက်ဆိုသလို ဝက်အူလှဲချော်သွား ၏။ ဤတွင် တံခါးရွက်ပါ ပေါင်ပေါ်မှ လျှောသွားပြီး တစ်ဖက်သောလက်ထဲတွင် မနိုင်မနင်းဖြစ် သွားကာ ကြိုးနှင့်ချည်ယမ်း သလို တံခါးရွက်သည် ဘယ်ပြန်ညာပြန် ယိမ်းနေ၏။

"ဟာ ဟာ ကျတော့မယ် ကျတော့မယ်" အတာ လည်း အသည်းတထိတ်ထိတ်နှင့် ကြည့်ရင်း သို့လျှင် ယောင်ယမ်းရေရွတ်နေမိ၏။ တရုတ် ကလည်း လုံ့လမလျော့၊ စွမ်းအားရှိသလောက် ထိန်းရင်း အခြားလက်တစ်ဖက်ဖြင့်လည်း လှမ်း၍ ဆွဲနေ ၏။ ရဲရဲလည်း မကူနိုင်၊ လူရော တံခါးရွက်ပါ အားလွန်ကျသွားမည်ကိုလည်း စိုးရိမ်ရသေး သောကြောင့် သတိနှင့်ပြုမူနေရ၏။ တံခါးရွက်မှာ အတော်ကလေး ထုထည်ကောင်းပြီး အနံ့ အလျားပါကြီးသောကြောင့် ဖွေးနေသော တရုတ်မှာ တစ်ကိုယ်လုံးနီနေသည်ကို ကြည့်ခြင်းအား ဖြင့် အဘယ် မျှ အပင်တပန်းနှင့် အားစိုက်ခွန်စိုက် ထိန်းနေရသည်ကို ခန့်မှန်းနိုင်၏။

"ဟာ ကျပြီ ကျပြီ" အတာတွင်လည်း သို့ရေရွတ်ရင်း ရင်တလှပ်လှပ် ကြည့်နေရာမှပင် ရုတ်တရက် ဖြူဖြူသဏ္ဍာန်ကို ရိပ်ခနဲ မြင်လိုက်ရသောကြောင့် အတော့်မျက်လုံးများသည် သူ့အတန်းဆီသို့ ရောက်သွားကာ တံခါးပေါက် မှ ထွက်လာသော သူ့ဆရာမကို တွေ့ လိုက်ရသည်နှင့်

"မမ မမ အပေါ်မှာ"

အတာလည်း အော်အော်ပြေးပြေးနှင့် ဆရာမဆီသို့ ဦးတည်ပြေးသွားကာ ဆရာမ၏ဝမ်းဗိုက်ကို အားစိုက် ၍ ဆောင့်တွန်းလိုက်တော့၏။ ထိုအဖြစ်သည် လျှပ်ပြက်သလို လျင်မြန်လှတော့၏။ သို့နှင့် ဆရာမအား အတာ တွန်းလိုက်သော အားမှာ သာမန်မျှ သာဖြစ်သော်လည်း ပြေးလာသည့်အချိန်က ကောင်းလွန်းသောကြောင့် ဆရာမ တွင် ကိုယ်ကို မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ နောက်ဘက်သို့ ယိမ်းယိုင်ကာ လက်ထောက်လျက်သား ဖင်ထိုင် ကျလုလု အချိန် မှာပင် ဝုန်းခနဲမြည်ဟီးသွားသော အသံကြီးနှင့်အတူ အတာသည်လည်း ခွေလျက်

သား ပုံကျ သွားတော့၏။

ချက်ချင်းပင် ကျောင်းသူကျောင်းသားအချို့ရော ဈေးသည်များပါ ထိုနေရာသို့ ရောက်လာကြ၏။ ဆရာမတွင်လည်း ဘာလုပ်ရမည်မသိ။ အသားကြောင်၍ ကြည့်နေမိလျက် ပါတာနီသည် ကုလားကမူ အတော့ ကိုယ်ပေါ်တွင် တစ်ဖက်စောင်းပိတင်နေသော တံခါးရွက်ကြီးကို မနိုင့်တနိုင်နှင့် မ၍ဖွယ်နေစဉ် ဒရဝမ်ရော လက်သမားပါ ရောက်လာပြီး အတာကလေးကိုယ်ပေါ်တွင် ပြန့်ကြဲနေသော မှန်ကွဲ အစအနများကို ဖယ်ရှားကာ အသာအယာပွေ့ချီလိုက်သည်နှင့် စိတ်မကောင်းအောင် ရဲနေသော အတွဲး မှ သွေးများသည် သမံတလင်းပေါ်သို့ တဲတောက်တောက် ကျလျက်ရှိ၏။

ယင်းသည့်အဖြစ် ကို တွေ့လိုက်ရသည်နှင့် ဆရာမလည်းမကြည့်ဝံ့ မမြင်ရက်သလို လက်ဝါးနှစ် ဖက်ဖြင့် မျက်နှာကို အုပ်ကာ ချာခနဲလှည့်ပစ်လိုက်မိရှာ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ဆရာမကြီးနှစ်ယောက်စလုံး အထိတ်တလန့်ရောက်လာကာ သွေးထွက်သံယို ကိစ္စ ဆိုလျှင် သူသာ တာဝန်ယူ၍လုပ်လေ့ရှိသော တီချာလတ်လည်း အတော့အနီးသို့ အပြေး ကလေး ကပ်လာကာ ဒဏ်ရာကြီးသည် ယေ်သည်ကို သိလို၍လောမသိ၊ သွေးအတိဖုံးနေသော အတွဲးကလေး ကို လက်ညှိုးဖြင့်အသာ သပ်ကြည့်လိုက်သည်၌

"အိုး" ဟုပင် အထိတ်တလန့် ရေရွတ်မိလျက် သူ့လက်ညှိုးကိုပါ သူပြန်၍ ပွတ်သပ်ကြည့်လိုက်ရာ တွင် လက်မဝက် ခန့်ပဲသွားသည်ကို တွေ့ရပြီး

"ဒီမှာ ဆေးထည့်လို့မဖြစ်ဘူး၊ ဒဏ်ရာကြီးပုံရတယ်၊ ပြီးတော့ အသားထဲမှာလဲ မှန်စိုက်နေတယ်" ဟု တီချာလတ် က အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် လှမ်းပြောလိုက်သည်ကို ဆရာမကြီးကလည်း

"ကဲ ဒါဖြင့် ဆေးရုံပို့မှပေါ့၊ ဟုတ်လား၊ မတော်လို့ အသားထဲ မှန်စကျန်နေရင် ဒုက္ခဖြစ်မယ်"

သို့နှင့် ၂ မိနစ်လောက်အတွင်းမှာပင် ဆရာမကြီး၏မော်တော်ကားရောက်လာကာ တီချာလတ်နှင့် အတူ ပွေ့တင်ခေါ်ဆောင် သွားသည်အထိ အတာကလေးတွင် သတိမရရှာသေး။ မော်တော်ကား ထွက်သွားသည်နှင့် ဆရာမကြီးလည်း တရုတ်လက်သမား ကို ခေါ်တင်သွား ကာ ဖြစ်ပျက်ပုံကို စစ်မေးလျက်ရှိ၏။

ကျောင်းသား ကျောင်းသူများလည်း (အတာတို့ အတန်းသာမက အားလုံးသော အတန်းသားတိုင်း ပင်) ဟိုနေရာ တစ်စု သည်နေရာတစ်စု ဝိုင်းဖွဲ့ ကာ သူတို့ချစ်သော အတာကလေးအကြောင်းသာ လျှင် တဖျစ်တောက်တောက် ပြောဆိုနေကြ၏။

တစ်ခါက စိန်ရင်ထိုး ကျပျောက်သည်ကို အတာကောက်ရ၍ လာပြန်ပေးသဖြင့် ကျေးဇူးတင် ချစ်ခင်နေသော ၇ တန်း မှ မိန်းမပျိုတစ်ယောက်မှာမူ အတာ့သတင်းကို ကြားရသည်နှင့် ချက်ချင်း ပင် အတန်းပိုင် ဆရာမကို ခွင့်ပန်လျက် သူ့ကားနှင့်ဆေးရုံလိုက်သွား၏။ မုန့်စားတန်းတွင် လည်း ဈေးသည်အားလုံးပင် အတော့ဖြစ်အင်ကိုသာ ထင်မြင်ချက်အမျိုးမျိုးပေးရင်း ရင်ထု မနာဖြစ်နေကြတော့၏။

ကျောင်းတက် ဘုရားရှိခိုးချိန်ရောက်၍ ငါးပါးသီလ ပြီးလုလုတွင်

ကျောင်းအောက်ဆီမှ မော်တော် ကား ဟွန်းသံပေါ်လာသည်နှင့် ရုတ်တရက်ဆိုသလို ဘုရားရှိခိုးသံများ တိတ် သွား၏။ ကျောင်းသူ ကျောင်းသားအားလုံးလိုလိုပင် လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်သွား၏။

ထိုဟွန်းသံမှာ ဆရာမကြီး၏ကားဟွန်းသံဟူ၍ တစ်ကျောင်းလုံးပင် ကျက်မိနေပြီဖြစ်သည့်အတိုင်း ထို ကားပြန်လာလျှင် အတာပါလာမည်ဟူ၍လည်း အလိုလို သိထားကြသည့်အတိုင်း အဆိုပါ ဟွန်း သံပေါ်လာသည်နှင့် ပင် သူတို့စိတ်ဝင်စားနေသော အတာအတွက် ရုတ်တရက် အာရုံပြောင်းကာ ဤလို တိတ်ဆိတ် သွားခြင်း ဖြစ်ဟန်တူ၏။ ကျောင်းသူကျောင်းသားများသာမက တာဝန်ကျသော ဆရာမ သည်ပင် ထိုဟွန်းသံကြောင့် ပြတင်းပေါက်မှ ငုံ့ကြည့်မိပြီး ဘုရားရှိခိုးရပ်သွားသော ကလေး များကို သတိပေးရန် မေ့သွားတော့၏။

ချက်ချင်းဆိုသလို အတန်းကြီးသမားများက ရှေးဦးစွာထ၍ ဆရာမနည်းတူ ပြတင်းပေါက်အသီးသီး မှ အလုအယက် ငုံ့ကြည့်ကြ၏။ နောက်အငယ်တန်းများပါ ထလာကြလျက် ခန်းမကြီးတစ်ခုလုံး တရုန်းရုန်းဖြစ်သွားသောကြောင့် ယခုမှ ဆရာမတွင် သတိရလာပြီး

”ဟေး ထိုင်ကြ၊ အားလုံး ကိုယ့်နေရာကိုယ်ထိုင်ကြ"ဟု ကြိမ်လုံးကို ဆတ်ခန် တဖျတ်ဖျတ်ရိုက်ရင်း သတိပေး လိုက်ရတော့၏။ သို့တိုင်အောင် မငြိမ်ကြသေး။ ကြည့်ပြီးသူက ထိုင်သော်လည်း မမြင်ရ သေးသူ က ထကြည့်ပြန်၏။ ဆရာမကြီးလည်း ထိုထိုဆူညံသံများကြောင့် ဘုရားရှိခိုးခန်းသို့ ကူး လာရာ ၌ ယင်းအဖြစ်ကို မြင်လိုက်ရသည်တွင် တစ်ကျောင်းလုံးက အတူအပေါ်တွင် အဘယ်မျှ စိတ်ဝင်စား ၍ ကြင်နာမှုပွားနေသည်ကို ယခင်ကထက်ပို၍ အကဲခတ်မိသွား၏။

ထို့နောက် အားလုံးသော ကျောင်းသူကျောင်းသားများသည် ဆရာမကြီးကို မြင်လိုက်ရသည်နှင့် ကိုယ့်နေရာ ကိုယ်ပြန်ကာ မကြာမီ ငြိမ်ကျသွား၏။ သို့သော် ဆရာမကြီး၏အမူအရာတွင် သဘော မကျသည့် လက္ခဏာမပြ။ ပြုံးပြုံးရယ်ရယ်ပင် အားလုံးကိုကြည့်၍ ပြန်ဝင်သွားသည်၌ ဒရဝမ်၏ လက် တွင် ပွေ့ချီလျက်သော ခွေခွေကလေးပါလာသော အတာကို တွေ့လိုက်ရသည်နှင့် ဆရာမကြီးလည်း သုတ်သုတ်ကပ်သွားကာ အတူ၏တစ်ဖက်ပါးကလေးကို တယုတယကိုင်ရင်း

”ဘယ်နဲ့လဲ ကလေး၊ မင်း နေကောင်းတယ်နော်"

”ကောင်းပါတယ်၊ တီချာကြီး" အတာကလည်း အပြုံးကလေးနှင့်ပင် ပြန်ဖြေ၏။

"ခေါင်းကော မူးသလား ကလေး"

”ဟင့်အင်း မမူးပါဘူး တီချာကြီး၊ ကျောက နည်းနည်းနာတယ်" ဤတွင် အတာနှင့်အတူပါလာသော တီချာလတ်က အကယ်၍ တံခါးရွက်သည် အဏုပေါ်သို့သာ တည့်တည့်မတ်မတ်ကျမည်ဆိုပါက အသက်ကိုပင် ထိခိုက်သွားဖွယ်ရာရှိကြောင်း၊ ယခုမူ တံခါး သည် ကျောပေါ်သို့ရှပ်၍ ကျသွားသောကြောင့်သာ ပွန်းပဲ့ရုံ အရေပြားလန်သွားကြောင်း၊ သို့သော် အကျနာ သဖြင့် အတွင်းကြေကြေပြီး ညိုမဲဖူးရောင်နေသည်ကိုမူ ဂရုစိုက်ရန်လိုကြောင်း၊ တံခါးရွက် မှ မှန်စ စင်ပြီး စူးဝင်သွားသည့်ပါးမှ ဒဏ်ရာမှာလည်း အလားတစ်လက်မခန့်ရှိ၍ အတွင်းသို့ လက်မဝက် ခန့်နက်ကြောင်း စုံစုံစေ့စေ့ပင် ရှင်းပြလိုက်၏။ သို့ တီချာလတ် ရှင်းပြနေသည်ကို ဂရုတစိုက် နားစွင့်နေသော အဏုဆရာမလည်း တီချာလတ် စကားဆုံးသည်နှင့် အတူအနီးသို့ကပ်လာကာ တစ်စုံတစ်ရာ ပြောလိုဟန်ပြနေသော်လည်း အသံ နှင့် စကားဟူ ၍

တစ်လုံးမျှထွက်မလာဘဲ နှုတ်ခမ်းသာလျှင် တရွရွလှုပ်နေ၏။

ထိုအခိုက်တွင် ဆရာမကြီးလည်း အတော့်အား ပွေ့ချီထားသော ဒရဝမ်၏လက်မောင်းတစ်ဖက်ကို ဆွဲကာ ဘုရားရှိခိုးခန်း ထဲသို့ ခေါ်လာသဖြင့် ဤတွင်မှ တစ်ကျောင်းလုံး ပို၍ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ် သွားတော့၏။

”ဒီမှာ ကြည့်ကြ၊ အားလုံးထိုင်ပြီး ငြိမ်ငြိမ်ကြည့်ကြ၊ ဟောဒီမှာ မင်းတို့ချစ်တဲ့အတာ ပြန်ရောက်လာ ပြီနော်၊ သူ ဘာမှမဖြစ်ဘူးကွဲ၊ နည်းနည်းပါးပါးပဲ ထိသွားတယ်၊ ကဲ ကလေးတွေ မင်းတို့ အားလုံး ကျေနပ်ပြီမဟုတ်လား"

”ကျေနပ်ပါပြီ တီချာကြီး”

"အေး အေး ကောင်းပြီ၊ အခု ဒီကလေး ဘာကြောင့် ဒီလိုဖြစ်ရသလဲဆိုတာကို နက်ဖြန် ဘုရားရှိခိုး ပြီးတဲ့အချိန်မှာ တီချာကြီး ပြောပြမယ်"ဟူ၍ စကားကို အဆုံးသတ်ပြီးသည်နှင့် ဆရာမကြီးအခန်း ထဲ ပြန်ဝင် သွားတော့။

ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီးလည်း အသင့်ပြင်ထားသော စားပွဲလွတ်တစ်ခုတွင် အတာအား လှဲတင်စေ လိုက်ပြီးမှ တီချာလတ်ဘက်သို့လှည့်ကာ အတာအား ဆေးရုံခေါ်သွားသည်နှင့် တရုတ်လက် သမား အား မေးကြည့်ရာတွင် မတော်တဆဘက်မှ လွတ်ကျသွားသည်ဟူသော အဖြေကလွဲ၍ အခြားဘာမျှ မသိဟု တရုတ်ကပြောကြောင်း၊ သို့ မေးနေစဉ်မှာပင် အတော့ဆရာမ တက်လာပြီး ယခုကဲ့ သို့ ဖြစ်ရသည်မှာ တရုတ်အပြစ် လုံးလုံးမဟုတ်ကြောင်းနှင့် အမှန်ဖြစ်ပုံကို အတော့ဆရာမ က ရှင်းပြခဲ့ သည်တို့ကိုပါ ဆရာမကြီးက ပြန်လည်ပြောပြရင်း စကားကို ခေတ္တရပ်၍ အတော့ဆရာမ ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်သည် ဣ ခပ်စောစောကပင် ငိုထားသောကြောင့်လား မသိ။ မျက်စိနှစ်ကွင်း စလုံးပင် ရဲရဲနီလျက် ရှိသည်ကို တွေ့ရ၏။ ယခုလည်း မျက်ရည်လည်ရွဲနှင့် ဝမ်းနည်းသလို တွေ့နေ ရာမှ

”ဟုတ်တယ် တီချာလတ်၊ အမှန်ကတော့ တရုတ်အပြစ်မဟုတ်ပါဘူး”

အတော့ဆရာမလည်း သို့လျှင် တုန်နေသာအသံဖြင့် စကားစလိုက်ပြီးမှ

”တရုတ်အပေါ်မှာ ဘာလုပ်နေတယ်တော့ ကျွန်မလဲ မသိဘူး၊ အတာ မော့ကြည့်နေတာကိုတော့ ကျွန်မ သတိထား မိတယ်၊ တအောင့်လောက်ကြတော့ ကျွန်မလဲ အပေါ်ထပ်ရုံးခန်းကို တက်ဦးမယ် ဆိုပြီး ထွက် အလာမှာ အတာက မမ မမ ဆိုပြီး တစ်ခါထဲပြေးလာရာက ကျွန်မကိုတွန်းပစ်လိုက် တာ ကျွန်မ တစ်ခါထဲ ဖင်ထိုင်ရက်လဲသွားပြီး”

"မမ မမ”

ရုတ်တရက် ခေါ်လိုက်သော အတော့အသံကြောင့် အားလုံးပင် အတာရှိရာ စားပွဲကလေးဆီသို့ လှည့်ကြည့်မိ၏။

ပက်လက်ကလေးအိပ်နေရာမှ တံတောင်နှစ်ဖက်ထောက်ကာ အားယူ၍ထနေသော အတာ ကလေး၏ လှုပ်ရှားမှုကို မြင်လိုက်ရသည်နှင့် အတော့ဆရာမလည်း အပြေးအလွှားထသွားကာ အတော့ကိုယ်ကလေးကို ဖျာပျာ သလဲ ဖေးကိုင်ရင်း "ဘာလုပ်မလိုပလဲ အတာ၊ မထနဲ့လေ၊ ပြော၊ မင်း ဘာလိုချင်လို့လဲ ရေသောက်မလား၊ မမ ခတ် ပေးမယ်လေ" အတာ ကမူ ခေါင်းကလေးတယမ်းယမ်းခါပြပြီးမှ သူ့ဆရာမအား မော့ကြည့်လိုက်၏။ မျက်လုံးထဲ တွင်လည်း မျက်ရည်အပြည့် ဝေနေသောကြောင့်

”ဘာဖြစ်သလဲ အတာ၊ မင်း မင်း ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ အနာက နာလို့လား" အတာက မဖြေ၊ ခေါင်းသာလျှင် တွင်တွန်ခါနေ၏။ ဆရာမကြီး

နှစ်ယောက်တွင်လည်း ထိတ်ထိတ် ဖျာဖျားဖြစ် သွားကာ အတူအနီးသို့ ထလာပြီး တစ်စုံတစ်ရာ မေးတော့မည်အပြုတွင်မှ

”ကျွန်တော် ကျွန် ကျွန်တော်ကြောင့် မမ ငိုရတာ နှစ်ခါ နှစ်ခါရှိပြီ”

သို့လျှင် အတာသည် တုန်နေသော အသံကလေးဖြင့် စကားစလိုက်၏။ သို့သော် ဘာအဓိပ္ပာယ်ဟု မသိကြသေးသည်နှင့် အားလုံးပင် ရှေ့ဆက်လာမည့် စကားကို နားစွင့်နေမိကြစဉ်

”ဟို ဟိုတစ်ခါတုန်းကလဲ ကျွန်တော်ကြောင့် ကျွန်တော်ကြောင့် ကျော်ကျော် နဖူးပေါက်သွားလို့ မမ မမ ငိုတယ်၊ ခုလဲ" အတာ့အသံ သည် ရုတ်တရက် တိမ်သွားပြန်၏။ ဤတွင် ဆရာမက တစ်စုံတစ်ရာပြောတော့မည် ဟန် ပြင်လိုက်သောကြောင့် တီချာလတ်က လက်ကုတ်၍

”သူ့စကားဆုံးအောင် စောင့်လိုက်ပါဦး၊ ဆက်ပြောပါစေ"ဟု ဆရာမအား အင်္ဂလိပ်စကားဖြင့် တား လိုက်ပြီးမှ

”နှောက်ကောကွယ်၊ ကဲ ဆက်ပြောပါဦး" ဟု နဖူးကလေးကို သပ်၍ အားပေးလိုက်သည်နှင့်

”ခုလဲ ခုလဲ မမ ကျွန်တော်ကြောင့် ငိုရပြန်ပြီ၊ ကျွန်တော် ကျွန်တော်တွန်းပစ်လိုက်လို့ မမ လဲကျ သွားတယ်၊ မမ ရှက်သွားမှာပေါ့။ အဲဒါ ကျွန်တော်" စကားစ ဤတွင်ပြတ်သွား၏။ မသိမသာ အတာ့စကားတွင် ရှိုက်သံကလေးပါ နှောလာ၏။

"ပြောလေ ကလေး"

”အဲဒါလေ ကျော်ကျော်ဖြစ်တုန်းကလိုပဲ ကျွန်တော် မမကို မမကို တမင်တွန်းပစ်တာမဟုတ်ပါဘူး မမရယ်၊ ဘုရားစူးပါ၊ မိုးကြိုးပစ်၊ မတော်လို့ မတော်တဆ တွန်းမိလို့ မမလဲကျသွားတာပါနော်၊ ကျွန်တော် တို့ စိတ်မဆိုးပါနဲ့ မမရယ်၊ အရင်တစ်ခါလို စိတ်မဆိုးပါနဲ့ ၊ ကျွန်တော် ကျွန်တော် ရှိခိုး ပြီးတောင်းပန်ပါတယ်”

ပြောပြောဆိုဆို လက်အုပ်ကလေးချီလိုက်သောကြောင့် ဆရာမတွင် တစ်ခါတည်း အသည်းခိုက် သွားတော့၏။ ချီထားသော အတူလက်အုပ်ကို တစ်ဖက်က စုကိုင်၍ အခြားလက်တစ်ဖက် က ကျော်ကလေးကိုပွေ့ကာ အတွဲးကလေးကို သူ့နှာခေါင်းနှင့် မွှေ့ နေပြီးမှ

”မမ ခွင့်လွှင့်ပါတယ် အတာရယ်၊ စိတ်လဲမဆိုးပါဘူး၊ ကျော်ကျော်ဖြစ်တုန်းကလဲ မတော်တဆ ဆိုတာ မမ ခုလို့ ရပါပြီ" ဆရာမတွင်လည်း မျက်ရည်တရွှဲရွှဲနှင့် ဝမ်းနည်းပန်းနည်း ပြောနေမိ၏။

"ခုတစ်ခါတော့ မင်းတမင်တွန်းတာပါ အတာရယ်၊ မမသိပါတယ်၊ ဒါကြောင့်လဲ မမကံကောင်း သွားတာပေါ့”ဟု ဆရာမက ပွေ့ပွေ့ဖက်ဖက် ပြောလိုက်သည်ကို

”ဟင့်အင်း၊ ကျွန်တော် တမင်တွန်းတာမဟုတ်ရပါဘူး မမရယ်၊ ဘုရားစူးပါ"ဟု အတာက အသနား ခံသလို မျက်ရည်ကလေးတယိုယို ပြောနေပြန်သောကြောင့် ဆရာမလည်း အတာအဓိပ္ပာယ် မရှင်းမလင်းဖြစ်သွားပြီကို သတိရသည်နှင့်

”အေးပါ ငါ့မောင်ရယ်၊ ကျော်ကျော်ဖြစ်တုန်းက နဖူးပေါက်အောင်ဆိုပြီး

တမင်လုပ်တာ မဟုတ် ဘူးနော်"

”မဟုတ်ပါဘူး”

"အေး ခုတစ်ခါတော့ မမခေါင်းပေါ်ကို တံခါးကြီးကျလာမှာစိုးလို့ အတာက မမကို တွန်းပြီး ဖယ်လိုက်တာ မဟုတ်လား"

”ဟုတ်ကဲ့" ဟု ဝန်ခံလိုက်ပြီးမှ ပျာပျာသလဲ လက်ကာရင်း

”ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် တမင်တွန်းတာ မဟုတ် မဟုတ်”

"အေးပါ မဟုတ်ပါဘူး၊ မမကို ထိမိမှာစိုးလို့ မင်းက တွန်းလိုက်တာ မမ မတော်တဆ လဲကျသွား တာ ဆိုပါတော့ကွယ် နော်" ယခုမှပင် အတာကလေး ရေလည် ကျေနပ်သွားတော့၏။

”ဒီလို အဖက်ဖက် က ထူးခြားတဲ့ ကလေးမျိုးကို ဆရာမကြီးဖြင့် ဒီတစ်ခါပဲ တွေ့ဖူးသေးတယ်”

သို့လျှင် ဆရာမကြီးနှင့် တီချာလတ်တို့က အမြွတ်တနိုး အင်္ဂလိပ်စကားဖြင့် ချီးကျူးလိုက်သည်ကို ဆရာမကလည်း အားကျမခံ ၊

”ရှက်တော့ ရှက်စရာပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ မှန်တဲ့အတိုင်းဝန်ခံရရင် ကျွန်မမောင်ကလေး နဖူးကွဲပြီးကတည်း က သူ့ကြောင့်ဖြစ်ရတယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ဟာလုံးလုံး ဖျောက်မရခဲ့ဖူး၊ မတော်တဆဆိုတဲ့ စကားကိုလဲ ကျွန်မ လက်မခံနိုင်ခဲ့ဘူး၊ ခုတော့ ဒီကလေးကြောင့်ပဲ ကျွန်မ ကောင်းကောင်းကြီး သင်ခန်းစာရသွားပါပြီ၊ မတော်တဆဖြစ်တတ် တဲ့ သဘောကိုလဲ ကျွန်မ ခြွင်းချက်မရှိ သဘောပေါက်လက်ခံနိုင် ပါပြီ၊ အဲဒါ ဒီကလေး ရဲ့ ကျေးဇူးပါပဲ ဆရာမကြီး" ဆရာမ လည်း ဝမ်းသာအယ်လဲ မျက်ရည်ကလေးတရွဲရွဲနှင့် ဝန်ခံရင်း အတော့်ခေါင်းကလေးကိုပင် အနူးအညွတ် ပွတ်နေမိတော့၏။

သို့ဖြစ်ပျက်ခဲ့ပြီးနောက် လေးရက်မြောက်သောနေ့မှပင် အတာ ကျောင်းတက်နိုင်တော့၏။ သူ့ဆရာမ လည်း အတော့်ကို မြင်လျှင်မြင်ချင်း ဖက်လဲတကင်းနှင့် ဆီးကြိုကာ ညင်ညင်သာသာ မေး ကလေး ကိုင်ပင့်ရင်း အနင့်သား စိတ်ထိခိုက်သလို ကြည့်နေပြီးမှ

”ဒဏ်ရာ က မနည်းပါပဲလား အတာရယ် ဟင်၊ မင်းမျက်နှာလေးလဲ အရုပ်ဆိုးသွားပြီ၊ အဲဒါ မမ ကြောင့် ငါ့မောင်လေး ဒီလိုဖြစ်ရတာ" ဟု ရင်ထုမနာ ပြောလိုက်သည်ကို

”ဟုတ်ပါဘူး မမရယ်၊ မမကြောင့် ဘယ်ဟုတ် လို့လဲ၊ ဒါ မတော်တဆ ဖြစ်သွားတာပါ၊ မမရဲ့ မမ ကြောင့် ဟုတ်ပါဘူး"

”အေး မတော်တဆ၊ မင့် မတော်တဆက မမ အသည်းထဲစွဲသွားပြီ အတာ သိလား”

ဤတွင်လည်း အတာ အဓိပ္ပာယ်ကောက်ချော်သွား၍လော မသိ၊ မျက်နှာကလေး အငယ်သားနှင့် မော့ကြည့်နေသောကြောင့် ဆရာမကလည်း ရိပ်မိလိုက်သည့်အလား "အဲဒီ မတော်တဆ ကို မမ ဘယ်တော့မှ မမေ့ဘူး အတာ၊ မင့်မတော်တဆကြောင့် မမ အသက် ချမ်းသာ ရာရသွားတာ သိလား၊ အတော့ကိုလေ ဟောဒီ ငါ့မောင်လေးကို မမ သိပ်ကျေးဇူးတင်တာပဲ" အတော့ ပါးကလေးနုနုကို တယုတယ ဆွဲခါရင်း ပြုံးပြုံးရယ်ရယ် ပြောလိုက်မှ အတော့တွင်လည်း သဘောကျ သွားသလို ချစ်စရာကလေး ရွှင်လာလေတော့၏။

ထိုနေ့မှအစပြု၍လျက် ဆရာမလည်း အတာကို အသည်းစွဲသွားကာ အတာ အတာနှင့် တစ်တာ တည်း တာနေတော့ ၏။ အတာကလည်း နဂိုရှိရင်းစွဲအလိုက်သိတတ်မှုတွင် သူ့ဆရာမက သူ့ကို ချစ်လာပြီ ဟူသော ဝမ်းမြောက်မှုကလေးပါလျက် သွက်သွက်လက်လက် အကင်းပါးဖျတ်လတ်နေ ၏။ ဘာသာရပ် တစ်ခုသင်၍ ပြီးပြီဆိုလျှင် အာခြောက်နေသော ဆရာမထံ ရေတစ်ဖန်ခွက်ဖြင့် အတာရောက် လာတတ် ၏။ ဆရာမ ကလည်း ထို့အတူ အချိန်ရလျှင် ရသလောက် အတာအား သူ့ အနီးသို့ ခေါ်ကာ နောက်ကျနေ ခဲ့သော စာများကို စိတ်ရှည်လက်ရှည် သင်ပြပေးတတ်၏။

အတာကလေး ဒဏ်ရာကြောင့် နေမကောင်း၍ ကျောင်းသုံးရက်ပျက်ခဲ့စဉ်က ကျော်ကျော်တစ် လှည့် ချစ်အောင် တစ်ခါ ဆိုသလို မုန့်မှာခိုင်းရာတွင် ဘယ်သောအခါမျှ တစ်ကြိမ်တည်းဖြင့်မပြီးဘဲ သံပရာသီး ပါမလာ၍သော်လည်းကောင်း၊ ငရုတ်သီးမှုန့်မေ့လာ၍သော်လည်းကောင်း တစ်ခုခုကို အမြဲ ထပ်ယူခိုင်းရ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ မုန့်ဟင်းခါးမှာခိုင်းရာတွင်ပင် ဇွန်းမေ့လာတတ်ကြသေး၏။

”အလကား ပဲ ကျော်ကျော် အသုံးမကျဘူး၊ ငါ့မောင်လေး အတာသာဆို ဘာခိုင်းခိုင်း နှစ်ခါ ပြန် မသွားရဘူး" ဟူ၍ သူအလွန်ချစ်သော ကျော်ကျော်ကိုပင် အတာနှင့်နှိုင်းယှဉ်၍ အပြစ်ဆို တတ်ချေ သေး၏။ ယနေ့သည် နောက်ဆုံးအဖြစ် သတ်မှတ်ထားသော ကျောင်းလခပေးရမည့်နေ့ထက်ပင် ကျော်လွန် လာသော်လည်း ဆရာမသည် ယောင်၍မျှသတိမပေး။ အတာကလေး စိတ်ညစ်သွားမည် စိုးဟန် တူ၏။ ၅ ရက်နေ့တစ်ကြိမ် အတာ ကျောင်းလခတောင်းရာ၌

”သောက်ကျောင်းလခက ဒီလောက်ပဲ အရေးကြီးနေသလား ဟင်၊ စောစောစီးစီး ဈေးဦးတောင် မပေါက်သေးဘူး" ဟု မသိန်းမေက မျက်နှာထားဖြင့် ငေါက်လိုက်သောကြောင့် အတာတွင် နောက် ထပ် ဘာမျှ မပြောဝံ့ဘဲ အသာလှည့်ထွက်လာခဲ့ရ၏။ ထိုနေ့က မုန့်ဖိုးပင်မရခဲ့။ ကျောင်းလခတောင်း ၍ ဆူ ထားသော အရှိန်ကြောင့် မုန့်ဖိုးပင် ထပ်ပြောလျှင် သူ့ကျောသည် ဖြာတီးသလို အတီးခံရ မည် သိသောကြောင့် စကား ပင် မဟာရဲခဲ့။

"တောက် ငါ မေ့သွားတယ်၊ မုန့်ဖိုး အရင်တောင်းပြီးမှ ကျောင်းလခကို ပြောရအကောင်းသား"ဟူ၍ လမ်း တစ်လျှောက်လုံး တဖျစ်တောက်တောက် ရေရွတ်နေခဲ့မိ၏။ ၁၀ ရက်နေ့က နောက်တစ်ကြိမ်တောင်းရာ၌မူ ၅ ရက်နေ့ကထက်ပို၍ ဆိုးဝါးသောအဖြစ်ကို အတာ ကြုံလိုက်ရရှာ၏။ အတာလည်း မုန့်ဖိုးပိုက်ဆံရပြီးသည်နှင့်

”မေမေ ဒီနေ့ ကျောင်းလခ နောက်ဆုံး"ဟူသော စကားမှမဆုံးသေးမီပင် ဒေါသတကြီးနှင့် မသိန်း မေ ကောက်ပေါက်လိုက်သော ဇလုံပန်းကန်ကိုသာ အတာ ငုံ့၍ မရှောင်မိပါက နဖူးနှင့် ပါးစပ် တစ် နေရာရာ ကို

”ခွပ်"ခနဲ ထိခိုက်စုတ်ပြဲသွားမည်မှာ သေချာ၏။

"နက်ဖြန် ဘာနေ့လဲ နင် မသိဘူးလား ဟင်"ဟု မသိန်းမေ မျက်လုံးအပြူးသားနှင့် မေးလိုက်မှ

”ကျွန်တော် မေ့သွားလို့ပါ မေမေ"ဟူသော တောင်းပန်သံနှင့် လှည့်ခဲ့ရပြန်၏။ မသိန်းမေ က မေးလိုက်သော

”နက်ဖြန် ဘာနေ့လဲ"ဆိုသည်မှာ စနေနေ့ဖြစ်၏။ စနေနေ့တွင် သူ မြင်းပွဲ သွားလေ့ရှိသောကြောင့် ပိုက်ဆံတောင်းလျှင် မကြိုက်။ သို့ စနေနေ့

ပိုက်ဆံတောင်းလျှင် အကြွေးစကား လာပြောလျှင် မသိန်းမေ မကြိုက်သည်မှာ အခြားသူများအဖို့သာဖြစ်လျက် အတာ မှ သောကြာနေ့ ကိုပါ မြင်းပွဲအကြိုနေ့အဖြစ် ပိုက်ဆံတောင်း ဆင်ခြင်ရ၏။ ထိုသည်ကိုမေ့လျှင် ထိပ် ပေါက်ခေါင်းကွဲ မတတ်သောအပြစ်ဒဏ်ခံရမည်ကဲ့သို့ အတာတွင် သတိနှင့် အသိအမှတ်ပြုထားရ ၏။

"အတော့ ကျောင်းလခပေးပြီးပလား မသိန်းမေ"ဟု ကိုထွန်းအောင်ကမေးလျှင်

"ပေးပြီးပါရော့လား၊ ၅ ရက်နေ့က" အတာကို ရှေ့တွင်ထား၍ မသိန်းမေ ပြောင်လိမ်တတ်၏။ အတာကမူ ဘာမျှမပြောဝံ့။ ၅ ရက်နေ့အထိ ဆိုင်းမနေပါနဲ့ဗျာ၊ ပေးရမဲ့ အတူတူပဲ၊ တစ်ရက်နေ့ မှန်မှန်ပေးလိုက်ပါ၊ ကလေး မျက်နှာ ရှိတာပေါ့။ ကျောင်းလခကို ဆရာမက ခဏခဏတောင်းနေရတယ်ဆိုရင် မကောင်းတော့ ဘူး"

"စကားကို တိုတိုပြောစမ်းပါ ကိုထွန်းအောင်၊ လဆန်း ၁ ရက်နေ့တိုင်း ပေးလိုက်ပါဆိုပြီးတာပဲ မဟုတ်လား၊ ကဲ တော်တော်"

သူ့ ကြိုးပမ်းရှာဖွေခဲ့သော အရင်းအနှီးကြောင့်သာ ဤလို စီးပွားလမ်းဖြောင့်ခဲ့ရခြင်းပါတကား ဟူ၍ မသိန်းမေ သည် ကိုထွန်းအောင် ၏ အစီအမံကို လုံးဝနာခံလိမ့်မည်မဟုတ်။ မိန်းမတို့ သဘာဝ အတိုင်း ရပြီးဖြစ်သော အခွင့်အရေးကို သူလက်မလွှတ်လို။ ယခင် ကိုထွန်းအောင်အား အပေါ်စီးမှ ကိုင်၍ အနိုင် ယူထား သကဲ့ သို့ ယခုလည်း ကိုထွန်းအောင်အား အပေါ်စီးမှ ကိုင်၍ အနိုင်ယူထားသ ကဲ့သို့ ယခုလည်း လင်သား အပေါ် အနိုင်ရသည့် မယားတစ်ယောက်အဖြစ်သာ အမြဲသြဇာလွှမ်းမိုး နေချေ၏။

အတာလည်း ကုန်ဆုံးခဲ့ပြီဖြစ်သောနေ့ရက်များနှင့်အမျှ အသိဉာဏ်ကလေးသည်လည်း တိုး၍ တိုး၍ တက်လာပြီဖြစ်ရာ မသိန်းမေ၏အပြုအမူအတွက် ကြာသော် သူ ရက်လာ၏။ လူရှေ့ မရှောင် ၊ စျေးလယ်ခေါင်သော ဘာသော မသိန်းမေ မတွေး။ မုန့်ဖိုးပိုက်ဆံကိုပင် တစ်ခါတစ်ရံ လွတ်ပစ် ရင်း ပေတတ်ရုံသာမက

"စျေးဦးပေါက်ပေါက် မပေါက်ပေါက် ဒီမုန့်ဖိုးကတော့ ပေးရတာပဲ၊ အချိန် တန်တော့ သာ နင်တို့ သားမယားကို လုပ်ကျွေး ဟုတ်လား၊ ရော့" ဤသို့လည်း လူတောထဲတွင် အဆဲအငေါက်နှင့် ပေါက်ဆတ်ဆတ် ပြောပြီးမှလည်း ပေးတတ်သေး ၏။

ဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း အတာတွင် ကြာကြာအရှက်မခံနိုင်။ ကျောင်းလခနှင့် မုန့်ဖိုးကိစ္စ ရင်ဆိုင်ရတိုင်း ရင်တထိတ်ထိတ် တုန်ခဲ့ရသည်ကိုလည်းကောင်း၊ စိတ်ဆင်းရဲခြင်းဖြစ်ရသည်ကိုလည်းကောင်း ထိုထိုဒုက္ခ အပေါင်း ကို ရှောင်ရန် ယင်းသည် စိတ်၏ဆင်းရဲခြင်းမှလွတ်ရန် ဖြစ်နိုင်သည့် နည်းလမ်း ကို အတာ ရှာ ရတော့၏။ သူ့အဖို့ လွယ်လွယ်တွေ့သောနည်းမှာ ကျောင်းထွက်လိုက်ရန်မှအပ အခြားဘာမျှမမြင်။ သို့သော် တစ်ခါက ကျောင်းထွက်ခဲ့သည့်အမှားကို သူကိုယ်တွေ့ကြုံခဲ့ရဖူးပြီ ဖြစ်၍ ထိုအကြံကို ဆက် မတွေးဝံ့လောက်အောင်ပင် အတာ ကြောက်သွား၏။ မသိန်းမေ ၌ အဘယ်မျှ စီးပွားလမ်းဖြောင့်နေစေ၊ အတာတွင်ကား မုန့်ဖိုးမမှန်၊ တစ်ခါတစ်ရံတွင်

"သွား မုန့်ဖိုး ကို နင့်ရှိတဲ့ ပိုက်ဆံနဲ့ဝယ်စား၊ ပြန်လာမှ ငါပေးမယ်"

ဆူဆူအောင့်အောင့်နှင့် ငေါက်ငေါက်ငမ်းငမ်း ပြောခြင်းမဟုတ်၍ နားခံသာဖွယ်ပင်ဖြစ်သော်လည်း အတာ ၌ ကား အကြောင်းမထူး။ အတာ

ပိုက်ဆံစုတတ်သည်ကိုသိ၍ ထိုပိုက်ဆံနှင့် စိုက်၍ ဝယ်စား ရန် အေးအေးလူလူ ပြောလိုက်စေကာမူလည်း ထိုပိုက်ဆံအတွက် ပြန်ပေးသည်ဟူ၍ မသိန်းမေ တွင် ထုံးစံ မရှိ။ အတာ ပိုက်ဆံစုတတ်ခြင်းသည်ပင် သူ့အလိမ္မာက သူ့ကိုပင် ပြန်၍နှိပ်စက်သလို စိတ်ပျက် ဖွယ်ဖြစ်နေပြန်၏။

တစ်နေ့သော် အတာသည် အလွန်ကောင်းသော အကြံတစ်ခုကို ရလာ၏။ ထိုအကြံမှာ သူ့အတန်း ထဲတွင်ပင် သူ့အတန်းသားများအား မုန့်ရောင်းခြင်းအားဖြင့် ဝင်ငွေရှာရန်ဖြစ်၏။

ထိုအကြံမှာ နံနက်ပိုင်းက ဆားငံသီးတစ်ထုပ် ဝယ်စားရာမှ ရလာသော အကြံဖြစ်၏။ အတာသည် ဆားငံသီးဆိုလျှင် အသေအလဲကြိုက်၏။ အတွတ်အိတ်ထဲတွင် ဆားငံသီးမပါသောနေ့ဟူ၍ မရှိသလောက်ပင်ဖြစ်သောကြောင့် ရာမာ၊ ချစ်အောင် အစရှိသော သူငယ်ချင်းများက အတော့အား ဆားငံသီးသရဲဟူ၍ပင် နောက်ပြောင်ခေါ်လေ့ရှိကြ၏။ မှန်၏။ ဆားငံသီးသရဲဟု ခေါ်ရလောက်အောင်ပင် အတာ ဆားငံသီးကို စုံမက်၏။ သို့သော် ကျောင်းမှဆိုင်တွင် အတာ ဝယ်စားလေ့မရှိ။ မောင်ခိုင်လမ်း (ယခု ဗိုလ်ရွဲလမ်း) တွင် နေစဉ်ကတည်းက ထိုလမ်းထိပ်ရှိ တရုတ်ဆိုင်ကြီးများတွင်သာ ဝယ်စားလေ့ ရှိ၏။ နှစ်ပြားဖိုး ဝယ်လျှင် အလုံးနှစ်ဆယ်ခန့် ရ၏။ ပိုးစာသီး၊ ချင်းခြောက်၊ ကြဲဇသီး၊ တွန်တိ အစရှိသော တရုတ်သီးနှံယို ဟူသမျှ ထိုဆိုင်ကြီး များတွင် ပေါပေါရ၏။

ယနေ့ အတာကျောင်းရောက်၍ ဆားငံသီးစားရန် လွယ်အိတ်နှိုက်လိုက်သည်တွင်မှ ဆားငံသီး ထုပ် မေ့လာသည်ကို သတိရတော့၏။ သတိရ၍ စားမည်ကြံသော အတာသည် ယခုမရှိမှ ပို၍ စားချင်လာ ၏။ သို့နှင့် ကျောင်းရှိ ဈေးဆိုင်မှပင် တစ်ပြားပေး၍ တစ်ထုပ်ဝယ်မိခဲ့ပြီးမှ အတာသည် ထို ပိုက်ဆံ တစ်ပြား ကို အတော်ကလေး နှမြောသွားမိ၏။ သူနှစ်ပြားဖိုးဝယ်က အလုံးနှစ်ဆယ်မျှရသော ဆားငံသီး မျိုး အတိုင်း ပင် ယခု တစ်ပြားဖိုး လေးလုံးသာ ရ၏။

"တောက် ငါမေ့လို့ ဝယ်မိတယ်၊ ဟိုဆိုင်မှာ နှစ်ပြားဖိုးကို တစ်ခါတစ်လေ အလုံးနှစ်ဆယ် တောင် ကျော်သေး တယ်၊ ဒီမှာ တစ်ပြားလေးလုံးဆိုတော့" အရောင်းအဝယ် ဝါသနာအိုးလေးပီပီ ထိုပြဿနာကို အလီနှင့်တွက်ချက် နေမိ၏။

"ဟာ ဒီလို ဆို၊ နှစ်ပြားဖိုးရင်းရင် သုံးပြားတောင် မြတ်တာပေါ့၊ တစ်ပဲဖိုးဆို ခြောက်ပြား၊ တစ်မူးဖိုးဆို သုံးပဲမြတ်" ဤလို တွေးမိတွက်မိရာမှ အတာ မုန့်ရောင်းရန် အကြံရလာ၏။ သို့နှင့် နေ့လယ် မုန့်စား လွှတ်လျှင် လွှတ်ခြင်း ဆရာမကိစ္စ ဆောင်ရွက်ပေးပြီးသည်နှင့် အတာသည် ဆရာမအနီးသို့ ပြုံးစေ့စေ့ အမူအရာ ကလေးဖြင့် ကပ်လာသည်ကို

"ဘာလဲ မောင်လေး၊ ခုန စားချင်တာစား မမပေးမယ်ဆိုတော့ မစားဘူး၊ ခုတော့ မုန့်ဆာလာပြီ ထင်တယ်၊ ဟုတ်လား အတာ"

တစ်ခါက ကျောက်တံကျိုးသွားသဖြင့် ဤအမူအရာမျိုးပင်ပြ၍ ဆရာမထံ ပိုက်ဆံတစ်ပြား တောင်းခဲ့ဖူး သည်ကို အမှတ်ရသည့် အတိုင်း ဆရာမက သို့ မေးလိုက်သည်ကို

"ဟုတ်ပါဘူး မမ၊ ကျွန်တော် မုန့်စားပြီး ပါပြီ"

"ဒါဖြင့် ဘာပြောမလို့လဲ မင်း"

"ဟို မိမိ ဗီရိုထဲမှာ ညနေညနေကျရင် ကျွန်တော့်ပစ္စည်း နည်းနည်း ထား

သွားပါရစေလို့၊ အဲဒါ”

"နေပါဦးကွဲ ၊ ဘာပစ္စည်းလဲ၊ စာအုပ်တို့ဘာတို့လား၊ ဒီလိုဆိုမင်း အိမ်ပြန်တော့ ဘာနဲ့စာကျက်မလဲ၊ ဘာနဲ့ ရေး မလဲ" အတာတွင် ကြံရာမရ အမှန်ဖွင့်ပြောမှပင် ပြီးတော့မည်ဖြစ်သည့်အတိုင်း

”ဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်လေ ကျောင်း မှာ မုန့်ရောင်းမလို့၊ အဲဒါ”

အတာလည်း သူ့အကြံအစည်ကို တစ်လုံးမကျန် ပြောပြလိုက်သည်တွင်မှ ဆရာမ သဘောပေါက်သွား ကာ

”အေး အဲသလို အတန်းထဲမှာ မုန့်ရောင်းတာကို တီချာကြီးသိရင် ဆူလိမ့်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ မမ မပြောပါဘူး၊ မင်းကလဲ စာသင်ချိန်မှာ မရောင်းရဘူးနော်"

”ဟုတ်ကဲ့၊ မုန့်စားလွှတ်မှပဲ ရောင်းပါ့မယ်"

”အေး အေး" အတာလည်း သူ့နေရာသူ သွားထိုင်၍ သူ့အကြံအတွက် ခွင့်ပြုချက်ရခဲ့သည်ကို ဝမ်းသာ အားရ ရှိနေ သလောက် ဆရာမတွင်မူ

”ခုလို ကျွန်တော် မုန့်တွေဘာတွေရောင်းရင် ကျောင်းလခကို ကျွန်တော့်ဟာ ကျွန်တော် ပေးနိုင်မှာပဲ၊ မေမေ့ဆီတောင်းရတာ သိပ်စိတ်ညစ်ဖို့ ကောင်းတာပဲ မမရဲ့ ”

ကျောင်းလခပြဿနာ ကို မတတ်သာတော့သည့်အဆုံး၌ အတာလည်း တစ်လုံးမကျန် ထုတ်ပြောခဲ့ရ၏။ ဆရာမ တွင်လည်း ထိုစကားများကို ယနေ့တိုင် ကြားယောင်နေရ၍ အတာကလေးအား လှမ်းကြည့်ရင်း စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတော့၏။

ထိုနေ့ညနေ အိမ်ပြန်ရောက်သည်နှင့် အတာသည် လွယ်အိတ်ကလေးကို ထရံတွင် ချိတ်လိုက် ကာ နောက်ဖေးဘက် လှမ်းဝင်သည်နှင့်

”ဟေ့ အတာ" ဟု ကိုထွန်းအောင်က လှမ်းခေါ် လိုက်သောကြောင့် အတာလည်း ဝရန်တာသို့ ထွက်လာကာ ကိုထွန်းအောင် ကုလားထိုင်ဘေးတွင် ရပ်မိသည်နှင့်

”ခုန မင့်သူငယ်ချင်းတွေ လာခေါ်တယ်၊ မင်း သွားကစားချည်တော့၊ သွား သွား" ဟု ကိုထွန်းအောင် က ပြောလိုက်သည်ကို

”ဟင် ကျွန်တော် လုပ်စရာတွေ ရှိသေးတယ်လေ၊ ပြီးမှပဲ သွားကစားမယ်"

”သွားပါကွာ၊ မင်းလုပ်ရမဲ့အလုပ်တွေ ငါအကုန်လုပ်ထားလိုက်ပါပြီကွ၊ ကဲ သွားကစား ချည်၊ မီးထွန်းချိန် တော့ ပြန်လာခဲ့”

ကိုထွန်းအောင် လည်း အတာ၏ ပင်ပန်းမှုကို မရှုစိမ့်နိုင်သည့်အတိုင်း တတ်နိုင်သလောက် အတာ့ တာဝန် ကို ကူ၍ ထမ်းပေးခဲ့၏။ သို့သော် နေ့စဉ်ကား သူ မလုပ်နိုင်။ နံနက်လေးနာရီထ၍ ချက်ပြုတ် လုပ်ကိုင်ပေး ရပြီး ၈နာရီလောက် မသိန်းမေ ဈေးထွက်သွားသည်နှင့် ညကပျက်ခဲ့သော အိပ်ရေး အတွက် တအောင့် တရား မှိန်းရသေး၏။ ၁၀နာရီသာသာလောက် မသိန်းမေ ဆိုင်သိမ်း၍ ပြန်ရောက် လာပြီဆိုလျှင်လည်း ဟင်းအိုး ဟူသမျှ သူပင် တိုက်ချွတ်ဆေးကြောရလေသေး၏။ ပြီးလျှင် နောက် တစ်နေ့အတွက် ဝယ်လာသော အမဲအူ၊ ဆိတ်ကလီစာ၊ အသည်းအဆုတ်များကို ပြုတ်ရသေး၏။ အလုပ်နှင့်လက်နှင့်မပြတ် ဆိုသလို သူ့တာဝန်နှင့် သူပင် မနိုင် နိုင်အောင် ရှိနေသည့်အထဲမှ အတော့် အတွက် ကြက်သွန်၊ ငရုတ်သီးထောင်း စသည့်တို့ကိုမူ သူ ရှံဖန်ရံခါသာ တတ်နိုင်၏။

ယနေ့မှ အတော့အလုပ်ကို သူကူလုပ်ထားပြီး သို့လျှင် အကစားလွှတ်လိုက်သည်နှင့် အတာလည်း အူမြူး ခုန်ပေါက်နှင့် အောက်သို့ ဆင်းခဲ့ရာ၌ ရုတ်တရက် ဆိုသလို ဂါဝန်ကလေးတကားကားနှင့် အပြေး အလွှား တက် လာသော (ဘောလုံးကိစ္စနှင့် စကားများခဲ့ဖူးသည့်) မိန်းကလေးနှင့် လှေကားတစ်ဝက် လောက်တွင် မမျှော်လင့် ဘဲ ဆုံမိသွားတော့၏။

”ဖယ်လေ၊ ငါ အပေါ်တက်မလို့" အတာက သူတက်လာသည်ကို မြင်လိုက်ကတည်းက ဘေးဖယ်၍ ရပ်နေပါလျက်နှင့် မိန်းကလေးက ထပ်၍ ဖယ်ခိုင်းနေပြန်သောကြောင့်

”တက်ပါလား၊ နင့်ဟာနင် ငါဘေးဖယ်နေတာပဲ ဥစ္စာ”

"ဖယ်ဦးနည်းနည်း၊ နင့်ကိုယ်နဲ့ ငါ့ဂါဝန်နဲ့ မလွတ်ဘူး" ဟု မိန်းကလေး က နှုတ်ခမ်းကလေး တစူစူ ပြော နေပြန်သည်နှင့် အတာတွင် ပို၍ အခံရခက်သွားကာ

”ဒါဖြင့် နင့်ဂါဝန်ကားကားကြီးကို သွားပြန် ချွတ်ပြီး မြန်မာအဝတ်အစားလဲ ဝတ်ခဲ့ပေါ့၊ ဒါမှမဟုတ်ရင် နင်ပြန်ဆင်း၊ ငါအောက်ကို ရောက်မှ နင်တစ်ယောက်ထဲ ပြန်တက်" သို့လျှင် အတာက ခေါင်းကလေးငဲ့ကာ အရွဲ့တိုက်၍ ပြောလိုက်မှ မိန်းကလေးလည်း

”ဟင်း" ဟူသော ရေရွတ်သံနှင့်အတူ ဒိုးဒိုးစောင့်စောင့်နှင့် ဆောင့်ဆောင့်အောင့်အောင့်ကလေး လှမ်းတက်ပြီး အတာတို့ နှင့် ဘေးချင်းကပ် တစ်ဖက်ခန်းသို့ လှမ်းဝင်သွား မှ အတာလည်း သဘောကျသလိုပြုံးရင်း သုတ်သုတ် ကလေးဆင်းလာခဲ့၏။

ကစားနေကျနေရာတွင် ဘော်လုံးကန်နေသူ လူငယ်တစ်သိုက်လည်း အတော့်ကို မြင်လိုက်သည်နှင့် ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ ဆီးကြိုကြ၏။ တစ်နာရီနီးပါးလောက် အားရပါးရ ကစားပြီးကြသည်နှင့် ထုံးစံ အတိုင်း ပလက်ဖောင်းဘေး တွင် အတာတွင် ပိုင်းဖွဲ့ကာ စုရုံးထိုင်လိုက်ကြပြီး

”ကဲကွာ၊ ဟိုတစ်နေ့ကလို ရယ်စရာပြောပါဦးကွ" ဟု တစ်ယောက်သော သူငယ်ချင်းက ပွဲတောင်း လိုက်သည်ကို

”အေး ပြောပါ့မယ်မောင်မောင်ရယ်၊ ဒါနဲ့ ဟိုတို့အိမ်ရှေ့က တရုတ်အကျီဆိုင် အပေါ်ထပ် မှာနေတဲ့ ဂါဝန် ပြာမကလေးကဟာ ဘယ်သူလဲကွ" ဟု အတာက မေးလိုက်သည်နှင့်

”ဟာ မင်းတို့နဲ့ လဲ မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ နေတယ်၊ မင်းရောက်တာလဲ နှစ်လသုံးလရှိနေပြီ၊ ဒါနဲ့တောင် သူ ဘယ်သူလဲ ဆိုတာ မသိသေးဘူးလားကွ၊ အတာ ဟင်" ယခင် ဘော်လုံးကန်ရန် နေရာလုသည့်ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ အတာနှင့် ရင်ဆိုင်ခဲ့သူက ပြန်မေးလိုက် သဖြင့်

”ဘဆွေကလဲကွာ ငါမသိလို့ မေးတာပေါ့”

"အမယ်လေး၊ မင်းသာမသိတာ၊ ဒီလမ်းထဲမယ် ပေါ်ပြူလာအဖြစ်ဆုံးပေါ့ကွ၊ နာမည်က ခင်စိုးလှတဲ့၊ သူ့အဖေက”

"အေး သူ့အဖေတော့ ငါသိသားပဲ၊ ဟိုသိုးမွေးချည်တိုက်ရှင် မဟုတ်လား" အတာက လက်ညှိုးကလေး ညွှန်ကာ ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ ငွေနှင်းတောင် သိုးမွေးကို ပြရင်း ပြောလိုက်သောကြောင့်

”အေးပေါ့။ အဲဒီတိုက်ရှင် ဦးလှဆောင် ဒေါ်ဒေါ်အေးရဲ့ သမီးပေါ့ကွ၊

ဆတ်ဆတ်ကြဲကလေးဆရာ၊ ယီးတီးယားတားတော့ သွားမလုပ်နဲ့၊ အားကြီး နှုတ်သီးကောင်းတယ်" ဟု ဘဆွေက သတိပေးသလို ပြောလိုက်သည်တွင် "မင်း တော်တော်လျှာရှည်တဲ့အကောင်ပဲကွာ၊ သူ့နာမည် ခင်စိုးလှဆိုပြီးရောပေါ့ကွ၊ ဦးလှဆောင် ဒေါ်ဒေါ်အေး ရဲ့ သမီးဘာညာနဲ့ မင်္ဂလာဆောင်ဖိတ်စာ ရိုက်တာကျနေတာပဲ၊ တစ်ဦး တည်းသော ချစ်သမီးကလေး လို့ ဆက်လိုက်ပါဦးလားဟု တစ်ယောက်က ဝင် ၍ လှောင်လိုက် သောကြောင့် ဝါးခ နဲ ပွဲကျသွားသေး၏။

”ပြောပါစေ မိုးမြင့်ရာ၊ ငါမသိလို့ သူက စုံစုံစိစိ ပြောတာပဲ၊ အေး အဲဒီ ခင်စိုးလှ နှုတ်သီးကောင်းတာ တော့ ငါသိပြီးပြီ ကွ" အတာလည်း သို့လျှင် ပဏာမခံလိုက်ပြီးမှ ဘော်လုံးကျစဉ်က ကိစ္စရော အခု လှေကားတွင် အခင်း များ ခဲ့ရသည့် အဖြစ်များကိုပါ အတာက ပြောပြလိုက်၏။

"နောက်ပြီး ငါ့ကိုမတွေ့နဲ့ တွေ့တာနဲ့ ရန်လုပ်တာပဲကွ၊ နှုတ်ခမ်းစူပြတာနဲ့ တံခါးကို ဂျိမ်းခနဲ ဆွဲပိတ်ရ တာ နဲ့၊ သိပ်လူဝါးဝ တာပဲ”

သို့ အတာပြောနေခိုက်မှာပင် ရုတ်တ်ရက်ဆိုသလို ထိုနေရာနှင့် မလှမ်းမကမ်း၌ ဆီပုံးများ တင်လာ သော လက်တွန်းလှည်း တစ်စီး ဦးစိုက်မှောက်ကျသွားသည်ကို မြင်လိုက်ရသောကြောင့် အတာနှင့် တကွ ဆယ်ယောက် မျှသော လူငယ်တစ်သိုက်လည်း ထိုလှည်းမှောက်ရာသို့ ကတိုက်ကရိုက် ရောက် သွားကြတော့ ၏။ ရှေ့သို့စိုက်၍ မှောက်သွားခြင်းဖြစ်သောကြောင့် လှည်းရှေ့ တည့်တည့် လက်ကိုင် နှစ်ခုကြား မှ ဆွဲရသော ကုလားသည် မည်သို့မျှ မရုန်းသာ၊ တုတ်တစ်ချောင်းဖြင့် ညှပ်ထား သလို လှည်းအောက်တွင် ပိနေ၏။

ဤတွင် အခြားသာ လှည်းကုလားနှစ်ယောက်နှင့်အတူ အတာတို့ရော လမ်းသွားလမ်းလာများပါ ကုလား အပေါ် ပိနေ သည့် ဆီပုံးများကို ဖယ်ပြီး ဦးစိုက်နေသော လှည်းကို လူအားဖြင့် ပိုင်းပန်းချီမ၍ ထိုပိ နေသော ကုလားကို ဆွဲထုတ်လိုက်ရ၏။ ဖြစ်ပျက်သွားသည်မှာ သုံးမိနစ်မျှပင် မကြာသော်လည်း လှည်း အပိ ခံ ရသော ကုလားတွင်ကား မသက်သာလှ။ လှည်းအောက်မှဆွဲထုတ် ပြီးသည့်တိုင်အောင် နာရီဝက် သာသာလောက် သတိလစ်နေရှာ၏။ သို့နှင့် ကွမ်းရွက် ယူသူယူ၊ သွေးဆေးတောင်း သူတောင်း နှင့် ပိုင်းပန်းနှာနှပ်ပေးကြသည်တွင်မှ အနည်းငယ် လူးလွန့်ဖော်ရလာ၏။ သို့တိုင် ကုလားမှာ လှည်းဆက် ၍ မတွန်းနိုင်။ လန်ခြားတစ်စီးဖြင့် သူ့လူများဖြင့် တင်ခေါ်သွားရ၏။

ဤတွင် အကြောင်းရင်းကို သိလိုသော အတာ က လှည်းစောင့်ကျန်ရစ်သူ ကုလားအား မေးကြည့် သည်တွင် ထိုကုလား က လှည်းဘီးအနီးရှိ အုတ်နီခဲတစ်လုံးကို လက်ညှိုးထိုးပြရင်း သူတို့ လှည်းကို တွန်းလာရာ မှ မော်တော်ကားတစ်စီး ဘေးဖယ်အရှောင်လိုက်တွင် ထိုအုတ်နီခဲကို အလယ်မှ ဆွဲသူ ကုလား က တက်နင်းမိသဖြင့် ခြေခေါက်ပြီး ဤသို့ လှည်းမှောက်သွားရကြောင်း၊ အဆိုပါ ကုလား က မြန်မာစကားဖြင့် ပီပီသသ ရှင်းပြ၏။ အဘယ်ကြောင့် ဟူ၍ မသိ။ ထိုကုလား စကားအဆုံးသတ်လိုက်သည်နှင့် အတာတွင် မျက်နှာကလေး သိသိသာသာ ညှိုးကျသွားတော့၏။

"လာကြကွာ" အတာ လည်း မျက်နှာထား မကြည်မသာနှင့်ပင် သူ့ကစားဖော်များအား မှုလနေရာ သို့ ခေါ် သွားလျက် အသီးသီး ထိုင်မိကြသည်နှင့် "အဲဒီကုလား လှည်းအပိခံရတာ ဘယ်သူ့အပြစ်လဲ သိလား" ဟု အတာက ဝမ်းနည်းသံကလေးဖြင့် ရုတ်တရက် မေးလိုက်သောကြောင့် အားလုံးပင်

အံ့အားတသင့် ငေးကြည့်နေမိကြ၏။

”အဲဒါ တို့အပြစ် ကွ၊ တို့အားလုံးရဲ့ အပြစ်ပဲကွ၊ ငါလဲပါတယ်" သို့ပြောလိုက်မှ သူငယ်ချင်းအားလုံးတွင် ပို၍ ဦးနှောက်မြုပ်သွားကြတော့၏။

"ခုန တို့တစ်တွေ ဘောလုံးကန်တော့ ဟို တိုက်ဆောက်နေတဲ့အုတ်ပုံက အုတ်နီခဲတွေယူပြီး ဂိုးတိုင်လို တစ်ဖက်နှစ်လုံး စီ ချကစားကြတယ် မဟုတ်လား"

”အေးလေ၊ အဲဒါနဲ့ တို့အပြစ်နဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ အတာရ" ဟု ဘဆွေက မေးလိုက်သည်နှင့်

”ဆိုင်တယ်လေကွာ၊ အဲသလို အုတ်နီခဲတွေ ယူပြီး ဂိုးတိုင်လုပ်ရော၊ ကစားကြရော၊ ကစားပြီးတော့ တို့ ဒီအတိုင်းထားခဲ့တယ် မဟုတ်လား၊ ဒါကြောင့် အဲဒီ အုတ်နီခဲကို ကုလားတက်နင်းမိပြီး ခြေခေါက်သွား လို့ လှည်းလဲမှောက် သွားတာပေါ့ကွ၊ တကယ်လို့သာ ကစားပြီးပြီးချင်း အုတ်နီခဲတွေကို လမ်းလယ်ခေါင် မှာ မထားခဲ့ ဘဲ နေရာတကျ ပြန်သိမ်းခဲ့ရင်၊ ဒါမှမဟုတ် လမ်းဘေးလွတ်လွတ်မှာ ဖယ်ထားခဲ့ရင် ဒီကုလား နင်းမိမှာ မဟုတ်ဘူး၊ လှည်းလဲ မမှောက်ဘူး၊ ဒီကုလားလဲ ခုလိုဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး" အတာ ဤလိုရှင်းပြလိုက် မှ အားလုံးလိုလို မျက်နှာအိုကလေးတွေဖြင့် ငိုင်နေကြတော့၏။

"ခုဆိုကြည့်စမ်း၊ မင်းတို့မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ လှည်းကုလား ဘယ်လောက်သနားဖို့ ကောင်းသလဲကွာနော်၊ နဲတဲ့ အလေးကြီး မဟုတ်ဘူးကွ၊ သူ့ကို ပိနေတာ ဆီပုံးတွေရော၊ လှည်းရော"

”အေးကွ၊ ကုလားမေ့နေတာ ကြည့်ပါလား" ဟု တရုတ်ကလေးတစ်ယောက်က ထောက်ခံလိုက်၏။

”ဒီကုလားတော့ နောက် လေးငါးဆယ်ရက်နဲ့ အလုပ်ပြန်လုပ်နိုင်ရန် ကံကောင်းပဲကွ၊ သိပ်သနား ဖို့ ကောင်းတာပဲ" အလွန် စိတ်ထိခိုက်သွားသော အမူအရာကလေးဖြင့် ပြောရင်း သို့ အဆုံးသတ် လိုက်သည်နှင့်

”ဟုတ်တယ်ကွ အတာ၊ ခု မင်းပြောမှ ငါသတိရတယ်၊ ဟိုတစ်နေ့ကလဲ လမ်းလျှောက် လာတဲ့ အဘိုးကြီး တစ်ယောက် ဒီလိုပဲ တို့ပစ်ထားခဲ့တဲ့ အုတ်နီခဲကို ခလုတ်တိုက်မိလို့ ခြေသည်းကြီး လန်သွားတယ်ကွ၊ အတော်များတယ်" ဟု စိုးမြင့်က ဝင်ထောက်လိုက်၏။

"အရင် စနေနေ့ကကောကွ၊ တို့ဘောလုံးကန်နေတုန်း မဟုတ်လား၊ စက်ဘီးစီးလာတဲ့ လူ တစ်ယောက် လေ”

"အေးဆရာ၊ တို့ ဂိုးတိုင်းလုပ်ထားတဲ့ အုတ်ခဲကို တက်ကြိတ်မိတာ တစ်ခါတည်း ကျွမ်းကိုပစ်ပြီး လဲသွား တာပဲ" ဟူ၍ လည်း အလုအယက် ဇာတ်ကြောင်း ပြန်နေကြ၏။

”ကဲကွာ၊ တို့ကြောင့် သူများတွေ ဒုက္ခဖြစ်ရတာ မကောင်းဘူး မဟုတ်လား၊ တို့မှာလဲ အပြစ် ရှိတယ်၊ ဒီတော့ နောက်ကစားရင် အုတ်ခဲနဲ့ ဂိုးတိုင် မလုပ်ကြနဲ့တော့ကွာ၊ တို့ချွတ်ထားတဲ့ ဖိနပ်တွေကိုပဲ ဂိုးတိုင် လုပ်ကြ ရအောင်နော်”

"ဟာကွာ၊ ဒီလိုဆို မော်တော်ကားကြိတ်၊ လှည်းကြိတ်နဲ့ တို့ဖိနပ်တွေ ပျက်စီးကုန်မှာပေါ့ကွ" ဟု မောင်မောင် က ဝင်၍ ကန့်ကွက်လိုက်သည်နှင့်

”အေး ဒါလဲ ဟုတ်တာပဲကွ၊ အဲဒီတော့ ဒီလိုလုပ်ကွာ၊ အကောင်းဆုံးကတော့ ပန်းခြံထဲသွားကစားတာ အအေးဆုံး ပဲ၊ ကားတိုက်မှာလဲ မကြောက်ရတော့ဘူးပေါ့။

တကယ်လို့ လမ်းထဲမှာပဲ ကစားရင်လဲ အုတ်နီခဲ နဲ့ ဂိုးတိုင်မလုပ်ကြနဲ့တော့ကွာ၊ စက္ကူစုတ်ဖြစ်ဖြစ် အမှိုက်တွေဖြစ်ဖြစ် စုပုံပြီး ဂိုးလုပ်လဲ ပြီးတာ ပါပဲကွာ၊ နော်"

"ဟုတ်တယ်ကွ၊ အဲ့ဒါ ကောင်းတယ်ကွ" ဟု ကျူူးလယာကုလားကလေး တစ်ယောက်က လှိုက်လှိုက် လှဲလှဲ ထောက်ခံလိုက်သကဲ့သို့ အားလုံးပင် ဤအတိုင်းသဘောတူလိုက်ကြ၏။ ထို့နောက် အတာလည်း ဘဆွေတို့၏ တိုက်တွန်းချက်အရ ရယ်စရာအဖြစ်ဖြင့် သူကိုယ်တိုင် ကြုံခဲ့ရ သော မြွေအလမ္ပာယ် ကိစ္စကို ဟန်နှင့် ပန်နှင့် ပြောပြနေသောကြောင့် အားလုံးပင် တဝါးဝါး ပွဲကျနေ တော့၏။

"ဟေ့ကောင် အတာ" သို့ စကားပြောကောင်းနေခိုက် လန်ခြားတစ်စီးဖြင့် ဈေးဝယ်မှ ပြန်လာသော မသိန်းမေ က လှမ်းခေါ်သွားသဖြင့် အတာလည်း ခေါင်းတကုတ်ကုတ်နှင့် ထပြန်လာခဲ့ရတော့၏။

ကျောင်းသား အရွယ် ကလေးများအဖို့ တစ်နေ့လျှင် အနည်းဆုံး ဆယ်နာရီခန့် အိပ်ချိန်ရှိရမည်။ အိမ်ပြင် တစ်နေ့ သုံးနာရီ ကစားပေးရမည်။ နွားနို့တစ်ဖန်ခွက် နေ့စဉ်မှန်မှန်သောက်ရမည်။ ပန်းသီး၊ လိမ္မော်သီး၊ ငှက်ပျောသီး၊ ခရမ်းချဉ်သီး စသော လတ်ဆတ်သည့် သစ်သီးများ၊ ဆလတ်ရွက်၊ ဂေါ်ဖီထုပ်၊ မုံညှင်း အစ ရှိသော ဟင်းသီးဟင်းရွက်များကို နေ့စဉ်စားပေးရမည် အစရှိသဖြင့် ကျန်းမာရေး ဘက်ဆိုင်ရာ မှ ကျောင်းသူကျောင်းသားများ လိုက်နာကျင့်သုံးရန် အကြံပေးထား၏။

အတာသည် ကျောင်းသားတစ်ယောက်အနေဖြင့် ထိုအချက်အလက်များကို လိုက်နာနိုင်ခဲ့ပါသလော။ လုံးဝ မလိုက်နာနိုင်။ နွားနို့၊ သစ်သီးဝေး၍ မုန့်ဖိုးပင် မှန်မှန်မရ။ ပိုက်ဆံမကုန်ဘဲ ပြီးနိုင်သည့် အချက် နှစ်ချက်ဖြစ်သော တစ်နေ့ဆယ်နာရီအိပ်ရန်နှင့် အိမ်ပြင်တွင် သုံးနာရီကစားရန် ဆိုသည့်တို့ကိုပင် အတာ လိုက်နာ ရန် အကျပ်ကျနေ၏။ကျောင်းမှ ပြန်ရောက်သည်နှင့် တာဝန်ရှိသမျှ လုပ်နေရပြီး ည ၁၀နာရီလောက် အထိ ကျောင်းစာ ကိစ္စဖြင့် အချိန်ကုန်ကာ နံနက်တွင် ၄နာရီ ထရပြန်၏။ သူ့အိပ်ချိန်မှာ ၆နာရီ သာရှိပြီး ကစားချိန်မှာမူ ကိုထွန်းအောင် ကူညီပါမှ နှစ်ရက်ခြား တစ်ကြိမ်လောက်မျှသာ ကစားရရှာ၏။ အတာ မှာလည်း ကလေးတစ်ယောက်မျှသာ ဖြစ်သည့်အတိုင်း အိပ်ရေးမဝတဝနှင့် ထရသည်လောက် သူ စိတ်ညစ်သည် မှာ အခြားမရှိ။ သို့သော် နံနက်လေးနာရီဆိုလျှင် ထရတော့၏။ မထလျှင်လည်း တံမြက်စည်းနှင့် ခြေထောက် တစ်ခုခုဖြင့် အရိုက်အလျော် ခံရမည်မှာ သေချာ၏။

ယနေ့လည်း မသိန်းမေ နှိုးလိုက်သဖြင့် ကတိုက်ကရိုက် ထလာသော အတာ အိမ်သာထဲဝင်သွားသည် မှာ ဆယ်မိနစ် သာသာခန့် ကြာပြီဖြစ်လျက် ရုတ်တရက် ထွက်မလာနိုင်သည်နှင့်

"ဟဲ့ကောင် ဘာလုပ်နေတာလဲ အိမ်သာထဲမှာ၊ ခုထက်ထိ မပြီးသေးဘူးလား" ဟု မသိန်းမေ လှမ်းအော် လိုက် မှ အတာ တွင် အလန့်တကြား ထထွက်လာတော့၏။ အတာ ကမူ

"အီးအီးပါနေလို့ပါ" ဟု အကြောင်းပြသော်လည်း အမှန်မှာ အိမ်သာထဲဝင်၍ အုတ်နံရံကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် မှီကာ ထိုလက်ပေါ် နဖူးတင်ကာ တစ်မှေးလောက် အိပ်လိုက်ရရင်လည်း မနည်း ဟူသော အကြံဖြင့် တစ်ရေးတစ်မော မှိန်းနေခြင်းသာ ဖြစ်၏။

ယနေ့ ကျောင်းပိတ်၏။ သို့သော် အတာတွင် အားလပ်ခွင့်မရ။ မသိန်းမေနှင့်အတူ ဈေးသို့ လိုက်သွားပြီး ပန်းကန် ကူဆေးရ၏။ ရေခပ်ပေးရ၏။

ဈေးထဲမှ ထမင်းလာမှာလျှင် လိုက်ပို့ပေးရ၏။ နေ့လယ် ဆိုင်သိမ်း ပြန်ချိန်မှ ပင် အတာ သက်သာရာရတော့၏။

ကျောင်းပိတ်ရက်ဖြစ်သော ထိုစနေ တနင်္ဂနွေနှစ်ရက်တွင် ဆိုင်သိမ်းအပြန်မှ အားလပ်ခွင့်ကလေးရ သည်နှင့် အတာ လည်း သူစုထားသော ပိုက်ဆံကလေး ငါးမူးတစ်ပဲနှင့် တရုတ် ကုန်စုံဆိုင်သို့ ပြေးကာ ဆားငံသီး၊ ပိုးစားသီး အစရှိသော ချိုချဉ်သီး လေးငါးမျိုးကို တစ်မူးဖိုး တစ်ပဲဖိုး စသဖြင့် ဝယ်လာခဲ့၏။ သတင်းစာ စက္ကူများဖြင့် တစ်ပြားတန် အထုပ်ကလေးများ ထုပ်ရာ၌လည်း သူ့ထံမှ ဝယ်ချင်အောင် ဟူသော ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ကုလားထံမှ တစ်ပြားဖိုး လေးလုံးသာရသော ဆားငံသီးကို အတာက ငါးလုံး ထုပ်၏။ ချင်းခြောက် ကိုလည်း ကုလားထက် ပိုပိုသာသာကလေး ထုပ်၏။

အားလုံး ပြီးစီးသော အခါတွင် မုန့်သေတ္တာပုံးအကြီးထဲသို့ တစ်ထုပ်စီ ရေတွက်၍ ထည့်လိုက်ရာ၌ ငါးမူးတစ်ပဲ မျှသာ အရင်းအနှီးပြုလိုက်သော အတာ ချိုချဉ်ထုပ်ကလေးမှာ စုစုပေါင်း တစ်ကျပ် သုံးမူးဖိုး အထိ ဖြစ်လာသည် ကို တွေ့ရသောကြောင့်

”ဟာ ပွတာပဲ၊ ဒါ အားလုံးကုန်ရင် သုံးမတ်နဲ့ တစ်ပဲတောင် မြတ်မှာ" အတာလည်း ထ၍ပင် ကမိတော့မလောက် ဝမ်းသာလုံးဆို့နေရသည်နှင့် ထိုအထုပ်များထဲမှ သူစားမည့် အလျော့တွက်ကိုပင် ထည့်တွက်ရန် သတိမရနိုင် ဖြစ်နေတော့၏။ ယနေ့ သည် ကျောင်းသွားရမည်ဖြစ်သော တနင်းလာနေ့ (ဝါ) မုန့်စ၍ ရောင်းရတော့မည့်နေ့ ဖြစ်သည့် အတိုင်း အတာတွင် အတိုင်းထက်အလွန် ပျော်နေ၏။ သူ့ကြီးကြီးမေနှင့် လုံချည်ပိုင်း ရောင်းရစဉ် က ပျော်ပုံမျိုးနှင့်ကား လုံးလုံးမတူ။ အရေအတွက် အရင်းအနှီးအားဖြင့် များသည် နည်းသည်ကို အရေး မထားနိုင်။ သူ့ပစ္စည်း သူ့ဆိုင်အဖြစ် ရောင်းရတော့မည်ကို တွေးမိသည်နှင့်အမျှ ယခင်ကထက် အဆပေါင်း များစွာ ပျော်နေ၏။

နာရီကိုသာ မကြာမကြာ ကြည့်နေမိ၏။ ၇နာရီပင် ခွဲနေလေပြီ။ သူ့ကိစ္စ သူ့တာဝန်ကား မပြီးပြတ်သေး။ သူ့ စိတ်တွင် စောစောကျောင်းသွား၍ စောစောရောင်းလိုက်ရက သူ့ချိုချဉ်ပုံကလေး ပြုတ်ပြုတ်ပြုန်း သွားလိမ့်မည် ဟုလည်း ထင်မြင်ကာ စိတ်ကူးကလေးတယဉ်ယဉ် ရှိနေ၏။ သို့သော် သူ ၈နာရီခွဲ လောက်တွင် မှ သွားခွင့်ရမည် ဖြစ်၏။

လူသည် လိုလျှင် ကြံတတ်၏။ အသက်အရွယ်အလျောက် ငယ်လျှင် ငယ်သလို ကြံ၍ ကြီးလျှင် ကြီးသလို ကြံတတ်၏။ အချို့ အခါလည်းရွယ် ကလေးများပင် စားပွဲပေါ်မှ မုန့်ပုံးကို တံမြက်စည်းဖြင့် ထိုးချ တတ်သေးသည်ဖြစ်ရာ အတာသည်လည်း ကျောင်းသို့ စောစောသွားချင်နေသော လိုလားချက် ကလေး အတွက် အကြံဉာဏ်ထုတ်လျက် ရှိ၏။ မကြာမီပင် အတာလည်း ထမင်းအိုးငဲ့ပြီးစ ချွေးတလုံး လုံးဖြင့် ထိုင်၍ အပန်းဖြေနေသော ကိုထွန်းအောင် အနီးသို့ ကပ်ကာ

"ဒီနေ့လေ ကျောင်းမှာ ကျွန်တော်တို့ အတန်းကို ပညာအုပ်လာလိမ့်မယ်တဲ့၊ အဲဒါ ဆရာမ မှာလိုက် တယ်၊ စောစောလာခဲ့ ရမယ်တဲ့ မေမေ့ကို ပြောပေးပါလားဟင်" သို့လျှင် အတာက မျက်နှာငယ်ကလေးဖြင့် တောင်းတောင်းပန်ပန် ပြောလိုက်သောကြောင့် ကိုထွန်းအောင် လည်း ချက်ချင်းပင် မသိန်းမေအား အရေးဆို၍ လိုလားချက်ကို တောင်းပေးလိုက်၏။ သို့သော် လွယ်လွယ်ကူကူ မရ။

"ကဲ ကောင်လေးကို ခိုင်းစရာရှိတာ မှန်သမျှ ကျုပ်ကိုပြော၊ ကျုပ်အားလုံး လုပ်ပေးမယ် ကျေနပ်ပလား" ဟု မရမက ကိုထွန်းအောင် ဝန်ခံချက်ပေးလိုက်မှပင် အတာ သွားခွင့်ရတော့၏။ အတာ ကျောင်းရောက်၍ သူ့အတန်းထဲ ဝင်လိုက်လျှင်ပင် မမျှော်လင့်ဘဲ ရောက်နေသော သူ့ဆရာမ ကို တွေ့ရသည်နှင့် အံ့ဩသွားသလို ကြည့်နေမိစဉ်

"ဘာလဲအတာ မမ အစောကြီးရောက်နေလို့ မင်း အံ့အားသင့်နေသလား၊ အေး အဲဒါ မင်းအတွက် တမင်ပဲ မမ စောစောလာတာ" ဟု ပြောလိုက်ပြီးမှ ထိပ်ဆုံး ခုံတန်းရှေ့ရှိ ထောင့်တစ်နေရာကို လက်ညှိုး ညွှန်ပြရင်း

"ဟိုမှာ တွေ့လား အတာ၊ အဲဒီ စာပွဲနဲ့ ကုလားထိုင်ကို ငါးတန်းဆရာမဆီက မမ တောင်း ထားတယ်၊ မင်းဖို့"

ဆရာမ ညွှန်ပြသော စားပွဲနှင့် ကုလားထိုင်မှာ အတန်းကြီးသမားများအတွက်သာ ထားလေ့ရှိသော တစ်ယောက် ထိုင်စားပွဲကလေးများဖြစ်လျက် ထိုစားပွဲကို အတာထိုင်ချင်နေသည်မှာလည်း ကြာပြီဖြစ် သောကြောင့် ဣန္ဒြေ ပင် မဆယ်နိုင်တော့ဘဲ စားပွဲကလေးဆီသို့ အပြေးလှမ်းသွားကာ ပတ္တာအံဖုံး ကို လှန်ကြည့်ရင်း အတော်ကလေး ပီတိဖြစ်နေတော့၏။

"သိပ်ကောင်းတာပဲ မမနော်၊ သော့ခတ်စရာလဲ ပါတယ် ဗိမ်ပဲ"

ဝမ်းသာအားရပြောနေရင်းကပင် အတာလည်း ဆရာမအနီးသို့ ကပ်လာကာ တစ်စုံ တစ်ရာ ပြောလိုဟန် ဖြင့် ပါးစပ်တပြင်ပြင် ဖြစ်နေ၏။ သူ့ပြောချင်သည်မှာ ဤစားပွဲကလေး ရသည့် အတွက် ဆရာမအား အဘယ်မျှ ကျေးဇူးတင်သည် ဟူ၍ပင် ဖြစ်သော်လည်း သူ့တွင် စကားလုံး ရှာမရ သလို မချင့်မရဲ ဖြစ်နေ ရှာ၏။ နောက်ဆုံး၌ အတာ ဘာမျှ မပြောတော့ဘဲ ဆတ်ခနဲထိုင်ကာ ဆရာမအား ဦးသုံးကြိမ်ချလိုက်တော့၏။ ဆရာမ တွင်လည်း သူတစ်ထူး၏ ကောင်းကျိုးကို ဆောင်ရွက်လိုက်ရသဖြင့် တစ်ဖက်သား၌ အမှုမြူးသွား သလို သူသည်လည်း ကြည်ကြည်နူးနူး ဝမ်းမြောက်သွားကာ ထိုထိုအရသာကို မျက်ရည် တလည်လည် ဖြင့် ခံစားနေမိတော့။

ထိုနေ့မှစ၍ အတာလည်း သူ့ချိုချဉ်ဆိုင်ကလေးကို သူအတန်းထဲတွင်ပင် သူဖွင့် ၍ ရောင်းခဲ့ရာ ၌ ကောင်းကောင်းကြီး ဝင်ငွေဖြောင့်ခဲ့၏။ အကယ်၍သာ နံနက်ပိုင်း၌ စနာရီခွဲလောက်မှစ၍ ရောင်းနိုင်ခဲ့ လျှင် ယခုထက် ပို

တွက်သားကိုက်စရာ ရှိ၏။ ယခုပင် တစ်နေ့တစ်နေ့ အတာရောင်းရသည်မှာ ငါးမူးဖိုး ထက် မလျော့သောကြောင့် အသားတင်အမြတ်သည် တစ်မတ်ခန့် ဖြစ်၏။

နေ့လယ် ကျောင်းလွှတ်လိုက်သည်နှင့် သူ့တွင် ချိုချဉ်ထုပ်ကလေးများ ရောင်းရန် တာဝန်ရှိနေသော် လည်း အတာ သည် သူ့ဆရာမအတွက် ဆောင်ရွက်ရမည့် ဝတ္တရားကို အပျက်မခံ။ ချိုချဉ်ပုံကို ရာမာ၊ ချစ်အောင် တို့နှင့် အပ်နှံထားခဲ့ပြီး

”မမ ဒီနေ့ ဘာစား မလဲ" ဟူသော မေးခွန်းကလေးနှင့်အတူ သူ့ဆရာမထံ အမြဲ ရောက်လာလေ့ ရှိ၏။

"သွားပါ အတာရယ်၊ မင့်မုန့်ပဲ မင်းသွားရောင်းပါ၊ မမ ဒီပြင်လူကို ခိုင်းပါ့မယ်" သို့သော် အတာ က မလှုပ်၊ ငုတ်တုတ်ပင် ရပ်နေရာမှ

”ကိစ္စ မရှိပါဘူး မမရဲ့၊ ဟိုမှာ ရာမာတို့ ရောင်းပေးနေပါတယ် မမ၊ ဘာစားမလဲ ဟင် ပြောပါ၊ ကျွန်တော် မှာပေး ပါ့မယ်" ဟု မရမကပြောနေမှပင် ဆရာမတွင် မနေတော့ဘဲ အတာကိုသာ မုန့်မှာခိုင်းလိုက် ရတော့၏။

”ဟေ့ အတာ၊ မင်းက မနက်ကို စောစောလာပါလားကွ၊ ဒီထက်ပိုပို ရောင်းရမှာဆရာ၊ မနက်မနက် ကျရင် လာ လာဝယ်ကြတယ်ကွ၊ မင်းကလဲ မင့်စားပွဲကို သော့ခတ်ခတ်ထားတော့"

”အေး ငါ့ဉာဏ် ရပြီ ရာမာ၊ ငါ့ဆီမှာ သော့တစ်ချောင်း အပိုရှိတယ်ကွ၊ အဲ့ဒါ မင်းယူထား၊ မနက် မင်းစောစော ရောက်တဲ့ အခါ မင်းပဲ ထုတ်ရောင်းထားပေါ့ကွာ နော်၊ နောက်ပြီး မင်းလဲ စားချင်တာ ယူစား"

”မစားချင်ပါဘူး ကွာ၊ မင်းက ဆင်းရဲတယ် မဟုတ်လား" ထိုစကား သည် သင်္ဘောကြီး ကူလီလုပ်နေသော ဂေါ်ရင်ဂျီကုလား၏ သားက တစ်နေ့ဝင်ငွေ ဆယ့်ငါးကျပ် မျှ ရှိသော မြန်မာထမင်းသည်၏သားကို ပြောလိုက်သောစကား ဖြစ်၏။

"မင့်ဟာတွေ ငါတို့ ပိုင်းရောင်းပေးတဲ့အခါလဲ တစ်ထုပ်ယူ စားရင်း တစ်ပြားမင့်ဘူးထဲ ထည့်လိုက်တာပဲ"

”အေးကွ၊ ဒါဖြင့် ရော့ ဒီသော့တစ်ချောင်း မင်းယူထားရာမာနော်" လောက် ပို၍ ရောင်းခဲ့ရသည်ဖြစ်ရာ အမြတ်ကလေး ကလည်း တစ်နေ့တစ်မျိုးလောက် ပို၍ ဝင်လာ၏။ သို့ဖြင့် နေ့စဉ်ရောင်းရငွေအနက် တစ်ဝက် မျှကိုသာ လိုအပ်သော ချိုချဉ်များ ပြန်ဝယ်လျက် ကျန်တစ်ဝက်ကိုမူ သူစု၏။ ထိုစုငွေကို အိမ်သို့ ယူ မသွားဝံ့။ သူ့မေမေရန် ကြောက်ရသည်သေးအတိုင်း သူ့ဆရာမထံတွင် နေ့စဉ် မှန်မှန်အပ်၏။ သို့နှင့် ၇ရက်ခန့်ကြာသော နေ့တစ်နေ့၏ ကျောင်းလွှတ်ချိန်တွင် အတာလည်း မူးစေ့ကလေး သုံးစေ့ကို ကိုင်၍ ဆရာမထံ ကပ်သွားပြီး

”ကျွန်တော် မမကို ပေးထားတာ တစ်ကျပ်နဲ့ ခြောက်မူးရှိပြီနော်၊ ရော့ မမ ခု သုံးမူး၊ အဲဒီတော့ နှစ်ကျပ် ပြည့်ရော့”

အတာလည်း စကားကို ဤတွင် ဖြတ်လျက် သူတွက်ပုံ ဟုတ် မဟုတ် စဉ်းစားသလို တွေနေ၏။ ဆရာမ တွင်လည်း အတာ ဤသို့ ပိုက်ဆံအပ်သည်မှာ ဘာအတွက်ဟူ၍ ရိပ်မိနေပြီဖြစ်သည့်အလား အလွန့် အလွန် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသော အမူအရာဖြင့် တွေကြည့်နေစဉ်မှာပင်

”အဲဒီနှစ်ကျပ် ကို ကျွန်တော် ပေးစရာရှိတဲ့ ကျောင်းလခ"

"အတာ မင်းလိမ္မာလှချည်လား အတာရယ် ဟင်၊ မင်း မင်း ငါ့မောင်လေးပဲ ဖြစ်လိုက်ပါတော့" ဆရာမလည်း အတော့စကားမဆုံးမီပင် သို့လျှင် ဖြတ်ပြောရင်း အတာ့ ပါးကလေးနှစ်ဖက်ကို လက်ညှိုး လက်မနှစ်စုံဖြင့် ကိုင်ဆွဲလှုပ်ခါနေပြီး

"အေး အေး၊ ဒီနှစ်ကျပ်ကို ကျောင်းလခဆိုပြီး တီချာကြီးကို မမ ပေးလိုက်မယ်နော်၊ မနက်ဖြန်မှ လက်မှတ် ယူ ဟုတ်လား"

"ဟုတ်ကဲ့ မမ"

နှစ်ပြားနှင့် ဂနိုင်သော ခေါက်ဆွဲကြော်သည်ရှိပါလျက်နှင့် စားချင်ချင်ရှိ၍ လက်သုတ်တစ်ပဲဖိုးစားမိပြီးမှ ထိုနှစ်ပြားနှင့် တစ်ပဲ၏ ခြားနားချက်ကို တွေးမိလျက် အတာသည် ငွေ့ငွေ့ခုန်မတတ် နှမြောသွားဖူး သလောက် ယခု ထိုခြားနား ချက် နှစ်ပြားထက် အဆပေါင်းများစွာ ပိုနေသော (ဝါ) သူ့အဖို့၌ တရင်း တနီး ဖြစ်သော ငွေနှစ်ကျပ်ကို ကျောင်းလခအဖြစ် ပေးလိုက်ရာ၌မူ အတာတွင် နှမြောတွန့်တို စိတ် လုံးဝ မရှိ။ ကျေကျေနပ်နပ် သာမက သို့ပေးလိုက်သည့်အဖြစ်ကိုပင် အတာသည် ဂုဏ်ယူသော အားရ ဖြစ် သွားချေသေးတော့ ၏။ အရပ်ထဲရှိ ဘဆွေ၊ မောင်မောင်၊ စိုးမြင့် အစရှိသော သူငယ်ချင်းများနှင့် ခံစားခွင့်ကြုံခဲ့သည့် တစ်နေ့၌ အတာ သည် သူ၏ အောင်မြင်ခြင်းကို ဂုဏ်ယူသောအားဖြင့် သူ့သူငယ်ချင်းများအား ချိုချဉ်ရောင်းသည့် ကိစ္စ ကို ပြောပြရာတွင်

"ဟာ မိန်းကလေးတွေကိုလဲ ရောင်းတာပဲလားကွ၊ ဟင်"

"အို စျေးရောင်းတာပဲကွာ၊ ဘယ်သူဝယ်ဝယ် ရောင်းတာပေါ့"

"ဟင် မင်း မရှက်ဘူးလား" ဟု ဘဆွေက တအံ့တဩ မေးလိုက်သည်ကို အတာက ပြုံးပြရင်း

"သူများပစ္စည်းခိုးတာမှ မဟုတ်ဘဲကွာ" တိုတိုတုတ်တုတ်ပင် အတာက အဖြေပေးလိုက်၏။

နောက်တစ်ကြိမ် ပေးရတော့မည်ဖြစ်သော ကျောင်းလခရက်သည်လည်း မေးတော့သည့်အတိုင်း အတာ လည်း ရောင်းရငွေထဲမှ နှစ်ကျပ်ပြည့်သည်အထိ ဆရာမအား ပေးအပ် စုဆောင်းထားလိုက်၏။ ထို့ နောက်ပိုင်း ရက်များတွင်မူ သူစုစရာ မလိုတော့သည့်အတိုင်း ရောင်းရသမျှ ပိုက်ဆံ ကလေး များဖြင့် ကျောင်းသားကြိုက် စားစရာကလေး ချော့ကလက်၊ တော်ပီ၊ သကြားလုံး စသည့် ကျောင်းသားကြိုက် စားစရာကလေးများပါ ဝယ်၍ ရောင်းခဲ့၏။ ကုသိုလ်ကံ ကလေး လိုက်နေ၍လော မသိ။ အတာ ဘာလုပ် လုပ် ဟန်ကျနေ၏။ သူကလည်း လောဘမကြီး၊ လိမ္မော်ခွာ သကြားလုံး ကို ကုလားက တစ်ပြားသုံးငါ ပေးက အတာ လေးမွှာပေး၏။

ပစ္စည်းလည်းပို၍ အတာကလေးကိုလည်း သနားကြသောကြောင့် အတန်းကြီး မှ ကျောင်းသူ ကျောင်းသား ကြီး များပင် အတာ့ထံမှ မုန့်မုန့်ဝယ်စားလေ့ ရှိကြ၏။ အထူးသဖြင့် အတန်းကြီး ကျောင်းသူ များသည် အတာရောင်းသော ချင်းခြောက်ကို အကြိုက်ဆုံး ဖြစ်၏။ အတာ ကလေး မောင်ခိုင်လမ်း (ယခု ခိုလ်ရွဲလမ်း) တွင်နေခဲ့စဉ်က သူ့မမသက်တို့ စားလေ့ရှိသည့်အတိုင်း ချင်းခြောက် ကို လက်သန်း ဖျားလောက် ခပ်ပါးပါးလှီးကာ လျက်ဆားဖြင့် နယ်ကာ အတာက တစ်နည်း တစ်မယ် ထွင်ရောင်း ခဲ့သောကြောင့်လည်း ဆရာမများကပင် မနေနိုင်။ ကျောင်းသူကြီးများ၏ သတင်းပေးချက် အရ မကြာခဏဝယ်စားကြရသည်အထိ အတာ့ ချင်းခြောက်သည် ကျောင်းတွင် နာမည်ကြီးနေ ၏။

ဤလိုနှင့် တစ်လခန့်ကြာသော် အတော့ကံဇာတာသည် စိတ်ပျက်စရာ ညှိုးနွမ်းလာတော့၏။ သူ အရောင်းအဝယ် ကောင်းသလောက် ဝင်ငွေကလေးဖြောင့်ခဲ့သည်နှင့်အမျှ ကျောင်းနှစ်လခပေး၍ အဝတ်အစား ကလေးပါ ငါးကျပ်ဖိုးလောက် ဝယ်နိုင်ခဲ့သည့်ပြင် ချိုချဉ်မျိုးစုံနှင့် ချောကလက် အစ ရှိသော ရောင်းကုန်ကလေးများမှာလည်း လေးငါး ရှစ်ကျပ်ဖိုးလောက် သူ့စားပွဲနှင့် အတောင့် ရှိနေပြီ ဖြစ်၏။ တစ်နံနက်သော တနင်းလာနေ့တွင် စောစောရောက်လာသော ရာမာ လည်း မုန့်များ ကူရောင်းပေးရန် အတူစားပွဲ ကို ဖွင့်မည်ဟု ကြည့်လိုက်သည်နှင့် ခတ်ထားသော သော့ခလောက် မရှိတော့ ဘဲ သော့ခတ်ပတ္တာ ပါ ပျက်နေသည်ကို တွေ့ရသောကြောင့် ရာမာလည်း ထိတ်ထိတ်ပျာပျာနှင့်ပင် အဖုံး ကို မကြည့်လိုက်၏။

ချောကလက်၊ ကော်ဖီ၊ ပုလင်းများနှင့်တကွ ချိုချဉ်ထုပ်ထည့်သော ပုလင်း များပါ ဘာတစ်ခုမျှ မရှိတော့ ဘဲ တက်တက်စင် ပြောင်နေသည်ကို တွေ့ရသည်နှင့် ရာမာတွင် ဘာလုပ်ရမည်မသိအောင် အကြောင် သား ငေးနေမိ၏။

"ဟေ့ကောင် ရာမာ၊ ဘာငိုင်နေတာလဲကွ" ထိုအသံကြား မှပင် ရာမာ လှုပ်ရှားလာပြီး ဝင်လာသော အတန်းသားနှစ်ယောက်အား အရေးတကြီး လှမ်းခေါ်ပြီး ဖြစ်ပုံပြောပြ လိုက်ရင်း

"အဲဒါ မင်းတို့သက်သေရှိတယ် ချစ်အောင်၊ ငါလဲ ခုပဲရောက်လို့ ကြည့်လိုက်တော့ အဲသလို ပဲ တွေ့ရတယ်ကွ၊ အတာလာရင် ဘယ်လိုပြောမလဲ စံဝင်းဟင်" ဟု ရာမာတွင်လည်း မျက်စိပျက် မျက်နှာ ပျက်နှင့် ချစ်အောင်နှင့် စံဝင်းကို တစ်လှည့်စီ ကြည့်ရင်း ပြောနေ၏။

"ဒီအတိုင်းပဲ ပြောပေါ့ကွာ၊ ငါတို့လဲ သက်သေရှိသားပဲ၊ ဒါ ဘာမှမဟုတ်ဘူးကွ၊ တံမြက်စီးလုံတဲ့ ကုလားတွေ ခိုးတာဖြစ်မှာပဲ" ဟု စံဝင်းက ထင်မြင်ချက်ပေး၏။

"အေးကွ ဒီကုလား မဟုတ်ရင် ဒရဝမ်ကလေးတွေယူမှာပဲ" ဟူ၍လည်း ချစ်အောင်က မှတ်ချက်ချပြန်၏။

အတာတို့ စာမေးပွဲကြီးလည်း ပြီးစီးခဲ့လေပြီ။ နွေရာသီ အတွက် လည်း ကျောင်းပိတ် လိုက်ပြီဖြစ်သော ကြောင့် ထိုအားလပ်ရက်များတွင် အခြားသော ကလေးများ ကဲ့သို့ ပျော်ပျော်ကြီးကစားရန် စိတ်မကူး နိုင်။ ထိုရက်များအတွင်း၌ မည်သို့မည်ပုံ ဝင်ငွေရအောင် ရှာ ရမည် ကိုသာ တွေးနေခဲ့၏။ မသိန်းမေမှာမူကား စီးပွားလမ်းဖြောင့်သလောက် ကောက်ရသလို ဝင်နေသော ဝင်ငွေများကို ဥဇကောင်နှင့် မြင်းပွဲသို့သာလျှင် မှန်မှန်ကြီးပို့နေတော့၏။ သူ ထမင်းဆိုင် စ၍ ထွက်ခဲ့သည်မှ ယခု လေးငါးလအတွင်း၌ ရရှိမြတ်စွန်းခဲ့သော ငွေများကိုသာ သိုသိုသိပ်သိပ်ဖြင့် စုဆောင်း ထားတတ် ခဲ့မူ ထောင့်လေးငါးရာမျှပင် ပိုက်မိစရာရှိ၏။

ယခုသော်မူ စုမိရန်ဝေးစွ၊ အကြွေးများပင် ပတ်ပတ်လည်ဝိုင်းနေပြီ ဖြစ်၏။ ရသမျှ ဝင်ငွေကို မြင်းလောင်း၊ ဥဇကောင်ထိုးဖြင့် အမျိုးမျိုး ဖြုန်းတီးနေခဲ့ပြီး ဟင်းလျာအတွက် ကြက်၊ ဘဲ၊ သားငါးများကို မူကား အကြွေး ယူချက်ပြုတ်ခဲ့၏။ ဤနည်းဖြင့် ဆန်ကြွေး၊ ဆီကြွေး၊ မဆာလဖိုးကအစ အကြွေး ပတ်လည် ပိုင်းနေခဲ့သည်တိုင်အောင် အလောင်းအစားကိုကား မလျှော့၊ ကစားမြဲ၊ လောင်းမြဲပင် ရှိနေ သေး၏။ ကစားသမားတိုင်းလိုလိုပင် ဥာဉ်ဆိုးတစ်ခု ရှိ၏။ ပထမအကြိမ် ငွေငါးကျပ်လောင်းလိုက်၍ ရှုံးသွားလျှင် ဒုတိယအကြိမ် ထပ်မံလောင်းသောအခါ၌ ပထမ ရှုံးသွားသော ငွေငါးကျပ်ကိုပါ ပြန်ရစေရန် တစ်ချီ တည်းနှင့် တစ်ဆယ်ဖိုးမျှ လောင်းကစားတတ်၏။ ထို့အတူ မသိန်းမေသည်လည်း ယခင် တစ်ပတ်က နှစ်ဆယ်လောက် ရှုံးထားလျှင် ယခုတစ်ပတ်၌ သုံးလေးဆယ်ဖိုး ကစားတတ်၏။

ရှုံးထားသည့်ငွေ က များခဲ့သလောက် နောက်ထပ်ငွေများများနှင့်လိုက်၍ လောင်းခဲ့ရာတွင် အနိုင်မထွက် အရှုံးနှင့် သာလျှင် ချာချာလည်လျက် ရှိပြီး နောက်ဆုံး၌ ဆန်၊ ဆီ၊ ဆား သားငါးကြွေးသာလျှင် တဖြည်းဖြည်း ထူလာတော့ ၏။

ကြာသော် မည်သူကမျှ ကြွေးမပေးတော့ဘဲ ရုတ်တရက် ရပ်ပစ်လိုက်ကြသောကြောင့် မသိန်းမေ အကျပ်ကျ သွားကာ နောက်ဆုံး ထမင်းဆိုင်ပါ ဖြုတ်ပစ်လိုက်ရသည်အထိ အခြေအနေ ဆုတ်သွားတော့ ၏။

"အင်း ခုလို ငွေများများနဲ့ အရင်းထောင်ပေးလိုက်တာဟာ နောက်ဆုံးကျတော့ ကြွေးများများ ထူလာ အောင် လုပ်ပေး လိုက်သလို ဖြစ်နေပြီကော" ကိုထွန်းအောင်တွင်လည်း ဤလို ရေရွတ်ရင်း စိတ်မောသွားသည်မှအပ အခြား ဘာတစ်ခွန်းမှု အဆိုး အကောင်း မဝေဖန်ဘဲ ခပ်အေးအေးပင် ငြိမ်နေလိုက်တော့၏။ စင်စစ် ကိုထွန်းအောင် မသိ၍မဟုတ်၊ မသိန်းမေ၏ အလောင်းအစား ဝါသနာကို ကောင်းကောင်းကြီး သိ၏။ သို့သော် ဆိုင်ပြုတ်လောက် အောင်ကား လုပ်လိမ့်မည်ဟု သူ မထင်ခဲ့ဘဲ ပိုသောအမြတ်ငွေမျှဖြင့် ကစားသော် ကစားစေ၊ ယခု အခြေအတိုင်း မှန်မှန်နေသွားရလျှင် ကျေနပ်ဖွယ်ပင်ဟု တစ်စုံတစ်ရာ ဘာမှ မပြောဘဲ နေခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ ယခု ဆိုင်ပြုတ်မှ ထိုအရှုပ်ကို သိလိုက်ရသည်၌လည်း နားအေးအေး နေတတ်သူလည်းဖြစ်၊ ပြော၍ လည်း အကြောင်းထူးတော့မည် မဟုတ်သည့်အတိုင်း သူကပင်လျှင် ကြွေးရှင်များအား ထိုက်သလောက် ဆိုင်းရန် အစေ့အငှလိုက်၍ တောင်းပန်ခဲ့ချေသေး၏။

အတော့်စိတ်ထဲ၌မူ သူ့မေမေ ထမင်းဆိုင်ပြုတ်သွားသည်နှင့် ပတ်သက်၍ ဝမ်းနည်းသွားသလိုလို သူ့ မေမေအား သနားသွားသလိုလိုလည်း ဖြစ်မိ၏။ ထမင်းဆိုင် မရှိတော့သဖြင့် သူ့တွင် အိပ်ချိန် ကစားချိန် ကလေး မှန်မှန်ရတော့မည် ဖြစ်သည့်အတိုင်း ပျော်သလိုလိုလည်း ရှိ၏။ စင်စစ် အဆိုးမဆိုသာ။ မသိန်းမေ ဂင်ငွေအဘယ်မျှ ကောင်းသည်ဖြစ်စေ အတူအဖို့ လုံးဝ အကြောင်း မထူးခဲ့။ ဟင်းမျိုးစုံ အမယ်မယ်နှင့် မြိန်စဖွယ် ရောင်းခဲ့သည့်တိုင်အောင် အတာတွင်ကား အကြွင်းနှင့် အကျန် ခြေထောက်ရိုးနှင့် အတောင်ပံ ကလွဲ၍ ကြက်အသည်း ဆိုသည်မှာ ချိုသလား ဟူ၍ ပင် လျှာဖျားနှင့် မထိခဲ့ရ။

ပြောလျှင်ပင် ယုံနိုင်စရာမရှိ။ အမိအရင်းခေါက်ခေါက်ဖြစ်ပါလျက်လည်း

"မေမေ၊ ကျွန်တော့်ကို အမဲသားကြော် တစ်တုံးလောက်ပေးပါနော်၊ ကျောင်းမှာ ခေါက်ဆွဲကြော်နဲ့ စားချင် လို့"

"ဘာပြောတယ်၊ ဈေးဦးဈေးဖျားကြီးကို"

တစ်ခါမျှ အတာတောင်းသည် ကို ထိုတစ်ခါပင် ဤလို ငေါက်လိုက်ဖူးသောကြောင့် အတာ နောက်ထပ်၍ မတောင်းပုံခဲ့။

ထိုမျှသာမဟုတ်။ မသိန်းမေ ထမင်းဆိုင်ထွက်စကတည်းက နံနက် ကျောင်းအသွားတွင် ထမင်းကို အိမ် မှာ စားသွားစေပြီး၊ မုန့်ဖိုးကိုယူမှု နှစ်ပြားသာ ပေးရန်ဟူသော စီမံကိန်းဖြင့် တစ်ပဲ လုံးလုံး ဖြတ်တောက်ပစ် ရန် ကြံစည်ခဲ့သေး၏။

"မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ၊ နေ့လယ် ဆာတော့ ဒီနှစ်ပြားနဲ့ ဘာသွားစားမလဲ၊ ထမင်း ဆိုတာက ထမင်းချိန်မှာစားရမှ အာသာပြေ တာဗျ" ဟု ကိုထွန်းအောင်ပင်၍ အသနားခံမှပင် အတာခမျာ သက်သာရာရခဲ့တော့၏။ သို့ဖြစ်လျှင် မသိန်းမေ ထမင်းရောင်းရာ၌လည်းကောင်း၊ ဂင်ငွေပေါရာ၌လည်းကောင်း အတာတွင် အဘယ် သို့သော အကျိုးကျေးဇူး ရှိပါသေးတော့သနည်း။ မရှိရုံမျှသာမက နေ့မအားရ

ညမအားရနှင့် အောင်ပင် မအိပ်ရသော ပင်ပန်းမှုအဖုံဖုံကို စုံနေအောင် ခံခဲ့ရရှာသေး၏။ သို့တိုင်အောင် သူ့မေမေ၌ အရင်းအနှီးပြုတ် သွားပြီဟု သိလိုက်သည်နှင့် ဝမ်းနည်းလှိုက်ဖိုနှင့် အတာ မျက်ရည်ကလေး ယိုခဲ့သေး ၏။

တစ်နေ့သော နေ့လယ် ၂ ချက်တီးလောက်တွင် ကိုထွန်းအောင်လည်း အလုပ်ကလေးတစ်ခုခု ရလိုရငြား လှည့်လည် စုံစမ်း၍ ပြန်အလာ ဝရန်တာတွင် ထိုင်၍ ငိုင်နေသော အတာကလေးကို မြင်ရသည်နှင့်

"ဟေ့ အတာ၊ မင်း ဘာဖြစ်သလဲ၊ ဟေ မင်း ငိုထားတယ်ထင်တယ်၊ ဟုတ်လား" ကိုထွန်းအောင် လဲ သို့မေးရင် ပက်လက်ကုလားထိုင်ကိုခင်း၍ ထိုင်လိုက်ရာမှ

"ဆိုစမ်းပါဦး၊ မင့်အမေက ဘာလုပ်သွားပြန်ပလဲ" သို့ထပ်မေးလိုက်မှာ အတာလည်း မျက်ရည်ကလေး တလည်လည်နှင့် မော့လာကာ

"မနက်ကလဲ မုန့်ဖိုးပေးမသွားဘူး၊ ထမင်းဖိုးလဲ မရဘူး၊ ဒါနဲ့ ၁၂ နာရီလောက်က ထမင်းဆာလို့ ဈေးကို လိုက် သွားတာလဲ မေမေ့ကို မတွေ့ဘူး၊ ဒါနဲ့ မနေ့ညက ကျန်တဲ့ ငါးကြော်တစ်ပိုင်းနဲ့ နံပြားတစ်ပြားဖိုး ဝယ်စားတယ် ၊ အဲဒါ ခုန မေမေပြန်လာလို့ ကျွန်တော်က ပြောပြတော့ သူမသိဘဲ ငါးကြော်ယူစားရ မလား ဆိုပြီး ရိုက်သွားတယ်"

"ဟင်း"

ကိုထွန်းအောင်လည်း သို့လျှင်သာ သက်ပြင်းချနိုင်တော့၏။ အတန်ကြာအောင် မှိုင်တွေနေမိပြီးမှ

"ခက်တယ် ကွာ၊ ခက်သမှ နည်းနည်းလေးမဟုတ်ဘူး အတာ၊ မင်းအမေတော့လား ဟင်" ကိုထွန်းအောင် တွင် မသိနိုးမေနင့်ပတ်သက်၍ ဥပမာပေးစရာနှိုင်းယှဉ်စရာဆို၍ ကုန်သလောက်ပင် ရှိနေပြီဖြစ်၍လော မသိ။ တဟင်းဟင်းနှင့်သာ စိတ်မောနေခိုင်

"ကျွန်တော် မသိလို့ မေးပါရစေနော်"ဟု ရုတ်တရက် အတာ စကားစလိုက်သောကြောင့်

"မေးပေါ့ကွာ၊ မင်း ဘာသိချင်လို့လဲ"

"အရင် မမသက်တို့နဲ့ပ ဘုရားလိုက်သွားတိုင်း ကျွန်တော် တရားနာတယ်၊ ဘုန်းကြီးတွေ ဟောတာ နား ထောင်ရတယ်၊ ပြီးတော့ မမသက်တို့ကလည်း ပြောတယ်၊ သူများကို မကောင်းကြံရင် ကိုယ်လဲ မကောင်းဖြစ် တတ်တယ်၊ သူများပစ္စည်း မတရားယူရင် ကိုယ့်ပစ္စည်းလဲ သူများက မတရားယူတတ် တယ်တဲ့၊ ဟုတ်လား၊ နောက်သူများကို စိတ်ညစ်အောင်လုပ်ရင် ကိုယ်လဲ စိတ်ညစ်ရတယ်တယ်တဲ့"

"အေးပေါ့ကွ ငါလဲ မင့်ကို ခဏခဏပြောဖူးသားပဲ မဟုတ်လား၊ အတာ"

"ဟုတ်ကဲ့၊ ပြီးတော့ သူများအပေါ်မှာ စိတ်ကောင်းထားရင် ကိုယ့်အပေါ်လဲ သူများတွေက စိတ်ကောင်း ပြန်ထားလိမ့်မယ်ဆို"

"ဟုတ်တယ်လေကွာ၊ ဥပမာဆိုပါတော့၊ မင်း လမ်းလျှောက်သွားတဲ့အခါမှာ မင်းနဲ့ရွယ်တူ ကလေး တစ် ယောက်နဲ့ ပခုံးချင်းတိုက်မိတယ်ဆိုပါတော့၊ အဲဒီအခါမှာ မင်းက မျက်စောင်းထိုးပြီး လူမိုက်ကြည့်ကြည့် ရင် ဒါမှ မဟုတ် ဟေ့ကောင် မင်း မျက်စိမပါဘူးလားကွ လို့မေးရင် သူကကော ဘယ်လိုကြည့်ပြီး ဘာ ပြန်ပြောမလဲ၊

ဟင်”

အတာ ရုတ်တရက် မဖြေနိုင်ရှိနေသည်နှင့်

”အေ သူကလဲ မင့်လိုပဲ လူမိုက်ကြည့် ပြန်ကြည့်ပြီး မင်းကော မျက်စိကန်းနေသလားလို့ ပြန်မေးမှာပဲ ကွ၊ မင်းကို သူက အဲသလိုမေးရင်လဲ မင်း ဒီလို ပြန်မေးမှာပဲ မဟုတ်လား" အတာ လည်း ယခုမှ သဘောပေါက်သွားသလို ခေါင်းကလေးညိတ်ပြလိုက်၏။

"ကဲ ခုန ပြောသလို ပခုံးချင်းတိုက်မိတဲ့အခါမှာ မတော်လို့ပါ သူငယ်ချင်းရယ်နော်၊ စိတ်မဆိုးပါနဲ့လို့ မင်း က ရယ်ပြီး ပြောလိုက်တယ်ဆိုပါတော့၊ အေး သူကလဲ မင်းလိုရယ်ပြီး ကိစ္စမရှိပါဘူး လို့ ပြန်ပြောလိမ့် မယ်၊ အဲဒါကို အပြန်အလှန် ကိုယ်ချင်းစာကြည့်စမ်း၊ ဒီအတိုင်း မှန်သလား၊ မမှန်ဘူးလား ဆိုတာ"

”မှန် တာပေါ့၊ ကျွန်တော်ကမှ စိတ်မဆိုးတာ၊ သူကလဲ ဘယ်စိတ်ဆိုးတော့မလဲ"

”အေး အဲဒါပဲ အတာ၊ သူများအပေါ် စိတ်ကောင်းထားရင် ကိုယ့်အပေါ်လဲ သူများက စိတ်ကောင်းထား မယ် ဆိုတာ အဲဒီသဘောပဲ”

ကိုထွန်းအောင်လည်း အတာ သဘောပေါက်မှုကိုသာ ရည်ရွယ်လျက် အလွယ်ဆုံးသော ဥပမာဖြင့်ပြော လိုက်သည်ကို

”ကဲ ဒါဖြင့် ခု ကျွန်တော်ဟာ မေမေ့အပေါ်မှာ အမြဲစိတ်ကောင်းထားတယ်၊ ချစ်တယ်၊ မေမေ မျက်နှာ မကောင်း ရင် ကျွန်တော်လဲ စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော်ကြီးလာလို့ အလုပ်လုပ်တဲ့အခါ ပိုက်ဆံ ရရင် မေမေ့ကို အားလုံးပေးမယ်ဆို့ စိတ်ထဲမှာထားတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မေမေဟာ ကျွန်တော့်အပေါ် ဘာပြုလို့ ပြန်မကောင်းတာလဲ ဟင်၊ သူများတွေကိုတော့ မေမေဟာ သိပ်စေတနာကောင်းတာပဲ၊ ကျွန် တော့် ကျရင် ဆဲလိုက်ဆိုလိုက်နဲ့ အကြွင်းအကျန်တာတောင် မသဒ္ဒါသလိုပဲ၊ အဲဒါကတော့ကော”

သို့လျှင် စိတ်ထဲ၌ မရှင်းမလင်းဖြစ်နေသည်ကို ဘွင်းဘွင်းကြီး မေးချလိုက်သော အတာ့စကားကိုကြား လိုက်ရသည်နှင့် ကိုထွန်းအောင်တွင် အံ့သြဝမ်းသာနှင့် ပြုံးလိုက်မိရာမှ

”အေး ငါ ရှင်းပြမယ်၊ မင်း သေသေချာချာ နားထောင်နော်။ ဟိုရှေးတုန်းက မြတ်စွာဘုရားသခင် သက် တော်ထင်ရှားရှိစဉ်အခါတုန်းက ဆိုပါတော့ကွာ၊ အင်မတန် ကြွယ်ဝချမ်းသာတဲ့ တံငါရွာ တစ်ရွာ ရှိသတဲ့ ကွ၊ အဲဒီရွာက တံငါသည်တစ်ထောင်လောက်ဟာ ဘယ်တော့ပဲဖြစ်ဖြစ် ငါးများတဲ့အခါ ကွန်ပစ်တဲ့ အခါ အမြဲလိုလို ငါးတွေအများကြီးရခဲ့ပေမဲ့ တံငါသည် မိန်းမတစ်ဦးရဲ့ ဝမ်းထဲမှာကလေးတစ်ယောက်လဲ ပဋိသန္ဓေတည်ရော အဲဒီနေ့ကစပြီး တစ်ရွာလုံး ဘယ်သူမှ ငါးဖမ်းလို့မရတော့ဘူးတဲ့၊ သိလား"

”ဘာဖြစ်လို့တဲ့လဲ ဟင်”

"အေးပါကွာ၊ ခု ဆက်ပြောမှာပေါ့။ အဲသလို တစ်ရက်လဲမဟုတ်၊ နှစ်ရက်လဲမဟုတ် ရက်ပေါင်းများစွာပဲ ငါး ဆိုလို့ တစ်ကောင်လောက်တောင် ဖမ်းလို့ မရနိုင်တာနဲ့ တံငါသည်ခေါင်းဆောင်လူကြီးတွေက ဘယ် လိုပြောသလဲ ဆိုတော့ ငါတို့ရွာမှာသိပ်ထူးခြားတယ်၊ ငါးလဲ ဖမ်းလို့မရဘူး၊ မီးလဲ ခဏခဏလောင်တယ်၊ အဲဒါဟာ ဒီရွာမှာရှိတဲ့ တံငါသည်တွေထဲက သူယုတ်မာတစ်ယောက်ယောက်ကြောင့် ဖြစ်မှာပဲ၊ ဒီ သူယုတ်မာ ကို ရှာကြစို့ဆိုပြီး တံငါသည်တစ်ထောင်ကို ငါးရာစီခွဲပြီး

ငါးဖမ်းကြသတဲ့၊ အဲဒီတော့ ကိုယ်ဝန် ရှိနေတဲ့ တံငါသည်မိန်းမပါတဲ့ လှေငါးရာဘက်က ငါးတစ်ကောင်မှမရဘဲ ဟိုတစ်ဖက်ကတော့ ငါးတွေ အများကြီးရသတဲ့ကွ၊ မင်း ပြောတာနားလည်ရဲ့ လား အတာ"

”ဟုတ်ကဲ့ နားလည်ပါတယ်”

"အဲဒါနဲ့ တစ်ခါ ငါးဖမ်းလို့မရတဲ့ဘက်က တံငါသည်တွေက တို့ဘက်မှာ သူယုတ်မာပါတယ်ဆိုပြီး ၂၅၀ စီ တစ်ဝက်ခွဲလိုက်ပြန်ရော၊ ဒီတစ်ခါမှာလဲ ကိုယ်ဝန်အောင်တံငါသည် မိန်းမပါတဲ့ဘက်က ငါးမရပြန်ဘူး၊ ဒီလို နဲ့ တစ်ဝက်စီခွဲရင်း ခွဲရင်း နောက်ဆုံးကျတော့ အဲဒီကိုယ်ဝန်ရှိတဲ့ တံငါသည်မိန်းမ လင်မယားသာ ကျန်ပြီး သူတို့ လင်မယားမှာတော့ ဘယ်လိုငါးဖမ်းဖမ်း မရတော့ဘဲ ဒိပြင်တံငါသည်တွေတော့ ခါတိုင်း လိုပဲ ငါးတွေ ရကြသတဲ့။ နောက်ဆုံးကွာ အဲဒီကလေးကိုမွေးပြီးလို့ လေးငါးနှစ်သားအရွယ်ထိ တံငါ သည် လင်မယားရော ဒီကလေးပါ အငတ်ပြဿနာတွေနဲ့ ဒုက္ခရောက်ကြရသတဲ့။ ဒါနဲ့ သူ့မိဘတွေက မတတ်နိုင်တော့ ဘဲ ကဲ မင်းဟာမင်း တောင်းစားပေတော့ဆိုပြီး တစ်မြို့တစ်ရွာကိုပို့ပြီး ပစ်ထားခဲ့ကြသ တဲ့။ ဒီတော့မှ ပဲ ဒီကလေးရဲ့ မိဘတွေလဲ အရင်ကလို ပြန်ပြီး ငါးတွေ ဘာတွေ ဖမ်းလို့ရတော့သတဲ့ကွ သိလား”

"ဒါဖြင့် မေမေ ထမင်းဆိုင်ပြုတ်သွားတာ ကျွန်တော့်ကြောင့်လား ဟင်၊ ဒီလိုဆို ကျွန်တော့်ကိုလဲ တစ် မြို့တစ်ရွာ ပို့ လိုက်ပါလား။ ကျွန်တော်" ကိုထွန်းအောင်လည်း အတော့ပါးစပ်ကို ဆတ်ခနဲ လှမ်းပိတ်လိုက်ရာမှ

”မင်း ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ အတာ၊ တယ်ခက်တာပဲ ဟင်း" အလွန်နဲ့အလွန် ထိခိုက်သွားသလို ခေါင်းတရမ်းရမ်းခါရင်း ညည်းနေပြီးမှ

”မင့်အမေ ထမင်းဆိုင်ပြုတ်တာက သူ မြင်းလောင်းလို့ကွ သိလား၊ မင့်ကြောင့်မဟုတ်ဘူး၊ ဟိုတံငါ သည် လင်မယားဟာ သူတို့ရဲ့ ကလေးရဲ့ အကုသိုလ်ကြောင့် ငါးကိုဖမ်းလို့မရဘူး၊ မင်းအမေက ဒီလို မဟုတ်ဘဲ ပိုက်ဆံတွေ အများကြီးရှာလို့ရသားပဲ၊ မြင်းလောင်းပစ်လို့ကုန်တာ အတာရဲ့

” ဤတွင်မှ မျက်ရည် တလည်လည်ဖြစ်နေသော အတာတွင် ကျေနပ်ပြုံး ပြုံးဖော်ရလာတော့၏။

ကိုထွန်းအောင် တွင်မူ အတန်ကြာသည်တိုင်အောင် စိတ်ထိခိုက်မှုမပြေသေးသလို တွေးနေမိပြီးမှ

”ဒါနဲ့ ခုန ကံဆိုးတဲ့ကောင်လေးဟာလဲ ခွက်တစ်လုံးနဲ့ တစ်အိမ်ဝင်တစ်အိမ်ထွက် လျှောက်ပြီးတောင်းရ တာပေါ့ ကွယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဘယ်သူမျှ သူ့ကို ထမင်းတစ်ဆုပ်တောင် မပေးကြဘူးတဲ့၊ ဒါနဲ့ အဲဒီကောင်လေး ဟာ သူများတွေ ကျန်လို့ လွှင့်ပစ်တဲ့ထမင်းတို့ ဘုရားဆွမ်းတော်တင်တို့ပဲ ကောက်ပြီး စားရသတဲ့၊ တစ် နေ့တော့ အဲဒီမြို့ထဲကို ရှင်သာရိပုတ္တရာ ဆွမ်းခံဝင်တာနဲ့ကြုံလို့ ကျောင်းကိုခေါ်သွားသတဲ့၊ နောက် ရှင် ပြုပေးလိုက်တယ် ဆိုပါတော့ကွာ၊ အသက်နှစ်ဆယ်ပြည့်တော့လဲ ပဉ္စင်းခံပေးလိုက်တယ်၊ ဘွဲ့အမည် ကတော့ လောကတိဿမထေရ်တဲ့ မှတ်ထားနော်"

”ဟုတ်ကဲ့”

"အဲဒီလောကတိဿမထေရ်ဟာ ငယ်ငယ်ထဲက ခုနပြောသလို အငတ်ငတ် အပြတ်ပြတ်နဲ့ ကံဆိုးလာ တာဟာ ရှင်ပြုပြီးလဲ ကံမကောင်းသေးဘူးကွ၊ ပဉ္စင်းဘဝကနေ ရဟန္တာအဖြစ်ကိုရောက်တော့လဲ သူ ဆွမ်းခံရင်

မရတာကများသတဲ့ကွ၊ ကုန်ကုန်ပြောမယ်ကွာ၊ သူနေတဲ့ ကျောင်းက ရဟန်းသံဃာတွေ အကုန် ပင့်ပြီး လှူကြတဲ့အခါမှာတောင် ဒီလောကတိဿမထေရ်ကို လှူရမဲ့အလှည့်ရောက်ရင် သူ့သပိတ် ထဲ မှာ ပြည့်နေသလိုလို ထင်ရတာနဲ့ အလှူရှင်တွေက သူ့သပိတ်ထဲ မထည့် မလှူကြဘူးတဲ့၊ အဲသလို ရဟန္တာ ဘဝရောက်နေ တာတောင် သူ့မှာ ဆွမ်းဝဝ မစားရရှာဘူးဆိုတာကို ရှင်သာရိပုတ္တရာက သိတော့ ဆွမ်းခဲဖွယ် ရအောင် ငါနဲ့လိုက်ခဲ့ဆိုပြီး အတူတူခေါ်သွားတော့လဲ ရှင်သာရိပုတ္တရာဆိုရင် အင်မတန်ကြည်ညိုပြီး သူထက်ငါဦး လှူတတ် လောင်းတတ်ကြတဲ့ မြို့သူမြို့သားတွေဟာ ခုနပြော တဲ့ လောကတိဿမထေရ်ပါတာနဲ့ပဲ လှူချင်စိတ်မရှိသလို ဖြစ်သွားကြသတဲ့"

"ကျွန်တော် ကံဆိုးသလို ပဲ လောကတိဿမထေရ်လဲ ကံဆိုးတယ်နော်"

အတာက မျက်နှာငယ်ကလေးဖြင့် ပြောလိုက်သောကြောင့် ကိုထွန်းအောင်လည်း ခေါင်းတရမ်းရမ်း ခါနေရာမှ

"နေစမ်းပါဦး ကွာ၊ မင်းက သူ့လောက် ကံမဆိုးပါဘူးကွ၊ ဆုံးအောင် နားထောင်စမ်းပါဦး၊ အဲဒါနဲ့ ရှင်သာရိပုတ္တရာ က ကဲ မင်း ငါ့ကျောင်းမှာပဲနေ၊ ငါ ဆွမ်းခံထွက်ပြီး ပို့ခိုင်းလိုက်မယ်လို့ တစ်ယောက်ထဲ ထွက် ဆွမ်းခံတော့ ရလိုက်တဲ့ ဆွမ်းခဲဖွယ်တွေဆိုတာကွာ မနည်းပါဘူးတဲ့၊ ဒါနဲ့ ရှင်သာရိပုတ္တရာက

"

ငါ့ကျောင်းမှာ ရှိတဲ့ လောကတိဿမထေရ်ဆီကို ဒီဆွမ်းခဲဖွယ်တွေ သွားပို့ချေပါ" လို့ လူတချို့ကို ပို့ ခိုင်း လိုက်သတဲ့၊ ဒါပေမဲ့ သွားပို့တဲ့လူတွေဟာ လမ်းတစ်ဝက်လဲရောက်နေရော ဆွမ်း ဆွမ်းဟင်းနဲ့ ချိုချဉ် ခဲဖွယ်တွေ ဟာ အနံ့အရသာနဲ့ အင်မတန် ပြည့်စုံနေတာမို့ လောကတိဿမထေရ်ဆီ မပို့တော့ဘဲ အား လုံး သူတို့ စားသောက်ပစ်လိုက်မိကြသတဲ့"

"ဒါနဲ့လဲ သူ မစားရသေးဘူးပေါ့နော်"

"ဘယ်စားရမလဲကွ၊ အဲဒါ ရှင်သာရိပုတ္တရာလဲ ကျောင်းပြန်ရောက်လို့ မေးကြည့်တဲ့အခါမှာ ဘယ်သူမှလဲ လာ မပို့၊ စားလဲ မစားရသေးပါဘုရားလို့ လျှောက်တော့ ရှင်သာရိပုတ္တရာလဲ သူ့အကုသိုလ် တယ်ကြီးပါ လား လို့ စိတ်ထဲက ရေရွတ်ပြီး မွန်းလွဲဖို့ နဲနဲသာလိုတော့တာနဲ့ အဲဒါ မင်း နားလည်ရဲ့ လား အတာ"

"ဟုတ်ကဲ့၊ ဘုန်းကြီးတွေဟာ ၁၂ နာရီကကျော်ရင် ဘာမှမစားရတော့ဘူး"

"အေး အဲသလို အချိန်ကလဲ နည်းနည်းသာ ကျန်တော့တာနဲ့ ရှင်သာရိပုတ္တရာလဲ ကောသလမင်းကြီးထံ ချက်ချင်း ဆွမ်းသွားရပ် သတဲ့၊ ဘုရင်ကြီးကလဲ အင်မတန် အရသာရှိတဲ့ စတုမဓူနဲ့ ဆွမ်းကို ကပ်လှူ လိုက်တာကို အမြန်ဆုံး ကျောင်းပြန်ပြီး လောကတိဿမထေရ်ကို

"ကဲ စားလေ့ာ ငါ့ရှင်" ဆိုပြီး ကိုယ် တိုင် သပိတ်ကို ပိုက်ပြီး ကျွေးမှပဲ လောကတိဿဟာ ဝဝလင်လင် ဘုဉ်းပေးရရှာသတဲ့၊ နောက် ချက် ချင်း ပဲ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုသွားသတဲ့"

"အဲဒါ ဟိုဘဝက သူများတွေကို မတရားလုပ်ခဲ့လို့ ဟုတ်လား ဟင်"

"အေး ဒါပေမဲ့ မတရားလုပ်တယ်ဆိုတာက အမျိုးမျိုးရှိတယ် အတာ၊ ခု အဲဒီမထေရ်ကြီးကတော့ ဟိုဘဝ က သူများစားတာ ကို မနာလိုတဲ့စိတ်နဲ့ ဖျက်ဆီးခဲ့လို့ ဒီဘဝမှာ ဒီလို အငတ်ငတ် အပြတ်ပြတ်နဲ့ ဒုက္ခ ရောက်ရတာကွ"

”ဟင် သူများကို မစားရအောင် နှောင့်ယှက်ခဲ့တဲ့လူက ဘာလို့ကောင်းရာမွန်ရာရောက်ရသလဲ၊ ဒါဖြင့် ငရဲ ကိုတော့ မရောက်ဘူး" ထိုမေးကို ကိုထွန်းအောင် အလွန် သဘောကျသွား၏။

"ဒီလိုလေကွာ၊ အရင် တစ်ဘဝတုန်းက အဲဒီ မထေရ်မြတ်ကြီးဟာ ရဟန်းတစ်ပါး ဖြစ်ခဲ့ဖူးသတဲ့၊ အဲဒီ အခါမှာ ရဟန္တာတစ်ပါး ဒီမထေရ်ကြီးနေတဲ့ ရွာကိုရောက်လာတော့ သူ့ကျောင်းမှာပဲ တည်းခိုပါ၊ ဘယ် ကိုမှမသွားပါနဲ့ မသွားသရွေ့ကာလပတ်လုံး သူကပဲ ဆွမ်းလုပ်ကျွေးပါ့မယ်ဆိုပြီး အဲဒီရဟန္တာကို သူ့ရွာ ကျောင်း ခေါ်လာသတဲ့၊ ပထမတော့ ဒီလောကတိဿကပဲ ဆွမ်းတွေ ဘာတွေ တာဝန် ယူပြီး ကျွေးခဲ့ တာပေါ့ကွာ၊ နောက်တော့ ဧည့်သည်ရဟန်းက ရဟန္တာဖြစ်လို့ လူတွေက သိပ်ကြည်ညိုကြ သတဲ့။ သူဋ္ဌေးသူကြွယ်တွေကလဲ အဲဒီရဟန္တာကိုသာ အရေးတကြီး ဖိတ်ကြတာနဲ့ လောကတိဿက မနာလို တာကိုးကွ၊ အဲဒါကို သူ မနာလိုဘူးပေါ့။ ဒါနဲ့ ဒီရဟန္တာကို ကျောင်းမှာမနေနိုင်အောင် စကားမပြောဘဲ ခပ်တန်းတန်း နေလိုက်သတဲ့၊ အရပ်ထဲမှာလဲ ဒီရဟန္တာဟာ အပျင်းထူတယ်၊ အအိပ်ကြီးတယ် စသဖြင့် ပေါ့ကွာ၊ လူတွေက ရဟန္တာကို အကြည်ညိုပျက်အောင် မဟုတ်မဟတ်လျှောက်ပြောပြပန်ပါရော၊ ဒါကို ရဟန္တာက သိတာနဲ့ အင်း လောကတိဿတော့ ငါ ဒီမှာရှိနေရင် သူ့မှာ နေ့စဉ် အပြစ်ဖြစ်နေတော့ မှာပဲ ဆိုပြီး အရပ်တစ်ပါးကို ကြွသွားသတဲ့"

”ဒီလို မနာလိုစိတ်ရှိတာ မကောင်းဘူးနော်”

"ဘယ်ကောင်းမလဲကွ၊ အတိုချုပ်ကတော့ အဲဒီလို သူတစ်ထူးအပေါ် မနာလိုဝန်တိုတဲ့စိတ်ရယ် ဆွမ်းစားပင့်တဲ့ အခါမှာ ရဟန္တာကိုအသိမပေးဘဲ ချိန်ထားတဲ့အတွက် သူများရဲ့ အစားအစာ ကို ပိတ်ပင်ဖျက် ဆီးရာရောက် တယ် မဟုတ်လား၊ အေး၊ အဲဒသလို အပြစ်တွေကြောင့် ဘဝပေါင်းများစွာမှာ သူဟာ အငတ်ငတ် အပြတ်ပြတ်ဖြစ်ခဲ့ပြီး နောက်ဆုံး ရှင်သာရိပုတ္တရာနဲ့ တွေ့တဲ့ဘဝကျမှ ဝဋ်ကျွတ်သွားတယ် ကွ၊ ဘယ်လောက်ကြောက်ဖို့ကောင်း သလဲ အတာ၊ ဟင်" အတာလည်း ခေါင်းကလေး ညိတ်ရင်း အတန်ကြာတွေနေပြီးမှ

”အဲဒီ လောကတိဿ ဟာ သူတစ်ထူးကို မကောင်းကြံခဲ့ပြီး ဘာကြောင့် နိဗ္ဗာန်ရောက်သွားတာလဲ ဟင်"

”ပထမတော့ သူဟာ ရဟန္တာကို စေတနာနဲ့ပင့်ပြီး ကျောင်းမှာ နေရာထိုင်ခင်းပေးတယ်၊ ကျွေးမွေးတယ် မဟုတ်လား ကွ၊ နောက်မှ သူ့ထက်သာမှာစိုးလို့ မနာလိုဖြစ်တာ၊ အဲ့ဒီတော့ မကောင်းတဲ့ စိတ်ထား ကြောင့် ဘဝတိုင်းမှာ ဒုက္ခခံရတယ်။ နောက်ဆုံးကျတော့ ပထမက စေတနာနဲ့ ရဟန္တာ ကို နေရာထိုင် ခင်းပေးပြီး ကျွေးမွေးတဲ့ကောင်းမှုရယ်၊ သူ ကိုယ်တိုင်ကလဲ ရဟန်းအဖြစ်နဲ့ တရားအားထုတ်ခဲ့ တဲ့ ကောင်းမှုကြောင့် နောက်ဆုံးမှာ မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်ရောက်တာပေါ့ကွ၊ ရှင်းရဲ့လား”

"ဟုတ်ကဲ့၊ ဒီလိုဆို ကျွန်တော်လဲ ဟိုဘဝက သူများတွေရဲ့ အစားအစာကို မတရားနှောင့်ယှက်ခဲ့လို့ မနာ လိုဝန်တို လို့ ဒီဘဝ မှာ မေမေကတောင် ကျွန်တော့်ကို မကျွေးချင်တာပေါ့နော်" ကိုထွန်းအောင်ကမူ တိုက်ရိုက်အားဖြင့်

”အေး"ဟု မပြောရက်သောကြောင့်လား မသိ။

”ဒါပေမဲ့လဲကွာ မင်းကတော့ တံငါသည်မိန်းမရဲ့ ကလေးလောက် ကံမဆိုးပါဘူးကွာ နော်၊ တောင်းစားရ တဲ့ ဘဝမှမရောက်ဘဲ ဟုတ်ဘူးလား၊ အေး ဒီဘဝမှာတော့ မင်း လိမ်မာသားပဲ၊ သူများတွေအပေါ် မှာ မနာလိုစိတ် မထားနဲ့၊

ဝန်မတိုနဲ့၊ ဥပမာပေါ့ကွာ အတန်းထဲမှာ ကိုယ့်ထက် စာတော်ရမလား၊ ဆရာမက သူ့ကို ပိုချစ်ရမလားဆိုတဲ့ စိတ်မျိုးနဲ့မနာလိုမရှိနဲ့၊ ကိုယ်က အကျီလုံချည်ကောင်းကောင်း မဝတ်နိုင်လို့ သူများက အဖိုးတန် အဝတ်အစား ဝတ်နိုင်တာကိုလဲ ဝန်မတိုနဲ့ ဟုတ်လား"

"ဟာ ကျွန်တော် ဒီလို ဘယ်တော့မှ စိတ်မရှိဘူး" အတာက ခေါင်းတခါခါနှင့် ငြင်းလိုက်၏။

"အေးပါကွာ၊ ငါလဲ သိပါတယ်၊ ခုနပြောတဲ့ လောကတိဿလို မင်း ဝဋ်ခံရတာ နောက်ဆုံးဘဝပဲလို့ ငါ ထင်တယ် သိလား၊ မကြာခင် မင်း ကောင်းစားတော့မယ်၊ ပညာကိုသာ ကြိုးစားနော်"

"ဟုတ်ကဲ့" အတာလည်း တစ်စုံတစ်ရာ မေးလိုသည့် အမူအရာဖြင့် ကြည့်နေပြန်သောကြောင့်

"ကဲ နောက်ထပ် မင်း ဘာသိချင်သေးသလဲ အတာ"

"ကျွန်တော် ခုဘဝမှာ ဒုက္ခအမျိုးမျိုးတွေ့ရတာဟာ ဟိုဘဝက သူများတွေ ကိုယ့်ထက်သာသွားတာ မနာလိုလို့ သူများတွေ မစားရအောင် မတရားလုပ်ခဲ့လို့ပဲ၊ ဟုတ်လား"

"အေးပေါ့၊ ဒါကြောင့်မို့ မသိန်းမေဟာ မင့်အမေအရင်းဖြစ်လျက်နဲ့ မင်းပြောသလို မင့်ကို မသဒ္ဓါ သလို ဖြစ်ခဲ့တယ်၊ တစ်ခါတစ်လေ ကျွေးချင်တဲ့စိတ်ရှိပေမဲ့ မေ့သွားလို့ဖြစ်စေ၊ မင့်ကို ကျွေးမဲ့အချိန်မှာ ဒိပြင် လူ ရောက်တဲ့အတွက် ကျွေးလိုက်ရလို့ဖြစ်စေ၊ တစ်နည်းနည်းနဲ့ မင့်ကို မကျွေးဖြစ်ဘဲ ပျက်ပျက် သွားတာလဲ ရှိတယ်ကွ၊ ငါ သေသေချာချာ သိတာပေါ့။

မင့်အမေဟာ မင့်ကို မချစ်ဘူးလို့များ ဘယ်တော့မှ မထင်နဲ့ သိလား၊ မသိန်းမေဟာ မင့်ကို တကယ် ချစ်တာ၊ တစ်ခါတလေ တို့ မဂိုလမ်း (ယခု ရွှေဘုံသာလမ်း) သွားပြီး ဒန်ပေါက်ထမင်းတို့ ဘာတို့ သွားစားတဲ့အခါမှာ အပြန်ကျတော့ မင့်ဖို့ဆိုပြီး ဒန်ပေါက်ထမင်းတစ် ဝက်ဖယ်ပြီး ဖက်နဲ့ထုပ်ယူလာပေမဲ့ မင့်ကုသိုလ်က မကောင်းတော့ လက်ကလွတ်ပြီး ရွှံ့ဗွက်ထဲကျချင် ကျသွားတယ်၊ တစ်ခါကလဲ မင့်ဖို့ ဆိုပြီး ခေါက်ဆွဲဝယ်လာတာ လန်ခြားထဲမေ့ပါသွားလို့ ချက်ချင်းပဲ ငါ ကိုယ်တိုင် ဆင်းကြည့်တော့ လန်ခြားကုလား လဲ မရှိတော့ဘူး အတာ၊ အဲဒါ ငါကိုယ်တိုင် သိတယ်ကွ၊ ကဲ မင်း သဘောပေါက်ပြီလား" အတာ လည်း ဆိုးလှသော သူ့ကုသိုလ်အတွက် စိတ်လက်မကောင်းသလို တွေးနေရာမှပင် "ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော် သိပါပြီ၊ ဒါပေမဲ့ ခု ကျွန်တော်ဟာ ဘယ်သူ့အပေါ်မှာဖြစ်ဖြစ် စိတ်ကောင်းရှိတယ်၊ သူများ ကို ကူညီတယ်၊ လမ်းပေါ်မှာ ခဲလုံးတို့ အုတ်နီခဲတို့ တောင်းစုတ်တို့ ဘာတို့တွေ့ရင် ဘေးဖယ်ပစ် တယ်၊ ပြီး ပုလင်းကွဲတွေ သံတိုသံစတွေ့ရင်လဲ သူများတွေ မစူးမိအောင် အားလုံးကောက်ပြီး အမှိုက်ပုံး ထဲ သွားပစ်တယ်၊ အဲသလို လုပ်တာ ဟာ အင်မတန်ကုသိုလ်ရတယ်လို့ ဆရာမက ပြောတယ်"

"အေးပေါ့ကွ၊ အဲဒါ ပိုက်ဆံ နဲ့ မလှူဘဲနဲ့ အများကြီးရတဲ့ ကုသိုလ်ပေါ့"

"ဒါဖြင့် ဟိုဘဝက မကောင်းမှုကို ခုဘဝမှာ ခံရသလို ခု ကျွန်တော်လုပ်တဲ့ ကုသိုလ်ကကော နောက် ဘဝ မှ ရမှာလား ဟင်" သို့ မေးလိုက်သည်နှင့် ကိုထွန်းအောင်လည်း အားရပါးရကြီး ပြုံးကာ အဏုဘိုကေကလေးကို ပွတ်သပ် ရင်း အတန်ကြာ စိုက်ကြည့်နေပြီးမှ

"ဒီလိုမဟုတ်ဘူး ကွ၊ မင်း အခုထားတဲ့ စိတ်ကောင်းမျိုးရယ်၊ သူတစ်ထူး

ဘေးဥပါဒ်ဖြစ်မှာစိုးလို့ဆိုပြီး ပုလင်းကွဲ တို့၊ ခဲ တို့ လမ်းပေါ်မှာတွေ့ရင် ဖယ်ရှားပစ်တတ်တဲ့ စေတနာဟာ ချက်ချင်းလက်ငင်းလဲ အကျိုးပေး တတ်တယ်၊ နောက်ဘဝမှာလဲ အကျိုးပေးတာပဲကွ"

"ဒါဖြင့် ကျွန်တော့် ကိုတော့ ခု ဘာလို့ အကျိုးမပေးတာလဲ ဟင်" ဤတွင် ကိုထွန်းအောင် မျက်လုံး ဝိုင်းသွား၏။ အဏုမေးခွန်းကို မဖြေနိုင်၍မဟုတ်၊ အတာ မေးလိုက်ပုံ ကို အံ့ဩ သွားခြင်းသာဖြစ်လျက်

"အာဂ အကောင်ပဲ ကိုးကွ၊ မင်း ဟင်၊ အေး ငါ ပြောပြမယ်၊ ဇောဓိပင်ဆိုတာ မင်းသိသလား အတာ"

"ဟုတ်ကဲ့ ညောင်ရေသွန်းတဲ့ ဇောဓိပင်မျိုး မဟုတ်လား"

"အေး ဇောဓိပင်စိုက်ရင် ပျိုးရင် ဘာဖြစ်မလဲ သိသလား"

"ကုသိုလ်ရတာပေါ့၊ ကျွန်တော်တို့ကျောင်းမှာ ဆရာမက ဘုရားရှိခိုးချိန်ကျရင် ခဏခဏပြော တယ်၊ မြတ်စွာဘုရား ဇောဓိပင် နဲ့ ရွှေပလ္လင် ကို အောင်မြင်တဲ့ အကြောင်းလေ"

"အေး၊ ဇောဓိပင် ပျိုးရင် ကုသိုလ်ရတယ်နော်၊ ကဲကွာ၊ အဲ့ဒီ ဇောဓိပင်က အကိုင်းတစ်ခုကို လူတစ် ယောက် က ချိုးပစ်တယ်ဆိုပါတော့၊ ဒီလူ ဘာဖြစ်မယ်ထင်သလဲ၊ မင်း ထင်တာပြောစမ်း အတာ"

"ဟင် ငရဲကြီးမှာပေါ့၊ ဇောဓိပင်မဆိုထားနဲ့၊ ဒိပြင် သစ်ကိုင်းတစ်ကိုင်းချိုးတောင် ငရဲကြီးတတ်တယ်တဲ့ ဆရာမက ပြောတယ်၊ သစ်ပင်ဆိုတာ ငှက်သတ္တဝါတွေရဲ့ အိမ်ပဲတဲ့"

"ကဲ ဒါဖြင့် ဇောဓိပင် အကိုင်းကိုချိုးရင် ပိုပြီး ငရဲကြီးမယ်ဆိုပါတော့ကွာနော်၊ အေး ဒါပေမဲ့ လူတစ် ယောက် ဟာ ဇောဓိပင်အကိုင်းကို ချိုးမိလို့ ရွှေအိုးကောက်ရဘူးသတဲ့ကွ၊ အဲဒါ မင်း ဘယ့်နဲ့ သဘောရ သလဲ အတာ"

"ဗျာ"

အတာလည်း အံ့ဩသွားသလို အမူအရာကလေးဖြင့် သို့လျှင် ရေရွတ်ရင်း တွေနေသောကြောင့်

"အေး ဇောဓိကိုင်းချိုးလို့ ရွှေအိုးကောက်ရသတဲ့၊ အဲဒါ ဘာကြောင့်လဲ မင်း သိသလား" ယခုထိပင် ထူးဆန်းသောစကားကို ကြားရသလို ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် ကိုထွန်းအောင်အား ကြည့်နေရာမှ

"ဟင့်အင်း ကျွန်တော် မသိဘူး"

"ကဲ မှတ်ထားနော်၊ ငါ ပြောပြမယ်၊ ရှေးတုန်းက လူဆင်းရဲတစ်ယောက်ဟာ ရှင်ဘုရင်ဖြစ်နိုင်တဲ့ ဘုန်းကံ ကြွန်အင်္ဂါနဲ့ ပြည့်စုံပြီး တစ်နေ့နေ့မှာ အမှန်ပဲ ဘုရင်ဖြစ်လိမ့်မယ်ဆိုတာကို သူဟာသူ မသိဘူးတဲ့၊ နောက် ဘုရင်ဖြစ်ခါနီး ဆဲဆဲမှာ ဇောဓိကိုင်းကို ချိုးမိတဲ့အပြစ်ကြောင့် ဘုရင်ဖြစ်တော့မဲ့နေ့ကျတော့ ရွှေ အိုးတစ်လုံး ပဲ ကောက်ရတော့သတဲ့"

"ဟာ သိပ်မိုက်တဲ့လူပဲနော်၊ ဘုရင်သာဖြစ်ရင် ပွမှာပဲ"

အသိဉာဏ် မသေးလှသော အတာကလေးလည်း ချက်ချင်းသဘောပေါက်သွားရာမှ သို့လျှင် အားမလို အားမရကလေးပြောလိုက်သောကြောင့်

”ကဲ နောက်ဆုံးတစ်ခု နားထောင်ဦး၊ အခြား တစ်ယောက်ကတော့ ဖောခိပင်ပျိုးမိလို့ ပေါင်ကျိုးသွား သတဲ့ ကွ"

”ဟင် လာပြန်ပြီတစ်မျိုး" အတာလည်း သူ အံ့ဩသွားပြန်သလောက် စကားလည်း ကပေါက်ကချာကလေး ထွက်လာသဖြင့် ကိုထွန်းအောင်က ပြုံး၍ "အဲဒါကတော့ အဲဒီလူသာ တကယ်လို့ ဖောခိပင်မဖုံးမိရင် နောက်သုံးရက်ကြာတဲ့အခါမှာ အမှန်သေရ တော့မယ်တဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ဖောခိပင်ပျိုးလိုက်မိတဲ့ ကုသိုလ်ကြောင့် သေရမဲ့နေ့မှာ မသေရတော့ ဘဲ ပေါင်ကျိုး ရုံသာ ကျိုးသွားသတဲ့၊ မင်း သဘောပေါက်ရဲ့ လား အတာ"

”ဟုတ်ကဲ့ ပေါက်ပါတယ်"

”နေဦး ငါ ရှင်းအောင် ထပ်ပြောဦးမယ်၊ ပထမလူဟာ ရှင်ဘုရင်ဖြစ်ထိုက်ရဲ့ သားနဲ့ ဖောခိကိုင်းချိုးမိတဲ့ အပြစ်ကြောင့် ရွှေအိုး တစ်လုံးပဲ ရလိုက်တယ်၊ ရှင်ဘုရင်သာဖြစ်ရင် ရွှေအိုးတစ်လုံးမပြောနဲ့ အလုံး တစ် ထောင်လောက်အောင် သူပေးချင်တဲ့လူကို ပေးပစ်နိုင်မှာနော်"

”အင်းပေါ့ သူက မိုက်သွားတာကိုး”

"အေး အဲဒါ ဟိုဘဝက သူများကောင်းကျိုးတွေ အများကြီးလုပ်ခဲ့ဘူးလို့ ဒီဘဝမှာ ရှင်ဘုရင်ဖြစ်ထိုက်တဲ့ ကုသိုလ်ကံပါလျက်သား၊ သူမိုက်လို့ ရှင်ဘုရင် မဖြစ်ရတာနော်၊ အဲ ဒုတိယလူကတော့ ဟိုဘဝက သူများ အကျိုးယုတ်အောင်လုပ်၊ မတရားတာကြံပြီး သူများအသက်တွေသတ်နဲ့ မဟုတ်တာတွေ လုပ်ခဲ့လို့ ဒီဘဝမှာ အသက်ရှည်ရှည်နေရဖို့ ကုသိုလ်ကံမပါပေမဲ့လဲ ဖောခိပင်ပျိုးလိုက်တဲ့ ကောင်းမှုကြောင့် သူဟာ စောစောမသေရဘဲ ပေါင်ကျိုးရုံကျိုးရသတဲ့ကွ၊ ရှင်းပြီ မဟုတ်လား၊ ငါ ပြောတာ" အတာက ညင်ညင်သာသာ ခေါင်းကလေး ညိတ်ပြလိုက်၏။

"အဲဒါ ဥပမာအဖြစ် ပြောတာကွ၊ ကဲ ခုန မင်းမေးတယ်နော်၊ ကျွန်တော် စိတ်ကောင်းထားရက်နဲ့ ဘာ့ ကြောင့် ခုလို ဒုက္ခတွေ နေရတာလဲ ဟုတ်လား၊ ပြီး ဒီဘဝမှာ သူများကောင်းကျိုးဆောင်တဲ့ ကုသိုလ် အတွက် နောက်ဘဝမှ ခံစားရမှာလားလို့ အဲသလို မင်းမေးတယ်၊ အေး ခုန ငါပြောသလိုပေါ့ အတာ၊ တကယ် လို့ ဟိုဘဝက မင်းမှာ ဘာမှအပြစ်မရှိရင် မင့်စေတနာအကျိုးဟာ ဒီဘဝမှာပဲ ခံစားရမှာ အမှန်ပဲ ကွ၊ ခုတော့ မင့်မှာ ဟိုဘဝက အပြစ်ကလေးတွေ ရှိနေသေးလို့ မင်း ဒီအကျိုးကို မခံစားရသေးတာပေါ့၊ နားလည်ပြီလား" သွက်သွက် ကလေး ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီးမှ

”တကယ်လို့ ခုဘဝမှာလဲ စိတ်ကောင်းမထားဘဲ မတရားတာတွေ လုပ်နေရင် သူများတွေကို မနာလို ဝန့်လိုဖြစ်နေရင် ကျွန်တော် ခုထက်ပိုပြီး ဒုက္ခရောက်နေမှာပေါ့နော်”

ထိုအမေးကို ကိုထွန်းအောင် ရုတ်တရက် မဖြေ။ အတာ့ ပခုံးကလေးနှစ်ဖက်ကို သွက်သွက်ခါအောင် လှုပ်လိုက်ပြီးမှ

”ဟုတ်တယ် အတာ၊ မင်း ဒီဘဝမှာ ဒီထက်ပိုပြီး ဒုက္ခရောက်ဖို့မရှိတော့ဘူး၊ အေး ရှေ့လျှောက်ဆိုရင် မင်း စိတ်ကောင်း ထားသလောက် အကျိုးခံစားရမှာချည့်ပဲ၊ သိလား"

”ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် ဟိုဘဝကအပြစ်တွေ မြန်မြန်ကျေသွားအောင် အရင်ကထက်ပိုပြီး စိတ်ကောင်း ထားမယ် နော်"

”အေးကွာ၊ ငါ့သားလေး ဘုန်းကြီးပါစေ၊ အသက်ရှည်ပါစေ၊ မြန်မြန်ကြီး ကောင်းကျိုးခံစားရပါစေ၊ ဒုက္ခ အပေါင်းက အမြန်ဆုံးလွတ်ပြီး အမြန်ဆုံး ချမ်းသာပါစေ" ကိုထွန်းအောင် လည်း သည်းလိုက်အူလိုက်ပင် အတာ့ ဘိုကေကလေးကိုပွတ်ရင်း တတွတ်တွတ် ဆု တောင်းနေတော့ ၏။

နွေရာသီ ကျောင်းရက်ရှည် ပိတ်ခဲ့သည်မှာ ယနေ့နှင့်ဆိုပါက ဆယ်လေးငါးရက်မျှ ရှိခဲ့ပြီဖြစ်၏။ သူ့မေမေ မှာလည်း ထမင်းမရောင်းတော့ဘဲ မူလအတိုင်း ပါးစပ်ပွစားအဖြစ်သာ စခန်းသွားနေသော ကြောင့် အတာ တွင် အချိန်ပြည့်အားနေ၏။ အားနေသည့်အလျောက် သူငယ်ချင်းများ ဆွဲရာပါပြီး ရယ် စရာ ထိုင်ပြောလိုက် ကစားလိုက်ဖြင့် အချိန်သည် ကုန်မှန်းမသိ ကုန်နေခဲ့သော်လည်း ကျန်သေးသည့် ရက်အားများအတွင်း၌ မည်သည့်အရောင်းအဝယ် တစ်ခုခုလုပ်လျှင် ဝင်ငွေဖြောင့်လေမည်နည်းဟူ၍ ကား အတာ အမြဲ စဉ်းစားလျက်ရှိ၏။ ယနေ့သော် သူ အိပ်ရာမှ နိုးနိုးချင်း အကြံတစ်မျိုး ရလာ၏။ သို့စိတ်ကူးကလေး ပေါက်လာသည်ဆိုလျှင် ပင် အတာလည်း သူ့ဆရာမကြီးပေးသည့် ငွေတစ်ဆယ်အနက်မှ ကျစ်ကျစ်ကလေးစုထားသဖြင့် ကျန်နေ သော ငွေကလေးသုံးကျပ်ခွဲကို သူ ဝှက်ထားသည့် ဝရန်တာ ကြွက်လျှောက်ပေါ်မှ တက်ယူကာ ၂၆ လမ်းထဲ သို့ ခပ်သုတ်သုတ် လှမ်းဝင်သွားတော့၏။

နို့ဆီ၊ ထောပတ်၊ မုန့်သေတ္တာ၊ သကြားလုံးစသော စည်သွပ်ကုန်များရောင်းသည့် ၂၆ လမ်းထဲမှ ဆိုင် တစ်ဆိုင် ဝင်ကာ အတာလည်း သကြားလုံးမျိုးစုံနှင့် တော်ဖီ၊ ချော့ကလက်များကို တပွေ့တပိုက်ဝယ်၍ ထွက်လာ ခဲ့၏။ တစ်ဖန် မောင်ခိုင်လမ်း (ယခု ဗိုလ်ရွဲလမ်း) ထိပ်ရှိ တရုတ်ကုန်စုံဆိုင်သို့ သွားပြန်ကာ သူ ဝယ်နေကျဖြစ်သော ချိုချဉ်သီးနှံယိုကလေး များလည်း ထိုက်သလောက် ဝယ်ခဲ့ပြန်၏။

အိမ်ရောက်သည်နှင့် သူကောက်၍ သိမ်းထားခဲ့သော ပဒုမ္မာအုပ်ထည့်သည့် ကတ်ထူသေတ္တာကြီးတစ်ခု ကိုထုတ် ၍ ဘေးပတ်လည်ရှိ ထောင့်ချိုးကလေးများကို ထုတ်ပစ်လိုက်၏။ ညီညီစန့်စန့် နှင့် အောက်ခံ ရော အဖုံး ပါ ကတ်ပြားပြန့်ပြန့် ၂ ချပ်ဖြစ်လာသောအခါ အတာသည် ခဲတံ တစ်ချောင်းနှင့် မျဉ်းကွက်ချ လိုက်၏။ နောက် တစ်၊ နှစ်၊ သုံး၊ လေး စသဖြင့် အင်္ဂလိပ်ဂဏန်းများရေးကာ အမှတ်စဉ် တပ်လိုက် သည်၌ တစ်မှ ဆယ့်နှစ်အထိ အကွက်ကလေးပေါင်း နှစ်ဆယ့်နှစ်ကွက်ဖြစ်လာ၏။

ထိုနောက်တစ်ဖန် ကော်ပီစာအုပ်ထဲမှ စာရွက်လွတ် လေးငါးရွက်ဆုတ်ယူကာ ဂဏန်းခပ်သေးသေးဖြင့် တစ် နှစ် သုံး လေး ရေးရပြန်၏။ ပြီးလျှင် သူ့လုံချည်စုတ် တစ်ထည်ကို ဆွဲထုတ်လာပြန်ကာ အပ်၊ အပ် ချည်၊ ကတ်ကျေး တို့ဖြင့် အတန်ကြာအောင် အလုပ်ကလေး ရှုပ်ထွေးနေပြန်၏။ သို့နှင့် နာရီဝက်သာသာ ကြာသော် တစ်ထောင်ခန့်သာသာ အိပ်ကလေးတစ်လုံး ဖြစ်လာတော့၏။ ထိုကိစ္စအပြီး တွင် ဝယ်လာသော သကြားလုံးမျိုးစုံနှင့် ချိုချဉ်ယိုများကို အထုပ်ဖြေလျက် သံဘူးလွတ်များ ထဲတွင် ထည့်တန်သည်ကို ထည့်၍၊ စက္ကူငယ်ငယ်နှင့် အထုပ်သေးသေး ထုပ်တန်သည်ကို ထုပ်ကာ၊ နောက်ထပ် တစ်နာရီသာသာလောက် အလုပ်ရှုပ်နေပြန်၏။

ကျေနပ်လောက်သည့်အထိ အစစပြီးစီးသွားမှပင် အတာလည်း သူတကုတ်ကုတ်နေသော ပစ္စည်း များ နှင့်အတူ စက္ကူကတ်နှစ်ခုကို ချိုင်းတွင်ညှပ်၍ အိမ်တံခါးသော့ပိတ်ပြီး အပေါ် ထပ်မှ ဆင်းလာခဲ့၏။ သူတို့ကစားနေကျ

နေရာဖြစ်သော ကုန်ဂိုဒေါင် တစ်ခုရှေ့ စီးကရက်ဘူးခွံများဖြင့် ဒိုးပစ် ကစားနေကြသော အတူ သူငယ်ချင်းများလည်း အတော့်ကိုမြင်လိုက်သည်နှင့် အပြေး အလွှား ရောက် လာကြသော၊ အတာကလေး တစ်ပွေ့တစ်ပိုက်ဖြင့် သယ်လာသော ပစ္စည်းများကို ဝိုင်းဝန်းကူညီ သယ်ယူ သွားကြ၏။ ကြိုတင် မှာကြား အသိပေးထားခဲ့၍လောမသိ။ မြန်မာကလေးငယ်များက အတူပစ္စည်းများ ဝိုင်းသယ် သွားချန် ၌ ကုလားနှင့် တရုတ်ကလေးမော့ကလည်း ဂိုဒေါင်ရှေ့တွင် စီတင်ထားသော ထင်းရှူးသေတ္တာ ပုံထဲ မှ အရွယ်တော်သေတ္တာနှစ်လုံး ကို ချကာ ပလက်ဖောင်းပေါ်တွင် မျက်နှာချင်းဆိုင် စီထားလိုက်ပြီး အတာတို့ ရောက်အလာ ကို ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ မျှော်နေကြ၏။

သို့ အတော့်သူငယ်ချင်းများ၏ဝိုင်းဝန်းကူညီမှုကြောင့် နာရီဝက်လောက်အတွင်းမှာပင် ပိုက်ဆံ တစ်ပြား ပေး၍ မဲလိပ်နှိုက် ရသော ကလေးကြိုက် ချိုချဉ်ဆိုင်ကလေးတစ်ဆိုင် ဖြစ်သွားတော့၏။

"အတာ ငါအရင်ဈေးဦးဖောက် မယ်ကွ၊ ရော့"ဟု မောင်မောင်က ပိုက်ဆံတစ်ပြား လှမ်းပေးလိုက်သည် တွင် ဘဆွေ ကလည်း အားကျမခံ

"ငါအရင်ကွ၊ ငါ အစထဲက ပြောထားတာ"ဟု သူ့ထက်ငါဦး အလုအယက် ပိုက်ဆံပေး နေပြန်သော ကြောင့်

"ကဲပါကွာ၊ မင်းတို့နှစ်ယောက်စလုံး ပြိုင်တူပဲ နှိုက်ပေါ့၊ ဟုတ်လား" သို့လျှင် အတာက မျှမျှတတ ဖြန်ဖြေလိုက်မှ

"ကဲ ပေးကွာ၊ နှိုက်မယ်"ဟု မောင်မောင်ရော ဘဆွေ ပါ ကျေကျေနပ်နပ် သဘောတူလိုက်ကြ၏။

အတာလည်း ပိုက်ဆံနှစ်ပြားကို ဈေးဦးပေါက်ခေါက်သလို ဇယားကွက်ချထားသည့် ကတ်ထူပြား တွင် ခေါက်လိုက်ပြီးမှ သူ့လုံချည်စုတ်ဖြင့် ချုပ်ထားသော မဲလိပ်အိတ်ကို တဆတ်ဆတ်နှင့် နှံ့သွားအောင် လှုပ်နေ၏။

"ကဲ ရော့၊ နှိုက်ကြ"

မောင်မောင်နှင့် ဘဆွေလည်း ပြိုင်တူပင်နှိုက်၍ မဲလိပ်တစ်ခုစီ ကောက်ယူကာ အသီးသီးဖြေကြည့် လိုက်သည်၌

"ခြောက်ကွ"

"နံပါတ်ရှစ်ကွ" သို့အော်၍ ရေရွတ်လိုက်သော အသံနှင့်အတူ နှစ်ယောက်စလုံးပင် ၆ နှင့် ၈ ဂဏန်းဆီသို့ အသီးသီး မျက်လုံးရောက်သွားကြ၏။

"ကဲ ယူယော့၊ နံပါတ်ခြောက် မောင်မောင်က လိမ္မော်ခွာ ၄ ခု၊ နံပါတ်ရှစ် ဘဆွေက ကြံဇုသီး ၃ လုံး" ဟု ပြောရင်း အတာက ကောက်ယူပေးလိုက်သည်ကို

"ကွာ နံပါတ်တစ် ဆို ပွမှာပဲ၊ တစ်မတ်တန် သကြားလုံးပုလင်းကြီး"ဟူ၍လည်းကောင်း

"အေးကွာ၊ အနည်းဆုံး နံပါတ်သုံး ဆိုတာတောင် နှစ်ပြားတန် ရမှာကွ နော်" သို့လျှင် ဘဆွေနှင့် မောင်မောင် တို့က တက်တခေါက်ခေါက်နှင့် အားမလို အားမရပြောနေကြစဉ် အခြားသော အတော့်သူငယ်ချင်းများလည်း

"နေဦးဟေ့ အတာ၊ ငါလဲ ပိုက်ဆံသွားယူမယ်၊ အေးကွ၊ ငါလဲ တို့အမေဆီ သွားတောင်းခဲ့မယ်"

သို့ပြောရင်း ပြန်သူက ပြန်သွားကြ၏။ ဘဆွေနှင့် မောင်မောင်ကမူ

ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ကစားနေကြ သော သုံးလေးငါးနှစ် အရွယ် မြန်မာ၊ တရုတ်၊ ကုလား လူမျိုးစုံကလေးများကို အပြေးအလွှား သွား ရောက် ဆွဲခေါ်လာကြ၏။

"ဟော့ ဒီမှာကြည့်စမ်း၊ တစ်ပြားနဲ့ နံပါတ်ဝမ်းပေါက်ရင် တစ်မတ်တန် သကြားလုံးပုလင်းကြီး ရမယ်၊ နံပါတ်တူး ဆိုရင် ငါးပြားတန် ချောကလက်ရမယ်၊ နံပါတ်သရီးဆိုရင် တော်ဖီနှစ်ပြားဖိုးတန်ရမယ် ဟုတ် လား၊ သွား အိမ်ပြန် ပိုက်ဆံတောင်းခဲ့"

မောင်မောင်နှင့် ဘဆွေ တို့က မြန်မာလိုတစ်မျိုး၊ ကုလားလိုဖြင့် တစ်ဖုံ သို့လျှင် ဝါဒဖြန့် လိုက်သော ကြောင့် မကြာမီပင် အတာ့ ချိုချဉ်ထီဆိုင် ကလေးမှာ ကလေးများဖြင့် မြိုင်နေတော့၏။

တစ်၊ နှစ်၊ သုံး စသော ဂဏန်းကွက်များတွင် ဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း ကလေးများ မက်လောက်အောင် အဖိုး တန် စကားစရာကလေး များ ချထားပြီး နံပါတ်ခုနစ်မှ ဆယ့်နှစ်အထိတွင်မူကား လမ်းထဲ၌ လည်ရောင်း သော သံကြာလုံး ချိုချဉ် ကုလားများထံတွင် တစ်ပြားဖိုးဝယ်၍ ရသလောက်ထက် မနည်း လိမ္မော်ခွာ သကြားလုံး မျိုးစုံကို တစ်ပြားဖိုးထက် မလျော့အောင် အစီအရီ ချထား၏။ ထို့ကြောင့် လည်း တစ်လမ်းလုံးရှိ ကလေးများသည် ပလာမရှိ အနည်းဆုံး တစ်ပြားတန်ကိုကား စားရဦး မည်ဖြစ်ပြီး ကံကောင်း ပါက တစ်မတ်တန်၊ ငါးပြားတန် စသဖြင့် ရနိုင်သေးသောမျှော်လင့်ချက်ကြောင့် အတူဆိုင် တွင် တဝုန်းဝုန်းဖြစ်နေတော့၏။

အတာကလေး ဤလမ်းထဲသို့ရောက်ခဲ့သည်မှာ လေးငါးလခန့်ရှိပြီဖြစ်သည့်အတိုင်း ကလေးများအပေါ် တွင် စိတ်ဝင်စား တတ်သော အရပ်ထဲမှ လူကြီးများသည်လည်းကောင်း၊ အတာ့ သူငယ်ချင်းအပေါင်းတို့ ၏ မိဘများသည်လည်းကောင်း အတာကလေး၏အပြောအဆိုလိမ္မာပုံ၊ အပြုအမူကလေးများ နှစ်လိုဖွယ် ရှိပုံ တို့ကို အတော်အန် ခေါက်မိသိရှိနေကြပြီဖြစ်၏။ ဂရုတစိုက် အကဲခတ်မိသူများက အတော့်စိတ်ထား ကို ပို၍ သိကြပြီး အမှတ်တမဲ့ မြင်မိသူတို့ကလည်း အထိုက်အလျောက် အတာ့ သိမ်မွေ့မှုကလေးများ ကို အနည်းအကျဉ်း သဘောပေါက်နေကြဖြစ်ရာ ယခုကဲ့သို့ အတာနှင့် ကလေးထု တစုစုတရုံးရုံးဖြစ်နေကြသည်ကို မြင်သည်နှင့် အတူအပြုအမူကို ချစ် သော လူကြီးလူရွယ်အချို့ကလည်း အဏုပတ်ဝန်းကျင်၌ အဘယ်ကြောင့် တရုံးရုံးဖြစ်နေသည်ကို သိလိုဟန်ဖြင့် စိတ်ဝင်တစား ရောက်လာကြတော့၏။

"ထိုးကြနော် တစ်ခါထိုး တစ်ပြားရယ်၊ ကံကောင်းရင် တစ်မတ်တန် သကြားလုံးပုလင်းကြီးရမယ်၊ ငါး ပြားတန် ချော့ကလက်လဲ ရနိုင်တယ်"ဟူ၍လည်းကောင်း၊

"ရပ်ကြည့် လို့ အမြတ်မရှိဘူးဗျာနော်၊ ကိုယ်ထိုးမှ ကိုယ်ရမယ်၊ ပိုက်ဆံတစ်ပြားနဲ့ တစ်မတ်တန် အလ ကားရမယ်၊ ပလာမရှိဘူး၊ အနည်းဆုံးတစ်ပြားတန် ချိုချဉ် ရနိုင်တယ်ဗျ" ဟူ၍ တစ်မျိုး အတာသည် တိုးတိုးတစ်ခါ ကျယ်ကျယ်တစ်လှည့်ဖြင့် ဝိုင်းအုံရပ်နေကြသော လူရွယ်ကာလသားနှင့် လူကြီး များကိုကြည့်ရင်း သို့လျှင် ရေရွတ်နေသောကြောင့် အားလုံးပင် အတာ၏စီးပွားရေးစိတ်ဓာတ်ကို အမြတ်တနိုး သဘောကျနေတော့၏။ အချင်းချင်းလည်း လက်တို့ကာ အတာအား ချီးကျူးနေမိရာမှ သူတစ်ပြား ငါတစ်ပြားဖြင့် အတော့မဲလိပ်များကို တစ်လှည့်စီ ဝင်နှိုက်ကြတော့၏။

ထိုထို ကာလသားနှင့် လူကြီးများက သို့လျှင်ဝင်၍ မဲနှိုက်ကြသည်မှာ

ကလေးများနည်းတူ တစ်မတ် တန်၊ ငါးပြားတန် စသည်တို့ကို မက်၍မဟုတ်။ အတာကလေးအား ချစ်သော သနားသောကြောင့်သာ ဖြစ်၏။ ထိုအထဲ တွင် အတာကလေးအား အမြဲဂရုတစိုက်ကြည့်၍ အတူအပြုအမူကို နှစ်ထောင်းအားရ သဘောကျနေ ခဲ့သော ပိုးထည်ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှ မန်နေဂျာသည် အခြားသော လူကြီးလူရွယ်များကဲ့သို့ တစ်ပြားဖိုး မျှသာ မဟုတ်။

"ကဲ အတာ၊ ဦးလေး နောက်တစ်ပြားဖိုး နှိုက်ဦးမယ်" ဟု ပြောပြောဆိုဆို ပဲစေ့ကလေးတစ်စေ့ပစ်ပေး ရင်း နှိုက် လိုက်၏။

"နံပါတ်ကိုး"ဟု မန်နေဂျာက ပြောလိုက်သည်နှင့်

"ဆားငံသီးတစ်ထုပ်"ဟု အတာက ပြန်လည်အော်ရင်း နံပါတ်ကိုးမှ ဆားငံသီးထုပ် ကလေးကို ကောက် ပေးလိုက်၏။ မန်နေဂျာလည်း အတာလှမ်းပေးသော ဆားငံသီးထုပ်ကို နီးစပ်ရာ ကလေးတစ်ယောက် အား ပစ်ပေးလိုက်ပြီး

"ကဲ ပိုက်ဆံမအမ်းနဲ့ဦးကွာ၊ ငါ နှိုက်ဦးမယ်" ဟု ပြောရင်း အတာ့ မဲအိတ်ကလေးတွင် လက်လျှိုကာ အတန်ကြာမွှေနှောက်နေပြီးမှ မဲလိပ်တစ်ခု ဆွဲထုတ်လိုက်၏။

"ဖွံ့ဖွံ့၊ နံပါတ်တစ်"ဟု ရေရွတ်ရင်း မဲလိပ်ကို ဖြေလိုက်ပြီး

"ဟာကွာ၊ နံပါတ် ဆယ့်တစ်တဲ့"

"ဒါဖြင့် ဦးလေး တော်ဖီတစ်ခု ပဲ ရမယ်၊ ရော့ ခင်ဗျ"ဟု အတာက ကောက်ယူလှမ်းပေးလိုက်သည်ကို မန် နေဂျာ လည်း စောစောကနည်းတူပင် အခြားသော ကလေးတစ်ယောက်ကို ပေးလိုက်၏။

"ကဲ အတာရေ၊ ဦးလေး ဒီတစ်ခါတော့ ကျန်တဲ့ နှစ်ပြားဖိုးစလုံး နှိုက်မယ်နော်၊ မဲလိပ် နှစ်ခု" ဟု ပြော ကာ ဤတစ်ကြိမ် တွင်မူ ကြာကြာစမ်းမနေတော့ဘဲ နှစ်ခုသော မဲလိပ်ကို ချက်ချင်းပင် ဆွဲထုတ် လိုက်ပြီး နောက် ရယ်စရာလုပ်သလို အမူအရာဖြင့် မဲလိပ်တစ်ခုကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ဖြေလိုက်ပြီးမှ

"ဟာကွာ နံပါတ်ဆယ့်တစ်ပဲ ပြန်ရတယ်" ဟု ပြောလိုက်သဖြင့် အတာ လည်း တော်ဖီ တစ်ခု ကောက် ပေးလိုက်၏။ နောက်မဲလိပ်တစ်ခုမှာမူ နံပါတ်ခုနှစ်ဖြစ်၍ ပက်ပါမစ် သကြားလုံး နှစ်လုံး သာရ၏။ ဤတွင် မန်နေဂျာ ဦးလေးလည်း သူ့ဟာသူ အလွန်သဘောကျနေသည့် အလား တဟားဟား ရယ်နေပြီးမှ

"ဟေ့ကောင်လေး အတာရ၊ မင့်မဲလိပ်ထဲမှာ နံပါတ်တစ်မှ ပါရဲ့လားကွ ဟင်"ဟု မန်နေဂျာဦးလေး က မေးလိုက်သည် ကို

"ပါတယ်လေ၊ ကျွန်တော်တို့ကိုတောင် သူ အခုန ပြသေးတယ် ဦးလေးချစ်ရဲ့

" ဟု တရုတ်ကလေး တစ် ယောက်က ဝင်၍ ထောက်ခံလိုက်၏။

"ကဲ တကယ်ပါရင် ဦးလေးချစ်ကို ပြစမ်း"ဟု ဦးလေးချစ်က အတော့်အား ပြောလိုက်သည်နှင့် အတာ လည်း ချက်ချင်း ဆိုသလိုပင် သူ့မဲအိတ် ကို ဟ၍ နံပါတ်တစ် ရှာသလို လက်နှင့်မွှေနေပြီးမှ မဲလိပ်တစ်ခု ထုတ်ယူပြ လိုက်ရင်း

"ဒီမှာကြည့်လေ ဦးလေးချစ်၊ ဒါနံပါတ်တစ် မဟုတ်ဘူးလား၊ ကဲ"ဟု အတာက ကျော့ကျော့မော့မော့ ကလေး ပြောလိုက်သောကြောင့် ဦးလေးချစ်လည်း ထိုမဲလိပ်နံပါတ်တစ်ကို အသေအချာ ယူကြည့် လိုက်ပြီးမှ

"ဩ အေး အေး၊ နံပါတ်တစ်လဲ ပါသားပဲ"

”ဒါဖြင့် ဦးလေးချစ် ယုံပြီ မဟုတ်လား”

”အေးပါဗျာ၊ ယုံပါပြီ၊ ဦးလေးက ကံမကောင်းလို့ မပေါက်တာကိုး” ဟု ပြောရင်း ရယ်ကာမောကာနှင့် လှည့်ထွက် သွားတော့၏။

သို့ ဦးလေးချစ်လာ၍ မနှိုက်မီကပင် အချို့ သော အတာ့သူငယ်ချင်းများနှင့်အတူ အခြားသော ကလေး များကလည်း နံပါတ်တစ် ပါ မပါ ပြခိုင်းကြသေးသည်နှင့် အတာလည်း စောစောကအတိုင်းပင် အားလုံး ကျေနပ်အောင် စိတ်ရှည်လက်ရှည် ထုတ်၍ ဖြေ၍ နံပါတ်တစ်ကို ပြခဲ့ရသေး၏။ ဤသို့ဖြင့် တစ်နာရီလောက်အတွင်းမှာပင် တစ်ကျပ်နီးပါးဖိုးမျှ ရောင်းနေရပြီဖြစ်၏။ မနှိုက်သူများလည်း မပြတ်သေး၊ စောလည်း စောသေးသည်ဖြစ်သောကြောင့် အချိန်ကုန်သည်အထိသာ ထိုင်မည် ဆိုက နောက်ထပ် တစ်ကျပ်ဖိုးလောက် ရောင်းရဦးမည် အတာ ခန့်မှန်း၏။

တပျော်တပါး မဲနှိုက်စားသောက်နေကြသော ကလေးများမှာ အားလုံးလိုလိုပင် လူချမ်းသာ သားသမီး များဖြစ်သည့် အလျောက် တစ်ယောက်လျှင် နှစ်ပြားဖိုးအနည်းဆုံးနှိုက်ကြ၏။ အချို့လည်း မူးစေ့ကလေး တစ်စေ့ လှမ်းမေးကာ ရှစ်ကြိမ်ရှစ်ခါ ပြည့်သည်အထိ နှိုက်ကြ၏။ ဤသို့ တစ်မူးဖိုးကုန်အောင်နှိုက်သော ကလေး ကိုမူ အတာသည် အဆစ်သဘောမျိုးဖြင့် အခမဲ့တစ်ကြိမ်နှိုက်ခွင့်ပေးလိုက်၏။ ရှစ်ကြိမ် တိတိ တစ်ပြားတန်ထက်မပိုသော စားစရာသာရသည့် ထိုကလေးလည်း အတာက အခမဲ့ အဆစ် အဖြစ် တစ်ကြိမ်နှိုက်ခွင့်ပြုလိုက်မှ နှစ်ပြားဖိုးမျှသော တော်ဖီများချထားသည့် နံပါတ်သုံးပေါက် သွားသောကြောင့် ထိုကလေးလည်း ဝမ်းသာအားရ ထခုန်လေတော့၏။

ဤသို့ ကလေးတစ်ယောက် နှစ်ပြားတန် ပေါက်သွားသည်နှင့် အခြားသော ကလေးများပါ လှုပ်ရှားအား ကျလာသော အသီးသီးအိမ်ပြန်ပြေး၍ မိဘများထံ တငိုငို တရယ်ရယ်ဖြင့် ပိုက်ဆံတောင်းကြပြန်၏။ သို့ နှင့် နာရီဝက် ခန့်ကြာသော် ဦးလေးချစ် ရောက်လာပြန်လျက်

”ကဲ အတာ၊ ဦးလေးလဲ တစ်ပြားဖိုးလောက် နှိုက်ဦးမယ်”ဟု ပြောပြောဆိုဆို ဦးလေးချစ်က ပိုက်ဆံ တစ်ပြား ပစ်ပေးလိုက်သဖြင့် အတာလည်း မဲအိတ်ကလေးကို ဦးလေးချစ်ဆီသို့ ထိုးပေးလိုက်၏။ ဦးလေးချစ်လဲ အတာ ထိုးပေးလိုက်သော မဲအိတ်တွင် လက်နှိုက်၍ အတန်ကြာ စမ်းနေပြီးမှ မဲတစ်လိပ် ကို ထုတ်ဆွဲ ကာ ဖြည်းဖြည်းချင်း ဖြေနေ၏။ အနီးရှိ ကလေးများလည်း ဦးလေးချစ်၏အမူအရာကို ရင် တထိတ်ထိတ်နှင့် ကြည့်နေကြသည့်အခိုက်

”ဟော ပေါက်ပြီကွ၊ နံပါတ်တစ်” ဦးလေးချစ်လည်း သို့အော်လိုက်ရာမှ မဲလိပ်ကလေးကို အတာအား ဖြန့်ပြပြီးမှ အတူလက်ထဲသို့ ထည့် လိုက်ကာ တစ်မတ်တန် သကြားလုံးပုလင်းကို ကောက်ယူ ထွက်ခွာသွားတော့၏။

ရုတ်တရက်ဖြစ်၍ အနီးရှိကလေးများ ငေးနေမိသကဲ့သို့ပင် အတာလည်း အကြောင်သား ငိုင်၍ ကျန် ရစ်ခဲ့၏။

”ဟာကွာ၊ ဦးလေးချစ်ကြီး ပွသွားတာပဲ နော်"

”အေးကွ၊ သကြားလုံးပုလင်းကြီးကို ပေါက်သွားတာပဲ” သို့လျှင် တစ်ယောက်တစ်မျိုး ရေရွတ်လိုက်သကြားမှ အတာလည်း ကယောင်ကတမ်းထကာ

”မောင်မောင်ရေ ခဏကြည့်ထားလိုက် နော်”ဟု ပြောပြောဆိုဆို

ဦးလေးချစ်ရှိရာ ပိုးထည်တိုက်ထဲသို့ အပြေးကလေးလိုက်ဝင်သွား၏။ ဦးလေးချစ်လည်း ဆိုင်တွင်းရှိ အရောင်းစာရေးများအား သကြားလုံး ပုလင်းကိုပြရင်း ရယ်ကာမောကာနှင့် တစ်စုံတစ်ရာပြောနေရာမှ အတာ ဝင်လာသည် ကို မြင်လိုက်လျှင် မြင်လိုက်ခြင်း

"ဘာလဲဟေ့ အတာ၊ ပိုက်ဆံအကြွေအမ်းချင်လို့လား၊ လာ လာ"

ဦးလေးချစ်က မျက်နှာထား တည်တည်နှင့်ပင် လှမ်းမေးလိုက်သည့်တိုင်အောင် အတာသည် တစ်စုံ တစ်ရာ ဘာမျှပြန်မဖြေသေးဘဲ ဦးလေးချစ်ရှေ့တွင်ရပ်ကာ အရည်လည်နေသော မျက်လုံးကလေးများ ဖြင့် ဦးလေးချစ်ကိုင်ထားသော သူ့သကြားလုံးပုလင်းကို လှမ်းကြည့်လိုက်၊ ဦးလေးချစ်ဆီ လှည့်လိုက် ဖြင့် နှုတ်ခမ်းကလေး တရွရွလှုပ်နေသောကြောင့်

"ပေးလေကွာ ဘယ်လောက်ဖိုး အမ်းချင်လို့လဲ"ဟု ဦးလေးချစ်က ထပ်၍ ပြောမေး မေးလိုက်မှပင်

"ကျွန်တော် ပိုက်ဆံအမ်းမလို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဟို"

အဘယ့်ကြောင့်ဟူ၍မသိ၊ အတာ့အသံသည် တုန်တုန်ကလေး ထွက်လာရာမှ စကားစသည် ဤတွင် ပင် တန့်သွားပြီး သကြားလုံးပုလင်းဆီ မျက်လုံးရောက်သွားပြန်သောကြောင့်

"သြ သြ၊ ဦးလေး ထီပေါက်တဲ့ သကြားလုံးပုလင်းကို မင်း ပြန်ဝယ်ချင်လို့လား၊ ရောင်းမယ်လေ၊ မင်း ဘယ်လောက်ပေးမလဲ၊ ကဲပါကွာ၊ မင်းက ဒါ တစ်မတ်တန်လို့ ပြောတယ်မဟုတ်လား၊ ကိစ္စမရှိဘူး၊ သုံး ပဲပဲ ပေးတော့၊ လျှော့ဈေးနဲ့ပဲ ရောင်းမယ်၊ နော်" အတာတွင် ရုတ်တရက် ဘာမျှမပြောနိုင်သေးဘဲ မျက်ရည်သာလျှင် တဝေဝေဝဲနေ၏။ နှုတ်ခမ်းကလေး များသည်လည်း တဆတ်ဆတ် လှုပ်နေ၏။ တိုက်ထဲရှိ အခြားသော စာရေးများမှာမူ အတာအား ရယ်စရာကောင်းသော သတ္တဝါလေးသဖွယ် ပြုံး ကာရယ်ကာဖြင့် သဘောကျသလို ကြည့်နေကြ၏။

"ဘာလဲကွ၊ သုံးပဲ များလို့လား၊ ကဲပါကွာ ဒါဖြင့် တစ်မျိုးပဲ ပေးတော့ ဟုတ်လား"

"အမယ် ဦးလေးချစ် တကယ်ပေါက်တာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ဦးလေး ကလိန်ကျတာ" အတာလည်း လည်ချောင်းရှင်းသလိုဖြင့် နင်နေသော တံတွေးကို မျိုချရင်း သို့လျှင် ငိုသံပါကလေးနှင့် ပြောလိုက်သောကြောင့် တစ်ဆိုင်လုံး ဝါးခနဲ ဆူသွားတော့၏။ ဦးလေးချစ်တွင်လည်း မနေနိုင်၊ တစ် ကိုယ်လုံး ယိုင်သွားသည်အထိ ရယ်လိုက်မိပြီးမှ

"ဘာပြောတယ်ကွ အတာ၊ ဦးလေး ကလိန်ကျတာ ဟုတ်လား"

"အင်းပေါ့။ ဦးလေးမှ နံပါတ်တစ် မပေါက်ဘဲ ဦးလေး လိမ်တာ" ဤတွင်လည်း တစ်ဖန် တစ်ဆိုင်လုံး ရယ်သံဖြင့် ညံသွားတော့၏။

"ဟောဗျ၊ မင့်ရှေ့တင်ပဲ ငါနှိုက်ပြီး နံပါတ်တစ် မဲလိပ်ကို မင့်လက်ထဲ ပေးခဲ့တယ် မဟုတ်လားကွ"

"ဟုတ်တယ်လေ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်မဲလိပ်အိတ်ထဲမှာ နံပါတ်တစ်မှ ထည့်မထားတာ" အတာ ဤသို့ပြောလိုက်သည်နှင့် ခွက်ထိုးခွက်လန် ရယ်လိုက်ကြသော အသံများသည် စောစောက ထက်ပင် ပို၍ ဆူညံသွားလေတော့။ အတန်ကြာသည်တိုင်အောင် တဝါးဝါး တဟားဟား ဖြစ်နေကြပြီးမှ "နေပါဦးကွ အတာရ၊ ခုန နံပါတ်တစ်ပါရဲ့ လားလို့ ငါက မေးတော့ပါ ပါတယ် ဦးလေးချစ်ရဲ့ ဆိုပြီး

နံပါတ် တစ် မဲလိပ်ကိုတောင် မင်းထုတ်ပြသေးတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ ဦးလေးချစ် မယုံမှာစိုးလို့ ထုတ်ပြတာပေါ့” အတာက မျက်ရည်ကလေး တစမ်းစမ်းနှင့် မဲ့မဲ့ရွဲ့ ရွဲ့ ဖြေလိုက်သောကြောင့်

”အေးလေကွာ၊ ဒါကြောင့် အဲဒီနံပါတစ် ငါ ပေါက်တာပေါ့”

”မဟုတ်ဘူး၊ မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီ နံပါတ်တစ်က ကျွန်တော့်လက်ထဲမှာ ဖွက်ထားပါတယ်ဆိုမှပဲ ဒီမှာကြည့် ပါလား၊ ဒါက ကျွန်တော့ နံပါတ်တစ်အစစ်၊ ဒီ မဲလိပ်က ဦးလေးဟာ ဦးလေးရေးယူလာတာ၊ ကဲ ဦးလေး ကလိန်ကျတာ မဟုတ်လား” စာရေးများတွင်လည်း ယခုတိုင် တဝါးဝါး ဖြစ်နေသေး၏။

“ဒါဖြင့် မင်း နံပါတ်တစ်ကို တကယ် ထည့်မထားဘူးပေါ့၊ ဟုတ်လား”

”ဟင့်အင်း၊ ထည့်ချင်ယောင်ဆောင်ပြီး လက်ထဲမှာ ပြန်ဖွက်ထားတာ ဦးလေးရ၊ ကဲ ကြည့်” အတာလည်း ကိုင်ထားသော မဲလိပ်ကလေးတစ်လိပ်ကို အိတ်ထဲထည့်ဟန်ပြုပြီးမှ လက်မနှင့်ညှပ်၍ အိတ်အဖျားတွင်စုကိုင်လျက် သူ့ဝှက်နည်းကိုပါ ပြလိုက်ပြီးမှ

”ဒီလို ဦးလေးရဲ့၊ ဒါကြောင့် ဦးလေးပေါက်တာ မဟုတ်ဘူးပြောတာပေါ့။ ရော့ ဦးလေးရေးလာတဲ့ မဲလိပ် အတုကြီး”ဟု ပြောပြောဆိုဆို လှမ်းပေးလိုက်ရင်း

”ဒါက ကျွန်တော့်မဲလိပ် နံပါတ်တစ် အစစ်”ဟု သူ့မဲလိပ်ကို လက်ဝါးပေါ် ဖြန့်တင်ပြနေသောကြောင့် အားလုံးပင် တပြုံးပြုံးရှိနေကြကာ

”ကဲ ဦးလေး မေးပါရစေဦး၊ နံပါတ်တစ်ကို မင်း ဘာဖြစ်လို့ မထည့်ဘဲ ဖွက်ထားရတာလဲ”

”ဟာ တကယ်ထည့်ထားလို့ ခဏခဏပေါက်နေရင် ကျွန်တော် ရှုံးမှာပေါ့ ဦးလေးရ” ဝါးခနဲ ပွဲဆူသွားပြန်၏။

“ဒါပေမဲ့ နှစ်ရယ်၊ သုံးရယ်၊ လေးရယ် အဲဒီ မဲလိပ်တွေတော့ တစ်ခုစီထည့်ထားပါတယ် ဘုရား”

”နို့ ဒိပြင် နံပါတ်တွေကော တစ်ခုစီပဲ ထည့်သလား”

”ဟာ ဦးလေးကလဲ ဒိပြင်နံပါတ်တွေကတော့ တစ်မျိုးကို နှစ်ဆယ်စီလောက် ထည့်ရတယ်၊ ဒါမှ နှစ်တို့ သုံးတို့ အပေါက်နည်းမှာပေါ့” ဤတွင်လည်း တပြုံးပြုံးဖြစ်နေကြပြန်၏။

”ဒါဖြင့် မင်း ကလိန်ကျတာပေါ့”

”ဟင် ဘယ်ဟုတ်ရမှာလဲ၊ ဒါ ဒီလိုပဲလုပ်ရတယ် ဦးလေးရဲ့ ထုံးစံ” ဝါးခနဲ ရယ်လိုက်ကြသောအသံသည် တစ်ဆိုင်လုံး ပွဲတင်ထပ်သွားတော့၏။

“ဒါ ထုံးစံ ဟုတ်လားကွ၊ ကဲ ထုံးစံပဲ ထားပါတော့ကွယ်၊ ခု မင်း ဘာလာလုပ်တာလဲ”

ရယ်ရယ်မောမော ပြောနေရာမှ ရုတ်တရက် မျက်နှာကိုတည်လိုက်ရင်း သို့လျှင် ဦးလေးချစ် က မေးလိုက်သောကြောင့် အတာတွင်လည်း မျက်နှာကလေးငယ်သွားကာ သကြားလုံးပုလင်းဆီသို့ မျက် လုံးကစားလိုက်ရင်း

”အဲဒီပုလင်း ပြန်ပေးပါဦးလေးရယ် နော်” သို့ပြောလိုက်ရာမှပင် အလွန့် အလွန် နှမြောသွားသလို မျက်ရည်ကလေး ယိုလာ၏။

”ဘယ်ပေးနိုင်မလဲ၊ ငါ ထီပေါက်တာပဲ ဥစ္စာ”

”ဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ဦးလေး ကလိန်ကျတာပေါ့”

“အေး ဒါဖြင့် မင်းနံပါတ်တစ် ထည့်မထားဘဲ ကလိန်ကျတာကိုလဲ ကလေးတွေလျှောက်ပြောလိုက် မယ်”ဟု ပြောပြောဆိုဆို ဦးလေးချစ်က ခြေလှမ်းပြင်လိုက်သည်နှင့် အတာလည်း အူယားဖားယား ရှေ့ မှ ဆီး၍တားကာ

”မလုပ်ပါနဲ့ ဦးလေးရာ” ဟု ညှိုးညှိုးငယ်ငယ် အသနားခံလိုက်ပြီးမှ

”ကဲ ဒါဖြင့် ဦးလေးပြောတဲ့ တစ်မူး ပဲယူ၊ ကျွန်တော့်ကို ပုလင်းပြန်ပေးပါနော်” သို့ပြောရင်းကပင် အတာလည်း စိတ်ကလေးမပါ့တပါးနှင့် မူးစေ့တစ်စေ့နှိုက်၍ ပေးနေသောကြောင့်

”အလကား ဦးလေးက ကစားတာပါကွာ၊ ရော့ ရော့ မင်း ပုလင်းပြန်ယူသွား" ဦးလေးချစ်လည်း ရယ်ရယ်မောမော ပြောဆိုပြန်ပေးရင်း အတာ့ခေါင်းလေးကို ပွတ်လိုက်ပြီးမှ

”ဟေ့ အတာ၊ မင်း နောက်ကိုတော့ နံပါတ်တစ်မထည့်ဘဲ ထားဦးမှာလား”

“ထည့်ရင် ကျွန်တော် ရှုံးမှာပေါ့ ဦးလေးရ” အတာလည်း သကြားလုံးပုလင်းကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်ငုံကြည့်နေရာမှ ဆတ်ခနဲ မော့၍ ပြော လိုက်သောကြောင့်

”ဒါဖြင့် မင်း ညာရောင်းတာပေါ့ကွ ဟုတ်လား”

”ဟင် ဘယ်မှာ ညာတာ ဟုတ်လို့လဲ၊ တစ်ပြားဖိုးနှိုက်ရင် တစ်ပြားတန်တော့ ရသွားသေးတယ်၊ ဒါ ညာ တာလား “ဒါဖြင့် နံပါတ်တစ်မပါဘဲနဲ့ ဒီတစ်မတ်တန် သကြားလုံးပုလင်းကို ဘာဖြစ်လို့ ထည့်ထားသေးလဲကွ၊ ဒါ ညာတာပေါ့”

”ဒါကတော့ သူတို့ မဲနှိုက်ချင်အောင်လို့ပေါ့ ဦးလေးရ”

“ဟာ မင်း သိပ်လည်တဲ့ ကောင်လေးပဲ၊ ငါ ထိပ်တောင်ခေါက်လိုက်ချင်ပြီ၊ ကဲ သွားတော့” သို့သော် အတာ ရုတ်တရက် ထွက်မသွားသေး။ တစ်စုံတစ်ရာ တွေးသလို ငေးနေပြီးမှ

”ဒီမှာ ဦးလေးချစ်၊ သူတို့မေးရင်လေ ဒီသကြားလုံးပုလင်းကို သုံးပဲ နဲ့ ပြန်ရောင်းလိုက်တာ ပါလို့ ပြောပါ နော်”ဟု အတာက မျက်နှာထားလေး မချိုမချဉ်နှင့် ပြော လိုက်သောကြောင့်

”ကောင်းပါပြီ ခင်ဗျာ၊ ပြောပါ့မယ်၊ ကောင်းပါပြီ” ဦးလေးချစ် ကလည်း သို့ပြောရင်း အတ္တိပ်ကလေးကို အသာလှမ်း၍ ထုလိုက်မှ အတာလည်း ဇက် ကလေး ပုရင်း ဝမ်းသာအားရ ပြေးထွက်သွားလေတော့၏။

အတာ မဲလိပ်ဆိုင်ကလေးမှာ အမြင်အားဖြင့် ဘာမျှမဟုတ်သော်လည်း ဝင်ငွေကား မသေးလှ။ တစ်နေ့ လျှင် ငါးမူးမှ သုံးပတ်လောက်အထိ အသားတင် အမြတ်ပေါ်ခဲ့၏။ သို့သော် ထိုပိုက်ဆံများကို လုံးလုံး လျားလျား စုရသည်ဟူ၍ မရှိဘဲ

”နင့်ရှိတဲ့ပိုက်ဆံနဲ့ ထမင်းဝယ်စားနော်၊ နောက်တော့ ငါပြန်ပေးမယ်”

”ပိုက်ဆံငါးမူးလောက် ခဏပေးစမ်း အတာ၊ ငါ့ အကြွေမရှိလို့” မသိန်းမေလည်း ထုံးစံအတိုင်း ဤသို့ပြော၍ ဤသို့တောင်းတတ်ရုံသာမက ရံဖန်ရံခါဆိုသလိုပင် အတော့ ပိုက်ဆံနှင့် ပင်စိုက်၍ ၃၆ ကောင် ထိုးခိုင်းတတ်သေး၏။ သို့သော အတာ မငြိုငြင်။

"သူမျှားတွေကိုတောင် မရှိဆင်းရဲရင် ပေးရ ကျွေးရသေးတာ၊ ကိုယ့်မိဘကို ပေးတယ်ဆိုတော့ ပိုတောင် ကုသိုလ်ရဦးမှာ" ဤလိုစေတနာ အဖူးအထွတ်ဖြင့် အတာ သည် မတွန့်မတို။ သူ့အမေအလိုကို တတ်နိုင်သမျှ ဖြည့်စွမ်းခဲ့ ၏။ သို့အလျောက်လည်း အတော့ ဝင်ငွေမှာ ရေရေရာရာ ပိုလာသည်ဟူ၍မရှိဘဲ တလုံးတလည်လည်နှင့် ပင် ကျောင်းဖွင့်တော့မည့်ရက် သည် တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်လာတော့၏။ ကျောင်းဖွင့် လျှင် တွေ့ရတော့မည့်ပညာရေးပြဿနာကို အတာ ကြိုကြိုတင်တင် မြင်ခဲ့၏။ မြင်ခဲ့သည့် အတိုင်း လည်း ပြင်ဆင်မှုဖြင့် သကြားလုံးထိဆိုင်ဖွင့်ကာ ငွေဝင်လမ်းရှာခဲ့သော်လည်း ထိုအခါမှစ၍ သူ့ ထမင်း သူဝယ်စားရရုံသာမက မသိန်းမေကပါ တတိတိဖွဲ့ခဲ့သောကြောင့် နောက်ဆုံးအတာတွင်ပါ လက် မဲ့ဖြစ်နေတော့ ၏။

နွေရာသီအတွက် ပိတ်ခဲ့သော ကျောင်းအသီးသီးလည်း ဖွင့်ခဲ့ပြီ။ အရပ်ထဲရှိ လူငယ်အားလုံး သည်လည်း ကျောင်းစ၍ တက်ကြလေပြီ။ အတာတွင်မူ ကျောင်းဖွင့်သည့် ပထမနေ့ ကသာ ကျောင်းသို့ရောက်ခဲ့၏။ စာမေးပွဲကိုလည်း တစ်တန်းလုံးတွင် ပထမဆွဲသော စံချိန်ဖြင့် အောင်မြင် ခဲ့သောကြောင့် မကြာမီ ရက် အတွင်း ဆုပေးမည်ဟု ဆရာမကြီးက ခေါ်ပြောလိုက်သေး၏။ အတန်းတက်ရုံ သာမက ဆုပါပေးဦးမည် ဆိုသဖြင့် အတာ ဝမ်းသာနေလိုက်သည် မှာကား ပြောစရာပင်မရှိ။

ထိုမျှသာမဟုတ်သေး။ အတော့်ကို မောင်ကလေးအရင်းတမျှ ချစ်နေပြီဖြစ်သော ကျော်ကျော်၏မမသည် ပင် သူ့အတန်းတက် ခဲ့ရသည့် တတိယတန်း၏အတန်းပိုင်ဆရာမဖြစ်နေပြန်သောကြောင့် အတာတွင် ရွှင်ချင် တိုင်း ရွှင်နေတော့၏။ သို့သော် ထိုထိုရွှင်လန်းဝမ်းမြောက်မှုကား သူ့တွင် ကြာကြာမခံ။ ကျောင်း တက်ပြီးခဲ့ ၍ ဆရာမက ကျောက်သင်ပုန်းကြီးတွင် ရေးပေးလိုက်သော အားလုံးဝယ်ရမည့် ကျောင်းစာ အုပ် စာရင်းနှင့်တကွ ကျောင်းလခများကိုပါ ကူးယူတွက်ချက်မိသည်နှင့်ပင် အတာ တစ်ခါတည်း မှိုင် ကျသွားတော့၏။

အတန်းတက်ခဲ့သည်နှင့်အမျှ ကျောင်းလခလည်း တစ်ကျပ် တက်သွားပြန်ပြီဖြစ် ၏။ နွေရာသီပိတ်ထားခဲ့ သော နှစ်လခနှင့် ကျောင်းဖွင့်သော လအတွက်ပါ စုစုပေါင်း သုံးလ အတွက် ငွေကိုးကျပ်ဖြစ်၏။ အတန်း ကြီးလာသောကြောင့် ဘာသာရပ်ပိုလာကာ သို့ ဘာသာရပ် ပိုလာသည့်အလျောက်လည်း ဖတ်စာအုပ် အမျိုးအမည်ရော ကော်ပီစာအုပ် စသည်တို့ပါ အတော်များများ ပို၍ ဝယ်ရပေတော့မည်။ သင့်ငွေ အား လုံးပေါင်းလိုက်သော အတာတွင် ခေါင်းကိုက်မတတ် ဦးနှောက် ရှုပ်သွားတော့၏။ ထိုနေ့ညနေ အိမ်ပြန်ရောက်၍ သူ့မေမေအား ကျောင်းလခနှင့် ဝယ်ရမည့် စာအုပ်စာရင်းကို မရဲတရဲ တင်ပြ လိုက်သည်နှင့်

"သွား၊ သွား ငါလာမပြနဲ့၊ ငါ မသိဘူး သွား"ဟု စူးစူးဝါးဝါးအော်ပစ် လိုက်သည် တိုင်အောင် အတူအမူအ ရာတွင် စိတ်ဆိုးသွားသည့် အရိပ်အယောင် မပြ။ သူ့မေမေက နားရင်း မအုပ်လိုက်သည် ကိုပင် ကျေးဇူး တင်မိသွားသေးတော့၏။ ကိုထွန်းအောင်တွင်လည်း ထိုကိစ္စနှင့် ပတ်သက် ၍ ဘာမျှမတတ်နိုင်။ သူကိုယ် တိုင်ကပင် ယခု မသိန်းမေ ရှာကျွေးသည်ကို စားနေ ရသောကြောင့် စိတ်အမောသားနှင့်သာ လက်မှိုင်ချ နေရှာတော့၏။

"ဘာကြည့်နေတာလဲ ဒေါ်ဒေါ်သန်း၊ လက်ဖက်ရည်မှာမလို့လား၊ ကျွန်တော် သွားမှာပေးမယ်လေ"

ပရိက္ခရာဆိုင်တစ်ဆိုင်၏ တံခါးဝတွင်ရပ်ကာ တစ်စုံတစ်ရာ ရှာသလို

ကြည့်နေသော ဖြူဖြူဝဝ အမျိုး သမီးကြီးတစ်ယောက်အနီးသို့ အပြေးကလေး ချဉ်းကပ်သွားကာ အတာက ဤသို့ မေးလိုက်သော ကြောင့်

”သြော် အတာ အေး ဒေါ်ဒေါ်က လက်ဖက်ရည်မှာမလို့ မဟုတ်ပါဘူးကွဲ၊ ဒီဆိုင် က ကော်ဒယား သိတယ် မဟုတ်လား ဟင်”

”ဟုတ်ကဲ့ သိပါတယ်”

”အေး ကော်ဒယားကို သွားရှာပေးစမ်း၊ သက်န်းသေတ္တာတွေ မန္တလေးရထား သွားပို့ပေးရမယ်၊ မြန် မြန် လာလို့ ပြောနော်”

”ဟုတ်ကဲ့ ဒေါ်ဒေါ်” အတာသည် ဤလို အရိပ်အကဲ သိတတ်မှု ကလေး များကြောင့်လည်း တစ်ရပ်လုံးကလိုလို အတော့်ကို ချစ်ကြ၏။

စာတိုက်သို့ ခိုင်းမည်လော၊ ရိုးကုမ္ပဏီတွင် ပစ္စည်းတစ်ခုခု အပယ်လွှတ်မည်လော၊ အငှားမော်တော် ကား ခေါ် ခိုင်းမည်လော၊ အတာကို ခိုင်းက တစ်ခေါက်တည်းနှင့် ကိစ္စပြီးနိုင်၏။ အတာသည် ခိုင်းမှမ ဟုတ် မခိုင်းဘဲနှင့် လုပ်သင့် လုပ်ထိုက်သည်မှာ အဘယ်အရာများဟူ၍လည်း သူသိ၏။ တစ်အိမ် အိမ် က စည်းမရှိကမ်းမရှိ လမ်းမလယ်ခေါင်သို့ ကြွက်သေကောင် ပစ်ထားလျှင် ထိုကြွက်သေကောင်ပုပ်ကို အတာပင် ယူ၍ ပစ်တတ်၏။ တောင်းစုတ်ပလုံးစုတ်များ လမ်းမအလယ်တွင် ရှုပ်နေကလည်း အားလုံး ကို စု၍ ကြိုးနှင့် သီကာ အမှိုက်ပုံးရှိရာသို့ အတာကပင် ဆွဲယူသွားတတ်သေး၏။ မတော်တဆ ကားကြိတ် ၍ ကြောင်ကလေး ခွေးကလေးများ သေသွားလျှင်လည်း အတာကပင် ကြိုးနှင့်ဆွဲ၍ အမှိုက် ပုံရှိရာသို့ ပို့လိုက်တတ်။

ယင်းသို့သော အတာ၏စိတ်ကောင်းရှိမှု အလိုက်သိတတ်မှု လိမ္မာရေးခြားနှင့် အကင်းပါးမှုတို့ကြောင့်ပင် သူ့အား မချစ်သူဟူ၍ မရှိသလောက် ရှားခဲ့၏။ ယနေ့လည်း အတာသည် မကြည်လင်လှသော မျက်နှာထားကလေးဖြင့် လျှောက်ရာကမှ ပရိက္ခရာ ဆိုင်ရှေ့သို့ အရောက်တွင်

”အတာရေ ခဏလေ့” ဟု ထိုဆိုင်ထဲမှ လှမ်းခေါ်လိုက်သဖြင့် အတာလည်း ခပ်သုတ်သုတ် ပြေးဝင် သွားကာ

”ဒေါ်ဒေါ်သန်း ကျွန်တော့်ကို ခေါ်တယ်မဟုတ်လား၊ ဘာခိုင်းမလို့လဲဟင်”

”မခိုင်းပါဘူးဘွဲ့၊ ပြောစရာရှိလို့ ခေါ်တာ၊ ကဲ ထိုင်စမ်း အတာ”

အတာလည်း သူ့ဒေါ်ဒေါ်သန်း ထိုင်နေရာတွင် ကွပ်ပျစ်နှင့် မလှမ်းမကမ်း သမံတလင်း တွင် ဆောင့် ကြောင့်ကလေး ထိုင်လိုက်သည်နှင့်

”တဲ့ အပေါ်တက်ထိုင်လေ အတာ၊ လာခဲ့ ဒီကွပ်ပျစ်ပေါ် တက်ထိုင်”ဟု ဒေါ်ဒေါ်သန်းက ဖွတ်ခေါ်လိုက် မှပင် အတာလည်း ကျုံ့ကျုံ့ယုံယုံကလေး တက်ထိုင် လိုက်၏။

“မင့်ကို ဒေါ်ဒေါ်သန်း သတိထားကြည့်နေခဲ့တာ လေးငါးရက်ရှိပြီ၊ ဒိပြင်ကလေးတွေ အသီးသီးကျောင်း တက်ကြ တယ်၊ မင်းကတော့ ဘာလို့ ကျောင်းမသွားသလဲ အတာ” ရက်ကလည်း ရက်၊ ဝမ်းလည်းနည်းသွား၍လော မသိ။ အတာတွင် ရတ်တရက် အဖြေမပေးနိုင်ဘဲ မျက် ရည်ကလေးသာ ဝဲနေ၏။

”ဘာလဲ မင်း ကျောင်းထွက်လိုက်ပြီလားကွဲ ဟေ”

”သြ သြ ဒီလိုဆိုလဲ ဒေါ်ဒေါ်သန်းကို လာပြောရောပေါ့ကွယ်”

”အို မမရယ်၊ သူ့ဟာသူတော့ ဘယ်လာပြောဝံ့ပါ့မလဲလို့” ဟု အနီးရှိ

မိန်းမပျိုတစ်ဦးက ဝင်ထောက် လိုက်သောကြောင့်

”အေး ဒါလဲ ဟုတ်တာပဲ၊ ကဲ ငိုမနေနဲ့တော့ အတာရယ်။ မင့်ကို ဒေါ်ဒေါ်သန်း ကျောင်းထားပေးမယ် နေ့ မလား” အချုပ်အနှောင်ထဲမှ မမျှော်လင့်ဘဲ လွတ်လာသော သေဒဏ်ခံရဆဲ အကျဉ်းသမားသည်ပင် ယခု အတာလောက် မျက်နှာထားရွှင်လာလိမ့်မည် မထင်၊ ဤမျှလောက် အတာကလေး ဝမ်းမြောက်သွား၏။

“တကယ်လားဟင်”

အတာကလေးတွင်လည်း မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် အံ့အားသင့်သွားသည်နှင့်အမျှ ယင်းသို့ပင် လွှတ်ခနဲ မေးခွန်းထုတ်လိုက်မိရှာ၏။ ထိုနေ့ညဘက် သူ့မေမေရော ကိုထွန်းအောင်ပါ အိမ်တွင် ဆုံမိကြသည်နှင့် အတာလည်း သူ့ဒေါ်ဒေါ် သန်း က ကျောင်းထားပေးတော့မည်ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ကောင်းသတင်းကို ဝမ်းသာအယ်လဲ ရှင်းပြလိုက် ၏။ ကိုထွန်းအောင် တွင် တစ်မျက်နှာလုံး ဝင်းထိန်သွားသလောက် မသိန်းမေတွင်မူကား ဘာမျှ ထူးခြား သည့် အသွင် လက္ခဏာ ပေါ်မလာ။

အတာ့စကား ဆုံးသည်နှင့်

”သူတို့က ကျောင်းလခနဲ့ စာအုပ်ဖိုးတင်ပဲ ပေးမယ်တဲ့လား၊ မုန့်ဖိုးကော” သူ့အပေါ်တွင် တင်လာတော့မည့် မုန့်ဖိုးတာဝန်အတွက် ရတတ်မအေးသလိုဖြင့် မေးလိုက်သော ကြောင့်

”မုန့်ဖိုးတော့ ဘာမှမပြောဘူး၊ မေမေ”

”ဟင်း” လစဉ် ကျောင်းလခရော စာအုပ်ဖိုးများကိုပါ အတာကျောင်းနေ နေသမျှ ကာလပတ်လုံး ဒေါ်ဒေါ်သန်း တို့က ထောက်ပံ့မည်ဟူသည်ကိုမူ မသိန်းမေ တွင် ကျေးဇူးတင် စကားတစ်လုံးမျှ မပြော။ စိတ်ဝင်စား သည့်အရိပ်အယောင်လည်းမပြ။ သို့လျှင် ဟင်းရှည်ကြီး ချလိုက်သောကြောင့် တစ်စုံတစ်ရာ စိတ်မချမ်း သာဖွယ် တစ်ခုခု ပြောတော့မည်ဟု ရိပ်မိလိုက်သည့် အတိုင်း ကိုထွန်းအောင် လည်း အတာအား ပရိယာယ်ဖြင့် ဆေးလိပ်အဝယ်ခိုင်းလိုက်တော့၏။

“ကျောင်းလခတွေ စာအုပ်ဖိုးတွေပါ ထောက်တဲ့နောက် မုန့်ဖိုးပါမေးတော့ကော ဘာဖြစ်သတဲ့လဲ” ကိုထွန်းအောင် ထင်သည့် အတိုင်းပင် မသိန်းမေလည်း မုန့်ဖိုးပါ မထောက်ပံ့ရကောင်းလား ဟူသော သဘော မျိုး ပြောလိုက်သောကြောင့် ကိုထွန်းအောင်တွင် စိတ်ပျက်သွားသလို မျက်လုံးများကိုသာ နာ နာမှိတ်ချလိုက်ရာမှ

”ကဲ မသိန်းမေ၊ ကောင်လေးရှေ့မှာတော့ ဘာမှမပြောပါနဲ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားကို ရှိခိုးပါရဲ့” ကိုထွန်းအောင် တွင် အခြားသော နည်းလမ်းမရှိတော့သည့်အတိုင်း

”ရှိခိုးပါရဲ့” ဟူသော စကားနှင့်ပင် အညံ့ခံ ၍ တောင်းပန်လိုက်တော့လျက်

”ကဲ ကောင်လေး မုန့်ဖိုးအတွက် ကျုပ်ပဲ တာဝန်ယူပါ့မယ်ဗျာ၊ ဟုတ်ပလား၊ ဟိုတုန်းကတော့ အင်မ တန့် ကို အောက်ကျနောက်ကျနိုင်လွန်းလို့ ဝင်မလုပ်တာ၊ ခု ဝင်လုပ်တော့မယ်၊ အကူစာရေးပဲ ဝင်လုပ် တော့မယ်၊ တစ်နေ့ ငါးမူးလောက်တော့ လက်ဖက်ရည်ဖိုးရမှာပဲ၊ ကိစ္စမရှိဘူး၊ ဒီကောင်လေး အတွက် မုန့်ဖိုးပေးနိုင်ရင် တော်ပြီ”

ပြန်စာကိုလည်းကောင်း၊ လူကိုလည်းကောင်း၊ တောင့်တောင့် တတ

မျှော်နေခဲ့သော ကျောင်းအုပ်ကြီး နှင့် တကွ အတော့ဆရာမ အပြင် အခြားသော ကျောင်းသူကျောင်းသားများပါမက မုန့်စားတန်းမှ ဈေး သည် များပါ အတာကလေး ကျောင်းပြန်ရောက်လာပြီကို သိလိုက်ရသည်နှင့် တစ်စုံတစ်ရာ အလိုပြည့် သွားသလို ပျော်မွေ့ကြည်နူးနှင့် အားလုံးပင် မြူးသွားကြတော့၏။

ကျောင်းအုပ် ဆရာကြီး ကိုယ်တိုင်ကလည်း မကြာခဏဆိုသလို ဘုရားရှိခိုးအပြီးတွင် အတာ၏ လိမ်မာ ရေးခြားရှိမှု၊ အလိုက်သိတတ်မှု၊ သွက်လက်ပေါ့ပါးမှု၊ ကိုယ့်ဝင်ငွေ ကိုယ်ရှာ၍ ပညာကို သင်လိုသည့် မွန်မြတ်သောစိတ်ဓာတ်ရှိမှု စသည်တို့ကို နမူနာထား၍ တစ်ကျောင်းလုံး ကို ပြောကြားဆုံးမလေ့ရှိ၏။ သို့ ပြောကြားသည့် အချိန်တိုင်းတွင်လည်း အတော့်ကို အားလုံးမြင်နိုင်စေရန် ဆရာမကြီး က သူ့အနီးရပ် နေစေခဲ့၏။ ဤနည်းဖြင့် အတာမှာ သူ့ကျောင်းတွင် နာမည်ကျော် လူတော် ကလေး တစ်ယောက်အဖြစ် လူသိများခဲ့၏။ ချစ်သူခင်သူတွေလည်း ပေါခဲ့၏။

စာမေးပွဲကြီးတွင် အတန်းတိုင်းမှ ပထမ၊ ဒုတိယ၊ တတိယ ရသူများကို သင့်တော်သည့် ပစ္စည်းများဖြင့် ဆု အသီးသီး ချီးမြှင့်ခဲ့သောနေ့က အတာ ကျောင်းမတက်သောကြောင့် ယနေ့ ဘုရားရှိခိုးပြီးမှပင် အတာအား ဆရာမကြီး ကိုယ်တိုင် ပထမဆုချီးမြှင့်ကာ အတာ၏ပြောပြချက်အရ ပူပူနွေးနွေးသိလိုက် သော သူ့တစ်ထူး က ကျောင်းစရိတ် ထောက်ပံ့ချင်လာအောင် သူ့အဘယ်ပုံ လိမ္မာခဲ့သည်တို့ကိုပါ ထည့် ပြော ရင်း အတာအား ချီးကျူးလိုက်ချေသေး၏။

အတာ ရသော ပထမဆုကား ကုလားမခြင်းတောင်းဆွဲ နို့ဆီတိုက်မှ ပေးသော ငှင်းကမ္ဘာဇာအမှတ်အသား ပါသည့် အကောင်းစား ပေတံ တစ်ချောင်းနှင့် သံမဏိပိုက်ဆံစုဘူးအပြင် ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီးက လည်း ငွေငါးကျပ် ကို အထူးဆုအဖြစ် ချီးမြှင့်လိုက်ပြန်သောကြောင့် တစ်ကျောင်းလုံးပင် သြဘာသံများ လျှံ၍ တဖြောင်းဖြောင်း ညံဆူသွားတော့၏။

အဆိုပါ ပရိက္ခရာတိုက်ဆိုင်မှ သူ့ဒေါ်ဒေါ်သန်းသည် လိုသမျှသော စာအုပ်ဖိုးနှင့် ကျောင်းလခများကို မှန်မှန်ကြီးထောက်ပံ့ ခဲ့ရုံသာမက တစ်ခါတစ်ရံ ခဲတံကိုပင် ဒါဇင်လိုက် ဝယ်ပေးတတ်သောကြောင့် အတာ တွင် ကျောင်းစရိတ်နှင့်ပတ်သက်၍ စိတ်အေးချမ်းသာ ရှိခဲ့သည်နှင့်အမျှ စာသင်ရသည်မှာလည်း အတော် ကလေး ကြည်ကြည်လင်လင် ဖြစ်နေခဲ့၏။ ကိုထွန်းအောင် တာဝန်လွှဲယူလိုက်မှ မုန့်ဖိုးသည် လည်း မှန်မှန် ရခဲ့၏။ အစစ အဆင်ပြေနေသလောက် အတာရှေ့ရေးသည်လည်း အားရစရာ ကောင်း လာပြီဖြစ်၏။ အတာ တွင်လည်း စိတ်အေးလက်အေးနှင့် သင်ကြားနေရသည်ဖြစ်သောကြောင့် သူ့ဉာဏ်ကလေးမှာ လည်း ထက်ချင် တိုင်း ထက်နေတော့၏။

ကျောင်းစရိတ်နှင့် မုန့်ဖိုးအတွက် အတာ၌ အသက်ရှူချောင်နေခဲ့ပြီဖြစ်သော်လည်း သူ့တွင် အဝတ်အ စား ပြဿနာ သည် ရှိနေပြန်သေး၏။ ထိုပြဿနာကား သူ့ဘာသာသူ ဖြေရှင်းရမည်သာဟု အတာ နား လည် ၏။ သို့အလျောက်လည်း မှန်မှန်ရသော ကျောင်းမုန့်ဖိုးအနက် အချို့အဝက်ကို သူ စု၏။ ဤလိုစု ၍ ငွေကလေးနှစ်ကျပ်လောက်ဖြစ်လာလျှင် ယခင်ကနည်းတူ သကြားလုံးထီဆိုင်ကလေး ဖွင့်ပြန်၏။ ညနေ ကျောင်းပြန်ချိန်နှင့် စနေ တနင်္ဂနွေကျောင်းပိတ်ရက်အားများကို ထီဆိုင်ဖွင့်ခြင်းဖြင့် အတာ ငွေ ဝင်လမ်းရှာ ခဲ့၏။ ထုံးစံအတိုင်း မသိန်းမေကလည်း တစ်မူးတောင်း တစ်မတ်တောင်းဖြင့် အတာ ရောင်းရငွေထဲမှ နှိုက် ယူ သုံးနေပြန်သောကြောင့် အတာတွင် သုံးလလုံးလုံး

ရောင်းခဲ့သည့်တွင်မှ ငွေတစ်ဆယ်မျှသာ ပိုက်မိခဲ့ ၏။ ရှပ်နှင့် လုံချည်ကလေး တစ်စုံဝယ်၏။ ပေါပလင် တိုက်ပုံကလေးတစ်ထည် ချုပ်၏။

သို့နှင့် သီတင်းကျွတ်ပွဲတော် နီးကပ်လာသည့်တွင် ဝင်ငွေ အဘယ်လိုရနိုင်မည်ကိုသာ အကွက် ရှာနေခဲ့ သော အတာသည် ချက်ချင်းပင် အကြံတစ်ခုရလာ၏။ ထိုအကြံကား သီတင်းကျွတ် ပွဲတော်အတွင်း ၌ ပြောက်အိုးနှင့် မီးပန်းများ ဝယ်ရောင်းလျှင် မြန်မြန်ငွေဖြစ်၍ တွက်ခြေလည်း ကိုက်မည် ဟူသော အကြံ ဖြစ်၏။ ထိုအကြံအတိုင်းပင် အတာလည်း လက်ကျန်ရှိနေသေးသော သကြားလုံးနှင့် ချိုချဉ်များကို ခပ်ပေါပေါ ပေး၍ ရောင်းချလိုက်ပြီး ချက်ချင်းဆိုသလို ပြောက်အိုးနှင့် မီးပန်းများ ပြေးဝယ်ကာ ဆိုင်သစ် တစ်ခု အမြန်ဆုံးတည်တည်လိုက်တော့၏။

အတာတွက်ကိန်းကား အနည်းငယ်မျှပင် မတိမ်းအောင် မှန်နေခဲ့ပြီဖြစ်၏။ ယခင်ကဆိုလျှင် အရပ်ထဲရှိ ကလေး သူငယ်များ ပြောက်အိုး မီးပန်းဖောက်ကစားလိုက လူကြီးမိဘများကိုယ်တိုင် တရုတ်တန်းသို့ သွားဝယ်ပေး ရ၏။ ယခုသော် အတာ၏ကောင်းမှုကြောင့် တစ်ပြားနှစ်ပြားပေးလိုက်လျှင် သွားဝယ်ရ သည့် ဒုက္ခ အေးသွားတော့၏။

ကျောင်းကလည်း ပွဲတော်အတွက် ပိတ်ထားသောကြောင့် အတာမှာ အချိန်ပြည့်ရောင်းခွင့်ရသည့်အ တိုင်း သုံးရက်လောက်နှင့် ပင် အသားတင်အမြတ် ငွေလေးကျပ်လောက် ပိုက်မိသွားတော့၏။

သီတင်း ကျွတ်လပြည့်ရန် နောက်ထပ်ခြောက်ရက်ခန့်လိုသေးသည်တစ်ကြောင်း၊ ပိုက်ဆံကိုမြင်သည်နှင့် အလျင်စလို တောင်းတတ်သော သူ့မေမေ၏အန္တရာယ်ကိုစိုးရိမ်မိသည်တစ်ကြောင်းတို့ကြောင့် အတာ လည်း ထိုငွေလေးကျပ်ဖိုး စလုံးပင် ပြောက်အိုးအစုံနှင့် မီးပန်း၊ ခြစ်ပြောက်စသည်တို့ပါ အတော်များများ ဝယ်ထား လိုက်ပြီး

”နောက် ခြောက်ရက်ကြာမှ လပြည့်မယ်ဆိုတော့ အနည်းဆုံး ခုနစ်ရက် ရှစ်ရက်တော့ ရောင်းရဦးမှာပဲ။ ခု ငါဝယ်ထားတာ အားလုံး ကိုးကျပ်ဖိုးလောက်ရှိနေပြီ၊ ဒါ အကုန်ရောင်းရရင် ဆယ့်ခြောက်ကျပ် လောက် အနည်းဆုံးရမှာပဲ" သို့လျှင် တွက်ချက်စိတ်ကူးရင်း မြူးနေမိရာမှ "မန္တလေး လုံချည်တစ်ထည် ကောင်းကောင်းဝတ်မယ်၊ ပြီးတော့ ခု ဆောင်းတွင်းမှာဝတ်ဖို့ ကွတ်အင်္ကျီ တစ်ထည် ချုပ်မယ်" အတာ လည်း ဤလိုစိတ်ကူးနှင့် ဆုံးဖြတ်လိုက်မိမှပင် သူ့မေမေ ထမင်းရောင်းစဉ်က နံနက် လေးနာရီထ ၍ လက်ဖက်ရည် သွားဝယ်တိုင်း ချမ်းလွန်းသဖြင့် လုံချည်ကလေး ခြုံသွားရသည့်အဖြစ်ကို ချက်ချင်း တွေးမိ လိုက်၏။

"ဟုတ်တယ်၊ ဒီတစ်ခါ ကွတ်အင်္ကျီတစ်ထည်တော့ ချုပ်ဖြစ်အောင် ချုပ်မယ် ကြည့်"ဟု သူ့ဆုံးဖြတ်ချက် ကို ပို၍ ခိုင်မာအောင် သန္နိဋ္ဌာန်ချလိုက်သည့်အခိုက်တွင် သူ့ဒေါ်ဒေါ်သန်း ရောက်လာကာ

”ဘယ့်နှယ်လဲဟေ့ အတာ၊ ရောင်းကောင်းရဲ့လား"ဟု မေးလိုက်သံကြားလိုက်ရသည်နှင့် အတာလည်း ထင်းရှူးသေတ္တာ ကလေးပေါ်ထိုင်နေရာမှ ဆတ်ခနဲ ထရပ်ကာ ခပ်ပေါ့ပေါ့ အမူအရာကလေးဖြင့်

”ဟုတ်ကဲ့ ဒေါ်ဒေါ်၊ ဒီနေ့အထိ ကျွန်တော် လေးကျပ်ခွဲ အမြတ်ပေါ်ပါပြီ"

”အေး အေး ကောင်းတယ် ကောင်းတယ်၊ မင်းကတော့ အဘက်ဘက်က တော်တာပဲကိုးဘွဲ့ ဟေ၊ ဘယ် အချိန် ဘာရောင်းရမယ်ဆိုတာ

တစ်ခါတည်းသိနေတာပဲ၊ ကဲ ထိုင်ပါကွယ်၊ ထိုင်ထိုင်" သို့သော် အတာက မထိုင်။ မိမိထက် အသက်အရွယ်ကြီးသူတို့အား ရိုသေလေးစားခြင်း တည်း ဟူသော မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှု အထိမ်းအမှတ်ဖြင့် မတ်တပ်ရပ်လျက်ကပင် နားစွင့်နေ၏။

"နို့ ဒေါ်ဒေါ်သန်း မေးပါရစေဦး၊ အဲဒီ မြတ်တဲ့ပိုက်ဆံကို မင်း ဘာလုပ်မလဲ အတာ"

"ကျွန်တော် ကွတ်အကျီချုပ်မလို့ ဒေါ်ဒေါ်၊ နောက်ပြီး ပိုးလုံချည်လေးလဲ တစ်ထည်ဝယ်မယ်"

"ဩ ဩ အေးကွယ်၊ မင်း ကတော့ လိမ္မာပြီးသားပဲ၊ ဒါနဲ့ အစမ်းစာမေးပွဲကောကွ၊ ဟန်ပါ့မလား"

"ကျွန်တော် ပဲ ပထမရလိမ့်မယ် ထင်တာပဲ ဒေါ်ဒေါ်၊ အားလုံး ကျွန်တော် ဖြေနိုင်ပါတယ်"

"ကောင်းပါလေ့ ကွယ်၊ အေး မင်းသာ စာကြိုးစား ကြားလား အတာ၊ မင်း ဆယ်တန်းအောင် လို့ ကောလိပ်ရောက်ပြီးတဲ့နောက် ဘီအေတွေ ဘာတွေအောင်ပြီး ဘိလပ်ကိုပါ ဆက်သွားချင် သွားဦး၊ ဒေါ် ဒေါ်သန်း စရိတ်ခံမယ်နော်၊ မင့်ပညာရေးအတွက်တော့ ဘာမှမပူနဲ့ ဟုတ်လား"

"ဟုတ်ကဲ့ ဒေါ်ဒေါ် ကျွန်တော် ကြိုးစားပါ့မယ်"ဟု ပြောလိုက်တော့ အတော့အသံမှာ ဝမ်းမြောက်ခြင်း ပြင်းထန်သွားသောကြောင့်လား မသိ၊ တုန်တုန်အက်အက်နှင့် မပီတပီ ထွက်လာ၏။ မျက်လုံး ကလေး များသည်လည်း ပီတိနှင့် ယှဉ်ကာ ကြည်လင်ဝင်းစိုလာ၏။

"ကဲ ကဲ ရောင်းလိုက်ဦး အတာ၊ ဟိုမှာ ဝယ်သူလာနေတယ်"ဟု ပြောပြောဆိုဆို သူ့ဒေါ်ဒေါ်သန်း ထွက် သွားမှပင် အတာလည်း ဝယ်သူကလေးတစ်ယောက်ကို လက်ပစ်ပြောက်ထုပ်ကလေး ငါးလုံးလှမ်းပေးလိုက်ပြီး သူ့ဒေါ်ဒေါ်သန်း ပြောသွားသောစကားကြောင့် အတာကလေး အားတက်လာသည်နှင့် အမျှ နောင်ရေးအတွက်လည်း အတွေးသွက်သွက်နှင့် ပျော်နေလေတော့၏။ ညပိုင်းသို့ ရောက်လာခဲ့၍ အရောင်းအဝယ်လည်း သွက်တော့မည်ဖြစ်သည့်အတိုင်း အတာသည် ခါတိုင်း ကဲ့ သို့ နည်းနည်းနှင့် ကျဲကျဲ မခင်းတော့ဘဲ ဝယ်ထားသမျှသော ပြောက်အိုး၊ မီးပန်း အားလုံးကို ဗန်းခင်း ကြီးကြီးနှင့် ပြင်ကာ သူ့ဆိုင်ကလေး မြိုင်သွားအောင် ဖောဖောသီသီ ခင်းထားလိုက်၏။

မီးထွန်းချိန်မှစ၍ တဖျောက်ဖျောက်နှင့် ဖောက်နေကြသော လက်ပစ်ပြောက်သံ၊ မီးအိုးသံပါ တစ်လမ်းလုံး ဆူညံနေတော့၏။ မီးပန်းရောင်သည် တထိန်ထိန်လင်းကာ တစ်ရပ်ကွက်လုံး ဝင်းနေတော့၏။ ည ဘက်၌ ပြောက်အိုးရောင်းရသည်မှာ ဝင်ငွေပင် ပိုသော်လည်း အတော်ကလေး အလုပ်ရှုပ်၏။ ဆိုင် ၏ သေတ္တာပေါ်တွင် မီးခွက်တစ်ခုထွန်း၍ ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် တစ်ခွက်ညှိပေးထားရ၏။ ခပ်လှမ်းလှမ်း မှ မီးခွက်မှာ ဝယ်သူကလေးများအတွက် မီးအိုးဖောက်ရန် မီးရှို့ ရန်ဖြစ်လျက် အကြောင်း မသိ သဘောနားမလည်သော ကလေးများ၊ မီးပန်းရှို့၍ ပြောက်အိုးမီးတို့တိုင်း မီးခွက် ငြိမ်း တတ်သော ကြောင့် မီးထ၍ ညှိပေးရသည်မှာ အလုပ်တစ်ခုလိုဖြစ်နေလျက် သို့ မီးထညှိနေခိုက် ကလေး များ အလစ်နှိုက်မည်ကိုလည်း အတာ သတိထားရသေး၏။ မောင်မောင်နှင့် စိုးမြင့်တို့ရှိလျှင်မူ သူတို့က ကူညီကြသဖြင့် အတာ တွင် သက်သာရာရသေး၏။

ထမင်းစားချိန်ဖြစ်သောကြောင့် စိုးမြင့်တို့ ဘဆွေတို့ ရောကမ်လာကြသေး။

အတာတစ်ယောက်တည်း သာ လျှင် ကလေးများနှင့် ချာချာလည်နေတော့၏။

"ကိုတာကြီး၊ ဟိုမှာ မီးခွက်ငြိမ်းသွားပြီ လုပ်ပါဦး"ဟု ကလေးတစ်ယောက်က ပြောလာသည်နှင့် ထသွား ပြီး မီးညှိပေးနေခိုက် တွင် တရှဲရှဲ တဒိုင်းဒိုင်းနှင့် ပြင်းထန်စွာ ပေါက်ကွဲနေသောအသံများသည် ရုတ်တ ရက် ဆိုသလို အဆက်မပြတ် ပေါ်လာတော့၏။

အတာ လည်း ချက်ချင်းပင် ပျာပျာသလဲထလာပြီး ကြည့်လိုက်သည်၌ ပြောက်အိုးဗန်းတစ်ခုလုံးမှာ တထိန်းထိန်း ပေါက်ကွဲနေသော အလင်းရောင်များနှင့်အတူ မီးရှူးမီးပန်းသံများဖြင့် တရှဲရှဲ ရဲထိန်နေ တော့၏။ အတာတွင်လည်း ဘာလုပ်ရမည်မသိ၊ အနီးရှိ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှ ကုလား တစ်ယောက် ရေ တစ်လုံးနှင့်ပေါက်လာပြီး ပြောက်အိုးဗန်းကို ပက်ဖျန်းငြိမ်းသတ် လိုက် သဖြင့် ပေါက်ကွဲသံ ရပ်သွားသည် အထိပင် အတာတွင် အကြောင်သား ငေးကြည့်နေမိတော့၏။

ထိုပေါက်ကွဲသံကြောင့်ပင် အတော့်သူငယ်ချင်းများလည်း အပြေးအလွှား ရောက်လာကြ၏။ မည်သို့ဖြစ် သည် ကို မေးမြန်းစုံစမ်းကြ၏။

"ငါလဲ မသိဘူးကွ၊ ဒီမှာ မီးလာညှိပေးနေတုန်း ပေါက်ကွဲသံကြားမှ ငါလဲ ထကြည့်မိတယ်"ဟူ၍ ဝမ်း နည်း တုန်လှုပ်နေသော အသံဖြင့်သာ အတာ ဖြေနိုင်တော့၏။ သို့သော် ဖြစ်ပျက်ပုံကို သေသေချာချာ မြင်လိုက်ရသော ကုလားကလေးတစ်ယောက်၏ပြောပြချက် အရ သိလိုက် ရသည်ကား အတာ မီးညှိပေးရန် ထသွားစဉ် ပြောက်အိုးနှင့် မီးပန်းတစ်မျိုးစီ ဝယ်သွား သော ကလေးနှစ်ယောက် စလုံး ပင် အတော့်ဈေးဗန်းအနီးရှိ မီးခွက်၌ တစ်ယောက်က မီးပန်းကိုညှိ၍ တစ် ယောက်က ကြောက်လန့်ပြီး ပြောက်အိုးကို လွှတ်ချလိုက်၏။ တစ်ဖန် ထိုပြောက်အိုးပေါက်ကွဲ သွားသ ဖြင့် မီးပန်းရှိ သူကလေးက လန့်ပြီး မီးပန်းကို လွှတ်ချလိုက်ပြန်၏။ ဤတွင် မီးပန်းမှ မီးများသည် ဗန်းထဲ ရှိ ပြောက်အိုးများပေါ်သို့ ကျကာ ဤနည်းဖြင့် ကူးစက်ကာ ပေါက်ကွဲတောက်လောင် သွားခြင်း ဖြစ်သည် ဟူ၍သာ နောက်ဆုံး သိလိုက်ရ၏။

"လာကွာ သူတို့အဖေ သွားတိုင်မယ်၊ အပျော်တောင်းပေါ့ကွ"ဟု စိုးမြင့်တို့က အကြံပေးသော်လည်း ထိုမျှသာ ပြောလိုက်ရင်း အတာသည် မီးလောင်စာနှင့် ဈေးဗန်းကို စိတ်မချမ်းမသာနှင့်ရှင်းနေ၏။ အကယ်၍ ကိုထွန်းအောင်ကသာ လောကတိသမထေရ်ကို နမူနာပြ၍ ဆုံးမသတိပေးခြင်းမရှိခဲ့ပါမူ အတာသည် ပြောက်အိုးဗန်းကလေးကဲ့သို့ပင် အပူမီးတောက်လောင်နေဖွယ်ရာရှိ၏။ ယခုသော် ကား အတာတွင် ပြင်းပြင်းထန်ထန် လှုပ်လှုပ်ခိုက်နေသည့် ကဏာမျိုးမတွေ့ရ။ အတော် ကလေး နှမြောသွားသည့် အသွင်သာ ဆောင်နေ၏။

နောက်တစ်နေ့ မိုးလင်းသည်နှင့် အတာလည်း ယမန်နေ့ညက ရောင်းရထားသော ပိုက်ဆံကလေး ငါး မတ်ဖြင့် နောက်ထပ် ဝယ်ရောင်းရကောင်းလေမည်လားဟု တစ်ယောက်တည်းထိုင်ကာ အငိုင်သား စဉ်းစားနေ မိသေး၏။ သို့သော် သူ မဝံ့။ စိတ်လည်းပျက်နေပြီဖြစ်သည့်အတိုင်း အရွဲ့သားပင် လက် လျှော့ လိုက်တော့၏။

အတာ သည် သူ့ကစားဖော် သူငယ်ချင်းများကို ကုတ်အင်္ကျီကိုယ်စီနှင့် တွေ့လိုက်ရတိုင်း သူ့ပြောက်အိုး ဗန်းကလေး ကို သတိရ၏။ နှမြောမိ၏။ စိတ်လည်း မကြည်မလင် ဖြစ်သွား၏။ သို့နှင့် သုံးရက်မြောက် နေ့တွင် လမ်းထိပ်ရှိ ရုပ်နှင့် သက္ကလတ်တိုက်မှ ဆိုင်သစ်ဖွင့်ပွဲအဖြစ် အငြိမ့်ခံမည် ဟူသော သတင်းကို ကြားလိုက်ရသည်နှင့် ပွဲကြိုက်သော အတာလည်း စိတ်ညစ်ကလေး မသိ မသာ

ပြေသွား၏။ ညနေဘက်ရောက်သော် အတာ ပျော်နေပြီဖြစ်သည်။ အငြိမ့်မှာလည်း သူကြိုက်သော ခါတ်ဆီ၊ ခါတ် ဆံတို့ပါသည့် ရုပ်ရှံခင်ကြည် အငြိမ့်ဟူ၍သိလိုက်ရပြန်သောကြောင့် ဝမ်းမြောက်ခြင်းပီတိဖြင့် အတာ တွင် နေမထိ ထိုင်မထိဖြစ်နေတော့၏။ သို့လျှင် ပြုံးကာရယ်ကာဖြင့် ကြည်ကြည်လင်လင် ရှိနေခဲ့ရာမှ ရုတ်တရက် ဆိုသလို အတော့မျက်နှာကလေး ညိုသွားပြန်တော့၏။

ဝရန်တာတွင် ရပ်နေရာမှ ချက်ချင်းပင် အခန်းထဲသို့ ဝင်လာပြီး သူ့ဖာကလေးကိုဖွင့်ကာ တစ်ထည်း တည်း သော သူ့ပိုးလုံချည်ကလေးကို ထုတ်၍ဖြန့်လျက် မတ်တတ်ရပ်ရင်း သူ့ခါးတွင် ကပ်ကြည့် လိုက်၏။ လွန် ခဲ့သော ၂ နှစ်လောက်က ဝယ်ထားခဲ့သည့် ထိုပိုးလုံချည်ကလေးမှာ ယခု တစ်ရှိန်ထိုးထွက်လာသော အတော့အရပ်နှင့်ဆိုလျှင် မဟပ်မိအောင် တိုနေပြီဖြစ်၏။ အတော့်သူငယ်ချင်းများမှာ ပိုးထည်ဆိုင်ရှင်နှင့် ကုန်သည်ပွဲစား သူဌေးသားများသာဖြစ်သောကြောင့် ပိုး လုံချည် တရွှမ်းရွှမ်းနှင့် ပွဲဈေးတန်းတွင် လမ်းသလားနေကြမည်ကို အတော့မျက်စိထဲတွင် မြင်ယောင်နေမိ ၏။ ဝါဆိုလပြည့်နေ့ ဘုရားသွားကြစဉ်ကပင် သူ့ကစားဖော်အားလုံး ဘန်ကောက်ကိုယ်စီနှင့် သန့်သန့် ပြန့်ပြန့် ခန့်ခန့်ညားညားနှင့် သိုက်လည်း သိုက်မြိုက်စွာ တွေ့ခဲ့ရဖူးပြီဖြစ်၏။ ထိုစဉ်က သူ့ သူငယ်ချင်း များသည် အတော့်ကိုပါ မရမက အရက်ဆွမ်းကပ်လိုက်ရန် ခေါ်ကြသော်လည်း သူ့မေမေ၏ ထမင်းဆိုင် ကိစ္စအတွက် ဝိုင်းဝန်းကူညီရမည်တစ်ကြောင်း၊ ပိုးလုံချည်ဆို၍လည်း အဟောင်းအနွမ်း တစ်ထည်သာ ရှိသည်တစ်ကြောင်းတို့ကြောင့် လိုက်ချင်ပါလျက်နှင့် အတာ ဖွတ်ငြင်းခဲ့ရ၏။

ယနေ့ ပွဲမှာ လမ်းထိပ်တွင်ပင် ကမည်ဖြစ်သောကြောင့် သူ့တွင် အကြောင်းပြစရာမရှိ။

"ငါ့မှာ လုံချည် ကောင်းကောင်းမရှိဘူးကွ"ဟူ၍လည်း သူ ပြောရမည်ကို ရှက်၏။ သူ့သူငယ်ချင်း များကလည်း နောက် တစ်နာရီခန့်ဆိုလျှင် ဖွတ်အမွှလာရောက်ဆွဲခေါ်ကြမည်ဖြစ်ရာ အတာတွင် မကြံ တတ်အောင် ဖြစ်နေတော့၏။ ရှိသည့် ပိုးလုံချည်နွမ်းနွမ်းကလေးသည်ပင် သူနှင့်အဆင်မပြေအောင် တိုနေပြီဖြစ်သော ကြောင့် မည်သို့မျှမစဉ်းစားတတ်နိုင်ရှိနေပြီးမှ တစ်စုံတစ်ရာကို သတိရလာတော့၏။ ချက်ချင်း ပင် ကိုထွန်းအောင်၏အဝတ်အစားသေတ္တာကိုဖွင့်၍ လုံချည်များကို ထုတ်ကြည့်၏။ ပိုးလုံချည် ဆို၍ တစ်ထည်တလေမျှပင် မရှိ။ မကြာမီကပင် သူကိုယ်တိုင် သွားပေါင်ပေးခဲ့ရသည်ကို သတိရမှ စိတ် ပျက် လက်ပျက် ထိုင်ချရင်း အမှိုင်နှင့်ငေးနေမိ၏။ ထိုအခိုက်မှာပင်ကိုထွန်းအောင် ရောက်လာပြီး အတူ အမူအရာ ကို မြင်လိုက်ရသည်နှင့်

"ဟေ့ အတာ ဘာလုပ်တာတုံးကွ" ဟု ချိုချိုသာသာ မေးလိုက်သည်၌ အတာလည်း သူ့စိတ်ကူးကို တစ် လုံး မကျန် အမှန်အတိုင်း ပြောပြလိုက်၏။

"အေးကွာ၊ ရှိရင်တော့ မင်းကို ပေးဝတ်ဖို့ ငါ ဝန်မလေးပါဘူးကွာ၊ ဒါပေမဲ့" ထိုမျှသာ ကိုထွန်းအောင် ပြောနိုင်ပြီး စိတ်မကောင်းကြီးစွာနှင့် မြိုင်သွားတော့၏။ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်ဆို သလို မသိန်းမေ ကပိုကရိုနှင့် ရောက်လာပြီး

"ဒီမှာ ကိုထွန်းအောင်၊ ပွဲစားကြီး ဦးဘအေးမိန်းမ အသည်းအသန်ဖြစ်လို့တဲ့၊ ဆေးရုံတင်ထားရတယ်၊ အဲဒါ ကျွန်မဆေးရုံ မှာ လိုက်စောင့်ပြီး အိပ်ရလိမ့်မယ် သိလား၊ တစ်ည သုံးကျပ်ပေးမယ်တဲ့" ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် သုတ်သုတ်ပျာပျာ သူ့အဝတ်ဖာကိုဖွင့်၍ ထဘီနှစ်ထည်ယူပြီး အရေးတကြီးဆင်း သွားတော့ ၏။ အတာလည်း သူ့မေမေဆင်းသွားလိုက်သည်နှင့် ဖရိုဖရဲပြန့်ကြဲထားခဲ့သော

မသိန်းမေ၏ အဝတ်ဗီရို အနီးမှ ဘော်လီနှင့် ထဘီများကို သပ်သပ်ရပ်ရပ်ခေါက်၍ ဗီရိုထဲသို့ ပြန်ထည့်နေရာမှ ကိုင် ထားသော သူ့မေမေ ၏ ထဘီတစ်ထည်ကို တွေတွေဝေဝေ ကြည့်နေမိ၏။

ထိုထဘီမှာပေါင်၍မရသောကြောင့် မသိန်းမေ၌ ကျန်နေသည့် တစ်ထည်တည်းသော ပါရှင်း လုံချည် ဖြစ်၏။ အဆင်မှာ ပန်းပွင့်ပန်းခက်ပါသည့် မိန်းမဆင်မဟုတ်ဘဲ အဝါနှင့် ချော့ကလက်ရောင် ဖောက် ထားသော ကန့်လန့်စင်းကလေးဖြစ်၏။ ညှိုးငယ်နေသော အတာ့ မျက်နှာ ကလေးသည် ထိုထဘီကိုကိုင် ၍ နေရာမှ ရုတ်တရက် ရွှင်ကြည်လာကာ ကသီကရီထ၍ ကိုထွန်းအောင်ရှေ့သို့ အပြေးကလေး သွားရပ်လိုက်၏။

"မေမေ ဒီည ပြန်မလာဘူး၊ ဟုတ်လား ဟင်"

"အေးလေကွာ၊ မင့်ရှေ့တင်ပဲ ပြောသွားတယ် မဟုတ်လား"

"ဒါဖြင့် ကျွန်တော်မေမေ့ ဟိုပါရှင်းလုံချည် ခဏယူဝတ်မယ်နော်" ထိုစကားကြောင့် ကိုထွန်းအောင် ရင်အောင့်သွားဟန်တူ၏။ အတန်ကြာ တွေဝေမိပြီးမှ

"ဖြစ်မလား အတာ၊ အထက်ဆင်ကြီးနဲ့ ဥစ္စာ"

"ဖြစ်ပါတယ်၊ အထက်ဆင့်ကိုခဏဖြုတ်ပြီး ဝတ်သွားမယ်လေ၊ နောက်ညကျ ပြန်လာလာခြင်း ကျွန်တော့်ဟာ ကျွန်တော် ပြန်ချုပ်ပြီး တပ်ထားလိုက်မှာပေါ့၊ မေမေ မသိအောင်လေ" အတာ တွင် အခိုက်အတန့်အားဖြင့် စိတ်မချမ်းသာပါစေတော့ဟူသော သဘောဖြင့် ခေါင်းညိတ်ခွင့်ပြု လိုက်၏။ သို့သော် ကိုထွန်းအောင်တွင်မူကား ရင်နင့်အောင် ထိခိုက်သွားသည်ထင်ရ၏။

အတာလည်း ကိုထွန်းအောင်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်နှင့် သူ့မေမေ၏ပါရှင်းထဘီမှ အထက်ဆင့်ကို ချိတ်ကလေး တဝင့်ဝင့်နှင့် ဖြုတ်စပြုတော့၏။ တစ်ဝက်လောက်အပြီးတွင် တံခါးခေါက်သံပေါ်လာသဖြင့် အတာ တွင် ခေါင်းကလေး ကြီးသွား၏။

"အတာရေ ဟေ့ အတာကြီး" သို့လျှင် ခေါ်လိုက်သော မောင်မောင်တို့အသံကြားမှ စိတ်သက်သာရာရသွားကာ ထိုင်ရာမှထ၍ တံခါး ဖွင့်ပေးတော့မည်အလုပ်တွင်မှ တစ်စုံတစ်ရာကို သတိရသွားသလို အထက်ဆင့်ဖြုတ်လက်စဖြစ်သော သူ့မေမေထဘီ ကို ကပျာကသီ လုံးထွေး ၍ ဗီရိုထဲထည့်ပြီးမှ တံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်၏။

"လာလေကွာ ပွဲမှာ နေရာယူဖို့ လုပ်ကြရအောင်"ဟု မောင်မောင်က ပြောလိုက်သဖြင့်

"အေးပါကွ ငါ အခု လာခဲ့ပါ့မယ်၊ အလုပ်နည်းနည်းရှိလို့ပါ"

"အတာ ကလဲကွာ ဘာအလုပ်များရှိလို့လဲ၊ ကဲ ပြော တို့ပါ ဝိုင်းလုပ်ပေးမယ်၊ မြန်မြန်ပြီးအောင်" အတာ မျက်လုံးကလေးဝိုင်းသွား၏။ သူ့မေမေထဘီကို အထက်ဆင်ဖြုတ်၍ ဝတ်ရသည့်အဖြစ်ကို အဘယ် မှာလျှင် သူတို့အား အသိပေး၍ ဖြစ်နိုင်ပါမည်နည်း။ မသိစေလို၍ပင် တံခါးမဖွင့်မီက ထိုထဘီ ကို ပျာယီးပျာယာ ဝှက်ခဲ့သည်မဟုတ်ပါလော။ သူရှက်ပေမည်သာ။

"သွားပါကွာ၊ မင်းတို့ ကူဖို့မလိုပါဘူး၊ ငါ အခုတင်လာမှာပါကွ၊ မင်းတို့သာ ငါပြောထားသလို ခုံတန်းရှည် တွေ အသင့်လုပ်ထား၊ ငါ အခုလာခဲ့မယ်" ဟု ပြောပြောတွန်းတွန်းနှင့် မောင်မောင်ရော ဘဆွေ တို့ကိုပါ တံခါးပြင်သို့ အသာ

တွန်းပို့လိုက်၏။ သူတို့တစ်တွေ ဆင်းသွားသည်နှင့် အတာလည်း စောစောက ထဘီကို ခပ်သုတ်သုတ်ကလေး အထက် ဆင်ဖြုတ်လိုက်၏။ ပြီးလျှင်ပြီးခြင်း ရှပ်အကျႌဆွဲဝတ်ကာ ထိုလုံချည်ကို ကောက်စွပ်လိုက်၏။ အံ့မကျနိုင်၊ လုံချည်မှာ အနံကောင်းသောကြောင့် အတာနှင့် ရှည်နေ၏။ ကွင်းသည်လည်း အနည်းငယ်ကျယ် ၏။ နောက် ကိုထွန်းအောင်ထလာပြီးမှ အပေါ်ပိုင်းမှ လက်လေးလုံးခန့်ခေါက်၍ ဝတ်ပေးလိုက်သည်တွင်မှ အဆင်ပြေ သွားတော့၏။

ပြီးလျှင် ပြီးခြင်း အတာလည်း အောက်သို့ဆင်းလာခဲ့၏။ စောစောကသူ့သူငယ်ချင်းများ တက်လာ စဉ် မောင်မောင်၊ ဘဆွေ၊ စိုးမြင့်၊ နီတွတ် အားလုံးလိုလိုပင် မန္တလေးပိုးလုံချည်များ ဝတ်လာကြသည်ကို အတာ သတိထားမိ၏။ ယခု သူ့ပါရှင်းလုံချည်မှာ ထိုထို မန္တလေးပိုးနှင့် ယှဉ်လိုက်ချေက ရွှေနှင့်ကြေး ပမာ သိသိသာသာကွာပင် ကွာသော်လည်း သူ့ချည်လုံချည်နှင့်စာသော် ပါရှင်းက အရောင်ထွက်၍ အပြောင်အလက်လည်း သာနေသဖြင့် အတာတွင် အတော်အတန် ကျေနပ်သွား၏။

အတာလည်း သူမှာကြားထားခဲ့သည့်အတိုင်း ခုံတန်းရှည်ရှိသော ဆိုင်များမှ ငှားရမ်းထားသည့် ခုံသုံးခုံ နှင့်အတူ တပျော်တပါး စောင့်နေကြသော သူ့သူငယ်ချင်းများရှိရာ ခတ်မီးတိုင်အောက် သို့ ရောက်သည် နှင့်

"ကဲ လာကြဟေ့ သွားမယ်"ဟု ပြောပြောဆိုဆိုပင် ခုံရှည်တစ်ခု၏အစွန်းတစ်ဖက်မှ အတာ က မလိုက် ၏။ အခြားတစ်ဖက်မှာလည်း မောင်မောင်က ကိုင်မြှောက်လိုက်၏။ အခြားသော သူငယ်များကလည်း ကိုယ်စီကိုယ်ငှ ချီမနေကြခိုက် "ဟေ့ ဘဆွေ မ လေကွာ၊ အချောင်ခိုဖို့ပဲ မင်းတတ်တယ်၊ ဝိုင်းသယ်ပါကွ"ဟု စိုးမြင့်က ပြောလိုက်သည့် တိုင်အောင် ဘဆွေ တွင် ယောင်ချာချာလုပ်နေရာမှ ခုံတစ်နေရာကို ဝတ်ကျေဝတ်ကုန် ဝင်ကိုင်လိုက်၏။ သို့သော အားသွန်ခွန်စိုက် ပင့်မနေသည့် အမူအရာမျိုးမဟုတ်ဘဲ သူ့မျက်လုံးများမှာမူ အတော့ လုံချည် ဆီတွင်သာ အာရုံစိုက်နေပြီး

"ဟေ့ အတာ အဲဒါ မင်းတို့အမေ လုံချည်မဟုတ်လားကွ ဟင်၊ ထဘီကြီး အထက်ဆင့်ဖြုတ် ဝတ်လာ တယ်၊ မင်း မရှက်ဘူးလား" အသီးသီး ခုံများကို မချီထွက်လာကြ၍ ဆယ့်လေးငါးပေလောက် အရောက်တွင် ဘဆွေက ကောက်ကာ ငင်ကာ သို့လျှင် ပြောလိုက်သောကြောင့် အတာ တွင် ရုတ်တရက် ခြေလှမ်းတန့်သွား၏။ အလွန့် အလွန် ရှက်သွားသောကြောင့် လည်း မျက်စိမျက်နှာပျက်ကာ အသားများပင် တဆတ်ဆတ်တုန်လာ၏။

ခုံကိုပင် အားစိုက်၍ ကိုင်မ မထားနိုင်တော့ဘဲ လက်ထဲမှ လွတ်ကျသွား၏။ နောက် ခေါင်းကလေးငုံ့ ထားရာ မှ ဘဆွေအား တစ်ချက်မော့ကြည့်လိုက်၏။ သို့သော် ဒေါသရိပ်မပါ။ အတော့်မျက်နှာတွင် ဝမ်း နည်းသော အသွင်သာ ဆောင်နေ၏။ မကြာမီပင် မျက်ရည်သီးများ တပေါက်ပေါက် ကျလာကာ ဘာ တစ်ခွန်းမျှ မပြောတော့ဘဲ ချာခနဲလှည့်ထွက်သွားတော့၏။ သို့ အတာကလေး လှည့်ပြန်သွားသည်နှင့် အားလုံးပင် လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်သွားကာ

"မင်း အတော်ကျော်တဲ့ကောင်ပဲကွာ၊ ဘာလို့ သွားပြောရတာလဲကွ" စိုးမြင့်က ရှေးဦးစွာ ငေါက်လိုက်၏။

"အေးကွာ သက်သက် မင်း သူ့အရှက်ကို ခွဲတာပဲ၊ မကောင်းဘူး ဘဆွေ၊ မင်း သိပ်မကောင်းတဲ့ကောင် ပဲ"ဟူ၍လည်း နီတွတ်က အပြစ်တင်လိုက်ပြန်၏။

"သူ အခုဝတ်လာတာ သူ့အမေ အမြဲဝတ်နေတဲ့ ထဘီဆိုတာ တို့လဲ

သိတာပေါ့ကွ၊ သူ့ခမျာ တို့လို မဝတ်နိုင်လို့ ယူဝတ်လာတာပဲဟာ မသိချင်ယောင်ဆောင်နေပေါ့ကွ၊ မင်း အလကား သွားပြောတယ်၊ သူ့ခမျာ ဘယ်လောက်ရှက်သွားသလဲ"ဟု မောင်မောင်ကပါ ထပ်၍ ပြောလိုက်ပြီးမှ

”ကဲ မင်း လုပ်ပုံကောင်းသေးသလား ဘဆွေ၊ ဟင် ခွေးကောင်”

မောင်မောင် လည်း အလွန်စိတ်ဆိုးသည့်အတိုင်း ဒေါနှင့်မောနှင့် ပြောရင် ဘဆွေဆီသို့ လှမ်းသွားသည် တွင်

”ငါ ဟုတ်တာ ပြောတာကွ" အခြားသော ပြစရာအကြောင်းမရှိတော့သည်နှင့် ဘဆွေလည်း သို့ပြောရင်း တင်းခံနေသောကြောင့်

”ဟုတ်တာပေမဲ့ ပြောသင့်တာလဲရှိတယ်၊ မပြောသင့်တာလဲ ရှိတယ်ကွ၊ နားလည်လား"ဟု မောင်မောင် က မာန်လိုက်သည်ကို

”ဒါ မပြောသင့်ဘူးလားကွ၊ ဟုတ်လို့ ပြောတာပဲဥစ္စာ”

"ဟုတ်တိုင်း ပြောတမ်းဆိုရင် မင့်ကို ဘာကြောင့်မွေးလာတာလဲလို့ လူတောထဲမှာမေးရင် မင်း ဘယ်လို ဖြေမလဲ၊ ကဲ" သို့လျှင် မောင်မောင်က အချက်ပိုင်ပိုင်နှင့် မေးလိုက်သောကြောင့် ဘဆွေတွင် ဘာတစ်ခွန်းမျှ မဖြေနိုင် ဘဲ တစ်ခါတည်း ငိုင်ကျသွားတော့၏။

”ဟေ့ကောင် ဖြေလေကွာ၊ မောင်မောင်မေးတာ ဖြေစမ်း၊ ကဲ"ဟု စိုးမြင့်ကလည်းကောင်း၊ "ဟုတ်တာပြောတာ ဆိုတဲ့ကောင်၊ ကဲ ဟုတ်တာကို ဖြေလေ"ဟု နီတွတ်ကလည်းကောင်း၊ ဝိုင်းဝန်းဆူပွက်လိုက်မှ ဘဆွေတွင် မျက်နှာကလေး ငယ်သွားကာ

”အေး ငါ မှားသွားတယ်ကွာ၊ ဟုတ်တယ်၊ ငါမေ့လို့ ပြောလိုက်မိတယ်၊ အတာ ငိုတောင် ငိုသွားတယ် ဆို တော့ သူ အတော်ဝမ်းနည်းသွားမှာပဲ၊ လာကွာ၊ မင်းတို့ပါလိုက်ခဲ့၊ ငါ သွားတောင်းပန်မယ်”

"အေး အတာက နိုင်လိုမင်းထက် လုပ်တတ်တဲ့အကောင် မဟုတ်လို့ ရှက်ပြီးငိုသွားတာ၊ ဒိပြင်ကိစ္စမျိုးနဲ့ သာ သူ ဒီလိုစိတ်ဆိုးရင် ဟင်း ထထိုးလို့ မင်း တစ်ခါထဲ ဝပ်နေမှာ သိလား"ဟု နီတွတ်က ထပ်ဆက်နေ သည်နှင့်

”သူ မှားသွားတယ်လို့ ဝန်ခံနေပြီပဲကွာ၊ တော်ကြာ လာ လာ သွားမယ်" မောင်မောင်က ဝင်ဖြန်လိုက်၏။ ဘဆွေအပေါ်တွင် အတော်ကလေး စိတ်ဆိုးနေကြသည်မှန်သော် လည်း အမှားကို ဝန်ခံလိုက်သဖြင့် အားလုံးကျေနပ်သွားကာ အတူတို့အိမ်ဘက်သို့ ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်လာ ခဲ့ကြ၏။ အဆင်သင့်ပင် မျက်ရည်စက်လက်နှင့် ငိုင်နေသော အတာအား လှေကားရင်း တွင် တွေ့ လိုက်ကြရသောကြောင့်

”အတာ သူငယ်ချင်း၊ ငါ မှားသွားပြီကွာ၊ နော် ငါ မေ့လို့ ပြောမိတာကို စိတ်မဆိုးပါနဲ့ကွာ၊ ဟုတ်လား၊ ငါ တောင်းပန်ပါတယ်"ဟု ဘဆွေကပင် ဝမ်းပန်း တနည်း တောင်းပန် လိုက်၏။

"မင်း ထွက်သွားသွားခြင်းပဲ သူ့အမှားကိုသူသိလို့ တို့ကိုလဲ ဝန်ခံတယ်ကွ၊ ခုလဲ မင်းကို လာတောင်းပန် ပြီ မဟုတ်လားကွာ၊ ကျေလိုက်ပေါ့ နော်၊ ထပါ အတာရာ လာ သွားကြည့်ကြရအောင်"ဟု မောင်မောင် ကပါ သို့ဝင်ပြောရင်း

”အေးပါကွာ လိုက်ပါ့မယ်၊ နေပါဦး"ဟု ချိုချိုသာသာပင် အတာက ပြင်းနေပြီးမှ

”ပထမတော့ ငါ တော်တော် စိတ်ဆိုးသွားတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဘဆွေပြောတာ မှန်နေတော့ ငါ ဘာမှ မတတ် နိုင်ဘူး၊ နောက် ငါ သေသေချာချာတွေးမိတော့ဘဲ ဘဆွေကိုတောင် ကျေးဇူးတင်မိသေးတယ်" ထိုစကားကြောင့် အားလုံးပင် အံ့အားသင့်သွားတော့၏။

အကြောင်းမရှိဘဲ အတာ ဤလို့ မပြောတတ် သည်ကိုလည်းကောင်း၊ စကားစမိလျှင်လည်း ကျကျနန ရှင်းပြလေ့ရှိသည်ကိုလည်းကောင်း ကောင်း ကောင်းကြီး နားလည်နေပြီဖြစ်သော သူငယ်ချင်းများလည်း အတူအနီးတွင် အသီးသီး ဝိုင်းထိုင်လိုက် ကြကာ

”ဘယ်လိုလဲကွ ဘဆွေကို ကျေးဇူးတင်မိတယ် ဆိုတာ"ဟု စိုးမြင့်က စကားစလိုက်သည်နှင့်

”ငါတို့ မောင်ခိုင်လမ်း (ယခု ဗိုလ်ရွဲလမ်း) မှာ နေတုန်းက တို့အဘိုး အသည်းအသန်ဖြစ်နေတယ်ဆိုပြီး ငါ့ကို လာခေါ်သွားတယ်ကွ၊ မော်လမြိုင်ရောက်တော့ တို့အဘိုး က ငါ့ကို သူ့အနားခေါ်ပြီး ပြောတယ်၊ ငါ့ မြေးတဲ့ အဘိုးတို့ဟာ ပညာမတတ်လို့ ဆင်းဆင်းရဲရဲ လုပ်ကိုင်စားခဲ့ရတယ်။

ဒါကြောင့် အဘိုးသေရင် ငါ့ မြေးတွေကို ဘာအမွေပစ္စည်းမှ မပေးခဲ့နိုင်ဘူးတဲ့" အတာလည်း ရုတ်တရက် နေရာပြင်ထိုက်လိုက်ပြီးမှ

”နောက်ပြီး အဘိုးက ပြောတယ်ကွ၊ အမွေပစ္စည်းမပေးနိုင်ပေမဲ့ စကားအမွေနှစ်ခုတော့ ပေးခဲ့မယ်တဲ့၊ အဲဒီစကားအမွေကို ငါ့မြေးအမြဲ သတိရနေသမျှ ငါ့မြေး ဘယ်တော့မှဒုက္ခမရောက်ဘူး၊ စိတ်လဲမဆင်းရဲ ဘူးတဲ့၊ အဲဒါက ဘာတွေလဲ ဆိုတော့ ဘာပညာဖြစ်ဖြစ် တစ်ခုခုကို တတ်အောင်သင်ရမယ်တဲ့၊ ပြီးတော့ ကိုယ်နဲ့မတန်တာရယ်၊ ကိုယ်နဲ့မဆိုင်တာ ရယ် ဘယ်တော့မှ မလုပ်နဲ့တဲ့"

”မင်းတို့အဘိုးက မင့်ကို အတော်ချစ်တယ် ထင်ပါရဲ့ ၊ ဒါလေးပြောချင်တာနဲ့ အဝေးကြီးက လာခေါ်ခိုင်း တယ်နော်"

”ဒီလိုတော့ မဟုတ်ဘူး မောင်မောင်ရ၊ တို့အဘိုးက သူ့ကိုယ်သူ သေလိမ့်မယ်ထင်တာနဲ့ ငါ့ကိုခေါ်ပြီး ရှင်ပြုပေး ပါ၊ သူမြင်သွားချင်တယ်ဆို့ ပြောသတဲ့ကွ၊ အဲဒါ ဟိုရောက်ရောက်ခြင်းပဲ တို့အဘွားနဲ့ ဦးလေး တွေ က ငါ့ကို ရှင်ပြုပေးကြတယ်”

"ကဲ ခုန စကား ဆက်ပါဦးကွ၊ ကိုယ်နဲ့မတန်တာ ကိုယ်နဲ့မဆိုင်တာဆိုတာက ဘာကိုပြောတာလဲ"

”အေးကွ၊ တို့အဘိုး ငါ့ကို ခေါ်ပြောတုန်းကတော့ ငါ ခပ်ငယ်ငယ်ပဲရှိသေးတယ်၊ ဘာပညာဖြစ်ဖြစ် တစ် ခုခုကို တတ်အောင်သင်ရမယ်ဆိုတာကတော့ ငါ နားလည်တယ်လေ၊ ကျန်တဲ့ နှစ်ခုကိုတော့ အဘိုး ပြောတာ အများကြီးပဲကွ၊ ငါ ကောင်းကောင်း နားမလည်ဘူး၊ ဒါနဲ့ တို့ဦးလေးတစ်ယောက်က အဘိုး ပြောတာတွေ ကို စာနဲ့ရေးမှတ်ပြီး ငါ့ကိုပေးထားတယ်၊ မင်းတို့ ဖတ်ချင်ရင် တစ်နေ့နေ့ ငါ ပြမယ် ဟုတ်လား" အတာလည်း စကားကို ဤတွင် ခေတ္တနားလိုက်၏။ အငြိမ့်မှ ဆိုင်းသံလည်း ပေါ်လာစပြုပြီဖြစ်၏။ သို့ သော် မည်သူမျှမလှုပ်ကြသေးဘဲ အတာ ဆက်မည့်စကားကို နားစွင့်နေရာမှ

”မင်းဟာက ဒါနဲ့ပြီးရောလားကွ၊ ဘဆွေကို

ကျေးဇူးတင်မိသေးတယ်ဆိုတာက ဘာလဲ"

"တို့အဘိုးပြောသွားတဲ့ စကားထဲမှာပါတယ်ကွ၊ သူများအဝတ်အစားကို ဘယ်တော့မှ ငှားမဝတ်နဲ့တဲ့၊ တစ်ယောက်မသိ တစ်ယောက်ကသိမှာပဲတဲ့၊ အဲဒါ ငါ အတိုချုပ်ပြောတာကွ၊ စာထဲမှာတော့ အများကြီးပဲ၊ ကဲ ခု တို့အဘိုးစကား နားမထောင်လို့ ဒီလိုဖြစ်ရပြီမဟုတ်လား၊ တကယ်လို့ ဘဆွေကသာ ဒီလို မပြောရင် ဒီလိုပဲ မှားမိဦးမှာပဲ၊ ဒါကြောင့် ဘဆွေကို ငါ ကျေးဇူးတင်တယ် ပြောတာပေါ့ကွ" ဆိုင်းသံသည် စောစောကထက် ပို၍ကျယ်လာ၏။ သို့တိုင်အောင် မောင်မောင်က အတာ့စကားတွင် စိတ်ဝင်စားနေသေးသလိုဖြင့်

"ကိုယ်နဲ့မတန်တာ ဆိုတာကရောကွ"

"အများကြီးပဲ မောင်မောင်၊ တို့ဦးလေး ရေးပေးလိုက်တဲ့ ကော်ပီစာအုပ်ထဲက အတိုင်းဆိုရင် ငါတောင် အကုန်မမှတ်မိဘူး၊ တစ်နေ့မှ ငါပြမယ်လေကွာ"

"ဟုတ်သားပဲကွ၊ တစ်နေ့နေ့မှ တို့ဖတ်ကြည့်ကြတာပေါ့။ ကဲ လာကွ အတာ သွားကြရအောင်"ဟု ဘဆွေက ပြောပြောဆိုဆို ထရင်း အတာ့ပခုံးကို ဖက်ထူ ထူလိုက်သည်၌

"နေဦးကွ၊ ငါ လုံချည် သွားလဲလိုက်ဦးမယ်"ဟု အတာက ပြောရင်း အထလိုက်တွင်

"လဲမနေပါနဲ့တော့ကွာ၊ ဒီတစ်ခါ မပြောစေရပါဘူးကွ၊ ပြောတဲ့သူကို ဝိုင်းထိုးတမ်းကွာ၊ ကဲ"

"မင်းတို့ကိုတော့ ယုံပါတယ်ကွာ၊ ဒါပေမဲ့ တို့လမ်းထဲက ဒိုပြင်လူတွေလဲ ဘဆွေ သိသလို သိကြမှာပဲ၊ ဒီတော့ တို့အဘိုးပြောတဲ့စကားအတိုင်း ကိုယ်နဲ့ တန်တာပဲ ကိုယ်လုပ်တာ ကောင်းပါတယ်ကွာ" စကားဆုံးသည်နှင့် အတာလည်း ဖြုန်းခနဲထကာ အိမ်ပေါ်သို့ အပြေးကလေး လှမ်းတက်သွားတော့၏။

"ပိုးလုံချည်ဝယ်မယ်၊ ကွတ်အင်္ကျီချုပ်မယ်"ဟူသော ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ရောင်းခဲ့သော ပြောက်အိုး ကလေးမှာ ဘာတစ်ခုမျှရာမရအောင် ပြာကျခဲ့သဖြင့် အတာသည် သူ့ကိုယ်သူ လောကတိုဿနှင့် နိုင်း ကာ တစ်ဘဝက အကုသိုလ်ဟု ယူဆရင်း စိတ်ကို ဖြေခဲ့၏။ သို့သော် သူ၏တစ်ဘဝက အကုသိုလ်သည့် သူ့အားဆက်တိုင်ဆိုသလို ဖိစီးခဲ့သည်မဟုတ်။ ဆိုခဲ့ဖူး သည့်အတိုင်း ငိုတစ်ခါ ရယ်တစ်လှည့်ဖြင့် မဲ့လိုက် ပြုံးလိုက်ရှိနေရသည်သာဖြစ်လျက် ပြောက်အိုးဗန်း ပြာကျသည့်နေ့က အမဲ့နှင့်အဆုံးသတ်ရသော်လည်း ယနေ့မူ အပြုံးနှင့် ကြည်နူးနေရပြန်တော့၏။

ယနေ့သည် သီတင်းကျွတ်လဆန်း ၁၄ ရက်နေ့ဖြစ်၏။ နက်ဖြန် နံနက် လေးနာရီလောက် တွင် မောင် မောင်တို့လူသိုက်သည် ရွှေတိဂုံဘုရားသို့ အရုဏ်ကပ် သွားကြမည်ဖြစ်၏။ အတာကိုလည်း ခေါ်ကြ၏။ သို့သော် သူ့တွင် ဝတ်စရာမရှိ။ ဘဆွေတို့က အဝတ်အစားငှားသည်ကိုလည်း သူ လက်မခံ။ အဘယ်လို မျှ မကြံတတ်အောင် ရှိနေစဉ်မှာပင် ကျေးဇူးရှင် ဒေါ်ဒေါ်သန်းက အခေါ်လွှတ်ကာ မမျှော်လင့်ဘဲ ပိုးလုံ ချည်တစ်ထည် ပေးလိုက်၏။ အဘယ်မျှလောက် အတာ ဝမ်းမြောက် သွားမည်သနည်း။ ဤတွင်တစ်ဖန် အတာသည် ထိုလပြည့်နေ့ကို မောင်မောင်တို့နှင့်အတူ အပြုံးကလေးဖြင့် အဆုံးသတ်ခဲ့ရပြန်၏။ သို့သော် ဤ

"သို့သော်"ကား အတာအား ဒုက္ခပေးဦးမည် သို့သော်ပင်ဖြစ်၏။

သူ့ဒေါ်ဒေါ်သန်း ဝယ်ပေး ခဲ့သော မန္တလေးကျစ်ပိုး

ဘန်ကောက်လုံချည်ကလေးကို အတာသည် လပြည့်နေ့ က တစ်ခါသာ ဝတ်ရသေး၏။ တရိုတသေ ခေါက်၍ စက္ကူအိတ်တွင်ထည့်ပြီး သူ့ဖာကလေးထဲ သပ်သပ်ရပ်ရပ် သိမ်းထား၍မှ ၁၀ ရက်မရမီ

"အတာ နှင့်လုံချည် ခဏသွားပေါင်စမ်း၊ ဒီနေ့ သေချာပေါက်နိုင်မဲ့ မြင်းတစ်ကောင်ရှိတယ်၊ ညနေ ပြန် လာလာခြင်း ရွေးပေးမှာပေါ့၊ ဟုတ်လား" မသိန်းမေလည်း အဘယ်အချိန်ကစ၍ သူတစ်ထူးဝယ်ပေးသော အတာလုံချည်ကို မျက်စောင်းထိုးနေခဲ့ သည်မသိ။ ယနေ့သော် သို့ပြောရင်း တောင်းလာ၏။ အတာကလည်း ခေါင်းမခါဝံ့။

"နင့်ကလေးကို နင့်ဓားနဲ့ နင်ကိုယ်တိုင် သတ်စေ"ဟူသော အာဏာရှင်ဘုရင့်အမိန့်ကဲ့သို့ အတာတွင် လည်း သူမြတ်နိုးသော (ဝါ) တစ်ထည်တည်းသာရှိသော သူ့လုံချည်ကလေးကို သူကိုယ်တိုင်ပင် သွားပေါင်ပေးလိုက် ရရှာတော့၏။ ညနေ ပြန်လာလာခြင်း ရွေးပေးမည်ဆိုသော်လည်း တစ်လသာကျော် သွား သည် ရွေးပေးမည့် အရိပ်အရောင်သော်ကား လားလားမျှ မမြင်ရသေး။ တန်ဆောင်တိုင်ပွဲတော်က လည်း နေမကောင်း ၍ဟု အကြောင်းပြကာ အိမ်မှာပင် အောင်းနေခဲ့ရရှာ၏။

ကြာခဲ့ပြီဖြစ်သည့်အတိုင်း အတာတွင် မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်ရှိနေတော့ကာ စာတွင်သာ ဖိ၍ သဲသဲမဲမဲ ကြိုးစားနေ၏။ အတာသည် စာကိုလေ့လာသင်ကြားရာ၌ အလွန်လောဘကြီး၏။ ဆရာမက တစ် မျက်နှာပြီး တစ်မျက်နှာ သို့မဟုတ် တစ်ပိုဒ်ပြီးတစ်ပိုဒ် သင်စေကာမူလည်း ထိုမျှနှင့် အတာမရပ်။ အချိန် ရတိုင်း ရှေ့ဆက် ၍ဖတ်၏။ သဘောပေါက်လျှင် ပေါက်သလို စာအုပ်ကုန်သည်အထိ ဖတ်ကာ အဓိပ္ပာယ် မရှင်းလျှင် အရပ်ထဲမှ အတန်းကြီးသမားများထံ ချဉ်းကပ်လျက် အချက်အလက်နှင့် မေးတတ် ၏။ ထို့ကြောင့်လည်း အသစ်ဖြစ်သော သင်ခန်းစာတစ်ခုခုကို ဆရာမက အစသင်ရင်း သိလိုသိငြား မေးခွန်း ထုတ်လိုက်တိုင်း အတာကသာလျှင် ပထမဆုံး လက်ညှိုးထောင်သူ ဖြစ်နေတတ်၏။ သို့ စာတော်သ လောက် ပညာကိုသာပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ကလေး သင်နေနိုင်ခဲ့လျှင် (ဝါ) မသိန်းမေ၏ အနှောက်အယှက် ကင်းကင်းနှင့် စိတ်ချမ်းချမ်းသာသာ စာကို ကြိုးစားနိုင်ခွင့် ရလျှင် ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီးပြောသကဲ့သို့ နောင်တစ်ခေတ်အတွက် အားထားနိုင်လောက်သော လူတော် လူကောင်း ပညာတတ်ကလေးတစ် ယောက် ဖြစ်လာနိုင်စရာ အလားအလာသည် များစွာပင်ရှိနေ၏။

ငိုတစ်ခါ ရယ်တစ်လှည့်ဟု ဆိုခဲ့သည့်အတိုင်းအတာမှာ ပညာသင်နေရသော်လည်း ပျော်သည့် အခါ ပျော်၍ တစ်ခါတစ်ရံတွင်မူ စာကိုပင် သင်ချင်စိတ်မရှိတော့လောက်အောင် သူ့မေမေသည် အမျိုးမျိုး သော နှောင့်ယှက်ခြင်းဖြင့် စိတ်ဆင်းရဲအောင် ဖန်တီးနေတတ်၏။ ဤလို မရွှင်တစ်နေ့ ရွှင်တစ်နေ့နှင့်ပင် တစ်လမှ တစ်နှစ်သို့ ရွေ့ပြောင်းကာ ကျောင်းရက်ရှည်သာ ပိတ်လိုက်ပြန်သည်။ အတာတွင်ကား ဆယ်ရက်တိတိ ဆက်တိုက်ပျော်ခဲ့ရသည်ဟူ၍ မရှိခဲ့။ အမဲ့နှင့် အပြုံး သာလျှင် လုံးထွေးကာ ပညာကို မရအရ ယူခဲ့ရရှာ၏။ သို့တိုင်အောင် စာမေးပွဲအောင်စာရင်း၌ အတာ သည် နံပါတ် ၁ တွင်သာ မားမားမတ်မတ် ရပ်တည်နိုင်ခဲ့၏။ ထိုအောင်စာရင်းထွက်လာသောနေ့သည် အတူ အဖို့၌ တစ်နှစ်လုံးတွင် ဝမ်းအမြောက်ဆုံးနေ့ဖြစ်သကဲ့သို့ ဒေါ်ဒေါ်သန်းတို့တွင်လည်း တပြုံး ပြုံးနှင့် အားရဝမ်းသာရှိနေကြတော့၏။

သို့ ဒုတိယဖြစ်သော မစွမ်ကြည်ကို အမှတ်ပေါင်း တစ်ရာကျော်ကွာဖြင့်

အပြတ်အသတ် ပထမ ဆွဲခဲ့ သောကြောင့်တစ်ကြောင်း၊ သူ့ကျေးဇူးရှင် ဒေါ်ဒေါ်သန်းနှင့် ညီအစ်မတစ်ခု၏ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ အား ပေး စကား ပြောခဲ့ကြသဖြင့်တစ်ကြောင်းတို့ကြောင့် အတာကလေးတွင် ပျော်တပြုံးပြုံး ရှိနေတော့၏။

သူ့တပြုံးပြုံး ပျော်ရွှင်မှုသည်လည်း အတာကလေးအား အချိန်ကြာကြာ စိတ်ချမ်းသာမှုမပေး၊ လေးငါး ရက်အကြာတွင် စိတ်ညစ်စရာသည် ကြုံကြုံဖန်ဖန် ကြုံလာရပြန်တော့၏။

”ကဲ အတာရေ၊ သွား ရေမိုးချိုးပြီး အဝတ်အစားလဲကွဲ့၊ မေမေက ရွှေမော်ဓောဘုရား သွားဖူးရင် မင့်ကိုပါ ခေါ်သွားချင်လို့တဲ့၊ ဒေါ်ဒေါ်သန်းဝယ်ပေးတဲ့ ပိုးလုံချည်ကလေးဝတ်ခဲ့နော်၊ ကဲ သွား တော်ကြာ မော် တော်ကား လာလိမ့်မယ်" တစ်နေ့သော နံနက် ခုနစ်နာရီလောက်တွင် အတာ့ ကိုခေါ်၍ ဒေါ်ဒေါ်သန်းက ဤလိုပြောလိုက်သည်နှင့် အတာတွင် ခေါင်းကိုက်မတတ် စိတ်ရှုပ် သွားတော့ ၏။ သူ့ဘွားဘွား (ဒေါ်ဒေါ်သန်း၏မေမေ)ကလည်း ကျိုက်ထီးရိုး၊ ရွှေစက်တော် စသော ရောက်နိုင်ခဲသည့် ဘုရားများကို အဖူးအမြော်သွားတိုင် အတာ အား ခေါ်သွားလေ့ ရှိ၏။

"သန်းသန်း အတာကို ငါ ဘုရားဖူးခေါ်သွားချင်တယ်ကွယ်၊ သူတို့အနေနဲ့ဆိုရင် တော်တော်နဲ့ ဖူးခွင့်ရမှာ မဟုတ်ဘူးကွဲ

” ရန်ကုန်တစ်ဖက်ကမ်းဖြစ်သော သံလျက် ကျောက်တန်း စသည်တို့ကို ဘုရားဖူးရာ၌ပင် အတာ အား ခေါ်သွားလေ့ရှိသည့်အတိုင်း ယခုလည်း ပဲခူးရွှေမော်ဓောဘုရားသို့ ခေါ်ပြန်လေပြီ။ အတာတွင် သူ့ဒေါ် ဒေါ်သန်း ဝယ်ပေးခဲ့သော ပိုးလုံချည်ကလေးကား ယခုအချိန်ဆိုလျှင် အပေါင်ဆိုး ပစ္စည်းအဖြစ် ရောင်းချ ပြီးလောက်ပြီဖြစ်လျက် ဝယ်သွားသူ လက်ထဲ၌ပင် စုတ်ပြဲဟောင်းနွမ်းနေပြီလော မပြော တတ်တော့ပေ။ ချည်လုံချည်ကလေးနှင့်ပင် အတာ ရောက်လာ၏။

”ဩော် ငါ့မြေးနှယ်၊ ပိုးလုံချည် ဝတ်ခဲ့ပါ ဆိုမှပဲ"ဟု အတာ့ ဘွားဘွားက ကရုဏာသံဖြင့် ညည်းလိုက်သကဲ့သို့

”အတာ မမသန်းဝယ်ပေးတဲ့ ပိုးလုံချည်ကော၊ အဲဒါ ဝတ်ခဲ့မှပေါ့ ဟဲ" ဟု သူ့မမရင်ကလည်း ရွှင်ရွှင်ကြည်ကြည်ပင် အပြစ်ဆိုနေပြန်၏။

" ဒီကောင်က အင်မတန် နှမြောတတ်တာဘဲ့ ၊ သူ့ပိုးလုံချည်ဟောင်းသွားမှာ စိုးလို့ ထင်ပါရဲ့ ၊ ဟုတ်လား အတာ"

”ဟုတ်ကဲ့"ဟု ဖြေလိုက်လျှင် ဤကိစ္စသည် ဤမျှနှင့်ပင် ပြီးသွားလေမည်လားဟု အတာ စဉ်းစား၏။ သို့ သော် သူ့ကျေးဇူးရှင်များကို သူ မလိမ်ချင်။

”ကျေးဇူးရှင်ကို မပြစ်မှားကောင်းဘူး"ဟူသော စကားနှင့်ပတ် သက်၍ လိမ်ပြောခြင်းသည်လည်း ပြစ်မှားရာရောက်သည်ဟု အတာ ယူဆ၏။ သို့နှင့် အမှန် ကိုပင် ဖွင့် ပြောလိုက်ရရှာသည်တွင်

”မသိန်းမေက တယ်မိုက်သကိုးကွယ်၊ ကလေးပစ္စည်းကိုမှယူပြီး၊ ကဲ ငိုမနေနဲ့တော့ အတာရယ်"ဟု သူ့ ဘွားဘွား သည် အတာကိုပင် ပြန်လည်ချော့မော့နေမိရာမှ

”ကိုင်း သန်းသန်းရေ လုပ်ပါဦးကွယ်၊ အတူဖို့ ပိုးလုံချည်လေး

တစ်ထည်လောက်"

"သွားတောင် ချုပ်နေပါပြီ မေမေ" ဘွားဘွားမှ စကားမဆုံးသေးမီပင် သူ့ဒေါ်ဒေါ်သန်းက ဤလိုပြောလိုက်၏။ စေတနာချင်းက ကိုက်ညီ လှ ချေ၏။ အတော့်အပေါ် ကြင်နာရာတွင်လည်း မည်သူနှင့်မျှမတူ။ ဤလို ကျေးဇူးရှင်မျိုးကို အတာသည် အဘယ်မှာ ရှာ၍ တွေ့နိုင်တော့အံ့နည်း။

ယခု အတာ တက်ခဲ့ရသော စတုတ္ထတန်းမှာ သူ့ကိုချစ်သည့် တီချာလတ်ကိုင်သော အတန်းဖြစ်၏။ အဏုစိတ်သဘောထားနှင့် ပညာအရည်အချင်းကို သိပြီးဖြစ်သည့်အတိုင်းလည်း တီချာလတ်သည် မိန်းကလေးများ အပ်ချုပ်သင်ရသည့်အချိန်များတွင်သာ မဟုတ်၊ နံနက်တိုင်းလိုလို ဂဏန်းသင်္ချာကို တ အတာ ကပင် ကျောက်သင်ပုန်းကြီး၌ ရေးပေးရလျက် အတာကိုယ်၌ကမူ ရေးစရာ တွက်စရာမလို။ အချိန်မရွေး ရေးလိုက် တွက်လိုက်တိုင်း ချက်ခနဲမှန်နေသည်သာများ၏။ သို့သော အတာကမနေ။ အတန်းသား အားလုံးအဖို့ ရေးပေးပြီးလျှင်လည်း သူပါထိုင်၍ တွက်လေ့ရှိ၏။

"အတာ မင်း ဘာဖြစ်လို့ တွက်နေသလဲ၊ သူတို့ကို ကြည့်နေပါဆိုတာ"

"ဟုတ်ကဲ့ ကြည့်လဲ ကြည့်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီအတိုင်းထိုင်နေရတာ ပျင်းလို့ပါ တီချာ" တီချာလတ် မှာ လက်ထောက်ကျောင်းအုပ်ဖြစ်သည့်အတိုင်း ဆရာမကြီး၏ရုံးကိစ္စများကို ရုံဖန်ရံခါ ဝိုင်း ကူရ၏။ ဤတွင် အတာလို လူတော်ကလေးတစ်ယောက်ကို ရထားသဖြင့် တီချာလတ်တွင် နံနက်ပိုင်း ဖြစ်သည့် ဂဏန်းသင်္ချာအချိန်တိုင်းလိုလို အတာနှင့်သာ လွှဲထားပြီး ဆရာမကြီး အား အေးအေးလူလူ ကူ ညီခွင့် ရနေတော့၏။

ဤ ဒေါ်ဒေါ်သန်းတို့လမ်းထဲသို့ ရောက်စက အတာနှင့် မနှစ်က အတာသည် လုံးဝမတူ။ မနှစ်က အတာနှင့် ယခုနှစ် အတာသည်လည်း လုံးလုံးခြားနား၏။ တစ်နှစ်ဆိုလျှင် တစ်နှစ် သိသိသာသာ အတာ တိုးတက်လာ၏။ အသိဉာဏ်ပိုလာ၏။ လူရည်လည်း ပို၍လည်လာ၏။ ယခင်က ဆိုလျှင် မင်္ဂလာဆောင်၊ ရှင်ပြု စသော မည်သည့်လှူတန်းမှုကို လုပ်ကြသည်ဖြစ်စေ ထုံးစံအ တိုင်း မိမိတို့ ဆိုင်ရာ ဆွေမျိုးတစ်ခု အကူအညီဖြင့် ကိစ္စပြီးကြရလျက် အချို့သော အလှူရှင်များတွင် လည်း ဝိုင်းဝန်းလုပ်ကိုင်ပေးမည့် ဆွေမျိုးမိတ်သင်္ဂဟ ရှားပါးသည်နှင့်အညီ ကသီလင်တ မနိုင်မနင်းနှင့် ပင် လှူဖွယ်ကိစ္စကို စိတ်မောလူမော အဆုံးသတ်လိုက်ကြရ၏။

ယခုသော် အရပ်ထဲရှိ မည်သူက အလှူလုပ်လိုသည်ဖြစ်စေ၊ အကူအညီကို ရှားရှားပါးပါး လိုက်စုနေ စရာမလို။ အတာကိုအကြောင်းကြားလိုက်လျှင် ဆယ့်ငါးယောက်မျှသော လူငယ်များသည် အချိန်မရွေး အချိန်မီ ရောက်လာမည်ဖြစ်၏။ များစွာသော အလှူအိမ်တို့ တွင် ပြုမူကျွေးမွေး တတ်ကြသည့် အတိုင်း နောက်ဖေးမှ မုန့်ဟင်းခါးပန်းကန်ကို အိမ်ရှေ့ထိ၊ အိမ်ရှေ့မှ စားပြီးသားများကို နောက်ဖေးထိ တစ်ဦး တစ်ယောက်တည်း က ယူသွားတတ်သည့်နည်းကို အတာ မသုံး။ နောက်ဖေးမှ အိမ်ရှေ့ အိမ်ရှေ့ မှ နောက်ဖေးသို့လည်းကောင်း၊ အခြားတစ်တန်းမှာ နောက်ဖေးမှ မုန့်ပန်းကန်များကို ဧည့်ခန်းသို့ လည်း ကောင်း လက်ဆင့်ကမ်းပေးပို့ခြင်းအားဖြင့် လူလည်း သက်သာ၊ ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေးလည်း မရှိ။ အကွက် လည်း စေ့သည့်အပြင် မလစ်ဟင်းနှင့် အလုပ်ပါတွင်ကျယ်၏။

အတာ ကမူ သူတစ်ထူးမလုပ်ချင်သော ပန်းကန်ထိုင်ဆေး၊ ထွေးခံသွန်စသည်ကိုသာ မရွံမရှာ လုပ်လေ့ ရှိ၏။ အနှစ်နာခံစရာ ရှိလျှင်

သူ့သူငယ်ချင်းများကို နောက်တွင်ထား၍ သူသည်ပင် ရှေ့မှခံ၏။ သို့ကြောင့် လည်း သူ့သူငယ်ချင်းများက အတော့်ကို ချစ်ကြ၏။ ခင်မင်လေးစား ကြ၏။ မြန်မာအိမ် တစ်အိမ်မှ ပြုလုပ် သော အလှူပင်ဖြစ်စေ အတော့နောက်တွင် ကုလားနှင့် တရုတ်ကလေးများလည်း အမြဲ ပါ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ ဝက်သားဟင်းပါသည့် အလှူမျိုးဖြစ်က ထမင်းကျွေးညှော့ခံချိန်တွင် ကုလားကလေးများ ကို

"မင်း ဒီမှာထိုင်နေကြ ဦးနော်၊ တစ်လှည့်စီလုပ်ရမယ်၊ သူတို့အရင်လုပ်ပစေ၊ မင်းတို့ အလှည့်ကျမှ ငါ လာခေါ်မယ်" စသည်ဖြင့် ပရိယာယ်သုံးကာ အိမ်ပြင်တွင် ထိုင်ခိုင်းထားပြီး ဝက်သား ပါသည့်ကိစ္စပြီး၍ အချိုပွဲ ပို့ရန် အချိန်ရောက်မှ ကုလားကလေးများကို ခေါ်၏။ ဤလို သိတတ်မှု ကလေးများကြောင့် လည်း အတာ ဆိုလျှင် ကုလားကလေးများကပါ အသည်းစွဲဖြစ်နေကြ၏။

အလှူနှင့်ပတ်သက်၍သော်လည်းကောင်း၊ သာရေးနာရေးကိစ္စများအတွက်သော်လည်းကောင်း အတာ တို့အား အကူအညီခေါ်လျှင် လူမျိုးဘာသာမရွေး အတာတို့လိုက်လုပ်ပေးကြ၏။ ဤလို အစုလိုက် အသင်း လိုက် ကူညီနိုင်ရန်လည်း အတာသည် လူငယ်များအဖွဲ့ ဟူ၍ အဖွဲ့ ကလေးတစ်ခု ဖွဲ့စည်း တည် ထောင်ကာ မူလက အဖွဲ့ ရန်ပုံငွေအဖြစ် တနင်္ဂနွေနေ့တိုင်း တစ်ယောက်တစ်ပြားစီ ထည့်ဝင် စုဆောင်း ခဲ့ကြသော်လည်း သူတို့၏ကူညီတတ်သော စေတနာကို အလုပ်ဖြင့် ပြလာသောအခါ၌ သူတို့ အဖွဲ့ ၏ အကူအညီ ကိုတောင်းသော အလှူအိမ်တိုင်းက ငါးကျပ်မှ တစ်ဆယ်ထိ ရန်ပုံငွေအဖြစ် ထည့်ဝင် လာကြ သောကြောင့် သူတို့ကိုယ်၌က တစ်ပြားစီထည့်ဝင်ရန်ပင် မလိုတော့သော အခြေသို့ ရောက်လာတော့၏။

ဤမှာဘက်တွင်သာ အတာ အသုံးကျသည်မဟုတ်။

"အတာရေ လာပါဦးကွယ်၊ ဒေါ်ဒေါ်အေးကို ဘင်္ဂလားဆီးသီး အစိတ်သားလောက် ဝယ်ပေးစမ်းပါဦး နော်" ခင်စိုးလှ တို့မေမေကလည်း အတာအား အိမ်ပေါ်သို့ခေါ်ကာ ဝယ်စရာတစ်ခုခုရှိပါက သူ့အားပင် ခိုင်း လေ့ ရှိ၏။ အတာကလည်း မငြင်း၊ သွက်သွက်လက်လက်ပင် အပြေးကလေး သွားဝယ်လာတတ်၏။

"ဩော် ငါ့တူ ရယ်၊ ခပ်ပျော့ပျော့ကလေးဟာ ဝယ်ခဲ့ရောပေါ့။ မင့်ခုဟာက မာလိုက်တာ ကိုက်လို့တောင် မရဘူး" ဟု ဒေါ်ဒေါ်အေးက အပြစ်ကလေး တင်လိုက်သည်မှာ

"ကျွန်တော်ပြောမယ် ဒေါ်ဒေါ်အေး၊ သစ်သီး ဆိုင်တွေမှာ ရောင်းတဲ့ ဘင်္ဂလားဆီးသီးခြောက်က သူတို့ က နှစ်မျိုးနှစ်စားပြထားပေမဲ့ အဲဒါ အတူတူ ပဲ ဒေါ်ဒေါ်အေးရဲ့၊ ခြောက်ပြီးနေတဲ့ အစားက ရေမဆွတ် ရသေးတာ၊ ခပ်ပျော့ပျော့ က ရေဆွတ်ထားတာ"

" ဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ် ခင်ဗျ။ ကျွန်တော် သေသေချာချာ သိတာပေါ့၊ ခဏခဏမြင်နေရတာပဲ၊ အဲဒါ ဝယ်တဲ့ လူ တွေက ခြောက်နေတဲ့အစားကို မာတယ်ဆိုပြီး မဝယ်ကြဘူး၊ ပျော့ပျော့ကိုပဲ ယူကြတယ်၊ အဲဒါ ဝယ်တဲ့ လူ နာ တာပေါ့"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ အတာ"

"အခြောက်ကို ရေဆွတ်ထားတာမို့ အလေးချိန်ပိုစီးတယ် မဟုတ်လား၊

ပြီးတော့ ဒီအပျော့စားကို လူကြိုက်များတယ် ဆိုပြီး တစ်ပိဿာမှာ တစ်မတ်ငါးမူး ဈေးတင်ထားလိုက်သေးတယ်၊ ဝယ်သူ မနာဘူး လား ကဲ၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် အခြောက်ကို ဝယ်လာတာ၊ ဒေါ်ဒေါ်အေး မယုံရင် ဒီဆီးသီး ကို ပြန်ပြီး ရေကလေးနည်းနည်း ပက်ထားကြည့်၊ နောက် တစ်နာရီလောက်ကြာရင် ပျော့လာလိမ့်မယ်၊ ဆိုင် က ကုလားတွေလဲ ဒီတိုင်းလုပ်တာပဲ" ဝယ်သူ တွင် ဈေးပိုပေးရသည်ရော၊ အလေးချိန်ပိုစီးသည့်အတွက် နာနှစ်နာ နာသည့်အဖြစ်ကို ယခု အတာပြော မှပင် ဒေါ်ဒေါ်အေး သဘောပေါက်တော့၏။

ဤလို အဝယ်အခြမ်း ကိစ္စမျိုးတွင်သာ အတာ ပါးနပ်သည်မဟုတ်သေး။

"ဒီမှာ အတာ၊ လမ်းလေးဆယ်ထဲကလေ အိမ်နံပါတ် ၁၀၉ မှာနေ တဲ့ ရေဘုံဘိုင်ပြင်တဲ့ ကုလားကို ခေါ် ပေးစမ်းပါကွယ် နော်"ဟု တစ်ဦးတစ်ယောက်က ခေါ်ခိုင်းလျှင်လည်း

"ဘာဖြစ်လို့လဲ ကြီးကြီး"

"ဘုံဘိုင်ခေါင်း ပျက်နေလို့ကွဲ ၊ ခု အဝတ်စုပ်တွေနဲ့ ပတ်ထားရတယ်၊ ရေတွေ ဒလဟော ထွက်နေလို့"

"ကျွန်တော် ဝင်ကြည့်မယ်နော်"ဟု ဝင်ခွင့်တောင်းကာ ဘုံဘိုင်ခေါင်းကို သွားကြည့် ၏။

"ကျွန်တော် ခု ပြန်လာမယ် ကြီးကြီး" အတာ လည်း ပြောပြောဆိုဆို ထွက်သွားကာ ပြန်လာသောအခါ၌ မော်တော်ကားကျွတ်စ သို့မဟုတ် သားရေစတစ်ခုခုနှင့် အတူ ဂဏန်းလက်မတစ်ခု ပါလာသည်ကိုတွေ့ရပြီး သုံးလေးမိနစ် အတွင်း မှာပင် ရေဒရဟောယိုနေသည့် ဘုံဘိုင်ခေါင်းသည် အကောင်းပကတိ ဖြစ်သွားလိမ့်မည်သာ။

"တဲ့ မင်း ဒီပညာတွေ လဲ တတ်သလား အတာ၊ မင့် ဘယ်သူသင်ပေးသလဲ"

"ကျွန်တော်တို့ အိမ်က ဘုံဘိုင်ခေါင်းပျက်တုန်းက ကုလားလာပြင်တာကို ကြည့်နေတာပေါ့၊ အလွယ် လေးပါ ကြီးကြီးရဲ့

"

သို့လျှင် အမှတ်မဲ့ မနေတတ်သော အတာသည် ပညာကိုမြင်ရုံနှင့်လည်း အရယူလိုက်တတ်သေး၏။ တစ်နေ့သော် ခင်စိုးလှတို့ အပေါ်ထပ်သို့ အတာသည် ဖျတ်ဖျတ်လတ်လတ် ပြေးတက်သွားပြီး တဒက်ဒက်နှင့် တံခါး ကို ခေါက်လိုက်၏။ ချက်ချင်းပင် တံခါးပွင့်လာကာဖွင့်ထားသော တံခါးနှစ်ရွက်ကို ကိုင်မော့ ၍ ခပ်လျော့ ကော့ရပ်နေသော ခင်စိုးလှလည်း ရုတ်တရက် အတော့်ကို မြင်လိုက်ရသည်နှင့်

"ဘာလဲ နင် ဘာလာလုပ်တာလဲ၊ မေမေ မရှိဘူး"ဟု ခင်စိုးလှက မျက်နှာထားတင်းတင်းနှင့် တစ်လုံး ချင်း မေးလိုက်သောကြောင့်

"ဒေါ်ဒေါ်အေး မရှိဘူးဆိုတာ ငါ သိသားပဲ"

"ဟင် ဒါဖြင့် ဘာလို့တက်လာရသလဲ၊ မိန်းမပျိုလေးတစ်ယောက်ထဲရှိတာ"

"ဘာ မိန်းမပျိုလေး ဟုတ်လား၊ နင့်အသက် ဘယ်လောက်များရှိနေပြီမို့လဲ၊ ကဲ ဒါက ငါနဲ့မဆိုင်ပါဘူး လေ၊ နင် လမ်းဖယ်ပေးပါ၊ ငါ အထဲဝင်မလို့"ဟု ပြောပြောဆိုဆို အတာက ခြေလှမ်းပြင်လိုက်သော ကြောင့် ခင်စိုးလှတွင် ရှုံ့ခနဲဖြစ်သွားရာမှ

"ဘာဖြစ်လို့ ဝင်ရမှာလဲ၊ မေမေ မရှိဘူး၊ အိမ်မှာ ငါ တစ်ယောက်တည်း

သိရဲ့လား"

”ဘာ၊ နင်တစ်ယောက်ထဲကော နင့်ကို ဘယ်သူက ဘာလုပ်မှာတဲ့လဲ၊ ဒီမှာ ခတ်မီး ဖျစ် ပျက်နေတာ ပြင်ပေးပါဆိုပြီး ဒေါ်ဒေါ်အေးက လွှတ်လိုက်လို့ ငါလာတာ" ဤတွင်မှ ခင်စိုးလှတွင် အခိပ္ပာယ်ရှင်းသွားတော့၏။ သို့သော် ရုတ်တရက် မဖယ်သေး၊ တစ်စုံ တစ်ရာ တွေးနေပြီးမှ

”ဒါဖြင့် နင့်ဟာနင် လုပ်၊ ငါ အောက်ကို သွားနေမယ်”

ခင်စိုးလှကလည်း သို့ပြောရင်း တံခါးအပြင်ဆီသို့ ခြေလှမ်းတော့မည်ပြုလိုက်သည်နှင့်

”ဒီလိုဆို ငါ မပြင်ဘူး၊ ငါလဲ ပြန်မယ်" ဟု အတာလည်း ပြောပြောဆိုဆို ခြေလှမ်းပြင်ရုံသာမဟုတ်ဘဲ ဆင်းစ ပင် ပြုလိုက်သောကြောင့်

”ဒါက ဘယ်လဲ၊ ခတ်မီးမပြင်တော့ဘူးလား"ဟု ခင်စိုးလှက အထိတ်တလန့်ကလေး မေးလိုက်၏။

အတာကို အဘယ်ကြောင့်ဟူ၍ မသိ၊ မုန်းပင် မုန်းနေသော်လည်း ခေါက်ဆွဲပြင်ဘဲ ထွက်သွားမည်ကိုမူ ခင်စိုးလှ စိုးရိမ်ရ၏။ အချိန်မှာလည်း ရေဒီယိုလာရန် ဆယ့်လေးငါးမိနစ်မျှသာ လိုတော့သည်။ အမြန်ဆုံး မီးရမှု ကို လိုလားသဖြင့် သူ့မေမေအား ပူဆာခဲ့ရာတွင် ခေါက်ဆွဲကုမ္ပဏီမှ လူကို မခေါ်ဘဲ အတာကို လွှတ်လိုက်ရပါ လို့လားဟူ၍လည်း ခင်စိုးလှ ဒေါပွနေမိ၏။ သို့သော် ရေဒီယို နားမထောင်ရမည်ကို လည်း သူ အလွန် ပူနေ၏။ သို့နှင့်ပင် ထူထူအမ်းအမ်းကလေး မေးလိုက်ရာ၌ "အေး၊ နင် ငါ့အနားမှာမရှိရင် ငါလဲ ခေါက်ဆွဲမပြင်နိုင်ဘူး၊ သွားမယ်"ဟု အတာကလည်းမလျော့။ သမင် လည်ပြန် မော့ကြည့်ရင်း ပြောလိုက်သောကြောင့်

"ဟုတ်တယ်၊ နင့်အနားမှာ ငါကနေရမယ် အင်း"

"နင် အဆန်းမတွေးနဲ့ သိလား၊ ငါက ရိုးရိုးပြောနေတာ၊ တကယ်လို့ နင်ဆင်းသွားရင် ငါတစ်ယောက်ထဲ အပေါ်မှာ ကျန်နေမယ်၊ အဲဒါ မတော်လို့ ပစ္စည်းတစ်ခုခုပျောက်သွားရင် ဘယ်သူ့ခေါင်းကျမလဲ နင်စဉ်း စားကြည့်စမ်း၊ လာလဲ လုပ်ပေးရသေးရဲ့၊ သူခိုးလို့လဲ အထင်ခံရမယ်ဆိုရင်တော့ မဖြစ်ဘူး၊ အဲဒါက တစ်အချက်"

"အင်း ဟင့်" ခင်စိုးလှကမူ ထိုမျှသာ မသိမသာမဲ့ရင်း ရေရွတ်လိုက်၏။

"နှစ်အချက် ကတော့ နင်အောက်ကိုဆင်းပြီး ရှောင်နေမယ်ဆိုရင် အရပ်က ငါ့ကိုဘယ်လိုထင်မလဲ၊ ဒီ ကောင်လေး မင်းသားလို့သာ"

"ကဲ တော်တော့၊ လာ ငါ မဆင်းတော့ဘူး၊ ဟိုနားက ထိုင်ကြည့်နေမယ် နင့်ဟာနင် ပြင်" ယခုမှပင် ခင်စိုးလှလည်း တံခါးဝ လမ်းဖယ်ပေးကာ မကြည်မသာနှင့်ပင် အတာအား ဝင်ခွင့်ပြု လိုက် တော့၏။ အတာလည်း အိမ်ရှေ့ဘုရားစင်ဘေးရှိ ပင်မသော့ခလုတ်ကို ဖြုတ်ကာ အသင့်ပါလာသော ခေါက်ကြိုး မျှင်ကလေးများကို ဖြတ်၍ ပြတ်သွားသည့်နေရာတွင် အစားထိုးပြုပြင်လျက် ခလုတ်ကို ချက်ခနဲဖွင့် လိုက် သည်နှင့် ခေါက်မီးများလင်းလာ၏။ ခင်စိုးလှ မျက်နှာကလေးလည်း ဝင်းခနဲ ကြည်သွား၏။ သို့ သော် အတာ က လှည့်ကြည့်လိုက်သည်နှင့် မျက်နှာပိုးကလေးသတ်တဲ့ကာ

"ပြီးရင် သွားတော့"ဟု ခပ်စူစူကလေး ပြောလိုက်သည်ကို

"နင်က ဆွဲထားလဲ ငါ မနေဘူး၊ ဒါကြောင့် ပြီးရင် သွားတော့ လို့ ပြောတာပေါ့"

"အေး နင်က ရှိခိုးပြီး ဆွဲထားလဲ မနေဘူး၊ ရှိခိုးပြီးခေါ်လဲ ငါ မလာဘူး၊ သိလား၊ ဒေါ်ဒေါ်အေးက ကဲ အတာ ရယ်၊ ဟော မင့်နှမက ရေဒီယိုနားမထောင်ရရင် သေရတော့မလိုဖြစ်နေလို့ ခေါက်မီးပြင်နေ တာ လေး လုပ်ပေးလိုက်စမ်းပါဦးဆိုလို့ ငါလာတာ နားလည်လား"

"အောင်မယ် မင့်နှမကတဲ့ ဟင်း ဒီလိုဟာမျိုး သေတောင် အစ်ကိုမတော်ဘူး"

"ငါကလဲ နင့်ကို ဗလတ်တတ်တတ် ရုပ်တတ်တတ် မိန်းကလေးမျိုးကို နှမတော်ဖို့ ယောင်လို့တောင် အိပ်မက် မမက်ဘူး၊ အဲဒါ မှတ်ထားလိုက်" ခင်စိုးလှ ဘာမျှထပ်မချေနိုင်။ အငိုင် သားတွေကြည့်ရင်း နှုတ်ခမ်း တစူစူနှင့် တဟင်းဟင်း ဒေါပွနေ၏။ အတာကလည်း မျက်နှာထား တင်းတင်းနှင့် ပင် လှည့်ထွက်လာခဲ့၍ တံခါးပိတ်ရင် လှမ်းထွက်လာပြီး အတာ အပြင်သို့ရောက်သည်နှင့် တံခါးကို ဂျုန်းခနဲ ဆောင့်ပိတ်လိုက်၏။ အတာကလည်း အညှံ့အခံ။ ပိတ်လိုက်သော တံခါးရွက်ကို ဝုန်းခနဲ တစ်ချက် ထုလိုက်ပြီးမှ သူ့ဟာသူ သဘောကျသွားသလို ပြုံးပြုံး ရယ်ရယ်

ဆင်းလာခဲ့၏။

ခင်စိုးလှနှင့် အတာ မြင်လိုက်သည်နှင့် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကတောက်ကဆ အမူအရာ ကလေးတွေ ပြလာတတ်၏။ နီးနီးကပ်ကပ်မျက်နှာချင်းဆိုင်မိလျှင် အထက်ပါနည်းတူ သူဘု ငါဘောက် နှင့် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အဘယ်သောအခါမျှ အလျှော့ပေးလေ့ မရှိခဲ့သည့် အတိုင်းပင် ယနေ့ အထိသော သူတို့နှစ်ယောက်၏အခြေမှာ ဆိုခဲ့သည့်အနေတွင်သာရှိနေသေး၏။ အရပ်ထဲ တွင်လည်း အရပ်နှင့် ဆိုင်ရာကိစ္စကလေးများ၌ အဖက်ဖက်က အတာ ကျွမ်းကျင် သကဲ့ သို့ ကျောင်းရောက်လျှင် လည်း ပညာရေးဘက်၌ သူမတူအောင် ဦးနှောက် ကလေး ပြောင်လက်နေချေ သေး ၏။

"အောက်ပါစကားလုံးများကို ဝါကျတစ်ခုစီဖွဲ့ ပါ"ဟူ၍ တီချာလတ်က အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ကျောက်သင် ပုန်းကြီး တွင် puoi Taller, Spring, Clever, Fly, Behaved soogooge czasigh olozig.se:cque (1) He is taller than his brother. (2) Let us bathe in the spring. (3) Khin Khin is clever than Ye Ye. (4) Bees fly in and out. (5) Mg Mg behaved in a childish way. များသောအားဖြင့် အထက်ပါအတိုင်း အလွယ်ဆုံးသော နည်းကိုသုံး၍ ရေးဖွဲ့ တတ်ကြသော်လည်း အတာကမူ (1) I wish I were taller. (2) The tiger was shot before getting chance to spring. (3) Rama is remarkably clever in arithmetic. (4) Fly is troublesome insect. (5) San Win behaved as though he was very angry. ဤသို့သာလျှင် ခက်ခက်ခဲခဲ စကားလုံးရှာ၍ ဝါကျဖွဲ့ လေ့ရှိ၏။ မှားသော်မှ မှားစေ၊ သူ့တွင် စွန့်စား တတ် သော ဝါသနာကလေးအပြင် မည်သည့်အရာတွင်မဆို သူတစ်ဦးထက် ထူးထူးခြားခြား အစွမ်းပြ လိုက်ရ မှ ကျေနပ်တတ်သော စိတ်ကလေးကလည်း ရှိသည့်အတိုင်း အမြဲလိုလို သူ စွန့်စား၏။ ရဲရဲ တင်းတင်း ရေး၏။

ဤသည်ကိုပင် သူ့တီချာလတ်က အလွန်သဘောကျ၏။ မှားလျှင်ပြင်ပေး၏။ မရှက်မကြောက် ရေးရန် လည်း အားပေး၏။ သို့သော် စာမေးပွဲများ၌မူ လွယ်လွယ်နှင့် အမှန်ကိုရအောင် ရေးရန် ဖြေရန် အတန် တန် သတိပေး ရသေး၏။

အခြားသော အတန်းသားများက တီချာလတ် သင်ထားသည့်အတိုင်း (သို့မဟုတ်) စာအုပ်ထဲတွင် ပါ သည့် အတိုင်း အလွတ်ကျက်မှတ်၍ ရေးဖြေတတ်ကြ၏။

ဥပမာ As we entered the station, the train came on. ဤလို သင်ထားလျှင် (သို့မဟုတ်) စာအုပ်ထဲတွင် ထိုအတိုင်းပါလျှင် အခြားသော အတန်းသားများက ၎င်း အတိုင်းပင် ရေးကြဖြေကြမည်ဖြစ်သော်လည်း အတာကမူ As we entered the station, the train came in. သို့လျှင် သူများထက် ထူးအောင်ထွင်၍ ဖြေတတ်၏။ ဆရာမက စကားတစ်လုံး ဝါကျတစ်ပိုဒ်ကို သင်ပြ ရှင်း မည်သည့်စကားလုံးကို မည်သို့သုံးက အဓိပ္ပာယ်မည်သို့ရမည်။ အဓိပ္ပာယ်တူ ဝါကျတစ်ခုတည်းကို ပင် အမျိုးမျိုး အဖုံဖုံ မည်သို့လှည့်ရေးနိုင်သည် စသဖြင့် ရှင်းပြလျှင် အတာ ချက်ချင်း မှတ်ထားလိုက်၏။ ရေး၍မမှတ်၊ စိတ်ထဲမှသာ စွဲ၍ ကျက်ထားတတ်၏။

သို့ကြောင့် လည်း Spring စကားလုံးနှင့် ပတ်သက်၍ အခြားသော ကလေးများအား စမ်းချောင်း၊ စမ်းရေ အိုင် ဟူ၍သာ လွယ်ရာမှတ်ထားလိုက်သော်လည်း ထိုစာသင်ချိန်က တီချာလတ်

ထည့်ပြောသွားသည့်

"ခုန်လွှားသည်၊ ခုန်၍အုပ်သည်" ဟူသော အဓိပ္ပာယ်ခြားနားချက်ကိုပါ ကျက်မှတ်ထား လိုက်ပြီး မေးခွန်း ပေါ်လာသည်နှင့် မှားသွားမည်ကိုမရှိ။ သူများထက် ထူးခြားသောင် ဝံ့ဝံ့ စားစား ပင် ရေးချလိုက်တော့၏။

ကျောင်းတွင်သာ အရေးအဖတ် ရဲရင့်သည်မဟုတ်။ ပြင်ပ၌လည်း အဘယ်နေရာသို့ သွားသည်ဖြစ်စေ၊ အင်္ဂလိပ်စကားကို သုံးခွင့်ကြုံလာပြီဆိုလျှင် မရှက်မကြောက်ပင် ပြောလေ့ရှိ၏။ သူ့ဒေါ်ဒေါ်သန်းတို့ ညီအစ်မတစ်စုသည် တစ်စုံတစ်ရာ ဝယ်စရာရှိလျှင် စေ့စပ်သေချာ၍ တစ်ခါတည်း နှင့် ကိစ္စပြီး တတ်သော အတာကိုသာ ခိုင်းလေ့ရှိသည့်အတိုင်း တစ်နေ့သော် ဒေါ်ဒေါ်တင်က ဘိလပ် ချိတ်ကလေး များ ဝယ်ပေါ်ရန် အတာအား ရိုးတိုက်သို့ လွှတ်လိုက်၏။

ခွေးဖြင့် လျှော်ပေနေသော စွပ်ကျယ်နှင့် လုံချည်ကလည်း အရောင်အဆင်းမပေ၊ ဘော်လုံးကစားနေရာမှ ပင် ထွက်လာခဲ့ရသောကြောင့် ရိုးတိုက်ပေါ်ရောက်သည်နှင့် အရောင်းစာရေးများသည် အလစ်သမား ကလေး တစ်ယောက်ကဲ့သို့ သဘောထားကာ အတာအားသာလျှင် ဂရုစိုက်အကဲခတ်နေကြတော့၏။

အတာကလည်း ဝယ်စရာရှိသည့်နေရာကို တိုက်ရိုက်မသွားသေးဘဲ ကြည့်ကောင်းကောင်းရှိသည်နှင့် ကလေးစက်ဘီးများ ထားရာဌာနတွင်လည်းကောင်း၊ ဆွယ်တာအင်္ကျီများ ချိတ်ထားသည့်နေရာတွင် လည်းကောင်း လက်ပတ်နာရီမျိုးစုံတည်ချင်းထားသည့် ဗီဒိုအနီးတွင်လည်းကောင်း တရစ်ဝဲဝဲလျှောက် ကြည့်နေ၏။ ကြာသော် စာရေးတစ်ယောက်သည် အတော့်အပေါ်တွင် ပို၍မသင်္ကာဖြစ်လာကာ အတာ့ လည်ကုပ် ကို ဆတ်ခနဲ ဆုပ်ကိုင်ရင်း

"ဟေ့ကောင်လေး ဘာလာရှုပ်နေတာလဲ သွား" ထိုစာရေး လည်း ပြောပြောတွန်းတွန်းပင် အတာအား တိုက်ပြင်အရောက် ခပ်ရမ်းရမ်းကလေး တွန်း ထုတ် လိုက်၏။ အကိုင်ကြမ်းကြမ်းဖြင့် လည်ပင်းကိုညှစ်၍ ဖျစ်ထားသောကြောင့် အတာတွင်လည်း လာ ရသည့် အကြောင်းရင်းကို မဖြေနိုင်ဘဲ လည်တအစ်အစ်နှင့် တိုက်ပြင်သို့ ရောက်လာတော့၏။

အတာတွင် အတော်ကလေးရှက်သွား၏။ လည်ပင်းအညှစ်ခံလိုရသည်မှာလည်း အတော်ကလေးနာ သွားသောကြောင့် ထိုစာရေးအပေါ်တွင် သည်းမခံနိုင်လောက်အောင် ဒေါသဖြစ်သွားသည်သာမက သူ့ အား ဂျပိုးသူခိုးတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ပြုမူလိုက်သည်ကိုလည်း မကျေနပ်နိုင်သည်နှင့် ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် တိုက်ထဲ သို့ အပြေးကလေးဝင်သွားကာ "Who is manager? Where is manager? I want to see him. Please let me known where manager is.”

"မန်နေဂျာ ဘယ်သူလဲ၊ မန်နေဂျာ ဘယ်မှာလဲ၊ ကျွန်တော် သူ့ကိုတွေ့ချင်တယ်၊ မန်နေဂျာဘယ်မှာလဲ ဆိုတာ ကျေးဇူးပြုပြီးသိပါရစေ" အတာ လည်း တိုက်ထဲသို့ ရောက်သည်နှင့် ဘိုကပြား ကုလားစာရေးတစ်ယောက်အား သို့လျှင် တကြော်ကြော်နှင့် အင်္ဂလိပ်လို အော်မေးလေတော့၏။

အတာကို မြန်မာစာရေးက တွန်းထုတ်သွားစဉ် တပြုံးပြုံးနှင့် ကြည့်နေခဲ့သော ထိုဘိုကပြားကုလား စာရေး လည်း အတာက သို့လျှင် အင်္ဂလိပ်စကားဖြင့် တတ်သလောက် မှတ်သလောက် အော်၍မေး လိုက်သည်နှင့် ထိုကပြားနှင့်တကွ

စာရေးအားလုံးပင် ရုတ်တရက် အံ့အားသင့်သွားကြတော့၏။ တိုက် ထဲ သို့ ရောက်နေကြသော ဝယ်သူလူမျိုးစုံတို့လည်း အတူဆီသို့ အာရုံစိုက်သွားကြ၏။ အတာ ကလည်း အအော်နှင့် အမေးကို မရပ်။ မျက်ရည်စက်လက်နှင့်ပင် အရပ်လေးမျက်နှာကို လှည့်၍ မန်နေဂျာ ကို ရှာသလို ကြည့်ရင်း တကြော်ကြော်ဟစ်နေသေး၏။ မကြာမီပင် အခန်းတစ်ခုထဲ အသက်ငါးဆယ်ခန့်အရွယ် မျက်နှာဖြူတစ်ယောက်ထွက်လာပြီး

"ဘာဖြစ်တာလဲ"ဟု အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ထိုကုလားစာရေးကို မေး၏။

"ခင်ဗျား မန်နေဂျာလား" အတာလည်း ကုလားဖြေသည်ကို မစောင့်ဘဲ သူကပင် ထိုမျက်နှာဖြူအား အင်္ဂလိပ်လိုလှမ်းမေးလိုက် ၏။ ဤတွင်မှ မျက်နှာဖြူလည်း အတော့ဘက်သို့ လှည့်လာကာ

"မဟုတ်ဘူး၊ မန်နေဂျာ အပြင်သွားတယ် မင်း ဘာပြောချင်သလဲ၊ ငါ့ကို ပြောနိုင်တယ်"ဟု မှင်သေသေ နှင့် ပင် ထိုမျက်နှာဖြူက ခွင့်ပြုလိုက်၏။ ဤတွင် အတာလည်း သူတတ်သလောက်သော အင်္ဂလိပ်စကားများကို သုံးကာ ဝါကျတို ကလေး များ ဖြင့် ပြတ်တောင်းပြတ်တောင်း တိုင်ကြားလေတော့၏။

သူ နောက်ဆုံးပြောလိုက်သည်မှာကား

"ကျွန်တော် ခိုးဖို့လာတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီမှာ ပိုက်ဆံပါတယ်၊ ကြည့်၊ ချိတ်ဝယ်မလို့လာတာ၊ ကျွန်တော် အမြဲလာဝယ်နေကျပဲ၊ ကျွန်တော် လာလာဝယ်နေတဲ့ သိုးမွေး၊ ချိတ်၊ ခေါင်းလိမ်းဆီ၊ နှစ်ချောင်းထိုးအပ်၊ မျက်နှာသုတ်ပဝါ၊ အဲဒီဈေးနှုန်းတွေ ကျွန်တော် အကုန်သိတယ်၊ မယုံရင် ကျွန်တော့်ကို မေးပါ၊ အားလုံး ပြောပြမယ်၊ ခု ကျွန်တော် ဘောလုံးကစားနေတုန်း ခိုင်းလို့ ဒီလိုပဲလာတာ၊ ဒါ ကျွန်တော့်ကို လည်ပင်း ညှစ်ပြီး တွန်းထုတ်တယ်"

အတာ ဆိုလိုသည်မှာ ဤအတိုင်းပင် ဖြစ်၏။ သူပြောလိုက်သည့် အင်္ဂလိပ်စကားမှာ တိတိကျကျပင် မမှန်သော်လည်း ထိုမျက်နှာဖြူ သဘောပေါက်ပုံရ၏။ မျက်နှာကြီးလည်း နီလာကာ ချက်ချင်းပင် ထို စာရေးကို ခေါ်၍ ကြိမ်းတော့၏။ နောက် အတာကိုလည်း ပြုံးကာရယ်ကာနှင့် သူ မကြာခဏလာဝယ် သည်ကို သိရ၍ ကျေးဇူးတင်ကြောင်းပြောကာ ပခုံးကလေးကိုင်၍ ထိုမျက်နှာဖြူကိုယ်တိုင်ခေါ်သွားပြီး အတာဝယ်လိုသည့် ချိတ်ကို ထုတ်ယူရောင်းချလိုက်ပြီးမှ ဘောင်းဘီအိတ်ကိုနှိုက်၍ ပိုက်ဆံတစ်မတ်ပင် မုန့်ဖိုးပေးလိုက်သေး၏။ ဤမျှ စွာကျယ်နိုင်သော အတာပါပေ။

ဤလို မရှက်မကြောက်နှင့် တတ်သလောက် မှတ်သလောက် ပြောဝံ့၍လည်း အတာသည် အင်္ဂလိပ် စ ကား ကို အခြားသော အတန်းသားများထက် ပို၍ပြောတတ်၏။ အချို့သော အရပ်ထဲမှ အတန်းကြီး သမား များပင် ဝမ်းထဲမှာ တတ်နေသော်လည်း ပါးစပ်မရဲ၊ ပြောလေ့ပြောထလည်း မရှိသောကြောင့် အတာလောက် မသွက်သလို ဖြစ်နေကြကာ ယွန်းထည်ဆိုင်များသို့ နိုင်ငံခြားသား ဝယ်သူလာတိုင်း အတာ သာလျှင် မျက်နှာပွင့်နေခဲ့၏။

"ဟေ့ အတာ၊ မင်း ဘိလပ်သားကြီးတွေနဲ့ အင်္ဂလိပ်စကားပြောတော့ မှားသွားမှာ မရှက်ဘူးလား" ဟု ဘဆွေ တို့က မေးသောအခါတွင်

"ဘာလို့ ရှက်ရမှာလဲကွ၊ မင်းတို့ကုလားစကားကို မတတ်တတတ် ပြောတော့ကော ရှက်သလား၊ ဒီလို ပေါ့ကွ၊ အင်္ဂလိပ်စကား အပြောမှားသွားရင် ဘိလပ်သားတွေက ကဲ့ရဲ့မလား၊ သရော်မလားဆိုပြီး မင်း တို့က ကြောက်နေတာကိုးကွ၊ ဒီအင်္ဂလိပ်တွေ မြန်မာစကား ကပေါက်ကချာ ပြော တာကို

မြန်မာတွေက ခွင့်လွှတ်သလို သူတို့ကလဲ ဒီလိုပဲပေါ့ကွ၊ မတတ် တတတ် ပြောပြော ဇောက်ထိုးမိုးမျှော်ပဲပြောပြော သူ တို့သဘောပေါက် ရင် ကျေးဇူးတောင် တင်ကြသေးသတဲ့ကွ၊ တို့တီချာက ပြောတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မှန်အောင် ပြောနိုင်ဖို့တော့ ဂရုစိုက်တဲ့"

ဝါတွင်းရက်ဖြစ်သည့်အတိုင်း အတာတို့ကျောင်းသည် တနင်္ဂနွေနှင့် ဥပုသ်နေ့ပိတ်၏။ အတာလည်း သူ့ အချစ်တော် ကျော်ကျော် တို့မမက ဘော်လီအင်္ကျီမှာချုပ်ခိုင်းထားသဖြင့် သိမ်ကြီးဈေးတွင် ဝင်ယူ ရမည် ဖြစ်သောကြောင့် ခပ်စောစောပင် အိမ်မှထွက်လာခဲ့၏။ အတာသည် ဦးနှောက်၊ ခြေလက်နှင့် မျက်စိသာမက နားကိုလည်း အအားထားလေ့မရှိ။ မည်သူတွေ မည်သည့် စကားပြောသည်ဖြစ်စေ၊ သူ့အဖို့အကျိုးရှိမည်ဆိုလျှင် ဂရုတစိုက်နားစွင့်နေတတ်၏။ ငါးပိ ဘယ်ဆိုင် တွင် ကောင်းသည်ဟု ပြောသံကြားလျှင်လည်း မှတ်ထားလိုက်၏။ မည်သည့် ပဒုမ္မာအသား ကောင်းသည် ကြားလျှင်လည်း သူ့ခေါင်းထဲ စွဲထားလိုက်သည်သာဖြစ်၏။ မည်သည့် ဆိုင်တွင် ဘော်လီ အချုပ်ကောင်း၍ မည်သည့်တရုတ်သည် ပဒုမ္မာပုံကျကျ ချုပ်နိုင်ကြောင်းကိုလည်း အတာကိုမေး လျှင် သိလိမ့်မည်ဖြစ်ရာ ယခု သူ့ကျောင်းမှ မြန်မာဆရာမ အားလုံးလိုလိုပင် ပဒုမ္မာနှင့် ဘော်လီချုပ်သည်က အစ အတော့်ကို အပ်ခိုင်းနေကြပြီဖြစ်၏။

သိမ်ကြီးဈေးပေါ်မှ ဘော်လီများရွေး၍ လေးလေးမှန်မှန် ထွက်လာခဲ့သော အတာလည်း ကျောင်းနှင့် ပေတစ်ရာခန့်အကွာ စဥ့်အိုးတန်းထိပ်သို့ ရောက်သည်နှင့်

"အတာ" သို့ ခေါ်လိုက်သော အသံကြောင့် ဆတ်ခနဲ လှည့်အကြည့်လိုက်တွင် ထီးတစ်လက်ဆောင်း၍ မန်ကျည်း ပင်အောက်တွင် ရပ်နေသော မသိန်းမေအား တွေ့လိုက်ရသဖြင့် အတော့်ရင်ထဲတွင် ဒုခန် ထိတ်သွားရှာ တော့၏။ သားအမိ တို့မည်သည် မိခင်ကိုမြင်လိုက်ရလျှင် ပျော်သွားမည် ရွှင်သွားမည်။ သို့မဟုတ် အပြေးကလေး လှမ်းဖက် တက်သည်သာဖြစ်သော်လည်း အတာတွင်မူ သူ့မေမေကို မြင်လိုက်ရတိုင်း အသည်းထဲ စိမ့် သွား၏။ ကျော လည်း ချမ်းသွားတတ်၏။ ရင်လည်း တုန်သွားတတ်၏။

"ဘာများ ဒုက္ခပေးဦးမလို့ပါလိမ့်" တစ်ခါတစ်ရံ ဤလိုလည်း စိတ်ထဲမှ အတာကြိတ်၍ ရေရွတ်မိတတ်၏။ စင်စစ် မသိန်းမေသည်လည်း မကောင်း။ ယခု ကျောင်းသို့အထိလိုက်လာပြီး အဘယ်ပုံ နှောင့်ယှက်ဦးမည် မသိ။

"သန်းသန်း တို့က ဒီနေ့ ကျောင်းလခ ပေးလိုက်တယ်မဟုတ်လား" အနီးသို့ ကပ်လာရင်း သူ့မေမေက ဤလိုမေးလိုက်သည်နှင့် အတူ ရင်ထဲတွင် ဒုခန် မဟုတ်တော့ဘဲ ဒိန်းခနဲ ခုန်သွားတော့၏။

မှန်သည် ယနေ့သည် လဆန်း ၁ ရက်နေ့ဖြစ်သည့်အတိုင်း သူ့ဒေါ်ဒေါ်သန်းက ကျောင်းလခပေးလိုက် ၏။ သို့တစ်ရက်နေ့တိုင်း ကျောင်းလခပေးသည်ကို မသိန်းမေ သိ၏။ သိ၍လည်း ယနေ့လိုက်လာကာ အတာ အား
သို့မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သောကြောင့်

"ဟုတ်ကဲ့ မေမေ၊ ပေးလိုက်တယ်"

"ဘယ်မလဲ၊ အဲဒီကျောင်းလခ ငါ့ ခဏပေးစမ်း၊ သန်ဘက်ခါတော့ ငါ ပြန်ပေးမယ်"

"အင်" အတာတွင် ထိုမျှသာ ရေရွတ်နိုင်တော့၏။
ကြိုတင်ခန့်မှန်းခဲ့သည့်အတိုင်းပင် မသိန်းမေ ဒုက္ခ ပေးပြန် လေပြီ။

"ငါ ပြန်ပေးပါ့မယ်လို့ ဆိုနေ ဘာဖြစ်သွားရတာလဲ၊ မျက်နှာက" ဤလိုငေါက်ရင်း မျက်လုံးတစ်ချက်သာ ပြုးပြလိုက်ရသည်။ အတော့ကျောင်းလခငွေလေးကျပ်လည်း မသိန်းမေ လက် သို့ ပူပူနွေးနွေး ပါသွားလေတော့၏။ ဤစနေ တွင်သာ အတာ ကံဆိုးသည်မဟုတ်။ လွန်ခဲ့သော တစ်ပတ်ကျော် စနေနေ့ကလည်း သူ့မေမေ သည် အဏု အား အသိမပေးဘဲ ဒေါ်ဒေါ်သန်းတို့နောက်တစ်ကြိမ် ဝယ်ပေးသော ပိုးလုံချည်ကိုပါ ယူ ပေါင် ၍ မြင်းလောင်းခဲ့ပြီး ဖြစ်၏။ ဆိုခဲ့ဖူးသည့်အတိုင်း ကစားသမားတို့မည်သည် တစ်ဆယ်ရှုံးလျှင် နှစ်ဆယ်ဖိုး ထပ်ကစားချင်ကြ၏။ ကစားရန် အတွက်သာ ငွေရမည်ဆိုကာ ဘာကိုမျှမမြင်၊ ဆိုးသည် ကောင်းသည် မစဉ်းစား၊ မှားသည် မှန်သည် လည်း မတွေး။ တစ်ခါတစ်ရံ ရာဇဝတ်ဘေးသော်မှ ကြောက်ရမှန်းမသိ။ မိုက်တိမိုက်ကန်းနှင့် တဇွတ်ထိုး ငွေရလမ်း ရှာတတ်ကြ၏။

အဏုမေမေသည် ယခင် ဤမျှလောက်မဆိုး။ ယခုသော် ကစားဝါရင့်လာသည်နှင့်အညီ ကိုယ်ကျင့် တရား သည်ပင် ချို့ယွင်းစပြုလာပြီဖြစ်၏။ အရောင်းအဝယ်နှင့်ပတ်သက်လျှင် မတန်တဆ အမြတ်ယူ လိုက ယူမည်၊ အကြွေးယူပြီးဆပ်လိုမှ ဆပ်မည်။ သို့သော် သူတစ်ထူးက ယုံကြည်၍ ပစ္စည်းတစ်ခုခု ဝယ်ခိုင်းသော ငွေမျိုးကိုမူ သူ့အလွဲသုံးစားမလုပ်တတ်၊ ယခုသော် အားကစားကျူးလာပြီဖြစ်သည့် အတိုင်း ထိုစိတ်ဓာတ် လည်း ပျက်ပြားပြုလာရုံသာမက သူတစ်ထူးက ထောက်ပံ့သော အတော့ကျောင်း လခငွေ ကိုပါ မရေမရာနှင့် တော် မတော် မချင့်ဘဲ အနိုင်ကျင့် ဆွဲယူသွားပြန်လေပြီ။

ကိုထွန်းအောင် ပြောခဲ့ဖူးသည့် ရလေလိုလေ အိုတဏှာဟူသောစကားကဲ့သို့ပင် မသိန်းမေလည်း တစ် ကြိမ်သာမဟုတ်တော့ဘဲ

"ကဲ နှင့်ကျောင်းလခ ငါ့ကို ခဏပေးဦး၊ နောက်လကျတော့ သုံးလခ အတွက် တစ်ခါတည်း ပေါင်းပေးမယ်" ယခင်နှစ်လအတွက ကျန်နေသေးသောကြောင့် မျက်နှာပူလှုပြီဖြစ်သည့် အတာလည်း ဤတစ်ကြိမ် တွင်မူ သည်းမခံနိုင်တော့သည့်အတိုင်း အရင်ပိုက်ဆံလဲ မေမေ မပေးသေးဘူး၊ ခုလဲ တောင်းပြန်ပြီ"ဟု မဝံ့မရဲနှင့်ပင် အရဲစွန့်ပြောလိုက်သည် နှင့်

"ဟင် ငါ့ကို ဒီလိုပြောသလား၊ ကြီးလာတဲ့အခါ နင်တို့လုပ်စာ စားရဖို့ တော့ ဝေးပါသေးရဲ့ ဟင်း၊ ဒါကြောင့် နင့်ကို ငါ ဘာမှဝယ်မပေးတာ၊ ကျောင်းထားမပေးတာ သိလား၊ ကြီးလာရင် ကိုယ့်သားမယား ကိုယ်ရှာကျွေးမဲ့အကောင် ခုကတည်းက ငွေကလေး သုံးလေး ကျပ်တောင် မိဘကို မသဒ္ဒါချင်ဘူး၊ ဒါတောင် ချေးတာမို့ အလကားတောင်းတာဆိုရင်"

"ရော့ပါ မေမေ၊ ယူ ယူ ရော့"

အတာက သွက်သွက်ကလေးပင် ထုတ်ပေးလိုက်၏။

"မိဘကို မသဒ္ဒါချင်ဘူး"ဟူသော စကားမျိုးဖြင့် အတာ အပြောမခံ လို။ သူ့မေမေကို အတာ ချစ်၏။ ပေးချင်ကမ်းချင်၏။ သို့ကြောင့်ပင် သကြားလုံးဆိုင် ဖွင့်ခဲ့စဉ်က တတ်နိုင်သလောက်ပေးခဲ့သည်မဟုတ်ပါလော။ ယခုမူ သူ့တစ်ထူး က ထောက်ပံ့သော ကျောင်းလခလည်း ဖြစ်သည်။ ပေး၍ မလျော်သော ပိုက်ဆံဟုလည်း အတာ ခွဲခြားနားလည်သော ကြောင့် သို့ပြောမိခြင်းဖြစ်၏။ သို့နှင့် မသိန်းမေက ဤသည်ကိုမသိ၊ အရေးကြီး သည်မှာ သူ ပိုက်ဆံရဖို့ သာလျှင် ဖြစ်၏။ ဤအတိုင်း သာ သွားနေက သူ့ကျောင်းနေရေးကိုပါ ထိခိုက်လာစရာရှိသဖြင့် အတာတွင် တစ်မျိုးတစ်မည်ကြံ ၍ ဉာဏ်ကလေးပါ ထုတ်လာရတော့၏။

“ဒေါ်ဒေါ် ကျောင်းလခကို ကျွန်တော့်လက်ထဲ မပေးပါနဲ့တော့နော်၊ ဟိုလတုန်းကလေ ကျွန်တော် တို့ ကျောင်းသားသုံးယောက်တောင် ခေးပြေပြီး လုသွားတယ်၊ ဒေါ်ဒေါ်ရဲ့ ကျွန်တော်တောင် ကံကောင်း လို့” သူ့မေမေအတွက်ပါ ကာကွယ်ရင်း သို့ပြောလိုက်သောကြောင့် နောက်ဆုံးတွင် အတာ အကြံပေးချက် အရ စာတိုက်မှပို့ပေးရန် သဘောတူလိုက်ကြ၏။ သို့သော် တစ်လတစ်ကြိမ် သဘော မဟုတ်တော့ ဘဲ နွေရာသီ ကျောင်းပိတ်ရက်အထိသာ ပေးစရာလခများကို တစ်ကြိမ်တည်း တွက်၍ ပေးပို့လိုက်တော့၏။ သို့သော် သူ့မေမေကောင်းမှုကြောင့် အတော့်တွင် သုံးလအတွက် အကြွေးကျန်နေသေး သည့်အတိုင်း တီချာလတ် တို့တွင်လည်း တစ်ကြိမ်တည်း ကြိုတင် ပို့လိုက်သော ငွေများအတွက် အံ့အားသင့်မိသ လောက် ကျန်သုံးလခအတွက်မူ မစဉ်းစား တတ်အောင် ဖြစ်နေကြတော့၏။

ရစရှိလျှင် လိုချင်ချင်တည့်ဖြစ်နေသော မသိန်းမေလည်း အလွန်စက်ဆုတ်ဖွယ်ရာသော ကိစ္စကို

”တစ် တက်စား လည်း ကြွက်သွန့်”ဟူ၍ပင် သဘောထားနေပြီလော မသိ။ နောက်လတွင်လည်း တောင်းပြန် ၏။ သို့သော် မရ။ ဒေါ်ဒေါ်သန်းတို့က ဤသို့ ဤနှယ် စီမံလိုက်ပြီဖြစ်ကြောင်း အတာက ပြောပြသည်ကို

”ဟင်း ဒါ နင့်ဉာဏ်ပဲမဟုတ်လား”ဟူသော အမေးနှင့်အတူ အတော့်ခေါင်းကလေးကို ပူ သွားအောင် ခေါက်လိုက်ချေသေး၏။ ဤမျှနှင့် မပြီးသေး။ တစ်နေ့မဟုတ်လျှင် တစ်နေ့နေ့၌ ပေါ်ရစမြဲ ဓမ္မတာအတိုင်း အပေါင်ဆိုင်တွင် ဆုံး သွားပြန်ပြီဖြစ်သော အတော့လုံချည်ကိစ္စကို ဒေါ်ဒေါ်သန်းတို့ ဆွမ်းကျွေးသည့်နေ့ကပင် သိသွားကြပြန် ပြီဖြစ်၏။

“ခက်တာပဲ အတာ ရယ်၊ မင့်အမေကြောင့် ဒေါ်ဒေါ်တို့တောင် စိတ်ပျက်လာပြီ” ထိုစကားကြောင့် အတာတွင် ဘုရား ဘုရား ဟူ၍ပင် တမိသွားရှာ၏။

”ကျောင်းများ ထုတ်ပစ်လိုက်လေ မလား” ဟူ၍လည်း ရင်ထဲတွင် တုန်လှုပ်သွားမိ၏။

”အေး မင့်ကိုတော့ နောက်ထပ် တစ်ထည်မဟုတ်ဘူး အတာ၊ ဆယ်ထည်တောင် ဝယ်ပေးချင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ မင့်အမေက ဒီလိုပဲ လုပ်လုပ်နေတော့ မခက်ဘူးလား” ဟု ညည်းညည်းညူညူ ပြောလိုက်ပြီးမှ

”ကဲ ကဲ မင့်အမေလုပ်ပုံ မကြိုက်တာနဲ့ မင်းကို ဝယ်မပေးရင် မင်း မဝတ်ရရုံပဲရှိမယ်၊ ဒီလိုတော့ လဲ ဒေါ် ဒေါ်တို့က မလုပ်ရက်ဘူးကွယ်၊ မင်းကို ဒေါ်ဒေါ် သနားတယ်” ယခုမှ အတာ စိတ်ချ လက်ချ အေးသွားတော့၏။

“ကဲ ခု မင်းကို ပိုးလုံချည်သုံးထည် ဝယ်ပေးမယ်၊ ဒါပေမဲ့ အိမ်ကို ယူမသွားရဘူး၊ ဒီမှာပဲ ထားရမယ်။ ဘယ်တော့ဖြစ်ဖြစ် အချိန်မရွေး မင်း ဝတ်ချင်တဲ့အခါ လာယူဝတ်၊ မင့်အတွက် သေတ္တာကလေး သတ် သတ် ဝယ်ပေးထားမယ်၊ အေး ဝတ်ပြီးရင် ချက်ချင်း ဒီမှာလာသိမ်း၊ ဟုတ်လား” ဤသည်မှာ အခြားသော ကလေးတစ်ယောက်အဖို့၌ မလွတ်လပ်သလိုရှိနေ၍ ကျေနပ်ချင်မှာ ကျေနပ် မည်ဖြစ်သော် လည်း အတာတွင်ကား ထိုအကြံကို ပုဆိန်ပေါက်ရှိခိုးရင်း ဝမ်းမြောက်ခြင်းကြီးစွာဖြင့် လက်ခံ လိုက်တော့၏။ တစ်နည်းဆိုသော်

”ရှုပ်ပါတယ်ကွယ်၊ တို့လဲ မင့်သေတ္တာကို ကြည့်မနေအားပါဘူး၊ လာယူ

ဝတ်လိုက် ပြန်ထားလိုက်နဲ့ မင်း လဲ အားနာချင် နာနေမှာ၊ ကဲ မင့်အိမ်သာ မင်း ယူသွားပါတော့” ဟု သူ့ဒေါ်ဒေါ်သန်းက ပြောမည်ကိုပင် အတာ ကြောက်မိသေး၏။ ယခုစီမံကိန်းမှာ ဘဏ်တွင် အပ် ထားသလောက်ပင် အတော့်အဖို့၌ အန္တရာယ် ကင်းသည် မဟုတ်ပါလော။ သူ သဘောကျပေမည်သာ။

အတာ့ဒေါ်ဒေါ်သန်းတို့က မတတ်သာသည့်အဆုံး၌ သို့လျှင် အလုပ်ရှုပ်ခံ၍ စီမံလိုက်သည်ကိုလည်း မသိနိုင်းမေ မကျေနပ်။ သို့ မကျေနပ်သည်မှာလည်း ဒေါ်ဒေါ်သန်းတို့အပေါ်မဟုတ်ဘဲ အတူညာဏ်ပင်ဟု ယူဆ ကာ သူလုပ်ခဲ့ပုံ နည်းလမ်းကျ မကျကို မစဉ်းစား၊ ဒေါသတွေသာလျှင် အကြောင်းမဲ့ပွားပြီး

”နင်တော့လား ငါ သေတောင် မကျေဘူးမှတ်” သို့လျှင်ပြောရင်း ဖိုးဖိုဇတ်ဇတ်နှင့် ဖိုးဖိုးဇတ်ဇတ် ရိုက်လိုက်သေး၏။ ကလေးနှင့်ဖက်၍ ဖြစ်သည်မှာ အကြောင်းခိုင်လုံ လျှင် ခွင့်လွှတ်နိုင်စရာရှိသေး၏။ ယခုသော်ကား သူ့အပြုအမူ စိတ်ထားနှင့် ဖြစ်ပျက်ပုံ အကြောင်း တရား သဘောသည် သူပြောပုံနှင့် အဘယ်သို့ ဆက်စပ်၍မရ။ ထို့ထက် ခွကျသောအဖြစ် မျိုး ကို ကမ္ဘာ့မြေဖြစ်၍ ရှာသည့်တိုင်အောင် သားအမိအနေဖြင့် တွေ့လိမ့်မည်မဟုတ်။

ထိုနေ့မှအစပြုကာ အတာတွင် အတော်ကလေး အပူအပင်စဲသွားပြီဖြစ်၏။ စာမေးပွဲတွင်လည်း သူသည် ပင် ဗိုလ်စွဲ၍ ထိပ်ထိပ်ကြဲအောင်ခဲ့ပြန်ပြီဖြစ်၏။

”ကျွန်တော် ပထမပဲ ရတယ် ဒေါ်ဒေါ်သန်း”

”ဒီမှာ မမရင် စာမေးပွဲ ကျွန်တော် အောင်တယ်၊ အားလုံးထဲမှာလဲ ပထမရ တယ်၊ ဒေါ်ဒေါ်တင် တို့ ဒေါ် ဒေါ်ခင်တို့ကိုလဲ ပြောလိုက်ပါနော်၊ ဒေါ်ဒေါ်မအေးကျင်ကိုတော့ ကျွန်တော် အခုပဲ ပြောခဲ့ပြီးပြီ” အတာ ပျော်လိုက်သည်မှာ တခုန်ဆွဆွဖြစ်နေ၏။

ဘေးလူများပင် သူ့ကိုကြည့်ရင်း ရောယောင်ဝမ်းသာ နေကြလျက် ဒေါ်ဒေါ်သန်းတို့တွင်လည်း တပြုံးပြုံးနှင့်။ ထိုအပြုံးမှာ သိန်းထိဆယ်ကြိမ်ဆက်ပေါက်သည် တိုင်အောင် ယခု အပြုံးလောက် ပြည့်ပြည့်ဝဝနှင့် ကြည်ကြည်နူးနူးအသွင်မျိုး ပေါ်လွင်လိမ့်မည်မထင်။

“ဟဲ့ မောင်မြ စာမေးပွဲအောင်တယ် ဘာတယ်ဆိုတုန်းကတောင် ငါ ဒီလောက် ဝမ်းမသာမိဘူး၊ ဒီကောင် လေးကျမှ ငါ ဘယ်လိုဖြစ်ပါလိမ့်၊ ရင်ထဲမှာ တလှပ်လှပ် တလှပ်လှပ် နဲ့” ဟူ၍လည်း ဒေါ်ဒေါ်သန်းမေမေ (ဝါ) အတာကို ချစ်သော ဘွားဘွားက သူ့သားဖြစ်သူ ကိုမြနှင့် ပင်နှိုင်းယှဉ် ၍ ဤသို့လျှင် အသည်းထဲမှ စိမ့်ထွက်သောအသံမျိုးဖြင့် ပြောလိုက်သေး၏။

ဤလို အားရစရာကောင်းသလောက် အတာတွင်လည်း ကုသိုလ်ကံကလေး ထောက်လာပြီဖြစ်၏။ အတာ ဤကဲ့သို့ ပညာထူးချွန်လေ ထောက်ပံ့ရသည်အတွက် အားတက်ဝမ်းမြောက်လေ ရှိခဲ့သော ကြောင့် ဒေါ်ဒေါ်သန်း တို့လည်း အတော့်အတွက် ကျောင်းစရိတ် အပြည့်အစုံသာမက အဝတ် အစား ပြဿနာ ပါဝင်၍ ဖြေရှင်းလိုက်တော့၏။ ယခင် လို ခြောက်မူးတန်ရှပ်နှင့် သုံးမတ်ပဲတင်းတန် ချည်ကြမ်းလုံချည်မျိုးမဝတ်ရတော့ဘဲ အင်္ကျီအိုရှပ် ခရုပလေကပ်နှင့် အတော်ကလေး အခြေအနေ မတ်နေတော့၏။ ကိုထွန်းအောင်တွင်လည်း အကူစာ ရေး ဘဝမှ အသိအမှတ်ပြု လခစားစာရေးဖြစ်လာပြန်သောကြောင့် အတော့မုန့်ဖိုးသည် ခြောက်ပြားမှ တစ်မူး အထိပင် တိုးတက်သွားပြီဖြစ်၏။

အတာစ၍ နေခဲ့ကျောင်းမှာ မိန်းကလေးကျောင်းဖြစ်သည့်အလျောက် ယောက်ျားကလေးများကို ငါး တန်းအထိသာ နေခွင့်ပြု၏။ အကယ်၍

အတာနေလိုက ငါးတန်းအောင်သည်အထိ တစ်နှစ် တိတိ နေ နိုင်သေးသော်လည်း

”မမသန်း။ အတာ့ ကို အစိုးရဟိုက်စကူးကျောင်း ပြောင်းလိုက်ရင် ကောင်းမယ်၊ ဒီကောင်လေး ထူးချွန် ပုံနဲ့ ဆိုရင် ပညာတော်သလောက် အဲဒီကျောင်းက အတန်းတင်ပေးတယ်” သို့လျှင် အရပ်ထဲ ရှိ ကောလိပ်ကျောင်းသားကြီးများက အကြံဉာဏ်ပေးကြသောကြောင့် အတာလည်း ထိုနှစ်မှာပင် အစိုးရဟိုက်စကူးသို့ ရောက်သွားတော့၏။ အေ ဘီ စီ စသဖြင့် ပဋ္ဌမတန်းချည့် သုံးတန်း ရှိသည့် အနက် ဆရာမကိုင်တော့ အတန်းတွင်ပင် အတာနေရ၏။ ထိုကျောင်းသို့ ကျောင်းသားသစ် တစ်ယောက်အဖြစ် ရောက်လာရသကဲ့သို့ သူ့အတန်းပိုင် ဆရာမသည်လည်း ထိုနှစ်တွင်မှ အလုပ်ဝင်သော ဆရာမအသစ်ဖြစ်၏။

အချို့သော အမျိုးသမီးများက ဆံထုံးကြီးကြီးထုံးခြင်းကို ခေတ်ဆန်သည်ဟု ယူဆသော အချိန်ကာလ ဖြစ်သည့်အလျောက် ထိုဆရာမလည်း ဆံထုံးကြီးကြီး ထုံးရုံသာမက အင်္ဂလိပ်ဒေါက် ဖိနပ်ကိုပါ စီးလေ့ ရှိသောကြောင့် အခြားသော ဆရာမများနှင့် ယှဉ်လိုက်ပါက အတာတို့ဆရာမသည် ထူးခြားနေ ၏။ သို့သော် အတာ သဘောမကျ။ အခြားသော အတန်းသားများလည်း မနှစ်သက်။ သို့နှင့် အခြားသော အတန်းသားများရော အတာတို့အတန်းသား အချို့ကပါ ဆရာမအား မကြားတကြား သရော်စပြုလာ တော့ ၏။ အချို့က ဆရာမကြားသည်အထိပင် ပြောင်၍၊ အချို့ ကမူ ကျောက်သင်ပုန်းကြီးတွင်ပင် ရုပ်ပြောင်နှင့်တစ်မျိုး၊ စာချိုးနှင့်တစ်ဖုံ စုံနေအောင် လှောင်လာကြ၏။

“လေဒီရှူးနဲ့ မဘီအေ” ဤသည်မှာ ဆရာမကို မြင်လိုက်သည်နှင့် မကြားတကြား ဆိုလေ့ရှိသော ရုပ်ရှင်သီချင်းဖြစ်၏။ ထိုကဲ့ သို့ ပြောင်းသည့်အထဲတွင် အတာ မပါ။ သူ့စိတ်ထဲက ဆရာမ အပြင်အဆင်ကို သဘောမကျရုံ သာ ရှိလျက် ပျက်အောင်ပြောင်လှောင်သည့်အထိ အတာတွင် မိုက်ရိုင်းတတ်သူမဟုတ်။ အခြားသော သူ့အတန်းသားများက ဤလိုပြောင်လှောင်ပျက်ချော်နှင့် မပျော်သောအမှုကို ပြုလာသော အခါတွင် မူ ထိုအတန်းသားများကို အတာ ဒေါသဖြစ်လာ၏။ သူ့စိတ်တွင်လည်း ဆရာမအား ဖြစ်နိုင် လျှင် ဤလို လေဒီရှူး မစီးရန်နှင့် ဆံထုံးကားကားကြီး မထုံးရန် အကြံပေးလို၏။ အခြားသော ဆရာမ များ နည်းတူ ရိုးရိုးအသွင်ဖြင့် အတာ မြင်လို၏။ အထူးသဖြင့် ရိုးရိုးအဆင်အပြင်ကို သူက မြင်ချင်သည် ထက် ထိုထိုကျောင်းသားများ၏အနှောက်အပြောင်ခံရမှုမှ ဆရာမ သက်သာရာရမည်ကို အတာ ပို၍ လိုလား၏။

တစ်နေ့သော် ဆရာမဖြစ်သူ အတန်းထဲဝင်လာပြီး စာအုပ် ဖောင်တိန် စသည်တို့ကို ချလိုက်သည်နှင့် စားပွဲပေါ်တွင် မြေဖြူ နှင့် ရေးဆွဲထားသော ဆရာမ၏ကာတွန်းရုပ်ပြောင်ကို ကိုးရိုးကားရားမြင် လိုက် ရသောကြောင့် ဆရာမတွင် သိသိသာသာ မျက်နှာပျက်သွား၏။ သို့သော် ဒေါသဖြစ်ပြီး၊ စိတ်ဆိုးခြင်း တည်းဟူသော အမူအရာမျိုးမပြဘဲ ဝမ်းနည်းပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသည့် အသွင်သာဆောင်နေ ၏။

”ဟော့ ဒီစားပွဲမှာ ဘယ်သူရေးထားသလဲကွဲ

” တည်ခန့်သော မျက်နှာထားတွင် ပြုံးယောင်ကလေးသန်း၍ သို့လျှင် ခပ်အေးအေး မေးလိုက်၏။ အဖြေ ဆို၍ ဘာတစ်ခွန်းမျှပေါ်မလာ။

”ကျွန်တော်တို့ မသိဘူးဆရာမ”ဟူ၍ပင် မည်သူတစ်ယောက် မျှ ပြော ဖော်မရ။ ဆရာမကလည်း အားလုံးကို တစ်ယောက်စီအကဲခတ်နေ၏။

ထိုအချိန်၌ အတာသည် အသားများ တဆတ်ဆတ်တုန်နေ၏။ အံကလေးလည်းကြိတ်ထား၏။ နောက် ဆုံး စိတ်မတင်းနိုင်၍လား မသိ။ ထိုင်နေရာမှ ဆတ်ခနဲ ထရပ်တဲ့ကာ

"ကျွန်တော် သိတယ် မမ၊ အဲဒါ စိန်တင်ရေးထားတာ"ဟု ပြတ်ပြတ်သားသားပင် ထ၍ ပြော လိုက်သော ကြောင့် တစ်တန်းလုံး လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားတော့၏။ ဆရာမလည်း စိန်တင်ဆိုသူအား အတန်ကြာ တွေကြည့်နေပြီးမှ

"ကဲ မောင်စိန်တင် မတ်တတ်ရပ်စမ်း" စိန်တင် လည်း ဆိုးဆိုးဆတ်ဆတ် ထရပ်ရင်း အလွန်ဒေါသဖြစ်နေသော အမူအရာဖြင့် အတူအား စေ့ ကြည့်လိုက်၊ ဆရာမဆီ မျက်နှာမူလိုက်ဖြင့် ဂ္ဂနွေမရဖြစ်နေ၏။

"ကိုယ့်ဆရာမ ကို ဒီလိုရေးတာ ကောင်းသလား မောင်စိန်တင်၊ မတော်တရော်တွေ" ဆရာမက ခပ်မှန်မှန်အမူအရာဖြင့် မေးလိုက်၏။ သို့သော် စိန်တင်က ဘာမျှ မ။ ခေါင်းကလေးငုံ့၍ တွေသွား၏။

"

မတော်တရော်တွေ"ဟု ဆိုသော်လည်း စစ်စစ် ရိုင်းရိုင်းပျပျမပါ။ ဆရာမ ဆင်ယင်ထား သည့် အတိုင်း လေဒီရှူးနှင့် ဆံထုံးကြီးကိုသာ အဓိကထား၍ ကာတွန်း အဖြစ် ရေးထားပြီး အောက်နား တွင်မှ (လေဒီရှူးနှင့် မဘီအေ)ဟူသော စာတစ်ကြောင်းပါ၏။

"မင်း ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုရေးရသလဲ" သို့ ထပ်မေးလိုက်သည့်တိုင်အောင် စိန်တင်မလှုပ်သေး။ အခြားသော အတန်းသားများမှာမူ ဆရာမ အား အားနာနေ သည့်အသွင်ဆောင်နေကြ၏။ ချက်ချင်းဆိုသလို ဆရာမ၏မျက်နှာလည်း အသွင် ပြောင်းလာ၏။ အပြစ်တစ်ခုကို အတော်ကလေး ဆိုးဆိုးဝါးဝါး ကျူးလွန်ခဲ့သူတစ်ယောက်အား ဤသို့ သော မေးခွန်း များ ထုတ်နေခြင်းအားဖြင့် အကျိုးထင်မည် မဟုတ်။ ခေါ်ရိုက် သည့်တိုင်အောင်လည်း မိမိ အား နောက်ပြောင်မှုသည် ရပ်တန့်သွားမည်ဆိုက တာဝန်မကြီး၊ သို့မဟုတ် ရိုက်ရကောင်းလား ဟု မုန်း စိတ်တွင် အနှောင့်အယှက် ဖြစ်နေပေမည်။ ဤသည်ကို တွေးမိသည်နှင့် ဆရာမ လည်း သိသိသာသာ ပြုံးနေ၏။

ထိုအချိန်မှာပင် စိန်တင်လည်း အလွန်လျှင် မကျေမနပ်ဖြစ်နေသော မျက်နှာထားဖြင့် အတာအား လှမ်း ကြည့်လိုက်ပြန်၏။ အတာကလည်း သတ္တိမနည်းလှသောအသွင်ဖြင့် မှင်သေသေ ပြန်ကြည့်လိုက်သည် တွင်

"မင်းသိမယ်"ဟူသော အမူအရာဖြင့် စိန်တင်က ခေါင်းကလေး ဆတ်ပြလိုက်သည်ကို မူသောလက္ခဏာဖြင့် မဲ့ပြုံးကလေး ပြုံးပြလိုက်၏။ ဤသည်ကိုပါ ဆရာမက အကဲခတ်မိလိုက်သဖြင့်

"ဆရာမလဲ သိပါတယ်။

မင်းတို့အားလုံးလိုလိုပဲ ဆရာမ ခုလိုဝတ်တာ စားတာကို သဘောမကျကြဘူး၊ မဟုတ်လား"ဟု ဆရာမက ပြုံးပြုံးရယ်ရယ်မေးလိုက်သောကြောင့် အားလုံးပင် အံ့အားသင့်ကြတော့၏။

"မကြားတကြားနဲ့ ဆရာမကိုစောင်းပြီး သီချင်းဆိုကြတာလဲ ဆရာမ သိတာပဲ၊ မင်းတို့တင်မဟုတ်ဘူး၊ ဒီပြင် အတန်းသားတွေလဲ ပါသပေါ့၊ အေး ဒီလိုဆိုရင် နက်ဖြန်ကစပြီး ဆရာမ လေဒီရှူးမစီးတော့ဘူး ဟုတ်လား၊ ဆံထုံးလဲ

ကြီးကြီးမထူးတော့ဘူး၊ ဟို တခြားအတန်းက ဆရာမတွေလို ရိုးရိုးပဲ ဝတ်စားတော့မယ်နော်”

ဆရာမက လိုက်လိုက်လျောလျောနှင့် ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်ပြောနေသကဲ့သို့ပင် တစ်တန်းသားလုံးလည်း ကြင် ကြင်လင်လင် ဆရာမ အပေါ်တွင် ချစ်ခင်လေးစားလာသည့် အရိပ်အရောင်လည်း သန်းနေ၏။ ဆရာမ ကိုယ်၌ကပင် သူ၏ခေတ်ဆန်မှုသည် ဆရာမတစ်ယောက်အနေဖြင့် ဣန္ဒြေမရသည်ကို ရိပ်စားနားလည်သွားဟန် တူ၏။ သို့တိုင်အောင် သူ့အတန်းသားများအာ ဤလိုစကားဖြင့် လိုက်လျောသလို ပြော ပြီးမှ အဝတ်အစား ဆင်ပြင်ရန်မလို။ မိမိဘာသာ ပြင်လိုလျှင်လည်း ပြီးနိုင်၏။ သို့သော် ပါးနပ်သော ဆရာမ ပီပီ ဤလိုဖော်ရွေစွာ ပြောဆိုလိုက်ခြင်းအားဖြင့် သူ့တွင် အရှုံးမရှိ။ အတန်းသားများက ကြည် ကြည် လင်လင်နှင့် ဆရာမအပေါ် ချစ်ခင်လာသည့် အမြတ်ပင် မိနစ်ပိုင်းအတွင်း လက်ငင်းပေါ်လာပြီ ဖြစ်၏။

“အေး နက်ဖြန်ကစပြီး ဆရာမ ရိုးရိုးပဲ ဝတ်တော့မယ်ပေါ့ကွယ် နော်၊ ကဲ စိန်တင် ထိုင်တော့၊ မင့်ကိုလဲ ဆရာမ စိတ်မဆိုးပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ နောက်နောင်ကို ဘယ်တော့မှ ဒီလိုမလုပ်နဲ့၊ ဆရာမက သည်းခံနိုင်ပေမဲ့ မင်းတို့ မှာ အပြစ်ဖြစ်မယ်၊ ကိုယ့်ဆရာသမားကို ဒီလို မလုပ်ကောင်းဘူး၊ ကြားလား” ရိုရိုသေသေနှင့် ကျေကျေနပ်နပ်ပင် စိန်တင်က ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

”အေး ဆရာမ ကလဲ ကိုယ့်တပည့်တွေကို မမုန်းတတ်ဘူး၊ မင်းတို့ကလဲ မုန်းစိတ်မထားကြနဲ့၊ မကျေနပ် တာ ရှိရင် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောပေါ့ကွယ်၊ ပြီးတော့ အတော့်ကိုလဲ အငြိုးမထားနဲ့နော်၊ အတန်းသား ချင်း မသင့်မြတ်တာလဲ ဆရာမက မကြိုက်ဘူးကွဲ၊ ဟုတ်လား စိန်တင်”

”ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော် အငြိုးမထားပါဘူး ဆရာမ”

”ကဲ ဒါဖြင့် နှစ်ယောကစလုံးလာ၊ အတာရော မင်းရော” ပြောပြောဆိုဆို အနီးသို့ခေါ်ယူကာ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ကာ ဖက်လဲ တကင်းပြုစေ လိုက်ပြီးမှ အသီးသီး ပြန်ထိုင်ခိုင်းလိုက်၏။

အတာတွင် ပညာရေးနှင့်ပတ်သက်၍သော်လည်းကောင်း၊ အဝတ်အစားပြဿနာသည်လည်းကောင်း သူ့တွင် ဘာမျှမရှိ။ ဘာမျှလည်း ပူစရာမလိုတော့သည့်တိုင်အောင် တစ်ခါတစ်ရံတွင် စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်ရသေး၏။ ထိုသည်ကား သူတို့နေသော အိမ်ခန်းလခဖြစ်၏။ အတာ ကြားရ သလောက်ဆိုလျှင် အိမ် လခသည် ခြောက်လမျှ ကြွေးတင်နေပြီဖြစ်သောကြောင့် အိမ်ရှင်ကပင် တရားစွဲ ထားသည်ဟု သိရသ ဖြင့် အတာ စိတ်မကောင်းနိုင်။ အမှုရုံး၍ အိမ်ပေါ်မှဆင်းပေးရသည်ရှိသော် အဘယ်ရပ် သို့ ရောက်ရ မည်မသိ။ အတာ မပြောင်းလို။ ဤလမ်းထဲတွင်သာ သူပျော်၏။ နေထိုင်ကြသူ ရပ်ကွက် လူရည်သန့်သ လောက် သူ့သူငယ်ချင်းများမှာလည်း လူကုံထံသားသမီးများဖြစ်သည့်အတိုင်း အစစ အရာရာ သိမ်မွေ့သူများဖြစ်၍ သူတို့နှင့်လည်း အတာ မခွဲလို။ သို့သော် သူလည်း ဘာမျှ မတတ်နိုင် ဖြစ်သမျှအကြောင်း ဟူ၍သာ သဘောထားပြီး ထိုအတွေးကို ဖျောက်လိုက်ရတော့၏။

ထိုရပ်ကွက် ကို အတာ ခင်သကဲ့သို့ အတော့်ကိုလည်း ထိုရပ်ကွက်လူထုက ချစ်ကြ၏။ အတာ ရောက် လာပြီး မှလည်း ရပ်ကွက်ရှိ လူငယ်များမှာ တောင်ပိုင်းနှင့် မြောက်ပိုင်းဟူ၍ မသင့်မမြတ်မရှိကြတော့ဘဲ စည်းစည်း လုံးလုံးနှင့် ချစ်ချစ်ခင်ခင် ပေါင်းမိနေကြ၏။ ရပ်ကွက်သညလည်း အတာရောက်မှ ပို၍စည် ကားလာ၏။ အထူးသဖြင့် ယခင့်ယခင်က နှစ်သစ်ကူးသင်္ကြန်ဆိုလျှင် အခြားသော

ပစ္စည်းမဲ့ရပ်ကွက်များသော်မှ အကျွေးအမွေးဖြင့် ဖြေဖျော်ဧည့်ခံနိုင်ကြပါလျက် လူချမ်းသာ ကုန်သည်ပေါလှသည့် ဤရပ်ကွက် မှာမူ ခြောက်ကပ်ကပ်နှင့်ပင် တစ်နှစ်ပြီးတစ်နှစ် ကူးသွားခဲ့၏။ ယခု အတာရောက်လာသည့်တွင်မူကား အလှူအတန်းနှင့် အကျွေးအမွေးဝါသနာထုံသော အတာသည် သူရောက်ခဲ့သည့် နောက်နှစ်မှစ၍ သူတို့လူငယ်အဖွဲ့ သားချင်း ငွေစုကာ ဝါးလေးတိုင်ဖြင့်ဖြစ်သလို မဏ္ဍာပ်ထူလျက် လာသမျှသော ရေ ပက်ခံကားများကို လမ်းထိပ်မှ ဆီး၍တားပြီး သစ်ခွရည်ဖြင့် ဧည့်ခံတော့၏။

ဤတွင် အရပ်ထဲရှိလူကြီးများပါ လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ်လာပြီး ငွေအားဖြင့်ဖိကာ အတာတို့အား အနှေမြှောမရှိ ကူညီ လာကြတော့၏။ သို့သော် ကုန်သည်ပွဲစားများဖြစ်သည့် အတိုင်း မြားမြောင်လှသော ကိစ္စအထွေ ထွေကြောင့် ငွေသာလျှင် ဖောဖောသီသီ ထည့်ဝင်နိုင်ကြ၏။ သို့နှင့် လူအင်အားတောင့်သော အတာ ကို သာလျှင် ထောင်နှင့်ချီ၍ ငွေပုံအပ်ပြီး အခန့်စား မဏ္ဍာပ်ထိုးကာ အဖိုးတန် အကျွေးအမွေးဖြင့် ဧည့်ခံစေခဲ့ ၏။ ဤနည်းဖြင့် အဏုစွမ်းဆောင်မှုကြောင့် ရပ်ကွက်လည်း စည်းကားလာခဲ့၏။ သတင်းဂုဏ် လည်း တစ်ဟုန်ထိုး ကျော်ကြားသွားတော့၏။

ဤလိုသင်္ကြန်ရက် ဆိုလျှင် တစ်လမ်းလုံးရှိ မိန်းမပျိုဟူသမျှ အလှူမဏ္ဍာပ်သို့ရောက်လာကြ၏။ အတာ တို့ လူငယ်တစ်သိုက်နှင့် အတူ ကူညီဝိုင်းဝန်းကြ၏။ ချက်သူကချက် ဧည့်ခံသူကဧည့်ခံဖြင့် စီစီညံညံပျော် ကြသော အသံ သည် အတက်နေ့ညအထိ တစ်မဏ္ဍာပ်လုံး လျှံနေလေရှိခဲ့၏။

ဝတ်ကောင်းစားလှနှင့် ဣန္ဒြေရရလည်ရပတ်ရသော ပွဲတော်မျိုးထက်တော်ရုံသင့်ရုံဝတ်ပြီး ရေတစွတ် စွတ်နှင့် စုစုဝေးဝေးပျော်ရသည့် သင်္ကြန်ပွဲကို မိန်းကလေးများ ပို၍ နှစ်သက်ကြဟန် တူ၏။ ပြောင်ကြ လှောင်ကြ ရယ်ကြမောကြနှင့် တသောသောရွှင်ကြ၏။ လွတ်လွတ် လပ်လပ်ရှိသောကြောင့်လည်း သူတို့ပို၍ ပျော်ကြဟန်တူ၏။ ဤသည်မှာ အတာ၏ စွမ်းဆောင်မှုကြောင့် ဟူ၍လည်း အသိအမှတ်ပြု ထားသည့်အတိုင်း အတာကို သူတို့တစ်တွေ ကျေးဇူးတင်ကြ၏။ ခင်ခင် မင်မင်ရှိကြ၏။ သို့သော် ထိုထို မိန်းကလေးများထဲ၌ ခင်စိုးလှမပါ။ မဏ္ဍာပ်သို့လည်း မလာ။ ဤကျောင်း ဤအတန်းတွင်လည်း အတာသည်ပင် မော်နီတာ၊ သူသည်ပင် ဆရာမ၏အချစ်တော် ကလေးဖြစ်လာပြန်၏။ သူ့အတန်းပိုင် ဆရာမသာမဟုတ်၊ အခြားသော ဆရာ ဆရာမများပါ အတာနှင့် တစ်ခါ ဆက်ဆံမိလျှင် မချစ်ဘဲ မနေနိုင်။

အစစ ပြည့်စုံပြီးဖြစ်နေသည်သာမက ဆရာ ဆရာမတို့၏ချင်ခင်ယုယခြင်း၊ အရပ်ထဲမှ လူကြီးများ၏ အရေးပေးခြင်း ကို အရွယ်နှင့်မတန်အောင် ခံစားနေရသော အတာမှာ ကိုထွန်းအောင်ပြောဖူး သည့် လောကတိယမထေရ်ကဲ့သို့ဝင့်ကြွသည် မကျွတ်နိုင်အောင် ရှိနေသေး၍လော မသိ။ ယနေ့ နံနက် ၁၁ နာရီလောက်တွင် မသိန်းမေ ကျောင်းသို့ရောက်လာကာ

"အရေးကြီးသော ကိစ္စတစ်ခု ရှိ၍" ဟူသည့် အကြောင်းပြချက်ဖြင့် အတာအား ခွင့်တိုင်ခေါ် ထွက်သွား၏။ ဆိုခဲ့ဖူးသည့်အတိုင်း သူ့မေမေကို မြင်လိုက်ကတည်းက ရင်လေးသွားမိသော အတာသည် ယခုလည်း တထိတ်ထိတ်နှင့် လိုက်ပါခဲ့ရ၏။

"ဘယ်သွားမလို့လဲ မေမေ"

"လိုက်မှာသာ လိုက်ခဲ့" အတာ က မရဲတရဲမေးသည်ကို မသိန်းမေက ပြုံးတုံးပြတဲနှင့် ထိုမျှသာ ဖြေလိုက်၏။ မကြာမီလန်ခြား လည်း

ပုလိပ်ရုံးသစ်ကြီးတွင် ရပ်သွားကာ မသိန်းမေက စာကလေးတစ်စောင်လှမ်းပေးလိုက်၏။ ချက် ချင်း ဆိုသလို ထိုဝင်သွားသော မင်းစေကလေးပြန်ထွက်လာပြီး

"မင်းကြီးက ဝင်ခဲ့ပါတဲ့"ဟု တရိုတသေပြော လိုက်သည်နှင့် မသိန်းမေကလည်း အတူ့လက်ကိုဆွဲကာ ခြေလှမ်းကြဲဖြင့် ခပ်သုတ်သုတ် ဝင်သွားတော့၏။ ထိုရုံးခန်းအတွင်းရှိ ခံ့ညားလှသော ကျွန်းစားပွဲကြီးတွင် မျက်နှာဖြူအရာရှိကြီးနှစ်ဦး ထိုင်နေသည် ကို တွေ့ရပြီး တစ်ယောက်သော သူက မသိန်းမေအား ထိုင်ခွင့်ပြုကာ

"သူပဲလား မသိန်းမ" ထိုအရာရှိသည် မြန်မာ စကားဖြင့် ပီပီသသကြီးပင် မေးလိုက်သောကြောင့် မသိန်းမေက ခပ်ပေါ့ပေါ့ ခေါင်းညိတ် လိုက်၏။

"ဒါ ခင်ဗျားသားပဲနော် သူ" အရာရှိလည်း သူ့မျက်နှာကို သူ့လက်နှင့်ဝိုင်းပြလိုက်ပြီးမှ

"ခင်ဗျားသား မျက်နှာအများကြီးကောင်းတာပဲ၊ ကျူပ် သဘောကျပြီ" အတာ၏ အင်္ဂရုပ်ကို ဆိုလိုဟန်တူ၏။

"ကျူပ် သဘောကျပြီ"ဟု အတာကို သေသေချာချာကြည့်၍ ပြော လိုက်သော စကားအတွက် အတာ ပျော်သလိုလိုရှိသွား၏။ သို့သော် ဘာဟူ၍ မသိရသေးသည်နှင့် စိတ် ထဲတွင် လည်း ထိတ်နေမိ၏။

ဤတွင် အဆိုပါ မျက်နှာဖြူအရာရှိနှစ်ဦးလည်း အတော့်ကိုကြည့်ကာ ကြည့်ကာဖြင့် အချင်းချင်း တီးတိုး ပြောဆိုနေကြရာ၌

"ကြည့်ရတာတော့ အတော်ဖျတ်လတ်မဲ့ ငတိလေးပဲ"

"မင်းစေအလုပ်"

"တင်းနှစ် ဘောလုံး" စသော စကားလုံးများ ပါလာသည်ကို အတာ နားလည်လိုက်သော်လည်း အဓိပ္ပာယ် အပြည့် အစုံမခေါက်မိ။

သို့နှင့်ဆက်လက်၍ ဂရုတစိုက် နားထောင်နေမိသည်တွင်

"တစ်လ ဆယ့်ငါးကျပ်" ဟူ သော စကားကိုကြားလိုက်ရသည်နှင့် အတာ ဘာကိုသဘောပေါက်သွားသည်မသိ။ မျက်ရည် များ တတွေတွေ စီးကျလာတော့၏။

"ကောင်းပြီ မသိန်းမေ နက်ဖြန်ကစပြီး အလုပ်ဆင်းဖို့" အရာရှိလည်း စကားကို ရှေ့မဆက်နိုင်။ မျက်ရည်တပေါက်ပေါက်ကျနေသော အတာ့အမူအရာကို မြင် လိုက်ရသည်နှင့်

"ဟေး ကလေး၊ မင်း ဘာဖြစ်သလဲ ဟင်၊ ဘာဖြစ်လို့ ငိုတယ်"ဟု အဏုအား လှမ်းမေးလိုက်မှ မသိန်း မေလည်း အတာ့အဖြစ်ကို လှည့်ကြည့်မိသွားတော့၏။

"ကျွန်တော့်ကို ဘာလုပ်ဖို့ ခေါ်လာတာလဲ ဟင်၊ တစ်လဆယ့်ငါးကျပ်ဆိုတာက ဘာလဲ၊ တင်းနစ်ဘော လုံး ကောက်တဲ့ အလုပ် လုပ်ဖို့လား ဟင်" သို့လျှင် အတာ က ငိုသံပါကြီးနှင့် မြန်မာလိုပင်မေးလိုက်သည်၌ အရာရှိနှစ်ဦးစလုံး မျက်လုံးပြူးသွားကာ

"မင်း အင်္ဂလိပ်စကား တတ်သလား"ဟု ထိုအရာရှိက အင်္ဂလိပ်လိုပြန်ပေးသဖြင့် အတာကလည်း အနည်းအကျဉ်းတတ်ကြောင်း၊ ယခု သူ ဟိုက်စကူးကျောင်း ငါးတန်းတွင် ပညာသင်နေကြောင်းများကို ပါ ဝါကျပြတ်တောင်း ကလေးများဖြင့် ဖြည်းဖြည်းချင်း ဖြေလိုက်၏။

"အို"

ထိုမျက်နှာဖြူ နှစ်ယောက်စလုံးပင် အို ခနဲ ရေရွတ်မိကြတော့ကာ

”ကဲ မသိန်းမေ၊ ဒီလိုဆိုရင်တော့ မဖြစ်ဘူးထင်တယ်၊ ခု သူ ကျောင်းမှာ စာသင်နေတယ်ပြောတာ၊ ဟုတ်သလား”

”ဟုတ်ပါတယ် သခင်"ဟု မသိန်းမေက မျက်စိပျက် မျက်နှာပျက်နှင့် သုတ်သုတ်ဖြေ လိုက်သည်ကို

”ဒီလိုဆိုရင် သူ့ကိုခိုင်းလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ သူ ပညာသင်တာကို ကျူပ်တို့ဖျက်သလိုဖြစ်နေမှာပေါ့။ ပြန်ခေါ် သွားပါနော်၊ စာပဲသင်ပါစေ၊ သူ ငယ်ငယ်လေးပဲရှိသေးတယ်၊ စာအများကြီး တတ်တာပဲ၊ နောက်ကို အများကြီးတော်ဖို့ရှိတယ်၊ သူစာပဲ သင်ပါစေ” ဟု ပြောပြော ဆိုဆို ငွေတစ်ဆယ်တန်တစ်ရွက် မသိန်းမေ အား လှမ်းပေးလိုက်၏။

ထိုအခန်းထဲမှထွက်လာကြသည်နှင့် အတာလည်း မသိန်းမေက အထဲဝင်ဖို့ မင်းစေလက် ၌ အပ်ထားခဲ့ သော ကျောင်းလွတ်အိတ်ကို အတာကပင် တောင်းယူ လွတ်ချိတ်လိုက်ပြီး ရင် တထိတ်ထိတ်နှင့် လိုက်ပါလာခဲ့ရရှာ၏။ အတာတွင် တထိတ်ထိတ်ဖြစ်ခဲ့သည့်အတိုင်းလည်း လန်ခြားပေါ်ထိုင်မိကြသည်နှင့်

”နင် ဘာလို့ သွားပြီး လျှာရှည် ရတာလဲ ဟင်”ဟူသော မေးခွန်းနှင့်အတူ မသိန်းမေလည်း အတာအား ပွဦးထွက်ဆိုသလို ဇွတ်ခနဲခေါက် ၏။ ဤသည်ပင် အတာ ထိတ်ခဲ့ရသော အကြောင်းရင်းဖြစ်လျက် ယခု အကောင်အထည်ပေါ် လာပြီဖြစ်၏။

"ဒီလို မင်းစေအလုပ်တောင် လုပ်ချင်တိုင်း လုပ်လို့ရတယ် ထင်သလား၊ ငါ အကပ်ကောင်းလို့ ချက်ချင်း ရတာ နားလည်လား၊ မင်းစေအလုပ်က တစ်လဆယ့်ငါးကျပ်ရမယ်၊ ညနေဘက်မှာ သူတို့ တင်းနစ်က စားရင် ဘောလုံးကောက်ပြီး ရတဲ့အလုပ်က တစ်လတစ်ဆယ်ရမယ်၊ အားလုံး တစ်လအစိတ်နည်းတဲ့ ပိုက်ဆံလား ဟင်။

ဇက်ပိုးကို ဖတ်ခနဲ အုပ်လိုက်ပြန်၏။

”နင် ကျောင်းနေလို့ တစ်လခြောက်ပြား ဝင်သလား၊ ပိုက်ဆံတောင် ကုန်သေးတယ်” မသိန်းမေ အသိဉာဏ်ခေါင်းပါးရာ၌ ရှာမှရှား စံတင်လောက်နေချေပြီ။

“ခုခေတ် မှာ ဘီအေတွေတောင် အလုပ်မရှိလို့ တောင်လိုပုံနေတယ် နင် ဘာသိသလဲ၊ ခုန ဘိုဟာ ပုလိပ်မင်းကြီး၊ သူ့ဆီမှာ မင်းစေလုပ်ရင်းနဲ့ တဖြည်းဖြည်း သူ သဘောကျသွားရင် ပုလိပ်ကျောင်းပို့ပေး မှာ၊ ရာဇဝတ်အုပ်လောက်တော့ ခဏလေး ဖြစ်သွားနိုင်တယ်၊ သိလား” ပေါင်တွင်းကြောကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲလိမ်လိုက်ပြန်၏။

”မိဘ က ကောင်းမယ်ထင်လို့လုပ်ပေးတာကို ကဖျက်ယဖျက်လုပ်ဦး၊ ကဲ” ကျောကုန်း ကို အုန်းခနဲ ထုလိုက်ပြန်၏။ တစ်လမ်းလုံးပင် ဤလို အရိုက်အနှက်ခံခဲ့ရသောကြောင့် အတာ တွင် အိမ်ရောက်သော် သူ့တစ်ကိုယ်လုံး နေရာအနှံ့အောင့်နေရှာ၏။ ဤအဖြစ်ကိုသာ သူ့ဒေါ်ဒေါ် သန်းတို့ သိပါက အဘယ်မျှလောက် မချိတင်ကဲ ရှိကြလေမည်နည်း။ ဤသည်ပင် အတာ၏နောက်ဆုံးခံရမည့် စိတ်ဒုက္ခဖြစ်၍လောမသီ။ ထိုနေ့ထိုအချိန်မှစ၍ အတာတွင် ဘာမျှ စိတ်ညစ်စရာ မတွေ့ခဲ့ရ။ သူအမှန်ပင် ဝဋ္ဋ်ဟူသမျှမှ

ကျွတ်လွတ်ခဲ့ရပြီဟုဆိုရမလောက်အောင်ပင် အခြေ အနေပြောင်းလဲ လာပြီဖြစ်၏။

ကိုထွန်းအောင်မှာ အလုပ်တွင် စိတ်ဝင်စား၍ စေတနာကောင်းကောင်းနှင့် ကျိုးကျိုးနွံနွံ အမှုထမ်း ခဲ့ သောကြောင့် သာမန် စာရေးကလေးဘဝမှ ဌာနခွဲစာရေးကြီးအဖြစ် တစ်ဟုန်ထိုး တိုးမြှင့်ခန့်ထားခြင်း ခံ ခဲ့ရ ၏။ မသိန်းမေတွင်လည်း အိပ်မက်အရ ထိုးလိုက်သော မြင်းတွဲပွဲမှ ငွေနှစ်ထောင်ကျော် အလျော်ရ လိုက် ၏။ အိမ်လခနှင့် တကွသော အခြားကြွေးမြီများ ကို ရှင်းသွားသည်အထိ အတော်များများ ပေးဆပ် လိုက်သည့် တိုင်အောင် သူ့လက်ထဲတွင် ငွေတစ်ထောင်နီးပါးခန့် လက်ကျန်ရှိနေသေး၏။

“ကဲ မသိန်းမေ၊ ခုလောက်ဆိုရင် ခင်ဗျား တရားရဖို့ကောင်းပြီထင်တယ်၊ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ်လုံးလုံး ဒီမြင်း ပွဲက ခင်ဗျား ကို ဘယ်လောက်နှိပ်စက်သလဲ ဟင်”

“ကဲ တော်တော့ ကိုထွန်း၊ ကျွန်မအဖြစ်ကို ကျွန်မ သိတယ်၊ ဒီမြင်းပွဲ ဘယ်လိုကြိုလ်မွှေခဲ့လို့ ကျွန်မ ဘယ် အထိ စိတ်ဆင်းရဲ ခဲ့ရတယ်ဆိုတာ ကျွန်မ သိတာပေါ့၊ ကဲ လာ ဘုရားသွားမယ်၊ ဒီနေ့ကစပြီး အလောင်း အစားဆိုရင် ဘာမှမလုပ်တော့ဘူးဆိုတာ ဘုရားမှာ သစ္စာဆိုလိုက်တော့မယ်၊ ကဲ လာ” သူ့သစ္စာစကားအတိုင်းပင် မသိန်းမေလည်း မြင်းနှင့် ၃၆ ကောင်ဆိုလျှင်ယောင်၍ စကားထဲ ထည့်မပြော တော့ဘဲ ထမင်းဆိုင်ကို မြိုင်မြိုင်ခန့်ခန့်ကြီး ပြန်ဖွင့်လိုက်၏။ ယခင်ကလို ရွှေဆိုင်၊ ထီးဆိုင် စသည်တို့ ဘေးတွင် ကပ်ရောင်းရသည့်အဖြစ်မျိုးမဟုတ်တော့ဘဲ အတော်ကလေး အခြေအနေဝင့်ကာ ဆိုင်နှင့် အခန်းနှင့် ဖြစ်နေလေပြီ။

အတာ ကံကောင်းသည်မှာ ဆက်တိုက်ဟု ဆိုရလောက်အောင် ယခု သူ့ညီမလေးကပါ ပြန်ရောက်နေပြီဖြစ် ၍ ငရုတ်သီးတောင်း၊ ကြက်သွန်နွှာအလုပ်မှ အတာ လုံးလုံးသက်သာခွင့်ရနေ၏။ သို့သော် နေ့ချင်း ညချင်း တိုးတက်နေသော မသိန်းမေ၏ဝင်ငွေနှင့်ပတ်သက်၍ အတာ ခံစားခွင့်မရရှာသေး။

“မသိန်းမေ အတော့် ကို လက်စွပ်ကလေးတစ်ကွင်းလောက် လုပ်ပေးလိုက်ပါလား၊ ဝတ်ပါစေ၊ သူလဲ ဝတ် ချင်ရှာ မှာပေါ့ဗျာ”ဟု ကိုထွန်းအောင်က မသိန်းမေ ညွှတ်နေအောင်ဝတ်ထားသည့် လက်ကောက်များကို ကြည့်ရင်း ပြောလိုက်သည့်အခါ

”ဘာလို့ လုပ်ပေးရမှာလဲ၊ သူ့အတွက်ဆိုရင် ဘာမှလာမပြောနဲ့၊ ဒီကောင် ကို ကျွန်မ စေတနာမရှိဘူး”

”ဩော် ဗျ”

”ဘာ ဩော်ဗျာလဲ၊ အချိန်တန်တော့ ဒင်းတို့သားမယား ဒင်းတို့ လုပ်ကျွေး မှာ သိလား”

“ဒီလို ဘယ်ဟုတ်မလဲ မသိန်းမေ၊ မိဘဆိုတာ”

”တော် ကိုထွန်းအောင်၊ မိကျောင်းမင်း ကို ရေခင်း လာမပြနဲ့” ကိုထွန်းအောင် ရှေ့မဆက်နိုင်။ တဟောဟောနှင့် အသက်ရှူမောရင်း ငိုင် သွားရတော့ ၏။

အရပ်ထဲတွင် ပွဲအငြိမ့်ငှားသည့်အစ င်ပြာရည်ကောင်းကောင်းရှာဝယ်တတ်သည်အထိ အတာ လှုရည် လည်ခဲ့ သလောက် ကျောင်းတွင်လည်း ထို့အတူ ဆရာ ဆရာမတို့၏ဆေးတောင်ဝှေးပမာ လိုတင်းရ သတ္တဝါလေး ဖြစ်နေ၏။ ဤလိုနှင့် ၆ လပတ်စာမေးပွဲလည်း ပြီးဆုံးခဲ့ပြန်ပြီဖြစ်၏။ အတာအတွက်တွင်မူ ဘာမှရင်လေးစရာမလို။ သူသည်ပင်

ပထမချိတ်ခဲ့ပြန်၏။

"ဒေါ်ဒေါ်သန်း ကျွန်တော် စာမေးပွဲအောင်တယ်၊ ဒီတစ်ခါလဲ ပထမပဲ ဒေါ်ဒေါ်"ဟု အားရဝမ်းသာ ပြော လိုက်စဉ်

"ဟော့ အတာ မင်းစာမေးပွဲအောင်မယ်ဆိုတာတော့ ငါသိပါတယ်၊ နို့ Position ကောကွ၊ First ပဲလား" ဟု ဒေါ်ဒေါ်သန်း အစ်ကိုက လှမ်းမေးလိုက်ပြန်သဖြင့်

"ဟုတ်ကဲ့ ဦးလေး" ဤလိုဖြင့် အတာရော သူ့ဒေါ်ဒေါ်သန်းတို့တစ်အိမ်လုံးပါ နှစ်ထောင်းအားရဖြင့် ဝမ်းမြောက်ကြီး မြောက်သွားကြရပြန်တော့၏။

ဤတစ်ကြိမ်တွင်မူ ယခင် ကျောင်းမှာကဲ့သို့ ဆုပေးရုံသာမဟုတ်ဘဲ စာအုပ်များ အပြင် ခြောက်လပတ် နှင့်ပင် အတာနှင့်တကွ ဒုတိယ၊ တတိယရသူနှစ်ယောက်ကိုပါ ခြောက်တန်းသို့ တင်ပေး လိုက်တော့ ၏။

ခြောက်လ တိတိ စာနောက်ကျခဲ့စေကာမူလည်း အတာ၏ကြိုးစားမှုကြောင့် စာမေးပွဲကြီးပြီးသော် စတုတ္ထနေရာ မှ ချောချောမောမော အောင်မြင်ခဲ့၏။ ဤသည်ပင် ပထမ မရကောင်းလားဟု သူ့ကိုယ်သူ အပြစ် တင်ရင်း ယူကျုံးမရဖြစ်နေခဲ့လေသေး၏။

ခုနစ်တန်းတွင်ရောက်လျှင် အတန်းကြီးလာသည်နှင့်အမျှ ဘာသာရပ်လည်း တိုး၏။ အတာကမူ သိပ္ပံ ပညာကို စိတ်မဝင်စားဟုဆိုကာ အပိုမြန်မာစာ (ဝါ) အထူးမြန်မာစာကို ယူခဲ့၏။ သူငယ်စဉ်က အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် သီချင်းစပ်၍ပင် လုံချည်ရောင်းခဲ့ဖူးသည့်အတိုင်း ယခု သူယူသော အပိုမြန်မာစာ တွင် သူ ဝါသနာပါသော ကဗျာ လင်္ကာတို့လည်း ပါသည်ဖြစ်သောကြောင့် ထိုဘာသာတွင် အတာ သည်ပင် ဇော်၊ အတာသည်ပင် အတော်ဆုံးဖြစ်နေပြန်တော့၏။ တစ်နေ့သော် ထိုအပိုမြန်မာစာသင်သော ဆရာသည် ကဗျာစပ်နည်း လင်္ကာစပ်နည်းနှင့်ပတ်သက်၍ အတော်ကလေး စိတ်ရှည်လက်ရှည် ရှင်းလင်းသင်ပြနေပြီးမှ

"ညို့နေဖြူ မောင်းသော ဟူ ခြောက်မှုဖြိုးပြိုးပြက်" ဆရာလည်း သို့လျှင် ထင်ထင်ရှားရှား အပိုဒ်ခြား၍ ရေးသားလိုက်၏။

"ကဲ ဒီနေ့တော့ ဆရာ မင်းတို့ကို ဉာဏ်စမ်းမယ်၊ ခု ဒါဟာ မြတ်စွာဘုရားရဲ့ ရောင်ခြည်တော်ခြောက်ပါး ကို ဖွဲ့ ထား တာနော်၊ မင်းတို့သိမှာပေါ့၊ အေး ခု မင်းတို့ဉာဏ်နဲ့ မင်းတို့ နောက်တစ်ပိုဒ်ထပ်ပြီး ရေးစပ်ရ မယ်၊ မင်းတို့ရေးစပ်မဲ့ အကြောင်းအရာဟာ ဆရာရေးပြတဲ့ မြတ်စွာဘုရားရဲ့ ရောင်ခြည်တော် ခြောက်ပါး ကို အခြေခံထားပြီးတော့ ဖွဲ့ရမယ်၊ တစ်ပိုဒ်နဲ့တစ်ပိုဒ်ဟာ ကာရန်ချိတ်ပြီး အဓိပ္ပာယ်လဲ ဆက်စပ်မှုရှိရ မယ်၊ တစ်ပိုဒ်လုံးကို ခြုံပြီး အဓိပ္ပာယ်ဖော်တဲ့အခါမှာလဲ ဒီရောင်ခြည်တော်ခြောက်ပါးကို တိုက်ရိုက်ဖြစ် စေ၊ အနီးစပ်ဆုံးဖြစ်စေ ဆက်သွယ်နေတဲ့ စာမျိုးဖြစ်ရမယ်၊ သဘောပေါက်ကြရဲ့လားကွဲ ၊ ဆရာပြော တာ"

"ပေါက်ပါတယ် ဆရာ"

"ကဲ ဒါဖြင့် ရေးကြစမ်းကွယ်၊ ကြာချင် ကြာပစေ၊ အေးအေးဆေးဆေးသာရေးကြ၊ အဲ အကောင်းဆုံး ရေးစပ်နိုင်တဲ့တပည့်ကို ဆရာ ခေါက်ဆွဲတစ်ခွက် ကျွေးမယ်" ။ ဆရာ ထိုင်သည်ဆိုလျှင်ပင် တစ်တန်းသားလုံး တကုန်းကုန်းရေးစပ်စပြုကြတော့၏။

ဆရာ့အမူအရာ နူး ညံ့သိမ်မွေ့သဘောက် ကြည်ညိုဖွယ်ရာလည်းကောင်းလှတော့၏။ တရုတ်ကပြား ဗုဒ္ဓဘာသာဖြစ်သည့်

အတိုင်း ဘာသာတရားကို အလွန်ကိုင်းရှိုင်း၏။ စာသင်ရာ၌ပင် ဘာသာရေးနှင့်ပတ်သက်သည့် အကြောင်းအရာကိုသာ ရွေး၍ဖွဲ့ ဆိုသင်ပြတတ်သည်ဖြစ်ရာ ဆရာ၏ ဘုရားတရား ကြည်ညိုစိတ်ဓာတ် အနုအရင့်သည် ဤသည်ကိုထောက်၍ ချင့်နိုင်ပြီဖြစ်၏။ လေးငါးခြောက် မိနစ်ခန့်ကြာသော် အတန်းသားများသည် တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ဆရာ့ထံမှောက် သို့ လာပြကြ၏။ ဆရာလည်း ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့် အမှန်ခြစ်ပေးသူကို ပေး၍ ခေါင်းတခါခါဖြင့် ပြင် သင့်သူကို ပြင်ပေးရင်း အတော်ကလေး အလုပ်ရှုပ်နေ၏။ သို့သော် ဆရာ့အမူအရာ၌ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် သဘောကျ သည့် လက္ခဏာဟူ၍ မတွေ့ရသေး။

လေးဆယ် မျှသော အတန်းသားများ ကုန်သလောက်နီးနီးပြသပြီးကြသော်လည်း အတာကမူ တကုတ် ကုတ်နှင့် အလုပ်ရှုပ်နေဆဲဖြစ်၏။ ဖျက်လိုက်ပြင်လိုက်ဖြင့် အချိန်ကုန်နေပြီး နောက် ၂မိနစ်ကြာလောက် မှပင် အတာ ထသွားတော့၏။ ဆရာလည်း အတာ တင်ပြလိုက်သော စာအုပ်ကိုကြည့်၍ ဂရုတစိုက် ဖတ်ရှုပြီး သည်နှင့် အတူလက်မောင်းနှစ်ခုကို အားရဝမ်းသာ ကိုင်ညှစ်လှုပ်နေပြီးမှ ကျောက်သင်ပုန်း ကြီးဆီ သို့ ထသွားကာ

”ကဲ ဒီပြင် ပြချင်တဲ့လူ ရှိသေးသလားဟေ့”ဟု အတန်းဘက်သို့ လှည့်မေးလိုက်၏။ နှစ်ယောက်မျှသာ လာပြ ၏။ နောက်ထပ်မည်သူမျှမလှုပ်ကြတော့သည်နှင့်

”အားလုံး ဒီမှာ ကြည့်ကြစမ်းဟေ့” သို့လျှင် တစ်တန်းလုံးကိုလှမ်း၍ သတိပေးလိုက်ပြီးမှ လက်ထဲတွင်ကိုင်ထားသော အဏုစာအုပ်ကို ကြည့်ကာ ကျောက်သင်ပုန်းပေါ်သို့ အတာ ရေးလာသည့်စာကို တစ်ဆင့် ကူးယူ ရေးချ လိုက်သည်၌ ကျောက်သင်ပုန်းကြီးပေါ်တွင်

”ညို့ရွှေနီဖြူ မောင်းသော ဟူ ခြောက်မူဖြိုးပြိုးပြက်”

”ရောင်ခြည်ထွေရော မြတ်ဗုဒ္ဓေါ နမောရှိခိုးလျက်” သို့လျှင် အဆင်ပြေလှသော စာပိုဒ်တစ်ခု တိုးလာ၏။

“အဲဒါ အတာရေးစပ်တဲ့ စာပဲ၊ ကြည့်စမ်း ဘယ်လောက်ကောင်းသလဲလို့ ဒီလိုစာမျိုး တွေ့ရလိမ့်မည်လို့ ဆရာဖြင့် လုံးလုံး မမျှော်လင့်မိဘူး” ဆရာ့အသံ သည် ထူးထူးခြားခြား ပြောင်းလဲနေ၏။ ကြည့်ရသည်မှာ အတော်ကလေး ဝမ်းမြောက်သွားပုံ ရလျက် “ခု ကြည့်စမ်း၊ ညို့ရွှေနီဖြူ၊ မောင်းသောဟူ ခြောက်မူဖြိုးပြိုးပြက်၊ ရောင်ခြည်ထွေရော မြတ်ဗုဒ္ဓေါ နမောရှိ ခိုးလျက်၊ ကဲ အစိပ္ပာယ်ရော ကာရန်ရော တစ်ပိုဒ်နဲ့ တစ်ပိုဒ် တိုက်ရိုက်ဆက်သွယ်နေပုံရော ဘာမှပြော စရာမရှိဘူး၊ အင်မတန် ကောင်းတဲ့စာ” သို့လျှင် နှစ်ထောင်းအားရ ပြောဆိုနေပြီးမှ အတာအား ပခုံးကို ဖက်ကာ

”ဆရာလိုချင် တဲ့ စာမျိုးဖြစ်ရုံသာမက ဆရာမျှော်လင့်တာထက်ပိုပြီး အတော့်ကို ပြောင်မြောက်အောင် ရေးစပ်နိုင်တဲ့အတွက် ခေါက်ဆွဲတစ်ခွက်အပြင် နောက်ထပ်ငွေတစ်ကျပ်ပါ အတော့ကို ဆရာ ဆုချတယ်” ဟု ပြောပြောချင်ချင် ငွေတစ်ကျပ်နှင့် မုန့်စေ့တစ်စေ့ ပေးလိုက်သည်နှင့် တစ်တန်းလုံး ပင် ဩဘာလက် ခုပ်သံ တဖျောင်းဖျောင်း ဆူသွားသောကြောင့်

”ရှူး လက်ခုပ်မတီးကြနဲ့၊ ဒီပြင်အတန်းကို အားနာဖို့ကောင်းပါတယ်၊ ကျောင်းလွှတ်မှပဲ အားရပါးရ ချီးကျူးကြပေါ့ ကွယ် နော်၊ ကဲ မင်းတို့လဲ ဒီနှစ်ပိုဒ်ကို

ကူးရေးထားကြ၊ တစ်နေ့ အသုံးကျလိမ့်မယ်” ဆရာကိုယ်တိုင်ကလည်း အတော့်စာကို လိုလိုချင်ချင် ကူးရေးသွားတော့၏။ ထိုမျှလောက် ပညာရည်ချွန် သာ အတာပါပေ။

“မမစိုးက ပြောနေတယ်၊ ဒီလမ်းထဲက လူပျိုတွေဆိုရင် သူ့ကို အားလုံး စာပေးဖူးကြတာချည့်ပဲတဲ့ ကိုတာ တစ်ယောက်သာ မပေးတာတဲ့၊ ကိုတာကကော ဘာပြုလို့ မပေးတာလဲ၊ ဟင်"

”ငါ သူ့ကို ဘာပြုလို့ စာပေးရမှာလဲ၊ သူ့ကိုမှ ငါမကြိုက်တာ” ပထမ ပိုင်းသော အတာဝတ္ထုတွင် အတော်ကလေး စုံစုံလင်လင် ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း ခုနစ်တန်း စာမေးပွဲပင် နီးကပ်လာပြီဖြစ်သော အချိန်၌ အတာသည် တစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ်အရွယ် လူပျိုပေါက် က လေးတစ်ယောက်ဖြစ်နေလေပြီ။ ခင်စိုးလှမှာလည်း ထို့အတူပင်။ အေးချိုမှ တစ်ဆင့် ခင်စိုးလှပြောလိုက်သည့် စကားသည်မှန်၏။ မောင်မောင်၊ ဘဆွေ၊ နီတွတ်၊ စိုးမြင့် အစ ကျင်စွံနှင့် ဂနီတည်းဟူသော တရုတ်ကုလား လူပျိုပေါက်ကလေးများပါမကျန် ခင်စိုးလှ အား မေတ္တာစာ ပေးဖူးကြသည်ချည်း ဖြစ်၏။ ထိုအထဲတွင် အတာမပါ၊ အတာ ဘာကြောင့်မေတ္တာ စာပေး၍ ချစ်ရေးမဆိုခဲ့သနည်း။ အဖြေမှာ ပထမပိုင်းတွင် ဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း ခင်စိုးလှ၏အနေအထိုင်နှင့် အဆင့် အတန်း ခွဲခြားတတ်သည့်စိတ်နေသဘောထားကို မနှစ်သက်သောကြောင့်ပင် ဖြစ်၏။

အပျိုချော ပေါလှသော ထိုအရပ်ထဲတွင် အတာ နှစ်သက်လောက်သည့် မိန်းမပျို မရှိသလောက်ရှား၏။ အတော့်စိတ်ထဲ၌ကြိတ်၍ မြတ်နိုးနေသူနှစ်ယောက်ရှိ၏။ သို့သော် အတာ ချစ်ရေးမဆိုခဲ့၊ စာပေးရန် ဝေးစွ၊ အမူအရာဖြင့် ပင် ချစ်ရိပ်ချစ်ရောင် မပြစဖူး။ အကြောင်း ရှာသော် အတာသည် ဤအပြုအမူမျိုးကို ပညာသင်ချိန်၌ ရှောင်ကြဉ်သင့်သည်ဟု သူ ယူဆ ၏။ အထူးသဖြင့် ဤလို အပျို လူပျိုကိစ္စမျိုး၌ ရိုးသားသည်ဟူသော ဂုဏ်ကို အတာ အလွန်မက်မော၏။ သို့အလျောက်လည်း သူ လုံးလုံးရှောင်၏။ သို့လျှင် အချစ်ကိစ္စ၌ သန့်သန့်ရှင်းရှင်းနှင့် ရိုးသားခဲ့သော ကြောင့်လည်း အတာသည် အရပ်ထဲ၌ အတော်ကလေး သတင်းမွှေးခဲ့၏။

”ဟဲ့ ဘယ်သွားကြမလို့လဲ” အရပ်ထဲ တွင် အတာ ကိုယ်တိုင် တွဲဘက်အတွင်းရေးမှူးအဖြစ် ပါဝင်သော အရုဏ်ဆွမ်းတော်အသင်း ရှိ၏။ ထိုအသင်း သည် တနင်္ဂနွေနေ့ နံနက်တိုင်း ရွှေတိဂုံစေတီတော်တွင် အရုဏ်ဆွမ်းကပ်၏။ အခါကြီး ရက်ကြီးနေ့ များ၌မူ ရှင်လူရဟန်းတို့ကိုပါ အကျွေးအမွေး တစ်ခုခုဖြင့် ဧည့်ခံလေ့ရှိသည်ဖြစ်ရာ အရပ်ထဲ ရှိ အိမ်တိုင်းစေ့ လိုလို ပျိုအိုမကျန် ဝိုင်းဝန်းကူညီ ဧည့်ခံလုပ်ကိုင်ပေးတတ်ကြ၏။

အကျွေးအမွေးကိစ္စပြီးသည်နှင့် မိန်းမပျိုများရော လူငယ်တစ်သိုက်ပါ အနီးပတ်ဝန်းကျင်သို့ လျှောက် လည်တတ်ကြ၏။ ဤလို စုစုဝေးဝေးနှင့် သွားကြရဟန်ပြင်တိုင်း မိန်းမပျို၏မိဘများက

”ဟဲ့ ဘယ်သွားကြမလို့လဲ”ဟု သမီးဖြစ်သူများ ခွင့်မပန်မီ ကြိုကြိုတင်တင် မေးတတ်ကြ၏။

”လိပ်ကန် ကို မေမေ၊ ငါးတွေ အစာသွားကျွေးကြမလို့ပါ။ ကိုတာကြီးလဲ ပါပါတယ်”

”အေး အေး သွားကြ”ဟူ၍လည်းကောင်း၊

”ဖေဖေ သမီး တို့ ဘုရားဈေး ခဏသွားမယ်နော်၊ စိတ်ပုတီးဝယ်ချင်လို့”

”သမီးတို့ချည်း သွားလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ လူကြီးမပါဘဲနဲ့၊ သော် ဒီလိုလုပ်၊ အတာကိုလိုက်ပို့ခိုင်း သူ လိုက် ပို့မယ်ဆိုရင် သွားကြ၊ ဟုတ်လား”ဟူ၍ လည်းကောင်း ၊ သမီးပျိုရှင် မိခင် ဖခင်များကိုယ်တိုင်ကပင် အတာပါလျှင် အရာရာစိတ်ချ၏။ မိန်းမပျိုများကလည်း အတော့ ကိုယ်ကြည်ကြ၏။ သူ၏တည်ကြည်ရိုးသားမှုကို နှစ်သက်ကြ၏။ အတာနှင့်သာဆိုလျှင် အဘယ် လိုခရီးမျိုးကိုပင် သွားရသည်ဖြစ်စေ မကြောက်မရွံ့ သွားဝံ့၊ လိုက်ဝံ့ကြ၏။ အတာကလည်း သစ္စာစောင့် ၏။

တစ်ခါကလည်း အပျိုလူပျိုတစ်သိုက် တစ်ခုတစ်ဝေးကြီး တိရစ္ဆာန်ရုံသွားကြရာ၌ ဘဆွေတွင် ကင်မရာ တစ်လုံး ပါလာ၏။ တပျော်တပါး ဓာတ်ပုံရိုက်ကြတော့မည်ရှိစဉ် အတာလည်း မိန်းမပျိုတစ်ယောက်အား ခပ်လှမ်းလှမ်း သို့ မျက်ရိပ်ပြ၍ ခေါ်သွားကာ

”ဒီမှာ မြင့်မြင့်၊ နင်တို့ မိန်းကလေးတွေ အားလုံးကိုပြောပြ၊ ဓာတ်ပုံရိုက်ရင် တစ်ယောက်ထဲအရိုက်မခံနဲ့ ကြားလား၊ အနည်းဆုံး သုံးယောက်လောက် တွဲပြီးရိုက်ကြလို့ ပြော၊ မိန်းကလေးဟာ ဓာတ်ပုံဆိုင်မှာ မဟုတ်ဘဲ နဲ့ တစ်ယောက်တည်း ဓာတ်ပုံအရိုက်ခံတာ မကောင်းဘူး၊ အရှုပ်အရှင်းဖြစ်လာတတ်တယ်၊ အဲဒါ နင်တို့ချင်းကြိတ်ပြီး သတိပေးလိုက်၊ ဟုတ်လား”

”ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်မတော့ အရိုက်မခံပါဘူး၊ ဘဆွေကို ကျွန်မ မုန်းတယ်”

”အေးလေ၊ ဒါတော့ နင့်ဟာနင် လိမ္မာသလို ကြည့်ပြီးရှောင်နေပေါ့” မိန်းမပျို များလည်း အတာ ပြောသည့်အတိုင်းပင် အတွဲလိုက် အပြုံလိုက်သာ ဓာတ်ပုံအရိုက်ခံကြ၏။

ထို အထဲတွင် မြင့်မြင့်မပါ။ ဘဆွေလည်း မြင့်မြင့်ကို အလွန်ဓာတ်ပုံရိုက်ချင်၏။ နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် အခွင့် ကောင်း ရှာ၏။ မြင့်မြင့်ကလည်း အကင်းပါးစွာဖြင့် ရှောင်ရှားနေခဲ့သော်လည်း ဘဆွေက တဖြည်းဖြည်း အတင့်ရဲလာကာ ခပ်ပြောင်ပြောင်ပင် မရမက လိုက်၍ရိုက်နေသောကြောင့် မြင့်မြင့်တွင် သည်းမခံနိုင် တော့ဘဲ

”ကိုတာ ဘဆွေကိုပြောရင် ပြောထားနော်၊ ကျွန်မကိုချည်း ဓာတ်ပုံလိုက်လိုက်ရိုက်နေတယ်၊ အဲဒါ နောက်တော့သာ ကျွန်မကို အဆိုးမဆိုနဲ့နော်”ဟု ဒေါသတကြီးနဲ့ လာတိုင်သောအခါ၌မူ အတာတွင် မနေသာတော့သည့် အတိုင်း ဘဆွေအား တစ်ယောက်ချင်းခေါ်၍ အကျိုးအကြောင်းရှင်းပြရင်း

”သူက မကျေနပ်ဘူးတဲ့ကွာ၊ မလုပ်ပါနဲ့၊ တကယ်ဆိုတော့ ဒီလိုကိစ္စတွေမှာ ငါလဲ ဝင်မပြောချင်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သူက လာတိုင်တော့လဲ”

”အေးပါ အတာ၊ ဒီလိုဆိုလဲ ငါ မရိုက်တော့ပါဘူး” အတာ တွင် ဤလိုလည်း နှစ်ဖက်စလုံးက ကျေနပ်စေရန် သိမ်မွေ့သောနည်းဖြင့် ကိစ္စပြီးအောင် ဆောင် ရွက်ရသေး၏။

“အတာလား၊ ဒီကောင်လေးတော့ မပြောနဲ့၊ မိန်းကလေးတွေနဲ့ ပတ်သက်ရင် အရှုပ်အရှင်းတော့ အင်မ တန်ကို ကင်းတဲ့သူငယ်ပဲရှင့်”

”ကိုတာနဲ့သာဆိုရင်လား နုနေတော့ ဘယ်ကိုဖြစ်ဖြစ် သွားရဲတယ်” ဤလို ဂုဏ်ပြုသံများကို နာခံရသည်မှာ အတာအဖို့၌ ရောမအရသာပင်ဖြစ်၏။

တစ်နည်းအားဖြင့် အလွန် မွန်မြတ်သော စောင့်စည်းခြင်းဟူ၍လည်း အတာ ယူဆ၏။ ထို့ကြောင့်လည်း ယခုထိ သူ့သစ္စာရှိ မှု သတင်းကလေး သည် အရပ်ထဲ၌ မွေးဆဲပင် ရှိနေသေး၏။ သို့သော် ခင်စိုးလှ၏ပေးစာကို ရသည့်နေ့မှစ၍ အတာတွင် နေမထိ ထိုင်မထိဖြစ်နေ၏။ အချစ်ဟူသည် ကိုယ်က စိတ်ထိန်းနိုင်သလောက် တည်ငြိမ်နေမည်ဖြစ်သော်လည်း တစ်ဖက်က စလာလျှင် မရိုးမရွှနှင့် လှုပ်ရှားထကြွလာတတ်၏။

ယခု သူ့အား စလာသူမှာလည်း သာမန်မိန်းကလေးမဟုတ်။ ရုပ်ရည်အားဖြင့်ကြည့်သော် အရပ်ထဲတွင် အလှဆုံး၊ ငွေကြေးဘက်တွင်လည်း ပြောစရာမရှိအောင် ချမ်းသာသူ မိဘနှစ်ပါး၏တစ်ဦးတည်းသော သမီး ကလေးဖြစ်သည့်ပြင် အကယ်တ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ရိုးရိုးခင်ရာမှ ယခုလို စလာသည် ဆိုလျှင် အတာ၌ ထိုမျှလှုပ်ရှားလိမ့်မည်မဟုတ်။ ယခုသော် သူ့ကိုကြည့်မရအောင် မုန်းနေပါသည်ဆိုသော မိန်းကလေးက ထိုကဲ့သို့သော စကားအဆန်းဖြင့် အံ့ဖွယ်ဘနန်း ချစ်စကား ကမ်းလှမ်း လာခြင်း ကြောင့် အတာတွင် ပို၍အစဉ်းစားရကြပ်သွား၏။ အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံ နည်းလမ်း ကုန် သလောက် စဉ်းစား လိုက်ပြီးမှ "သူဟာ ငါလိုအကောင်နဲ့ မတန်ပါဘူးလေ" ထိုသို့သော ရေရွတ်သံနှင့် အတာ နောက်ဆုံးကြံစည်ခဲ့၏။ ဆုံးဖြတ်ခဲ့၏။ ထို့နောက် မောင်မောင်တို့ရှိရာ မဟာဗန္ဓုလ ပန်းခြံ သို့ လိုက်သွားကာ တပျော်တပါး ကစားပြီး၍ ပြန်လာသောအခါ၌မူ သူ့ခေါင်းထဲသို့ ခင်စိုးလှပြဿနာ သည် မသိမသာ ဝင်လာပြန်၏။ ချော၍လှပြီး လှသလောက်လည်း ကျက်သရေရှိရှိ ချစ်စရာကောင်းသော ခင်စိုးလှကို မြင်ယောင်လာ၏။ ရှတ်တရက်ဆိုသလို ဆံပင်ကလေး ဖွားလျားချ ကာ ချစ်စရာမျက်နှာပေးဖြင့် ပြုံးပြုံးကလေး ထွက်လာသော ခင်စိုးလှကို အတာသည် ယခု ထင်ထင်ရှား ရှား မြင်နေရပြီဖြစ်၏။

စောစောက မြင်ယောင်နေသည်ထက် ခင်စိုးလှသည် ပို၍ချောနေ၏။

ယခင်ကဆိုလျှင် ခင်စိုးလှ ဤလိုထွက်လာသည့်အခိုက် အတော့်ကိုမြင်လိုက်သည်ဆိုသည်နှင့် မျက်နှာ ကလေး ရှစ်ခေါက်ချိုးကာ ဆိုးဆိုးဆတ်ဆတ် ပြန်ဝင်သွားတတ်၏။ ဝင်မသွားသည့် တိုင်အောင်လည်း နှုတ်ခမ်းကလေး တစူစူနှင့် အတူ ဘက် ကျောပေး၍သော်လည်း နေတတ်၏။ ယနေ့သော် ထူးထူးခြားခြား အတော့်ကိုမြင်လိုက်သည်နှင့် သွားကလေး ပေါ်လာသည်အထိပင် ပြုံးပြလိုက်သေး၏။ အတာ မတုန်လှုပ်ဘဲ ခံနိုင်ပါမည်လော။

ဤလိုအပြုံးကလေးဖြင့် အတာ၏စိတ်ဓာတ်ကို ဆွဲငင်လိုက်ရုံသာမကသေး။ အတာ မျက်စိနောက်သည် ဟု ဆိုခဲ့သော ဂါဝန်ကားကားနှင့် ဖားဖားကြီးသည် ခင်စိုးလှ ကိုယ်ပေါ်တွင် မရှိတော့ဘဲ မြန်မာပီပီ ပဒုမ္မာ အင်္ကျီ ဇင်းမယ်ထဘီကလေးဖြင့် ထူးထူးခြားခြား အသွင်ပြောင်းနေသည်ကိုမြင်လိုက်ရပြန်သော ကြောင့် အတာ တွင် ပို၍ချောက်ချားသွား၏။ တစ်ဖန်လည်း ခင်စိုးလှသည်

"ခု ကျွန်မ ကိုတာမကြိုက်တဲ့ ဂါဝန်ကြီး ကို မဝတ်တော့ဘူးလေ၊ ကဲ သဘောကျတော်မူပလား"ဟူသော မျက်နှာပေးကလေးဖြင့် ပြုံးကြည့်ပြန်၏။ အတာ သည် ဘာမှ ခံနိုင်လေမည်နည်း။ သူ့စိတ်သည် ယိုင်သွားပြီဖြစ်၏။ ဘယ်သောအခါကမှ မိန်းမပျို တစ်ယောက်ကို မျက်တောင်တစ်ခတ်ထက် ပို၍ကြာအောင် ကြည့်လေ့မရှိခဲ့သော အတာသည် ယခု ခင်စိုးလှ ဆီတွင်သာ အာရုံစိုက်နေမိပြန်၏။ သူ့စိတ်တွင် ကြည်နူးသလိုလိုလည်း ရှိနေ၏။

ခင်စိုးလှလည်း ဝရန်တာသို့ထွက်လာသည့်အချိန်မှ ယခုထိသော

ရှစ်မိနစ်ခန့်အတွင်း တစ်ကြိမ်လောက် သော်မှ မျက်နှာလွှဲမသွားသေး။ သူ၏တောက်ပကြည်လင်သော မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်းကလေးများသည် အတာ့ဆီတွင် တွေနေ၏။ စိုက်နေ၏။ သူသည် ဂါဝန်ဝတ်ကျောင်းထွက်ပီပီ အပြောအဆိုလည်း ရဲတင်း ၏။ အပြုအမူလည်း ရဲတင်း၏။ မောင်မောင်၊ ဘဆွေ၊ နီတွတ်စသော ရွယ်တူယောကျ်ားကလေးများနှင့် ဆက်ဆံရာတွင်လည်း ခြေတို့လက်တို့ဖြင့် ရဲတင်းလွန်းလှသောကြောင့် အတာကိုယ်တိုင်ပင် အကြိမ် ကြိမ် ကြက်သီးထခဲ့မိဖူး၏။ ယခုသော် အတာ၌ ကြက်သီးထရုံသာမဟုတ်တော့ဘဲ ရိုးတွင်းခြင်ဆီပါ စိမ့်နေပြီဖြစ်၏။

ခင်စိုးလှက လည်း ခပ်ရဲရဲပင် ပြုံးနေရာမှ ရယ်ပြလိုက် ခေါင်းကလေးငုံ့၍ ကန့်ကလျကြည့်လိုက် ဝရန်တာ မှ နောက် သို့ ဆုတ်သွားကာ ဘေးလူမမြင်နိုင်သည့် အတွင်းတံခါးပေါက်နားရောက်သည်နှင့်

”အစိုး မလှဘူးလား ဟင်၊ ကိုတာ မြတ်နိုးတဲ့ မြန်မာပီပီ အဝတ်အစားကလေးနဲ့လေ”

ဤလိုအဓိပ္ပာယ်ရသော အမူအရာကလေးဖြင့် ပဒုမ္မာအကျီကလေးကိုလည်းကောင်း၊ ဇင်းမယ်ထဘီ ကလေးကိုလည်းကောင်း ကိုယ်ဟန်လေးနဲ့ ကာလှည့်ကာ ကိုင်၍ကိုင်၍ ပြနေပြန်၏။ အတာ မခံနိုင်။ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့် အနိုင်သား ပြုံးနေမိ၏။ ငေးနေမိ၏။ တစ်ဖန် ခေါင်းလျှော်ပြီးစဖြစ်၍ ဆံပင်ကလေး ဖားလျားချကာ ဇက်ပိုးရင်းမှ သိုင်းစု၍ နဖူးနုနု အထက် ပိုင်းကျကျ ထိ လှလှကလေး ထိန်းချည်ထားသော ဖဲပြားနီနီကလေးကို ဖြူဖွေးသော လက်ညိုးညက် ညက်ဖြင့် ခင်စိုးလှက သွက်သွက်ကလေးထောက်ပြနေပြန်၏။

“ဒါကိုကော သဘောကျရဲ့လား”ဟူသော မျက်နှာပေးဖြင့် မေးကလေးဆတ်၍ ထင်မြင် ချက် တောင်း နေပြန်၏။ ဤတွင်လည်း အတာက ပြုံးပြလိုက်၏။ သို့သော် ခင်စိုးလှက မဲ့ပြသည် အထင်ဖြင့်

”ကိုတာ မကျေနပ်လဲ ဖြုတ်ပစ်လိုက်မယ်လေ” ဤလိုအဓိပ္ပာယ်ဆောင်သော မျက်နှာထားကလေးဖြင့် ခင်စိုးလှလည်း သူ့ခေါင်းမှ ဖဲပြားကလေး၏ အပွင့်ဖော် ထားသည့်အစကို ဆတ်ခနဲဆွဲဖြုတ်လိုက်သောကြောင့် အတာတွင်

”အို”ဟူ၍ပင် ရေရွတ်မိ ကာ မျက်နှာလည်း သိသိသာသာပျက်သွား၏။ ခင်စိုးလှက ဘာဆိုလိုသည်ကိုလည်း ရိပ်မိလိုက်သဖြင့်

”ဟုတ်ဖူးလေ အဲဒီ ဖဲပြားကလေးနဲ့က လှတယ်”ဟူသော အရိပ်လက္ခဏာဖြင့် အတာက ခေါင်းကလေး ခါပြ လိုက်၏။ ဤတွင် ခင်စိုးလှကလည်း

”နေဦး”ဟု လက်ဝါးကလေး ဆန့်ထောင်ပြရင်း အတွင်းခန်း သို့ ပြေးဝင်သွား၏။

ပြန်ထွက်လာသောအခါတွင်မူကား လှလှကလေး စည်းထားသော ဖဲပြားမှာ စောစောကအနီကလေး မဟုတ်တော့ ဘဲ သူ့အသားကလေးနှင့် ဟပ်နေသည့် ရေညှိရောင် ဖန့်ဖန့်ကလေး ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ ရ၏။

”ဒီလိုက ပိုမလှဘူးလား ဟင်” ဟူသောအသွင်ဖြင့် ခင်စိုးလှက မေးကလေး ဆတ်ပြနေပြန်၏။ အတာ ကလည်း သဘောကျသွားသလိုပြုံးကာ မသိမသာခေါင်းကလေး ညိတ်လိုက်မိစဉ် ရှိခန် လေချွန်၍ ခေါ် လိုက်သော မောင်မောင့်အသံကြောင့် အတာတွင် မဆင်းချင် ဆင်းချင်နှင့် ဆင်းသွားရတော့၏။

အတာတွင် ဘေးဒုက္ခအပေါင်းတို့မှ ကောင်းကောင်းကြီး လွတ်ကျွတ်ခဲ့ပြီဟု ဆိုရန်ရှိရုံသာမက ကုသိုလ် ကံကလေးလည်း ထလာပြီဟု အတိအကျပင် ဗေဒင်မဟောရဘဲ သိသာနေပြီဖြစ်၏။

ကျောင်း စရိတ် အပြည့်အစုံသာမက အဝတ်အစားကိုပါ သူဌေးသားများဖြစ်သော မောင်မောင်တို့နှင့် ယှဉ်နိုင်အောင် သူ့ဒေါ်ဒေါ်သန်းတို့က လိုလေသေးမရှိ ဆင်ခဲ့၏။ အိမ်တွင်လည်း ယခင်ကလို ထမင်း ကိစ္စတွင် ဝိုင်းမကူရတော့ဘဲ သူ့ညီမလေး အမာသည် အတာလုပ်ရမည့်အလုပ်ဟူသမျှ ဒိုင်ခံ၍ ကူလုပ် ပေး၏။ တစ်ခါတစ်ရံဆိုသလိုသာ တိုတိုထွာထွာဖြစ်သော ငရုတ်သီးစိမ်း နံနံပင်စသည်တို့ကို အတာ သွားဝယ်ပေးရ၏။

သို့သော် မကြာမီပင် ဆိုင်ထွက်ဆိုင်သိမ်းပစ္စည်းသယ်ရန် ဂေါ်ရင်ဂျီကုလားကလေးတစ်ယောက်ကို မသိန်းမေ ငှားလိုက်သဖြင့် အတာ ဝမ်းသာသွား၏။ သို့သော် ထိုကုလားကလေးမှာ မြန်မာစကား မတတ်သောကြောင့် အတိုအထွာတစ်ခုခုလိုတိုင်း အတာပင် ဈေးသို့ပြေးနေရပြန်၏။ သို့သော် ကံကလည်း ကောင်းလာပြီ။ ဉာဏ်ကလေးလည်း အခက်နှင့် အညွန့်နှင့်ဆိုသလို ဖြတ်ထိုး ဉာဏ်သွက် သူဖြစ်သည့်အတိုင်း တစ်နေ့တွင် ထိုကုလားကလေးကိုပါ ဈေးသို့ခေါ်သွားပြီး နံနက်တိုင်း လိုလို သူ သွားဝယ်ရတတ်သော ဟင်းသီးဟင်းရွက်များကိုပြကာ သူတို့ဘာသာ အခေါ်အဝေါ် ကိုမေး၍ ရေးမှတ်ထားလိုက်၏။

ဤနည်းကိုသုံးက သူ့မေမေက မန်ကျည်းသီးဝယ်ခိုင်းလျှင် ရေးမှတ်ထားသော စာကိုကြည့်လျက် ဒန်ပ ပန်ဒူးဟုပြော၍ ကုလားကလေးကိုပင် အဝယ်ခိုင်း၏။ နံနံပင်ဆိုလျှင် ကိုတီးဖီးရားကူး၊ ရုံးပတီသီးဆို လျှင် ဗန်ဒကိုင်းယား၊ ကြက်သွန်မြိတ်ကို ဝန်လုပန်သု၊ ခရမ်းချဉ်သီးကို လွှန်လွှန်းကိုင်းယား စသဖြင့် စာရွက်ကိုကြည့် ၍ ဘာသာပြန်ကာ ကုလားကလေးကိုပင် ခိုင်းနိုင်ခဲ့သောကြောင့် သူ့တွင် အစစ သက်သာ နေတော့၏။ ဤသည်လည်းတစ်နည်းကံကောင်းခြင်း (ဝါ) သူ ဉာဏ်ထွင်၍လုပ်တတ်သော အလုပ် ၏ ကောင်းခြင်းပင်ဖြစ်၏။

သို့လျှင် အဖက်ဖက်က ကုသိုလ်ကလေးထူးပြီး တစ်ဦးတည်းသော သူဌေးသမီးကလေး ခင်စိုးလှကပါ ချစ်မေတ္တာစကားမျိုး စလာရသည့်အထိ သိသိသာသာ ဇာတာကလေး အရောင်ထွက်ခဲ့ရာမှ တစ်နေ့သော် ထိုနေ့သည် ကိုအောင်ကျော် အပါအဝင် ကျောင်းသူကျောင်းသားများအတွင်းဝန်ရုံးကို ဝိုင်းကြသော နေ့ ဖြစ်၏။ နယ်ချဲ့ သမားလက်ချက်ဖြင့် ကိုအောင်ကျော် သေဆုံးသွားရ၏။ အများအပြား ဒဏ်ရာ အပြင်း အထန်ဖြင့် နယ်ချဲ့ သမားတို့၏ဖိနှိပ်မှုကို ခံလိုက်ရ၏။ ဤသူကို အကြောင်းပြု၍ တစ်နိုင်ငံလုံးရှိ ကျောင်း သားများ အုံကြွလာ၏။ နယ်ချဲ့ သမားတို့၏ အပြုအမူကို ရှုတ်ချသောအားဖြင့် ကျောင်းဟူသမျှ သပိတ် မှောက်ကြ၏။

အတာတို့ ကျောင်းလည်းပါ၏။ မည်သည့်ကိစ္စ အရေးအခင်းမျိုးတွင်မဆို သူများထက် ထူးအောင် ဆောင်ရွက်ရမှ အခွင့်အရေးရလျှင် ကိုယ်တိုင်ဝင်၍ ခေါင်းဆောင်ရမှ ကျေနပ်သော အတာ သည် သူတို့ ကျောင်းသပိတ်ကိစ္စတွင်လည်း တစ်ယောက်သော ခေါင်းဆောင်အဖြစ် ရှုပ်ရှုပ်ရှက်ရှက် ဆောင်ရွက်ခဲ့၏။ သပိတ်တားရာတွင်လည်း မားမားမတ်မတ် ရှေ့ဆုံးမှရပ်ခဲ့၏။ ဤလို စွမ်းစွမ်းတမံ ဆောင်ရွက်ခဲ့သည့် ဂုဏ်သတင်းကြောင့်လည်း ထိုကျောင်းသား အရေးတော်ပုံ နောက်ပိုင်းမှ အခါတော်ပေး ဦးပုညလုပ်နေကြသော ထိပ်သီးနိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင် များသည် အတာ့ အား အထူးအရေးပေးကြ၏။ အတာ၏ဖွဲ့သတ္တိကို ချီးကျူးကြ၏။

မြှောက်စားကြ၏။

အဖြစ်အပျက် ဥဿုံကို အကုန်ခြုံကြည့်သော် နယ်ချဲ့ သမားတို့၏ရက်စက်မှု ဖိနှိပ်မှုကို ကန့်ကွက် ရှုတ်ချ သောအားဖြင့် သပိတ်မှောက်သည်မှာ မှန်၏။ ကျောင်းသားများ အသိဉာဏ်နုသေး ၍ နိုင်ငံရေးသမားတို့ က နောက်ပိုင်းမှ အကြံပေးဉာဏ်ပေးလုပ်သည်မှာလည်း လွတ်လပ်ရေး ကြိုးပမ်းနေကြရ သည့် အခိုက် အခါ ဖြစ်၍ အခြေအနေအရ မှန်၏။ ထိုအရေးတော်ပုံ လည်း ပြီးဆုံးသွားလေပြီ။ တစ်နိုင်ငံလုံးရှိ ကျောင်းသားကျောင်းသူ အပေါင်းတို့သည် လည်း အခါအားလျော်စွာ ထကြွပြင်းထန်ခဲ့သော နိုင်ငံရေးစိတ်ဓာတ်မှသည် ပညာရေးစိတ်ဓာတ်သို့ ကူး ပြောင်းတည်ငြိမ်လာကြပြီဖြစ်၏။

အတာကား မငြိမ်သေး။ အကြိမ်ကြိမ် အခါခါ သူ့ဓာတ်ပုံပါလာဖူးသည့် သူသိမ်းဆည်းစုဆောင်းထား သော သတင်းစာများကိုသာ မကြာခဏလှန်ကြည့်ရင်း သွေးကြွနေ၏။ သဘောကျနေ၏။ သို့သော် သူ့ဓာတ်ပုံထက် အကြိမ်ပေါင်းများစွာ နေ့စဉ်လည်းပါတတ်သော ဗိုလ်အောင်ကျော်၏ပုံကို မြင်လိုက်ရ တိုင်း သူ့စိတ်တွင် တစ်မျိုးတစ်မည် ဖြစ်သွားတတ်၏။

"တောက် ငါသာ ဗိုလ်အောင်ကျော်ဆိုရင်" ဤလိုလည်း အားမလိုအားမရဖြင့် စိတ်ထဲမှ ရေရွတ်နေတတ်ချေသေး၏။ နောက်တစ်ကြိမ်သာ ဤလို အရေးတော်ပုံ မျိုး ပေါ်လာက သူသည် ဗိုလ်အောင်ကျော်ကဲ့သို့ နိုင်ငံကျော်သွားအောင် အသက်စွန့် လိုက်မည် ဟူ၍လည်း သူ့ရဲကောင်းဆန်သော စိတ်ကလေးဖြင့် ကြိတ်၍ ကြုံးဝါးနေမိသေး၏။ သပိတ် ကိစ္စအတွင်း က ရင်းနှီးခဲ့ဖူးသော ထိုထိုနိုင်ငံခေါင်းဆောင်တို့ထံသို့လည်း အတာသည် မကြာခဏသွား လေ့ ရှိ၏။ အဆိုပါ နိုင်ငံရေးသမားများကလည်း အတာ ရောက်လာပြီဆိုလျှင် သတင်းစာတိုက် များသို့ ဆုံးဖြတ်ချက် ပို့ခိုင်းတတ်၏။ ကြော်ငြာလည်း ဝေခိုင်းတတ်၏။ ပိုစတာကပ်ရန်လည်း တာဝန်ပေးတတ် ၏။

အတာလည်း မငြင်း။ တိုင်းပြည်လွတ်လပ်ရေးအတွက်ဆိုက အသက်ပင် စွန့်ရသေးသည်ဖြစ်ရာ ဤလို ပိုစတာကပ် ကြော်ငြာဝေရသောအလုပ်သည် မျိုးချစ်စိတ် တကယ်ရှိသော လူတစ်ယောက်အဖို့၌ ဘာမျှ ရှက်စရာမလိုဟု အတာ ယူဆခဲ့၏။ သူ့အား ဤလိုခိုင်းကြသည်ကိုပင် အရပ်ထဲမှ သူငယ်ချင်းများအား ဝမ်းသာအားရ ဂုဏ်ယူပြောဆိုတတ်သေး၏။ သို့ ပြောတိုင်းလည်း သူနှင့်ရင်းနှီးသော ထိပ်သီးနိုင်ငံရေး ခေါင်းဆောင်များ၏အမည်ကို ထုတ်ဖော်ပြောဆိုက

"ငါ သူတို့နဲ့ သိတယ်ကွ"ဟူ၍ တမြမြ အရသာခံ တတ်လေသေး၏။ သို့ဖြင့် ကျောင်းတွင်လည်း နိုင်ငံရေးစိတ် အိမ်တွင်လည်း နိုင်ငံရေးစိတ်ဖြင့် စဉ်းစားတွေးတော ကာ ဒေး မောစရာအလုပ်တစ်ခုသည် သူ့တွင် ပိုနေရသည့်အထဲ၌ ခင်စိုးလှပြဿနာကလည်း တစ်မှောင့် ဆိုသလို ဖြစ်နေပြန်ရာ အတာသည် စာကိုပင် မေ့မေ့လျော့လျော့ ရှိလာတော့၏။

ခင်စိုးလှနှင့်ပတ်သက်၍ တွေးမိတိုင်း အတာသည် သူ့ဦးလေးက ရေးကူးပေးလိုက်သော သူ့ဘိုးဘိုး၏ ဆုံးမစာများပါသည့် ကော်ပီစာအုပ်ကလေးကို ထုတ်၍ ထုတ်၍ ဖတ်မိတတ်သည်။

"ခင်စိုးလှဟာ ငါလိုအကောင်နဲ့လဲ မတန်ပါဘူးလေ"ဟူသော စကားကို အတာသည် မကြာခဏ ပြောခဲ့ ဖူး၏။ ဤသည်မှာ အခြားကြောင့်မဟုတ်။ သူ့ဘိုးဘိုး သတိပေးဆုံးမခဲ့သော စကားများတွင် အိမ်ထောင်ဘက် ရွေးချယ်ရာ၌

”မမီသည့်ပန်းကို တုံးခုတ်၍ မလှမ်းနှင့်” ဟူသော ရှေးလူကြီးပီပီ ရှေးကျကျစကားနှင့်အတူ

”ကိုယ့်ထက် ချမ်းသာတဲ့မိန်းမ၊ ကိုယ့်ထက် ပညာတတ်တဲ့ မိန်းမ ကို ငါ့မြေးဘယ်တော့မှမလှမ်းလေနဲ့” ဟူ၍ အသေးစိတ် သတိပေးခဲ့၏။

“ဟုတ်တယ်။ ငါ့ညီမလေးကို ဦးလေးချစ်တို့ခိုင်းထားတဲ့ကောင်လေးက ရည်းစားစာပေးတာတောင် ငါ ဘယ်လောက် စိတ်ဆိုးသွားလဲ၊ ဒီအတိုင်းပဲ ခင်စိုးလှတို့ မိဘတွေကလဲ ငါလိုကောင်နဲ့ သူ့သမီးကို ဘယ် လိုနည်းနဲ့ မှ သဘောတူမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီတော့ သူ့ရော ငါပါ စိတ်ဆင်းရဲရရုံပဲရှိမယ်” ဤလိုလည်း သူ့ဘိုးဘိုးပြောသွားသည့် အသေးစိတ် စကားအတိုင်းပင် အတာ သဘောပေါက်လာ၏။ သို့အလျောက် လည်း ခင်စိုးလှနှင့် ပတ်သက်၍ အတာသည် တတ်နိုင်သလောက် စိတ်ကို ချုပ်တည်းခဲ့ ၏။

ခင်စိုးလှကလေး ဝရန်တာထွက်နေလျှင် မျက်နှာချင်းမဆိုင်မိအောင် အတာ ရှောင်နေလိုက်၏။ မလွှဲ သာ မရှောင်သာ ဒေါ်ဒေါ်အေးခေါ်၍ အိမ်ပေါ်တက်ရသောအခါများ၌လည်း ခင်စိုးလှ ဘာမျှ မပြောသာ အောင် လူမြင်ကွင်းဖြစ်သော ဝရန်တာသို့ထွက်ကာ ခပ်တည်တည်ရပ်နေတတ်၏။

သို့နှင့် မကြာမီပင် ခါသင်္ကြန်ပွဲဆင်နွှဲရန် အချိန်ဆိုက်လာပြန်သောကြောင့် အတာတို့ လူငယ်တစ်စုမှာ သူ့တာဝန်နှင့်သူ အလုပ်ဖြင့် ရှုပ်နေကြရပြန်တော့၏။ နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း သင်္ကြန်အခါဆိုလျှင် ဣန္ဒြေရှင် ကလေးလုပ် ၍ တိုက်ပေါ်တွင်သာ ကုပ်နေလေ့ရှိသော ခင်စိုးလှသည် ယခုသော်ကား မိုးလင်းသည်နှင့် မဏ္ဍာပ်တွင်း သို့ ရောက်လာတော့၏။

”ကိုတာ အစိုး ဘာလုပ်ပေးရမလဲ ဟင်” အပြောအဆိုရော အဆက်အဆံပါ ရဲတင်းသူကလေးဖြစ်သည့်အတိုင်း အတာနှင့် ထိလုနီးပါးကပ်ကာ တစာစာ မေးလေ့ရှိ၏။

“မြင့်မြင့် တို့ အေးအေးတို့တောင် ဘယ်သူမှမရောက်ကြသေးဘူး၊ အစိုးလဲ အိမ်ခဏပြန်နေပါဦးလား ဟင်၊ စောပါသေးတယ်”

”ဘာလဲ၊ ကိုတာ က အစိုးလာတာ မကြိုက်လို့လား ပြောစမ်း၊ အစိုးက ဘွင်းဘွင်းသမား သိလား၊ လာ တာမကြိုက်ဘူး ဆိုရင် ခုပြော၊ တစ်ခါထဲ ထွက်သွားမယ်၊ နောက်လဲ မလာဘူး” မျက်ရည် ကလေး တဝေ့ဝေ့ဖြင့် သို့လျှင် မထုံတတေ့ကလေး ပြောလိုက်သောကြောင့်

”အစိုး ဒီလို မပြောနဲ့လေ၊ ကိုတာက ဘယ်လိုစေတနာနဲ့ ပြောတယ်ဆိုတာ နားလည်မှပေါ့၊ အရင် အစိုး ဂါဝန်တကားကား နဲ့ ခုန်ပေါက်သွားလာပြီး ဣန္ဒြေမရဖြစ်နေတာကို ကိုတာ သဘောမကျဘူးဆိုတာ အစိုး သိတော့ ခု ဆင်ခြင်လိုက်တယ် မဟုတ်လား”

”အင်းလေ၊ ဒါကြောင့် ခု မြန်မာပီပီပဲ အစိုး ဝတ်တယ်၊ ဣန္ဒြေရရ သွားတယ် လာတယ်”

“ကဲ ဘယ်လောက်ကျက်သရေရှိသလဲ၊ အရပ်ထဲကတောင် ပြောနေကြပြီ၊ ခင်စိုးလှ ဣန္ဒြေရှိမှ ရှိသွား တော့လဲ ဗိုင်းကောင်းကျောက်ဖိပါလားတဲ့၊ အစိုးလဲ ကြားမှာပေါ့”

“ကြားသားပဲ”

"အဲ ဒါပေမဲ့ အစိုးမှာ တစ်ခုလိုနေသေးတယ် ပြုပြင်စရာ၊ အဲဒါ တခြားမဟုတ်ဘူး၊ အစိုးဟာ အပြော အဆို ရဲတင်းလွန်းအားကြီးတယ်၊ ရွယ်တူယောကျ်ားကလေးတွေနဲ့ ဆက်ဆံရာ မှာလဲ ခြေတို့လက်တို့နဲ့ အဲဒါလဲ ကိုတာ မကြိုက်ဘူး၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အဖို့ ဣန္ဒြေသိက္ခာဟာ အရေး အကြီးဆုံး ပဲ၊ အဲဒါ အစိုး နားလည်စမ်းပါကွယ်၊ ကိုတာ အစိုးကိုခင်လို့ ပြောနေတာပါ။ မိန်းကလေး မပြောနဲ့ ကိုတာ ကို ကြည့်၊ ယောကျ်ားလေးချင်း မပြောနဲ့ အရပ်ထဲက မိန်းကလေးတွေကပါ"

"အစိုး နားလည်ပါပြီ ကိုတာ၊ မြင့်မြင့်တို့ နုနုတို့ကဆို ကိုတာ ဣန္ဒြေကြီးတာကို အမြဲချီးကျူးကြတာပဲ၊ အစိုး လဲ ကြားသပေါ့"

"ဒီလိုဆိုရင် မိန်းကလေးအဖို့ ဣန္ဒြေသိက္ခာဟာ ပိုလို့ အရေးမကြီးဘူးလား၊ ဒါကြောင့် ကိုတာ က ပြောတာ၊ နောက် တစ်နာရီလောက်ဆို မြင့်မြင့်တို့ မခင်မြတို့ရောက်လာကြမှာလဲ၊ အဲဒီတော့မှ အစိုးလဲ ဆင်းလာပေါ့နော်။ ခုတော့ စောလွန်းအားကြီးသေးယ်၊ ဒိပြင်မိန်းကလေးအဖော်တွေရှိရင်တော့ ကိုတာ မပြောပါဘူး၊ ဒါနဲ့ ခု အစိုးဆင်းလာတာကော ဒေါ်ဒေါ်အေး သိရဲ့ လား"

"သိသားပဲ၊ မဏ္ဍာပ်ထဲသွားမယ်လို့ပြောတော့ မေမေက အတာရှိရဲ့ လား ကြည့်ဦး၊ အတာရှိမှသွား တဲ့"

"အဲဒါ ကိုတာ သိက္ခာရှိလို့ ဒေါ်ဒေါ်အေးက ကိုတာ့ဆိုရင် စိတ်ချတယ်ဆိုတဲ့ သဘောမဟုတ်လား၊ အစိုး ဟင်၊ ကဲ ဒီတစ်ခါ လဲ ကိုတာ့စကား နားထောင်လိုက်ဦး နော်၊ ရှစ်နာရီလောက်မှ ဆင်းလာပေါ့ ဟုတ်လား"

"အင်းလေ၊ ဒါဖြင့် အစိုး သွားမယ်နော်" ဤလို သိမ်မွေ့လှသော အတော့ကိုယ်ကျင့်တရားကလေးများကြောင့် ခင်စိုးလှတွင် ပို၍ ကြည်ညိုသွား ၏။ လေးစားမိ၏။

ယခုနှစ်တွင်လည်း အတာ စာမေးပွဲအောင်၏။ သို့သော် ယခင်တစ်ကြိမ်များနည်းတူ ပထမမချိတ်တော့ ဘဲ အမှတ် ၇ အထိ စံချိန်ကျသွားပြီဖြစ်သောကြောင့် သူမျက်နှာမဖော်နိုင်။ ခေါင်းကလေး အငုံးသားနှင့် သူ ဒေါ်ဒေါ်သန်း တို့အား အစီရင်ခံရာ၌

"စာမေးပွဲအောင်တယ် ဆိုပြီးတာပါပဲကွယ်၊ အမြဲတမ်းတော့ ပထမချည်း ဘယ်ရနိုင်ပါ့မလဲ၊ ဝမ်းမနည်းပါနဲ့ ကွယ်"

ဤတွင်မှ အတာ စိတ်သက်သာရာရသွားတော့၏။ သို့တိုင်အောင် သူ့အမှားကို သူ မမြင်သေး။ နိုင်ငံ ရေးသမားများနှင့်ပေါင်းကာ စွာတာတာ သတ္တဝါကလေးအဖြစ် စခန်းသွားနေဆဲပင် ရှိနေသေး ၏။ အမျိုးသားအောင်ပွဲနေ့ လှည့်လည်ရာတွင် အတာ ရှေ့ဆုံးမှပါလာသည်ကို တွေ့ရမည်ဖြစ်၏။

ရိုးရိုးမ ဟုတ်။ လည်ပင်းမှ အကြောများထအောင် အသံကုန်ဟစ်၍ သံချပ်တိုင်လာတတ်၏။ ရပ်ကွက်အနှံ့ လည်၍ တရားဟောရာတွင်လည်း အတာပါသည်ကို တွေ့ရမည်ဖြစ်၏။ သို့ တရားဟောရာ တွင်လည်း နိုင်ငံရေးထိပ်သီးများပင် မသုံးဝံ့ မပြောဝံ့သော စကားလုံး များဖြင့် ပြင်းပြင်း ထန်ထန် ဟောလေ့ရှိ၏။ လက်ခုပ်သံတဖြောင်းဖြောင်းနှင့် သြဘာပေးလိုက်တိုင်း အတာ တွင် ကျောစိမ့်အောင် အရသာရှိသွား၏။

ထို့ထက်ပို၍ သူ့အလိုအရှိဆုံးအရာမှ အစိုးရက သူ့ကိုဖမ်းရန် နောက်ရုံးတင်တရားစွဲရန် နောက် ထောင် ချပစ်ရန်ဖြစ်၏။ ဤလို ဖမ်းဆီးတရားစွဲ

ထောင်အချခံရလျှင် နာမည်ကြီးလာမည်။ ဗိုလ်အောင်ကျော်၊ ကျောင်းသားအာဇာနည်၊ ကိုလှရွှေတို့ကဲ့သို့လည်း နိုင်ငံကျော်သွားမည်။ ဤသည်တို့မှာ အတာ အလို လားဆုံးသော အချက်များဖြစ်၏။ သို့သော် သူ အဖမ်းမခံရ။ သို့အဖမ်းမခံရလေ စိတ်ထဲ၌ အားမလို အားမရ ဖြစ်လေသာရှိနေခဲ့ပြီး နောက်ဆုံးမှ သတင်းစာအချို့တွင် ပါလာကာ

"အလွန်တရားအဟောကြမ်းသည့် ကျောင်းသားတစ်ဦး"ဟူသည့် သတင်းကိုဖတ်ရင်း သူ့စိတ်သူဖြေ၍ ထိုမျှနှင့် ပင် ကျေနပ်လိုက်ရတော့၏။ သို့ တရားဟောရသည့် အခွင့်အရေးနှင့်စိတန်းလှည့်လည်ရာတွင် ထိပ်ဆုံးမှကြွေးကြော်ရသည့် အခွင့် ကောင်းမျိုးကို တစ်နေ့တစ်ကြိမ်ကျင်းပရသော အမျိုးသားအောင်ပွဲနေ့ကျမှ ကြုံရဆုံရသည်ဖြစ်၍ အတာ တင်းမတိမ်၊ တရားဟောခွင့် ဆူပူကြွေးကြော်ခွင့်ရမည့် လှုပ်ရှားမှု အုံကြွမှုများကိုသာ အတာ တောင့်တနေမိ၏။

"ဟေ့ အောင်ဒင်၊ မင်းတို့ ဘော်ဒါတွေ ထမင်းဟင်းကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး မကျေမနပ် ဖြစ်နေကြတယ်ဆို ဟုတ်လားကွ"

"အေး ထမင်းကိစ္စ တင် မဟုတ်ဘူး၊ ညဘက်မှာ ရုပ်ရှင်သွားမကြည့်ရဘူးဆိုတဲ့ အမိန့်ကိုလဲ ဘယ်သူမှ မကျေနပ်ကြဘူး"

"ဒီလိုဆို မင်းတို့ သပိတ်မှောက်ပါလား"

"ခုတော့ ဒါကို မစဉ်းစားသေးဘူး၊ တို့ဘော်ဒါ ခေါင်းဆောင်တွေကတော့ ဆရာကြီးနဲ့တွေ့ပြီး ဆွေးနွေး ခွင့်တောင်းဖို့ စီစဉ်နေကြတယ်ကွ"

"အေး ဒီလိုပျော့ပျော့ ပျော့ပျော့လုပ်နေလို့ ဘယ်တော့မှ ရမှာမဟုတ်ဘူး။ ထစ်ခနဲရှိရင် သပိတ်မှောက်၊ မကျေနပ်မှု တစ်ခုပေါ်လာရင် သပိတ်မှောက်၊ ဒီလိုမှ ချက်ချင်း အောင်မြင်မှာကွ" အတာသည် ဤလိုမြှောက်ထိုးပင့်ကော် သတ္တဝါကလေးဖြစ်နေလေပြီ။ အဖြစ်အပျက်နှင့် အကြောင်းအရာ အခြေအနေကို သုံးသပ်ရန်မှာ သူ့အလုပ်မဟုတ်။ သပိတ်မှောက်လျှင် (ဝါ) ဆူဆူပူပူဖြစ်လျှင် သူ ခေါင်းဆောင်ခွင့်ရလာမည်။ တရားဟောခွင့်ရမည်။ သတင်းစာတွေထဲတွင် ပါလာမည်။ နာမည်ကြီးလာ မည်။ ဤသည်တို့သာလျှင် သူ၏တောင့်တချက်များ ဖြစ်၏။

ယင်းသို့သော ဆန္ဒကြောင့်လည်း အတာသည် အောင်ဒင်ကိုသာမဟုတ်ဘဲ အခြားသော ဘော်ဒါ ခေါင်းဆောင် များနှင့် တွေ့ဆုံကာ အမျိုးမျိုးသောနည်းဖြင့် သပိတ်မှောက်ရန်သာ တိုက်တွန်း တော့ ၏။ သို့ဖြင့် နောက်တစ်နေ့ ကျောင်းတက်လုလုအချိန်တွင် အတာနှင့် တကွသော ဘော်ဒါကျောင်းသား လေးငါး ယောက်တို့သည်

"သပိတ် သပိတ် မှောက်မှောက်"ဟူသော ကြွေးကြော်သံ များဖြင့် တစ်ကျောင်းလုံး အနှံ့ လျှောက်အော် လေတော့ ဘ၏။

"ဟေ့ ကျောင်းမတက်ကြနဲ့ အိမ်ပြန်ကြတော့၊ ဒီနေ့ သပိတ်မှောက်တယ်" အတာတို့လူသိုက်လည်း အသံကုန်ဟစ်၍ လှည့်လည် ကြွေးကြော်ရုံသာမက ကျောင်းတက်ရန်လာ သော ကလေးများ ကိုလည်း ကျောင်းဝင်းဝမှ ဆီးကြိုကာ ဤလိုလည်း ပြောဆိုတားမြစ်ကြပြန်၏။ ထို ခေတ်က ကျောင်းသားလောကသည် သပိတ်မှောက်ဟူသော ကြွေးကြော်သံကြားလျှင် မှောက်လိုက် ကြ၏။ နောက်မှ ဘာကြောင့်မှောက်ရသည်ကို စုံစမ်းကြ၏။ တစ်နည်း အားဖြင့်လည်း သပိတ်မှောက်ရမည့်အကြောင်းအရင်း ခိုင်လုံသည်ဖြစ်စေ၊ မခိုင်လုံသည်ဖြစ် စေ

သပိတ်မှောက်သူ တို့သည် လူနည်းစုပင်ဖြစ်စေ၊ လူများစုက ကျောင်းမတက်ဝံ့။ အပြေးထားမည် ကို ကြောက်၏။ ရန်မူမည်လားဟု စိုးရိမ်ကာ အိမ်သို့ပင် ပြန်သွားတတ်ကြ၏။ ယင်းသည့် အကြောင်းအ ချက်သည် ပင် အတာတို့ သပိတ်ကိစ္စအတွက် အထောက်အပံ့တစ်ကွက်လို ဖြစ်သွားတော့၏။

သို့သော် ဆိုင်ရာလူကြီးများနှင့် တွေ့တွေ့ဆိုင်ဆိုင် ဆွေးနွေးကြသောအခါတွင်ကား အတာတို့သပိတ် သည် သပိတ်မှားဖြစ်နေတော့၏။ သပိတ်မှောက်ရလောက်အောင်လည်း ကြီးကျယ်သော ပြဿနာ မဟုတ်။ သို့နှင့် ဘော်ဒါတစ်ဝက်တစ်ပျက်သာပါသော အတာတို့သပိတ်မှာလည်း ထိုတစ်ရက်နှင့်ပင် ရုတ်သိမ်းလိုက်ကြရတော့၏။ အတာတွင်လည်း ထိုတစ်နေ့တည်းသော တရားဟောခွင့် ကြွေးကြော်ခွင့် ရလိုက်သောကြောင့် သူ့တွင် ကြိုးပမ်းရကျိုးမနပ် ဖြစ်သွားရတော့၏။

နောက်ဆုံး၌ ဤသပိတ်သည် အတာ၏လှုံ့ဆော်မှုကြောင့်ဟူ၍ သိလာကြရသောအခါတွင်လည်း ဘဝ တူ ကျောင်းသားများ ကပါ အတာကို ငြိုငြင်လာကြတော့၏။ သို့သော် အတာက မဖြူ။ သတင်းစာတွင် ပါလာသော ဓာတ်ပုံကိုကြည့်ကာ ပီတိပင်ဖြစ်နေသေးတော့၏။

ကျောင်းသားခေါင်းဆောင် ကိုအောင်ကျော်သည် ဗိုလ်အောင်ကျော်အဖြစ် ကျော်ကြားလာစေလိုသော ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ကျောင်းသားအရေးတွင် ပါဝင်ခဲ့သည်မဟုတ်။ အလွန်သန့်ရှင်းသော နိုင်ငံချစ်စိတ် အမျိုးသား စိတ်ဖြင့် ဝင်ရောက်ကူညီရင်း နယ်ချဲ့ သမားလက်ချက်ဖြင့် ကျဆုံးခဲ့ရသည်ဖြစ်ရာ သူ့စေတနာ အလျောက် တိုင်းပြည်က မြှောက်စား ဂုဏ်ပြုခဲ့ခြင်းသာဖြစ်၏။ အတာ တွင် ဗိုလ်အောင်ကျော်လို ကျော်ကြားချင်၍ ကျောင်းသားအပေါင်းတို့၏ အလေးပြုခံချင် ၍ ကျောင်းသားအပေါင်းတို့၏ အလေးပြုခံချင်၍သာ ကျောင်းသားများကို လှုံ့ဆော်နေခြင်းဖြစ်၏။ သူ နာ မည်ကြီး ချင်နေ ၏။ ကျောင်းသားအာဏာရှင် ကိုလှရွှေလို နိုင်ငံကျော်ချင် ထင်ပေါ် ချင်နေ၏။ သို့အ လျောက်လည်း သူ့ကျောင်းအရေးတွင်သာမဟုတ်ဘဲ အခြားသော ကျောင်းများက သပိတ် သံပေးလာ လျှင်လည်း သူ အပြေးကလေး ရောက် သွားတတ်၏။ မြှောက်ထိုးပင့်ကော် လုပ်တတ်၏။ ဆူဆူပူပူဖြစ် အောင်လည်း လှုံ့ဆော်၏။

ကျောင်းအားလည်း နေ့များတွင်လည်း အတာသည် နိုင်ငံရေးသမားများထံ ရောက်နေတတ်၏။ ၎င်းတို့ စေရာ သို့ သွားပြီးခိုင်းသည်ကို လုပ်ရင်း အချိန်ကုန်နေတတ်၏။ နိုင်ငံရေးဆရာတို့က နက်ဖြန် အရေး ကြီးသော ကိစ္စရှိသည်ဆိုလျှင် အတာ ကျောင်းမတက်တော့ပေ။ ဤသို့ဖြင့် ခြောက်လပတ် စာမေးပွဲ တွင် သုံးဘာသာ တိတိ ကျွမ်းထိုးမှောက်ခုံ ကျခဲ့၏။ အတန်းတင်စာမေးပွဲကြီးတွင်လည်း လုံးလုံး လျား လျား ရှုံးနိမ့်ခဲ့၏။

“အေး ဒီနှစ်မအောင်လဲ နောက်နှစ်ပေါ့ကွယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခုလို စာမေးပွဲရှုံးတာ အခြားကြောင့် မဟုတ်ဘူး၊ နိုင်ငံရေးသမားတွေနဲ့ပေါင်းပြီး ဟိုစပ်စပ် ဒီစပ်စပ် လျှောက်လုပ်နေလို့ပဲ၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား၊ ဟို လိုက်တရားဟော ဒီလိုက်တရားဟောနဲ့ ကျောင်းနေတုန်းမှာ ဒါတွေလျှောက် လုပ်နေတာ ဒေါ်ဒေါ်တို့ မကြိုက်ဘူးကွဲ၊ ပညာသင်ချိန်မှာ ပညာကို တတ်အောင်သင်၊ ကြိုးစား၊ ပညာကို လုံလောက်အောင် တတ်ပြီဆိုတော့ မင်း လုပ်ချင်တာလုပ်၊ နိုင်ငံရေးမကလို့ ဘာပဲလုပ်လုပ် မင်းသဘော ပဲ၊ ခုနေအခါမှာ တော့ ပညာကို ဖိကြိုးစားစမ်းပါ အတာ၊ မင့်ဉာဏ်ကလေးက တို့နှမြောလွန်းလို့ပါ”

”ဟုတ်ကဲ့ ဟုတ်ကဲ့”နှင့် ခေါင်းညိတ်ခဲ့သော အတာသည်

ကွယ်ရာသို့ရောက်သည်နှင့်

”အလကား သူတို့ ဘာသိသလဲ၊ ခေတ်နောက်ကျနေတဲ့ ရှေးလူကြီးတွေ၊ နိုင်ငံရေးမလုပ်နဲ့ ဘာညာနဲ့ မျိုးချစ်စိတ်ဆိုတာ သူတို့နားမှ လည်ရဲ့လား မသိဘူး” ဤသို့ ထိအောင်ပင် ကျေးဇူးရှင်များကို ရေရွတ်မြည်တမ်းကာ ကျေးဇူးကန်းလာပြီဖြစ်၏။

“အတာ မင်း တို့ဆီမှာ အဝင်အထွက်နည်းနည်းလျှော့လိုက်ရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်၊ ခဏခဏမလာ နဲ့၊ မင့်နောက် ကို စုံထောက်ဘက်ကလိုက်နေတယ်” နိုင်ငံရေးသမား များက သူ့အား ဤလိုသတိပေးလိုက်မှ အတာသည် ခါတိုင်းထက် ပို၍သွား၏။ များများ သွားလျှင် မြန်မြန်ဖမ်းလိမ့်မည်။ သို့မှ မြန်မြန်နာမည်ကြီးမည်ဟု အတာသည် သူ့အား ဖမ်းမည့်ရက်ကို သာ မျှော်လင့်နေခဲ့၏။

“ခုဆိုရင် ကိုယ် ပုန်းလျှိုးကွယ်လျှိုးသွားနေရတယ် ဆရာ၊ ကိုယ့်နောက်ကို စုံထောက်လိုက်နေလို့”

ကျောင်း မှ အတန်းသားများကိုလည်း ခပ်တိုးတိုးဤလိုပြောရင်း အတာ အရသာခံတတ်၏။

”ဟေ့ အတာ ဘာဖြစ်လာတာလဲကွ၊ ဘောင်းဘီနဲ့ မျက်မှန်နဲ့ ကိုယ်တောင် လူမှားနေတယ်”

”ရှူး တိုးတိုး၊ ငါ့နာမည် ကျယ်ကျယ်မခေါ်ပါနဲ့ကွ၊ စီအိုင်ဒီဘက်က ငါ့ကိုလိုက်နေလို့ ရုပ်ဖျက်ပြီး သွားနေ ရတယ်ကွ” အရပ်ထဲ တွင်လည်း ဤလိုစကားမျိုးဖြင့် အတာ အသားယူနေတတ်သေး၏။ သူ့ကိုလည်း အလွန်လျှင် အရေးပါ အရာရောက်နေသူ တစ်ယောက်ဟု ထင်နေ၏။ ဘဝင်လည်းမြင့်နေ၏။ ဤသည်ကိုပင် သူ နားလည်နေသည့် မျိုးချစ်စိတ်နှင့် နိုင်ငံရေးဖြစ်လေသလော။

ကျောင်းတွင်သာမဟုတ်။ အရပ်ထဲတွင်လည်း လှုံ့ဆော်မှုကလေးများဖြင့် စခန်းသွားနေပြန်ပြီဖြစ်၏။ လစာငွေ ခွင့်ရက်စသည့်ကိစ္စများနှင့် ပတ်သက်၍ အရပ်ထဲရှိ ကုန်တိုက်အထည်ဆိုင် အလုပ်သမား များ နှင့်ဆိုင်ရာ အလုပ်တို့ဆွေးနွေးစေ့စပ်နေကြသည့် အရေးတွင်လည်း မကြီးမငယ်နှင့် အတာ ဝင်ရှုပ် လာ ပြန်၏။

”လိုလားချက်တွေ တစ်ခုမှ အလျှော့မပေးနဲ့ဗျ၊ မရရင် သပိတ်မှောက်ပေါ့”

သို့ သူဝင်၍ လှုံ့ဆော်သော်လည်း ထိုထိုအရေးများမှာ သူဆွယ်တိုင်း ရနိုင်မည့် ရွယ်တူကျောင်းသား မဟုတ်။ ချင့်ချင့်ချိန်ချိန်နှင့် စဉ်းစားဝေဖန်တတ်သူ များသောဖြစ်၍

”ဟေ့ကောင်လေး မင်း လာမရှုပ်စမ်းပါနဲ့ကွာ ဟု မောင်းထုတ်သည်ကိုပင်”

”ကျွန်တော်က စေတနာနဲ့ပြောတာပါဗျ၊ တကယ်လို့ သပိတ်မှောက်ရင် စခန်းချဖို့ တန်ဆောင်းရော၊ ထမင်းထုတ်တာဝန်ရော ကျွန်တော် အားလုံးဆောင်ရွက်ပေးမယ်၊ ပါတီခေါင်းဆောင်တွေဆီက အကူ အညီရဖို့အတွက်လဲ ကျွန်တော် တတ်နိုင် ပါတယ်ဗျ။ ကျွန်တော်နဲ့ သိပ်ရင်းနှီးတာ သိလား”ဟူသော စကားမျိုးဖြင့်ပင် အသားယူ လိုက်ချင်သေး၏။

နောက်တစ်နေ့ ထိုထိုစာရေးနှင့် အလုပ်သမားများလည်း သူတို့ချင်းဆွေးနွေးကာ လိုလားချက် ကျေနပ် လောက်အောင် မရကြသဖြင့် သပိတ်မှောက်သင့် မမှောက်သင့် ဆွေးနွေးရန် အရပ်ထဲ ရှိ လက်ဖက်ရည်

ဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင် စုရုံးတိုင်ပင်နေကြစဥ် အတာလည်း ဘာညာမပြောနှင့် တရားဝင်၍ ဟောတော့၏။ သပိတ်မှောက်ရန် တိုက်တွန်းတော့၏။ အကြမ်းဆုံးသော စကားများသုံး၍ အရပ်ထဲ ရှိ ကုန်တိုက် အထည်ဆိုင်ပိုင်ရှင်များကို ပုတ်ခတ်တော့၏။

သို့သော် ရုတ်တရက်ဖြစ်၍ စာရေးနှင့် အလုပ်သမားများ အံ့အားသင့်နေသည့်အချိန်လောက်သာ အတာ တရားဟောခွင့် ရခဲ့ပြီး နှစ်မိနစ်ခန့်ပင်မကြာမီ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲမှ ဆွဲအထုတ်ခံလိုက်ရတော့ ၏။ နောက်ဆုံး ၌ စာရေးများကလည်း ကျေးဇူးမတင်။ လူကြီးများကပါ ချဉ်သွားသည့်ဆိုးကျိုးသာလျှင် သူ ခံစား လိုက်ရတော့၏။

“မင်း ဘာတွေလျှောက်လုပ်နေပြန်လဲ အတာ၊ ဟိုတလောကပဲ ဒေါ်ဒေါ်သန်း သတိပေးထားတယ်၊ မင်း တယ်ခက်တာကိုးဘွဲ့

”ဟူ၍လည်း သူ့ဒေါ်ဒေါ်သန်းက ခေါ်ဆူ၏။

” ဒီကောင်လေး ခုတလော ဘာဖြစ်နေတယ် မသိဘူး။ ဘယ်ကျောင်းသပိတ်မှောက်မှောက် သူပါ တာပဲ၊ နိုင်ငံရေးသမားတွေနဲ့လဲ တရားလျှောက်ဟောလိုဟောနဲ့”ဟူသော ဝေဖန်သံတွေလည်း အရပ်ထဲ တွင် ညံနေပြီဖြစ်၏။

အတာသည် သူ၏ကျေးဇူးရှင်များဖြစ်သော ဒေါ်ဒေါ်သန်းတို့၏ဆုံးမစကားကိုပင် တော်လှန်၍ သူလုပ် ချင်ရာ လျှောက်လုပ်နေသေးသည်ဖြစ်ရာ သူသည် မည်သူတို့၏စကားကိုမှုစရာလိုသေးတော့သနည်း။

”မင်း လုပ်ချင်ရာတွေ လျှောက်လုပ်နေနော်၊ အေး တစ်နေ့နေ့ ဖမ်းလား ဆီးလား ဖြစ်လာရင်တော့ မင့် ဟာ မင်းခံ၊ လိုက်ကြည့်မယ်များတော့ မထင်လေနဲ့” အဏုမေမေ၏သြဝါဒစကား ကား ထိုမျှသာဖြစ်၏။ ကိုထွန်းအောင်ကမူ နည်းအမျိုးမျိုးပြ၍ ဆုံးမ၏။ အရွယ်ထောက် ၍ လူပျိုပေါက်သာသာဖြစ်နေသည်တစ်ကြောင်း၊ စိတ်ဓာတ်ကလည်း တက်တက်ကြွကြွ နှင့် မည်သည့်ကိစ္စတွင်မဆို အတိုက်အခံလုပ်ရမှ ကျေနပ် သလိုလိုရှိနေ သည်တစ်ကြောင်းတို့ကြောင့် မိဘကိုပင် အာခံချင် သလိုလို ဆောင့်ကြွားကြွားဖြစ်နေတော့၏။ ထုံးစံအတိုင်း ပင် သူလုပ်ချင်ရာကိုသာ လျှောက်လုပ်နေတော့၏။

ဤလိုဖြင့် အတာ ကိုးတန်းစာမေးပွဲကြီး စစ်လုနီးနီးတွင် သပိတ်ကိစ္စတစ်ခုပေါ်လာပြန်၏။ အတာ ဝမ်း သာလိုက်သည် ကား ပြောစရာမရှိ။ ကိုယ်ဖိရင်ဖိ ဝင်၍ ဆောင်ရွက်၏။ နေ့ရောညပါ တရားဟောခွင့် ရခဲ့ သောကြောင့် သူ အလွန်ပျော်နေ၏။ တက်ကြွနေ၏။ သတင်းစာတွင်ပါသော သူ့တရားသတင်းနှင့် သူ့ ဓာတ်ပုံကိုကြည့်ကာ အရသာခံရင်း အလွန်အမင်း ဘဝင်မြင့်နေ၏။ မကြာမီပင် တိုင်းပြည်ခေါင်းဆောင် ကြီး ဖြစ်လာတော့မလောက် တယဉ်ယဉ်နှင့် အထင်ရောက်နေ၏။ လှုပ်ရှားမှုတစ်ခုပေါ်လာတိုင်း နိုင်ငံရေးသမားများ ဝင်လာတတ်သည်ဖြစ်ရာ ယခု သပိတ် တွင်လည်း နိုင်ငံရေးသမားများက အတာမှတစ်ဆင့်ကြိုးကိုင်ညွှန်ကြားခဲ့၏။ အတာ တစ်ယောက် သာ ထိုထိုနိုင်ငံရေး သမားထိပ်သီးများနှင့် အနီးကပ်ဆုံး ရင်းနှီးခဲ့သောကြောင့် ထိုသပိတ်ကိစ္စတွင် အတာ သည်သာ ရှေ့ တန်းမှ ပထမခေါင်းဆောင်ဖြစ်လာတော့၏။

သို့နှင့် အကြီးအကျယ်ဘဝင်မြင့်သွားသော အတာလည်း သပိတ်ကိစ္စပြီးဆုံးသွားသည်နှင့်

"ကျွန်ပညာ အလိုမရှိ" ဟူသော နိုင်ငံရေးသမားတို့တွင် ပေးသည့်ကြွေးကြော်သံကို အကြောင်းပြုကာ

"ငါ ကျောင်း ထွက်မယ်။ ဒီပညာကို ဆက်သင်နေမဲ့အစား လူထု ကောင်းစားရေးကိုပဲ ငါ လုပ်တော့မယ်" ဟူသော ဆုံးဖြတ်ချက်ဖြင့် သူ့သဘောအတိုင်းပင် ကျောင်းမှထွက်ခဲ့တော့၏။ သို့ ကျောင်းထွက်သည် မှာလည်း ထုံးစံ အတိုင်းမဟုတ်။ ကျောင်းအုပ်ကြီးအခန်းထဲသို့ ရင်ကော့၍ ဝင်သွားကာ

"ဆရာကြီး ကျွန်တော် ဒီနေ့ကစပြီး ကျောင်းထွက်တယ်၊ ကျွန်ပညာ အလိုမရှိတော့ဘူး၊ ဒါပဲ"

တစ်ခါက အလွန်ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ခဲ့သော အတာ၊ မိမိထက် ရက်ပိုင်းလောက်ကြီးသူကိုပင် ဝါဝင်ဝါ ထွက်တိုင်း လက်ယှက်ရိုကျိုးရှိခိုးခဲ့သော အတာသည် တစ်ကြိမ်က သူ၏ပညာရည်ထူးချွန်မှုကြောင့် တယုတယနှင့် ဖက်လဲတကင်း ချီးကျူးခဲ့သော ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးကိုပင် ရိုင်းစိုင်းလှသော အမူအရာ ဖြင့် အတာ စော်ကားခဲ့ချေပြီ။

"ကျွန်တော် ကျောင်းထွက်လိုက်ပြီ ဒေါ်ဒေါ်"

"ဟင်"

ဒေါ်ဒေါ်သန်းတို့ ညီအစ်မတစ်ခုတွင် ထိုမျှသာ ရေရွတ်နိုင်တော့လျက် အတန်ကြာအောင် အံ့အား သင့် နေကြပြီးမှ

"ဟဲ့ ဘာပြုလို့တုံး အတာ"ဟု ဒေါ်ဒေါ်သန်းက ဝမ်းနည်းသံကြီးဖြင့် မေးလိုက်သည်ကို

"ကျွန်ပညာ မသင်ချင်လို့ ဒေါ်ဒေါ်" အတော့အမူအရာသည် ယခင်အခါများကလို ကျိုးကျိုးနွံနွံမဟုတ်တော့ဘဲ သူ့ကျေးဇူးရှင်များက မည်သို့သော အကြံပေးပေး တစ်ခွန်းသားမျှ လက်မခံ၊ ပြတ်ပြတ်သားသားပင် အန်တုတော့မည့် အသွင်မျိုး ဆောင်နေ၏။

"ဟဲ့ ဘာပြောတယ် အတာ"

"ဟုတ်တယ် ဒေါ်ဒေါ်၊ ဒီ ကျွန်ပညာကို ကျွန်တော် မသင်ချင်တော့ဘူး"

"နေစမ်းပါဦး၊ မင်း နိုင်ငံရေးသမားတွေနဲ့ ပေါင်းပြီး နိုင်ငံရေးစကားတွေနဲ့ ဒေါ်ဒေါ်သန်းကို လာပြောနေ သလား အတာ၊ ဒေါ်ဒေါ် နားမလည်ဘူးကွဲ့၊ ဘာလဲ၊ ကျွန်ပညာ ဟင်၊ ဒေါ်ဒေါ်တို့ကတော့ ကျောင်းနေ တယ်။ စာသင်တယ်၊ ဒါပဲသိတယ် အတာ၊ မင်း ဘာအရူးထတာလဲ"

"မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော် ဒီပညာကို မသင်ချင်တော့လို့ပါ" အတာကား ခပ်တင်းတင်းပင် ပြောနေသေး၏။

"မဟုတ်သေးဘူး အတာ၊ မင်း ဘာလို့ မိုက်ချင်ရတာလဲ၊ သူများတွေမှာ စာသင်ချင်လို့ သင်နိုင်သလား၊ ကျောင်းနေချင်လို့ နေရရဲ့ လား၊ မင်း လိမ်မာမှပေါ့ကွဲ့ ၊ ဘာပူစရာရှိသလဲ မင့်မှာ ဟင်၊ အချိန် တန်ရင် အဝတ်အစားဆိုလဲ သူဌေးသားတွေနဲ့ တန်းတူဝတ်ရတယ်၊ ကျောင်းစရိတ်ဆိုလဲ မင်းမျက်နှာ ရှိအောင် တစ်နှစ်တွက် တစ်ခါထဲ ပေးထားခဲ့တယ်၊ ဟင် ဒီလို အခွင့်အရေးမျိုးကို ဒိပြင် ဘယ်သူပေးမလဲ၊ ဘယ် ကျောင်းသားကော ရနိုင်မလဲ အတာ" အတာ ဘာမျှမပြော မတုန်မလှုပ်ပင် မှုန်ကုတ်ကုတ် ငြိမ်နေ၏။

"ဟုတ်သား ပဲ၊ ငါ့မြေးရယ်၊ မင်း မိုက်ရူးရဲမလုပ်ချင်စမ်းပါနဲ့၊ ကဲ ကဲ ပြီးတာပဲ

ပြီးပစေပေါ့၊ နက်ဖြန် ကျောင်းပြန်တက်၊ဟုတ်လား”

ဘွားဘွား ကလည်း ဝမ်းနည်းသံဖြင့် ချော့ချော့မော့မော့ ဝင်ပြောလိုက်သေး၏။ သို့သော် အတာကမူ ဘာတစ်ခွန်း မျှ ကတိမပေးသေး။

”လိမ္မာစမ်းပါ အတာရယ်၊ မင့်ဉာဏ်ကလေးကို မမရင်တို့ နှမြောလွန်းလို့ပါ၊ အေး မင်း ခုလို တရားလိုက် ဟောချင်ရင် နိုင်ငံရေးဘာတွေလုပ်ချင်ရင် မလုပ်နဲ့လို မဆိုဘူး၊ ပညာကို သင်ဦး၊ အနည်းဆုံး ဘီအေ လောက်ဖြစ်ဖြစ် တတ်အောင် သင်ပြီးမှ မင်း လုပ်ချင်ရာလုပ်၊ မမတို့ မပြောဘူး၊ ကဲ ဟုတ်ပလား အတာ”

ခေါင်းညိတ်ခေါင်းခါ အတာ ဘာမျှလုပ်ဖော်မရသေး။ သူ၏သံမဏိဆုံးဖြတ်ချက်ကိုသာ မမိုတ်မသုန် ယုံ ယုံကြည်ကြည် လက်ခံ ဆုပ်ကိုင်ထားတော့မည့်အသွင်ဖြင့် ဘာတစ်ခုမှနားမဝင်သလို တွေနေ၏။

”ငါ့တူက မြော်မြင် ဆင်ခြင်တတ်တဲ့ အသိဉာဏ်ရှိပြီးသားပဲလေ၊ ဒီလောက် နားဝေးမယ် မဟုတ်ပါဘူး နော်၊ ကဲ ကဲ ဒေါ်ဒေါ်သန်းတို့က တကယ့်စေတနာနဲ့ ချစ်လို့ပြောတာကို မင်း နားထောင်ပါ အတာရယ် ဟုတ်လား၊ ကဲ ကဲ နက်ဖြန် ကျောင်းပြန်တက် ကျောင်းဝင်ကြေးတို့ ဘာတို့ ထပ်ပေးရမယ် ဆိုလဲ လာ ယူနော်၊ မင့်ဦးနှောက်မျိုးနဲ့ဆိုရင် ဘီအေအောင်ဖို့ဆိုတာ အလွယ်ကလေးပါကွယ်၊ ဒီမှာ အတာ၊ မင်း သာ သင်ချင်တယ်ဆိုရင်လေ ဘိလပ်ကိုသွားမလား၊ အမေရိကန်ကို သွားမလား၊ ဂျာမနီ သွားမလား၊ မင်း သွားချင်ရာကို ပို့ပေးမယ်၊ သင်ချင်တဲ့ပညာကိုသင် ဒေါ်ဒေါ်သန်းတို့ ထောက်ပံ့မယ်၊ အဲဒါ မင်းဆီ က တစ်ပြားသားစားချင်လို့ ပြောနေတာမဟုတ်ဘူး အတာ၊ ကုသိုလ်လဲရ ပညာပါရမီလဲဖြစ်၊ မင့်ကိုလဲ သနားလို့ ချစ်လို့ကွဲ သိလား။ မင့်ကို ဒေါ်ဒေါ်တို့ပေးတဲ့ ပညာဟာ မင့်ဖို့ပဲ၊ ဒါမှ မင့်မိဘနဲ့ မင့်ညီမလေး တို့ကို ချမ်းချမ်းသာသာ ရှာကျွေးနိုင်မှာ”

သို့လျှင် တတွတ်တွတ်တရားပြ၍ နားချနေသော ဒေါ်ဒေါ်သန်းအသံမှာ မသိမသာတုန်နေ၏။ မျက်နှာ ထား အသွင်အပြင်မှာလည်း မျက်ရည်မကျရုံတစ်မည်သာ ကျန်တော့၏။ ထိုမျှလောက် စေတနာထား ၍ ပြောနေသည်တိုင်အောင် အတာ ခေါင်းမညိတ်သေး။ သူ့ဆုံးဖြတ်ချက် လွတ်မသွားအောင် ချုပ်ထား သကဲ့သို့ လက်သီးနှစ်ဖက်ကိုလည်း အတာသည် ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထား၏။

”ကဲ ကဲ သွားတော့ အတာ၊တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှားတာတော့ မှားပစေပေါ့။ ဒေါ်ဒေါ်တို့ ခွင့်လွှတ်ပါတယ်၊ အေး ငါ့တူက အလိမ္မာ အခြေခံကောင်းပြီးသားပဲကွယ်၊ ပြင်လိုက်ရင် ခဏပေါ့၊ သွား သွား”

မျက်ရည်မကျရုံတစ်မည် တဖွဖွတောင်းပန်လိုက်သော ကျေးဇူးရှင်များ၏စကားကို အတာ နားမဝင်၊ ထိုနေ့ ညရထားနှင့်ပင် မော်လမြိုင်သို့ ထွက်သွားတော့၏။ ထိုသတင်းကို ကြားလိုက်ရသည်နှင့် သူ့ ဒေါ် ဒေါ်သန်းတို့ ညီအစ်မတစ်စုနှင့်တကွ ဘွားဘွားပါမကျန် ဝမ်းနည်းပက်လက်နှင့် မျက်ရည်ဥပြီး ရင်ထုမနာနှင့် မျက်ရည်ကြရတော့၏။

ဤလိုအချိန်၌ အတာမှာမူ မော်လမြိုင်မြို့ ကျောင်းသားခေါင်းဆောင်များနှင့် တွေ့ဆုံကာ သူ့ခံတပ်ပုံနှင့် သူ့ဟောပြောချက်များပါဝင်သည့် သတင်းစာများကို ပြရင်း တဖွဖွ အသားယူနေ၏။ နိုင်ငံရေး ထိပ်သီး များဖြစ်သော မည်သူမည်ဝါနှင့် သူ အဘယ်မျှရင်းနှီးကြောင်း၊ နောက်နောင် အရေးအခင်းပေါ်က စာရေးခေါ်လျှင် သူ အဘယ်မျှ စွမ်းစွမ်းတမံ လာရောက်ကူညီမည်ဖြစ်ကြောင်းတို့အပြင်

”ခုလဲ ကျွန်တော် ကျောင်းထွက်လိုက်ပြီလေ၊ ဘာလုပ်မလဲ ဒီကျွန်ပညာကို ဆက်သင်နေလို့ အပိုပေါ့ဗျာ၊ ဟုတ်ဖူးလား။ ကျွန်တော့်အဒေါ်တွေကတောင် ငိုလားယိုလားနဲ့ ကျောင်းမထွက်ဖို့ တားကြသေးတယ်။ ဘာရမလဲ၊ ခေတ်နောက်ကျပြီး ဆွေးမြည့်နေပြီဖြစ်တဲ့ သူတို့ရဲ့ အယူအဆဟောင်းတွေဟာ ကျွန်တော် ရဲ့ တိုးတက်နေတဲ့ အသိဉာဏ်ကို ဘယ်လွှမ်းမိုးနိုင်မှာလဲ၊ ခု ကျွန်တော် ပြန်ရင် နိုင်ငံရေး ထဲ ခြေစုံပစ်ဝင် တော့မယ်လေ" သူ့ဒေါ်ဒေါ်သန်းတို့တွင် ရင်ကွဲပက်လက်နှင့် သူ၏ထက်မြက်လှသော ဉာဏ်ကလေးကို နှမြောတသနေ ခိုက် အတာကမူ သို့လျှင် ဝင့်ကြွားရင်း တမြမြနှင့် အရသာခံနေ၏။

တစ်ပတ်ခန့်ကြာ၍ အတာ ပြန်ရောက်လာပြီကိုသိလျှင် သိခြင်း သံယောဇဉ်ဖြစ်၍ ချစ်နေသေးသော အတာအား အမြန်ဆုံး အခေါ်လွှတ်တော့၏။

"မင်း ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ အတာ၊ ဘာလဲ မင်းကျောင်းကို နေချင်စိတ်မရှိတော့ဘူးလား"

”ဟုတ်ကဲ့" မာဆတ်ဆတ်ကလေးပင် အတာ ဖြေလိုက်၏။

”အေးလေ ဒီလိုဆိုလဲ မင်းသဘောပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ အချိန်တော့ရှိသေးတယ် အတာ၊ မင်း စဉ်းစားဦး၊ ခု အတောအတွင်းဖြစ်ဖြစ် နောင်နှစ်ခါဖြစ်ဖြစ်၊ ဘယ်တော့ ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ကွယ် နော်၊ ကျောင်းပြန်နေချင်တဲ့ စိတ်ပေါ်လာရင် ဒေါ်ဒေါ်တို့ကို ချက်ချင်းလာပြော၊ ဒေါ်ဒေါ်တို့ ပြန်ထားမယ် ဟုတ်လား" ဤလို သဘောထားပြည့်ဝ၍ ဤမျှစိတ်ရှည်ပြီး ဤကဲ့သို့သော ကြက်သီးထဖွယ်ရာ စကားမျိုးဖြင့် လိုက် လိုက်လျောလျော စေတနာထားသည့် ကျေးဇူးမျိုးကို အတာ ဘယ်နေရာတွင် သွားရှာမည်နည်း၊ ရှာ၍ လည်း ရနိုင်မည်လား။

သို့သော် အတာ လုံးဝနားမဝင်၊ သတိတရားလည်း မရသေး။ နိုင်ငံရေးနယ်ပယ်ထဲသို့သာ တစ်ကိုယ်လုံး ပစ်၍ ဝင်လိုက်တော့၏။ အလွန်သွက်လက်သော အတာ၊ အလွန်အကင်းပါးသော အတာ၊ အလွန်ဉာဏ်ထက်သော အတာ၊ သူမတူအောင် ဖျတ်လတ်သော အတာသည် ပါတီတွင် အလွန်ခိုင်း၍ကောင်းသော သတ္တဝါ ကလေးဖြစ် နေတော့၏။ သို့သော် သူ့အဆင့်အတန်းကား အဘယ်နည်း။ သာမန်ပါတီ ဝင် တစ်ယောက်မျှသာ ဖြစ်၏။ နိုင်ငံရေးဆိုသည်မှာ အတာ ဘာသိသနည်း။ ရှင်းရှင်းဆိုသော် သူဘာမျှမသိ။

”ကျွန်ပညာ အလိုမရှိ"ဟူ သော စကားကိုပင် မည်သို့အဓိပ္ပာယ်ကောက်ရမှန်း မသိဘဲ မိုက်ရူးရဲနှင့် ကျောင်းမှ ထွက်ခဲ့သော အတာ သည် ယနေ့ထိ ငါဘာကောင်ဟု မသိ။ ယောင်ချာချာပင် ရှိနေသေး ၏။

ဤလိုဘဝနှင့် ပထမဆုံးကြုံတွေ့ရသော သူ့အခက်အခဲမှာ မုန့်ဖိုးပြဿနာပင်ဖြစ်၏။ သူ ထင်ရာ လျှောက်လုပ်နေ သဖြင့် ကိုထွန်းအောင်ကလည်း မုန့်ဖိုးမပေးတော့ပေ။ ပါတီကလည်း မုန့်ဖိုးအဖြစ် သီး သန့်မပေးနိုင်။ ခေါင်းဆောင်ကြီးများပင် အငတ်ခံရသည်ကို အတာ သိ၏။ သူတို့စားလျှင် စားခြင်း၊ သူတို့ ငတ်လျှင် ငတ်ရခြင်းတည်းဟူသော ဒဏ်ကို အတာ လက်တွေ့ ခံနေရပြီဖြစ်၏။ သို့သော် သူမပြုံ။ တုန်လည်း မတုန်လှုပ်၊ နိုင်ငံရေးဟူသည် အသက်ပင် စွန့်ရသေးသည် မဟုတ်ပါတုံလော။

ဤလိုနှင့် နှစ်နှစ်မျှသော အချိန်သည် ကုန်မှန်းမသိ ကုန်ခဲ့ပြီဖြစ်၏။ အတာတွင်လည်း နံနက်မိုးလင်း သည်နှင့် ပါတီသို့သွားကာ လုပ်စရာရှိသည်တို့ကို လုပ်ကိုင်ပေးလျက် ညနေဘက်တွင်မူ အရပ် ထဲသို့ ပြန်လာကာ ကလေးစိတ်မကုန်သေးသည့်အရွယ် သဘာဝအတိုင်း သူငယ်ချင်းများနှင့် ကစား၏။

စကားစမြည် ပြော၏။

သူ့သူငယ်ချင်းများက ယခင်နည်းတူပင် ချစ်မြဲ ချစ်၍ ခင်ခင်မင်မင် ဆက်ဆံကြသော်လည်း တစ်ခါက သူ့အား အလွန်မြတ်နိုးခဲ့သည့် တစ်ယောက်သောသူကမူ ယခု ခပ်တန်းတန်းအသွင်သို့ ပြောင်းသွား၏။ ထိုတစ်ယောက်သောသူကား ခင်စိုးလှပင် ဖြစ်၏။ ယခင် ဝရန်တာအသီးသီးတွင် ထွက်ရပ်၍ မျက်နှာ ချင်းဆိုင်မိတိုင်း ချစ်စဖွယ် ပြုံးပြတတ်သော ခင်စိုးလှသည် ယခုသော်မူကား ပြုံးပြရန်မဆိုထားဘိ၊ ကြာ ကြာပင် လှည့်၍ ကြည့်ဖော်မရတော့ပေ။ မတော်တဆ အကြည့်ချင်းဆုံသွားသောအခါများ၌လည်း ခပ် တည်တည် အမူအရာကလေးဖြင့် မလွှဲသာ၍ ပြုမူရသလို မေးကလေးတစ်ချက်မျှ ဆတ်ကာ ဖျတ်ခနဲ လှည့်ဝင်သွားတတ်သေး၏။ ယခင် ခင်စိုးလှ သူ့ကိုလိုက်စဉ်က ထိုအကြောင်း ဤအကြောင်းထောက်ထားကာ ရှောင်ဖယ်ဖယ် ပြေး ခဲ့သော အတာသည် ယခု ခင်စိုးလှက သိသိသာသာ ပြေးနေသောအခါ၌ အတာသည် ကပျာကသီနှင့် သူ အမီလိုက်ချင်နေပြီဖြစ်၏။

"အစိုး ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာပါလိမ့်"ဟူ၍လည်း စိတ်ထဲတွင် မရိုးမရွဖြစ်လာ၏။ မခံချင်စိတ်လည်း တရိပ်ရိပ် ဝင်လာ၏။ သို့နှင့် ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် စာတစ်စောင် ကောက်ရေးပြီး အေးချိုမှတစ်ဆင့် အပေးခိုင်း လိုက်တော့၏။

အစိုး ခုတစ်လော အစိုး အမူအရာတွေ သိပ်ပြောင်းလဲနေတယ်၊ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ ကိုတာ သိခွင့် မရှိဘူး လား ဟင်၊ ကိုတာ့အပေါ်မှာ အစိုး ဘာတွေ သဘောမကျဘူးဆိုတာ အမြန်ဆုံး သိပါရစေ။ ခင်မင်သော အတာ ထိုစာ ကလေးရေးပို့ လိုက်ပြီးနော်က မိနစ် ခုနစ်ဆယ်လောက်အကြာမှာပင် ခင်စိုးလှထံမှ စာတစ်စောင် ပြန်ရောက်လာ၏။

ကိုတာ ပေးစာကိုဖတ်ရလို့ ဝမ်းသာပါတယ်၊ တစ်ကြိမ်တုန်းက အခု ကိုတော့စိတ်ထဲမှာ ခံစားနေရသလိုပဲ ကိုတာ ဟာ ဘာကြောင့် ငါ့အပေါ်မျက်နှာထားတင်းနေပါလိမ့်ဆိုပြီး ရင်ထဲမှ တစ်မျိုးပဲ ခံစားခဲ့ရဖူးလို့ အစိုး ကိုယ်ချင်းစာမိပါတယ်။

လိုရင်းပြောရရင်မယ်ဆိုရင် ဟိုတုန်းက အစိုး နေတာထိုင်တာ ဝတ်တာ စားတာ ဣန္ဒြေမရလို့ ကိုတာ သဘောမကျ ခဲ့သလို ခုလဲ ကိုတာရဲ့ နေပုံထိုင်ပုံ အပြုအမူကို သဘောမကျဖြစ်နေပါတယ်။

ဟိုတုန်းက ကိုတာဟာ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့တယ်၊ လူကြီးသူမများကို ရိုသေလေးစားတတ်တယ်၊ ပြီးတော့ ပညာထူးချွန်တယ်၊ ဖေဖေတို့ကတောင်

"ရှေ့ကို အများကြီး အလားအလာရှိတဲ့သူငယ်"လို့ ချီးကျူးခဲ့ ရတာကို အစိုး နားနဲ့ဆတ်ဆတ် ကြားခဲ့ရတယ်၊ မေမေက ဆိုရင်တော့ပြီးရော၊ ကိုတော့အကြောင်း ချီးကျူး ရမယ်ဆိုရင် ထမင်းမေ့ ဟင်းမေ့ပါပဲ၊ အဲဒီတုန်းကဆို အစိုးလဲ ကိုတာ့ကို အင်မတန် လေးစားမိ သပေါ့၊ အိုလေ ဘယ်လိုစိတ်မျိုးနဲ့ အစိုး လေးစားခဲ့တယ်ဆိုတာ ကိုတာလဲ သိမှာပေါ့။

ခုတော့ ဘွင်းဘွင်းပဲ ဖွင့်ပြောရရင် အစိုး ကိုတာ့ကို သာမန်မိတ်ဆွေတစ်ယောက် ခင်မင်ရုံ ခင်မင်တာက လွဲလို့ ဒီပြင် ဘယ်လိုစိတ်မျိုးနဲ့မှ အစိုးမလေးစားချင်တော့ဘူး၊ ကိုတော့အကြောင်းတွေ ကြားရတာလဲ စိတ်မကောင်းဘူး၊ ခု ကိုတာ ဘယ်အခြေမှာ ရှိနေသလဲ ကိုတာ ပြန်စဉ်းစားကြည့်ပါ၊ တကယ် လို့ ခုနေ ကိုတာ မိန်းမယူမယ်ဆိုပါတော့၊ ကိုတာ

ဘာလုပ်ကျွေးမလဲ ဟင်၊ ပညာ ဘယ် လောက်တတ်သလဲ၊ လခ ဘယ်လောက်ရနိုင်မလဲ၊ ဒါလောက်ပြောရင် ကိုတာ ရိပ်မိလောက်ရောပေါ့ နော်။

အစိုး မကျေနပ်တာတွေကတော့ ဒါပါပဲ၊ ပညာ ဆက်ပြီးမသင်တာရယ်၊ ကိုတာ့အမူအရာ (စိတ် မဆိုးနဲ့နော်) ဆောင့်ကြွားကြွားဖြစ်နေတာရယ်၊ ပြီးတော့ ဒါလဲ ကိုတာ သိပါတယ်လေ၊ အရင်ကနဲ့ ခု ကိုတော့ အနေအထိုင် အပြုအမူတွေ ဘယ်လိုကွာခြားနေတယ်ဆိုတာ၊ ဒီတော့ အစိုး ကိုတာ့ကို ဘယ်မှာလေးစားနိုင်တော့မလဲ၊ ဘယ်လို အားကိုးရမလဲ၊ ကဲ ဟင်၊ ဒါပေမဲ့ ကိုတာ မကြိုက်တဲ့အချက်တွေကို အစိုးပြုပြင်ခဲ့သလို အခု အစိုးမကျေနပ်တာတွေလဲ ရေးလိုက် ပါပြီ၊ ကိုတာ က အချိန်မီ ပြုပြင်နိုင်မယ် ဆိုရင်တော့ ခင်မင်စွာပါပဲ

ထိုစာကို ဖတ်၍ဆုံးသည်နှင့် အတာသည် ဖြုန်းခနဲ ထရပ်လိုက်၏။ ခင်စိုးလှတို့အိမ်ဘက်သို့လည်း မယောင်မလည် လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ အဆင်သင့်သလို အတော့ဘက်သို့ မျက်နှာမူ၍ ရပ်နေသော ခင်စိုး လှကလေး ကို မြင်လိုက်ရသည်နှင့် အတာလည်း လက်ထဲမှ စာရွက်ပြာကလေးကို ခင်စိုးလှ မြင် လောက်အောင် ထောင်တည့်ကာ အစိတ်စိတ်အမွှာမွှာ ဆွဲဆုတ်လုံးထွေးပြီး ခပ်ဆောင့်ဆောင့် ကလေး လွင့်ပစ် လိုက်တော့၏။ နောက် ချာခနဲ အခန်းထဲသို့ လှည့်ဝင်လာရင်းက

”လူပါး၀ လို့ ဟင်း၊ အချစ်ကို နိုင်ငံရေးနဲ့ လဲမယ့်အကောင်များ မှတ်နေသလား မသိဘူး၊ ထိ" ဤသို့ပင် မာန်နှင့်ဒေါနှင့် ပြောဆိုရေရွတ်ရင်း လက်သီးနှစ်ဖက်ကိုပါ ခပ်တင်းတင်း ဆုပ်လိုက်လေသေး ၏။ ချက်ချင်း ဆိုသလို အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းလာခဲ့ပြီး သူ့ဒေါ်ဒေါ်သန်းထံဝင်ကာ

”ဘာခိုင်းစရာရှိသေးလဲ ဒေါ်ဒေါ်" သူ နိုင်ငံရေးလျှောက်လုပ်နေသည်မှာ တခြား၊ သို့သော် ဤလိုစိတ်ထားကလေးကား သူ့ကျေးဇူးရှင် များအပေါ်တွင်ရှိနေသေး၏။

"အေးကွယ်၊ ခိုင်းစရာမရှိပါဘူး၊ မင့်ကြည့်ရတာ တယ်ပိန်သကွယ်၊အိပ်ပျက် သိပ်မခံနဲ့ဘွဲ့

”

”မခံပါဘူး ဒေါ်ဒေါ်"

”အေး အေး သွားစရာရှိ သွား" အတာလည်း ရည်ရွယ်ချက်မရှိဘဲနှင့် ခြေဦးတည့်ရာသို့ လျှောက်လာခဲ့၍ တိုက်သုံးလေးလုံး ကျော်လာ သည်နှင့် ငွေနှင်းတောင် သိုးမွေးတိုက်အတွင်းမှ

”ဟေး အတာ လာစမ်းပါဦးကွ" ဟု ခင်စိုးလှတို့ဖေဖေက လှမ်းခေါ်လိုက်သဖြင့် အတာလည်း ချာခနဲ လှည့်ကြည့်ရင်း တိုက်ထဲသို့ လှမ်းဝင်သွားတော့၏။

"ဘာလဲကွ လတ်လျားလတ်လျားနဲ့ ဒီလိုပဲ အချိန်ကုန်နေတော့မှာလားကွ ဟင်”

မပြောစဖူး ထူးထူးခြားခြား မာန်လိုက်သောကြောင့် အတာတွင် ရုတ်တရက် ဘာပြောရမည် မသိဘဲ၊ ခေါင်းကလေး ငုံ့ကာ အငိုင်သားတွေသွားစဉ်

”မင်း တော်တော်မိုက်တဲ့ သူငယ်ပဲ၊ မသန်းတို့က မင့်အပေါ် ဘယ်လောက်ကောင်းသလဲ ဟင်၊ မင်း သူတို့ စကား နားမထောင်ဘူး၊ ကျောင်းကထွက်ပစ်တယ်" ထိုစကား မှ ရှေ့ဆက်လျှင် သူ၏ယုံကြည်ချက်ကို

ထိခိုက်လာတော့မည်ဟု အတာ တွက်ထား၏။ အကယ်၍ သူ၏နိုင်ငံရေးစိတ်ဓာတ်ကို ထိခိုက်လာလေကလည်း အဆင်သင့် ချေပရန် အကြံထုတ်ရင်း စကားလုံး ရှာနေမိ၏။

"အေးလေ ပြီးတာလဲ ပြီးပြီပဲ၊ ကဲ မင်း အလုပ်လုပ်မလား အတာ၊ ဦးလေး အလုပ်ပေးမယ်၊ ထွေထွေ ထူးထူးတော့ မလုပ်ရပါဘူး၊ ဝယ်သူလာရင် ဝိုင်းရောင်းရုံပဲ၊ အေး စာတိုက်လဲ တစ်နေ့တစ်ခေါက် သွား ပေးရမယ်၊ အဲဒါ တစ်လကို အစိတ်ပေးမယ် ဟုတ်လား" အတာ မဖြေသေး။ တွေလျက်ပင် စဉ်းစားနေသေး၏။ သူ့တွင် လောလောဆယ် ဝင်ငွေဆို၍ တစ်ပြားမှ မရှိ။ ပါတီသို့ပင် အမြဲလိုလိုခြေကျင်လျှောက်၍ သွားနေခဲ့ရ၏။ တစ်လ အစိတ်ဆိုသောစကားကို ကြား လိုက်ရသည်နှင့် မျက်နှာထားကလေး ကြည်လစဉ်

"မင်း ငြင်းမယ်တော့ မကြံနဲ့နော်၊ ငယ်ထိပ်ကို ပိတ်ထိုးလိုက်မယ် သိလား၊ အမှန်တော့ လူလိုလို့ မင့်ကို ခေါ်တာ မဟုတ်ဘူးကွ၊ ခုလို ဟိုယောင်ယောင် ဒီယောင်ယောင်ဖြစ်နေတာ ဦးလေး မကြည့်ချင်လို့၊ သိ လား" လုပ်ချင်နေပြီဖြစ်သော အတာကလည်း ဆတ်ခနဲ ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

"အေး၊ ဒါပေမဲ့ ပြောရဦးမယ်၊ မင်းက အရင် တို့အလုပ်သမားတွေကို သပိတ်မှောက်ဖို့ မြှောက်ပေးဖူးတဲ့ သတ္တဝါကလေး မို့ ဟဲ ဟဲ အလကား ဦးလေးက ရယ်စရာပြောတာပါကွာ၊ အေး တနင်္ဂနွေနေ့က အလုပ် ပိတ်ပေး မယ် ကြားလား အတာ၊ ကဲ သွားတော့ နက်ဖြန်ကစပြီး အလုပ်ဆင်းပေတော့" ခင်စိုးလှတို့ဖေဖေကောင်းမှုကြောင့် အတာ ဣန္ဒြေကလေးရနေပြီဖြစ်၏။ သို့တိုင်အောင်လည်း သူ့နိုင်ငံ ရေးကိုကား သူ မစွန့်သေး။ အားလပ်ခွင့်ရသော တနင်္ဂနွေနေ့တိုင်း ပါတီဌာနချုပ်သို့ သွားမြဲသွားနေ သေး၏။ တစ်ခါတစ်ရံ အရေးကြီးသောကိစ္စမျိုးရှိလာကလည်း ခင်စိုးလှတို့ဖေဖေထံ ခွင့်ပန် ၍ သွား တတ်၏။ ဦးလှဆောင်ကလည်း ကြည်ကြည်ဖြူဖြူပင် ခွင့်ပြုလေ့ရှိ၏။

အချိန်မှာ ညနေ ငါးနာရီခန့်ဖြစ်၏။ အဏုမေမေက အမဲအူပြုတ်များ ဆယ်ပေးသည်ကို ကိုထွန်း အောင်နှင့် အမာကလေးတို့က ထိုအမဲအူသားကို ကိုယ်စီဖြင့် တဖျစ်ဖျစ် ဖြစ်နေကြ၏။ ထိုအခိုက် တွင် အတာ ရောက်လာပြီး

"ဟောဒီမှာ ဧည့်သည်တစ်ယောက်က အဖေထွန်းနဲ့ မေမေ့ကို တွေ့ချင်လို့တဲ့" အတာလည်း လှေကားတွင် ရပ်လျက် တံခါးတစ်ဖက်ကို ကိုင်ထားရင်းက သို့ပြောလိုက်သောကြောင့်

"ဘယ်သူများပါလိမ့်"

မသိန်းမေလည်း သို့ ရေရွတ်ရင်း လက်ထဲမှ အမဲအူတို့ကို ချ၍ လက်ဆေးလိုက်၏။ ထိုနည်းတူ ကိုထွန်း အောင်ပါ လက်ဆေးသုတ်သင်ပြီး နှစ်ယောက်ပြိုင်တူ ထွက်လာကြ၍ တံခါးပေါက်အနီးရောက်သည်နှင့်

"အလကားပြောတာပါ မေမေ၊ မေမေတို့ကို ကျွန်တော် ကန်တော့ချင်လို့ လိမ်ခေါ်တာပါ၊ မလာမှာ စိုးလို့" အတာ လည်း ပြောပြောဆိုဆို ဆောင့်ကြောင့်ကလေးထိုင်ကာ အလွန်လျှင် ထူးခြားတုန်လှုပ်သော အမူအရာ ကလေးဖြင့် မိဘနှစ်ပါးအား သုံးလီသုံးကြိမ်စီ ဦးနှိမ်ရိုကျိုးနှင့် ရှိခိုးနေသောကြောင့် ကိုထွန်း အောင်ရော မသိန်းမေပါ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ကြည့်ရင်း ယောင်ချာချာ ဖြစ်နေကြတော့၏။

"ဟေ့ကောင် မင်း ဘယ်သွားဦးမလို့လဲ" ယခင် မော်လမြိုင်သွားစဉ်ကလည်း ဤလိုပင် ဦးချခဲ့ဖူးသောကြောင့် ကိုထွန်းအောင်က ကောက်ကာငင်ကာ

မေးလိုက်သည်ကို

”မသွားပါဘူး" သို့ဖြေရင်း အတာ ထရပ်ကာ လက်ထဲတွင်ကိုင်ထားသော စက္ကူအိတ်ကလေးကို သူ့မေမေ အား လှမ်း ပေးလိုက်ရင်းက

”အဲဒါ ကျွန်တော် အလုပ်လုပ်လို့ရတဲ့ ပထမဆုံးလခ မေမေ၊ မေမေ သုံးချင်တာ သုံးပေါ့။ ကျွန်တော် ကန်တော့ ပါတယ်" သို့ အတာပြောနေစဉ် မှာပင် မသိန်းမေက စာအိတ်ကလေးကို ဖွင့်ကြည့်ဆွဲထုတ်လိုက်သည်နှင့် ဆယ်တန်နှစ်ရွက်နှင့် ငါးကျပ်တန်တစ်ရွက် ထွက်လာသည်ကို တွေ့ရ၏။

မိဘနှစ်ပါးစလုံး ပင် အတန်ကြာသည်တိုင်အောင် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ရင်း တွေနေ ကြ၏။

နောက် စက္ကန့်ပိုင်းလောက်အတွင်းမှာပင် ကိုထွန်းအောင် မျက်ရည်ဝေလာ၏။ မသိန်းမေ တွင်မူ ဝေရုံသာမက မျက်ရည်တို့သည် တသွင်သွင် စီးကျတော့၏။

”သား အတာ သားလေး" မသိန်းမေကလည်း သို့လျှင် ရေရွတ်မိရာမှ ရှေ့ဆက်၍ပြောရန် သူကြိုးစား၏။ သို့သော် နှုတ်ခမ်းသာ တရွရွ လှုပ်နေသည်၊ စကားဆို၍ ဘာတစ်ခွန်းမျှ ထွက်မလာတော့ဘဲ နောက်ဆုံး၌ မျက်ရည်ကလေး တလည်လည်နှင့် ငေးနေသော အတာ ကိုသာလျှင် သိမ်းကျုံးပွေ့ဖက်ကာ ပါးပါးချင်း ပွတ်လျက် မျက် ရည်ချင်းနှောကာ အတောမသတ် ရှိုက်နေလေတော့၏။ ကိုထွန်းအောင် တွင်မူ မျက်ရည်ပင် လည်နေသော်လည်း ပါးစပ်ကမူ ပြုံးပြုံးကြီးကြည့်ရင်း ခေါင်း တညိတ်ညိတ် ဖြစ်နေ၏။ အတော့ညီမလေး အမာမှာလည်း မျက်ရည်ကလေး အရွဲသားနှင့် ဝမ်းနည်း ဝမ်းသာ ကလေး ငေးနေရှာ၏။

"သားလေး အတာ၊ မင့်အပေါ် မေမေ စိတ်ထားဆိုးခဲ့သမျှ ခုတော့ မေမေ ရင်ကွဲပြီ သားရယ်၊ မေမေ အသည်းကွဲပြီ" သို့ပြောလိုက် အတာကလေးအား ဖက်၍ နမ်းလိုက်ဖြင့် မသိန်းမေတွင် သည်းအူပြတ်မှု နောင်တ ကြီး ရ နေတော့၏။

”မှားခဲ့ပြီ၊ မေမေ မှားခဲ့တာဟာ နည်းနည်းလေးမဟုတ်ဘူး သားရယ်၊ နည်းနည်းလေး မဟုတ်ဘူး၊ သား လေး ဟာ ဟိုတုန်းက မလိမ္မာရင် ခုနေ သူခိုးဖြစ်နေမလား၊ ခါးပိုက်နှိုက်ပဲ ဖြစ်နေမလား မသိဘူး၊ အဲသ လောက် မေမေ ဆိုးခဲ့တယ်၊ ငါ့သားအပေါ်မှာ မေမေ" အားပါးတရ ဖက်လိုက်ပြန်၏။ ရက်ရက်ရောရော နမ်းနေပြန်၏။ ထိုအခိုက်တွင် လမ်းမဆီမှ ရှိခန် မှုတ် လိုက်သော လေချွန်သံနှင့်အတူ

”အတာကြီး ဟေ၊ ဟေး အတာ"ဟူသော မောင်မောင်တို့ အသံ ပေါ်လာသောကြောင့်

”ကဲ အတာ၊ သွား သွား၊ ဟိုမှာ မင့်သူငယ်ချင်းတွေ လာခေါ်နေပြီ သွားလေကွာ”

ကိုထွန်းအောင်လည်း အတာအား ဤသို့ပြောလိုက်မှပင် မသိန်းမေအား မျက်စိမှိတ်ပြလိုက်၏။ အတာ ဆင်းသွား လျှင် ဆင်းသွားခြင်း ကိုထွန်းအောင်လည်း ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် မသိန်းမေအား ကြည့်နေ ပြီးမှ "ကဲ ဘယ့်နှယ်လဲ မသိန်းမေ၊ ကျုပ် အစကမပြောဘူးလား၊ ပြောတော့ ခင်ဗျား စိတ်ဆိုးတယ်၊ ခင်ဗျားဟာ စာလည်း မတတ်ဘူး၊ စာမတတ်တော့ ဗဟုသုတမရှိဘူး၊ ဒီတော့ ဘယ်လိုပြောလို့မှ ခင်ဗျား နားမဝင် ဘူး၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား" သူ့အမှား သူ ဝန်ခံသလို မသိန်းမေကလည်း ဘာတစ်ခွန်းမှ ပြန်မပြောဘဲ ကိုထွန်းအောင် ကိုသာ တွေ

ကြည့်ရင်း နားစွင့်နေ၏။

”သူတို့ကြီးလာ လို့ အလုပ်အကိုင်ရရင် သူတို့သားမယား ရှာကျွေးမှာဆိုတဲ့ စကားနဲ့ပဲ အကြောင်းပြုပြီး ခင်ဗျား ဒီကောင်လေး ကို လျစ်လျူရှုထားခဲ့တယ်၊ ရက်စက်ခဲ့တယ်”

သို့လျှင် ပြင်းပြင်းထန်ထန်ကလေး ပြောလိုက်ပြီးမှ တစ်စုံတစ်ရာကို သတိရသလိုဖြင့် ကိုထွန်းအောင် မျက်နှာထားပြောင်းသွားကာ

”အေးလေ အမှန်ကတော့ ခင်ဗျားအပြစ်ချည့်လဲ မဟုတ်ဘူး၊ တရားတော်နဲ့ ကြည့်မယ် ဆိုရင် သူ့ အကု သိုလ်ကလဲ တော်တော်ပဲ ကြီးမားပုံရတယ် မသိန်းမေ၊ ခု ကြည့်ပါလား၊ ဒီကောင် အမျိုးမျိုးဒုက္ခရောက် ရပြီးမှ သူ့ကို မသန်းသန်းတို့က ဘယ်လောက်ချစ်သလဲ၊ ဘယ်လောက် အရေးပေးသလဲ၊ နိုင်ငံခြား တောင်ပို့ပြီး ပညာသင်မယ်လို့ ပြောထားရက်နဲ့ ဒီကောင့် အကုသိုလ်က မကုန်သေးတော့ ကြံဖန်ပြီး ဒီကောင် ပျက်စီးရတယ်"

”မဆိုင်ပါဘူးရှင်၊ ဒီကောင် ဒီလိုဖြစ်ရတာဟာ ဟိုနိုင်ငံရေးသမားတွေ မြှောက်ပေးလို့ပါ" ဤတစ်ချီတွင် မသိန်းမေက စောဒကတက်ပုံ အချက်ပိုင်သွားတော့၏။

"ကဲ ထားပါတော့လေ၊ အရေးကြီးတာက သားသမီးရယ်လို့ဖြစ်လာပြီဆိုရင် သူတို့ကို တတ်နိုင် သ လောက် ပညာပေး ဖို့က မိဘဝတ္တရား၊ သူတို့က အလုပ်အကိုင်ရလို့ ကျေးတာ မကျွေးတာက သူတို့ ဝတ္တရား၊ အေး ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာ စားရကောင်းစေ၊ ပေးရကောင်းစေဆိုတဲ့ သဘောမျိုး ဘယ်တော့မှ မထားနဲ့ မသိန်းမေ၊ ကျုပ်ကိုကြည့်၊ ကျုပ်မိဘ ကို တစ်နှစ်နေလို့ တစ်ဆယ် မထောက်ပံ့ နိုင်ခဲ့ဘူး၊ ထောက်နိုင်လောက်အောင် ပဲ ဝင်ငွေက မပြည့်စုံဘဲကိုး၊ ဒါဟာ လောကမှာတာပဲ၊ မိဘဖြစ်သူ က သား သမီးလုပ်စာကို စားရကောင်းစေ ဆိုတဲ့စိတ်နဲ့ မျှော်လင့်ပြီး မစားရရင် ဘာဖြစ်မလဲ၊ စိတ် ဆင်းရဲမယ်၊ ငါ့ကို မကျွေးလေခြင်း၊ မပေးလေခြင်း ဆိုပြီး အဲသလို စိတ်ထားမျိုးထားနေသမျှ သားသမီးမှာ ထိခိုက် တတ်တယ်”

ဤတစ်ကြိမ်သာလျှင် ကိုထွန်းအောင်၏တရားကို မသိန်းမေ နာဖော်ရ၏။ သို့အပြောက်လည်း ကိုထွန်း အောင် က ဆက်လက်၍ "ခုနပြောသလို သဘောမထားဘဲ အေးလေ သူတို့ကကျွေးလဲ စားရတာပေါ့၊ မကျွေးလဲ မရေးမကြီး ပါဘူး ဆိုတဲ့ စိတ်သာထား၊ အင်မတန် စိတ်ချမ်းသာတယ်၊ သူတို့ မပေးလဲ ကိုယ်ဘာမှ စိတ်မထိခိုက် ဘူးပေါ့။ ဒါပေမဲ့လဲ ကဲကြည့်၊ အတာ လို သိတတ်တဲ့ သားသမီးလို ဟာမျိုးကျတော့ ပြောနေစရာ၊ လိုသေး သလား၊ သူ့ဟာသူ သိပြီး သူ့ဟာသူ လာကန်တော့သွားပြီး မဟုတ်လား။ ဤတွင် မသိန်းမေ၌ မျက်ရည် ကလေး တစမ်းစမ်းဖြစ်လာပြန်၏။

" ဒီကောင် သိပ်လိမ္မာတယ်နော် သိလား၊ ခင်ဗျား ဥပေက္ခာထားပုံနဲ့ ဆို တော်ရုံကလေးသာဖြင့် တစ်ခါထဲ အဖတ်ဆယ်လို့ တောင် ရမှာမဟုတ်တော့ဘူး ကြည့်စမ်း၊ ခင်ဗျားသူ့အပေါ် ဘယ်လောက်ဆိုးခဲ့သလဲ၊ ဒါပေမဲ့ မိဘဆိုး ကို မွေးကျေးဇူးကို သူမမေ့ဘူး၊ သူ့ရတာတစ်လအစိတ်၊ ခုကစ်ပြားမှ မလျှော့ဘူး၊ လာကန်တော့သွားတယ်" မသိန်းမေလည်း ကိုင်ထားသော ငွေအစိတ်ကို ငုံ တွေတွေကြည့်နေပြီးမှ

”ကျွန်မ မသုံးရက်တော့ပါဘူးရှင်၊ သားလေးကိုပဲ ပြန်ပေးလိုက်မယ်၊ သူပဲသုံးပါစေတော့"

”ဟား ဒီလိုဆိုရင် ခင်ဗျားမှားသွားလိမ့်မယ်၊ သုံးပါ၊ သူပေးတာကို ခင်ဗျားမသုံးရက်ရင် အလှူတစ် ခုခု လုပ်လိုက်၊ အေး သူ့ကိုပေးချင်သပဆို သတ်သတ် ခင်ဗျားပိုက်ဆံထဲက ပေးပေါ့"

”ဟုတ်ပါတယ် ကိုထွန်းအောင်၊ ရှင်ပြောသလို ကောင်းတယ် ပြီးတော့”

မသိန်းမေသည် စကားကို ရှေ့မဆက်သေးဘဲ လက်သူကြွယ်တွင်ဝတ်ထားသော နှစ်ပါးသွား စိန်လက်စွပ် ကလေးကို ချွတ်လျက်

”ကိုထွန်းအောင် ရော့၊ အတော့ကိုသွားပေးချည်ပါ၊ ဝတ်ထားလို့ နော်၊ နှပဲ သွားပေးပါရှင်၊ ကျွန်မသား လေး ချက်ချင်းလက်ငင်း ဝမ်းသာသွားစေချင်လို့ပါ" မသိန်းမေ ၏ အသံတွင် မိဘမေတ္တာအပြည့်ပါသကဲ့သို့ ကိုထွန်းအောင် ဝမ်းမြောက် ရွှင်လန်းခြင်း ဖြစ်ရသည် မှာလည်း အနှစ်ချည်းသက်သက် ဆိုသလို တစ်မျက်နှာလုံး ချိုသွားလေတော့၏။

အတာ အလုပ်ဝင်ခဲ့ပြီးသည့်နောက် ဆယ့်လေးငါးရက်လောက် အတွင်းမှာပင် ခင်စိုးလှဖေဖေ သည် အတော့၏ စိတ်နေသဘောထားကို နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့်စမ်းခဲ့၏။ ကျပ်ပြည့်ရှိးသားသော အတာ၏ ကိုယ့်ကျင့်တရား ကို စိတ်ချသလောက်အောင် သိခဲ့သည့်နေ့မှစ၍ ဦးလှအောင် အပြင် သွားစရာရှိက အတာ သာလျှင် ပိုက်ဆံသေတ္တာ ကိုင်ရ၏။

ယနေ့လည်း အခြားအလုပ်သမားများ လက်ဖက်ရည်သောက်သွားနေခိုက်နှင့် ဦးလှဆောင် ထမင်း ပြန်စားခိုက် ကြုံကြိုက်နေသောကြောင့် ဆိုင်တွင်အတာတစ်ယောက်တည်းသာ ရှိ၏။ ကုလားထိုင် တစ်လုံး တွင် တစ်စုံတစ်ရာသော အတွေးတွင် ငိုင်နေခိုက် ရုတ်တရက် ဖိနပ်သံ တစ်ခုပေါ်လာသော ကြောင့် အတာလည်း ဖျတ်ခန် မော်ကြည့်လိုက်၏။ မမျှော်လင့်ဘဲ ရောက်လာသူမှာ ခင်စိုးလှဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ ရသည်နှင့် အတာလည်း ပျာပျာသလဲပင် မျက်နှာ ကို ပြန်တုံ့ပစ်လိုက်၏။

”ဘာလဲ ကိုတာ၊ အစိုးကို မုန်းသွားပြီလား" ဤတွင် အတာချက်ချင်း ပြန်မော့လာ၏။ မြင်လိုက်ရသော အစိုး၏မျက်နှာကလေးမှာ ကြည် ကြည်နှင့် သန့် သလောက် တည်တည်နှင့်ခန့် လှတော့၏။ အတာသဘောကျသည်မှာလည်း ဤလို ဣန္ဒြေမျိုး ပင် ဖြစ်၏။

"ဘယ်သူက မုန်းတယ်ပြောလို့ လဲ၊ ဒီမှာ အစိုး၊ အဲဒီစကားတွေမပြောကြရင် ကောင်းမယ်ထင် တယ်၊ ခု ကိုတာ က အစိုးတို့ ဖေဖေရဲ့ အလုပ်သမားဖြစ်နေပြီ၊ သူ့အရိပ်ခိုရင် သူ့အခက်ကို"

”နေပါဦး ကိုတာ၊ ဘာလဲ ချစ်တယ် မုန်းတယ်ဆိုတဲ့ စကားနှစ်ခုက ချစ်တယ်ဆိုရင် သမီးရည်းစား စကား၊ မုန်းတယ်ဆိုရင် သမီးရည်းစား ခွဲပြတဲ့သဘောရယ်လို့ ဒီနှစ်မျိုးပဲ အဓိပ္ပာယ်ထွက်သလား ဟင်" အတာ ဘာမျှ မဖြေနိုင်။ တစ်ခါတည်း မှိုင်ကျသွားတော့၏။

”အစိုး ကတော့ ဘွင်းဘွင်းပဲ၊ လူတစ်ယောက်ကို ဘယ်လိုအဓိပ္ပာယ်နဲ့ ပဲ ဖြစ်ဖြစ်ချစ်မိရင်လဲ မုန်းခဲ တယ်၊ မုန်းမိပြီဆိုလဲ ပြန်ချစ်ခဲတယ်၊ ကိုတာ့ကိုတော့ ဟိုစာထဲပါတဲ့အတိုင်းပဲ ဆိုပါတော့၊ အင်း ဒါပေမဲ့ အစိုးဟာ ကိုတော့ လိုတော့ အချစ်နဲ့ အမုန်းကို အဓိပ္ပာယ်တစ်မျိုးထဲထားပြီး"

”တော်တော့ အစိုး၊ ကိုတာ နားလည်ပြီ၊ ကိုယ်ကလဲ အစိုးကို အင်မတန်ရင်းနှီးတဲ့ မိတ်ဆွေအနေ နဲ့ အခင်အမင် မပျက်ဘူး၊ ပြီးတော့ ဟိုနေ့က

စာထုတ်ပစ်တဲ့ အပြုအမူအတွက်လဲ"

”အစိုး ခွင့်လွှတ်ပြီးသားပါ ကိုတာ”

အလုပ်ဝင်ခဲ့ပြီးသည့် နှစ်လမြောက်သောနေ့ သည် တနင်္ဂနွေနေ့နှင့် ဆုံနေသောကြောင့် ဆိုင်ပိတ် ၏။သို့သော် ဒေါ်ဒေါ်အေး က တိုက်ပေါ်သို့ ခေါ်၍ အတော့်အတွက် ထည့်ထားသော လခငွေအစိတ် ပါသည့်စာအိတ် ကို လှမ်းပေးရင်း

”အဲဒါ မင့်ဦးလေး က မင့်အတွက် စပါယ်ရှယ်ပေးသွားတာတဲ့၊ ဒီပြင်အလုပ်သမားတွေတော့ နက် ဖြန်မှ လခရကြလိမ့်မယ်"

”ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် လို့ ပြောပါ ဒေါ်ဒေါ်"

”အောင်မလေးကွယ်၊ ကျေးဇူးတင်စရာလို့တဲ့ လူတွေမှ မဟုတ်တာ၊ ဩ ဒါနဲ့ ဒီနှစ်သင်္ကြန် မှာ မင့်နှမက ကားနဲ့ လျှောက်လည်ချင်သတဲ့၊ မင်းတာဝန်ခံပြီး လိုက်ပို့ပေးနိုင်ပါ့မလား အတာ" အတာလည်း အတန်ကြာ တွေနေပြီးမှ

”ဒေါ်ဒေါ်အေး သိတဲ့အတိုင်းပါပဲလေ၊ အကျွေးအမွေး ကိစ္စက ကျွန်တော်ရှိမှ ပြီးမှာမဟုတ်လား၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ရက်လောက်တော့ဖြင့်"

”အေးပါ တစ်ရက်တည်းပဲ ဒေါ်ဒေါ်အေး ပြောပါတယ်”

"ဟုတ်ကဲ့ ပို့ပေးပါ့မယ်" ထိုတိုက်ပေါ်မှ ဆင်းလာခဲ့သော အတာလည်း သူ့ အိမ်ပေါ်ရောက်သည်နှင့် သူ့မေမေအား ငွေအစိတ် စလုံးပေးအပ် ရင်း ကန်တော့လိုက်ပြီးမှ

”ကျွန်တော်သုံးဖို့ ငါးကျပ်လောက် မေမေ" ဟု ပြောရာမှ မော်ကြည့်လိုက်သည်၌ မသိန်းမတွင် မျက်ရည်များဝေနေ သည် ကို တွေ့ရပြန်၏။

”ယူပါ သားရယ်၊ မင်းပဲ အကုန်သုံးပါ၊ မေမေ့မှာ ပိုက်ဆံရှိပါတယ်၊ ခု မေမေမြင်းမလောင်းတော့ ဘဲစာတိုက် မှာ စုထားတာတောင် ငွေနှစ်ထောင်ကျော်နေပြီ၊ ငါ့သားပဲ ယူသွား၊ သုံး" သို့ သော် အတာက မယူ၊ ငါးကျပ်တန် ကလေးတစ်ရွက် သာ ဆွဲ၍အခန်းထဲမှ လှည့်ဆင်းသွားတော့ ၏။

ထိုနေ့သည် တနင်္ဂနွေနေ့ အတာတို့ ပါတီဌာနချုပ်မှ ဖိတ်ထားသောနေ့ဖြစ်၏။ အကြောင်းရင်း ကား နာဖျားမကျန်း ရှိ၍ ခွင့်ယူထားသော ဌာနချုပ် အထွေထွေအတွင်းရေးမှူးနေရာ တွင် နောက်ထပ် ရွေးချယ် လိုက်သည့် အတွင်းရေးမှူးသစ်နှင့် မိတ်ဆက်ပေးရန်ဖြစ်သော ကြောင့် ထိုထိပ်သီးခေါင်း ဆောင်သစ်နှင့် အမြန်ဆုံး ရင်းနှီးမှုရရန်မှာ အတာ တွင် အလွန်အရေးကြီး၏။ သို့မှလည်း သူနှင့် အကျွမ်းဝင်သည်ဟူ၍ အခြားလူများ အပေါ်တွင် လျှာအရသာခံနိုင်မည်မဟုတ်ပါလော။

ဖိတ်ထားသည့်အချိန်နှင့် တစ်နာရီသာသာလောက် စော၍ရောက်လာသော အတာသည် ဌာနချုပ် ထဲသို့ လှမ်းဝင်လိုက်သည်နှင့်

”ဟေး အတာ၊ ဟာမင်းကိုတွေ့ရတာ ငါဝမ်းသာလိုက်တာကွာ၊ ခုမင်း ဘယ်မှာလဲ ဟင်" သို့ လျှင် ရွယ်တူ လူရွယ်တစ်ယောက်က ရုတ်တရက်ဆိုသလို တစ်ဆက် တည်း မေးလိုက်သော ကြောင့်

”ငါလား အရင်လမ်းထဲမှာပေါ့ကွ၊ ဒါနဲ့ ချစ်အောင်မင်းဘာလာလုပ်တာလဲ၊ ဒီကို"

”ဌာနချုပ် အထွေထွေအတွင်းရေးမှူးအဖြစ် ငါ့ကို ရွေးကြလို့လေ"

”ဟာ မင်းလား၊ အေး နာမည်တော့ ပါသား၊ ငါမတွေးမိဘူးကွာ၊ ကြည့်စမ်း ကြားရတာ ငါသိပ်ဝမ်း သာတာပဲ၊ ငါလဲပါတီဝင်ပေါ့”

"ဟော ငါလဲ မင်းလိုပဲဟေ့၊ တရားဟောတိုင်းပါတာ မင်းကိုး၊ လက်စသတ်တော့ဟင်၊ မင်းက ငယ်ရုပ်နဲ့ သိပ် မတူဘူး၊ အတော်ပြောင်းသွားတယ်၊ ဒါနဲ့ မင်းကောလိပ်မရောက်ဘူးနော်၊ ဘယ်အတန်းက ထွက်လိုက်သလဲ”

"ဟိုက်စကူး ကိုတန်း ကပေါ့"

” ငါတော့ ဗုဒ္ဓဘာသာကျောင်းကနေပြီး မြို့မကို ကူးတယ်၊ ခြောက်လနဲ့ ချည်း မှန်မှန်တက်သွားတာ သုံးနှစ်ခွဲ နဲ့ ကောလိပ်ရောက်သွားတာပဲ၊ ခုငါ ဘီအေ အောင်ခဲ့ပြီလေ" အတာ ဆက်၍ မကြား လိုတော့ပေ၊ ဉာဏ်ချင်း ယှဉ်လိုက်လျှင် အမြဲတမ်း ထိပ်ဆုံးက နေခဲ့သော အတာသည် ယခု ကိုးတန်း သမား၊ မကြာခဏသူကပင် စာပြပေးခဲ့ရသော ချစ်အောင်ကမူ ယခု ဘီအေ၊ အတာ့ စိတ်လေး ထွေသွားပြီးဖြစ်၏။ ရှက်လည်း ရှက်နေရှာ၏။

သို့နှင့် မိတ်ဆက်ပွဲပြီးသည်ဆိုလျှင် အတာလည်း သုတ်ခြေတင်တော့မည်ဟု ခြေလှမ်းပြင်လိုက် သည်နှင့် ဥက္ကဋ္ဌကြီး က လှမ်းခေါ်ပြီး ချစ်အောင်နှင့်အတာကို ပိုမိုရင်းနှီးအောင် မိတ်ဆက်ပေးသလို ဖြင့်

”သူကတော့ ဌာနချုပ်မှာ အလုပ်လုပ်ပဲ၊ တနင်္ဂနွေနေ့တိုင်း သူလာလိမ့်မယ်၊ အဲဒါအတွင်းရေး မှူးက ခိုင်းချင်တာ ခိုင်းပေါ့နော်၊ ပါတီအတွက်ဆို ပိုစတာကပ်ခိုင်းလဲ သူကပ်တာပဲ၊ ဒီလောက် ပါတီကို ချစ်တယ်၊ စိတ်ခတ်လဲ

”ဘာလဲ ဥက္ကဋ္ဌကြီးက သူ့ကိုမသိဘူးထင်လို့လား၊ ကျောင်းနေဘက်လေ"ဟု ချစ်အောင်က ကြားဖြတ်ပြောလိုက်မှ

”ဟာ မသိဘူးမှတ်လို့ မိတ်ဆက်ပေးနေတာ"ဟုပြောရင်း ဥက္ကဋ္ဌကြီးက အတာ အား ပခုံးပုတ်၍ ရယ်လိုက်ပြီးမှ

”ကဲ ကိုချစ်အောင်၊ ရှေ့နေဆီပေးဖို့ စာကို တစ်ခါတည်းပေး လိုက်ပါလား၊ တနင်္ဂနွေနေ့ကျတော့ အတာ သွားပို့ ပေးလိမ့်မယ်၊ သူသွားနေကျပဲ"ဟု ဆက်၍ပြောလိုက်သည်နှင့် ချစ်အောင်လည်း ရုံးသုံးစာအိတ်ရှည်တစ်ခုကို သွားယူလာပြီး အတူလက်သို့ လှမ်းပေးလိုက် သဖြင့် အတာလည်း ချက်ချင်းပင် ကိစ္စရှိ၍ ဟူသောအကြောင်းပြချက်ပင် သုတ်သုတ်ကလေး လှည့်ထွက်လာတော့၏။

ပါတီအတွက်ဆိုရင် ပိုစကာကပ်ခိုင်းလဲ သူကပ်တာပဲ၊ ဒီလောက်ပါတီကိုချစ်တယ်၊ အဲဒါသူ့ကိုခိုင်း ချင်တာခိုင်းပေါ့။ ဟုတ်လား... ယခင်က ဥက္ကဋ္ဌကြီး ဤလိုချီးကျူးလိုက်တိုင်း အတာသည် မှိုရသော အမှုအရာဖြင့် မျက်နှာကလေး ရွှင် ဘဝင်ပါ ကြွခဲ့ဖူးသလောက် ယခုတစ်ကြိမ်၌မူ သူ အတော်ကလေး ရှက်သွား၏။ ရင်ထဲတွင် လည်းအောင့်နေ ၏။

ကျောင်းသားဘဝကဆိုလျှင် ချစ်အောင်ကို အတာက စာပြပေးခဲ့ရ၏။ တစ်နည်းအားဖြင့် ကျောက် သင်ပုန်းသုတ် တံမြက်စည်းလှည်း စသည်တို့ကို အတာကခိုင်းလျှင် လုပ်ပေးရသော တပည့် လည်းဖြစ်၏။ ယခုမူ ချစ်အောင်ခိုင်းရာကို သူလုပ်ရတော့မည်။ သူမလုပ်လို့၊ ချစ်အောင်နှင့်ဆိုလျှင် အနည်းဆုံးတန်းတူ အဆင့်အတန်းတွင်သာ နေချင်၏။ တငိုင်ငိုင် တေးနှင့် စိတ်ပျက်လက်ပျက်သွားရင်း လျှောက်လာခဲ့သောအတာလည်း ဤလို ကပြောင်း ကပြန် ဖြစ်ရခြင်း၏အကြောင်းအရင်းကို အတွေးနက်နက်ဖြင့်ရှာ၏။ ပါတီကောင်းစားရေး အတွက် သူကိုယ်ဖိရင်ဖိကြိုးပမ်းဆောင်ရွက်ခဲ့သည်မှာ

ကျောင်းသားဘဝမှ စ၍ တွက်စစ်သော် လေးနှစ်ကျော် ငါးနှစ်နီးပါးရှိပြီဖြစ်၏။ ဌာနချုပ်အမှုဆောင်များ အစည်းအဝေး တွင်ပင် သူဝင် ၍ နားထောင်ခွင့်မရ၊ အရေးကြီးသော တရားပွဲများတွင်လည်း သူ့ကို တရားဟော ခွင့်မပြု၊ သူဘာတွေ လုပ်ခဲ့ ရသနည်း၊ သာမန်တော်ရုံ လျော်ရုံ ကိစ္စတွင်သာ တရားဟောရ၏။

အများဆုံးလုပ်ရသည့်တို့မှာ အရပ်တကာလည်၍ ပိုစတာကပ် ရသည်။ ကြေညာချက်များကို သတင်းစာတိုက်သို့ လျှောက်ဖို့ ရသည်။

ကြော်ငြာလိုက် ရသည်။ ပါတီခွဲရှိရာ ရပ်ကွက်များသို့ ညွှန်ကြားလွှာများ လည်ပို့ရ သည်။ ခေါင်းဆောင်ကြီးများ က ကွမ်းယာ ဆေးလိပ် ဝယ်ခိုင်းလျှင်လည်း အပြေးအလွှား သွားဝယ် ပေးရသည်။ သို့နှင့်ငါးနှစ် နီးပါး ကိုယ့်ထမင်းကိုယ်စား၍ ပါတီကိစ္စများတွင် စိတ်ရောကိုယ်ပါ ကူညီ လုပ်ကိုင်ပေးသော်လည်း ယခုထိသူသည် သာမန်ပါတီဝင်အဆင့်အတန်းတွင်ရှိနေသေး၏။

ထို ငါးနှစ်နီးပါးအတွင်း ချစ်အောင်ကို တစ်ကြိမ်မျှ ပါတီတွင် မတွေ့ခဲ့စဖူး၊ ပါတီအတွက်သော် လည်းကောင်း၊ လူထုကိစ္စတွင်သော်လည်းကောင်း စွမ်းစွမ်းတမံ ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်ကိုလည်း တခါမျှ မကြားမိ ဖူးပါလျက် အဘယ်သို့သော အကြောင်းကြောင့် ပါတီက ချစ်အောင်ကို ရောမ ရာထူး ဖြင့်ချီးမြှင့်ခဲ့ကြသနည်း၊ အတာအကြောင်းရှာ၏။

"ဘီအေ ဘီအေ ဟုတ်တယ်၊ သူတို့ ချစ်အောင်ကို အထွေထွေအတွင်းရေးမှူးချုပ်ခန့်တာဟာ ဘီ အေ ကိုခန့် တာပဲ၊ ဟုတ်တယ်၊ ပါတီအတွက် ငါအနစ်နာခံပြီး ပိုစတာကပ်တာကအစ မရှက်မကြောက် ငါလုပ်ပေးခဲ့တယ်၊ သက်တမ်းအားဖြင့်ဆိုရင်လဲ ငါးနှစ်ပြည့်တော့မယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငါ့မှာတော့ အရံအမှုဆောင် အဖြစ်တောင် အရွေးမခံရသေးဘူး၊ ပါတီကလဲ ငါ့ကို ဒီလိုအဆင့်အတန်းနဲ့ တောင် ထိုက်တန်ပြီလို့ ယူဆကြ ဟန် မတူသေးဘူး၊ မနေ့တစ်နေ့ကမှ ပါတီဝင်တဲ့ ချစ်အောင်ကျတော့ ဟင်း"

စိတ်ထဲ တွင် အတော်ကလေး အခံရခက်နေသည့်အတိုင်း အတာသည် သို့ လျှင် ညည်းညူ၊ ရေရွတ်ရင်း တဟင်းဟင်းနှင့် လျှောက်လာခဲ့၏။

"ဒါ ငါ့အမှားပဲ၊ ငါ့အပြစ်၊ ငါမှ ပညာမတတ်ဘဲ၊ ဘီအေအောင်အောင် မသင်ခဲ့ဘဲ၊ သူတို့ ကြွေးကြော်တဲ့ ကျွန်ပညာ၊ ဒီပညာကိုလဲ ငါဆက်သင်ပြီး ဘီအေ အောင်ခဲ့ရင်" အတာလည်း တဖြည်းဖြည်းနှင့် အမှန်တရားကို တွေ့လာပြီဖြစ်၏။ မျက်ရည်ကလေးလည်း နေ ၏။ တက္ကသိုလ်ကျောင်းထွက် ဘီအေကျတော့ ပါတီအတွက် ဘယ်လောက် အနစ်နာခံတယ် ဆိုတာ ရောလုပ်သက်ရော၊ ဘာမှမစဉ်းစားတော့ဘူး၊ နာမည်နောက်က ပါလာတဲ့ (သူတို့ အခေါ် အပြီး) ဒီလို ဘီအေ ဆိုတဲ့ အမြီးကိုပဲ သူတို့ တန်ဖိုးထားပြီး ထိပ်ဆုံးကနေရာကိုပေးတယ်၊ ခေါ်တာအောင် ကိုချစ်အောင် တဲ့၊ တောက် ထိုသို့ က အတာ တော်တော်နှင့် အိပ်မပျော်ခဲ့။ ဝမ်းနည်းခြင်း၊ ယူကြုံးမရဖြစ်ရခြင်း၊ မကျေနပ်ခြင်း၊ နောင်တရခြင်း စသောစိတ်ဒုက္ခ ဝေဒနာကိုသာ မျက်ရည် အပြည့်ဖြင့်ခံစားရင်း မိုးလင်းခါနီးမှ အိပ်ပျော်ခဲ့၏။ နံနက်အိပ်ရာမှ နိုးသည်နှင့် ကိုးနာရီလောက် တွင် ရှေ့နေ ထံပို့ရန် ပါတီကပေး လိုက်သည့်တာဝန်အရ စာအိတ်ကိုင်ကာ တဝိုင်ဝိုင် ပင် တွေးရင်းလျှောက်လာခဲ့ပြန်၏။

ကြည့်ရသည်မှာ ယခင့်ယခင်အခေါက်များကနှင့် မတူ၊ သူယခုစိတ်မပါ့တပါ ဖြစ်နေ၏။ ပို့နေကျ အတိုင်း ရှေ့နေ ထံ စာတက်ပေးရမည်ကိုပင် အတာရုက်သလိုလို အသွင်ဆောင်နေ၏။ ဘာလမ်း(ယခုမဟာဗန္ဓုလပန်းခြံလမ်း)နှင့် ကုန်သည်လမ်းထောင့်ရှိ ရှေ့နေများအလုပ်တိုက်သို့ တက်၍ စာပေးပြီး

ဦးခေါင်းငိုက်စိုက်နှင့် ပြင်ဆင်းအလာ လှေကားကွေ့တစ်ခုကို ချိုးလိုက်သည်နှင့် တက်လာသူ တစ်ဦးကို ရုတ်တရက်ဝင်တိုးမိ၏။

”ဟာ ဆောရီးဗျာ၊ စိတ်မရှိပါနဲ့ နော်၊ မတော်လို့

”သို့ တောင်းပန်ရင်း မော့ကြည့်လိုက်မိသည်နှင့် အတာ တွင် ပါးစပ်အဟောင်းသား ဝေးသွားတော့၏။

”ဟေး သူငယ်ချင်းမင်းအတာ မဟုတ်လားကွ၊ ဟင်"

”ဟုတ်တယ် ရာမာ၊ ငါအတာပဲ" အတာသည် ရာမာအား ခပ်တွေတွေ စိုက်ကြည့်နေရင်းက သို့ ပြောလိုက်ပြီးနောက် ချက်ချင်းပင် ခေါင်းကလေးငုံ့ သွားပြန်၏။

"မင်း ခုဘာလုပ်နေလဲ အတာ၊ နေတော့ကော အရင်လမ်းထဲမှာပဲလား”

"အေး အလုပ်ကတော့ အင်း ဘာမှ မလုပ်သေးပါဘူးကွာ" အတာလည်း အမှန်ကို ထုတ်ပြောရမည်ပင် ရှက်နေ၏။ ရှက်မည်ဆိုကလည်း ရှက်စရာပါပေ။

”တွေ့ ရတာ သိပ်ဝမ်းသာတာပဲကွာ၊ မင့်ကျေးဇူးတွေ ငါ့မှာအများကြီး ရှိခဲ့တယ်နော်အတာ၊ ငါလေ ဘယ်တော့မှ မမေ့ဘူး၊ စကားစပ်မိရင်ပြောပြတာပဲ၊ ဘယ်သူ့ဖြစ်ဖြစ်၊ ကဲလာကွာ၊ တစ်ခါတလေ တွေ့ရတာ မင့်ကိုငါတစ်ခုခုကျွေးပါရစေ" သို့ ပြောရင်း ရာမာက ဆွဲခေါ်၏။ အတာ မလိုက်။

မသိမသာမော်ကြည့်တဲ့ပြီးမှ

”မစားပါရစေနဲ့တော့ ရာမာရာ၊ ငါကိစ္စရှိသေးလို့ ပါ နောက်မှပဲ"

”အေးလေ၊ သွားစရာရှိလဲ သွားဦးပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ အကြောင်းရှိရင်တော့ လာခဲ့ပါကွာ နော်၊ ဟို တတိယ ထပ်မှာကွ ငါ့ရုံးခန်း၊ ငါခု ရှေ့နေလိုက်နေတယ်လေ၊ သိပ်တော့မကြာသေးဘူး"

”အေး"

”ဘာကိစ္စရှိရှိ လမ်းကြုံတဲ့အခါဖြစ်ဖြစ် ငါ့ဆီဝင်ပါကွာနော် အတာ၊ ဟုတ်လား"

”မင်း ငါ့ကို ကျောင်းမှာတုန်းက စာသင်ပေးတဲ့ ကျေးဇူးတင်မဟုတ်ဘူး၊ မင်းရဲ့ စာကြိုးစားပုံကို အတုခိုး နည်းယူပြီး မင်းဆုံးမတဲ့အတိုင်း လိုက်နာခဲ့လို့ ငါဒီအခြေအနေရောက်တာကို ဘယ်တော့ မှငါမမေ့ဘူး၊ တို့ ရှေ့နေချင်းတောင် ခဏခဏ ပြောပြမိတယ် မင်းအကြောင်း မင်းကျေးဇူး”

"ကဲ ငါသွားမယ် ရာမာ" အတာ လည်း စကားမဆုံးမီပင် ချာခနဲ လှည့်လိုက်၏။ သို့ လှည့်၍ ခြေတစ်လှမ်းဆင်းမိသည်နှင့်ပင် မျက်ရည်တို့ သည် အစုလိုက် အပြုံလိုက်ယိုဆင်း လာတော့၏။ ရာမာ ဂဏန်းသင်္ချာမှလွဲ၍ အခြားဘာသာများတွင် ညံ့လွန်းသဖြင့် အချိန်အားရတိုင်း အတာ ကစာ ပြပေးခဲ့သော ရာမာ၊ ဒေါ်ရင်ဂျီကုလားကလေး ရာမာ၊ သင်္ဘောကြီး ကူလီ ဂေါ်ရင်ဂျီကုလားတစ် ယောက်၏သား ရာမာ၊ မဆလာနှင့် သရက်သီး သနပ်ရောင်းသော ဂေါ်ရင်ဂျီ ကုလားမကြီး ၏ သားကလေး ရာမာ၊ တပင်ရွှေထီးကိုပင် (တပင်ရွှေထွန်း) ဟု မပီတပီခေါ်သဖြင့် အတာ တို့ကပင် စနေကြ.. ယခုတော့ စတိုင်ထွားနေပြီဖြစ်၏။

လှေကားရင်းတွင် ချိတ်ဆွဲထားသော ဂတ်လုံရှေ့နေ တို့ ၏ ဆိုင်းဘုတ်အသီးသီးကြားတွင် မစ္စတာရာမာ အမိန့်တော်ရှေ့နေ ဟူသော

ရာမ၃ဆိုင်းဘုတ်ကလေးကို အတာသည် ယခုမှ ရှာ၍ ကြည့်နေ မိ၏။

နောက်ကျလာသော မျက်ရည်များကြောင့် မြင်နေရသော ဆိုင်းဘုတ်ကလေး ဝေးသွားမှပင် အတာ ချာခနဲ လှည့်ထွက်လာခဲ့၏။ ရှက်လိုက်သည်မှာလည်း ပြောစရာမရှိ။ ဝတ်လုံအင်္ကျီကို အလွန်သဘောကျပြီး တောင့်တောင့်တတ ဝတ်ချင်ခဲ့သော အတာ၊ သူကြီးလျှင် ဝတ်လုံ လုပ်မည်ဟု ရင်ကလေးကော့၍ ခပ်ကြော့ကြော့ကြုံးဝါးခဲ့သော အတာသည် ယခု သူလုပ်နေရ သော အလုပ်ကိုပင် ထုတ်မပြောဝံ့သော အခြေသို့ ရောက်နေရှာပြီဖြစ်၏။

"မင်း ခု ဘာလုပ်နေသလဲ"ဟူသော အမေးမျှကြောင့်သာ အတာသက်သာရာရခဲ့၏။

"မင်းခု ဘာလုပ်နေသလဲ၊ လခရောကောင်းရဲ့ လားကွ"ဟူ၍သာ အမေးခံရပါက အတာရူးသွား မည်လား ပင် မပြောတတ်။ မျက်ရည် ကို သူထိန်း၍ မရ၊ တတွေတွေသာ ကျနေ၏။ သို့နှင့်ပင် မျက်ရည်ကိုသုတ်ရင်း သက်ပြင်း ချရင်းဖြင့် ပြန်လာခဲ့သော အတာ လည်း လမ်းထပ်သို့ ရောက်သည်နှင့် အိမ်ပေါ်သို့ ခပ်သုတ်သုတ်ပြေး တက်သွား၏။ သူ့ဘိုးဘိုး၏ ဆုံးမစာကော်ပီစာအုပ်ကလေးကိုထုတ်လျက် သွက်သွက်ကလေး လှန်ကြည့် လိုက်၏။

"ငါ့မြေး ကိုယ်နဲ့ မတန်တာ ဘယ်တော့မှမလုပ်နဲ့၊ မင့်အခြေအနေဟာ တစ်ထည် တစ်ကျပ်တန် လုံချည် သာ ဝတ်နိုင်တဲ့ဘဝဆိုရင် သူများဆီက တစ်ဆယ်တန်ကို ငှားမဝတ်နဲ့၊ မကြွားချင်နဲ့၊ မင့်ကို မသိတဲ့ လူတွေက အထင်ကြီးသွားလို့ မင့်မှာ ဘာမှတိုးမလာဘူး၊ မင့်အဖိုးတန်မဝတ်နိုင် တာကို သိပြီးသားလူတွေ က အထင်သေးသွားရင် အဲဒါမင့်အဖို့ ဆုံးရှုံးခြင်းပဲ၊ ကိုယ်နဲ့ တန်သလို နေ၊ ကိုယ်နဲ့ တန်သလောက် ဝတ်၊ စား၊ မကြွားချင်နဲ့၊ ကိုယ်နဲ့ မဆိုင်တဲ့ကိစ္စ၊ ကိုယ်နဲ့ မတန်သေး တဲ့ဘယ်လို ကိစ္စ မှာပဲဖြစ်ဖြစ် မထင်ပေါ်ချင်နဲ့၊ ဘဝင်မမြင့်နဲ့

" သူဖတ်နေသောစာများပေါ်တွင် မျက်ရည်သည် တပေါက်ပေါက် ကျနေ၏။

ချက်ချင်းပင် အတာလည်း စာအုပ် ကို တရိုတသေပိတ်၍ အိမ်ပေါ်မှ ရိပ်ခနဲ ဆင်းသွား၏။ သူ့ဒေါ်ဒေါ်သန်းတို့ ပိရိက္ခရာ ဆိုင်ထဲသို့ ပင် ခပ်သုတ်သုတ်လှမ်းဝင်သွား၏။ မြင်ရတွေ့ရသမျှသော သူ့ဘွားဘွား၊ သူ့ ဒေါ်ဒေါ်သန်းနှင့် တကွ အားလုံးသော ကျေးဇူးရှင်ဟူသမျှတို့ကို နှောင်တနှင့် ယှဉ်သော ကန်တော့ခြင်းဖြင့် အသီးသီး ဦးချလိုက်ပြီးမှ သူ့အမှားကို ဝမ်းနည်းပက်လက် မျက်ရည် တယိုယို အတာ သည် ငိုရင်းနှင့် တောင်းပန် လိုက်၏။

"ကျွန်တော့်ကို ကျောင်းပြန်တာပေးပါ ဒေါ်ဒေါ်၊ ကျွန်တော် ကျောင်းပြန်နေတော့မယ်၊ စာတတ်အောင် သင်တော့ မယ်၊ ပညာရဲ့ တန်ဖိုးကို ကျွန်တော် ကျွန်တော်" အတာသည် စကားကိုပင် ရှေ့မဆက်နိုင်၊ မျက်ရည်အပြိုင်ဖြိုင်နှင့်ရှိုက်နေ၏။

"အေးအေး၊ ဒေါ်ဒေါ်သန်း ဝမ်းသာလိုက်တာ အတာရယ်၊ မင်းခုလို အချိန်မီနောင်တ ရလာတာ ကို ဒေါ်ဒေါ်ဘယ်လို ဝမ်းသာမှန်းမသိဘူး၊ ကောင်းတယ် ကောင်းတယ်၊ ဆက်သင်ပေါ့ကွယ်၊ ဟိုတုန်း ကလဲ ပြောထားသား၊ မဟုတ်လား၊ ဘယ်အချိန်မဆို မင်းသင်ချင်သပဆိုရင် လာပြောလှည့်လို့၊ ကဲမင်း ဘယ်အထိ သင်မလဲ နိုင်ငံခြားပညာတော်သင် သွားဦးမလား သွား၊ ဒေါ်ဒေါ်ပို့ပေးမယ် ဟုတ်လား" သို့ လျှင် ရှာမရှားသော စေတနာဖြင့် အတော့်ကို ပြောနေသော

ဒေါ်ဒေါ်သန်းမှာလည်း မျက်ရည်ပဲ နေ၏။ ဘွားဘွားနှင့် တကွ တစ်အိမ်သားလုံးတွင်လည်း မျက်ရည်ရွဲနေ၏။ သို့သော် အတာ ကျောင်းထွက်စဉ်က ယိုခဲ့ ဖူးသော မျက်ရည်ပူမျိုးမဟုတ်၊ နှစ်နှစ်သိမ့်သိမ့်ဖြင့် စိမ့်ထွက်လာသော အလွန်အေးမြလှ သည့် မေတ္တာရေကြည်သာ လျှင် ဖြစ်၏။

"ကဲပါကွယ်၊ ငါ့မြေး အတော်စိတ်ထိခိုက်သွားပုံရတယ်၊ ငိုလိုက်ရတာလဲ မောလို့ ၊ လိမ္မော်ရည် ကလေး တစ်ခွက်လောက် ဖောက်တိုက်လိုက်ကြပါကွယ်" သူ့ဘွားဘွား ကလည်း အင်္ကျီစဖြင့်မျက်ရည်တို့ ရင်းသို့ လျှင် ကြင်နာလိုက်လေသေး၏။ ကမ္ဘာလည့်၍ပင် ရှာရှာ အတာသာလျှင် အို၍သေချိမ့်မည်။ ဤလိုကျေးဇူးရှင်မျိုးကိုကား တွေ့လိမ့် မည်မဟုတ်တော့ပေ။ အတာလည်းထိုနေ့မှာပင် သူ့ အလုပ်ရှင်ဖြစ်သော ဦးလှဆောင်ထံသွား၍ အကြောင်း အကျိုး အမျိုးမျိုးရှင်းပြရင်း အလုပ်မှ ထွက်ခွင့်တောင်း၏။

"ဒီမှာ အတာရ၊ မင့်အသိဉာဏ် မင်းဦးနှောက်နဲ့ မင့်ပညာအရည်အချင်းကို သူများသိတာထက် ဦးလေး ပိုပြီး ရိပ်မိတယ်ကွ၊ ဦးလေးကိုယ်တိုင် ပညာထူးချွန်ခဲ့တဲ့သူမို့ မင့်ကိုဦးလေး အတော်ပဲ စိတ်ဝင်စား ခဲ့တယ်၊ နောက်မင်း ကျောက်ထွက်လိုကတယ်လဲ ကြားရော သူများတွေ စိတ် မကောင်း ဖြစ်တာထက်ဦးလေးမှာ ပိုပြီး ထိုခိုက်သွားတယ် သိလား၊ အေးခုလို မင်းပညာဆက်သင်မယ် ဆိုတော့ လဲ သူများတွေထက် ရှေ့ဆုံးက ဝမ်းသာမဲ့လူဟာဖြင့် ဦးလေးပဲလို့ သာ မင်းမြဲမြဲမှတ်ထား လိုက်ပေတော့ အတာ၊ ဟုတ်လား" သို့ အစစအရာရာ အဆင်ပြေခဲ့ပြီဖြစ်သော်လည်း အတာတွင် ဝန်ချတောင်းပန်ရန် ကိစ္စတစ်ခု သည် ကျန်နေသေး၏။

အစိုး အစိုးမကျေနပ်ဘူးဆိုတဲ့ အချက်တွေ အပြုအမူတွေ ကို ဒီနေ့ကစပြီး ပြုပြင်သွားတော့မယ်ဆိုတာ ခု ကိုတာ ကတိပေးပါပြီ၊ ပြီတော့ အစိုးအမိကထားပြီးပြောနေတဲ့ ပညာကိုလဲ ဆက်သင်ပါတော့ မယ်။ အဲဒီတော့ ကိုတာ့အပေါ်မှာ ထိုထို မကျေနပ်မှုတွေကြောင့် ခပ်တန်းတန်း၊ ခပ်တည်တည်လုပ်နေ တဲ့အစိုး ရဲ့ ခုအမူအရာတွေ အစား ကိုတာ့ကိုမြင်လိုက်တိုင်း အရင်ကလို ကြည်လင်ရွှင်ပျနေတဲ့ အစိုး မျက်မှာ ကလေးကို... အစရှိသဖြင့် ဤလိုတောင်းပန်စာတစ်စောင်ကိုမူ သူရေးရပေဦးမည်၊ ရေးလည်း အမှန်ရေးပေလိမ့် မည်သာ။

သာခု

ပြီးပါပြီ